

ឯកសារគម្ពីព្រះត្បែតបិដកស្កាននេះ ត្រូវបានថតចេញពី ច្បាប់គម្ពីរព្រះតែ្របិដកដប៉ុន។

ឯកសារគម្ពីវព្រះ វែត្រ បិដកនេះ ចាប់ពីភាគ១ ដល់ ភាគ៥០ គឺជាវបស់ ខ្យាសិកា កាំង ល្អិច វ័ណ និងស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រធីតា, ធ្វើជូនលោកត្រូអគ្គបណ្ឌិត ច៊ុត-សាវង្ស ។ និងទុកក្នុង គេហទំព័រ៥០០០ឆ្នាំ សម្រាប់ដាធម្មទាន ។

វែកសម្រួលតាមកុំព្យូទ័វ តម្រូវិនុបកវណ៌អានរអទ្បិត្រូនិច ដោយខ្ញុំព្រះកវុណា ខ្ញុំបាទ ស្រុង-ចាន់ណា ៕

www.5000-years.org

ថ្ងៃទីដិតថាលី និទ សេទគ្គីថ្ងៃទាំតាសខ្មែរ សុត្តត្តិទីដីត និមាតិតាយ បតុត្តភាត មហាតិត

eunda 900

មហាសុឧស្សឧស្ស ជនសេកសូត្រ មហាកោវិន្សូត្រ មហាសមយសូត្រ សញ្ញបញ្ជូត្រ មហាសត៌បដ្ឋានសូត្រ ដ៏ដ ចាយាសិកជញ្ជូត្រ

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ ព.ស. ៤៥០៤

ឧទ្ទិសកថា

យើងខ្ញុំ ស្វមផ្ចង់ស្មារតីស្វត្រព្រះធមិនខ្ពិសជ្ជនជនជាតិខ្មែរ ។ ឥឡូវ យើងខ្ញុំអាចជូនកម្ពីរព្រះត្រៃបិដកនេះ ទៅអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិខ្មែរបានហើយ ។ ព្រះធមិនៃព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់នេះ ត្រូវបានស្វត្រចេញពីជម្រៅជួងចិត្តនៃអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា ជនជាតិជប៉ុន ។

> このカンボジア版南伝大蔵経を カンボジアの佛教徒へ 贈ることができることに感謝します。 これが日本の佛教徒の心です。

It is with a deep sense of gratitude that I present the translation of the complete TRIPITAKA to Cambodian Buddhists on behalf of the Japanese Buddhist community.

អារម្ភកថា

ជ្ជនចំពោះជនជាតិខ្មែរ ជាទីរាប់អាន ! ជួនចំពោះជនជាតិខ្មែរដែលកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា ជាទីគោរព !

គម្ពីរព្រះត្រៃចិដកខ្មែរនេះ ត្រូវបាន ក្រុមជំនុំព្រះត្រៃចិដក នៃពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ នៅភ្នំពេញ បកប្រៃពីភាសាបាលីមកជាភាសាខ្មែរ តាំងពីឆ្នាំ ១៩៣០ ខៅឆ្នាំ ១៩៦៨ គីត្រូវចំណាយ ពេល ៣៩ ឆ្នាំ មើបបានសម្រេចហើយសព្វគ្រប់ ។ នេះពិតជាកំណប់ព្រះធមិរបស់ព្រះពុទ្ធសាសនា ខ្មែរ ហើយក៏ជាកំណប់វប្បធម៌ខាងផ្នែកបោះពុម្ភរបស់ជនជាតិខ្មែរផងដែរ ។ យើងខ្ញុំ ពុទ្ធសាសនិក ជាតិជប៉ុន មានសន្តានចិត្តរីករាយនឹងបោះពុម្ភជាថ្មីឡើងវិញ ដោយសង្ឃឹមថា ព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរ ក៏នឹងរុងរឿងឡើងវិញដែរ ។

នេះគឺជាអំណោយពីជម្រៅដ្ឋូងចិត្ត ជ្ជូនទៅដល់ជនជាតិខ្មែរទាំងអស់ ព្រមទាំង មនុស្សជាតិទ្ធទៅ នៅក្នុងពិភពលោកនេះ ដែលមានចិត្តស្រឡាញ់សន្តិភាព ។

ខ្មែរបានរងសោកនាដកម្មដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមក ។ ម្យ៉ាងឡេត ព្រះពុទ្ធសាសនា ខ្មែរ ក៏ត្រូវអន្តរាយយ៉ាងខ្លាំង ក៏ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ យើងទាំងអស់គ្នា បានឈានជើងកន្លងផុតពីសេចក្តី ទុក្ខសោកដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនេះ ចាកផុតពីអំពើឃោរឃៅ បញ្ចប់គំនុំគុំគ្លួន ដើរតាមពុទ្ធដីកាព្រះបរមគ្រូ ខិតខំព្យាយាមធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពក្នុងពិភពលោក ។

ការណ៍ដែលយើងខ្ញុំជ្នំនគម្ពីរព្រះត្រៃចិដកពេលនេះ គីជានិមិត្តរូបនៃការប្ដេជ្ញាចិត្ត របស់អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិជប៉ុនថា យើងខ្ញុំធ្វើសហប្រតិបត្តិការដើម្បីសន្តិភាព ក្នុងពិភពលោក ដើម្បីទុកជាភស្តុតាងនៃចំណងមេត្រីភាព និងមិត្តភាពរវាងប្រជាជាតិជប៉ុន និង ប្រជាជាតិខ្មែរ ។

ថ្ងៃនក្កក្កឫក្ស កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤

សមាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកឡើងវិញ អ្នកតំណាងចាត់ការ The Rev. Seikyo Muchaku ប្រធានការិយាល័យ The Rev. Eiitsu Shinohara អ្នកចាត់ការ

The Rev. Zendo Matsunaga The Rev. Jitsujo Arima The Rev. Yoshimichi Ito The Rev. Keiichi Watai The Rev. Gijun Sugitani The Rev. Shincho Shigeta The Rev. Risho Maeda The Rev. Kyoshi Nakajima Mr. Rokusuke Ei

『トリピタカ』復刻進呈にあたって

親愛なるカンボジアの皆さん! 敬愛するカンボジアの仏教徒の皆さん!

カンボジア版『トリピタカ』は、プノンペンの仏教研究所が、仏教界の英知を集め、1930年から1968年まで、39年の歳月をかけて翻訳し、分類し、集大成して完成されました。まさにカンボジア仏教の法宝であると共に、カンボジア出版文化の至宝です。日本仏教徒の有志は、カンボジア仏教の復興再生を願いつつ、これを復刻刊行し、贈らせていただきます。

これはカンボジア仏教徒のみならず、カンボジア全人民、否、平和を愛する地球 上のすべての人々への、心からの贈り物です。

カンボジアは、古今未會有の悲劇を体験しました。カンボジア仏教もこの受難の 時代に壊滅的な打撃を受けました。しかし、今はその悲しみを乗りこえ、順りを離 れ、怨みを恕し、ブッダの教えに従い、世界平和の実現に努力するときです。

この本の贈呈は、日本の仏教徒も共々に、世界平和のために努力することを誓うしるしであり、相互の連帯と友情の証なのです。

合掌

1994年7月吉日

カンボジア版トリピタカ(南伝大蔵経)復刻救援委員会

世話人代表 無着 成恭事務局長 篠原 鋭一

 世話人
 松永
 然道
 有馬
 実成

 伊藤
 佳通
 渡井
 奎一

 杉谷
 義純
 茂田
 真澄

 前田
 利勝
 中島
 教之

永 六輔

Acknowledgment

Dear Cambodian friends and respected members of the Cambodian Buddhist community,

It is a matter of great joy that the translation into Cambodian of the Pali Tripitaka has been completed and published. The Tripitaka Commisson of the Buddhist Institute, Phnom Penh, launched the translation project in 1930 and completed the translation, after 39 years of effort, in 1968.

The Cambodian translation of this great work will not only become a cherished treasure of the Cambodian Buddhist community but will also be an important milestone in the history of publication in Cambodia.

The revival and prosperity of Buddhism in Cambodia are the ardent wish of the Japanese Buddhist community, it is in this spirit that we have completed this important project and now present the entire work to the Cambodian Buddhist community, it is a gift not only to the Buddhist community in Cambodia but also to all Cambodian people and all peace-loving people in the world.

Cambodia experienced great tragedies in modern times, and the Cambodian Buddhist community also underwent severe trials and suffered crushing blows during this period. But now a time has come to surmount grief and anger, to forgive, and to start working again for world peace.

This great work is a symbol of the Japanese Buddhist community's resolve to work with our Cambodian brothers and sisters toward world peace and is a testimony to the friendship between our people.

With hands joined in reverence. July 1994

TRIPITAKA PUBLISHING SUPPORT COMMITTEE

Project Manager: The Rev. Seikyo Muchaku Secretary General: The Rev. Eiitsu Shinohara

Management Team:

The Rev. Zendo Matsunaga The Rev. Jitsujo Arima The Rev. Yoshimichi Ito The Rev. Keiichi Watai The Rev. Gijun Sugitani The Rev. Shincho Shigeta The Rev. Risho Maeda The Rev. Kyoshi Nakajima Mr. Rokusuke Ei

សុខភូមិ៩៩

នួយជំតាយ ខត្តកាក

មហាវក្ត

ର ଖ

ឧសាស្តេស្ត្រ ឧសាសង្សើសីខមាំ ឧសាសេត្សិទាំ ឧសាសឧ៣មាំទៃ

ដ៏ដ

ទេយាសំរាជតាអូទ្រ

61.55. 650 b

សុត្តសំជីពេ ទីឃតិកាយល្ប

បតុត្តោ ភាគោ

មហាវិគ្គោ

មហាលុទស្សឥសុត្តំ បតុត្តំ

(a) ឯវម្មេ សុនំ ។ ឯនាំ សមយំ ភគក់ ក្រុសនារាយំ បៃរាន់ ឧបវត្តនេ មហូរ សាលវនេ ក្រុសនារាយំ បៃរាន់ ឧបវត្តនេ មហូរ សាលវនេ អន្តនេ ប្រេ ប្រេ ក្រុសនារាយំ បេរាន់ ឧបវត្តនេ មហូរ សាលវនេ អន្តនេ ប្រេ ប្រេ ក្រុសនារាយំ ។ អន្តនេ ប្រេ ក្រុស តែនុបសន្ន័ម៌ ឧបសន្ត័ម៌ ក្រុសន្តំ ប្រុសន្ត័ម៌ ក្រុសន្តំ ប្រុសន្ត័ម៌ ក្រុសន្តំ ប្រុសន្ត័ម៌ ក្រុសន្តំ ប្រុសន្ត័ម៌ ប្រុសន្តំ ប្រុសន្ត័ម្ចំ ប្រុសន្ត័ម្ចំ ប្រុសន្ត័ម្ចិត្ត ក្រុងនេត្ត ប្រេសន្ត័ម ក្រុសន្ត័ម្ចិត្ត ក្រុងនេត្ត ប្រេសនាន្ត្រីនេះ ប្រេសន្ត័ម្ចិត្ត ក្រុងនេត្ត ប្រេសន្ត័ម្ចិត្ត ក្រុងនេត្ត ក្រុងនេត្ត ប្រេសប្រេសនា ស្ត្រិស្តិសន្តិសាលនាក្រុង សាលវត្តិសាលនាក្រុង ស្ត្រិស្តិស ស្ត្រិស្តិស សាលវត្តិសាលនា ស្ត្រិស្តិស សាលវត្តិសាលនា ស្ត្រិស្តិស សាលវត្តិសាលនា ស្ត្រិស្តិស សាលវត្តិសាលនា ស្ត្រិសស្តិស សាលវត្តិសាលនា ស្ត្រិស្តិស សាលវត្តិសាលនា ស្ត្រិស ស្ត្រិស្តិស សាលវត្តិសាលនា ស្ត្រិស ស្ត្រិស្តិស សាលវត្តិសាលនា ស្ត្រិស ស្ត្រិសស្តិស សាលវត្តិសាលនា សាលវត្តិសាលភាសាលវត្តិសាលនា សាលវត្តិសាលនា សាលវត្តិសាលនា សាលវត្តិសាលនា សាលវត្តិសាលភាសាលវត្តិសាលវត្តិសាលភាសាលវត្តិសាលវត្តិសាលភាសាលវត្តិសាលវត្តិសាលវត្តិសាលភាសាលវត្តិសាលភាពិសាលវត្តិសាលវត្តិសាលវត្តិសាលវត្តិសាលវត្តិសាលវត្តិសាលវត្តិសាលវត្តិសាលវត្តិសាលវត្តិសាលវត្តិសាលវត្តិសាលវត្តិសាលវត្តិសាលវត្តិសាលវត្តិសាលវត្តិសាលវ

o à. អ្នះ ។ ៤ ន. កុន្តតរកេ ។

សុត្តតូបិជិក ទីឃតិកាយ

បត្តសាគ

មហាវិគ្គ

មហាសុទស្សទស្សត្រ ទឹ៤

(១) ១ ជានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងសាលវ៉ន ដែលជាផ្លាបត់ចូល (ទៅកាន់ក្រុង) របស់ ពួកមហុក្សត្រ នាចន្វោះ នៃដើមសាលព្រឹក្សទាំងគូ ជិតក្រុងកុសិនារា ក្នុងកាលទៀបបរិនិព្វាន ។ គ្រានោះឯង ព្រះអានខ្ទុមានអាយុ ទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់លើយ ក៏ព្រយមង្គ័ព្រះមាន ព្រះភាគ រួចគង់ក្នុងទីជីសមគ្គរ ។ លុះព្រះអាននូមានអាយុ គង់ស៊ិបក្នុង ទីសមគួរហើយ បានក្រាបបង្គ័ទូល ចំពោះ ព្រះមានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគ កុំបរិនិព្វាន ក្នុងនគរកុសិនាវា នេះ ដែលជានគរតូច នគរទួល ជាសាខានគរទ្បើយ បតិត្រព្រះអង្គ ដ៏ចំរុះនៃ នគរធំៗ ឯទៀតទីមាន ដូចយ៉ាងនគរចម្សា រាជគ្រឹះ សាវត្ថ សាកេត កោសម្ពី និង៣៣ណស់ សូមព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បរិនិញ្ជន ក្នុងនគរទាំងខ្លុំ វិញ (ក្រោះ) ក្នុងនគរទាំងខ្លុំ មាន១ត្តិយមហាសាល

សុគ្គខ្ពប់ជីពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

ព្រាហ្ម**ណមហាសាលា** ឧស្សន្ធមហាសាលា នដេរៈ ក តេ អភិប្បសញ្ គេ តេខាកតស្ប សារប្ចជំ ការសុន្ត្រីត ។ មា ហៅ អានជួ អាច ខុឌ្គនេកកាំ នុឌ្គ័លនក្សត់ សា**ទាន**ក្សត្តិ ។ ក្រុមព្រំ អានធ្ រាជា មហាសុឧស្សានា នាម អហោសិ ១គ្និយោ មុខ្វាវសំ ត្លោ^(e) ចាតុរស្ពោ វិជិតាវី ជនមន្ត្រាវិយម្យ-នៃ ។ រយោ អនុខ្លុំ ឧសមុខមាទៃមា មណ្ កុសិលារ កុសាវតី លាម រាជជាធំ មព្រោស៍ ។ ពុរត្ថមេន ខ ឧត្តមេន ខ ខ្លានសយោជនាធំ(៤) អាយា-នេះ នង្គីរេខ a **ខង្គំហេ**ខ a អងីកោឌុយខ្ វិត្ថារេឌ តុសាវតី អានន្ទ រាជជានី ឥន្ទា នេះ អយោ-ស់ ដីតា ខ ពហុជនា ខ អាកាំឈ្មនុស្ស ខ សុភិក្តា ខ ។ សេយ្យថា មិ អានន្ទ នេវានំ អា-ហភាមណ្ឌ **សាម រាជ**ជាជំ ឥឌ្ឌា ថេវ អយោ- $\hat{\mathcal{A}}$ ဦးက င်း $^{(m)}$ စပုန်းက ေ မာက်ကွေလက္က င សុភិក្តា ខ ស់មេ ទោ អាចខ្លួ តុសាវតី រាជជានិ ១ ម. មុត្តាភិសិត្តោ ។ 🖟 🦫 សា ទោ អាននូ កុសាវតី បក្តិមេន ប ព្យុរត្តិមេន ប ទ្វាទសយោជនានិ អហោសិ។ ៣ ធ. ឥទ្ធា បេរិ ជីតា ប ។

សុគ្គនូបិដក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

ព្រាហ្មណមហាសាល នឹងគហបតិមហាសាល ជាច្រើននាក់ ដែលដ្រះ ថ្នាសិច ក្នុងព្រះតថាគត ពួកជនទាំងនោះ នឹងធ្វើការបូជាព្រះសរីរ: របស់ព្រះតថាគត ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលអានខ្លុ អ្នកកុំពោលថា នគរនេះ ជានគរតូច នគរទួល ជាសាខានគរយ៉ាងនេះឡើយ ៗ ម្នាល អានន្ទូ កាលពីព្រេងនាយមក មានព្រះរាជា**្រង់ព្រះនាម មហាសុ**-ទស្សន: ជាក្សត្របានមុទ្ធាភិសេក (ឥស្សរ:លើផែនជី) មានមហាសមុទ្រ ទាំង ៤ ជា ទីបំផុត ព្រះអង្គ ជា ស្ដេចឈ្នះសង្គ្រាម ទ្រង់មានជនបទ ដល់ នៅសេចក្តីម៉ាម៉ឺន ។ ម្នាល់មាននូ នគរកុសិនាពនេះ ជារាជធានីឈ្មោះ កុសាវតី របស់ព្រះបាទមហៈសុទស្សន: ។ ម្នាល់អាននូ កុសាវិតី រាជធានី បណ្ដោយពីបុត្តមនិស ទៅបច្ចឹមនិស ១៤ យោជន៍ ខនឹងពី ទត្តទេស ៧៩ ទុំណទិស៧ យោជន៍ ជានគរសុកសូម ជំទូលាយ មានជនច្រើន មានមនុស្សកុះករ ជាស្រុកមានភិក្ខាហារបរិបូណិ ។ ម្នាល់អានខ្លួ រាជធានីឈ្មោះអាល់តមន្ទា របស់ពួក ទៅតា ជារាជធាន ដឹស្តសម ធំទូលាយ មានជនច្រើន មានទៅតាកុះករ ជាស្រុក មានភិក្ខាហារបរិប្ផូណិ ប៉ោងណាមិញ ម្នាលមានន្ទូ កុសាវិតិរាជជានឹ

ម្សា នេះ មយោភា ឌួមា ឧ មស់ពុខា ឧ មាយូស័-ឧថស្ស ខ សុភិក្ខា ខ ។ គាសាវតី អានន្ទ ភេជជានិ ឧសហ ស ខ្ទេហ៍ អវិវិត្តា អ ហោស ឧិវា ខេវ វត្តិ ខ () សេយ្យដីនំ ហត្តិសន្ទេន អស្សសន្ទេន ៩សន្ទេន គេវិ. សន្តេន មុនិន្តសន្តេន វិយាសន្តេន ក៏តសន្តេន សម្មដ្ឋ-សន្ទេធ តាលសន្ទេធ អស់៩ ១៩៩ ទាន់៩៦ តំ នសមេធ សខ្លេខ ។ កុសាវតី អានន្ទ រាជជានិ សត្ថបា មាសាររស្ ស្សង្គីស្ដា មយោស្នា វាយោ ទេសារា សោរណ៍ឧរណ វាមេ វិច្ចា ពេល វាមេ មេខាំ្រល់។ មយោ ងគោ ដល់គមយោ ងគោ លោហ៍តុផ្គមយោ រាយោ ឧមារមហិន<mark>លោ រាយោ មាន់ខេ</mark>នពេល ៤ តុសាវត**័យ** អានន្ត រាជនានិយា ខត្ត វិណានិ ទ្វារាធិ អហេរសុំ ឯគាំ ទ្វារំ សោវឈ្លាមយំ ឯគាំ រិច្ចកាត្ត ក្រោសព្ទ ស្ងេច នេញ្ចាត់ នេញ្ចាត់ នេញ្ចាត់

១ ឱ. រតិ ប ។ ៤ ឱ. តត ឯកោ ។

មហាសុទស្សឧស្យុត្រ ១៤៩៣ណាវារៈ ពោលអំពីកុសាវិតិរាជធានី

ជារាជធានីដ៏ស្នួកសូម ធំទូលាយ មានជនច្រើន មានមនុស្សកុះករ ជា ស្រុកមានភិក្ខាហាវបរបូណ៌ យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអាននូ កុសវិតី រាជធានី ជាក្រុងកងរំពងដោយសូរសព្ទ ១០ យ៉ាង ទាំងថ្ងៃ ទាំងយប់ គឺសូរសព្ទដំរី សូរសព្ទសេះ សូរសព្ទថេ សូរសព្ទស្នា សូរសព្ទសម្ភោវ λ_{j} $\lambda_{$ សុរសព្ទមនុស្សនិយាយគ្នាថា អ្នកពំងំទ្បាយ ចូរបរិកោគទៅ ចូរជឹក ទៅ ចូរស៊ីទៅ រួមជាគំរប ១០ យ៉ាង ។ ម្នាល់អាននូ កុសាវិត កជ្ញានី មានកំពែងព័ទ្ធជុំវិញ ៧ ជាន់ គឺកំពែងមាស ១ ជាន់ កំពែង ជ្រាក់ ១ ជាន់ កំពែងកែវពេទូរួ ១ ជាន់ កំពែងកែវផលិក ១ ជាន់ កំពែងកែវខ្ទឹម ១ ជាន់ កំពែងកែវមាកត ១ ជាន់ កំពែងកែវគ្រប់ យ៉ាង ១ ជាន់ ។ ម្នាល់អាននូ កុសាវិត៧ជំនាន់ មានទូវ ៤ បែប គឺឲ្យមោស ១ ឲ្យព្រុក្ក ១ ឲ្យក់ក់ព្រៃឲ្យ ១ ទូរក់ក់ផលិក ១ ។

សុគ្គន្តប់ជិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

អហេសុំ និទោស្តែ និទោស់ ខិទាតា ធ្វាឧស-ទោះសា ជ ព្យេខខ $^{(m)}$ ។ វាកា វាស្តា សេវណូ-ឧណ វាយ រិត្តណ**ឧណ វា**យ ម្រៅក្រោឧណ វាយ ដល់គេមេហ ឯកា ហេហ៍តុខ្លែយ ឯកា មសា-ក្រហ្មយា វាយ **ភាពិនេះគណៈ** ១ យក្សុវុឌ្ឌ សេច្ចិ រជនានី សត្តហ៍ តាលមន្ត្តីហ៍ មក្តិត្តា អហោស វាគា តាល់ចន្ទី អោវណ្ដេមហា វាគា រុចិយថយា វាយ ដៅខាំព្រែគល វាយ ឧហ្យុមលា វាយ လောက်နာဋ္ဌိမဏ နာကာ မေလာက္မဏ နာကာ မာ၅rജയാനാ പു സുസ്തികനുന്നു കാനുന്നു -មយោ ទន្ទោ មហោសិ រូចិយមយាធិ មគ្គាធិ ខ ៩ហៈខ ខ ។ រិច្ចុំពិធិត្តិ មាហូស្រី រិច្ចិំពិធិនោះ ទន្ទោ អយោស៍ សោវណ្ណ មហាន៍ មគ្គាន៍ ខ ដលាន៍ ឲ។ វេឌ្យាំយមយស្ប តាលស្ប វេឌ្យាំយមយោ ១គ្នោ អយោកាំ ដល់តមួយាធំ បត្តាធំ ច ដលាធំ ច ។

១ ម. ឯកេកស្មី ។ 🖢 ឧ. សត្ត ឯសិកា ។ ៣ ឧ. តិបោរិសង្គា ចតុញ្ជាវិសា ឧក្មេ ធេន ។

សុត្តនូបិជិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

កង្សាមួយៗ គ្រេស់សេសរគោលក្រុំពីរៗ ដើម ជាសសរខានទំហំភាជុវ បុរស (๑) គេដាំចុះ ទៅក្នុងដីជម្រៅ ៣ ជួរបុរស កំពស់ពីជី ឡើង ១៤ ជួរ បុរស ។ គឺសសរមាស ១ ដើម សសរ្យុធាក់ ១ ដើម សសរកែវ ពៃទូរ្យ ១ ដើម សុសាកែដែលិក ១ ដើម សុសាកែវិទទឹម១ ដើម សុសាកែវ មរកត ១ ដើម សសរកែវគ្របយ៉ាង៍ ១ ដើម ។ ម្នាលអាននូ កុសាវត កជ្ញាន មានជួរដើមត្វោតព័ទ្ធជុំវិញ ៧ ជាន់ គឺជួរដើមត្វោតមាស ១ ជាន់ ដើមត្រោត្រក់១ ជាន់ ដើមត្រោតកែវពៃទូរ្យ ១ ជាន់ ដើមត្វោតកែវ ផលិត ១ ជាន់ ដើមត្រាត់តែវេទទឹម ១ ជាន់ ដើមត្រោត់តែវមរកត ១ ជាន់ ដើមត្រោតកែវគ្រប់យ៉ាង ១ ជាន់ ។ ត្នោតមាស ដើមជាមាស ឯស្វឹកនឹង ផ្លែក់ ហ្វាត់ ហ្វាត់ ដើមជាប្រាក់ ឯស្វឹកនឹងផ្ទៃជាមាស ៗ เกลโลงโทยูก เนียสาโลงโทยูก ឯญิลธิลิโนสาโลงันเกิด

១ អដ្ឋិតហិ ហិ ក្នុងមួយផ្លូវបុរស គឺមួលទទ្ធង់មនុស្សប្រុស ជា ៤ ហត្ថបុរស ។

មហាសុទសុទ្រសុំគ្នេ បឋមភាណវារំ កុសាវិតិរាជធានីកថា

ឌហ្ឌុង៣មា មហ្មា ឧហ្យុងពេល ១ប៉ោ អយោសិ វេឌ្យិយមឃានិ ខត្តានិ ខ ៩លានិ ខ ។ លោហ៍តន្ត័មយស្ប តាលស្ប លោហ៍តន្ត័មយោ ១ខ្វោ អយោសិ មសារគម្មេយាធិ ខត្តាធិ ខ ៩លាធិ ខ ។ ဒည္နယ္ခဏည္ ႀကည္ ရည္စည္ကေလ ခဏ္တဲ អយោស លោហ៍តុផ្គយាធិ ខត្តាធិ ខ ដលាធិ ខ ។ សព្វភាជមួយសុទ្ធ តាលសុទ្ធ សព្វភាជប្រហ ១គ្នោ អយោសិសព្វឥនមហនិ មត្តានិ ខ ៩លានិ ខ ។ តាសំ ទោ មភានៈ ្ត តាលមន្ត្តីនំ វាតោះតានំ សន្ទោ អ ហោ សំ វត្ត $^{(0)}$ ខ ជេន ហេ ខ កម្មន៍ ហេ ខ មនន៍-យោ ខ ។ សេយ្យដាច់ អានន្ទ ខញ្ចុន្តិតស្ប ត្រំ-យស្ស សុវិធិតស្ស សុខ្យដ់តាន្យិតស្ស^(៤) គាសលេហ៍ សុសមញ្**សស្ត្^(m) ស**គ្គោ យោត៌ វត្ត ខ ជេនយោ ខ យតិច្ចពោ ខ ឧឧត្តពោ ខ វារុ នេះ សេ មាខទិ តាសំ តាលមន្ត្រីជំ វាតោះតាជំ សង្គោ អយោស វគ ខ រដ្ឋព្រោ ខ អាឡុធ្លំយោ ខ មន្ត្តំយោ ខ ។

ខ ឌ. ម. វគ្គុ ២ ។ ៤ ធ. សុហ្វដិប**ព**ឡិតស្ស ។ ៣ ធ. ម. សម_្បាហតស្ស ។

មហាសុខស្សូនស្ងូត្រ ១៤៤ភាណវ៉ារៈ នោលអំពីកុសាវិសីកផានី

เคาสโลโสเงิล เมียสาโลโสเงิล โมทู็ลร์นีโยสาโลโเตยูฏ ฯ เอะส โลโรเซีย เนียฝาโลโรเซีย โมมู็ลเร็มโต่ฝาโลโษเลต ๆ เกาสโลโ ษเกล เนียต่าโกใบเกล โมอู็กร็โปไซต่าโกใจจับ ๆ เกาล์โกใ គ្រប់យ៉ាង ដើមជាកែវគ្រប់យ៉ាង ឯស្វ៊ុកនឹងផ្ទែជាកែវគ្រប់យ៉ាង ម្នាល់មានន្ទ ជួរដើមត្សេតទាំងនោះ ត្រៅទ្យល់បក់មក ក៏មានសូរសព្ទ ពីកេះ គួរត្រេកអរ គួរផ្ទៀងស្ដាប់ គួរដក់ចិត្ត ។ ម្នាលអានន្ទ តុប្ប-តន្ត្រីប្រកបដោយអង្គប្រាំ^(១) ដែលពួកអ្នកឈ្វាស់វិធ្យំ ហើយវាយឲ្យ ល្មពីរោះល្អ ទើបដេញដ៍ប្រគំ ក៏មានសូវសព្វពីរោះ គួរត្រេកអរ គួរផ្ទៀងស្លាប់ គួរជក់បត្ត មានទុបមាដូចមេចមិញ ម្នាលរានន្ទ ឯជួរដើមគ្នោតទាំង៍នោះ កាលត្រូវទ្យល់បក់មក ក៏មានសូរសព្ទភិពេះ គួរ ត្រេកអរ គួរផ្ទៀតស្នាច់ គួរជក់ចិត្ត ក៏មានទបះបយ្យ ដូរ្ចាះឯង៍ ៗ អដ្ឋកប៉ា ថា នុរ្យតន្ត្រីប្រកបដោយអង្គ ៥ នេ. ឺ អាងដំ ស្គារទូចឬស្គារធំដែលជេពាស

១ អដ្ឋកាយា ញ ស្បាត ត្រីប្រកបដោយអង្គ ៥ នេះ រី អាតដំ ល្អាទូចឬស្គារធំដែលមេពាស់ ស្បែកតែម្ខាង ១ អិតដំ ស្គារដែលគេពាស់ស្បែកទាំងសង់ទាង ១ អាតដទិតដំ ត្រឿងតន្រ្តី ដែលវិតដោយខ្សែ មានរភាគជាដើម ១ សុសំរំ គ្រឿងខ្លុំមានខ្លួយនឹងស្រឡៃជាដើម ១ ឃន់ កណ្ដឹង ឬឈឹង ឬក្រាប់១ ។

សុត្តត្តចំងិពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិធ្គោ

យេ សោ ឧទ្ធាន ខេត្ត សមយោធ ខេត្តសារទំណ រាជនាធិយា ខុតា អមោស៊ី (សា.ឃ្លាះ មិខាសា (ន តាស់ គាលបង្ខំ ក់តោតាដំ សម្ដេច បរិហារសុំ ។ (៤) ឯយុ អាចកំ ឧលាមខែលាសៃ មានប្ តេះ នេះហ៊ា សមញ្ជាត់ គោះ សាសាសា ខេត្តហ៊ា ១ ៩ផ្ទីហ៊ា ។ តាតមេហ៍ សត្វហ៍ ។ វីសានខ្លុំ កញ្ញា មហាសុឧស្ស-នុស្ស នេះស្លេសនេ ជញ្ជាសេ ស៊ូសដ្ឋានស្ប ន ទោសថិតស្បី និធ្យាសាខារម្គងស្បី និទ្ធិ និក្ខានេះ ការព្យំ នុំស្វា រយោ មហាសុឧស្សឧស្ស ឯតដ-ကောက် ကုန်း ကော ဗေဒနေ ယေလး၂ ကော ခန္ဓိယလျှ មុន្ទាស់ត្តស្ន តឧទា្ធេសថេ បណ្តាស សំសន្ន-ហាត់ស្បី ៤ ខេស្ត្រីយការិ ៤ ខេស្ត្រិ ខេត្តពេធ ខាតុកាស់ សហសុព្វ ស នេមិកាំ សនាកិតាំ សញ្ជាបាច់ព្រំ សោ ហោង រាជា ខត្តាវត្តិន អស្បឹ ជ ទោ អញ រដោ ឧយុស្ត្រ ។ ម៩ ខោ មាជ ធំ រាជា មហាសុខស_ ្រោ ជុឌ្យហសព រាក់ាំសំ ជុគ្-

សុទ្ធត្នាជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

ញ្ជាស់ខាន់ថ្ម សេច័យនោះ កង្កកសាវតិរាជធានី មានឬកលេង៍ថាស្ដា ឬកលេង៍ស៊ីផិត ពួកអ្នកលេង៍ទាំង៍នោះ កំនាំគ្នារាំវែកលេង តាមសូរ សព្ទនៃផ្លូវដើមត្នោត ដែលឲ្យល់បក់មកត្រូវនោះ ។

[៤] តាលមានន៍ [នេះជាឧតលាស់ឧសនៃ: ខែអ្នកស្នែហូដោយ រគន៍៧ ប្រការ នឹងដោយឫទ្ធិ៤ យ៉ាងី ។ រគន៍ ៧ប្រការតើដូចមេច ។ ម្នាល់មាននូ ព្រះបាទមហាសុទស្សនៈ ទ្រង់កក់ព្រះស័រ្យ ក្នុងថ្ងៃ១៩ ជាថ្ងៃ «ជ្រោសថ ហើយរក្សា**៖**្មោសថ គង់នៅលើប្រាសាទដ៏ប្រសើរ ចក្តីរត់ន៍ ជាទិព្វមានកាំ ១ ពាន់ ព្រមទាំង៍ ១ង៍កង់នឹងដុំ បរិបូណ៌ដោយអាការទាំង ព្ទង៍ ក៏កើតប្រាកដ់ឡើង លុះព្រះបានមហាសុខស្សន: ខ្រង់ខតឃើញ ហើយ ទើបត្រិះរិះដូច្នេះថា អើអាត្មាអញក៏ធ្លាប់ឲ្យរឿងនេះ មកហើយថា ស្ដេចអង្គ ណា ជាក្សត្របានមុខាក់សេកហើយ ទ្រង់កក់ព្រះស័រ្យ ក្នុងថ្ងៃ ១៥ ជាថ្ងៃលោសថ ហើយរក្សាលាសថ គង់នៅលើប្រាសាទ ដីប្រ-ស៊េរ ចក្តុធន៍ជាទិត្ត មានកាំ ១ ពាន់ ព្រមទាំង១ងកង់ទាំងដុំ បរិបូលា ដោយអាការទាំងីពួង ក៏កើត្យក្នុងខ្មើង ព្រះរាជាអង្គនោះ ជាស្ដេច ចក្រពត្ត នុហ្គ ភាគ្នាអញ បានជាស្ដេចចក្រពត្តហើយ តើ ។ ម្នាល អាននូលំដាប់នោះ ព្រះបា្មមហាសុខស្សិន: ទ្រង់ក្រោកចាក់អាសន:

មហាសុទស្សនសុឌ្តេ បឋមភាណារំ ចក្តុរធនស្ស បានុកាវកថា

រាស់ខ្ញុំ កេរិទ្ធា កម្មេជ មាខ្លេជ សុវណ្ណក៏ស្ថា^(១) កមេខ្លេ ឧក្ខាណេខ បានេះ ខេត្តនេះ អត្តកា មន្ត្រ កា ខេត្តតែលំ អក់រីសំណុត្ត កាំ ខេត្តតែខេត្ត ។ អ៩ទោ តំ មាននិ នយុសនេះ សង្គេនមូ ១ មេខនេះ រាជា មហាសុឧស្សាណ សន្ទឹ ទេសុខ្គុំធំឃា សេនាយ ។ យុស្នី សេ ឧសេខទ័ ឧទ្ធេទេ ឧទ្ធេស ត្ត រាជា មហសុឧស្សា វាស់ ឧបត្ថិ សន្ធឹ ឧសមន្ត្រីក្រាយ មេខាលា ៤៣ ខេងខេត្ត ឧបនិ មាយ ឱ្យាយ បដ្ទឹកជាពោ គេ កជាជំ មហាសុ-ឧស្បន្ទ ឧទសន្តមន្ត្រា សម្រាល់សុ ស្សា ទេសារជ ನೂ ಇಪ್^(೬) ಆಲಾಗದ ಕಾರ್ಣಿ (ಇ ಆಲಾಗದ ಕರ್ನುಕಾ ឧឈ្សាស់ស្ន ៤ បញ្ជា ឧឈ្មាស់ឧស្សាយ វាអ្សស ទ ្រោះ ខ ខាន់ ដោយ មន្ត្ ខាងខេត្ត មនិ ជ ខាត់ត្យ ខុសា ជ ភាស់ត់គ្យ បជ្ជំ ជ ខាត់គ្នំ

១ ឱ. ម ភិដ្ឋា ។ ៤ មេ. ស្វាគិត គ្នេ។

មហាតុទស្សនក្សគ្រ បប់មកាណវារៈ ពេលអំពីការកើតក្រាកដនៃចក្តវិតន៍

ហើយ ធ្វើសំពត់ 🖣 ត្តវាសង្គ៍: 📵 ដ៍សា្ន្ខាង៍ 🕻 ៤០២កព្រះហស្តនាង ធ្វេង៍ อาช[ភ្រះសុវណ្ណ កិត្តារ (កុណ្ឌ មាស) យកព្រះហស្នា ឯស្នាំប្រស់ព្រឹច្ចក្-រត់ន៍ ហើយគ្រាស់ថា ចក្ខាត់ន់ដ៏ចំរើន ចូរអ!្នាត់ទៅ ចក្ខាត់នំដ៏ចំរើន ច្រមានជ័យជំនះ ។ ម្នាលអានន្ទ លំដាប់នោះ ចក្ខាត់ន៍នោះឯង៍ ក អណ្តែតទៅ១ាធីបុរត្ថិមធិស ។ ព្រះបានមហាសុខស្សនៈ ទ្រង់ស្ដេចទៅ តាមក្រោយ ជាមួយនឹងសេនាប្រកបដោយអង្គ ៤ ។ ម្នាលអាននូ ចក្-រត់ន៍ទៅប្រតិស្ថាន ក្នុងប្រទេសណា ព្រះបាទមហាសុទស្សនៈគ្រមទាំង ចតុវង្គិសេខា គឺទ្រង់ប្រចាប់ក្នុងប្រទេសនោះ ។ ម្នាលពានន្ទូ ពួកស្ដេច ណា ដែលជាសត្រវៃ គង៌ខៅកង៍បុវត្ថិមទិស ពួកស្ដេចនោះ ក៏ស្ដេច ចូលទៅគាល់ព្រះបានមហាសុខស្សនៈ ក្រាបចង្គុំទូលយ៉ាង៍នេះថា បតិត្រ ព្រះមហារាជ សូមព្រះអគ្គីទ្រង់ស្ដេចមកចុះ បតិត្រមហារាជ ទ្រង់ស្ដេច មកល្អហើយ បពិត្រមហារាជ រាជសម្បត្តិរបស់ខ្ញុំត្រះអង្គ ជារបស់ព្រះអង្គ ហើយ បតិត្រមហារាជ សូមព្រះអង្គ័ទ្រង់ប្រៀនប្រដៅ ។ គ្រះហ៊ុខ មហាសុខស្សៈ: ខ្ទង់មានក្រះរាជ់ផ្សារយ៉ាង៍នេះថា អ្នកទាំងទ្បាយ មិន ត្រូវសម្លាប់សត្វ បិនត្រូវលួចរបស់ដែលគេមិនបានឲ្យ មិនត្រូវប្រភ័ត្ត ខុសក្នុងកាមទាំងទ្បាយ មិន ្ទ្រវនិយាយពាក្យកុហាត មិន ទ្រវធិត្តក្សុរៈនៃ

សុត្តតូចិដិតេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

យជាក្នុតញ្ជូ កុញ្ជជាត់ ។ យេ ទោ បល្ខន្ទិ-មាយ ឧ៍សាយ ខជិពជាពោ គេ ព្រោ មហាសុ-នេស្សែស្ស អន់(a) អលេស់ ។ អន់ទោ α អានឆ្ល ខក្សាតនំ បុត្តេមំ សមុខ្លំ អន្លោកាហេត្វា បទ្ធស្វា ឧត្តាណ៍ ឧសំ បឋគ្គ ឧត្តាណ៍ សមុខ្លឹ អជ្ញោកាហេតុ បច្ចុត្តត្វា បច្ចុំ ឧសំ បត្តតិ បច្ចុំ សមន្តិ អដ្ឋោតាហេត្វា បច្ចុត្តិខា ខុត្តិ ដំសំ បង្គតិ។ អស់នេះ ឯង គឈមឧទាវិធេ មន្ត្នំ ខេស់ថ្ងៃក្លា ស្រេល ។ ៣ឃ្នំ សេ ឧសេខទំ ឧឧមេ ឧយសន្ បត់ដាំមា ខេង ឧសាស់ឧស្សីយេ បូម ខ្លួ មខ្លុំ ឧសមន្ត្រីក្រោ មេខេខា ៤៣ ខេម្មិ ទុត្តបយ ឧិសាយ មឌិពជានោ តេ ពជាជំ មហាសុ-ឧស្សន៍ ឧបសឌ្ឍន៍ទា ឯមោហ៍សុ ឯហិ ទោ មហារាជ ស្វាត់តំ មហារាជ សគាំ តេ មេហារាជ អនុសាស មឈារជាត់ ។ រាជា មហៈសុខស្_រយោ សូរមាល

០ ខ. អត្យុត្តា ។

សុត្តសូចិដិក ទីយនិកាយ មហាវគ្គ

ឡើយ អ្នកទាំងទ្យាយ ចូរបរិកោគវិត្តតាមសមគួរចុះ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ពួកស្ដេចណា ដែលជាសត្រ នៅកង្គីបុរត្ថមទិស ពួក ស្ដេចនោះ ក៏ទៅជាចុះចូលព្រះធានមហាសុខស្សនៈវិញ ។ ម្នាលអា-នន្ទ វេលានោះ ចក្ខាត់ន៍នោះ ក៏ចុះទៅកាន់សមុទ្រវាង៍បុរត្ថិមទិស ហើយធ្វង់ឡើង ត្រឡប់វិលទៅខាងខក្ខិណទិស ចុះកាន់សមុទ្រ ខាង ខត្តិណ្ឌិស ហើយគ្នង់ឡើង វិលទៅខាងបច្ចិមខិស ចុះកាន់សមុទ្រ ទាន៍បច្ចិមទិស ហើយគ្នង់ទ្បើន វិលទៅខាង_ខត្តរទិសវិញ ។ ព្រះបាទ មហាសុខស្សនៈ ក៏ទ្រង់ស្ដេចទៅតាមក្រោយ ជាមួយនឹងចតុវង្គសេនា ។ មាលអាននូ ចក្ខាន់ន៍ ប្រតិស្ឋាននៅ ក្នុងប្រទេសណា ព្រះជាទមហា-សុខស្សនៈ ក៏ទ្រង់ប្រជាប់ នៅក្នុងប្រទេសនោះ ព្រមទាំងចតុវង្គ-សេនា ។ ម្នាល់អានន្ទ មួយទៀត ពួកស្ដេចណា ជាសិកសត្រ ់ នៅ ក្នុងទត្សនិស ពុកស្ដេចនោះ កិច្ចលទៅគាល់ព្រះបានមហាសុទស្សនៈ ក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រមហារាជ សូមព្រះអង្គស្ដេចមក បពិត្រ មហារាជ ទ្រង់ស្ដេចមកល្អហើយ បតិត្រមហារាជ រាជសម្បត្តិបេស់ខ្ញុំ ត្រះអង្គ ជាព្រះរាជទ្រព្យរបស់ព្រះអង្គហើយ បតិត្រមហារាជ សូមព្រះ អង្គិ(ទន្ទៈ ប្រៀនប្រដៅ ។ ព្រះបាទមហាសុខស្សន: ទ្រង់មានព្រះរាជនុង្គារ ទា លោ ឧ បន្ត ពោ អនិន្ទិ ខាន់ នេទំ កា បេសុ

ខំពា ឧ ខាំន់ ពា មុសា ឧ ភាស់នំពា ខេត្តិ ឧ ខាន់ ពុំ

យថា ភ្លុំ នេះ ពេញ អនិត្តិ ។ យេ ទោ ខនានន្ទិ ឧត្តរយៈ និសាយ ខេត្តិរដានោះ នេះ ពេញ ខេត្តិនន្ទិ ឧត្តិភិកាន់ និស្សា និសាយ ខំកាជានោះ នេះ ពេញ ខេត្តិ និស្សា និស

ಪುಜಬಧು ನ ಕ್ರಳ್ಳು($\mathbf{p}$) ಬಟ್ಟು ಹಮ್ಮಳುತ್ತಳುಗೆರಳುಗೆ ಭಾಷ್ಟ್ ಇತ್ತಿಕು ಭಾಜಗಳು(ಕು) ನೀರುಕುಣು ಸಾಹಿವಿ. ಭಾಷ್ಟ್ ಬಟ್ಟು ಸಾಹಿವಿ. (ω) ದೇಶ ಕರ್ಮ ಹುಚ್ಚು ಸಾಹಿವಿ. (ω) ದೇಶ ಕರ್ಮ ಹುಚ್ಚು ಸಾಹಿವಿ.

[🤊] ធ. ម. អភិវិធីទិភ្វា ។ ៤ ប. ភ ទិស្វា ។

យ៉ាងនេះថា អ្នកទាំងឡាយ មិនត្រវសម្ងាប់សត្វ មិនត្រូវលួចរបស់ដែល គេមិនបានឲ្យ មិនត្រៅប្រព្រឹត្ត១,ស ក្នុងកាមទាំងឡាយ មិនត្រូវនិយាយ ពាក្យកុហក មិនត្រូវផឹកទឹកស្រវឹងខ្សើយ អ្នកទាំងទ្បាយ ចូរបរិភោគ វត្តតាមសមគួរចុះ ។ ម្នាលអានខ្លួ មួយវិញទៀត ពួកស្ដេចណា ដែលថាសឹកសត្រក្នុងទុត្តទេស ពួកស្ដេចនោះ ក៏ត្រឡប់ជាពុះចូលព្រះ ចានមហាសុនស្សនៈវិញ ។ មាលអានន្ទ តពីនោះមក ចកវិតន៍នោះបាន បង្រាប់ផែនដី ដែលមានសមុទ្រជាទីបផុត រួច ហើយត្រឡប់មកកាន់កុសា-វតីរាជធានីវិញ ហើយឋិតនៅក្នុងរបៀងសាលាសម្រាប់វិនិច្ច័យ ទៀប ទ្វារព្រះបរមកជក់ជំ បេស់ព្រះបាទមហាសុខស្សនៈ នៅនឹងថ្នល់ហាក់ដូច ជាជាក់ក្ដៅ ហើយបំភ្លឺក្នុងព្រះរាជវាំង បេស់ព្រះបាទមហាសុទស្សន: ។ មាលអាននូ ចករត់ន៍ មានសភាភយាងនេះ កើតព្រុកដឡើង ដល់ ព្រះជាន្មហាសុនុស្សន: ។

(៣) ម្នាលអាននូ តទៅទៀត ហត្ថិតែន៍ (ជំរីកែវ) ជាស្ដេចជំរី ឈ្មោះទព្រេសថ មានសម្បារសសុទ្ធ មានអរយវៈ តូចធំសមម្យេទាំងអស់ ជាជំរីមានឫទ្ធិ អាចហោះទៅលើអាកាសបាន កើតប្រាក់ជទ្បើងដល់ព្រះ បាទមហាសុទស្សនៈ ។លុះព្រះបាទមហាសុទស្សនៈ ទ្រង់ទត្វឃើញ ហើយ

សុត្តតូថិជិកេ ទីឃនិកាយស្យូ មហាវិគ្នោ

(៤) ខុន ខេត្ត អេចខ្លំ កេណា ឧសាសនក្រ ឧសា អសាសន្ត ខាងលោក សព្វភោស្ត្រ សាយា ស្មា អសាសន្ត ខាងលោក សព្វភោស្ត្រ សាយា នាង អសាស្រ្ត និង ស្រោសន្ត ទេវិលា សេយា និង បក្ស ក្រសា ខេត្ត សាសនស្ឋិ សាសន និង បក្ស ក្រសា មួយ អសាលនិ សាសន និង បក្ស ក្រសា មួយ អសាលនិ សាសន មេសាសនិ សាស្រ្ត វិសា អេសាសនិយា សាសន និង បក្ស កិត្ត វិសា អេសាសនិយា សាសន អសាសនិយា អសាសិយា អសាសនិយា អសាស អ

១ ឱ. អតុសសាយិត្យ ។

សុត្តស្វាជិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

ក៏មានព្រះហបុទ័យដ្រះថ្នាថា ដើយនេដំរីស្អូណាស់តើហ្គឺ ប្រសិនបើចូល ទៅបង្ហាត់បាន (ជាការប្រហៃ) ។ ម្នាល់មានខ្លួ ឯហត្ថិរត់ន៍នោះ ក៏ដល់ នូវការបង្ហាត់បាន ដូចជាដំរីអាជានេយ្យដ៏ល្អ ដែលគេបង្ហាត់បានបទ ឈ្នួយអង្គើនហើយ ។ ម្នាល់មានខ្លួ ព្រះបាទមហាសុទស្សនៈ កាល ទ្រង់នឹងល្បង់មើល ហត្ថិរត់ន៍នោះឯង មុនដម្បង់ទ្រង់ឡើងគង់ (លើហត្ថិ-រត់ន៍) ក្នុងវេលព្រឹកព្រហាម ហើយស្ដេចទៅត្រូតគ្រានូវផែនដី មាន សមុទ្រជាទីបំផុត រួចហើយ ស្ដេចត្រឡប់មកសោយព្រះក្រយាហាវ ក្នុង វេលាព្រឹក ឯកុសាតែពជធានីវិញទាន់ ។ ម្នាល់មានខ្លួ ហត្ថិរត់ន៍ មាន សភាពយ៉ាងនេះបានកើតព្រាក់ដលើយ ដល់ព្រះបាទមហាសុទស្សនៈ ។

(៤) ម្នាលមាននូ តទៅទៀត អស្សត់ន៍ (សេះកែវ) ជា
ស្ដេចសេះឈ្មោះហៃហក: មានសម្បុសេសុទ្ធ មានសម្បុត្រង៍ក្បាល
ឡើ(ប្រើប) ដូចជាសម្បុរនៃកក្អែក មានសក់ (សក្បុស) ដូចបណ្ដូល
ស្ដេយាបូង ជាសេះមានបុទ្ធិអាចហោះទៅលើអាកាសបាន កើតប្រាកដ
ដល់ព្រះជាទមហាសុទស្សន: ។ លុះព្រះជាទមហាសុទស្សន: ទ្រង់ទត
ឃើញហើយ ក៏មានព្រះហបុទ័យដេះថ្នា់ថា ដើយានសេះល្អណាស់
តើហ្នាំ ប្រសិនបើចូលទៅបង្អាត់បាន (ជាការប្រពៃ) ។ ម្នាលមាននូ
លំដាប់នោះ អស្សត់ន៍ ក៏ដល់នូវការបង្អាត់បាន ដូចជាសេះអាជានេយ្យ

មហាសុទស្សនសុគ្គេ បឋមភាណវ៉ារំ មណ៌រធនស្ស បាតុភាវិកថា

o a. អគុសាលិត្តា ។ ៤ a. ម. បាកុរហោសិ សោ អហោសិ មណ៌វេឡរិយោ ។ ៣ a. បាយាតិ ។

មហាសុទស្សនស្អុត្រ បឋមភាណវ៉ារ: ពោលអំពីការកើតប្រាកដនៃមណ៌ដែន

ដំល្អ ដែលគេបង្កាត់បានរៈបៀបល្អ យូររៈផ្លែងហើយ ។ ម្នាលមានក្ ព្រះបាទមហាសុខស្សនៈ កាលខ្រង់នឹងល្បងមើល អៈប្រតែន៍នោះឯង មុនដម្បូងខ្មែងឡើងគង់លើអស្សរត់ន៍ ក្នុងវេលព្រឹកព្រហាម ហើយស្ដេច ទៅត្រួតគ្រាផែនដី ដែលមានសមុទ្រជាទីបំផុត រួចហើយៈស្ដេចត្រឡប់ មកសោយ ព្រះសោយ ក្នុងវេលាព្រឹក ឯកសាវតីកដធានីវិញ្ហាន់ ។ ម្នាលអានន្ទ អស្សរត់ន៍ មានសភាពយ៉ាងនេះ កើតប្រាកដហើយ ដល់ព្រះបាទមហាសុខស្សនៈ ។

(४) ម្នាលអាននួ តទៅទៀត មណិតែន៍ ជាកែវ ពេទ្យមាន
ជាតិដ៏ល្អ មានជ្រុន ៤ ដែលជាង នៃ្នហួយើយ មានពណ៌ថ្នាស្អាត
បរិបូណ៌ ដោយអាការគ្រប់យ៉ាង បានកើតប្រាកដ ដល់ព្រះបាទមហាសុខស្សនៈ ។ ម្នាលអាននួ មណិតែន៍នោះឯង មានពន្ធឹម្យាយទៅ
បានមួយយោជន៍ជុំវិញ ។ ម្នាលអាននួ ព្រះបាទមហាសុខស្សនៈ
កាលខ្រង់នឹងស្បង មើល នូវមណិតែន៍ នោះឯង មុនដម្បង់ខ្មែនប្រជុំអស់
ពួកបតុវេន្តសេនាមក ហើយខ្ពង់ស្លួយកែវមណី ខ្សើង ទៅកាន់បុងដង់ទង់
ហើយខ្ងន់គ្រែពៃ ក្នុងទីង់តិតអ័ព្ទក្នុងកគ្រី ។ ម្នាលអានខ្លួ ចំណែក
អ្នកសុកទាំង ខ្យាយណា ដែល ទៅជិតខាង អ្នកស្រុកទាំង នោះ

សុគ្គស្តីជំងំពេ ទីឃុំនិកាយស្បូ មហាវិញ្គោ

នាង ខេត្ត នេសាទាំនមានមាន ភ្នំ នូបន្ ឧសានេះ នេសា មេខៈ ឧសាទាំនមានមាន ភ្នំ នូបន្ ឧសានេះ និសាសេន្ត ឧសាសេន្ត

(៦) ជ់ខ ឧត្ស មា**ខ**ចំ រយោ ឧសាមនេស្មីខ្មាំ ឥឌ្ឌីនេះ ខាតុយោស អភិរុទា ឧស្ប៊ីនិយា ទាសានិកា បមោយ ស្រាទោត្តសាយ សមញ្ជាត់ នាតិឧីឃា យ ហើយមា អនុមាស ឧដ្ឋាវិញ (w) អព្ទឹម ខ្មែរ-្រហូ ៤ ឧទារ សេ ឧធាខច់ មុខ្មុំ ឧទារិ ត្សារិសា យេសដំហើរ ឈេង មេលាខ្សែត ២ឧ ៩៤០៩៤២ ត្រស្ស ស៊ីតេ ឧណ្ឌាន៍ ឥត្តាន៍ ហោន្តិ៍ ឧណ្ឌោ ស៊ីតា. ភ្ ។ ឧទាជិ សេ ឧសេខ៥ មុខ្មុំនេះទេសវិ មេរណៈ តេ ចច្ចសុស្តេ ក្យស់ មុខតោ ឧប្បាលសុទ្ធា ។ ចត្តជាល់ដី អយោស៍ ចន្ទាន់ភាគិន គឺការច្បីនិសាវិនិ

o ឡ. ម. តេ តេតោកាសេ៩ ។ ៤ ឱ. ភាគិកាឡី ។ ៣ ឡ. មានុស្ស វិណ្ណុំ ។

សុត្តតូលិជិក ទីបេនិកាយ មហាវិឌ្គ

ស្នាល់ថាជាវេលាថ្ងៃ ក៏ទាន្ទារួមកម្មការដែរយ៉ាយសារពុទ្ធី (នៃកែវនោះ ឯង) ។ ម្នាល់ខានន្ទ កែវមៈបើមានសភាពយ៉ាងនេះ បានកើតប្រាកដ ហើយ ដល់ព្រះមានមហាសុខស្សនៈ ។

(៦) ម្នាល់មាននួ តទៅៈ រៀត ឥត្ថិតែខ៍ (ស្រីកៅ) មានរុប តោមល្អ គួចេ្យអ្នកផង ពិតពិសមេីសមើស គួរជ្រឹះថ្នា ប្រកបដោយ សប្បីល្អេត្រៃលែង មិនខ្ពស់យក មិនទាប់ យក មិនសូម យក មិនជាត់ ពេក មិន ទៅ ពេក មិនសយក : សំស!សង់កន្ងង៍ហួសសម្បីស្រើមនុស្ស តែមិនដល់សម្បី ចេំពូទេ បានកើតប្រកដ ដល់ ព្រះបាទមហាសុខស្សន: ។ មាល់មាននួ ឥត្ថិវត់ន៍នោះឯង មានកាយសម្ផុំស្យ (ទន់ល្បើយ) ដូចជា សំឲ្យឹតវ ឬសំឲ្យឹកប្បាស ។ បាសមាននួ មួយ ទៀត ឥត្ថិវត់ន៍ នោះឯង កាលដៅត្រជាក់មានខ្លួន ក្តៅ កាលដៅក្តៅមានខ្លួនត្រជាក់ ។ មាល់មាននួ មិនតែប៉ុណ្ណោះ ឥត្ថិវត៍ន៍ នោះឯង មានក្និន្ទិមចន្ទន៍ធ្យាយ ចេញអំពីកាយ មានគ្និន់ជា «ប្បាបផ្យាយ ចេញអំពីមាត់ ។ មាល់មាននួ ឥត្ថិវត៍ន៍ នោះឯង ជាស្រីតែងក្រោកឡើងមុន តែងអង្គ័យក្រោយ (២) យកចិត្ត ទុកជាក់ ធ្វើពី ១

១ អង្គីកេសា ថា ស្ត្រីដែលគេទាំមកអំពីរដទ្រក្ខលក្នុងដែនមទូរមកក្លាយជាព្រះអត្តមហេសី ។
 ន័យមួយទៀតថា ស្ត្រីដែលមកអំពីខត្តរក្សទី្វបដោយអានុភាពរបស់ព្រះអង្គ ។ ៤ ស្ត្រីតោះ បើឃើញព្រះរាជាស្តេចមក តែងក្រោតអំពីអាសនៈដែលខ្លួនអង្គុយជាមុខ លុះខែព្រះរាជាគង់ ទើបតាងអង្គុយទៅវិញ កាន់ត្រូវដៃទី៣ន់ក្លាយព្រះរាជាខាងក្រោយ ។

មហាសុទស្សនសុឌ្តេ បឋរកាណវារំ គហមតិវត្តស្ស ជាគុការកថា

(៧) បុឧ ៩១៖ អាឧន្ទ បញ្ញា មហាសុឧស្បឧស្ប ឧបាបនាំនេខ ខានុបោរសំ ២០ ខំពឹ ១ស្បាន សស្បាន់-ខិត្តបញ្ចុំ ខានុបោរសំ ២០០ ខំពឹ ១ស្បាន សស្បាន់-កម្សា អស្បាន់កម្សា ។ សោ រាជាខំ មហាសុឧស្បាន់ ឧបសក្តម៌ន្តា ៧មោស អប្បោសប្រកា ន្ធំ ខេវ ហោហិ អហំ គេ ១៤ឧ០ ១៤ភាហើយ កាសៃប្រទីនិ ។ ភូន-បុត្វំ អាឧន្ទ រាជា មហាសុឧស្បាយ តមេវ កហមន់-បុត្វំ អាឧន្ទ រាជា មហាសុឧស្បាយ តមេវ កហមន់-បុត្វំ អាឧន្ទ រាជា មហាសុឧស្បាន តមេវ កហមន់-បុត្វំ អាឧន្ទ រាជា មហាសុឧស្បាន តមេវ កហមន់-បុត្វំ អាឧន្ទ រាជា មហាសុឧស្បាន តម្លេខ ស្បាន់-បុត្វំ អាឧន្ទ រាជា មហាសុឧស្បាន តម្លេខ ស្បាន់-បុត្វំ អាឧន្ទ រាជា មហាសុឧស្បាន តម្លេខ ស្បាន់-បុត្វំ អាឧន្ទ រាជា មហាសុឧស្បាន តម្លេខ មាន់-បុត្វ អាឧន្ទ រាជា មហាសុឧស្បាន ត្រូវ មានប្រទីនិស្ស មានខ្លាំ មហាតុទស្សនស្អគ្រ បឋមភាណារៈ គោលអំពីយរៈើតក្រាកដដែតហប់ិវិន័

ប្រព័ត្តត្រូវព្រះហបុទ័យ ពោលតែពាក្យជាទីពេញព្រះហបុទ័យ បេស ព្រះបាទមហាសុទស្សន: ។ ម្នាល់៣៩ន្ទ ឥត្តវត់ន៍នោះឯង៍ សូម្បី ែតែចិត្ត ក៏មិនប្រព្រឹត្តកន្ទង៍ ព្រះបា្ធមហាសុខស្សនៈទៅហើយ មេចឡើយ នឹងប្រព្រឹត្តន្ង ដោយកាយប្អេន 🔭 ម្នាលអានន្ទ ឥត្តវត់ន មានសភាព យ៉ាងនេះ បានកើតវុទ្ធកដលើយ ដល់ព្រះមានមហាសុខសុវ្ន: ៗ (៧) ម្ខាល់អាននូ ត ទៅ ទៀត គហបត់តែន៍^(១) (គហបត់កែវ) បាន កេត្តបាតដ ដល់ព្រះបាទមហាសុខស្សនៈ ។ ឯគហបត់តែន់នោះ មាន *ទិព្*ចក្នុ កើតព័ពិផលនៃកុសលក<u>្</u>ម អាចមើលឃើញកំណប់ទ្រព្យ ដែល មានម្ចាស់នឹងមិនមានម្ចាស់បាន ។ គហបត់នោះ ចូលទៅគាល់ព្រះបាទ មហាសុខស្យួន: កក្រាបបង្គុំខូលយ៉ាងនេះថា បពិគ្រព្រះសម្មតិខេព សុមព្រះអង្គ កុំមានសេចក្នុំខ្លួលខ្លាយ ឡេយ ខ្យុំព្រះអង្គនង៍ថាត់ចែងការ ដែលគួរធ្វេដោយឲ្រព្យម្វាយ ដោយព្រះរាជឲ្រព្យព្រះអង្គី ។ ម្នាលអា-នន្ទ ត្រះបានមហាសុខស្សនៈ កាលឲ្រដ៏នង៍ល្បងម៉ែល គហបត់តែនំ នោះឯង៍ មុនដម្បង្ខែងប្រថាបលើព្រះទីនាំងនារា សំដៅ: វាកាន់ខ្សែទឹក កង្គ្រាលទៈនេត្ត ទេបទ្រង់ត្រា**ស់**នឹងគហបត្តិន័យ ង៍នេះថា មាល

ទ អដ្ឋិតថា ថា ធម្មជីដែលតើស្នងត្រកូលមានភោតសម្បត្តិច្រើន ។

សុគ្គន្តបំដិកេ ទីឃេនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

(៨) បុឧ ខេមាំ អាឧន្ទ ព្រញ្ញា មហាសុឧស្បួឧស្បួ មនោយកាតេខ មាតុព្រោស មណ្ឌិ តោ វិយ ្តោ មេ-នារី មឌិពលោ រាជាខំ មហាសុឧស្បួខ ខ្មែយ្យា-បេតេត្តំ ខ្មែយ្យា បេតុំ អមេយ្យា បេតេត្តំ អមេយ្យា បេតុំ (២) • ១. ឯក់ វិតីរំ តារា ។ ម. ឯកំ តីរំ ។ ৯ ១. ម. ១០៣បេតពុំ ១០៣-បេតុំ អប្រាប្រេតុំ អប្រាប្រេតុំ ។

សុត្តស្ថិជិក វីឃនិកាយ មហាវគ្គ

គហបត់ យើងមានសេចក្តីត្រៅការ ដោយប្រាក់នឹងមាស ។ គហបត់ នោះ ក្រាបបង្គ័ទ្ធលតបថា បពិត្រមហារាជ បើដូច្នោះ សូមទ្រង់អែប នាក់ទៅខាង ត្រួយ ហ្រាំងម្ខាង ។ ទ្រង់មានព្រះរាជឱ្យរថា ឱ្ គហបតី យើងមានសេចក្តីត្រូវការ តែប្រាក់នឹងមាសត្រង់ទីនេះឯង ។ ម្នាលអាននួ លំដាប់នោះ គហបត់វត់ន៍នោះឯង៍ យកដៃទាំងពីវ លូកចុះទៅក្នុងទឹក លើកយកឆ្នាំង ដែលពេញដោយប្រាក់នឹងមាស ហើយក្រាបទូលព្រះ បាទមហាសុទស្សន ថា បញ្ចិត្រមហារាជ ល្ម ហើយ ដោយប្រាក់នឹង មាសហ៊ុណ្ណេះ បតិត្រមហារាជ ជ្រាក់នឹងមាសប៉ុណ្ណេះ លមធ្វើត្រះ រាជកិច្ចបាន ហើយ ។ ព្រះបាទមហាសុខស្សនៈ ទ្រង់គ្រាស់យ៉ាង នេះថា មាលគហបត់ ជ្រុកនឹងមាសប៉ុណ្ណេះល្មហើយ មាលគហបត់ ជ្រុក នឹងមាសប៉ុណ្ណេះ ឬមធ្វើកិច្ចជានហើយ មាលគហបតី ប្រាក់នឹងមាស ពុំង៍ប៉ុណ្ណេះ យើង៍បូជាអ្នកឯង ។ ម្នាលអានខ្លុ គហបត់តែន មាន សភាពយ៉ាង៍នេះ កើតព្រុកដហើយ ដល់ព្រះបាទមហាសុខស្សន: ។ $\{a\}$ ម្នាល់អានន្ទូ តទៅទៀត បរិនាយករត់ $\hat{\mathbf{s}}^{(0)}$ (បរិនាយក តែវ) ជាបណ្ឌិតវាងវៃ មាន ទ្រាជា អង់អាច ដើម្បីញ៉ាំង[សុះចុះឲ្មហា-សុទស្សនៈ ដែល១៩ឲ្យស្ដេចចូលទៅ ឲ្យចូលទៅថាន ដើម្បីញុំាង ត្រះបាទមហាសុទស្សនៈ ដែល១នគួរឲ្យស្ដេចចេញ ឲ្យចេញទៅបាន

១ អដ្ឋិតថា ថា ជាព្រះរាជបុត្រប្បងរបស់ព្រះបាទមហាសុទស្សន: ។

មារកសុខរៀនសុឌ្ណេ ២៧២ភាយជារំ ៦គូរ៉ៀកថា

នេះ ខេត្ត មានទីនេះ មេលាម្ន រ

មល្ខេះម្នា នុស្គា ឧសសាល នុក្ខិយ មុខជ័យ មេ នេះ មេ ខេត្ត ម្នា ឧសសិន្ត មេ ខេត្ត មេច្ច មេ ខេត្ត មេ ខេត្ត មេច្ច ខេត្ត មេច្ច ខេត្ត មេច្ច មេច្ច

⁰ មិ. ម. អព្រេស<u>ិ</u> ។

មហាសុខស្សុនសូត្រ ១៤១០ ណវារៈ គោលអំពីឫទ្ធិ ៤ យ៉ាង

ដើម្បីញុំ ង៍ព្រះ ជា ៤៩ ហាសុ ៤ស្សនៈ ឲ្យតាំង៍ង៍របុគ្គល ដែលគួរតាំង់បាន
កើតប្រាកដ ដល់ព្រះបា ៤៩ ហាសុ ៤ស្សនៈ ។ បរិនាយក់ តែន៍ នោះ បូល
ទៅតាល់ ព្រះបា ៤៩ ហាសុ ៤ស្សនៈ ហើយ ៤០ ក្រាបបង្គំ ៤ ហើងនេះ
ថា បតិត្រព្រះសម្មតិ ៤៩ សូមព្រះអង្គ កុំមានសេចក្តី ខ្វល់ខ្វាយ ឡើយ
ខ្ញុំព្រះអង្គន៍ង៍ ប្រៀនប្រដៅថ្វាយ ។ ម្នាលអានខ្លួ បរិនាយក់ តែន៍ មាន
សភាពយ៉ាង៍ នេះ កើតប្រាកដ ហើយ ដល់ព្រះបា ៤ម ហាសុ ៤ស្សនៈ ។
ម្នាលអានខ្លួ ព្រះបា ៤៩ ហោសុ ៤ស្សនៈ ៤៩ ប្រកបដោយ វត់ន៍ ៧ ប្រការ
នេះឯង ។

(៧) ម្នាលអាននួ ព្រះជាទមហាសុខស្សនៈ ទ្រង់ប្រកបដោយឫទ្ធិ ៤ យ៉ាង ។ ឫទ្ធិ ៤ យ៉ាងដូចម្ដេចខ្វះ ។ ម្នាលអាននួ ព្រះជាទមហាសុខស្ស-នៈ ទ្រង់មានព្រះប្រល្អ គួរឲ្យអ្នកផងពិតពិលរមិលមើល គួរឲ្យដ្រះថ្វា ទ្រង់ ប្រកបដោយព្រះធាវិវណ្ណ ដ៏ល្អត្រៃសែង ជាងមនុស្សទាំងឡាយឯទៀត ក្នុងលោកនេះ ។ ម្នាលអាននួ ព្រះជាទមហាសុខស្សនៈ ទ្រង់ប្រកប ដោយបច្ចិនេះ ជាបុទ្ធិទី ១ ។

សុត្តសំជិពេ ទីឃរិកាយស្យូ មហាវិគ្គោ

(០០) ខុខ ខេត្ត អាចថិ ឯក្សា ឧសាមនេទា មេ តួសាល់មេ មេលេទ្ធ គ្នាន្ទឹម្ភា មេខ្សាល មេយើស ឧស់ទៅស្បែ ឯ ឯក្សា អាចថិ ឧសាមនេទា បែ ឧស់ទៅស្បែ ឯ ឯក្សា អាចថិ ឧសាមនេទា បែ ឧសាលា ឧទ្ធលាល ឧទ្ធិលា មានកាន់មេ

អយោទ្ស ៤ នេស្ស មានទំណាញ មន្ទិយា មានយ៉ាងខេម្ម មួយ មន្ទិយា មានប្តី មួយ មានប្តី មានប្តី មានប្តី មានប្តី មានប្តី មានប្តី មានប្រាស់ មានប្តី មានប្រាស់ មានប្រាស់ មានប្រាស់ មានប្រាស់ មានប្តី មានប្រាស់ មានបានប្រាស់ មានប្រាស់ មានប្រសាស់ មានបានប្រាស់ មានប្រាស់ មានប្រាស់ មានប្រាស់ មានប្រាស់ មានប្រស

សុត្តនូបិជិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

- (๑๐) ម្នាលអានន្ទ តទៅទៀត ព្រះបាទមហាសុទស្សនៈ មានព្រះជន្មាយវែង ទ្រង់បិតខៅអស់កាលជាយូរអង្វែងក្រៃលែង ជាង មនុស្សទាំងឡាយឯទៀត ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រះបាទមហាសុទស្សនៈ ទ្រង់ ប្រកបដោយឫទ្ធិនេះ ជាឫទ្ធិទី ৬ ។
- (១១) ម្នាល់មាននូ តទៅ ទៀត ព្រះបានមហាសុសន្រ: ទ្រង់ មិនមានអាពាធ មិនមានខុត្ខ ប្រកបដោយក្មេងី៣តុ ដែលកើតអំពីកម្ម មានវិហុកស្មេីគ្នា មិនត្រជាក់ពេក មិនក្ដៅពេក លើសជាង៍មនុស្ស ដេ ៃ ៗ ម្នាល់មាននួ ព្រះបានមហាសុខសន្រ: ទ្រង់ប្រកបដោយបុទ្ធិនេះ ជាបុទ្ធិទី៣ ៗ
- (១៤) ម្នាល់អាននួ តទៅទៀត ព្រះបាទមហាសុខស្សនៈ ខ្មន់ ដានស្រឡាញ់ ជានី ពេញចិត្តនៃព្រាហ្មណ៍ នឹងគហបតីទាំងឡាយ ។ ម្នាល់អាននួ ចិតាជានីស្រឡាញ់ ពេញចិត្តនៃបុត្រទាំងឡាយ យ៉ាងណា មិញ ម្នាល់អាននួ ព្រះបាទមហាសុខស្សនៈ ខ្រង់ជានីស្រឡាញ់ពេញ ចិត្តនៃព្រាហ្មណ៍ នឹងគហបតីទាំងឡាយ យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាល់អាននួ ចំណែកវាងព្រាហ្មណ៍ នឹងគហបតីទាំងឡាយ ក៏ជានីស្រឡាញ់ ពេញ ព្រះហចុន័យ នៃព្រះបាទមហាសុខស្សនៈដែរ ។ ម្នាល់អាននួ កូនទាំង ឡាយ ជានីស្រឡាញ់ ពេញចិត្តនៃបិតា យ៉ាងណាមិញ ម្នាល់អាននួ

ដាច់ អាជន្ទ ច័ត្ទ ពុទ្ធា ចំយា យោឆ្នំ ពធាទា រវាមេវ សេ អេខថំ មេឃិត គណមុខជាខែមា យែលីឃ-កហ្សុខកា ចិយា អហេសុំ មនាខា ។ ក្នុតពុត្វិ អាននិ ឯខា គេសាមានមាវីយេ ខ្ណុំខ្លុំក្លា កែសពណ d က ါ ၿမို့ ရှက္သါ မှာ ឯ អន (ស ស ទ) ေ သြက် ( ) မ ကေတစ္ခ်ဲ့ကာ ကေလးမို့ စတာညမူမည္မို့ ရေစညည္ညိမို့ရွာ ស្សាស្សាស្សា មន្ទាសា នៅ ឈាញ់ យទា ន និ ត្តេះ ខស្សេយាមាយ ។ ឯខាត្ត មេខាទ់ មេខាទ់-ឧស្បាន សារ៥ អាមស្គេស អានាមានេ សារ៥ វេមិ បេសេហិ យ៩១ អហំ ព្រាហ្មណតហបស់កោ ចិរតវ៉ ត្រៅណាំខ្នុំ រប់នុះ មានទឹ គ្រោទខែទៅលេ មុស៣ **ខេត្តលេ ឥទ្ធិយា សម**ញ្ញាត់ នោះ អយោសំ ។ ១៧ អានខ្លួ មហាសុខស្សានា ឥមាហ៍ ខត្វហ៊ា ឥន្ទីហ៊ា សមន្ទាក់គោ អយោសំ ។

នាងមាន នាងមាន ខេម្មិស្សា ខុសមា ខាពេលិទ្ធិ ឯ ស្សាស្ត្រ យាធិសាលូ ខុសមា ខាហៈខ្យុំមាម (១០) មុខសោ មេចថា លោ ឧសមនៃមាវិទមាវិ មហាសុទស្សនសូត្រ បឋនកាណវារៈ គោលអំពីបរវិតក្កៈរបស់ព្រះបាទមហាសុទស្សនៈ

ចំណែកខាងក្រាហ្មណ៍ នឹងគហបត់ទាំង រ្វាយ ក៏ជាទីស្រទ្វាញ់ពេញព្រះ ហបុទ័យ នៃព្រះបាទមហាសុទស្សន: យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាល់អានខ្លួ ព្រះ ជាខគ្គឈស់សៅខ: មាហត់ឧដុតាំឌ ខេឌ្ដុសេច សម្បន្ន ដោក ចតុង្គេសេនា ។ ម្នាលអានន្ទូ លំដាប់នោះ ព្រាហ្មណ៍នឹងគហបត់ ទាំងទ្វាយ ចូលទៅគាល់ព្រះជាទមហាសុខស្សនៈ ក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះ ឋា បតិត្រព្រះសម្មតិ ទេព សូមព្រះអង្គកុំស្ដេចទៅ ដោយហើសរួសវាន់ ដូច១ុំព្រះអង្គ ទាំង ទ្យាយ ធ្លាប់ឃើញព្រះអង្គមកអស់កាលយូវនោះ ឡើយ ។ ម្នាល់អានខ្លួ ឯព្រះបា្ធមហាសុខស្សនៈ ខ្ទង់ត្រាស់នឹងសារថីថា ម្នាល សាថើ អ្នកកុំបររថនៅ ដោយហើសរួសវាន់ ដូចយើងធ្លាប់ឃើញ ព្រាហ្មណ៍ នឹងគហបតីទាំងឡាយ មកអស់កាលយូរយារនោះឡើយ ៗ ត្ថាលអានន៍ ព្រះជាខគ្គលាស់ សាវិន: ខែខ្ពុ តែម្នាធ្វេក ដោក កិច្ចិនេះ ដា ប្ទេស្ឌ ៤ គ្នេះឯង ។

(១៣) ម្នាល់អាននូ លំដាប់នោះ ព្រះបានមហាសុខស្សន: ខ្មន់ មានបរិតិត្ត:យ៉ាង៍ខេះថា បើដូច្នោះ គួរតែអាតា្មញាកសាង៍ស្រះបោត្ត្រលើ ទាំង់ឡាយ សុទ្ធតែ១ យេដូច្នេ ។ ក្បែបនោះដើមតោតទាំង់ឡាយនេះ ។

សុត្តនូចិជិកេ ទីបនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

មាចេស សេ មានខ្លួ ១៩៦ មហេសុខស្បួយ តាសុ តាបន្ទាតាសុ ជនុសាត ជនុសាត ទេវត្ត-រណ៍យោ ។ តា ខោ ខនានន្ទ ខោត្តារណ៍យោ ខត្ត រណាន ឥដ្ឋភាហ៍ ខតា អហេសុំ **រ**ភា ឌុឌីយា មេប្រហែងលា វាយា ខែលាងលា វាយា វេឌ្យាយមយា រាកា ដល់គមយា ។ តាកា ទោ មណៈនេះ ខេត្ត លោក ខេត្ត (๑) សោខាណានិ អ-ပောက် ခရစ် ကြောင် ပါ၏ ကေလက် ကောက်က မောင် មេញ ។ មោះយើងជា មេសខាយាមារី មេសេយាង-លា ៩៩៦ អ មេ សុំ រិត្ត ភាព ស ខ្មែរ ខ ន ខា.-៩៩៦ អលេស សោស្រានលា ស្នេលោ ន នយុំ-សញ្ ។ ជាឱ្យបែមយសារ ្សា សាសារ ជាឱ្យបែម. က ៩၅ អមេសុំ ៩លំភាមហា សុខិយោ ខ ខណ្ឌិ-សញ្ ។ ដល់តាមយស់ ស្រាទាណស្ប ដល់តាមយា

o ឌ. ម. បត្តារិ បត្តារិតី អាមេណ្ឌិតំ ទិស្សតិ។

សុត្តនូប៌៨ក ទីឃនិកាយ មហាវត្ត

មាលអានន្ទ ព្រះជាឲមហាសុខស្សនៈ ទ្រង់កសាងស្រះជោត្តរណីទាំង ទ្យាយ^(១) សុទ្ធតែ ១ យេដ្ឋរញ្ញ ១ ក្បែរបន្ទោះដើមត្នោតទាំងនោះ ។ ម្នាល់អាននូ ឯស្រះពេក្ខពណ៌ទាំងនោះឯង វិចិត្រដោយឥដ្ឋ ៤ យ៉ាង គឺ ឥដ្ឋមាសមួយហេង ឥដ្ឋព្រកមួយយាង ឥដ្ឋកែរភេទូរ្យមួយយ៉ាង ឥដ្ឋ កែដែលកម្មឃយ៉ាង ។ ម្នាលមានខ្លុ ក្នុងស្រះប្រាក្ខពណ៌ទាំងនោះ មាន ជ ណ្ដេរ ៤ ថែប គឺជ ណ្ដេរមាសមួយ ថែប ជ ណ្ដេរប្រាកម្មួយ បែប ជ ណ្ដេរ កែរ៉េពទូរ្យមួយបែប ដណ្ដើរកែវផលិតមួយបែប ។ ដណ្ដើរមាស មាន មេជាមាស តែកាំនឹងក្បាលជ ណើ្ដជាជ្រាក់ ។ ជ ណើ្សជាក់ មានមេជា ក្រុក តែកានឹងក្បាលជ ណើ្រដាមាស ។ ជ ណើ្រក់ពីពេទូរ្យ មាន មេជា តែវពៃទូរ្យ តែតាំនឹងត្បាលដណ្ដើរជាតែវផលិត ។ ជណ្ដើរតែវផលិត

អដ្ឋកថា ថា ស្រះបោក្ខរណ៍ ៨៤.០០០ ទំហយផែនដីកើតឡើង ដោយគ្រាន់តែ
 គ្រះបាទមហាសុទស្សនៈនឹកក្នុងព្រះហឫទ័យ ។

មហាសុខស្បូនសុឌ្គេ បឋមភាណវារំ មហាសុខស្បួនបរិវិតក្តុកថា

៩៩៦ អលេឃុំ មេខាំ្រ្យាមលា សុខ្លាំលា ខ ឧស្លាំសញ្ចុ។ តា ទោ ខណៈខច្ច ចោត្តាណើយោ ខ្ទីហិ មេខិ~~តា~~ហិ បរិត្តិត្តា អហេសុំ រាកា វេឌ៌កា សោវណ្ណមហា រាកា ್ಕಿಂದಾ ಕಿರ್ಯಾಗ್ ಕಾರ್ ಕಾರ್ ಚಿಕ್ಕಾರ ಗಳು ಕಿರ್ನಾಹಿಸುವ ಬಿಳಿಗಳು ಕಿರ್ಬಿಕ್ ಕಿರ್ನಾಹಿಸುವ ಚಿಕ್ಕಾರ್ ಕಿರ್ನಾಹಿಸುವ ಚಿಕ್ಸಾಹಿಸುವ ಚಿಕ್ಕಾರ್ ಕಿರ್ನಾಹಿಸುವ ಚಿಕ್ಕಾರ್ ಕಿರ್ನಾಹಿಸು ಚಿಕ್ಕಾರ್ ಕಿರ್ನಾಹಿಸು ಚಿಕ್ಕಾರ್ ಕಿರ್ನಾಹಿಸು ಚಿಕ್ಕಾರರ ಕಿರ್ನಾಹಿಸು ಚಿಕ್ಸಾರ್ ಕಿರ್ನಾಹಿಸು ಚಿಕ್ಸಾರಿಸು ಚಿಕ್ಸಾರರ ಕಿರ್ನಾಹಿಸು ಚಿಕ್ಸಾರ್ ಕಿರ್ನಾಹಿ មហា ៩ទ្ភា អហេសុំ រុខិយមហា សុខិយោ ខ ឧណ្ឌី-មាល់ ឯ ខែលាតលោល មេខ្មុំ មាលា ខែលានលា ឧស្តី អយោស៊ំ សោវណ្ឌមហា សុខិយោ ខ ខុសាំសញ្ហ ។ ង៩សេ មាខច័រយោ ឧសាមានមារិទមារី វា្ឌខយេម្ន យន្តាហំ ៩មាស់ លេយស្រុក ស្រុក សហ លេ ខា ខេញ្ជំ នុខ្សាល់ ខុខ្គុំ គុមុខ ខុណ្ឌិត សុព្យេតុក សព្វជនសុក្រនាវដ្ឋន្លឺ^(១) ។ ពេទា ខេស្ ទោ អាជន្ថ រាជា ឧសាស់ឧសាវីយេ ២៩ ខេម្មេរហ្មេក់ វាជិត្ មាល់ ឧប្បល់ បឧុម៌ គាុមុខ បុណ្ឌាំគាំ សញ្ចេត្ នុំ សត្ថខ្មាំ អស្សន្ត ។ អន្តស អាចន្ត ក្រោ ស មហាសុឧស្បន្ស ្ទាស់ យន្ទ្រាញ់ ឥសសំ ទោក្ខាសាជំ នីពេ ឧហាខកោ ខ្លាំសេ ឋខេយុ

១១. អតាញារត្តិ ។

មហាសុទស្សខស្លូត្រ បឋមភាណវារៈ ពោលអំពីបរិវិតក្កៈរបស់ព្រះ៣ទមៈបសុទស្សនៈ

មានមេជារ់ក់ផែលិក តែកាំនឹងឹក្បាលជំណើរជាកែរពៃទូរ ៗ បាលពាននូ មួយ ទៀត ស្រះប្រេត្ត លើទាំងនោះឯង បិទហុំងដោយបេង ៤ ជាន គីបេងមែស ១ ប្រេង្ហ្រក់ ១ ។ បេងមែស មានសស្រ(ភ្នែលជា មាស តែរបាររបង៍នឹងក្បាលបង្គោលរបង៍ជាប្រាក់ ។ របង៍ប្រាក់ មាន សសរបង្គោលជាក្រាត់ តែរបារបេងនឹងក្បាលបង្គោលរបង់ជាមាស ។ ម្នាល់អានន្ទ លំដាប់ ទោះឯង ព្រះជាទមហាសុទស្សនៈ ទ្រង់មានបរវិតក្ក: ឃាំងនេះថា ក្នុងស្រះបោក្ខរណីទាំងនេះ គួរតែអាត្វាអញនឹងដាំដើមផ្កា ទាំងនេះគឺ ទប្បាល ឈ្ងួកក្រហម កុមុខ ឈ្ងួកស ដែលមានដ្ឋារីករាល់រដ្ឋវ មិនបានឃាត់ទាំងដល់ជនទាំងពួង ។ ម្នាលអានខ្លួ ព្រះបា្ធមហាសុ-ទស្សនៈ ទ្រង់ដាំដើមផ្កាតាំងនេះ ក្នុងស្រះប្រាក្ខណើតាំងនោះគឺ ទប្បល ឈូកក្រហម កុម្ទេ ឈូកស ដែលមានដារីករាល់រដូវ មិនបានឃាត់ទាំង ដល់ជនទាំងពួង ។ ម្នាលអានន្ទ គ្រានោះ ព្រះពុធមហាសុខស្យនៈ ទ្រង់មានបរិវិតក្:យ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ គួរតែអាតា្មញុតាំងនហាបក-បុសេ (អ្នកផតទឹក) ទុកទៀបច្ចេះស្រះប្រាក្ខពណីទាំងនេះ សម្រាប

សុគ្គតូចិដិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

យេ អាគសក់ន់ ដដ ឧសាមេស្ស៊ីន៍ ។ ឋមេស៌ (*) ទោ អានខ្លុំ រាជា មហាសុខស្សាណា តាស់ ចេាត្ត-រណ៍ជំ គឺរេ ជហាខគេ បុរិសេ យេ អាកសាត់តំ ជន ឧហាមេសុំ ។ អ៩ េស អានន្ទ ក្រោ មហាសុ-ឧស្សឧស្ស ឯ៩ឧយោស យគ្នាហ ឥមាស់ ទៅក្នុւလာ့ ေရး ႔ေႏိုင္ငံ အခ်္ပ္က အခ်င္တ အခ်င္ តស្ប ទាធ់ ទានទ្ទឹកស្ប វទ្ទុំ វគ្គទ្ទឹកស្ប យាធំ យានត្តសុស្រ សយន្ត សយនត្តសរ្ស ឥត្តិ-តេស្សាតិ ។ បដ្ឋប្រស់ ទោ អានឆ្ល រាជា មហា-សុ**ឧស្**ព្រ តាស់ ចេក្ខាលេខ តែ វៅប្រំ នាន់ អភ្នំ អភ្នំកស្ស ទាន់ ទាន់ខ្លួកសុស វគ្គ វគ្គភ្នំ ကောက္ ျကားႏွံ ကားဆန္နာ်အတံု ကလားႏွံ ကလားမွန္နာ်အတံု វត្តិ វត្តិតស្ស ហ៊ុរ ហ៊ុំ ហ៊ុំ ហ៊ុំ ស្ត្រិត្តិស្ស សុវណ្ សុវណ្ឌិតសុវានិ ។

១ម. បដ្ឋិបេល ។ ៤ ១. ឥត្តិកស្ស ។

សុត្តនូចិជិក ទីឃនិកាយ មហាវិត្ត

ជនទឹកជនដែលមកហើយ ។ មាលមាននូ ព្រះបាទមហាសុទស្រ្-ន: ត ្រង់តាំងនូវនហាបកបុរស ខុកទៀបធ្វោរស្រះបោក្ខុរណីទាំងនោះ សម្រាប់ផុតទឹកជនដែលមកហើយៗ ។ ម្នាល់អានខ្ទុំ លំដាប់នោះ ព្រះ បាទមហាសុទស្សន: ទ្រង់មានបរិវិតក្ត:យ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ គួរតែអាគ្នា អញ្ជាំង៍ទាន់វត្ថុ (រោង៍ទាន) មានសភាពយ៉ាង៍នេះ ក្បែរគ្នេរស្រះ ្រោត្តរណីទាំងនេះ គឺ បាយសម្រាប់អ្នកត្រៅការបាយ ទឹកសម្រាប់អ្នក " ត្រូវការទឹក សំពត់សម្រាប់អ្នកត្រូវការសំពត់ យានសម្រាប់អ្នកត្រូវការ យាន ទីដេកសម្រាប់អ្នកត្រូវការទីដេក ស្រីសម្រាប់អ្នកត្រវិការស្រី ជ្រុកសម្រាប់អ្នកត្រៅការប្រុក មាសសម្រាប់អ្នកត្រៅការមាស ។ ម្នាល អាននូ ព្រះបាទមហាសុទស្សនៈ ទ្រង់បានតាំងទា វត្តនេះ ក្បែរចេ្នស្រះ ញេត្តលើទាំងនោះ គឺ ជាយសម្រាប់អ្នកត្រាការជាយ ទឹកសម្រាប់អ្នក ត្រូវការទឹក សំពត់សម្រាប់អ្នកត្រូវការសំរាត់ យានសម្រាប់អ្នកត្រូវ ការយាន ទីដេកសម្រាប់អ្នកត្រូវការទីដេក ស្រីសម្រាប់អ្នកត្រូវការស្រី ប្រាក់សម្រាប់អ្នកត្រូវការប្រាក់ មាសសម្រាប់អ្នកត្រូវការមាស ។

ចហាសូ«ស្បូនសុខ្គេលម€ភាណវារំ ព្រាហ្មណៈ១៣០វិតៗថា

(១៤) អ៩លោ មានធំ ណាល់យាងសង្គម្រា ឧសៀន្ សាថាតេយៀ ភាពយេរាជាជំមហាង ្ធស្បូជំនុបសន្នំ-មិទ្ធា សិវមាលំសុ ឥធំ នេះ បញ្ចូន សាបនេះយុ នេះស្រៅ_(a) ៩ភ្នំសាំ សមន្ត ខ្លួនប្រេក្សនិង ន អ.ឃុំ កោ មគ្គធ្នូ គ្រា ឧសាធិន សាល់ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត អ.ឃុំ សេច្ច ខេត្ត ខេត្ត សាល់ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ ពល៌លា អភិសដ្ឋ់តំ តំ វេ ហេតុ ឥតោ ច អបក្សម្ ស់ សមចិន្តេសុំ ជ ទោ ស់^(m) អព្វនាំ បដ់-រិច្ច យុ ម្នាទ្ធ (កុ) មាន នេយៀក ដែន នេះ មាយក្ ယာဂစ် မည္သား အေပါ့ $\mathbf{a}_{(\mathbf{r})}$ အခုခ မက္သည့္အား မညာ. សុឧស្សាសុ និយ្សនំ មាបយោក្រទំ ។ គេ រាជានំ មហាកាធសុជ្ជ ឧបសឌ្គទា ស់មាហំកា ជំរុសជំ គេ នេះ សពេណិស $\psi_{(p)}$ ឯ ងក្បុសេទ្ធ 🖘 សេចថិ សនា មហេសុខស ្រោ តុណ្ឌាប់៤ ។

១៦. ទៅ យេវ ។ ៤ ៩. មមប៊ុំ ។ ៣ ៦. ឯ៩ ។ ៤ ៦. យ៉ា មយ៉ា ឥមាតិ ។ ៥ ១. បដិហារាម ។ ៦ ១. មាប្រេស្សាសានិ ។

មហាសុខស្សិតស្ត្រី បឋមកាណវារៈ ចោលអំពីគ្រាបុណ៍នឹងគមមេនី

[១៤] ម្នាល់អានន្ទូ លំដាប់នោះ ព្រាហ្មណ៍នឹងគហបត្តវាធ៍ ទ្យាយ នាយកសម្បត្តិដ៏ច្រើន ចូលទៅគាល់ព្រះបា្ធមហាសុខស្សិន: ក្រាប បង្គំទូលយ៉ាង៍នេះថា បពិត្រព្រះសម្មតិ ទេ៣ សម្បត្តិជ៏ច្រើននេះ យើង ទំព្រះបង្គ័នាមកថ្វាយចំពោះព្រះអង្គ សូមព្រះអង្គ ទ្រង់ទទួលសម្បត្តិទាំង នោះ ។ ព្រះបា្ធមហាសុខស្សនៈ ទ្រង់មានព្រះរាជនុង្គារថា ម្នាលអ្នក ទាំងទ្យាយដ៏ចំរើន ណើយកុំ សម្បត្តដ៏ច្រើននេះ ដែលអកនាំមកដើម្បី យើង ដោយពលិកម្មប្រកបដោយធម៌ហើយ តែទ្រព្យសម្បត្តិទាំងនោះ ចូរនៅជារបស់អ្នកទាំងឲ្យាយវិញចុះ ចូរអ្នកទាំងឡាយ នាំយកពីនេះថែម ទៅទៀតចុះ ។ ពួកគ្រាហ្មណ៍នឹងគហបតីទាំងនោះ លុះស្ដេចឃាត់យ៉ាង នេះហើយ ក៏ថយចេញទៅនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ហើយគិតព្រមគ្នាយ៉ាង នេះថា ការដែលពួកយើងនាយកសម្បត្តិទាំងនេះ គ្រឡប់ទៅទុកក្ងផ្ទុះ របស់;យង់វិញយ៉ាង៍នេះ មិនសមគួរ ដល់ពួកយើង រឿយ បើដូច្នេះ ពួកយើងគួរនាំគ្នាសាងនិវេសនដ្ឋាន ថ្វាយព្រះបានមហាសុខស្សនៈិញ ៗ ពួកព្រាហ្មណ៍និងគហបត់ទាំងនោះ ក៏នាំគ្នាចូល ទៅគាល់ព្រះបានមហា-សុខសូន: ក្រាបបង្គ័ទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ពួកៗព្រះ អង្គ័នឹងនាំគ្នាសាងនិវេសន៍ ថ្វាយព្រះអង្គ័ ។ ម្នាលអាននួ ឯព្រះបា្ មហាសុខស្សនៈ ខ្មែង់ជានទទួលដោយតុណ្តីភាព

សុត្តតូចិដិកេ ទីឃនិកាយស្បូ មហវគ្គោ

(បនុ) អនុសោ មានចំ ទាយើរ នេបូខតូស៊េ យោរ មហសុឧស្បន្ស ខេត្ស ខេត្តេបវិតក្តម្តាយ វិស្សុកាម្នំ^(១) នេះបន្តំ អាមន្តេស៍ **រៀស់** ត្វំ សម្ម វិស្សុ-តម្ម ព្រោ មហាសុឧស្សឧស្ស ជំរើសជំ មាបេហិ ឌេត្តិ សេត សមាខេត្តិ ៤ វារុ មេខ្លុំ ឧសុខ សេ មាខេត្ វិស្សិកម្មោ នេះវត្សនា សក្តស្ប នេងជំទំនួស្ស ជន្តសារិទ្ធា មេលាជ្រាត្ត សាគ មហ្ស ស្នំមេសា សម្ម៉ាញ៉ាំន់ ។ ៣១ ខេសាប្រព្យ ឧសារ៉ាំនេះ ។ ៣១ មគ្គិយើល្ប ត្រុះ នេះក្រ ២៤៦ មេខិត្ត ៩ ទៅ មានន័រ្ទមាំ នៅជាខា ឯងាចូ ឧលាទាំ-ឧសារ្ទ រាសឧបេខ ភ្លាសក្នុ ខេត ខេត សាលេសប្តិ ៩ភ្លឹ សាម ទាសានន្ទី ។ អនិស្សសិ*ៈ ទោ*ៈ អានឆ្ ភាជា ត្រាស់ខ្មាំ ដែលមួយម្រុក នេះ គេ សេខទ័

១ ម. វីសុកម្ម

សុត្តតូថិជិក ទីឃត់កាយ មហាវិត្ត

(១៤) ម្នាលអានទូ លំដាប់ នោះឯង សក្ក ទៅ៣៨ ជាធំជាង ទៅតា ទាំងឡាយ បានជ្រាបបុរីវិតក្:ក្នុងព្រះហឫទ័យ នៃព្រះបាទមហាសុទស្សនៈ ដោយព្រះហប្ទ័យនៃព្រះអង្គ ក៏គ្រាស់ហៅវិស្សកម្មទៅបុត្តមកថា ហៃ វិស្សកម្ម ខេរីបុត្តជាសំឡាញ អ្នកចូរមកនេះ អ្នកចូរ ទៅនិមិត្តព្រះរាជនិ-ស្រេន ឈ្មោះធម្មាធាសាទ ថ្វាយព្រះបាទមហាសុទស្សន: ។ ម្នាលអាននួ វិស្សកម្មទៅបុត្ត បានទទួលបង្គាប់របស់សក្តាទៅរាជ ជាធំជាងទៅតា ទាំងឡាយ ដោយពាក្យថា អំពើយ៉ាងនេះ ជាការចំរ៉េន ដល់_{ព្រះអ}ង្គ ហើយ ដូចេះហើយក៏បាត់អពហិនទៅតាឈ្មោះតាវត្តិង្យ មកប្រាក់ដក្នុង ទី០ ពោះព្រះភក្ត្រ ខែព្រះបាទមហា សុទស្សនៈ ដូចបុរសដែលមានកំឡាំង លាដៃ ដែល១៩បត់ចូល ឬបត់ចូលនូវដៃ ដែល១៩លាចេញ ដូច្នោះឯង ។ ម្នាលអានន្ទ គ្រានោះឯង វិស្សកម្មទៅបុត្ត បានក្រាបបង្គំទូលព្រះបាទ មហាសុទស្សន: យ៉ាង៍នេះថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេ៣ ១ ព្រះអង្គនឹងនិម្មិត ប់ជុខ្មែរទុះ ហើរៈ គេតិសៃហ ៤ ណិណ្ឌុះអង្គ រ គិរាលមានន៍ ៗ ប្រះសំ ៤ មហាសុខស្សនៈ ខ្ទង់ទទួលដោយតុណ្ឌភាព ។ ម្នាល់មាននូ សៃស្រុម្ម-

មហាសុទស្សនសុគ្គេ ២៤៩៣ណារំ ធម្មារ្យាសាទមាបនកថា

រួស្សីយៈគើ នេះជន្រែ ឃើញ ឧឈមខេស្សិចហើ ត្រុសក្ខ ឌត្ថិ ខាត សមាតុ ៤ ឌគ្រើ អាឌក ខា-សា នោ ច្រុំមេន ខ ច ្ចុំមេន ខ យោជនំ អាយា-មេន អប្រាស៍ ខុត្តពេល ខ ឧត្តិណេល ខ អនុស្រា-ជា វិត្តារេជ ។ ជាមូស្សី អាខាធិ៍ ជាមានស្សី សូ សេរ្-មុំ ៤៤ ខេត្ត ខេត្ត មាលេវ ខេត្ត ប្រហង្ មុនី-កាហ វាកា ឥដ្ឋកា សោវណ្ណមយា វាកា រុចិយម-លា វាយ មេខាំព្រៃគណ វាយា ឧហ្យមគណ ឯ ខត់ស្ មាខទី ឧមាខក្ ខេ៩ឯមានជុនិក្សាល្កបិច្ច អលេអុំ ខុនខ្ញុំ វូណាខ្ញុំ ឯកោ ៩ ទោ អោវិណ្ឌ មហោ ត្យយោ ខ្មែលភាលា ត្រមា រដ្ឋាំលេខលោ ត្រមា ឌហ្ឌុឌពេល ។ ខរតិ ងាមថៃ សមាទេ ខ្ពុំ វណាជំ ដល់គេហ សគ្គតោ អហោសិ ឯកំ ដល់កំ ကောန္တာရက္ ရွာမွာ နည္း မွာမွာ အေျပာင္သည္။ ស្~~មុំ ឧហ្មៈឧត្ត ៤ ១៩សាវ សាធ់ ខេត្ត សាសម្~~បា ចតុវសតសោទៈណាធំ អហេសុំ ចតុខ្ វេឃាជំ វាត់

មហាសុទស្សូនសូត្រ បឋមភាណវ៉ារៈ ពោលអំពីការសាងធម្មប្រាសាទ

រេវបុត្ត កំពុននិម្មិតព្រះរាជនិវេសន៍ ឈ្មោះធម្មាសាទ ថ្វាយព្រះពុទ មហាសុខស្សន: ។ ម្នាល់មាននួ ធម្មាសាទ បណ្ដោយអំព័ទិស១វង៍ កេត្តទៅទិសភាងលិច១ យោជន៍ ទទឹងអំពីទិសភាងជើង ទៅទិសភាងត្បូង កន្ទះ យេជន៍ ។ ម្នាលអានន្ទ ធម្មាធាសាទ មានវត្តដែលវិចិត្រដោយ ឥដ្ឌាន**់**បែប ៤ យ៉ាង ដោយកំពស់ ញ ដូរបុរស គិតដ្ឋមាស ៦ យ៉ាង ឥដ្ឋ វុទ្ធភាទ យ៉ាង៍ ដង្អាត់ព្រៃទូរ្យ ១ ហ៉េង៍ ដង្អាត់ជេលិក ១ យ៉ាង៍ ។ មាលមានន្ទ ជម្មាសាទ មានសសរ ៤៤ ០០០ មានបែប ៤ យ៉ាង់គំ សសរមាស ១ យ៉ាង៍ សសរុយាក់ ១ យ៉ាង៍ សសរកែវពៃទូរួ ១ យ៉ាង៍ សសាត់ដែលតៃ 🤊 យ៉ាង ។ ម្នាល់អានន្ទុ ជម្យាសាទ ក្រាល់ដោយ ផែនក្ដារមានបែប ៤ យ៉ាង៍ គឺផែនក្ដារមាស ១ យ៉ាង៍ ផែនក្ដារប្រាក់ **១ យ៉ាង ផែនក្ដារពៃទូរ ១ យ៉ាង ផែនក្ដារកែ**ផែលិក ១ យ៉ាង ។ ម្នាល់មានន្ទ ឧម្យាសាទ មានដណ្ដេរ ៤៤ មានបែប ៤ យ៉ាង៍ គឺ

សុត្តន្តបំដកេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្នោ

សោទាណ់ សោវណា្មលំ ឯគាំ រូចិយមលំ ឯគាំ បេ-ខ្សែជា ខ្យុំ ខ្មែល ខេត្ត ខេត ខេត្ត ខ $\mathcal{L}_{\mathcal{L}}$ ហេដ្ឋ $\mathcal{L}_{\mathcal{L}}$ ហេដ្ឋ $\mathcal{L}_{\mathcal{L}}$ ហេដ្ឋ $\mathcal{L}_{\mathcal{L}}$ ហេដ្ឋ $\mathcal{L}_{\mathcal{L}}$ ហេដុ $\mathcal{L}_{\mathcal{L}}$ ហេដុ $\mathcal{L}_{\mathcal{L}}$ សោខាឃាស្សីរិត្តភាព នុស អលេស ស្មែរ ទេ។ យា សុខិយោ ខ ឧណ្ឌីសញ្ ។ វេឌ្ឍិយមយស្ប មោសឃមា នៅរួលឧលា ៩៦ មលេឃុំ ៩ហ្ម-មេឃា សុខ៌យោ ខ ខណ្ឌីសញ្ ។ ដល់គេមេយសុ សោខាណស្សី ឧហ្ខៈ២៣ ឧង្ខា ងលេសុំ ផ្ទៅវិយam មាន្តលោ ខ ងហើមលើ ឯ ខ គើ មានន័ ខា-សា ខេ ខត្តាសិតិត្យដាតារសហសុក្ខ អហេសុំ ខ-ត្ន ឈ្មោន វាយ ស្នងស្នា ស្រេស្រ្គា រុបិយមយំ ឯគាំ ភេញ ហែមយំ ឯគាំ ដល់តាមយំ ។ (ಕುಗ್ರೀಯ ಜಿಲ್ಲಾಟ್ ಸಿಂಗಾಣ ಕರ್ಯಕ್ಷ) បញ្ជាត្នា អយោសិ ។ រុចិយមយេ ក្នុងាតាប

សុត្តស្ថិតក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

ដ ល្ខេស ១ យ៉ាង ដ ល្ខេស្ត្រ ១ យ៉ាង ដ លេខកែវ ពេទ្យ១ យ៉ាង ដ ល្កៅត់ ដែល ិក ១ យ៉ាង៍ ។ ដ ល្កើរមាស មេដាមាស **រ**តកាំ នឹងក្បាលជ ណើរ ជាស្រាក់ ។ ជ ណើរប្រាក់ មេជាស្រាក់ តែកា នឹងក្បាលជ ណ្ដើរ ជាមាស ។ ជ ណ្ដើរតែវ ពេទ្យ មេជា តែវ គេទ្យ នៃកាំនឹងក្បាលជណ្ដើរ ជាតែដែលិក ។ ជណ្ដៅកែដែលិត មេជា តែវផលិត តែកាំនឹងត្បាលដណ្ដើរ ជាតែវពៃឲ្យ ។ ម្នាលមាននួ ធម្មាជ្រាសាទ មានផ្ទុះភិព្វល ៨៤.००០ មានបែប ៤ យ៉ាងគឺ ផ្ទុះភិព្វល ដែលធ្វើដោយមាស១យ៉ាង ធ្វើដោយប្រាក់ ១ យ៉ាង ធ្វើដោយកែវពៃទូរ្យ ១ យ៉ាង៍ ធ្វេដោយកែវផលិត ១ យ៉ាង៍ ។ ក្នុង៍ផ្ទុះកំពូល ដែលធ្វេដោយមាស មាន តែងតាំងបល្ងៃប្រាក់ ។ ក្នុងផ្ទុះកំពូល ដែលធ្វេដោយប្រាក់ មាន

មហាតុទស្សន្សន្តេ បឋមភាណភា ធម្មប្រសាទមាប៩៥ថា

ស្សារ<mark>យោមលោ ឧ</mark>លាខ្មែរ ឧលាខោ អលោករ ។ វេឌ្ឍ-်ဳိက**ရကေ** ဆွေဆေးက အည္ခုန္းက အားျခား မ-យោភ៌ ។ ដល់តមេយេ ត្យុជាតារេ មភារកល្មយោ ပေလက် ေရာက္ေ မႏၵာက် ေရးကေလြးမွာ ကေလာင္း តា្យាតារស្ប ខ្លាប រួចិយមយោ តាលោ មិតោ អ-យោអ ត្រូបមយោ ១នោះ អោវណ្ណមយាធ៌ ត្តាធិ ៩ ៩៧៦ ខែ ។ រូបិយមយស់ ្ន តាទ្រាតាសៀ ខ្លាប សោវសាមយោ តាលោ បំតោ អយោស៍ តស្ប မောင္မယ္ကာမႈကာ ခုႏွာျပဳတ္အမတာန္ ခန္မာန္ ေနး-លាធិ ខ ។ ៤៩ ្រួយមយស្ប 🥱 ៩៦ ការស្បូ ខ្លាប ៩លិ-តាមយោ តាលោ ប់តោ អយោសិនស្បូនបិតាមយោ សយ៉ា រេឌាំរូណតលាក្ខ ឧសាត្ទ ខ នហាត្ទ ខ ឯ ឌ-លិតាមយស់1 ្រង់ការសុរ ទ្វាប់ បានប្រិយម យោ តា 🖜 លោ គួនេ ងណេទ្ធ ឧទារី ក្នៅព្រធនេយ ១យ៉េ ដល់តែមេយាន់ មត្តាន់ ៩ ៩លាន់ ៩ ។

មហាសុទស្សសស្ត្រ មមមកាណវ៉ារៈ គោលអំពីការសាងធម្មប្រាសាទ តែងតាំងបល្បង្ក៍មាស ។ ក្នុងផ្ទះកំពូលដែលធ្វើដោយកែវពៃទូឫ មាន់តែង តាំងបល្អភក ។ កង់ផ្ទុះកំពូលដែលធ្វើដោយកែផែលិក មានតែងតាំង បល្ចង់តែមែរកដ ។ មានដើមត្នោត្យកុក ឋិតទៅជិតទ្វារផ្ទះកំពូលដែល ធ្វើដោយមាស ឯត្នោតនោះមានដើមជាក្រុក តែស្វឹកនឹងផ្ទែជាមាស ។ មានដើមត្នោតមាស ឋិត នៅជិតទូរផ្ទុះកំពូលដែលធ្វើដោយប្រាក់ ឯគ្នោត នោះ មានដើមជាមាស តែស្វឹកនឹងផ្ទៃជាប្រាក់ ។ មានដើមត្នោតកែវ ផលិត បិតនៅជិតឲ្យផ្ទេះកំពូលដែលធ្វើដោយកែវពៃឲ្យ ឯគ្នោតនោះ មានដើមជាតែវផលិក តែស្វឹកនឹងផ្ទៃជាតែវពៃទុរ្យ ។ មានដើមត្មោតតែវ ពៃទុរ្យ ថិតនៅជិតទ្វារផ្ទះកំពូលដែលធ្វើដោយកែវផលិក ឯគ្នោតនោះ មានដើមជាតែវពៃទុរ្យ តែស្វឹកន៍ងផ្ទៃជាតែវផលិក ។

សុត្តតូចិជិកេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

(០៦) អនុសោ អេចថ្មី ឃើញ ឧសាទាន់ទនាវិ-នេះស្បី រាំង៩ លោក លេខិយស ឧសស្រាវាណិស្ស ក្ដាតាសុ គ្នាប្រសាស្ត្រមេឃុំ តាល់វៈធំ មា-ចេញ យុទ្ធ និក្សា និស្និស្សិត្ន ឯ សាមេស្ សេ សខ្លំ រជា ឧឈមខម្សីយេ ឧឈ្សូលិសមា តុដាតារស្ស ឌ្វាប សព្វសោវណ្ឌមយំ តាលវន៌ យគ្ ធ្វីហិ វេឌ៌កាហិ បរិក្ខាំត្តោ អយោសិ វេតា វេឌ៌-ണ പ്രോപ്ത്രേമസ **ചുപ്പുള്നുമസ** പ്രോ-ကို ၂၀ေယဗဏ ညင္းဟာ ေ ရည္က်ေဆာက္ ၅ ၂၀-ကေရကာက ႏုန္င္ငံမွာက နည္ပိုင္တာ မေလာက္ပံု សោវយោម**ហា** សុខិយោ ខ ឧណ្ឌីសញ្ហា ។ ឧម្មោ អានខ្លួ ទាសា នេះ ទ្វីហ៊ុ គាំ<u>គ្គី</u>លាំគាជា លេខាំ^(១) ប-រិត្តិ ខ្លែ មយោស ស្គំ ជាលំ សេវណ្ឌមយំ ស្គំ

១ ឱ. កុំង្គលាំកដាលាហ ។

សុត្តតូចិនិក ទីយនិកាយ មហាវិត្ត

[១៦] មាលអាននូ លំដាប់នោះឯង ព្រះពុធមហាសុធស្សនៈ ្រជមានបរិត្រិត្ត: យ៉ាង៍នេះថា បើដូច្នោះ មានតែអាត្មាអញ សាង៍ច្បាក្រោត មាសសុទ្ធ ជិតទ្វាវនៃផ្ទុះកំពូលដែលធ្វើដោយប្រាក់ ត្រង់ត់ខ្វែងដែលអាគ្នា អញនឹងអង្គ័យក្នុងពេលថ្ងៃ ។ ម្នាលអានខ្លុំ ព្រះបាទមហាសុទស្សនៈ ្រន៍បានសាងច្បារត្នោតមាសសុទ្ធ ជិតពាវនៃផ្ទះកំពូលដែលធ្វើដោយប្រាក់ ត្រង់កន្ទែងដែលស្ដេចគង់ក្នុងវេលថ្ងៃ ។ ម្នាលអានខ្លួ ធម្មាញសាទ បិទហុំង៍ដោយបេង ៤ ជាន់ គឺបេងមាស ១ ជាន់ ប្រង៍ព្រុក ១ ជាន់ ៗ វបង៍មាស មានសសវបង្គោល ជាមាស តែរចាររបង៍នឹងក្បាលបង្គោល របង៍ ជាប្រាក់ ។ របង់ប្រាក់ មានសសរបង្គោលជាប្រាក់ តែរបារបេង៍ និងក្បាលបង្គោលរបង ជាមាស 🛪 ម្នាល់អានន្ទ ជម្មេចក្រាទបិទចាំង ដោយបណ្តាញ នៃកណ្ដឹង ៤ យ៉ាង គឺបណ្តាញមាស១ យ៉ាង បណ្តាញ

មហាសុទស្សនសុគ្គេ បឋមភាពរាវារំ ធម្មញ្ជាសាទមាប៩កថា

រិត្តពាធុរា ដែលមួយគណិះ នេះ ស្នេការ និក្សាគ្នា យា គាំខ្លែសំគា⁽⁰⁾ អមោសុំ ។ រូចិយម**យស**្រួ ជា-လေလာဌ္းကောက္ကူဗဏာ အာဋ္ဌိုက်ေအာ $^{(b)}$ မေးပောလို့ ၅ នេះសំ ទេ អានន្ទ គាំនួយាំគាជាលានំ វាតេតែនំ សន្តោ អយោសំ វត្ត ខ រជនំយោ ខ កម្មនំយោ ខ មន្ត្រំយោ ខ ។ សេយាដ្រាច់ អានៈ ្ល ចញ្ច្ចឹកសោ ត្លែសុ សុរិធិតស្ប សុព្យជិតាធ្យើសប្រ កុស សេចាំ សុសមញ្ហាតុសារ្ត្រសង្គោ យោត់វត្ត ៩ ជេធិយោ ៩ ក្នុងពេល ខ ឧងខ្មែល ខ វារុ នេះ សេ មានខំ នេះមុ តាំគ្គ័លាំតាជាលានំ វាត្រៅតាន់ សន្ទោ មហោសិ វត្ត យរ ៤ ១ យាន្ងែម ១ យាន្ងែង ១ យាន្ងែរ ១ ទោ បភានៈខ្លួ នេះឧ សម យេឧ គុសាវៈគំហ ភ៩៩៦. ហេ ឡុត្តា អហេសុំ សេឈ្នា បំទាសា តេ តេសំ តិខ្ព័ណ៌តាជាលានំ **វ តេ**តែនំ ស ទេ្ធ បេរិចាបស់ ។ ជំដុំតោ ទោ អាជជ្^(៣) ជម្មោ ភាសានោ ឧជ្ជំក្ដោ អយោស មុសតិ ខត្តាធិ ។ សេយ្យថាមិ អាជ្ជ

១- ៤ ឱ. កុំង<mark>្កាល់</mark>យោ ។ ៣ ឱ. បតា6នូ ។

មហាតុទស្សនក្សត្រ ២៤៤ភាណវារៈ ពោលអំពីការសាងធម្មប្រាសាទ

ច្រុក ១ យ៉ាង ។ បណ្តាញមាស កណ្ដឹងជាច្រាក់ ។ បណ្តាញ ្រុកក កណ្ដឹងជាមាស ។ ម្នាលអាននូ បណ្ដាញកណ្ដឹងទាំង នោះ កាលបើត្រវៃទ្យល់បក់មក ក៏មានសំឡេងពីរោះ គួរត្រេកអរ គួរថ្លៀង[គ្ ចៀកស្លាប់ គរូជក់ចិត្ត ។ ម្នាលអាននូ គន្រ្តីប្រកបដោយអង្គ ៩ ដែល មនុស្សអ្នកឈ្ងាស់វៃផ្សំ ហើយវាយឲ្យល្មមពីកោះល្អ ទើបដេញដំប្រគំដំ មានសំឡេងពីកោះ គួរត្រេកអរ គួរផ្ទៀងត្រចៀកស្លាប់ គួរជក់ចិត្ត មានឧបមាដូចមេ្តចមិញ ម្នាលអានន្ទ បណ្ដាញកណ្ដឹងទាំងនោះ ដែល ទ្យល់បក់មកត្រូវ ក៏មានសំឡេងនោះពីកោះ គួរត្រេកអរ គួរផ្ទៀងត្របៀក ស្លាប់ គួរជក់ចិត្ត ដូចោះឯង៍ ។ មាលអានខ្លុ ក្នុងសម័យនោះឯង៍ កុសាតេរាជធាន មានអ្នកលេងហ្វែងចុស្តា នឹងអ្នកលេងស៊ីផឹក ពុកអ្នក លេងទាំងនោះ ក៏ទាំគាលេង៧វភេ តាមសំឡេងបណ្តាញកណ្ដឹង ដែល រាល់បកមកត្រាវទាំងនោះ ។ ម្នាលអានន្ទ លុះធម្មាជ្រាសាទ សម្រេច ហើយ លំជាក់នឹង មើលជាន អ្នកមើល វមែងពិលក្ខែក ។ ម្នាលអានន្ទ

សុត្តស្តីជីពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

វស្សានំ បន្តិមេ មាសេ សនេសមយេ វិសុខ្វេ ១-ល្វៃ ទំនងលោល (9) នេះ អាធិទ្វោ នគំ អគ្គ-ស្សីយូសនេះ (🔊 ឧទ្ទឹះស្ថា អយោភា ឧភាទ ឧយិទ្ ត្សុវុធ, សេ មេខ៥ ខគ្រើ សមាមេ ៥៥ម៉ែ ម លោស ខុសតិ ខេត្ត្ ិ ។ អ៩ េ អាជជ្ រញ្ញេ ឧណ្ឌម្មិទ្ធមារី នាងនយោក ៣ទីយស្ ឌដ្ឋា ទាសានសា ្ទ ព្រះ នេះ និង នាម ទៅក្នះ-ណ ទាលេបារ៉ា ។ មាលេច សេ មានទំ ឯង ឧសាមឧទ្ឋាយ ១គីស្ពី សមាខម្មី ឯប្រម សាត លេរ និរហ្វេ ១ ឌគាំ មាខថិ ខេមនិរហ្វេ ដំខែច នុត្តពេធ ខ ឧត្តិណេធ ខ អឌ្ឍយោជធំ វិត្តាព-ខ ៤ ឌគី សចចំ ខេមនៃហោ ឧឧចំ រូវឃាតុ ឥដ្ឋភាហិ ចិតា អហោសិ ឯកា ឥដ្ឋភា សោ រុយាឧណ វាយ វិត្ត៣ឧល វាយ រៀប្បាធឧល ១ a. ម. វិទ្ធេ វិធតវល្យពេក ។ ៤ a. អញ្តស្បាកមានោ ។ ម. អញ្តុធម្មមានោ ។

៣ **ខ. អាយា**មេន ២ អយោសំ ។

សុត្តនូចិជិក ទីរបនិកាយ មហាវិច្ច

កាលដល់.បរទសម័យ(9) នៃ១១៦ក្នុងនៃ ស្កែនរដ្ឋ មេឃភ្លឺត្របាស ចូលមកសិបតេញទី ភាកាសដាត់ភ្លៀងស្រឡះលើយ ព្រះភាទិត្យក៏ គ្លីទាំងច្បាស់ព្ទដ៏មាតាស លំបាតនឹងមើលបាន អ្នកមើលវេមង៍ពិលវគ្គ ញ្ហង្គា មាលមានន៍ ឧត្សិយ្យ ដ្រល់លំយុកខ្លួច គេល់ជំន អកមេល់តែងពល់ក្រែក កយ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាល់មាននូ លំដាប់នោះ ព្រះបាទមហាសុទស្សន: ទ្រង់មានបរវិតក្ល:យ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ គួរាត មាទាំងលាស់ ស្រះ ឈើះ ធតិ ល៉េខិរហ្វ ខាឌ្គិនធិតិ លៃស ឯ គឺប មានន៍ ឯរៈជាខគណស់ សនៃ: មុខភ្មែលឱ្យសេះ លើរៈធគិរេយ៍ កន្ទះយោជន៍ ។ ម្នាលអាននូ ស្រះធម្មប្បេក្ខរណី វិចិត្រដោយឥដ្ឋមាន ប្រែក ក្លេង ៦ មុខិត្ត ស្នេស ១ ឈុង ស្រុក១ ឈុង ខ្មែរ គ្រែមិរិស្ស ១ ឈុង

១ រាប់ពី១ រោចខែអស្សុជ ផល ១៤ កើតខែកត្តិក ហៅថា សរទសម័យ ។

ស្សា ៩ លិតមេយា ។ ឧញ្ជយ មានដូ^(១) ទោក្សាលាំ-យា ខត្តដែនសោមាណាធំ មលេស ខត្តធំ ដោយ រាយ មោល មោល ខេល្ខិត ខ្មែញ ខេល្ រាយ រដ្ឋាយគញ រាយ នហ្យមញ រ មេរដ្ឋា-ឧណស្ស មោសហមា មេស្សាធិតា ឧទ្ធា មលេខាំ រិត្ថភាគលា មាន្ត្រលោ ឧ ៩ម៉ាំមាយ ឯ រិត្ថភាគលាមារី មោលមាសារី វិត្តពិធិលា នុស ងលេស់ មោះយ៉ា-មេលា សុខិយោ ខ ខណ្ឌិសញ្ ។ អន្បាំយមេយស្ប សោស្ត្រាស្ត្រាស្ត្រ ដេញ ដែល អាម្ចាស់ ដល់ គាមយា សុខ្យោ ខ ខណ្ឌសញ្ ។ ដល់គាមយស់រួ (ಉಲುಉಳ್ಳ ಜಿಂಹಕರು ಕಟ್ಟು Hinty Hell-រូលាគេលា មានព្រោ ឧ សញ្ចុំមាណិ ឯ ឌាគា មាយជំ ចោក្ខាណី ខ្វីហិ ៤៤ ភាហិ ចក្ខិត្តា អហោស់ ស្ស មេខ្មែល សោវណ៍ឧយៈ ស្**យ វិទ្យា** ជិញឧបៈ ។ សៅសាមយា ម៉េនិកា សៅណូមយៈ ៩ភា

១ ខ. ធ្មាយ ច ភានខ្ទុ។

មហាសុទស្សនស្សត្ថ មឋមភាណវ៉ារ: គោលអំពីការសាងស្រះបោក្ខរណ៍ តែវិធល់ត ១ យ៉ាងី ។ ប្លាលអាននូ ស្រះធម្មវេញក្ខុរណ៍ មាន ជ ណ្តេរ២៤ មានបែប ៤ យ៉ាងគឺ ជ ណេរមាស ១ យ៉ាង ជ្រាក់ ១ យ៉ាង៍ កែវ ពៃទូរ ១ យ៉ាង៍ កែវផលិត១ យ៉ាង៍ ។ ជ ណើរមាស មេ ជាមាស តែកាំនឹងត្បាលជ ណើ្រ ជាច្រាក់ ។ ជ ណើ្រព្រុក មេ ជា ព្រុក តែកាំនឹងក្បាលជណ្ដើរ ជាមាស ។ ជណ្ដេរកែវពៃទូវ្រ មេជាកែះពៃទូវ្យ តែកានឹងត្បាលជណ្ដើរ ជាកែវផលិត ។ ជណ្ដើរ កែផែលិក មេជាកែវផលិក តែកានឹងត្បាលជ ណើរ ជាកែវតៃទូរ្យ ។ ម្នាលអានឌ្គ ស្រះធម្មហ្វេក្ខរណី បិទជាំង ដោយរបង៍ពីរជាន គឺបេង៌មាស ១ ជាន់ របង៏ ជ្រុក ១ ជាន់ ។ របង៍មាស មានសសរ បៈង្គាលជាមាស តែរបា្ទរេ**ជន៍**ន៍ក**្រល**បៈង្គាល់នៃរបង៍ ជាច្រាក់ ។

សុធ្វន្តបំជំពា ទីឃរិកាយស្ប មហាវង្គេរ

មោរ្យាតលា មន្ត្រលោខ និស្នាមារាំ ឯ ឧគាំ អានៈ ខេត្ត យើង សត្ត សាលមន្តី បាំ ចាំត្តិ ខា អយោភ៌ វាកា តាលខរ្តិ ដោះយោមយា វាកា រិត្តភាគលា វាមា មុខារិភាគលា វាមា ខ្យុមam រាម ហេស្ងន់am រាម aអារមហិam ត្រ ស្សារឧឧឧយ ។ សារ្ទើឧឧករី ២ហេស៊ី សោវណ្ដាមយោ ១ខ្មោ អយោសិ រុចិយមយានិ ពត្តានិ ខ ៩ហានិ ខ ។ រុខិយមយស្ប តាលស្ប រុខិយ-មយោ ទន្ទោ អយោសំ សេវណ្ឌមហាធិ បត្តាធិ ខ ឌហត្ ខ ។ ជនរិប្រាធ្លាស្រី ២ហស្រី ធ្វេសិក-មយោ ១ន្វោ អហោសំ ដល់គាមយាធិ បត្តាធិ ខ ដែលជំ ខ ។ ដល់គេមយស្ប សលស្ប ដល់គា-មយោ ១ណ្ឌ មយោភ្នំ ជន្បីរូបមេណៈធំ បត្តាធំ ខ ៩លាខំ ខ ។ លោហិតដ្ដឹមយុស្ស តាលស្បៈ លោហិ-តន្ល័មយោ ១ត្នោ មញ្ជោស់ មសាក្រសួមយាន់ មត្តានិ

សុគ្គស្ត្តបំណាត់ ។ មេនិកាយ មហាវគ្គ

របង្សាក់ មានសសរបង្គោលរបង់ជាក្រុក គែរជាប្រង់នឹងត្បាល លង់ជាមាស ។ ម្នាល់មាននូ ស្រះធម្ម ជាត្តលោ បិទប៉ាងដោយ ជ្យដើម គោត ៧ ជាន់ ជ្យដើម គោតមាស ១ ជាន់ ជ្យដើម គោត ប្រាក ១ ជាន់ ជួរដើមត្វោភ តែវភោទុស្ទ ១ ជាន់ ជួរដើមត្វោតតែវផលិក ១ ជាន់ ជួរ ដើម ត្បាត**ែ**ក់ខែទឹម ១ ជាន់ ជួរ ដើម គ្បាត់កែវមរកត ១ ជាន ជួរដើមត្រាត់កែវគ្រប់យ៉ាង ១ ជាន់ ។ គ្នោតមាស ដើមជាមាស តែស្វិកនិង៍ ធ្វើជាប្រាក់ ។ គោតប្រាក់ ដើមជាប្រាក់ តែស្វឹកនឹង៍ ផ្ទៃជាមាស ។ គ្មោតកែវពៃទុអ្វ ដើមជាកែវពៃទុអ្វ តែស៊ឹកនឹងផ្ទែ สาโลงสเด็ก ๆ เลาสโลงสเด็ก เสียสาโลงสเด็ก โลเด็ลล็ลโส ជាកែវពេទ្យ ។ គោតកែវខទឹម ដើមជាកែវខទឹម តែស្វឹកនឹងផ្ងែ

ចហាសុទស្សនសុឌ្គេ ចឋមភាណារាំ មសារគល្មមយតាណទឹកថា

ငေးလက္ခ်င္း ေရး မေကၤနလ္မေလာက္ ကေလာက္မ ဗေလာက္လေဗၚဟာ စုက္ဆော့ မေလာက္ခ် လောပါနာင္လိုမ-យាធិ ចត្តាធិ ៩ ៩លាធិ ៩ ។ សត្វាត់ឧមយស្ប តាលសុ ្ត្រាត្រជមយោ ១ន្ទោ មយោមិ សត្វាត នមហាន ថត្តាន ខ ៩លាន ខ ។ តាសំ ទោ ជសាខច្ច សាលជន្តីនំ វាត្រោស់ សន្តោ អហោស ្នេ ន រងទ្ធាំ លោ ន កម្មាំ លោ^(១) ន មនទ្ធិលោ ន ។ សេយ្យជាច អានជួបញ្ចុំតែស្បូត្រិយស្បូស៊ិនិតស្ប សុព្យដិតាខ្យិតសុុ កុសលេហ៍ សុសមន្ទាហតស្ប សន្តោ អយោស វគ្គ ខ ដេនិយោ ខ កម្មនិយោ ខ ឧឧខ្យោ ខ ស្ដងេះ សេ មាខឌី ១ហុ តាលមន្ត្តីន ក់ ត្រាំតាន់ សន្តោ អយោស ក្តិ ខ រជន្ថិយោ ខ កម្មខ្មែល ខ មន្ទ្ធិយោ ខ ។ យេ ទោ មភានខ្លួ គេឧ សមយេធ កុសាវតិយា រាជជានិយា ឌុគ្គា អហេសុំ សេរណ្ណា មិខាសា គេ តាសំ តាលមន្ត្តីធំ កាត់តោធំ សន្តេធ មាំទាប់សុំ ។

១ម. ១មនយោ។

មហាសុទស្សនស្សត្រ ៤ឋមភាណវារៈ ពោលអំពីដើមក្រោតវិចិត្រដោយកែវមរកឥដាជើម ជាកែវមរកត ។ គោតកែវមរកត ដើមជាកែវមរកត ដ្រូជាកែវខ្ទឹម ។ គ្នោតកែវគ្រប់ហ៉ង៍ ដើមជាកែវគ្រប់យ៉ាង៍ ឯស្វឹក នឹងផ្ទៃល់កែវគ្រប់យ៉ាង ។ ម្នាល់អានន្ទ ដូវ គោត**ទាំ**ង នោះឯង **កាល បើ** មានខ្យល់បកមកត្រូវ មានសំឡេងពីរោះ គួរត្រេកអរ គួរផ្ដៀងត្រចៀក ស្លាប់ គួរជកចិត្ត ។ ម្នាលអានន្ទុ តន្ត្រីប្រកបដោយអង្គ័ ៩ ដែលមនុស្ស ឈ្ងាស់វៃជាន់ន្សំ ហើយវាយឲ្យល្មមពីរកះល្អ ទើបដេញដំប្រគំ មាន សំឡេង៍តីកោះ គួរគ្រេកអរ គួរដៀង៍ត្រចៀកស្លាប់ គួរជក់ចិត្ត មានទ្បមា ដុខមេខមិញ ម្នាលអានន្ទ ដូរត្នោតទាំងនោះឯង កាលបើមានទ្វល់បកមក ត្រូវ ក៏មានសំឡេង៍ពីកេះ គួរត្រេកអរ គួរផ្ទៀងត្រចៀកស្ដាប់ គួរជកចិត្ត យ៉ាង៍នោះដែរ ។ ម្នាល់មាននូ ក្នុងសម័យនោះឯង កុសាវិតិរាជធានី មានអ្នកលេងហ្សែង៍ចុស្តា និងអ្នកលេង៍ស៊ីផឹក ឯពុកអ្នកលេង៍ទាំង៍នោះ នាំ គារាំក្រែតាមសំឡេងនៃជួរដើមត្នោត ដែលមាន ១០០០កមកត្រវទាំងនេះ។

សុត្តស្ថិដិកេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

រ៉ូស្នី៖ សោ ស្សាសន្ទ នម្មេ ស្សានេ ដេដ្ឋិសាយ ខ នេដ្ឋាយ ភេទក្ដាលោ^(a) រាជា មហាក់ខេម្បីលោ យេ សេសសម្មិស ស្រាស់យេម រ សេសសម្មិស ស្រាស់យេម រ សេសសម្មិស ស្រាស់យេម រ សេសសម្មិស ស្រាស់យេម អន្ទិ

បឋ÷ភាណវារំ ។

(១៧) អ៩ ទោ អាននួ ពញា មហាសុឧស្សឧស្ស ឯតឧ ហោស់ តាំស្ស ឧ ទោ មេ ៩៩ តាម្មស្ស ៩ ហំ តាំស្ស តាម្មស្ស វិទា កោ យេខាទាំ ឯតទោំ ឯវិម-ហិធ្វិ កោ ឯវិមហាឧការេងតិ ។ អ៩ ទោ អានន្ទុ ពញា មហាសុឧស្សឧស្ស ឯតឧ ហោស់ តិណ្ណាំ ទោ មេ ៩៩ តាម្បន់ ៩លំ តិណ្ណាំ តាម្មាន់ វិទា កោ យេខាមាំ ឯត-ហើ ឯវិទេហិធ្វិ កោ ឯវិមហាឧការេវ សេយ្យទី៩ ខានស្ប

១ ឱ. ជម្មេ ច បាស ទេ ធម្មាយ ច បោក្ខណៈយៃ ។ ៤ ឱ. យេ តេន ។ ៣ ឱ. អភិរុហ៌ ។

សុត្តខ្ពុំជិត ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

ម្នាល់អាននួ លុះដល់ធម្មាថ្នាសាទ នឹងស្រះធម្មធ្វេត្តលើ សម្រេចហើយ ព្រះថ្នាទមហាសុទស្សនៈ ទ្រង់និមន្តពួកសមណៈព្រាហ្មណ៍ ដែលសន្មគថា ជាសមណៈ ថាជាព្រាហ្មណ៍ ក្នុងសម័យនោះឯង ឲ្យធាន់ គ្នែតស្តប់ស្គល់ ដោយពេញចំណង់ ហើយស្តេចឡើងកាន់ធម្មាធ្វាសាទ ។

បឋិវិភាណវ៉ារ: ។

(១៧) ម្នាល់អាន់ទូ លំដាប់នោះ ព្រះហុធមហាសុធស្យន់:

ខែជមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាង៍នេះថា នេះជាផលនៃកម្មរបស់អាត្វាអញ ដូច
ខ្មេចហ្នំ ជាវិហុកនៃកម្មរបស់អាត្វាអញ ដូចខ្មេចហ្នំ ហុនជាឥឡូវនេះ

អាត្វាអញទាន់បន្ទិច្រើនយ៉ាង៍នេះ មានអានុភាពច្រើនយ៉ាង៍នេះ ។

ម្នាល់អាន់ខ្ទុំ លំដាប់នោះ ព្រះបាធមហាសុធស្សន់: ខ្ពង់មានបរិវិតក្តុះ:

យ៉ាង៍នេះថា នេះជាធល់នៃកម្ម ៣ យ៉ាង៍ ជាវិហុកនៃកឬ ៣ យ៉ាង៍
ប្រស់អាត្វាអញ ហុនជាឥឡូវនេះ អាត្វាអញមានបុខ្ចិះច្រិនយ៉ាង៍នេះ
មានអានុភាព:ច្រើនយ៉ាង៍នេះ កម្ម ៣ យ៉ាង៍នោះ គឺ ទន់: (ការឲ្យ) ១

មហាតុទស្សនត្តត្តេ ខុតិយកាណវារំ មហាសុខទ្បនធមានកបា

ឧត្តសារី ទាយាត្តប្ត_{្ន)} ៤ ងខ្សស លេចថំ បខ្ស មហាសុឧស្សាយ យេន មហាវិយូហំ តា្ដាការំ តេខុច-សន្តខំ ឧបសន្តខំត្វា មហាវិយ្យសុក្រ ត្វដាតាស្ប ទ្វាប្របាតា ខ្ពស់ ខ្ពស់ ខ្ពស់ ខាន្ត ភាមានភា ខាន្ត ព្យា ទានវិត ក្រ និង វិហិសាវិត ក្លា និង្ខាវតា ភាមវិត ក្ រាស្សាតា ព្យាសាធវិតក្តុ រាស្សាតា វិហឹសាវិតក្សាត់ ។ $\mathbf{H}$ င္းလာ မာဗာဖိ မာတာ ေဆာက္ခ်က္ေတာ့ តា្ជាតា ខាស់ត្វា សោវណ្ឌមយេ ខហ្គុធ្លែ ធំសំណេ វ៉ាំទ្វេ កាមេហ៍ វ៉ាំទ្ អកុសលេហ៍ ជម្មេហ៍ សតែក្ត សាចារំ វិ៤៩៨ ចិត្តទុំ បឋមជ្ឈាន ឧបសម្បូដ្ឋ វិហាស់ វ៉ាត់ក្ដាពារ វូបសមា អជ្ឈត្ត សម្បូសនធំ ខេត្តសោ ស្ត្រោធិតាវ៉ា អាត្តែក្តុំ អាចារំ សមាធ៌ជំ ច័ត់-សុទំ ឧត្យជ្ឈានំ ឧ្ទសម្បីជួរ ទៃក្រស់ ទីតំយា ខ វិកតា ឧបក្ខេតោ ខ វិហាស់ ស គោ សម្ប្រា នោ

១ ឱ. ម, សំយមស្សាតិ ។

មហាសុទស្សនសូឌ្រ ១ឋមភាណិរៈ ពោលអំពីព្រះឧទានរបស់ព្រះបាទមហាសុខស្សនៈ

្ទម: (ការទូនានទូន) ១ សញាម: (ការបង្រឹមក្ងើសីល) ១ ។ មាល ភានន្ទ លំដាប់នោះឯង ព្រះបាទមហាសុទស្សនៈ ទ្រង់ស្ដេចចូលទៅ កាន់កូដាគារដ្ឋាន (ផ្ទះមានកំពូល) ព្រុក លុះស្ដេចទៅដល់ហើយ ទ្រង់ប្រថាប់ទៀបទ្វារ នៃកូដាគារដ្ឋានប្រាក់ ទ្រង់បន្ទឹកទេង២៣ថា នៃ កាមវិតក: ព្យាបាទវិតក្: នឹងវិហឹសវិតក្: អ្នកក្រឈប់កុះ នៃកាមវិតក្: ព្យាបានតែក: នឹងវិហឹសាវិតក: លុមប៉ុណ៌ងលើយ ។ ម្នាលអាននួ លំដាប់ នោះឯង ព្រះបា្ទមហាសុទស្សន: ទ្រង់ស្ដេចចូលទៅកាន់កូដា តារដ្ឋានព្រាក់ ទ្រង់គង់លើបល្បង្គមាស លុះស្វប់សា្ងត់ចាក់កាមទាំង ទ្បាយ សុបសា្ងត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងទ្បាយហើយ ទ្រង់ចូលកាន់ ឋឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្: វិចារៈ មានបីតិនឹងសុ១:ដែលកើតអំពីវិវេក លុះទ្រង់ទ្រាប់វិតក្តុះវិចារៈហើយ ទ្រង់ចូលកាន់ទុតិយដ្ឋាន ជាធម្មជាត ជាក់ច្បាស់កង់ខ្លួន ប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្វា មានសភាពជាចិត្តខ្ពស់ ឯក មិនមានវិតក្: មិនមានវិហរ:ទ្បើយ មានតែបតិនិធីសុ១: ដែលកើត ពីសមាធិ ក្រោះព្រុសហក្ថតិជង មាន១បេក្ខា មានសតិសម្បជ្ជា:ផង

សុត្តនូចិដ្ឋាភ ទីយនិកាយស្បូ មហាវិគ្នោ

(០៨) អ៩ ខេ អាជន្ រាជា មហាសុឧស្បាញ មហាវិយ្យា គ្នុជាតារា និត្តាមិត្ត សោវណ្ណមយំ គ្នុ-ដាការំ មវិសិត្តា រូចិយមយេ បហ្វុ ខ្លែ និសិច្នោ ខេត្តា-សហគតេន ខេត្តសា រ៉ាគាំ និសំ ឧរិត្តា វិហាសិ តថា ឧុតិយំ តថា គតិយំ តថា ឧតុគ្គិ ។ ឥគិ ឧធ្ធមណេ ទំរាយំ សពុធិ សពុត្តតាយ សព្វាវន្ធំ ហោក់ ខេត្តាស-មហេខ ខេត្តសា វិបុលេខ មហក្កគេខ អប្បមាណេខ អហេខ អព្យាបជ្ឈេខ ជរិត្តា វិហាសិ ។ គេប្រាសិ មកពេធ ខេត្តសា ។ ខុធិតាស្មាត់ខេត្ត ខេត្តសា ។ ទំពេធ្វាសមាតនេះ ខេត្តសា រ៉ាគាំ និសំ ជវិត្តា វិហាសិ

សុគ្គល់ដក ទីឃនិកាយ មហាវិត្ត

ទទួលសេចក្តីសុ១ ដោយនាមកាយផង ទើបទ្រង់ចូលកាន់គតិយដ្យាន ដែលព្រះអរិយៈទាំងឡាយ ពោលខុកថា បុគ្គលអ្នកមាន១បេក្ខា មានសតិ មានប្រក្រតីនៅជាសុ**១** ទ្រង់ចូលកាន់ចតុត្តដ្យាន ដែលមិនមានខុត្ត មិនមានសុ១ មានតែ១បេក្ខា នឹងសតិដ៏បរិសុទ្ធ ព្រោះកិរិយាលះបង់ នូវ ទុក្ខនឹងសុ១ ព្រោះកិរិយាវិនាសទៅ នៃសោមនស្ស នឹងខោមនស្ស ក្នុង កាលមុន ។

(១៨) ម្នាលមាននូ លំដាប់នោះឯង ព្រះបាទមហាសុទស្សន: [១៩ំ
ស្ដេចចេញពីកូដាគារដ្ឋានប្រាក់ ហើយស្ដេចចូលទៅ កាន់កូដាគារដ្ឋាន
មាស [១៨គង់លើបហ្ដុត្ត[បាក់ មានព្រះហថ្ម័យ ប្រកបដោយមេត្ដា
ផ្សាយទៅកាន់ខិសខី ១ ខិសខី ២ ខិសខី ៣ ខិសខី ៤ ក៏ដូច១ គ្នា ។
[១៩៍មានព្រះហថ្ម័យ ប្រកបដោយមេត្ដាធំខូលាយ ជាមហគ្គត: គឺរូបាវិចរ: នឹងអរុបាវចរ: ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ
ផ្សាយទៅកាន់លោក ដែលមានអត្ដទាំងអស់ ដោយយកខ្លួងងំ ប្រៀប
នឹងសត្ដទាំងអស់ ក្នុងខិសខាំងពួង គឺខិសខាងលើ ខិសខាងក្រោម
នឹងខិសខេធីង គឺខិសតូច ១ ដោយប្រការដូច្នេះ ។ ទ្រង់មានព្រះហថ្ម័យ
ប្រកបដោយករុណា ។ ទ្រង់មានព្រះហថ្ម័យ ប្រកបដោយមុខិតា ។
[១៩៍មានព្រះហថ្ម័យ ប្រកបដោយមហេត្ដា ផ្សាយទៅកាន់ខិស ទី ១

មហាតុទុស្សនសុគ្គេ ទុធិយភាណវ៉ារ៍ មហាតុទុស្សនវិវិធវិចិត្រសម្បត្តិកថា

ម នោ និវិយំ សត្វ សត្វន្តសយ សត្វា ស្នែកំ នុខេត្តាសហគតេន ខេត្តសា វិទ្ធលេខ មហគ្គនេធ អព្យម្រាលោខ អព្យេធ អព្យេខ ដេញ វិហាស៍ ។ (០៤) រយោ មាខន័ ឧณ្សខ្មែរប្រឹស្មី ឧ៩-រាស់តំនត់សេសសារ្ទ អយេសុំ គុសាវតិបជ្ជាធិ បម្**ទា**ធិ ខត្តសំតិច្បាសាឧសហសុក្ខិ អ ហេសុំ ឧញ្ច្បាសាឧច្បីគុសច្ច ឧស្សស្ន្ទិស្សស្រស្រុក្-ធំ អហេសុំ ខណៈប្រែសង្គាស់ ខេត្-រាស់និមហុន្តិសមាសក្ខិ អមោសុំ សោវណ្ឌម-យាធិ រុខិយមយាធិ ឧន្តមយាធិ មសាវតហ្វម-ារធំ តោណកាត្តាធំ បដិកាត្តាធំ បដល់កាត្ត-ខាដំ ខាន្ទីលិទឹកៗព្រព្យខ្លុំនយោធំ សនុន្ទាច្នោះ នំ^(១) នុកតោលេសាសិតត្តេយជានិ ខត្តកម៌តិខាគ**ស**-တေလာက္ မေလာက္ခ်ို လောက္ခ်က္ကြင့္သည့္အေသာ-ជំ ហេខជាស់**ប្**រដ៏ខ្មុញជំ ឧទោស៩៣៩៧៨**១១១**

១ ឱ. កទល់មិធបក្ខុត្តរណាន់ សង្គរុះក្លូកគាន់ ។

មហាសុទល្បុនសូត្រ ខុតិយកាណវា: ពោលអំពីលញ្ចក្តិវិចិត្រផ្សេងៗ ដែមហាសុទស្បួន:

ទំ.សទី ៤ ទំស ៣ ខំសទី ៤ ក៏ដូច១ គ្នា ២ ខ្រង់មានព្រះហប្ទ័យ ប្រកប
ដោយ «បេក្ខា ជាធម្មជាត់ធំទូលាយ ជាមហគ្គត់: មានប្រមាណមិនបាន
មិនមានពៀវ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយ ទៅកាន់លោក ដែលមានសត្វទាំង
អស់ ដោយយកខ្លួនឯងប្រៀបនឹងសត្វទាំងអស់ ក្នុងទិសទាំងពួង គឺទិស
ខាងលើ ទំសខាងក្រោម នឹងទិសខ្ទឹង គឺទិសត្វច ១ ដោយប្រការដូច្នេះ ២

(១៩) ម្នាល់អាននួ ព្រះបា្ធមហាសុខស្សនៈ ខ្រង់មាននគរ
៤៤.០០០ មានកុសាតៃកដធានីជាប្រធាន ខ្រង់មានប្រាសាទ ៤៤.០០០
មានធម្មាធ្រសាទជាប្រធាន ខ្រង់មានប្រាសាទកំពូល ៤៤.០០០ មានកូដាគារដ្ឋានប្រាសាទជាប្រធាន ខ្រង់មានបញ្ចុត្ត៤៤.១០០សុទ្ធស្មីងជាមាស
ប្រាក់ កូក កែមេកេត ដែលក្រាលដោយសំពត់ធ្វើពីរោមសត្វ មានរូប
សត្វសាហាវ ក្រាលដោយសំពត់ធ្វើពីរោមសត្វមានរាណិស ក្រាលដោយ
សំពត់ ធ្វើពីរោមសត្វមានផ្តាចផ្តោម ក្រាលដោយកម្រាល់ស្បែកប្រើស
យ៉ាង៍ល្អ មានរៀយពេណិក្រហមទាំងសង់វាង ព្រមទាំងមានពិតានក៏
ពណ៌ក្រហមទាំងសង់វាង ខ្ងង់មានដំ ៤៤០០០ មានដំរី ឈ្មោះទេពុះ
សឋនាគរាជជាប្រធាន សឺងមានគ្រឿងអល់ស្ថារមាស មានខុង់មាស

សុគ្គខ្ពប់ជាក ទីឃតិកាយស្ស មហាវិធ្លោ

ខេត្តកស់និងស្សសមាសក្ខាធិ មហេស៊ី សៅឈាលស្ថិ-រាធិ សោវណ្ណឧដាធិ មោទជាល់ប្បដិច្ចខ្នាំធំ វេលា-លេខមក្សែជុខនៃសំខេត្ត ខេត្តបញ្ចុខ្មែលសារិច្ច ម-សេអុំ អ្នាលនិធ្សាប្រមាន ខាងខែតិនិស្សាក់ ក្នុងនិស្សិត-រុស្សា ៩ជា ខ្វុ សេ ១ជា សព្យដ្ឋ ឌ្ឌិស ខ្វុ ជ្រុ ស ខ្លុំ ខេត្ត ខ្លុំ ស ខ្លុំ ចតុកស៊ីតិបណ៌សហសុក្ធិ មហេសុំ បណ៌តេជៗទុ-សច្ច ឧសមន្ត្រមួន សាលា មាន ស្ពេង ស្ពេង ស្ពេង នេះ-បម្មសុខ ខុស្ស មិន្ត្តស្តាស្ត្រ អ សេរ សុំ កហេចត់តេជឲ្យមុខាធិ ខេត្តស័ត្ខត្លិយសហសុក្ធិ អសោស្នំ អនុយន្ឋាន^(១) មរិនាយគារនេះនេះព្យុមុខាធិ ខេត្តសំតិ ខេត្តសហសុក្ខិ អហេសុំ ឧុហស្ទូ-ណធំ តំសុខនារណាធំ^(៤) ខត្តាសំតវត្តកោឌិស-တေလာဂ္ဒဲ အေတာလ် အေတာလ် အတွေးလိအသေချ ទានំ កោសយុស្រុទ្ទាន់ កម្ពេសសុទ្ទាន់ ។

១ ឌ. អនុហ្គ្រាស៊ី ។ ៤ ឱ. ទុក្ខលសគូតាអ៊ី កំស្លូបធារណាន៍ ។

ព្ទស្សាធ្យោយបណ្តាញមាស ្ទ្រខ្មែងនសេះ ៨៤.០០០ មានសេះ ឈ្មោះវិលាហាតមស្សរាជជាប្រធាន សំងឺខានគ្រឿងមលង្ការមាស ន្ឌិមាស ថិនហ៊ុង៍ដោយបណ្តាញមាស ទ្រង៌មាន៤ ៨៤ ೦೦೦ មាន៧ដ យន្ត ដោយជាន ដែលតាស ដោយសៀតសំហ: ស្បែកៗ ដំ ស្បែកៗ ដម្បង ពាសដោយសំពតកម្ពល មានពណ៌លឿង មានគ្រឿងអលង្ការ មាស មាន ៖ ង៍មាស បិទជាំងដោយបណ្តាញមាស ទ្រង់មាន តែវមណ៍ ៤៤.០០០ មានមណ៌រត់ន៍ជាប្រធាន ទ្រង់មានស្ត្រី ៤៤.០០០ មាននាង សុភទា ទេវីជាប្រធាន ទ្រង់មានគហបតី ៨៤.000 មានគហបតិវត្តន៍ ទ្រង់មានក្សត្រិយ៍ ៤៤.០០០ ជាអ្នកចុះចូល យកវត់ន៍ជាប្រធាន ទ្រង់មានមេគោ ៤៤.००० សម្រាប់រុតបង្វ ទឹក ដោះ) មានកាជន៍សំរិទ្ធិសម្រាប់ត្រង៍ ទ្រង់មានសំពត់ ៨៤.០០០ កោដិ សុទ្ធតែជាសំពត់ ដែលត្បា្យដោយសម្បុកឈើ មានសាច់ដ៏ល្អិត សំពត់ធ្វេដោយកប្បាសមានសាច់ដំលូត សំពត់ធ្វេដោយសូត្រមានសាច ដុល្លិត សំពតកម្មល់ទីសំពតត្បាញដោយរោមសត្វមានសាច់ដុល្លិត

មហាសុខស្សូនសុគ្គេ «តិយាណវារំ មហាសុខស្សុន២វិនិត្តភភា

រណា មានជំ ឧសាស់ឧស្សិនសា ខេស្សស័យ្យ សាយសាសាស្ទី(6) មលេសុំ សាល សេយ មេឃុំ សាល អភិបាល់គ្ ។

(೬೦) ಚರ್ಜ ಚು ಕರ್ಜಕ್ಕೆ ಕಾರ್ವಿಡ ಚರ್ಮ ೧-សាសុឧស្សឧស្ស ខត្តសិត្តិភាគសហសុក្ខ សាយ៉ ចាត់ ឧបដ្ឋាន អាកុខ្លួំ ។ អ៩ទោ អាជន្ វញ្ជោ ប្រាស់ឧទាវិទទាវិ និងខណ្ឌ ខ្មែរ ដែ ចត្វាស់តំនាតសហសុក្ខ សាយំ ខាត់ ឧ្មដ្ឋាធំ អាឌុច្ឆិ យន្ទ វស្សសតស្ប វស្សសតស្ប អន្ទយេធ ទ្រេស្ទី មើ្ត ខេត្តឡើស សមសសាសារាធិ សគាំ សាទ្ឋ និពឌីរចូ មានដើញថ្ងៃ ឯ អន្សេ មាចកិ រាជា មហាសុឧស្សាល មាំនាយកាតេខំ អាមខ្ពស់ ឥមាន ទោ មេ សម្ម បរិនាយកាតេជ ចតុកស៊ីតំនា-តសហសុក្ខ សាយ ទាន់ ជ្រឡាន់ អាត្តូធ្នូ គ្រេស សត្ថ ចរិនាយការឧត ស្បែសស្បារស្បែសស្បា អច្-យេជ ខ្លេត្តាឡីសំ ខ្លេត្តាឡីសំ ជាកសហសុក្ជ

១ ឱ. ព្រោ អានន្ត មហាសុខស្សនស្សាតិ ជាឋា ន ទិស្សន្តិ ។

មហាសុ រស្បន្នស្លាត្រ ខុនិយភាណង់រះ គោលអំពីបរិតិតក្ដារបស់ព្រះលាទមហាសុ រស្បនៈ ថ្នាល់តាននូ ព្រះជាទមហាសុខស្សិន: ទ្រង់មានភាជន៍ ក្រយាស្វេយ ៨៤.oco ដែលញូកពិសេស នាំយកមកថ្វាយ ទាំងល្ងួចទាំងព្រឹក ។ [৬០] ម្នាល់អានន្ទ សម័យនោះឯង ដំរី ៤៤.០០០ តែងនាំគ្នាទៅ កាន់ទីបម្រើត្រះបាទមហាសុទស្សនៈ ទាំង៍ល្ងាចទាំង៍ព្រឹក ។ ម្នាល់មាននួ លំដាប់ នោះ ព្រះបាទមហាសុទស្សន: ទ្រង់បរិវិតក្ដ:យ៉ាង៍ នេះថា ដំរីទាំង៍ ៨៤.oocនេះឯង តែងនាំគ្នាមកកានទីបម្រើអញ ទាំងល្ងបទាំងព្រឹក បើ ដ្ឋបោះ លុះកាលកន្ង៍នៅយុន ១០០ ឆ្នាំ ៗ សឹមឲ្យជុំរី ៤៤.០០០ ៗ មក កាន់ទីបម្រើ (អាត្មាអញ) ម្ដង ១ ២ ម្នាល់អាននូ លំដាប់ នោះឯង៍ ព្រះបាទ មហាសុខ,ប្សនៈ ទ្រង់ត្រាស់ហៅបរិនាយករ័តន៍មកថា ម្នាល់បរិនាយក-រត់ន៍ សំឡាញ់ ដំរី ៨៤.००០ នេះឯង៍ តែង៍នាំគ្នាបកកាន់ទីបម្រើយើង ទាំង៍ល្ខេទាំង៍ត្រឹក ម្នាលបរិនាយកវត់ន៍ សំឡាញ បើដូច្នោះ លុះ កាលកន្ងម ទៅបាន១០០ ឆ្នាំ១ សឹមឲ្យដំរី ៤២.០០០១ មកកនេទី

សុត្តនូចិដិកេ ទីឃេរិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

ស្រុះ ស្រុះ ខុមដ្ឋាធិ អាក្សត្តិ ។ ឃុំ នេកគិ មានន័_(២) ឧរូខាណយនេះខ្លួ ពេឃ ឧណៈខេស្សិខភាពិទារិ ត្តស្បាស្ a អនុសេ សខ្ទំ រយោ ត្យាទាំងសាឹ-ជស្ប អបរេជ សមយេជ ស្បែសត្រស់ វូស្សសត្តស្ប អនុយេជ ខ្លេត្តារ្យឹស់ ខ្លេត្តារ្យឹស់ ស្វាកសហស្បាធិ សត់ សត់ ខុចឌ្ខាំំ អាត់ទីសុ ។ អ៩ េ អាជៈជ្ សុភឌ្គាយ នៅយោ ពហុជ្ជ ស្បែង ពហុជ្ជ ស្បែងតាជំ សស្ត្រ ស្ត្រស្ត្រ (a) អច្ចលេខ រាស្ត្រស្ត្រ (a)រាជាធំមហាសុឧស្បៈធំឧស្បៈជាយ ឧុចសត្តមេយុក្តិ ។ អ៩ខោ អានន្ត សុកន្តា នៅ ឥត្តាការ អាមន្តេស ្សិ៩ ន់ដេ មាម្រាលនេ ត្តមក្ មេរិក ស្គែន ក្លុ ឌីឌោ ពោ រាជា មហាសុឧស្សានា រាជាជំ មហាសុ-ឧស្សៈ ឧស្សាយ ឧបសន្ថាបយុទ្រត់^(m) ។ ស់វិ អយៀត ទោ អានន្ទ ឥត្ខាតារំ សុភឌ្គាយ នេវិយៈ ច-ដក្សាណិត្តា ស៊ីសធ្នូសាយិត្តា ចិតាធិ វត្តាធិ ទារុចិត្តា

១ ឌ.ម. ឯវី មេវាធិ ទោ អានន្ទ ។ ៤ ឌ. វស្សសគលហស្សាន់ ។ ៣ ឌ. ម. ឧបសង្គមិស្សាមាតិ ។

បម្រើយើងម្តី ១ ចុះ ១ មាលអានន្ទ បរិទាយកតែន៍ បានទទួលគ្រះ កដ់ទង្គារ នៃព្រះមាទមហាសុទស្សនៈថា ព្រះករុណាថ្ងៃសែស ។ ម្នាល ភាននូ សម័យ១ាងក្រោយមក លុះកាលកន្លង់នៅ ១០០ ឆ្នាំ ៗ ដំរឹ ៤៤.coc ៗ ក៏នាំគ្នាមកកាន់ទីបម្រើ ព្រះបា្ទមហាសុទស្សន:ម្គង៍ ៗ ៗ ម្នាលអានន្ទ លុះកាលកន្ទង់ទៅប្រើនឆ្នាំ ច្រើនយេឆ្នាំ ច្រេះ នាងសុភទ្តាទៅ ទ្រង់មានសេចក្តីត្រះរិះដូច្នេះថា អាតា្មអញទានឃើញព្រះ ជា្ទមហាសុទស្សនៈ អស់កាលយូវមកហើយ បើដូច្នោះ គួរតែអាត្វាអញ ចូល ទៅគាល់ព្រះបានមហាសុខស្សុន: ។ ម្ខាលអានន្ទូ លំដាប់នោះ ព្រះ នាន៍សុភទ្ធា ទៅ ទ្រង់ត្រាស់ ហៅ (ពួក) ស្រីស្នំថា នាង៍ទាំងឡាយ ចូរមក ចូរកកក្បាល ចូរដណ្តប់សំពត់ពណ៌លឿង យើងទានមានឃើញគ្រះ ពុខមហាសុខស្យុន: របស់តាលយូវមកហើយ យើងគួរនឹងចូលទៅគាល់ [១៖ជា ៖ មហាស់ ៖ ស្មាន និ ដ្ឋាស្ត្រីភ្នំ ស្គង នេះ ហែ នេះ រាជសុវន័យនៃព្រះនាងសុភទូលៅវថា ព្រះនាងម្ចាស់ យ៉ាងនោះមែនហើយ ដូច្នេះ ហើយកិត្តកក្បាល ដណ្តប់សំរត់ព ហើយប្រឹង ដើរចូលទៅត្រង់ទី

មហាសុទស្សនសុឌ្គេ ។តិយរាយយ៉ា សុភទ្ធាទេវិកថា

លេខ សុងឌ័រ នេះ សេថសមុខ្មុ a ងនុសេ មេខៈ ក្នុកខ្លា នៅ មាលយកាតេន អាមន្ត្រភា កាប្បេចាំ សម្ម បរិណយការតន បក្សន្តិដី សេនំ ចំរំ និដ្ឋោ ណេ រាជា មេសាសុឧស្សាណ កជាជំ មេសាសុឧស្សាជំ ឧស្ស-ស្ត្រា និងមន្ត្រី នេស្ត្រា ស្ត្រា នេស្ត្រា ស្រុខ នេស្ត្ បរិនាយការតនំ សុភឌ្គាយ នៅហេ ១៩ស្មូណ៌ត្វា ចតុខ្ពុំជំ សេជំ ភេទ្យាចេត្ត សុភឌ្គាយ ធេវិយា ចដ៌-ឋេខេស់ ភេញត្រា ទោ នេះ នេះ ខេត្តជំនំ សេល យស្ប-នាន់ កាល់ បញ្ចស់ត ។ អ៩ទោ អនុន្ល សុភន្លា នៅ ខត្សខ្លុំនិយា សេខាយ សង្ខុំ ឥត្តាតាបន យេន ជម្មេ ទាសានោ នេះជ្រេសដូទិ ឧបសដ្ឋិត្តា ជម្មុំ មាសាធំ អភិរុមាំត្វា យេជ មមារយៃម្រាំ គ្នេងការំ **း**ရေးမေးဆည့်မြို့ ရေမေးဆိုမြို့ရှာ မေကၤိယွေ**ဟေလ**ု ျကွေးသေးက-រុស្សី ខ្លារណេល អហគីស ងឌីទ្វា ឯង៩ សេ មេខទី

មហាសុទស្សនស្ងូត្រ ទុនិយភាណវារៈ ពេលអំពីព្រះខាងសុភភ្លាទេវី

ដែលព្រះនាងសុភទ្ធា ទៅគង់ ទៅ ។ ម្នាល់មាននូ លំដាប់ នោះ ព្រះនាង សុភទាទេ ទ្រង់ត្រាស់ហៅបរិទាយករត់ន៍មកថា ច្រលបរិនាយកតែន៍ សំឡាញ អ្នកចូរទៅរៀបចំចតុវង្គសេនា (ឲ្យយើង) វៀតយើងវានជាន ជួបទ្រះបាទមហាសុខស្សនៈ អស់កាលយូវហើយ យើងនឹងចូលទៅគាល់ យករត់ន៍ ទទួលព្រះរាជសន្និយរបស់ព្រះនាងសុភទ្ធា ទៅថា បតិត្រព្រះ រាជ ទេវី យ៉ាង៍នេះ ហើយ ក៏រៀបចំចតុវង្គ សេខា ហើយក្រាបទូលព្រះនាង សុភទ្ឌាទៅថា បពិត្រព្រះទៅ ចតុវង្គសេនារបស់ព្រះនាង ១ព្រះអង្គ រៀបចំស្រេចហើយ ឥឡូវនេះ សូមព្រះនាងសំគាល់នូវកាល់ដែលគួរនឹង ស្ដេចចុះ ។ ម្នាហមានន៍ ហុងាល់នោះ ប្រះនាងសុភទ្ចា ទៀ មួយអន្តេ ដោយចតុវង្គសេនានិង (ពួក) ស្រីស្នំ ស្ដេចសំដៅទៅរកធម្មាធ្យាសាទ លុះស្ដេចចូលទៅដល់លើយ ក៏ឡើងទៅកាន់ធម្មាចុរសាទ ហើយស្ដេច ចូលសំដៅទៅ រកក្មដាគារដ្ឋានប្រាក់ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ទ្រង៍ព្រះ សណ្តឹត តាង៍មេទារ នៃកូដាគារដ្ឋាន្យាក់ ។ ម្ខាលអាននួលដាប់នោះ

សុគ្គស្ត្រិជិពេ ទីឃនិកាយស្យូ មហាវិគ្នោ

រាជា មហាសុឧស្សាយា សខ្លឹ ស្ទ្រា^(១) ចិត្ត ទោ សោ (២) មហ តេ វិយ ជនកាយសុក្រស ខ្លោត មហា-វិយ្យហា តា្យកាស ជំតិ្ទម គ្រោះ មន្ទម សុភន្ទំ នៅ ទ្វារតាហ៍ អាលម្ព័ត្យ បំតំ និង្សា សុគន្ទំ នៅ ឯតន-មេខ ព្រះស្រ្ត ស ខារួទាន ឯ មនុស្ស មេខទ័ រាជា មហេសុឧស្សាយ មញ្ស បុរិស មាបន្តេស រាល្ ន្នំ អង្គោ ស្មុន ឧណ្យាល់ នៅ នាង១ មោះ ကြေးမြေတဲ့ စက္ခ်ို့ မိတ္ခြဲ့ လစ္ခုလာကြေများဟာ ေရာလ-វេខេ ឧឃខេស្ទ ៤ វារូ ខេងខ្ សេ មេខខ មេ ជ្យុសា ដេញ ឧ្ធាស់ឧទ្ឋាខម្មី ឧទ្ធម្មី ឧស្ម-វិយ្យហា តាដាការ សោវស្លាមយំ មក្សង្គំ ដីមាវិត្វា សព្វសាវណ្ឌមយេ តាល់នេ ចតាចេស ។ អ៩ទោ អាខថិ រាឌ្យ ឧណ្ដាទមេរីយេ ឧយ៉្វីហោខ ឧក្រវិទ ស៊ីហ សេយុ ្រំ កា ខេត្ត ទាន់ អទ្ធាជាយ ស តោ សមុត្រ ១

ទ 🤋 ស្ទុំ សុក្កាតិ ខ ទិស្សត់ ។ 🌬 ៥. ម. សោតិ ឥត្តិ។

សុត្តស្វាជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

ព្រះបាទមហាសុទស្សនៈ ទ្រង់ព្ទស្សស័ព្ទនោះហើយ ទើបទ្រង់ត្រាស់ថា ស់ឡេង៍នោះ ដូចជាស់ឡេង៍ពួកជនច្រើននាក់ប្ដូល ហើយទ្រង់ស្ដេចចេញ ពីក្ដុដា គារដ្ឋានប្រាក់ ទ្រង់ខតទៅ ឃើញព្រះនាងសុកទូទេវី កំពុងតែទ្រង់ ព្រះសណ្ឌិតតោងមេទ្វាវ លុះទតឃើញហើយ ទ្រង់មានព្រះរាជគ្នុងាវនឹង ព្រះនាងសុភទ្ចាទេវីថា នៃនាងទេវី ចូរនាងបង្គង់នៅទីនុះសិន នាងកុំអាល ចូលមក ។ ម្នាល់អានន្ទូ លំដាប់នោះ ព្រះបាទមហាសុទស្សនៈ ទ្រង់ត្រាស់ ហៅបុរសមាត៌មតថា មាលបុរស អ្នកកូរមតនេះ កូរទៅនាំ**យ**ត បល្បត្តមាស មំពីកូដាគារដ្ឋានប្រាក់ ទៅតាំងក្នុងតាលវ័ន (ព្រៃតោត) សុទ្ធ តែមាស ។ មាលអានន្ទ បុរសនោះ បានទទួលព្រះរាជន្តារនៃព្រះបាទ មហាសុទស្សនៈថា ព្រះករុណាថ្ងៃវិសេស ដូច្នេះហើយ ក៏នាំយកបល្អង្គ មាស បេញាចាតក្ដាគារដ្ឋាន្ទ្រក់ ទៅតាំងក្ងីតាលវ័ន សុទ្ធតែមាស ។ ម្នាល់អានន្ទ លំដាប់នោះ ព្រះបា្ទមហាសុខស្សិន: ទ្រង់សម្រេចសិហ-សេយ្យា ដោយខាងស្ដាំ ទ្រង់តម្រុកព្រះបាទលើគ្នា ទ្រង់មានព្រះសតិ សម្បង់តា: ។

មហាសុទស្សនសុច្ចេ ខុតិយភាណវារំ សុភទ្វាទៅបរិវិតក្តុកថា

(೬೧) ಆರೇತಾ ಕಾರಣ ಸ್ಥಕ್ಷಾಯ ಚಿನ್ನು ಚಿನ್ನ លោក រុត្តមាន សេ ឃើយ ឧសាមនមាវិឌមាវិ ឥន្ត្រិយាធិ មាំសុខ្ពាធិ^(១) ឆ្នាំឈ្មោ មាំយោខាតេ មា ហេវ ទោ រាជា មហាសុឧស្សាភា កាលមភាស៊ីតិ ។ រាជាធំ មហក់ខមារចំ វាសេខ មុខ ខេ $_{
m c}$ ខេ $_{
m c}$ ស្ត នេះ នដូ ជ នេចាំ ជីវិ តេ ម ចេក្ខាំ គាររាហ៍ ៩មាធិ នេះ នេះ ឧ៩ឯកខ្ពុំជាម្រានមល្មាំ ១គីតមៃមា-ឧប្សម្មសាធិ វាឌី នេះ ឌក្ខំ ជុះចេញ ជួរួខេ មាលេខខ្មុំ តេយ្ស ៩មាន នេះ ខេត្តសំព័ត្តនៅការស ជ ខេហ៌ ជីវ៉ា នេ អ ខេត្តាំ គា ពេហ៌ ៩មានិ គេ ខេវេ ខគុ-រាស់តិចលុង្គសមាស្សាធិសោវណាមយាធិត្រិយមយាធិ ឧន្ទយាន៍ មសាវតល្មយានំ $^{(m)}$ គោណកាទ្តានំ

ខ ឱ. ម. បរិសុទ្ធា ។ ৯ ឱ. ឥមាឆិ ទោ តេ ។ ៣ ឱ. ម. សារមយាឆិ។

មហាសុខស្សនស្សត្រ មឋមភាណារៈ ភោលអំពីបរិវិតក្កៈរបស់ព្រះនាងសុភទ្វាទេវិ

[២១] ម្នាហយនន្ទ លំដាប់នោះ ព្រះនាងសុកគ្នា ទៅ ទ្រង់មាន សេចក្តីត្រិះរះដូចេះថា ឥន្ទ្រិយបេសព្រះបាទមហាសុស្សនៈ ថ្វាស្អាត ណាស់តើ ព្រះនៅវណ្ណផ្ទផេង៍ សូមព្រះបាទមហាសុខស្សនៈ កុំទំនឹងត ឡើយ ។ ទើបព្រះនាងសុកគ្គាទៅ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីទុះ នឹងព្រះ ជាទមហាសុទស្សន:ថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព នគរទាំង ៤៤.០០០ របស់ព្រះអង្គនេះ មាននគរកុសាវតីរាជធានី ជាប្រធាន បពិត្រព្រះ សម្មត្តទេ១ សូមព្រះអង្គបង្កើតខ្លាំសេចក្រុសទ្យាញ ចំពោះនគរពំង៍នុះ សូមព្រះអង្គធ្វើខ្លាសេចក្ដីអាល័យ ក្នុងព្រះជីវិត បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ជ្រាសាទ៨៤.០០០របស់ព្រះអង្គនេះ មានធម្មាបសាទ ជាប្រធាន បញ្ចិត ព្រះសម្មត្តិទេព សូមព្រះអង្គបង្កើតនូវសេចក្តីស្រឡាញ ចំពោះប្រាសាទ ទាំងនោះ សូមព្រះមង្គធ្វើខ្លាំសេចក្ដីអាល័យ ក្នុងព្រះជីវិត បពិត្រព្រះសម្មតិ-ទេព កូដាគារប្រាសាទ ៨៤.០០០ បេសព្រះអង្គ មានប្រាសាទឈ្មោះ ក្នុងាគារដ្ឋានប្រាក់ជាប្រធាន បពិត្រព្រះសម្មតិ ទេ៣ សូមព្រះអង្គបង្កើតនូវ សេចត្តស្រឡាញ ចំពោះក្នុងាគារដ្ឋាន្យ្រុកទាំងនុះ សូមព្រះអង្គិទ្រង់ធ្វើ នូវសេចក្តីអាល័យ ក្នុងព្រះជំរិត បពិត្រព្រះសម្មតិ េព បល្បង្ក ៤៤.००० របស់ព្រះអង្គ៍នេះ ជាបល្អង៍មាស ព្រុក ភុក កែមែរកត ដែលក្រាល

សុត្តនូចិដិកេ ទីឃនិកាយស្យូ មហាវិគ្នោ

បន់កេទ្តានិ^(១) បនលំកេទ្តាន់ កានលំបិកប្បវប្បន្ទ-រណាធិ សង្គ្រាច្នេធ៌^(៤) ង្ក**តោ**ហេស់គ្គើម្នានាធិ វាទី នេះ ជន្លំ ជុះខេស ថ្នំ ង ពេទ្ធំ មពេទ្ធំ មេខេស្ ន់មាន នេះ នេះ ខេតុរាស់ទំនាកសហសុក្ខ សោវណ្ណ-សញ្ញាត្រ ស្រង្គាត្រ ស្រងស្នាស់ និង។ ಕುರಾಕ್ಕಾಹಿ ಚುಚ್ಚುಗಾಟಕ್ಷಗಾಹಿ ಚುಚ್ಚುಗಾದಗು មោមជាល់ឡដ៏ច្ឆា្ទ សហមាគមអា្ជជួនប្រុទាធិ ស្ត នៅ ៩ខ្ញុំ ៩ ដេហា ដីវ៉ាតេ មមេឡាំ គាហេហា

o ឧ. បនឹកត្តានីនិន ទីសុត្រិ។ 🌬 ឧ. កទស់មិតបក្កុះណាន់ សែខត្តាចួទទានិ ។

សុគ្គស្តូចិនិក ទីឃេនិកាយ មហាវិគ្គ

ដោយសំពត់ធ្វើដោយរោមសត្វ មានរូបសត្វសាហាវ ក្រាលដោយសំពត់ ធ្វើដោយរោមសត្វ មានពណ៌ស ក្រាលដោយសំពត់ ធ្វើដោយរោមសត្វ មានផ្ដោច ត្រាម ក្រាលដោយកម្រាល់ស្បែកប្រើសយ៉ាង៍ល្អ មាន ភ្នើយពេណ៌ ក្រហមទាំងសង៍ខាង ព្រមទាំង៍មានពិតាន កំពណ៌ក្រហមដូចគ្នា បពិត្រ ព្រះសម្មត្តិទេព សូមព្រះអង្គបង្កើតនូវសេចក្តីស្រទ្ធាញ ចំពោះបល្វង្គ ទាំង ÷ នុះ សូមទ្រង់ធ្វើខ្លាំសេចក្តីអាល័យ ក្នុងព្រះជីវិត បញ្ជិត្រទ្រះសម្មត្តិទេព ដំរី ៨៤.០០០ របស់ក្រុះអង្គ៍នេះ មានដំរីឈ្មោះ៖ព្រេសថនាគរាជ ជាប្រធាន សឹងមានអបង្ហារមាស មាន ដ៍មាស បិទហុំង ដោយបណ្តាញភាស បពិត្រព្រះសម្មតិទេព សូមព្រះអង្គបង្កើតខ្លាំសេចក្តីស្រឡាញ ចំពោះដំរី ទាំងនុះ សូមទ្រង់ធ្វេន្តស្របក្តីអាល័យ ក្នុងព្រះជីវិត បពិត្រព្រះសម្មត្ ខេត្ត សេះ ៨៤.၁०० បេសព្រះអង្គីនេះ មានសេះឈ្មោះវិលាហក្អអស្ស-រាជ ជាប្រធាន សំង៍មានអល់ុក្ខាមាស មាន ដៅមាស ប៉ិនហុំងដោយ បណ្តាញមាស បពិត្រព្រះសម្មតិ ទេព សូមទ្រង់បង្កើតខ្លុវសេចក្តីស្រ. ទ្យាញ ចំពោះសេះពំង៍ទុះ សូមទ្រង់ធ្វើខ្លាំសេចភ្នំអាល័យ ក្នុងព្រះជីវិត

មហាសុទស្សនសុត្តេ ទុនិយភាណវារំ សុភទ្ចាទេវិយា បដិនិវេទឧកថា

លម្យាក់ សោស្ត្រាលម្តាក់ សោស្ត្រាជជាធិ មោ-ឧទ្ធាស្ត្រ ស្ត្រ នេះ នេះ និទ្ធិស្ត្រ នេះ និទ្ធិ ជានេហា ជីវ៉ាតេ អមេត្តិ ភាពេហា និមាន គេ នេវ ខេតុ-រាស់តិមណ៌សហសុក្ខិ មណ៌រតនេយ្យគ្នាធំ ឯគ្គ នេះ ជន្លំ ៩ នេហ៍ ដីវ៉ាតេ ម ចេក្តុំ គារពេហ៌ ឥមាធិ គេ នេវ ឧឌុរមាន្ត្រមានការ ខ្មាន ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត នឆ្នំ ជាទេហ៊ា ដីវ៉ាតែ មេខេត្ត គោះ១ហ៊ា ឥមាធិ គេ នេះ នត្យស់តិតហានតិសហសុក្ខិ កហនត់តែនេញមុខានិ ស្ត នេះ ៩ឆ្នំ ៩ ខេសា ដីវិ ទេ ម បេត្តិ គេ ហេ បា ន**មា**ធិ នេះ នេះ ខេត្តសភិទទួយសហសុក្ខិ អនុយត្តខិ

ចហាសុទស្សឧស្សុត្រ ទុនិយភាណវារៈ ពេលអំពីការក្រាមបង្គំទូលរបស់ព្រះនាងសុវាទូរទៅ បញ្ជិត្តព្រះសម្មតិ ទេព រថ្ង ៩៤.០០១ បេស់ព្រះពង្គី នេះ មានជេយន្ត-រថជាប្រធាន ដែលភាសដោយស្បែកសីហ: ស្បែកទ្វាធំ ស្បែកទ្វាដម្បង ពាសដោយសំពត់កម្ពល មានពណ៌លឿង មានអល់ង្ការមាស **េ**ងមាស បិទជាំងដោយបណ្តាញមាស បពិត្រព្រះសម្មតិទេព សូម ្រង់បង្កើតនូវសេចក្តីស្រឡាញ ចំពោះរាជរបទាំងនុះ សូមទ្រង់ធ្វើនូវ សេចភ្នំអាល័យភ្នុងព្រះជីវិត បពិត្រព្រះសម្មតិ ទេព កែវមណី ៨៤.០០០ របស់ព្រះអង្គ ទាំងនេះ មានមណិរ័តន៍ ជាប្រធាន បញ្ជិត្រព្រះសម្មតិ ទេព សូមទ្រង់បង្កើតនូវសេចក្តីស្រទ្ធាញ ចំពោះមណិវត់ន៍ទាំងទុះ សូមទ្រង់ធ្វើ នូវសេចក្តីអាល័យ ក្នុងព្រះជីវិត បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ស្ត្រី ៨៤.០០០ របស់ព្រះអង្គីនេះ មានឥត្តិវត៌ន៍ ជាប្រធាន បតិត្រព្រះសម្មតិ េព សូម ព្រះអង្គីបង្កើតនូវសេចក្តីស្រឡាញ ចំពោះស្ត្រីទាំងនុះ សូមទ្រង់ធ្វើនូវ សេចក្តីអាល័យ ក្នុងព្រះជីវិត បពិត្រព្រះសម្មតិទោ គហបតី ៤៤.००० របស់ព្រះអង្គនេះ មានគហបត់តែន៍ ជាប្រធាន បពិត្រព្រះសម្មតិ េខព សូមទ្រង់បង្កើតនូវសេចក្តីស្រទ្ធាញ ចំពោះគហបត់ទាំងនុះ សូមទ្រង់ធ្វេ ន្យូវសេចក្តីអាល័យ ក្នុងព្រះជីវិត បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ពួកក្សត្រិយ៍ ៨៤.000 នេះ សុទ្ធតែជាអ្នកចុះចូលព្រះអង្គ មានចរិនាយករត់ន៍ជាប្រធាន បពិត្រព្រះសម្មតិទេព សូមទ្រង់បង្កើតខ្លាសេចក្តីស្រឡាញ ចំពោះពួក

សុត្តស្ថិតកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

អ ចេញ តា ភេស នេះ នេះ ខេត្តការ ខេត្តការ

ស្នាធ្នូន និស្សន៍ ខ្លួន ខ្លួន ខ្លែង

ជន្លំ ជាចេញ ជីវិតេ មាចេញ គោលេញ ដូចាច នេះ

ឧឌ័បអូឌ្សឌ្យេសាជ្ជ សេតមាន់ អ្នារិ

សិតាសុខុមាន គោសេយ្យសុខុមាន គេម្ហសុខុមាន

ឥមាជ៌ គេ នៅ ខេត្តសិតថាលិចាកាសហសុក្គិ

សាយ ចាត់ ភត្តាភិហាពេ អភិបាយ៉េត្ត រៀត្ត នេះ

ជន្លំ ជ ជេញ ជីវិតេ ម មេត្តំ គារេហ៍ទំ ។

សុត្តស្ថាដិក វាល់គិកាយ មហាវិត្ត

ក្សត្រិយ៍ទាំងនុះ សមារទង់ធ្វើនុះសេចក្តី៣ ប័យ ក្នុងក្រុះស៊ីវិត បតិត្រ ព្រះសម្មត្តិ ទេ៣ មេគោ ៨៤.၁०១ សម្រាប់ត្របង្**វយក**ទឹកដោះ ប្រស ព្រះអង្គនេះ មានកាជន៍សរិទ្ធិ សម្រាប់តេង បញ្ជិត្រព្រះសម្មតិ ខេព សូម ្រង់បង្កើតនូវសេចក្តីសេទ្យាញ ខាតោះមេគោខាំងីនុំះ សូម**្រ**ង់ធ្វើនូះ เพชลักณ์ ซ สุลเตะส์โล บคิเลเตะ งษละ เลก งำลัง ๘๒.๐๐๐ កោដិ របស់ព្រះអង្គទាំងនេះ ជាសំាត់ដែលត្បាញ ដោយសម្បកឈើ មានសាច់ដ៏ល្អិត សំពត់ធ្វើដោយកប្បាស មានសាច់ដ៏ល្អិត សំពត់ធ្វើ ដោយសូត្រមានសាច់ដ៏លិត សំពត់កម្មល់គឺសំរាត់ដែលត្បាញ ដោយពេម សត្វ មានសាច់ដ៏លិត បញ្ជិត្រោះសម្មតិ ទេ៣ សូមទ្រង់បង្កើតនូវសេចក្ដ ស្រទ្វាញ ចំពោះសំពត់ទាំងនុះ សូមទ្រង់ធ្វើឱ្យសេចក្តីអាល័យ ក្នុងព្រះ ជីវិត បតិត្រព្រះសម្មតិទេ១ ភាជន៍ក្រយាស្វោយ ៨៤.০০০ បេសព្រះ អង្គទាំង នេះ ដែលពួកពិ:សសទាយកមកថ្វាយ ទាំងល្បេចទាំងច្រឹក បពិត្រ ព្រះសម្មត្តិ ខេត្ត សូមព្រះអង្គបង្កើតនូវសេចក្តីសេទ្យាញ់ ចំពោះកាជន៍ ក្រយាស្វោយទាំងនុះ សុមទ្រង់ធ្វេន្ទរសេចក្តីអាល័យ ក្នុងព្រះជីវិត ៗ

មហាសុខសុខ្រះ ខុនិយកាណស់ មហាសុខសុទ្រស្ស បនិវិបទកបា ស្ត្រី មាខទ បទា ឧឈាទាំនេសាយែ ទាំងគុំ នេះ ស្សនក្រេខ ឌីឃាវត្ថា ទេ ទុំ នៅ ៩ ដែញ កាច្នេញ មភា (១០) សមុខា ១ ទី ១ ១ ១ ទី ទី ១ ១ ទី ទី ១ ១ ខែ តាលេ អភិឌ្នេហ៍ អកាច្នេហ៍ អមសាបេហ៍ សមុណប-ទោ មំ ទុំ នេះ សមុខាចេះ សព្យេហាវ ចំយេហ៍ $^{(ar{b})}$ ម-លេខេហ្ លេសស វេលភាវេ អញ្ជាភាវេ មា ខោ ទំ នៅ សា ចេក្ដោ តាលមតាសំ ឧុក្ខា សា ចេក្ដស្ប តាលក់រិយា កហើត ខេសា ខេត្តសុុ កាលក់រិយា ឥទាច់ នេះ នេះ ខេត្តកស់តំជតសេសសុក្ថិ កុសវត្-

០ម កុស្ត្រា ប៉ុស្សេហ មត្ថប្រេហ៍ ។ ៤ ខ. សមុទាចរ សុព្វេហ្វេ ទេវ ប៉ុយេហ៍ ។ ម. សមុទាចរសំ សុព្វេហ្វេ ទេវ ប៉ុយេហ៍ ។

មហាសុទស្សនស្លាគ្រ ទុនិយភាណ៦រៈ ចោលអំពីព្រះបាទមហាសុទស្សនៈមានព្រះបន្ទូលគប

មាលអានន្ទ កាលបើព្រះនាងសុភទូរទៅ ក្រាបបង្គ័ន្ល យ៉ាងនេះ ហើយ ព្រះបា្ធមហាសុទស្សនៈ ទ្រង់ខានព្រះរាជទុង្ការនឹងព្រះនាងសុ-កត្តា ទេវីថា ម្នាលនាង ទេវី ខាងថ្ងៃងរៀបរាប់ដោយវត្តទាំងទ្វាយ ជាទី ជ្រាញ់ ជាទីត្រេកអរ ជាទីពេញបិត្ត ចំពោះយើងអស់កត្រីយូរហើយ តទៅខាងក្រោយ នាងនឹងថ្ងែររៀបរាប់ ដោយវត្តទាំងឡាយ មិនជាទី ក្រុថ្នា មិនជាទីគ្រេកអរ មិនជាទីពេញចិត្តចំពោះយើងវិញ ។ ព្រះនាង សុភទ្ធាទេវី ក្រាមបង្គ័ទូលថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ចុះឲ្យ១ំម្ចាស់រៀបរាប់ 。 ចំពោះព្រះអង្គ៍:ដាយប្រកាដ្ដេចម្ដេចវិញ ។ ព្រះបានមហាសុនស្សនៈ ទ្រង់ ត្រាស់ថា ម្នាសនាងទៅ ចូរនាងថ្ងៃងរៀបរាប់នឹងយើង យ៉ាងនេះវិញថា សេចក្តីនាស សេចក្តីព្រាត់ប្រាស នឹងសេចក្តីយៀងឃ្វាត់លាក់សត្វនឹង សង្គារទាំងពួង ដែលជាទីស្រឡាញ់ ជាទីពេញចិត្ត (រមែងមានដល់ព្រះ អង្គ) បតិត្រព្រះសម្មតិ ទេព សូមព្រះអង្គ៍កុំទិវង្គត ប្រកបដោយសេចក្ដី អាល័យ (ឡើយ (ព្រោះថា) កាលក៏យោរបស់បុគ្គល ដែលមានសេចក្ដី អាល័យ តែងីនាំមកនូវសេចកិច្ច មួយ ទៀត កាលករិយាវបស់បុគ្គល ដែលមានសេចក្តីអាល័យ អ្នកក្រាជតែងតិះដៀល បកិត្រព្រះសម្មតិ-ទេ៣ ឯនគរ ៤៤.០០១ បេសព្រះអង្គីទាំង៍នេះ មាននគរកុសាវិត

សុទ្ធនូមិ៨ពេ ទ័យនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

រាជសាស៊ីម**ុខ្យា**ឆ្នំ **រៀ**ត្ត នេះ ស្នំ មជ**ហ** ដីវ៉ាតែ អចេញ់ មា អភាសិ ៩មាធិ គេ នៅ ចតុកសិ. ត្តប្បាសាឧសហសុ∩្ទ ។ ខេ ។ មា អភាស ឥមាន នេះ ខេត្តសំនិត្តដាការសហសុក្និ ។ បេ ។ មា អភាសិ ឥមានិ គេ នេះ ខេត្ក-ម្នាងពណ៌ន៍មាមវិវិទ្ធា ទេឃាំង ខេត្ត ក្នុង ក្ខាង ក្នុង ក្នង ក្នុង ក្ ដំ ឧត្តមឃាធិ មសាកេហ្មយាធិ កោណកក្កតាធិ បដ់កាត្តាធំ បដល់កាត្តាធំ កាឧល់ម៉ាកប្បវេច្ត-រណាធ៌ សនុត្តទ្រពធ៌ នុកតោលេហ៍តកុមភាពធំ សត្ថ ខេដ នន្ទំ ខជ**ទា** ជីវិនេ អ ខេត្ត ទា អ~~តាស~~ិ

សុត្តស្ថិដក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

រាជធានី ជាប្រធាន បពិត្រព្រះសម្មតិទេព សូមទ្រង់លះបង់ខ្លូវសេចក្ដ ស្រទ្វាញ់ចំពោះនគរទាំងនុះចេញ សូមទ្រង់កុំធ្វើរសេចក្តីអាល័យ ក្នុង៍ ព្រះជីវិតទ្បើយ បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ជ្រាសាទ ៨៤.০০០ របស់ព្រះ អង្គីទាំងនេះ ។ បេ។ សូមទ្រង់កុំធ្វេនូវសេចក្តីអាល័យ ក្នុងព្រះជំវិតទ្វេយ បពិត្រព្រះសម្មតិ ទេព កូដាគារដ្ឋាន ៨៤.០०០ របស់ព្រះអង្គ៏នេះ ។ បេ ។ សូមទ្រង់កុំធ្វើនូវសេចក្ដីអាល័យ ក្នុងព្រះជីវិតឡើយ បពិត្រព្រះសម្មតិទេព បល្អត្ត ៨៤.០០០ របស់ព្រះអង្គនេះ សុទ្ធសឹងតែមាស ជ្រាក់ ភូក កែមែរ-កត ក្រាលដោយសំពត់ ធ្វើដោយរោមសត្វសាហាវ ក្រាលដោយសំពត់ ធ្វើដោយពេមសត្វមានពណ៌ស ក្រាលៈ។វាយសំពត់ធ្វើ ដោយពេមសត្វ មានផ្តាច ង្កោម ក្រាល ដោយកម្រាលដ៏ល្អ ដែលធ្វើដោយស្បែកច្រើស មាន ខ្លើយ ពណ៌ក្រហមទាំងសង់ខាង ព្រមទាំងពិតាន ពណ៌ក្រហមទាំងសង ទាន៍ បញ្ចិត្តព្រះសម្មតិ ទេ៣ សូមទ្រង់លះបន់នូវសេចក្តីស្រឡាញ ចំពោះ បល្ចង្គ និន្ទុះ ចេញ សូមទ្រង់គុំធ្វេន្ទ្រ សេចក្តុអាល័យ ក្នុង ពេះជីវិត ឡេយ

មហាសុមស្សនសុគ្គេ ខុនិយភាណវារំ មហាសុទស្សនស្ស បរិវិបិសាប៉ា

៩មាន នេះ នេះ នទុកស៊ីទិលាគសខាសព្រ សោ-វណ្ណាលដ្ឋារាធិ សោវណ្ណាខជាធិ បោមជាល់ប្បដិច្ចឆ្នាំធំ វ ទេសឧឃម្មាធ្វាត់សក្ តាស ខេត្ត ឧក្ខេត ជីវិតេ មានេះ មា មសាស នទាន់ នេះ ខេដ្-រាស់និតសុស្រសសុរាធិ សៅណាល់នាំរាធិ សេ-រុស៊ីខេយុត្ត លេឧយុហជានុទ្ទិសិទ្ធ រូហសេ~~យ~~មមាវិ-ប្រជាធិន្ស ស្រី ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខ្មុំ ខេត្ត ខ្មុំ មា អភាស ៩មាធិ នេះ នេះ នេះ នុះព្រស់និះ ៩សហ-ស្បាន សីហនម្មារិក្សាន ព្យុធ្យាធ្មារិក្សាន និចិនម្នុ-ចរិក្សាន ចណ្ឌកម្មហចរុក្សាធ្វ ស្រៅស្លាលស្ថារាធិ អោវស្លានជានិ មោមជាលខ្យខិច្ឆាធិ វេជយន្តថេឌ្យ-មុខាធិ រ៉ា្តែ នៅ ជមុំ បដ្យា ជីវិតេ អេបក្ខាំ មា អភាសិ

មហាតុទស្សន់កូត្រ ខុនិយភាណវារៈ ពោលអំពីព្រះបានមហាសុខស្សន់: មានព្រះបន្ទូលតប បតិត្រព្រះសម្មតិ ខេត ដំរី ៤៤.០០០ បេសព្រះអង្គ៍នេះ មានដំរីឈ្មោះ **ទ**េបា្សថនាគ្រាជ ជាប្រធាន សំង៍មានអេលង្គារមាស មានទង់មាស បិខេហ្គុន៍ដោយបណ្តាញមាស បពិត្រព្រះសម្មតិខេព សូមព្រះអង្គ លះ បង់នូវសេចក្តីស្រុញ្ញ ក្នុងជំរល់ង់នុះចេញ សូមទ្រង់ កុំធ្វេះស្រែចក្ត អាល័យ ក្នុងត្រុះជំរិតឡើយ បពិត្រព្រះសម្មតិ ខេព សេះ ៤៤.००० របស់ព្រះអង្គីនេះ មានសេះឈ្មោះ វិលាហកអស្សកដ ជាប្រធាន សឹងមានអល់ងារមាស មាន ង់មាស បិទ្ធាំងដោយបណ្តាញមាស បពិត្រព្រះសម្មតិ ទេ៣ សូមទ្រង់ លះបង់ខ្លាំសេចក្តីសេទ្យា ញ់ បំពោះសេះ ពង៍នុះចេញ សូមទ្រង់ កុំធ្វេន្ទ/សេចក្តីអាល័យ ក្នុងព្រះជំនិតឡើយ បតិត្រព្រះសម្មតិ េត រាជរថ ៤៤.០០០ របស់ព្រះ ងើនេះ មាន ៅជ**យ**ន្តរថ ជាប្រធាន ដែលពាសដោយស្បែកសីហ: ដោយស្បែក ទ្វាធំ ដោយស្បែកទ្វាដំបង ដោយសំពត់កម្ពល មានពណ៌លឿង សំង៍មានអល់គ្គារមាស មានទង់មាស បិទប៉ាងដែលបណ្តាញមាស បតិត្រព្រះសម្មតិ ទេព សូមទ្រង់ លះបង់ខ្លាំសេចក្តីស្រ ឲ្យ ញ៉ា ចំពោះកដ រថទាំងនុះ:ចញ សូមឲ្រង់ កុំធ្វេន្ទរសេចក្តីអាល័យ ក្នុងព្រះជំរិនឲ្យឹយ

សុត្តស្ថិដិកេ ទីឃុំស្វាយស្ស មហាវិគ្គោ

ម្នាប់ នេះ នេះ ឧស្សស្ន្និតិហ្មាស្សប្ ឧហ្-

រស្ចេញមុខាធ្ វាឌ្គ នេះ ជម្ងំ ឧជស ជីវិសេ អមេត្តិ

មា អភាសិ ឥមាន គេ នៅ ចតុរាស័តឥត្តិស.

សស្បាធិ សុភន្ថានេះ ខេមុខាធិ រៀត នេះ នេះ ខែជមា

ជីវិតេ អបេក្ខំ មា អភាសិ ឥមាន គេ នៅ ខេត្ត-

នេះ ជន្លំ ជជុល ជុំនេះ អជេៈ មេ មេ មេ មេ មេ មេ មេ

នេះ នេះ ឧត្តរស័ត្តិយសហសុក្ខ អនុយត្តាធិ

បរិសាយការសេខប្បីមុខាធិ វាទ្តា ខេដ នធ្វុំ បដ្ឋស

សុត្តតូចិជក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

បតិត្រព្រះសម្មតិ ទេ៣ កែវមណ៍ ៤៤.០០០ របស់ព្រះអង្គ៍នេះ មាន មណ៌វិតិន ជាប្រធាន បញ្ជិត្រព្រះសម្មតិខេត សូមទ្រង់លះបង់ខ្លាំសេចក្ត ស្រឡាញ ចំពោះកែវមណ៍ទាំង៏នុះចេញ សូមព្រះអង្គី កុំធ្វើនូវសេចក្ដ អាល័យ ក្នុងព្រះជីវិតឡើយ បពិត្រព្រះសម្មតិ ទេព ស្ត្រី ៤៤.००० វបស់ ព្រះអង្គ៍នេះ មានព្រះនាន៍សុភទ្ចាទៅ ជាប្រធាន បពិត្រព្រះសម្មតិទេព សូមព្រះអង្គ លះបង់នូវសេចក្តីស្រឡាញ ចំពោះស្ត្រីទាំងនុះចេញ សូម ព្រះអង្គ កុំធ្វើខ្លាសេចក្ដីអាល័យ ក្នុងព្រះជីវិត ឡើយ បតិត្រព្រះសម្មតិ េព គហបត្ត ៤៤.០០០ ប្រស់ព្រះអង្គនេះ មានគហបតិវត្តន៍ ជាប្រធាន បតិត្រព្រះសម្មតិ ទេព សូមព្រះអង្គ លះបង់ខ្លាំសេចក្តីស្រឡាញ់ ចំពោះ គហបតីទាំងនុះចេញ សូមព្រះអង្គ កុំធ្វេន្ទៀសេចក្តីអាល័យ ក្នុងព្រះជំនិត ទ្បើយ បញ្ជិត្រព្រះសម្មតិទេព ពួកក្សត្រិយ៍ ៨៤.០co របស់ព្រះអង្គនេះ មានបរិនាយកវត់ន៍ ជាប្រធាន ជាអ្នកចុះចូល បតិត្រព្រះសម្មត់ ទេព សូមព្រះអង្គ័ លះបង់នូវសេចក្តីស្រឡាញ ចំពោះក្សត្រិយ៍ទាំង់នុះចេញ

មហាសុទស្សឧសុគ្គេ ទុឝិយភាណរាំ មហាសុទស្សឧស្ស បរិវិបឧកថា ជីវ៉ាតែ អេខេត្ត មា អភាស៍ ៩១៤ នេះ នេះ ខេត្តស៍ តិ ខេឌុស**ហ**សុក្រ ខ ខុសសខ្ទុខាធិ ខាំសុមទាលោធិ ស្ត នេះ ជន្ញុំ មជ្ញា ដីវិត្តេម បេក្ស ស អក្សា ស នទាន់ នេះ នេះ ខេត្តសំនាំន្តាស់ដែលលស់ប្ដាល់ ទោមសុខមាន់ តាហ្វេស់តាសុខ្មាន់ កោសេយុក្រខ្មាន់ គាគួល-សុខុមាជំ វាគ នេះ ១ជុំ ១ជហ ជីវិសេ អ បេត្ត សា អ-តាស់ ឥមាជ គេ នៅខេត្តសំតំថាលិចាគាសសស្រុ-ច្ចុំ ស្នា ស្នាត្ត ស្នាត្ត ស្នាត្ត ស្នាត្ត ស្នាត្ត នេះ ជំងំ ជជ្ជ ជុំនៃ មជេឃ្លំ ស មយុស្ស ។ វារ៉ូ ្ខុំ មេខាំ មាន មេខាំ មេខាំ មេខាំ មេខាំ មេខាំ មេខាំ

ចហាសុទស្សនស្លាត្រ ខុតិចេកាណារៈ ពេលអំពីព្រះបាទមហា បុទស្សនៈមានព្រះបន្ទូលគប

សូមព្រះអង្គ កុំធ្វើនូវសេចក្តីមាល័យ ក្នុងព្រះជីវិតទ្វើយ បតិត្រព្រះសម្មតិ ទេព មេគោ ៤៤.០០០ បេសព្រះអង្គនេះ សម្រាប់រុតបង្ស៍ (យកទឹកដោះ) មានភាជន៍សំរិទ្ធិ សម្រាប់ត្រង៍ បពិត្រព្រះសម្មត់ ទេព សូមព្រះអង្គ លះ បង់នូវសេចក្តីស្រឡាញ់ ចំពោះមេគោទាំង់នុះចេញ សូមព្រះអង្គ កុំធ្វើនូវ សេចក្តីអាល័យ ក្នុងព្រះជីវិតឡើយ បពិត្រព្រះសម្មតិទេព សំពត់៤៤.००० កោជិ របស់ព្រះអង្គនេះ ជាសំពត់ដែលត្បាញដោយសម្បកឈើមានសាច់ ដ៏ល្អិត សំពត់ធ្វើដោយកប្បាស មានសាច់ដ៏ល្អិត សំពត់ធ្វើដោយសុត្រ មានសាចដល្អ សំពតកម្ម**លគីសពត ត្បូ**ញ ដោ**យ**រោមសត្វ មានសាច ដ៏ល្អិត បពិត្រព្រះសម្មតិ ទេព សូមព្រះអង្គ លះបង់ខ្លាំសេចក្តីសេទ្យាញ ចំពោះសំពត់ទាំងនោះចេញ សូមព្រះអង្គ កុំធ្វើខ្លាំសេចក្តីអាល័យ ក្នុង ព្រះជីវិតទ្វើយ បពិត្រព្រះសម្មតិ**ទេព កា**ជន៍ក្រយាស្វេ**យ** ៨៤.coo របស់ព្រះអង្គនេះ ដែលពួកពិសេស តែងនាំយកកត្តមកថ្វាយ ទាំងល្ងច ទាំងព្រឹក បតិត្រព្រះសម្មតិ ទេ០ សូមព្រះអង្គ លះបង់នូវសេចក្តីស្រឡា ញ ចំពោះកាជន៍ក្រយៈស្វេយ ទាំងនោះចេញ សូមព្រះអង្គ កុំធ្វើនូវសេចក្ដី អាល័យ ក្នុងព្រះជីវិតទ្វើយ ។ ម្នាលអានខ្លួ កាលបើព្រះបារមហាសុរស្ស-ន: ទ្រង់មានព្រះរាជន្ត្រាប្រង្គាប់ឲ្យនាងទេវី រៀបរាប់យ៉ាងនេះហើយ ព្រះ នាងសុភទ្ធាទៅ ក៏ទ្រង់ព្រះកន្សែងលេយសោក ស្រក់ទឹកព្រះនេត្រ ។

សុត្តនូបិជិពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

អនុសេ មាខទ័ ជាងឌី ខេត្ត អមារិត្ត ជឝថ្មី^ស រាជានំ មហាសុឧស្សន៍ ឯ**នឧ**វេទ សព្ទេសេវៈ ខេវ ប្រាសា មាលា ខេស ខាងាសា វិលាការេ អញ្ជាការេ។ មា ទេ ទុំ នេះ សាបេត្តោ តាលមការ ខុត្តា សា ខេត្តសុ ្ត្រាល់គាំហៃ សហិតា ខ សា ខេត្តសុ តាល់កំណែ ៩មាន ទោ នេះ នេះក្រស់តំនេះការ-សហសុក្ខ គុសាវតិពជាជិបមុខាធិ រៀត្ត នៅ ជខ្ំ បជ្ញ ជីវ៉ាតែ អបេត្ត មា អភាសិ ឥមាធិ នេ នេះ ឧ៩ឯកម្នេតិសេខមាសមាត្ ឧតិសិមាខត្-មុខាធ្ វាឌី ខេដុ ឧច្ចំ ឧច្ចស ផ្ទុំ មេ ង៖ តាស់ ឥមាន គេ នៅ ខេតុរាស់តិតូជាតាសេហសុក្ន မာက္ႀကီးသူတက္ခင္းကေႏေပးမြိန္သည္ အဆို အေႏြးဆို အရသ

សុត្តនូបិជិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

មាលមានខ្លួ លំដាប់នោះ ព្រះនាងសុភទ្ធាទេវី ទ្រង់ជូតទឹកព្រះនេត្រ ហើយ ក្រាបបង្គំទូលព្រះបានមហាសុខស្សនៈ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះ សម្មត់ ទេព សេចក្តីនៃាស ព្រាត់ប្រាស ឃ្វៀងឃ្វាតថាកសត្វនឹងសង្ខារ ទាំងពួង ដែលជាទីស្រទ្យាញ ជាទីពេញចិត្ត (រមែងមានដល់ព្រះអត្ត៍) បពិត្រព្រះសម្មតិ ទេ៣ សូមទ្រង់ កុំទិវង្គត ប្រកបដោយសេចក្ដីអាល័យ ឡើយ (ក្រោះថា) កាលកិរិយាបេសបុគ្គល ដែលមានសេចក្តីអាល័យ តែន៍ នាំមកនូវេទុក្ខ មួយទៀត កាលក៏យោបេសបុគ្គលដែលមានសេចក្ដីអាល័យ អ្នកប្រាជ្យតែងគិះដៀល បញ្ជិត្តព្រះសម្មតិទេព ឯនគរទាំង ៨៤.០០០ របស់ព្រះអង្គនេះ មាននគរកុសា តិកជធារី ជាប្រធាន បតិត្រព្រះសម្មតិ-ទេព សូមព្រះអង្គ លះបង់នូវសេចក្តីអាល័យ ចំពោះនគវទាំង់នុះចេញ សូមព្រះអង្គ កុំធ្វើខ្លាសេចក្តីអាល័យ ក្នុងព្រះជីវិត ឡើយ បពិត្រព្រះសម្មតិ-ទេ៣ ព្រះសាទ ៤៤.០០០ បេសក្រះអង្គ័នេះ មានធម្មាណ្សាទ ជាប្រ-ជាន បតិត្រព្រះសម្មតិ ទេ៣ សូមព្រះអង្គ លះបង់ខ្លាំសេចក្តីស្រឡាញ ចំពោះ ព្រាសា ទ ទាំង៏នុះ ចេញ សូមព្រះអង្គ លះបង់នូវសេចក្ដីអាល័យ ក្នុង ព្រះជីវិត ទ្វើយ បញ្ជិត្តព្រះសម្មត្តិ ទេ៣ ក្នុងា គារដ្ឋាន ៤៤.००० របស់ ព្រះអង្គនេះ មានកូដាគារដ្ឋានប្រាក់ ជាប្រធាន បញ្ជិត្រព្រះសម្មតិ ៤៣ សូមព្រះអង្គ លះបង់នូវសេចក្តីស្រាញ ចំពោះក្ដាតារដ្ឋនទាំងនុះចេញ

មហាសុទស្សនសុគ្គេ «និយកាណវ៉ារ៍ មហាសុទស្សនវបនាខុលោមបដិវិបន់

ប៊ីវ៉ានេ អបេទទុំ ស អភាស៊ ៩មាធិ នេ នេះ ច-នុកស៊ីនិំខេល្ប៍ខ្មែលស្សាធិ សេវស្ណា្មយាធិ រូចិយម-យាធំ ឧត្តមយាធំ មការកហ្គយាធំ កោណកក្តកាធំ បជិតាត្តាធំ បដល់កាត្តាធំ កាធល់មិកប្បវេច្បូត្រ-ណាន់ សង្គ្រាខ្នាន់ នុកគោលេហ៍តុក្ខានានាន់ វាឌី នេះ ឧទ្ទ័ ឧឌុល ខ្មុំ មេខេឌ្ញុំ មា ងយម្ ឥមាន់ គេ នៅ ខត្តសំតំណតសហសុក្ខ៌ សោ-ရေးသေးမှာရေးသားအောင်းရေး အသို့ မရာလ ជីពិត អបេឌ្ឌិ មា មកាស់ វមាធិ តេ នេះ ខត្-ាស់តំអស្សស់លស់ព្រធ់ សោះស្គ្រាល់ខ្លាំ១ធំ សោ-ကြောင္းကုန္းကို ကေလာက္သက္သည့္သည့္တည့္သည္။ ជញ្ជូត្តាធ្នូ ស្ត្រ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ស្ត មេខាស្ នុសភ្ ខេ ខេះ ខេងបញ្ចុំ

មហាសុទស្សនសុត្រ ទុតិយភាណវ៉ារៈ ការក្រាបទូលអនុយោមតាមក្រះជាវមហាសុទស្សនៈ សូមព្រះអង្គ កុំធ្វើនុះសេចក្តីអាល័យ ក្នុងព្រះជីវិត ឡើយ បពិត្រព្រះសម្មតិ ខេត្ត បល្ស៍ ៨៤.០០០ របស់ព្រះអង្គ៍នេះ សុទ្ធតែមាស ប្រាក់ ភ្កិក កែវ មរភត ដែលក្រាលដោយសំពត់ធ្វើ ដោយពេមសត្វសាហារ ក្រាលដោយ សំពត់ធ្វើដោយរោមសត្វ មានពណ៌ស ក្រាលដោយសំពត់ធ្វើដោយរោម សត្វមានផ្តាច ដោម ក្រាល ដោយកម្រាលដ៏ល្អដែល ធ្វើដោយស្បែកប្រើស មាន ខ្ទើយពណ៌ក្រហមទាំងសង់ខាង ព្រមទាំងពិតានពណ៌ក្រហម ទាំង សង៍ខាង បញ្ជីត្រព្រះសម្មតិ ទេព សូមព្រះអង្គ លះបង់នូវសេចក្តីសេឡា ញ ចំពោះបល្ចុន្តទាំងនុះចេញ សូមព្រះអង្គកុំធ្វើនូវសេចភ្នំអាល័យ ក្នុងព្រះជីវិត ឡើយ បញ្ជិត្រព្រះសម្មតិ ទេព ដំរី ៤៤.០០០ មាន ៖ ជោសថនាគរាជ ជាប្រ-ពានរបស់ព្រះអង្គ៍នេះ ស៊ីង៍មានអលង្ការមាស មានធង៌មាស បិទប៉ាង៍ដោយ បណ្តាញមាស បពិត្រព្រះសម្មតិខេត្ត សូមព្រះអន្ន៍លះបន់ខ្លាំសេចក្តីស្រ ទ្យាញ់ចំពោះដំរីទាំង៏ទុះចេញ សូមទ្រង់កុំធ្វើខ្លុំសេខក្តុកាល័យ ឯព្រះជីវិត ឡើយ បតិត្រព្រះសម្មតិទេព សេះ ៨៤.០០០ មានសេះឈ្មោះវិលាហក អស្សាកដ ជាប្រធានរបស់ព្រះអង្គី នេះ សឹងមានអលង្កាទោស មានទង់មាស បិទជុំង៍ដោយបណ្តា ញមាស បពិត្រព្រះសម្មតិ ទេព សូមព្រះអង្គ លះបង់ នូវសេចក្តីស្រ ឡា ញ៉ប់ពោះសេះទាំងី នោះចេញ សូមព្រះអង្គកំធ្វេន្តសែលចក្ត អាល័យក្នុងព្រះជីវិតទ្វើយ បពិត្រព្រះសម្មតិ ទេ៣ ថេ៤៤ . ၁ ០ ១ បេសព្រះអង្គ

សុទ្ធសូចិដិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

មណ្ឌកម្មបទរៃវាជាធិ សោវណាប់ ខែវាជា ខេ-វាឌី នេះ ឧទ្ទ ឧត្ស ខ្សុំខេ ងនេះ មា មយ្ម។ ឥមាធិ គេ នៅ ខេត្តសំនិមណ៍សហសុក្ខ តហ្សេច វិត ខេត ឧទ្ធ័ ឧទ្ធប ខ្មុំ អ បេត្តិ មា មកាស់ ៩មាជិ គេ នៅ ចតុរាស់ត-មុខ្មែលល្បាច មុខ្មែលពិធ៌សច្ច វាឌី នេះ ឧច្ បដ្ឋា ដីវ៉ាតែ អប្រេត្តិ មា អតាស ឥមាធិ នេះ នៅ ខត្តសំតិតហមតិសហសុក្ធិ កហមតិតេខៗ-ត់ សម្ត្រ ខេត្ត នទ័ ឧបស ឬប្រទេស អ គេមិន **គា** ម-កាស់ ៨មាធិ គេ នៅ ខត្តសំតិខត្តិយសហសុក្ខ

សុត្តស្ត្រិជិក ទីឃនិកាយ មហវត្ត

នេះ មានជេយន្តថេ ជាប្រធាន ដែលពាសដោយស្បែកសីហ: ដោយ ស្បែកទ្វាធំ ដោយស្បែកទ្វាដំបង ដោយសំពតកម្ពល មានពណ៌លឿង មានអល់ង្គាមោស មានទង់មាស បិទជុំងដោយបណ្តាញមាស បញ្ជិត ព្រះសម្មតិ ខេត សូមព្រះអង្គ័ល ខេង់នូវសេចក្តីស្រ ត្បាញ់ ចំពោះរាជរថទាំង នុះចេញ សូមទ្រង់កុំធ្វេន្ទៃសេចក្តុអាល័យ ក្នុងព្រះជីវិតឡេយ បតិត្រព្រះ សម្មត្ត ទេ៣ តែវម្មហ្គុំ ៤៤.០០០ មានមណិវ័តន៍ ជាប្រធាន របស់ព្រះ អង្គនេះ បញ្ជិត្តព្រះសម្មតិ ទេព សូមព្រះអង្គ លះបង់ខ្លូវសេចក្តីស្រទ្យាញ ចំពោះកែវមណីទាំង៍ខ្ទុះចេញ សូមព្រះអង្គ កុំធ្វើនូវសេចក្ដីអាល័យ ក្នុង ព្រះជីវិត ឡើយ បញ្ជិត្រព្រះសម្មតិ ទេព ពួកស្ត្រី ៤៤.००० វបស់ព្រះ អង្គនេះ មានឥត្តវត់ន៍ ជាប្រធាន បពិត្រព្រះសម្មតិ ទេព សូមព្រះអង្គ លះបង់នូវសេចក្តីស្រឡាញ ចំពោះស្ត្រីទាំងនុះចេញ សូមព្រះអង្គ កុំធ្វើ ន្ទាសេចក្តីអាល័យ ក្នុងព្រះជីវិតឡើយ បញ្ជិត្រព្រះសម្មត្តិ ទេ៣ ពួកគហបត្តិ ៨៤.០១០ របស់ព្រះអង្គនេះ មានគហបតិវត់ន៍ ជាប្រធាន បពិត្រព្រះ សម្មត្ត សូមព្រះអង្គ លះបង់នូវសេចក្តុស្រទ្ធាញ ចំពោះគហបត ទាំងនុះចេញ សូមព្រះអង្គ កុំធ្វើនូវសេចក្តីអាល័យ ក្នុងព្រះជីវិតឡើយ បតិត្រព្រះសម្មតិទេ៣ ពួកក្សត្រិយ៍ ៨៤.००० វបស់ព្រះអង្គនេះ

មហាសុទស្សនសុទ្តេ ទុន័យកាណារាំ មហាសុទស្សនវិបនានុលោមប៊ីវិបន់ អត់លាខាន ត្រូវបានរសេចជាជ្នាន វាឌី ខេត ១ថ្ង ប្រជា ខ្មុំ នេះ ម មេស្មុំ មា មសារា ជ្រុំ ខេះ ឧស្តស់ត ដេខមស្សមារ ខេសមនិយក យូម-្យាលោក វានិ នេះ ១៥ ១៥០ ក្សុខ មានមិ មា អភាស នៃមាន នេះ ខេត្តសិតវត្តកាជិស-សសុក្ខ ខោមសុខុមាន គេៗ សិគសុខុមាន គោ-សេយ្យសុខ្មាន់ ភាគ្លសុខ្មាន់ ឯគ្ន នេះ ១ឆ្នុំ ខជហ ជីវិតេ មខេត្ត មា មសាស ឥមាធិ តេ នេះ ខេត្តសិតិសាល់ទាកសេសសព្វ សាយ័ ទាត់ ក្សាភ**្ជា**ពេ មក្សាយ៉េត្ ៀត្ ជីវ គេ មេ គេ មា មកា ១ ខែ

គលេបាត់ហាំទហិន្រៃ កំម្នក្ខាយហារ្ការៈ យារីយៃពតិហាមទំហោលមាន ព្រះបាត់គណៈមាត់ហាំមៈ មានបរិនាយកវត់ន៍ ជាប្រធាន ជាអ្នកពុះចូលព្រះអង្គ បកត្រព្រះសម្មត ទេព សូមព្រះអង្គ លះបង់នូវសេចក្តុសេទ្យាញ់ ចំពោះពួកក្សត្រិយ៍ ទាំងនុះចេញ សូមព្រះអង្គ កុំធ្វេន្ទវសេចក្តីអាល័យ ក្នុងព្រះជីវិតឡេយ ឋពិត្រព្រះសម្មតិ ទេព មេះគា ៨៤.००० សម្រាប់គ្របង្ក៏ (យក ទឹកដោះ) មានភាជន៍ស់វិទ្ធិ សម្រាប់ត្រង៍ បេស់ព្រះអង្គ័នេះ បពិត្រព្រះសម្មត់ទេព សូមព្រះអង្គ លះបន់នូវសេចត្តស្រឡាញ ចំពោះមេគោទាំងនុះចេញ សូមព្រះអង្គ កុំធ្វើនូវសេចភ្នុអាល័យ ភ្នងព្រះជីវិត ទៀយ បពិត្រព្រះសម្មតិ ្រេព សំពត់ ៤៤.០០០ កោជិ របស់ព្រះអង្គ៏នេះ ជាសំពត់ដែលធ្វេដោយ សម្បិកឈើ មានសាច់ដ៏ល្អិត សំពត់ធ្វេដោយកច្បាស មានសាច់ដ៏ល្អិត សំពត់ធ្វេរដាយសូត្រ មានសាចដ៏ល្អិត សំពត់កម្មល់គឺសំពត់ធ្វេរដាយ ពេម សត្ មានសាប់ដំណ្ឌិត បពិត្រព្រះសម្មត់ ទេព សូមព្រះអង្គលះបង់នូវសេចក្ដ ស្រឡាញ់ ចំពោះសំពត់ទាំងនុះចេញ សូមព្រះអង្គ កុំធ្វេទូវសេចក្តីកាល័យ ក្នុងត្រះជីវិត ទ្វើយ បញ្ជិត្រព្រះសម្មត្តិ ទេព កាជន៍ក្រយាស្វោយ ៤៤.០०० របស់ព្រះអន្តនេះ ដែលពួកពិសេស ទាំយកកត្តមកថ្វាយ ទាំងល្ងាចទាំង ត្រឹក បពិត្រព្រះសម្មតិខេត សូមទ្រះអង្គ លះបង់ខ្លូវសេចក្តិស្រឡាញ ចំពោះភាជន៍ក្រយាស្វេយ ទាំងនុះចេញ សូមព្រះអង្គ កុំធ្វើនូវសេចក្ដី អាល័យ ភ្នុងព្រះជវិតឡើយ ។

សុគ្គស្ត្រិជិពេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវគ្គោ

(៤៤) អន្តសា មានខំ បន្ទា ឧណ្ឌា មេខេត្ត ខេត្ត (១១) $\hat{\mathbf{E}}_{1}^{n}$ យេរ $^{(0)}$ តាលមកាស ។ សេយ្យប៉ាច់ អានន្ទ កហបត់សុ ្រក តហបត់បុត្ស ្រក់ មនុញ្ញា កោជថ ងខារូស្មី ងឌីសតិយេ លោឌ វារុ គេវេ សេ មេខខំ រយោ ឧសាសន្ទ**ស្ទិទស្ទិ ឧសា**ធិ្ធមា វេឌស មណេ-សំ ។ តាលត់តោ ខ អានខ្លួ ១ជា មហាសុខស្សា្រា សុគត គ្រូហ្មណៈ និតត្រ៉ូ រ ឯង មាខទ័ គណៈ សុឧស្សានា ខត្តាស់តំស្មេសសក្ស គ្នាក់នៀ ក់ខ្យុំ ខេត្តកស់តាំសាស្របសក្ខន៍ ជុំបន្លើ កាមេស៍ ច-នុរាស់នាវស្សសមាជ្ញ ធ្វើ ការេស ខនុរាស់នាវស្ស-សហស្បាន ក៏ហិ កូតោ ឧម្មេ ទាសា ខេ ត្រូញ្ចាំឃំ អាចរ្^(២) ។ សោ ខត្តារោ ព្រល្បុំសារេ ភាវេត្វា សាយស្ប គេខា ខាំ មរណា ត្រូហ្មលេកទេគោ អយោសិ ។ (pw) van w tan w w w w w w w w wអយោ ជំច ខេច ទានកោត បញ ឧសាទ់ឧទៅ-យោ មណេហ្សូ ខ សេ ឧខេឌ្ឌ មាខថិ វារូ ខឌឹមិ

១ ឱ. ម. សិប៊ីរស្សេ្ក ។ ៤ ឧ. បរិ ។ ៣ ឧ. លិយា 🖙 បស ពេ អាឥន្ទូ ។

សុគ្គសូចិដក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

(၉၉) ឯហយខន៍ មែរខោះជក្ខ គួនណ៍រក្នុំឌំន ខែះស់ ៖ គ.យ-សុខស្សនៈ ស្ដេចក៏ទ្រង់ទំនឹងតទៅ ។ ម្នាលអានខ្លុ គហបត់ក្ដី កូនគហ-បតីក្ដី កាលបើបរិភោគកោជន ជាទីពេញចិត្តហើយ វមែងកើតសេចក្ដី ពុលជាយដ៏ង្ក័យដេក យ៉ាដ៏ណាមិញ ម្នាលអានន្ទ ព្រះជាទមហាសុទស្សនៈ ព្រះអង្គក៏សោយខុត្ខវេទនា មានមរណៈជាខិបំផុត ប្រហែលប៉ុណ្ណេះឯង ។ ម្នាល់អានខ្លួ លុះដល់ព្រះបា្ធមហាសុខស្សនៈ (ខង់ទំងើតផុតទៅ ហើយ ្រង់បានទៅកើតឯសុគតិព្រហ្មលោក ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រះបាទមហា-សុខស្សនៈ ខ្រង់ក្រសាល់ល្បែងដោយសភាពជាកុមារអស់ ៨៤.០០០ ឆ្នាំ ្រង់ទទួលទីជាទ្ហាជ្យអស់ ៤៤.០០០ឆ្នាំ ទ្រង់សេយ៣ជ្យអស់៤៤.០០០ ឆ្នាំ ទ្រង់ភេទជាឃារាស ប្រព្រឹត្តព្រហ្មលេយធម៌ ក្នុងធម្មាធាសាទ អស់ ៨៤.០០០ ឆ្នាំ ។ ព្រះអង្គចំរើនព្រហ្មវិហារធម៌ទាំង ៤ លុះវំលាងពងកាយ វាដ៍មុខអពីមរណភាព ក៏ទៅកើតក្នុងព្រហ្មលេក ។

(៤៣) ម្នាលមាននូ បើមាន៣ក្យងឿងធ្លល់ យ៉ាងនេះថា ក្នុង សម័យនោះ ទ្រះបាទមហៈសុខស្សន: ជាបុគ្គលដទៃ (ក្រៅពីពោធិសត្វ) ឬ ម្នាលមាននួ ដំណើរនេះ បុគ្គលមិនគប្បីយល់ឃើញ យ៉ាងនោះឡើយ ចារពសុទស្សនសុគ្គេ ខុនិយកាណារ៉េ ចពេស្ទស្សនៈគ្នូ ៦គ្និបថានិ

មល្ខ ខេត្ត ភាពលាខ ស្នា គណៈ មេសា មាន អា ខេស្ស មា ខេស្ស សំ មម តាន ចតុកសិនិនិត្តសេសសុក្ខ តុសានេះ-រាជភាជីបមុខាធិ មម តាធិ បត្យសិត្យគ្រាសាធស. ស្រស្សាធ ឧដ្ទព្រសឧទ្យុទ្ខាធ មាន សាធិ ខេត្តសិ-ត្ថិត្តភាពសេលស្បាធិ មហាវិយ្យកាត្តភាពប្បើគុខាធិ មម តាធ ខត្តរស័ត្តបហ្វុន្តិសេខាស្កាធិ សៅណេម-ឈរ រិត្តិ៣ឧយាក្ខ ឧទឹ**ឧឈក្ខ ឧ**មារមហិ**ឧ**ឈ-ជំ ចោណតត្តាធំ បដ់កាត្តាធំ បដល់កាត្តាធំ តានលិមិតឲ្យវេច្បច្ចុត្តាឈាធិ សនុត្តាច្នាធិ ឧកតោ-លោហភាត្តព្រាលា មម តាជំ ខេត្តសិតិលាតស-ខាសក្ខាធិ សោវណ្ណាលខ្លាំវាធិ សោវណ្ណាឌជាធិ ហេម-ជាលច្បដ្ដន្ទាធ ១ ទោស៩នាកាជច្បីត់សក្ ឧឧ តាន់ ឧត្យក់តែអក្សក្សាសក្ខន់ កោះណ្តាលខ្លែននិ សោវណាឌជាធំ មោមជាល់ឡដ់ខ្ពុជាធំវិលាខាត់អស្ប-ប្រជុខ្សែង គេ សង្ខ ឧស្សក្សន្និ

មហាសុខស្សុងសូត្រ ខុនិយភាពរវារៈ បត្តិមជានិរបស់ព្រះបាទមហាសុខស្សុង:

តថាគត មានកើតជាច្រោះបាទមហាសុខស្យួន: ក្នុងសម័យនោះ នគរ ៤៤.០០០ មានកុសាវតិកដ្ឋាន ជាប្រធាននោះ ជារបស់ត្ឋាគិត ្រុក្សា ៖ ៨៤.១០០ មានជម្មេច្រុសា ៖ ជាប្រធាន នោះ ជារបស់តថាគត កូដាគារដ្ឋាន ៤៤.០០០ មានកូដាគារដ្ឋានព្រុក ជាប្រជាន នោះ ជារបស តថាគត បល្ស៍ ៤៤ ០០០ ដែលជាមាស ព្រុក ភូក កែវមរភិត ក្រាល ដោយសំពត់ ធ្វើដោយរោមសត្វសាហាវ ក្រាលដោយសំពត់ធ្វើដោយ ពេមសត្វ មានពណ៌ស ក្រាលដេ យសំពតធ្វេដោយពេមសត្វ មានផ្ដា ចង្កោម ក្រាលដោយកម្រាលដ៏ល្អ ដែលធ្វើដោយស្បែកប្រើស មាន ្ទើយពណ៌ក្រហម ទាំងសង៍ខាង ទាំងពិតានក៏មានពណ៌ក្រហម ទាំងសង៍ ភាងនោះ ដារបស់គ្នាភាគត ដាំ ៨៤.000 មានដំពីឈ្មោះ**ខ្**ពោសបនាគ្នាជ ជាប្រធាន សំងីមានអលគ្គារមាស មានខ្មែមាស បិទល្អាំងដោយបណ្តាញ មាស នោះ ជារបស់តថាគត សេះ ៨៤.០០០ មាន សេះវិលា ហក្អសុក្រជ ជាប្រធាន សំង៍មានអល់ង្ការមាស មានធង់មាស ប៉ិនហ៊ុងដោយបណ្ដាញ មាសនោះ ជារបស់គ្នុថាគ្នុគ រាជរថ ៨៤.cco មានអ្នយស្នាប់

សុត្តតូចិដិពេ ទីឃនិកាយស្យូ មកេវិគ្នោ

សីហទម្មារិក្សាធំ ឲ្យក្សាទម្មារិក្សាធំ ដ៏ចំទម្មារិក-រុយីខេឌ្យត្ត លោឝឌ្យហសន្តែទីសិត្ត រេឌ្យល់ខែនៅដំសច្ច មម តាចិ ចតុកស៊ីតិមណ៌សហសុក្ធិ មណ៌តេជ-ប្បទុស្ស មម តាធំ ខេត្តសឺតិឥទ្ធីសហសុក្ធិ សុភទ នៅថម្ខាធ់ មម តាធំ ចនុកសីនិកហថនិ-សហសុក្ខិ កហបស់តែឧប្បុប្បាធិ មម តាខិ ច-ಕುರ್ಲಾಶಿಕ್ಕಾರಿಗಳು ಕುಂದು ការពេលស្រុទាធិ មម តាធិ ខេត្តសំតំ ដេនុសមា-សុក្ខ ឧុបសន្ទាន់ តាំសុចនាយោង មម តាន់ ចតុកស៊ីតិវឌ្ឍភាឌិសហសុក្ធិ ទោមសុទ្មានំ គេៗក្-សំគាស់ខុមាន គោស្រាស់ខ្មាន គម្ពស់ខុ មានំ ម១ គាន់ ខេតុកាស់តំថាល់ទាគាស១សុព្ធ សាយំ ទាន់ ក្នាក់ហារក អភិបារយ៍គ្ន គេមំ ទោ បេសាជន្ ខេត្តសំតំនេត្តសេសសក្វនំ ឯគេពោ្យ ទំ នេះ យោត យំ នេះ សមយេខ អដ្ឋាវេសាម

សុត្តស្ថិធត ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

ជាប្រធាន ដែលពាសដោយស្បែកស៊ីហ: ដោយស្បែកទ្វាឃ្មុំ ដោយ ស្បែកទ្វាដំបង៍ ដោយសំពតកម្ពល មានពណ៌លឿង៍ មានអល្ប៊ាវមាស មាន៖ធ័មាស បិទជុំង៍ដោយបណ្តាញមាសនោះ ជារបស់តថាគត កែវមណី ៤៤.០០០ មានមណ៍វិតន៍ ជាប្រធាននោះ ជាបេសភថាគត ស្ត្រី ៨៤.០០០ មាននាងសុកទា ទេវី ជាប្រធាននោះ ជារបស់តថាគត គហបត់ ៨៤.០០០ មានគហបត់វត់ន៍ ជាប្រុធាននោះ ជាបេសត់ថាគត ពុកក្សត្រិយ៍ ៤៤.০০០ មានបរិនាយករត់ន៍ ជាប្រធាន ជាអ្នកចុះចូលនោះ ជារបស់តថាគត មេគោ ៤៤ ០០០ សម្រាប់រុតបង៌្ន (យកទឹកដោះ) មានភាជន៍សំរិទ្ធិ សម្រាប់ត្រង៍នោះ ជារបស់តថាគត សំពត់ ៨៤.០០០ កោដ់ ជាសំពតធ្វើដោយសម្បកឈើ មានសាច់ដំល្អិត សំពតធ្វើដោយ កហ្វាស មានសាប់ដ៏ល្អិត សំពត់ធ្វើដោយសុត្រ មានសាប់ដ៏ល្អិត សំពត់ធ្វើដោយរោមសត្វ មានសាច់ដ៏ល្អិតនោះ ជារបស់តថាគត ភាជន៍ ក្រយាស្យាយ ៨៤.००० ដែលពួកពិសេសនាំយកកត្តមកថ្វាយទាំងល្មច ពុំង៍ព្រឹក នោះ ជារបស់តថាគត ម្នាលអានន្ទូ បណ្ដានគរទាំង៍ ៨៤ ០០០ នោះឯង៍ នគរទាំង៍នោះទុកដូចជានគរមួយ សម័យនោះ តថាគតគ្រប់គ្រង៍

មហាសុខស្សូនសុឌ្គេ ខុតិយភាណវ៉ាំ មហាសុខស្សូនស្ស បត្តិបដាតិ

យឧធំ ភុសាស៊ី រាជជាដី គេសំ ទោ បលឧធ្ ខេត្ត-ស៊ីតិហ្វេសខសហសុក្ស ឯកោយវេ សោ ខាងា-នោ យោត៌ យំ នេះខ សមយេខ អជ្ឈាវសាម៌ យៈដំឌ៉ ជាញ ទាសា នោ តេសំ ទោ បខានខ្លួ ខេត្តកស់ត-ត្ដាតារសហសុក្ខំ ឯកពោវតំតុខាតារំ បោត់ យំ នេះ ទេ ទេ ខេត្ត ខេត្ ត្វដាតា នេះអំ ទោ បទានខ្លួ ខេត្តសំនិបល្អ័ស្ស. ស្បាន វាយោយ។ សេ ចម្បេញ យោត ឃុំ នេះ ស-ក្នុងលោ ក្នុងស្នេស្តិត ទេ ប្រុ សោ បញ្ជន្ទ ចតុកស៊ីស្លិតសេខាសព្វជំ ឯ កោយេវ សោ ភាគេ ហោទិ យំ នេះ សមយេន អភិបារមិ ខេត្តសំតិតសុស្សសស្ត្រ ស ស្ត្រា (ឃា (ឃា) អស្សេ យោត យំ តេខ សមយេខ អភិក្សាទ យន់ខំ វេលា-បា គេ អសុព្រជា គេអំ ទោ បនានន្ទ ខេត្តសំតំរៈ-ជិស្សាសព្ធ ស្គ្រោយ។ សោ រដោ យោធិ ឃុំ

១ ६ ម. ហ័កុញ្ញាមិយទំទំ សោះស្ណាមយោ ។ 🖢 🤱 សោតិ បទំ សត្ថិ ។

ចហាសុទស្សនស្លាន្ត ខុតិយកាណាវ៉ារៈ បក្តិចជាតិរបស់ព្រះបាទមហោសុទស្សនៈ

កុសាវិតីរាជធានី ប្រាសាននួ ប្រាសានទាំង៨៤.០០០ នោះឯង ប្រាសាន ទាំង នោះ ទុកដូចជា ជ្រាសា ទមួយ សម័យ នោះ តឋាគត គ្រប់គ្រង់ធម្ម-វុទា្សា៖ ម្នាល់អាននូ បណ្តាកូដាគារដានទាំង ៨៤.០០០ នោះឯង ក្ដាគារដា្ឋនទាំង នោះ ទុកដូចជាកូដាគារដា្ឋនមួយ សម័យ នោះ តថាគត គ្រប់គ្រង់កូដាគារដ្ឋានប្រាក់ ម្នាប់មានទូ បណ្ដាប់ល្អឆ្នាំង ៤៤.००० នេះដោធិ៍ បល្ស័ត្តាធ៍នោះ ខុកដូចជាបល្ស័មួយ សម័យនោះ តថាគត គ្រប់គ្រង្ហែលន៍មាសផង៍ ប្រាក់ផងី ភ្នកផង៍ កែមែរកតផង៍ ម្នាល់មានខ្លួ បណ្តាដ់ទៅង៍ ៨៤.០០០ នោះឯង៍ ដំរីទាំង៍នោះ ទុកដូចជាដំរីមួយ សម័យនោះ តថាគត ជិះតែជំរឹទ្ធបោសថនាគរាជ មាលអានន្ទូ បណ្ដា សេះទាំង ៤៤.០០០ នោះឯង សេះទាំងនោះ ទុកដ្យថាសេះមួយ សម័យ នោះ តថាគត ជំរះគែរស់វេលហកអស្ស្រាជ ម្នាលអានន្ទ បណ្ដា រាជរថ្នាំង៍ ៤៤.cco នោះឯង៍ រាជរថ្នាំង៍ នោះ ខុកដូចជារាជរថមួយ

សុត្តនូបំជិតេ ទីយនិកាយស្យូ មហាវិគ្គា

នេច មានក្រោត ពុធ្ធ ក្នុង មេខាធ្នា តេសំ ទោ មភានន្ទ មតុរាស់តិឥត្តិសហសុក្ខ បច្ចេឌ្ឌត ១ត្ហាយ៍ តំ ។ ក្រេស្ $h^{(b)}$ តេសំ ទោ មភានឆ្ល ខត្តសាតិវត្តគោឌិសហសុព្ធ ឯគាំ-យោវ តំ ឧុស្សយុក ហោត់ យំ តេជ សមយេជ បាំឧ-ហាម ទោមសុខុម៌ ក កញ្ជាសិកសុខុម៌ គោសយុស្រុខ្ទំ វ កម្មសសុខ្ទំ វ ត្រសំ ទោ មេលានឆ្ល ខេត្តសេតិសាលិសាកាសេសសុក្ខំ ឯកោយវេ សោ ថាលិខាគោ ហោតិ យតោ ជាឡិកោនជំ មរមំ ក្សាធិ តន្ចិយញ្ សូរបយ្យំ បសុក្ខន្ទ សព្វេ តេ សឆ្នាំ ក គីតា ខ្ញុំ ទ្វា វិហិណតា ឃុំ អធិទ្ធា ទោ មាខចំ មាស៊ីរប ត្ស មាខចំ មាស៊ីរប ត្ស មុខស្យាស្មូយ សេ មានន័ អនុរ៉ាឯ លារយៀន មានន័ អហ មេរ សព្ទសន្នាកេស ជំពុំធ្លុំ មហំ វិវជ្ជិតុំ មហំ o a. យា មំ តេស y ៤ a. ខត្តិយានី វា វេលាមិកានី វា ។ ម. ខត្តិឃិនី វា

សុគ្គតូចិដ្ឋា វីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

សម័យនោះ គថាគតជំះតែជ្រើយន្ទថេ ម្នាល់អានខ្លួ បណ្តាស្ត្រីទាំង ៤៤.000 នោះឯង ស្ត្រីទាំងនោះ ទុកដូចជាស្រ្តីមាក់ សម័យនោះ មាន ស្ត្រីខត្តិយាយនី (ស្ត្រីក្សត្រិយ៍) ផង ស្ត្រីវេស្សាឃនី (ស្ត្រីកស្ត្រ) ផង តែង នៅចាំគាល់បម្រើ ម្នាលអានន្ទ បណ្ដាស់ពត់ទាំង ៤៤.០០០ កោដិនោះឯង គុសពត់ទាំង នោះ ឲុកដូចជាសំពត់ខគុ សម័យ នោះ តឋាគត ស្នៀតពាក់ តែសំពត់ដែលធ្វើដោយសម្បកឈើ មានសាច់ដ៏ល្អិត ឬសំពត់ធ្វើដោយ កហ្វាស មានសាច់ដ៏ល្អិត សំពត់ធ្វេដោយសូត្រទានសាច់ដ៏ល្អិត ឬសំពត ធ្វេះដោយ ពេមសត្វ មានសាចដ៍ល្អិត ម្នាលអានន្ទូ ភាជន៍ក្រយៈស្វេយ ទាំង ៨៤ ooo នោះឯង តាជន់ក្រយ ស្វេយទាំងនោះ ខុកដូច**ញ់ភា**ជន់ មួយ ក្នុងវេលាដែលតថាគតបរិកោគនូវជាយ ចំនួនអង្គរមួយនាទ្បីជាយ៉ាង ក្រែលែងផង សម្វដ៏សមគ្គដែលជាយនោះផង ម្នាល់អានខ្លួ អ្នកចូរមេល ចុះ សង្គារទាំងពួងនោះកន្ងល់៧ហើយ លោយលេត់ទៅហើយ ប្រែប្រស ទៅហើយ ម្នាលអានន្ទូ សង្ខារទាំងទ្បាយមិនទៀតយ៉ាងនេះឯង មិនបិត ថេវយ៉ាង៍នេះឯង៍ មិនស្ដាប់បង្គាប់យ៉ាង៍នេះឯង៍ មាលអាននូ សេចក្ដីនេះ មានដរាបមក គួរដើម្បីនឿយណាយ គួរដើម្បីប្រុសថាកសេចក្តីត្រេកអរ

មហាសុខស្បូនសុខ្គេ ខុតិយកាណវ៉ារំ សំវេទកថា

វិបុក្ខិតុំ ឧត្យុត្តំ ទោ បញ្ហាំ អាជន្ន អភិជាឈមិ

៨មស្មី បនេស សារី ខិត្សុំកិត្តិ យញ្ (๑) ទោ បជា

វសមា:៣ បត្តវត្តិ ជម្មីកោ ជម្មាជា បាតុខេត្តា វិជិតារី ជំឧបឧដ្ឋាវិយប្បុខ្គោ សត្តានេសមជ្ជាក់តោ អយំ

សត្តមា សារជំនេះ បា ឧ ទោ ឧយាហ៍ អាជន្ច និ

ខេស់ សមនុបស្បាមិ សនៅគោ ហេគោ សមាគោ

សព្រហ្មគោ សស្បមណ្ឌាមិ សនៅគោ ហេគោ សមាគោ

សព្រហ្មគោ សស្បមណ្ឌាមិ សនៅគោ ហេគោ សមាគោ

សព្រហ្មគោ សស្បមណ្ឌាមិ សនៅគោ ហេគោ សមាគោ

វត្តិបញ្ហា យន្ត គេជាក់តោ អដូមំ សរីរំ ខិត្តិប្រយ្យានិ ។ ឥឧមហេខ ភភព ៩៥ វគ្គាឧ សុគតោ អមាហ់

វិតនយោធ សនា

(៤៤) អន់ច្នារតេសេខ្ខាក ឧទ្យាឧសេខេធ្មីលោ ឧទ្យាជ្ញិទ្ធា ធំពុជា្ល្និ នេសេខ្ទិសមោ សុខោតិ។

មហាសុទស្សនសុត្ត ចក្តុំ និទ្ធិត ។

១ ខំ. ម. ក្ញុ ។

មហាសុទស្សនសូត្រ ទុនិយភាណវ៉ារៈ សំរើរកដា

គួរដើម្បីរួចស្រសួះបាកសង្គារោធ៍ពុធ ម្នាលកាន់នូ មួយទៀត កាល តថាគត ជាស្ដេចចក្រពត្តិ ប្រកបដោយធម៌ សោយកជ្យដោយធម៌ ជា ដុស្ស:លើ្រុខខុត្ត មានសត់្ខិង ៤ ជាត្តិភូមិ ជាហើរការសង្គ្រាគ មានជនបទដ៏មាំមុខ ប្រកប ដោយតែទំ ៧ ប្រការ ដ៏ង៍ច្បាស់ខូវសរៈ ដែល គេកប់ខុកភ្នំប្រទេសនោះជាគំរប់៦ ដង៍ ការជាក់ប៉ុះខ្លាស់រៈ (របស់តថា-គត) ជាគំរប់ ៧ ដង៍នេះ ហើយ ម្នាស់អាននូ ក្នុង លោក (ខេះ) ព្រមទាំង *ទៅលោក មារលោក ព្រហ្មលោក ក្*ង័ព្ទក្សត្វ ព្រមពាំង៍សមណ: នឹងព្រាហ្មណ៍ ពាំងមនុស្សជាសម្មតិ េព នឹងមនុស្សដ៏សេស ក៏តឋាគត មិនបានឃើញនូវប្រទេស ដែលជាទីដាក់ចុះនូវសរៈជាគំរប់ ៤ ឡើយ ។ លុះព្រះមានព្រះភាគ ឲ្រង៍ត្រាស់កាសិតនេះចប់ហើយ កាលទាងក្រោយ មត ព្រះសុគតជាសាស្តា បានត្រាស់ពាក្យនេះ ៀតថា [២៤] ខ្ញុំ សង្គារទាំងព្យយ មិនទៀង មានសភាពកេត ទ្បើងហើយ តែងវិនាសទៅវិញជាធម្មតា លុះកើតឡើង តែងវលត់ ៧វិញ ការម្លេចខ្លុវសង្គារេទាំងនោះ បាន ទើបនាំមកនូវសេចក្សា ។ ចច់ មហាសុទស្សនស្លុត្រទី ៤ ។

ជំនវិសភសុត្តំ បញ្ចុំ

(៤៥) ស្ដេញ សុនាំ ។ ស្នាំ សមយំ ភភភ សន់គេ^(៖) វិហៈគឺ ភិញ្ចុការស់ថេ ។ តេខ ទោ បន សមយេខ កក្ស ថាតែ ថាតែ ជនថេធសុ ថាំចាក់គេ អត្ថិនេ កាលភាព ឧបបន្តីសុ^(៤) ព្រភាពនិ កា-ស្នេសលេស រដ្ឋិនហេ្ទស់ ខេឌ្សទេស $_{(m)}$ នាំខេណ្-លេស ឧត្ទស្យាសាខេស $_{(r)}$ អស់ អត់ខែ ៩៦១ខេ $_{(r)}$ អស់ អត់នេ ៩ឧឧយោ ឧបេឧយា មហ្គាំ យន្ទមុលា ចាំចារកា អត្តតា កាលកាតា បញ្ជំ ជុំម្នោក់ឃានំ សញ្ញោជនានំ ខរិត្តាយា ជុំខទាន់កា នគ្គ ខរិនិត្វា-យ៍ នោ អញវត្តិខម្មា នេស្មា លោកា សាខិកា ខ្យុនិ ជាជិត្សា បរិចារកា អត្ថតា កាលកាតា តិណ្តុំ សញ្ញេជ្ញ ខ្មុំ ស្ដេស ស្ដេស ស្ដេស្តា សភាពភាព សភា នៅ ៩៩ លោក អភា ១ ម. ភាតិកេ ។ 🕳 ឧ. ឧហ្គុត្តីសុ ។ ៣ ម. ចេតិយវ៉េសេសុ ។ ៤ ម. មជ្ឈសុរ សេ គេសុ ។ ៥ ៦. ខ្ញុន្ទោ ។ ៦ ខ ម បរោបពាកស ។

ជីសិលភិស្តីត្រ ទឹ ដ

(៤៥) ខ្ញុំជានស្តាប់ហើយឃាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមាន ព្រះភាគ គង៌ក្នុងលំនៅដែលធ្វើដោយឥដ្ឋ ជិតនាទិកគ្រាម ។ សម័យ នោះឯង៍ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ព្យាករ ក្នុងកំ.ណើតនៃបញ្ជានឹងគត់នឹង បុណ្យចំពោះពួកជនដែលជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វើ មណេកាល កន្ទង់ ៧ឃូរ ហើយ ក្នុងជនបទទាំង ឡាយជុំវិញ គឺកាស៊ ជនបទ ១ កោសលជនបទ ១ វេជ្ជីជនបទ ១ មហ្វជនបទ ១ ចេតិជនៈ បន្ទ វិសជនបន្ទ កុរុជនបន្ទ បញ្ហាលជនបន្ទ មច្ចុជនបន្ទ សុរសេនជនបទ ១ ថា ជនឯណោះ ទៅកើតក្នុងទីឯណោះ ជនឯណោះ ទៅកើតក្នុង ទីឯណោះ ព្លុកជនអ្នកនៅក្នុងនា ទិកគ្រាម ជាង ៥០ នាក ជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វើមរណភាល ភន្ទង៍ ទៅយូរហើយ មានសភាពជាจ្ចបុរាតិកសត្វ បរិនិព្វានក្នុងលោកនោះ មានសភាវ: មិនត្រឡប់ចាក់លោកនោះ ព្រោះអស់ទៅនៃសំយោជន: ទាំង ៩ ជាចំណែកខាងក្រោម ព្យុកជនអ្នកនៅក្នុងនាទិកគ្រាម ជាង ៩០ នាក់ ជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វើមរណភាល ភន្ទង ពេយ្យលើយ ជាសកខាគាមបុគ្គល នឹងមកកាន់លោកនេះម្តងទៀត

ដនវសភសុត្តេ ឧបបត្តិសុ ត្យាករណ៍

មុខមាន នេះសារី មានព្រះ ១៣ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត

គេយា បរិចារគា អត្តតា កាលភាតា នំណំ ស-

ញេញ ខ្មែរ ខ្មែរ គ្រោះ ខ្មែរ មន្ត្រិច ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត

ជំយាតា សម្ពោធិបាលយាតិ ។

[២៦] អស្បាសុំ ទោ ខាន់គ្នាយា ចរិចាកោ

កក្ស ការ មាតា មាតា ជនមានសុ មាចារាគា អត្ត-

ន់តេ កាលកាតេ ខុមបត្តិសុ ព្យុការាន់ កាស់កោៈ

សលេស ដ្រឹមហេ្ស ខេត់វិសេស ការពណៈលេស

ដនវសភស្សត ្រង់ព្យាករក្នុងកំណើតនៃបញ្ហានឹងគត់ខឹងបុណ្យ

សុត្តន្តូចិដិកេ ទីបេនិកាបស្សេ មហាវិគ្នោ

वहें स्थासाएस पर्य सविष्ठ ४ववाष्ट्र पर्य सविष्ठ ឧទមន្លោ^(១) ខពេខត្លាសា នាធិតិយា ទាំទារកា អត្តតិតា តាលភាតា ចត្បូដ្ឋ ជុំទ្រាក់ហេដំ សពោ-ជនាដំ បរិក្ខាយា ជុំបទាត់កា តត្ត បរិជិញ្ហាយ៍នោ អសាវត្តិឌញ្ តស្មា លោកា សាខ៌កា ជុំតំ ជាជ៌-តែយា ១ ទោក អត្តតិតា តាល់ភាតា តិណ្ណឹ ស ពោជាជាធំ មក្សាយា កក គេស មោយ ធំ តព្តា សភាពភាមិលោ សភា នៅ ៨៩ លោក អភាជា ឌុត្តសុទ្ធ ការសុទ្ធ សាតិបតាធិ បញ្ជូសតាធិ ជាឱ់តាំយា បរិចារកា អត្តតិតា កាលភាតា តិណា សព្យាជ្ញាធំ ខ្យុំ ហោស្ត្រា មេស្ត្រាជា មេស្ត្រាជា មេស្ត្រាជា មេស្ត្រាជា មេស្ត្រាជា មេស្ត្រាជា មេស្ត្រាជា មេស្ត្ ដំយតា សម្ពោធិបរយៈជាតិ ។ តេខ ខេ ជាឱ៍កាំយា ចរិចារកោ អត្ថបណ អម្រេសុំ បទុធិតា ចិត្តសោប-នេះសុុជាតា ភភវនោ បញ្ជាវេយ្យភវណ៌ សុត្វា ។

១ ម. ឧបបគ្នោធីតិ ទីស្បូតិ ។

សុត្តនូមិ៨ក ទីបេឆិកាយ មហាខ្មែ

មច្ចន់៩០៤ ១ សុរសេនជន២៤១ ថា ជន៦ណោះ ទៅកើតក្នុងទី៦ណោះ ជនឯ ណោះ ទៅ កើតកង្ខឹង ណោះ ពួកជនអ្នកនៅកង្ខាមជាង ៥០ នាក់ ជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វើមរណភាល កន្ទង់ទៅយុរហើយ មានសភាពជាខុបជាតិកសត្វ បរិនិព្វានក្នុងលោកនោះ อารសភាវ: ษิនត្រឲ្យប់oាកលោកនោះ ព្រោះអស់ទៅនៃសំយោជន: ៤ ជាចំណែកខាងក្រោម ពុក្ខនអ្នកនៅក្នុងទាទិតគ្រាមជាង៤០ នាក់ ជា អ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វើមរណកាល ភន្ទង់ទៅយូវ ហើយ ជាសភព គាមបុគលនឹងមកកាន់លោកនេះមង់ទៀត ហើយធ្វើនូវទី បំផុតនៃទុក្ខ ព្រោះអស់ទៅនៃសំយោជន: ៣ តែនៅមាន វាគ: ខោស: ស្រាលស្ដើង ពុកជនអ្នកនៅក្នុងនាទិកគ្រាមជាង ៥០០ នៈកជាអ្នកបៈម្រី ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វើមរណភាល ទៅយូរហើយ ជា:សាតាបន្ទបគ្គល មានស**ភាវ:**មិនធ្លាក់ទៅក្នុង៌អព្យយ ជាបុគ្គល ទៀង មានសម្ពោធជាទីប្រព្រឹត្ត ទៅក្នុងទាន៍មុខ នៃស យោជន: ៣ ។ ពួកជនអ្នក នៅក្នុងនា ទិកគ្រាម ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ជុនស្លាបបញ្ហាត្យាករណ៍ ព្រះភាគហើយ ក៏មានចិត្តត្រេកអរ រីក១យ កើបប៊ីតិសោមនស្សឲ្យឹង ដោយដំណើរនៃអនាគាមិបុគ្គលជាដើមនោះ

ដល់សភសុត្តេ ១០០ខ្ពីសុ ត្បូករណ៍

[២៧] អស្បារ សោយសា មានប៉ោងឧប្ ការ បរិតោ បរិតោ ជនបនេសុ បរិចារកោ អត្តន៍នោ កាលតា េ ឧបមត្តីសុ ព្យាតារោធិ ភាស់កោស-លេស រ៉េន្តលេស ខេងស្រែស ខា្តេណាលេស ១១-स्थासाइस मस् मव्ह १घघाटी मस् मव्ह ឧុមមនោ មរោមញាសា ជាជិត្តិយា មរិបាកោ អត្ត-តីតា កាលភាតា បញ្ជុំ ជុំទ្វោក៍យាដំ សព្រោជជាជំ ត្សេញ វុតឧម្សុម ឧធ្ម ត្រថ្មាញថា មស្សន្នំ-ជម្មា ត្រូវ លោក សាជិកា លុំតំ ជាជិកិយា ត្សាយោង ដុខ្លួន មាល្យ ស្រ្គា មេខេត្ត បរិក្ខាយា រាក់ នោសមោញាជំ តជ្គា សក់នាតាម៉ឺយោ សគ្គនេះ ៨ទំ លោក អកខ្មា ឧក្ខស្បន្នំ កាស្បន្ន សាតិកេកានិ បញ្ជូសតានិ នានិគ៌ាយា បរិទារកា ដនវសភក្សគ្រ ទ្រង់ច្បាបរ ក្នុងកំណើតនៃបញ្ហា នឹងគន់នឹងបុណ្យ

(២៧) ព្រះអាននូមានអាយុ បានព្ថា ព្រះមានព្រះភាគ (៤ឪ ព្យករក្នុងកំណេត់នៃបញ្ហា នឹងគត់នឹងបុណ្យ ចំពោះពួកជន ដែលជាអ្នក បម្រេ ព្រពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះ.បង្ឃ ធ្វេមរណកាល កន្ទង់ទៅយូរហើយ ក្នុងជនបទទាំងទ្បាយជុំវិញ គឺ កាស់ជនបទ១ កោសលជនបទ១ វដ្ដី-ជនបន្ទ មហ្ជនបន្ទ ចេត្ដនបន្ទ វំសជនបន្ទ កុរុជនបន្ទ បញ្ចាលជនបទ ១ មច្ចជនបទ ១ សុរសេនជនបទ ១ ថា ជនឯណោះ ទៅកេតក្នុងទីឯណោះ ជនឯណោះ ទៅកេតក្នុងទីឯណោះ ពុកជនអ្នកនៅ ក្នុងនាទិកគ្រាមជាង ៥០ នាក់ ជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វើមរណកាល កន្ទង់ទៅយូរហើយ មានសភាពជាឱ្យបុត្តកសត្វ បរិ. និព្វានក្នុងលោកនោះ មានសការ:មិនត្រឡប់លាកលោកនោះ ព្រោះអស់ ពៅនៃសំយោជន: ៤ ជាចំណែកខាងក្រោម ពួកជនអ្នកនៅក្នុងនាធិក គ្រាមជាង៍ ៩០ នាក់ ជាអ្នកប៉ះ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វើមរណៈ កាល កន្ងផ្ទៅយូរហើយ ជាសភពគាមិបុគ្គល នឹងមកកាន់លោកនេះ ទៀត :ហ័យធ្វើនៅទី៥ផុតនៃទុក្ខ ព្រោះអស់ទៅនៃស៍យោជនៈញាតែនៅ មានវាគ: រោស: មោហ: ស្រាលស្ដើធ ពួកជនអ្គ ទៅក្នុងនាធិក-គ្រាមជាង៍ ៩co នាក់ ជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វើ

សុត្តនូមិដកេ ទីឃតិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

អត្តតា តាលគាតា នំណំ សញ្ជាជនាធំ ចក្ខេះ្ចបា សោតមភា អរុិស្សិតដូច្នា ជួយគា សុខ្លាធិប្រាយ-ណ្ឌ នេច ខ សុខ្ទុំ យា ១ ទៃក្រា អន្ទន្សា អហេ សុំ បម្ចេច ចិត្តសេចឧស្សជាតា គក់គោ ចញ្ហាម-ದುರುಷ್ಟು ಕಾಹುತ್ತು ನಡದಾವು ಕಾಣಕ್ಕಳಾಗಿ ស្នេន ហោសិ ៩ ខេ ទោ ខណៈខិ អ ហេ ស៊ុំ មានខិតា^(១) ស្សា ខពោ អន្ទនា មានជិត្រសាំ (២) បរិទារគោសាំ អត្តទេហ៍ គាលភាពេហ៍ គេ 🔊 ខណៈទំ មលេសុំ តុខ្លេសទី ខេស្ស ខេស្ស មួយ ខេស្ស មួយ ខេស្ស ប្រែក្ខុំការនៃ។^(m) ទេ អត្តនៃ គាល់គានា ភក់ទោ អរ្យាគានា នេះមុច្ឆុំ សាខុ ៤២០គ្រះ ហាំ ១១៨-នេះ ខស់ធេយ្យ តាតោ កច្ចេយ្យ សុគន៍ អយ់ ទោ ថណ្ឌិអ ហោសិរាជា ខាត់ ដោះ សេធិយោ ភិញ្ចឹសាហ

១ សាគធិតាន់ប៉ា បារយា ។ ៤ ម. ខន្លិមាគធិត្រហ ។ ៣ ៦. ម. បរឹប្តកោះ ភា ។

ត្យុត្តស្ថិធិក ទីឃង់កាយ មហាវិគ្គ

មរណភាល កន្ង៍ទៅយូវហើយ ជៈសេវតាបន្ទបគ្គល មានសភាវៈមិន ព្រក់ទៅភ្នុងអច្ចុយ ជាបុគ្គលទៀង មានសម្ពោធិជាទីប្រព្រឹត្តទៅភ្នុងខាង មុខ ព្រោះអស់ទៅនៃសំយោជន: ញ ពួកជនអ្នកនៅ ក្នុងនាទិកគ្រាម ជាអ្នកបម្រើ ត្រះពុទ្ធ ត្រះធម៌ ត្រះសង្ឃ បានស្លាបបញ្ជាត្យករណ៍ ្សែសព្រះមានព្រះភាគ ហើយក៏មានចិត្តត្រកអរ រីភពយ ភេតបត់សោម_ នស្សទ្បើង ដោយដំណើរនៃអនាគាមិចុគ្គល ជាដើមនោះ ។ គ្រានោះ ព្រះអាននូមានអាយុ មានសេចក្តីត្រះរះថា ពួកជនអ្នកនៅ ក្នុងមគធជនបទ ទាំង៍នេះ ជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ មានចំនួនច្រើននាក់ផង៍ ជាអ្នកជំងារត្រីយូរផង ធ្វើមរណកាល កន្ទង់ទៅយូរហើយ ដែនអង្គ៍: នឹង ដែនមគធ: ហាក់ដូចជាសូន្យចាកមនុស្ស អ្នកមគធ: ដែលជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វើមរណភាល ភទ្ធង់ទៅរយូរហើយ ដនទាំង៍ នោះ សុទ្ធតែជាអ្នកជ្រះថ្ងា ក្នុងព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសរ្ប ទាំងច្រើនូវការ បំពេញកិច្ចក្នុងសីល ជនពាំងនោះធ្វើរមណកាល ក់ខ្ទង់ទៅយូរហើយ ព្រះមានព្រះភាគ មិនបានព្យាករឡើយ ប្រសិនបើទ្រង់ព្យាករន្យដនទាំង នោះដោយប្រពៃហើយ ជនច្រើននាក់គប្បីដេះថ្នា គប្បីទៅកាន់សុគតិ ដោយសេចក្តីដ្រះថ្ងានោះ ចំណែកខាងព្រះបាទមាគធសេនិយពិច្ចិសាវនេះ

ឧទ្ធិភោ ឧញ្ជាជា ហ៍តោ ព្រាហ្មណតហមត៌ការ នេះក្សាន ញៅ ជាឧបខាឧញ អច់ស្បូន មនុស្ស 🔄-ត្តិយមានរួចា^(a) វិហរត្តិ ឃុំ សោ នោ នម្មិកោ នម្ម-រាជា សុសាបេត្ត តាលភាគោ ឃុំ មយំ តស្ប ១មិ្-តស្ស ជម្នះ ពោធិន ដាស្ត^(២) ហៃរ៉ូស្ត សេ ကော ဗေလာဗ် မယောက် ရေးမှ ဗေလညာ ဧးရွှေ ဗေလညာ មធ្វេ ខម្សោ មួយមា ឧរូវ ខ្សាំង មនុ-សព្ទ សម្រាស់សុ ហាវ ម ណេ ភាលាចំ រាជា មាក នោ សេខយោ តិទ្ទិសាព ភកវឌ្គំ គាំគ្គិយមានរូទោ គាល-គាត់ សេ អង្គ តែ ១០០១ តេ កក់ កា អញ្ជាំ តាតោ នុស្សិស្ស សាឌុ ឋយ្យាធារណ៍ ពហុជនោ ខេស្តេយ្យ តគោ កខ្មេយ្យ សុកភិ កក់គោ ទោ ខន សម្ពេច មាក គេសុ យត្ ទោ ខណៈកក់គោ សម្ពេច មាននេះ $m \dot{\epsilon}$ ន(m) អង្គ មានគ្នំនេះ ខ្លះបារនេះ អត្ថភាព ចាលចា ១១០ភ្នំសុ ១ ព្រះកាយ្យ

ទ ន. កត្ត្យមានរូបា ។ ៤ ធ. ម. ជាសុ ។ ៣ ៦. ភក្ ។

ដនវស់វស្សគ្រ សេចក្តីត្រឹះរិះរបស់គ្រះអាចនូមានអា។បុ

ព្រះអង្គដាធម្មិតធម្មកដ ឲ្រង់បានធ្វើប្រយោជទ៍ឲ្យដល់ក្អកក្រាហ្មណ៍ នឹង គហបតី អ្នកនៅក្នុងនិគមជនបទ បានឲ្យថា ពួកមនុស្សនិយាយ សរសើរព្រះ កដានោះថា ព្រះកដានោះជាធម្មិកធម្មកដ ទ្រង់ធ្វើសេចក្តីសុខឲ្យដល់យើង ទាំងទ្រាយ ហ៉េងនេះហើយ ទ្រង់ទំរង្គតទៅ យើងទាំងឡាយក៏នៅជាសុខ សហ្វាយក្នុងដែនរបស់ព្រះរាជា:នាះជាធម្មិកធម្មរាជយ៉ាងនេះ ព្រះរាជា នោះ ទ្រង់ជ្រះថ្នា ក្នុងព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ទ្រង់ធ្វើនូវការបំពេញកិច្ចក្នុង ស៊ីល បានឲ្យថា ពួកមនុស្សនាំគ្នានិយាយយ៉ាងនេះថា ព្រះបាទមាគធ-សេនិយពិទ្ធិសារ ព្រះអង្គវិតឪមានព្រះរាជន្តង្ការសរសើរព្រះមានព្រះភាគ ដរាបដល់មរណភាល ហើយ ទ្រង់ទំវង្គតទៅដូច្នេះ លុះព្រះរាជានោះ ទ្រង់ កន្ទង់ទៅយូវហើយ ព្រះមានព្រះភាគ មិនទ្រង់ព្យុករសោះ ប្រសិនបើទ្រង់ព្យាករ នូវព្រះរាជានោះ ដោយប្រពៃហើយ ជនច្រើននាក់ គប្បីជ្រះថ្ងា គប្បីទៅកាន់សុគត់ដោយសេចក្តីជ្រះថ្ងានោះ សម្ពោធិញ្ញាណ របស់ព្រះមានព្រះភាគ រមែងមាននៅក្នុងពួកជន ដែលនៅក្នុងដែនមគធ: កាលបើសម្ពោធិ៍ញ្ញាណ របស់ព្រះមានព្រះភាគ មាននៅក្នុងពួកជនដែល នៅក្នុងដែនមគធ: ណាហើយ ហេតុអ្វី ព្រះមានព្រះភាគមិនទ្រង់ព្យាករ ក្នុងកំណើតនៃបញ្ហា នឹងគត់នឹងបុណ្យ ចំពោះពួកជន អ្នកនៅក្នុង ដែនមគងៈនោះ ជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វើមរណភាល

សុត្តនូចិដិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

ក្នុង ខេ ហេ បន មានជំនេះ បរិទារនេះ អព្វត់នេ ကာလက ေရးမရွိန္ ေရးကုဏ္ဟု မိစ္ၾကာ (®) តេះស្បី សេងក្នុយ ពេលប្រារយៈ លេខ សេ ឧទ្សា ចិត្តស សង្គ្រា ស្រែស្រា អង្គ នេះ មន្ត្រា ប្រាសា ស រៀយ ណេណ នៃ ។ មុខភាណ ហាំ អាច ឃើរ ខាងពួយ ១. ចារគោ អាវត្ត ស្វិកោ វហោ អនុវិទិន្នេត្យ វត្តិយា បច្ចុ-សស្នយ បត្ដ្ឋាយ យេជ ភភព នេះជ្មសុខ្មែ ឧ្ម-សត្ថមិត្យ កកវឌ្ឍ អភិកាខេត្យ ស្តាមខ្ពុំ ឆ្មុំ ស្ទិត ។ ស្តា-ឧទ្ទំ កូឡាឆា សេ មេណា មានបើ ងងរុខ្ញុំ ពុងខហុខ សុនាំ មេនាំ ភាព្តេ ភភក កាំរ មេរិតោ មេរិតោ ៩១២ខេ-សុ ខរិលាក្រ អព្តិតេ សាលក់គេ ខ្មមគ្គីសុ ព្រ-

១ ឌ. ម. ទី៩មាតា ។

សុគ្គស្ថិដិក ទីប្រវិកាយ មហាវគ្គ

កន្ទង់ទៅយូរហើយ បើព្រះមានព្រះកាតមិនទ្រង់ព្យាករ ក្នុងកំណើតនៃ បញ្ហាន៍ងគតិនឹងបុណ្យ ចំពោះពួកជន អ្នកនៅក្នុងដែនមគធ: ជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វើមរណភាប ភទូង ៧យូរហើយនោះ ខេ ត្^កជនដែល ទៅក្នុងដែនមគធ: ជាអ្នកបម្រើ ត្រះពុទ្ធ ត្រះធម៌ ត្រះ សង្ឃ ក៏កើតមានសេចក្តីតូចចិត្ត ដោយហេតុនោះពុំខាន ពួកជនដែលមាន នៅក្នុងដែនមគធ: ជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ កើតមាន សេចក្តីតូចចិត្ត:ដាយហេតុណា ហេតុអ្វី បានជាព្រះមានព្រះភាគ មិនឲ្រង់ ព្យាករចពោះពុក្ខដននោះ ដោយហេតុនោះសោះ ។ ព្រះអាននូមានអាយុ ប្រារព្ធនូវត្តកជន អ្នកនៅក្នុងដែនមគធ: ជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ត្រះសង្ឃ ហើយពិលាណោនូវហេតុនេះ ក្នុងទីសាត់តែមាក់ឯង លុះក្រោក ទ្បើងក្នុងបច្ចុសសម័យនៃវាត្រី ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះ ចូលទៅដល់ហេយ ថ្វាយបង្គ័ព្រះមានព្រះភាគ អង្គយក្មង៍ទីដឹសមគួរ ។ លុះព្រះអាននូមានអាយុ អង្គ័យក្នុងទីដំសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូល ទ្រះមានព្រះភាគ ដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គជ័ចរើន ១ ទ្រះអង្គ បានព្ ដូច្នេះថា ព្រះមានព្រះ**ភា**គ ្រង់ព្យាករ ភង្គំ ណើត នៃបញ្ហា នឹងគតិ និងីបុណ្យ ចំពោះពួកដនជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វេមរណភាល ភន្ទង់ទៅយូរហើយ ភ្នងជនបទទាំងឡាយជុំវិញ គឺ

ជនសៃរាសុគ្គេ អាយស្មគោ អានខ្ពស្ស បរិបាជា

ការ តាស់តោសលេស ដ្តើមល្វេស ខេត់វិសេស យរុជឈ្មាលេស ឧដ្ឋសុរសោធេស មស្ អង្គ្រ ឧបធ-នោ អសុ អមុត្រ ឧបបយោ បរោបញារសា ជាឧិគ៌ាយា ប់ចោះកា អត្តតីតា ភាលភាតា បញ្ជូំ ជុំម្នោកបារជំ មឈ្មោជឃុំ ធ្វៃ សា ខ្ញុំ ខ្លាំ យុំលោ មហុវឌ្ឌភា សូសា លេខ មាន្ទ្ យុឌ្ធភ្ជា គឺ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត សព្រោជជានំ បរិក្ខុឃា ១៩ ខេស្ស មា ខេន្ត សភាពាម៌លោ សភាំ នៅ ៩មំ លោក ំ អាក់ដ្ ឧុក្ខ-ស្បត្តិ ការស្បត្តិ សាគិបកាន់ បញ្ជូសតាន់ ជានិកិយា ត្សា មេខ័ឌ្ឌ ស្នាល្ងេស ស្គ្រើ ក្រោជបាក្ បក្តៃហា សោតបញ្ជា អវិធិភាគជញ្ជា និយតា ស-ម្ពោធិប្រាយជាតិ គេជ ច ខាធិតិយា បរិទារគា

ជនវសភសូត្រ ការចាលប្បីបទ្ធប់ នៃព្រះអានន្តមានអាហុ

កាសជន្បន្ទ ក្រាសស្ថនបន្ទវ ដែ្ឋ៩០៖ ១ មហ្ជន្នបន្ទ ២ ៤០តិ-ជនបន្ទ វស់ជនបន្ទ កុរុជនបន្ទ បញ្ហាល់ជនបន្ទ មួយជនបន្ទ ស្សសនជនបន្ទ ថា ជនឯណោះ ទៅកើតកង់ខ្ពងណោះ ជនឯណោះ មោះកិត្តិងទីឯ ណោះ ពួកជនអ្នកនៅក្នុងនាទិតិគ្រាមជាង ៥០ ភាក ជា អ្នកបង្រេ ត្រះពុទ្ធ ត្រះធម៌ ក្រះសង្ឃ ធ្វេមរណភាល កន្ទង់ទៅយូរហើយ មានសភាពជាឱ្យបាត់តិសត្វ ហើយបរិនិត្វានក្នុងលោក នោះ មានសភាវៈ មិនត្រឲ្យបញ្ជាក់ លោក ខោះ គ្រោះអស់ទៅ នៃសំយោជន: ៥ ជាចំណែក វាងក្រោម ពួកជនអ្នក ទៅក្នុងនាទិកគ្រាមជាង ៩c នាក់ ជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វេមរណភាល ភន្ទងទៅយុវហើយ ជា សកទាគាមិបុគ្គល នឹងមកកាន់លោកនេះមង់ទៀត ហើយធ្វើនូវទីបំផុតនៃ ុក្សាន ក្រោះអស់ ទៅនៃសំ យោជន: ៣ តែ នៅមាន៣គ: ទោស: មោហ: ស្រាល ស្ដើន ត្រូតជនអ្នក នៅ ត្នាធិតាត្រាមជាង ៥០០ នាត់ ជាអ្នក បម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វេមរណភាល ភន្ទងទៅយុវហេយ ជាសោតាបន្តបុគ្គល មានសភាវ:មិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គលទៀង មានសម្ពោធ៌ជាទីប្រព្រឹត្តទៅខាង៍មុខ ព្រោះអស់ទៅ នៃសំយោជន: ញ ព្ភជនអ្នកនៅក្នុងនាទិក្សាម ជាអ្នកបម្រេ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម ព្រះសង្ឃ

សុត្តនូមិ៨ពេ វីបេនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

មន្តែយ ៤០១ 🖟 (០) ១៨ខ្លួន ១នុមោងក្រាយ ខា ភ នេះ ម ទេ សុំ **មា**គ្រិ**កា** ខរិចារកា ១ហ្វ ខេះវ គ្នេញ ರ ಈಗಸೆನಾ ನಾಣಕಾನು ಸ್ಕಮ ಕಣಾ ಈಜಿಕ್ಕ-ಪ್ರಾಕರ್ಣ ಕಣ್ಣ ಕಣ್ಣಕ್ಷಕ್ಕ ជា មាកជិត្រាបាំ បរិចារគ្រោបាំ អព្តតិតេហ កាល-កាត្របាំ នេះ៤ ទោ បយ្យចំ ក ្ដេ អ ហេ សុំ ពុះធ្វេ ខ្សែខាល់ នេ អនុខ្លួន ស្នាល់ ស្នេះes မေးပါမည္ (ဆမ္ရက္ မာင္ ၾကာပြမ္းကွာ ពហុជៈលេ ខ្^សុខេយ្យ ៩គេ ឧធ្យេប សុគត អយ ទោ បល្ខ តុខេ មហោក រាជា មានៈ ដោ សេច្ចលោ តិទ្តិសារោ ជម្មីកោ ជម្មាជា ហ៍តោ ណ្រល់ហានសខឌ្ឌ» មេខ**ងស មេ**ឃុំ៖ មុខឧស ចលំ ងត្នាដុំ ឧដ្ឋារ យុទ្ធភាព នៃរ-រទ្ធ រាំ, នេះ មោ ឧត្តិខេយ ឧតិបង មាំស ខេមិ ១ ឧ.អហេសុន្តិ ៩ ទិស្សតិ។ ៤ ម. សុគ្វាតិ។

សុត្តតូលិជិក ទីបេនិកាយ មហាវគ្គ

ឃុនស្ដាប់បញ្ហាត្យាករណ៍ របស់ព្រះមានក្រះកាគ :ហ័យក៏មានចិត្តបត្តក អរភេរាយ កេត្តបត្តសោមនស្សទ្បេីង ដោយដំណើរនៃអនាគាមិក្គុស ជាដើមនោះ បញ្តីត្រុះអង្គជ័ចរ៉េន ពួកជនអ្ក នៅក្នុងមគធជនបទ្ធវាធិ នេះ ជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ពុះសង៌្យ មានចំនួនច្រើននាក់ផង៏ ជាអ្នកដឹងវាត្រយូវផង ធ្វើមរណកាល កន្ទង់ទៅយូវហើយ ដែនអង្គ៍: នឹងដែនមគធ: ហាក់ដូចជាសូន្យចាកពួកឯន ដកដែនមគធ: ជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះជម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វើមរណភាល កន្ទង់ទៅយូរហើយ បញ្ជិ ព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពួកជននោះ សុទ្ធតែជាអ្នកដេះថ្នា ក្នុងព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ទាំងធ្វើនូវការចំពេញកិច្ចក្នុងសីប ពួកជននោះ ធ្វើមរណកាល កន្ទង់ទៅយូរហើយ ព្រះមានព្រះភាគ មិនទាន់បានខ្ពង់ភាក្រវរ សោះ ប្រ-សិនបើទ្រង់ព្យាករ នូវត្លាកជននោះ ដោយប្រពៃហេយ ជនច្រេននាក់ គប្បីជ្រះថ្វា គប្បីទៅកាន់សុគត ដោយ សេចក្តី ជះថ្ងា នោះ បពិត្រព្រះអង្គ ដំចរេន ចំណែកព្រះជាទមាគធសេនិយពិម្ចិសារនេះ ព្រះអង្គីជាធម្មិកធម្ម-រាជ **្រង់**ធ្វើខ្ញុំប្រយោជន៍ឲ្យដល់ពួកព្រាហ្មណ៍នឹងគហបត អ្កៈនៅក្នុង និគមនឹងជនបទ្ដជរ បានពុថា ពួកមនុស្ស និយាយសរសេរព្រះពជានោះ ថា ព្រះរាជាសោះជាធម្មកធម្មរាជ ទ្រង់ធ្វើនូវសេចក្ដីសុខឲ្យដល់យើងទាំង

ជនសេកសុត្តេ អាយសុគោ អានខ្ពស្ស បរិកថា

ច្រុស្ស ស្ត្រ មញ្ជា នុស្ស ឧត្តិត្រស្ស ឧត្តិពេញ វិជិនេ ជាសុភា វិហវិទ្យាត់ សោ ទោ បនាចំ កន្តេ អយោស ពុន្ធេ បសន្នោ ជម្មេ បសន្នោ សន្លែ តម្យោ ម្យាល់ ត្រៃរួយរ អត្តអាវីតូ ឧដមារិ រៀវទាហ្ស់ យារ ឧលោយ**លេច** បថា សម្រោ សេឌយោ តិទ្តិសារោ ភគវឌ្គំ គាំត្តិយមាខ្យូរទា តាល-ត នោត សោ អព្តន់ នោ ភាលភា នោ ភកវិតា អព្យ-កាតោ តស្បីត្រស្បី មាន់ ដេញាមរេហ្វ មស់ជយោ បស់ ឧយោត្រាតា កច្ចេយ្យ សុកត់ កក់ គោ ខា បន ក សេ ស ទោធិ៍ មាក ខេស្ យត្ត ទោ បន ក ខេ ភភាព សម្ពោធ៌ មានជេសុ ភេទ នគ្រ ភភក្

ជនសេកសូត្រ ការពោលរៀបរាប់នៃព្រះអាននួមានអាយុ

ទ្យាយ ៉ោងខេះ ហើយ ឲ្រង់ទំវង្គតទៅ យើងទាំងទ្យាយ ក៏នៅជាសុខ សហ្យាយក្នុងដែនរបស់ព្រះរាជានោះ ជាធម្មិកធម្មរាជយ៉ាងនេះ បពិត្រព្រះ អង្គីដីចំរើន ព្រះរាជានោះក៏ដែះថ្នា ក្នុងព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ទ្រង់ ធ្វើនូវការបំពេញកិច្ចក្នុងសីលដែរ បានព្យុថា មនុស្សទាំងឡាយ និយាយ យ៉ាង៍នេះថា ព្រះបាទមាគធសេនិយពិទ្ធិសារតែង៍មានព្រះរាជខ្ $rac{\kappa}{\Omega}$ វ សរសើរព្រះមានព្រះភាគ ដ្ឋប្រដ្ឋមណ្ឌភាល ហើយទ្រង់ទំវង្គតទៅ វ្យច្នេះ លុះព្រះពជានោះ ទ្រង់ទីវង្គតកន្ទងទៅយូរហើយ ព្រះមានព្រះភាគ មិនទាន់ទ្រង់ព្យាករឡើយ ប្រសិនបើទ្រង់ព្យាករព្រះរាជានោះ ដោយប្រពៃ គប្បីទៅកាន់សុគត់ ដោយសេចក្ដី ជនច្រើននាក់គប្បីជ្រះថ្វា ដែះថ្នារនាះពុំខាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សម្ពោធិញ្ញាណ របស់ព្រះមាន ព្រះភាគ រមែងមាន ទោកដ៍ពួកជនអ្នកនៅក្នុងដែនមគធ: បពិត្រព្រះអង្គ ក្ កាលបើសម្ពោធិញាណ បេស់ព្រះមានព្រះកាគ មាននៅត្នង៍ ពុកជនអ្នកនៅ ក្នុងដែនមគធ:ណាហើយ ហេតុអ្វី ក៏ព្រះមានព្រះភាគ

សុគ្គន្តបំដកេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវគ្គោ

មានជំនេះ ចរិចារកេ អត្ថន់នេ កាលកានេ ខុចបន្តិសុ ន ខ្យាកាយព្រកក្ស ខេ ទេ ១៩ ភាឌ្ឌ មាក់សំកោ បរិសារនេះ អត្តនេះ កាលនេះតេ ខ្ពប់នឹង ន ព្យាកាយ និន្នមា គេស្ស មាក់ កា បរិចារកា យេខ (ទេ) ឧធស្បី ភូមិតា សមត្ថមា តរូសម្រុ តេខ្នុំ (a_0) ងខុង c ខាំងខេស្ត ខេស្ត ខេស្ត ខេស្ត ល្បា មន្ទេ សន្ទុះ ខេត្ត ខេត្ត មេខា កក់ តោ សម្**ខា ប**ំតែខំ គេត្វា ជ្រួយសេស ភពវត្ត អភិវា ខេត្តា ខេត្តា ខេត្តា ខេត្តា ខេត្តា ខ (၉၁) អនលោ ឧឧប អន្តរឧប្សាយ ខេម្ម (၉၁) មាខ ដេ ដំពីស្មាសាគណ្ ក្សាទេស និងខ្មុំ មាយល

១ ឱ្យ ។ ៤ ឱ្យ អយស្តា ។

សុត្តខ្ពុំជំព ទីរបនិការ។ មហាវត្ត

មិន ទ្រង់ញាក់ កង្កិត ណើត នៃបញ្ជានឹងគតិនឹងបុណ្យ ចំពោះពួកជន អ្នក នៅក្នុងដែនមគធ: ជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វើមរណ-កាល កន្ទង់ទៅយូរហើយនោះ បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បើព្រះមានព្រះ ភាគទ្រង់ព្យាករ ក្នុងកំណើតនៃបញ្ហា នឹងគតិ នឹងបុណ្យ ចំពោះពួកជន អភនៅកង្ខដែនមគធ: ជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វើមរណភាល កន្ទង់ទៅយូរហើយនោះទេ ពុក្ខជនអ្នកនៅក្នុងដែនមគធ: ជាអកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ កកេតមានសេចក្តុចចិត្ត ដោយហេតុនោះពុំវាន ពុកជនអ្នកនៅក្នុងដែនមគធ: ជាអ្នកបម្រើព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ កេតមានសេចក្តុត្តចិត្ត ដោយហេតុណា ហេតុអ្វី បានជាព្រះមានព្រះភាគ មិនទ្រង់ព្យាករ បំពោះពួកជននោះ ដោយ ហេតុ នោះ ។ ព្រះអានខ្លួមានអាយុ (ជាព្រព្ធភាជន អក់នៅភុងដែន មគធ:ជាអ្នកបម្រើ ក្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វើឱ្យវិកចារៀបកបនេះ ត្នង៍ ទី ១ ពោះព្រះភក្ត្រ ព្រះមានព្រះភាគ ហើយក្រោកថា ភគាសន: ថ្វាយ បង្គំលាព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើប្រទុក្សិណ:ហ័យចៀសចេញទៅ ៗ (៤៤) កាលព្រះអានន្ទូមានអាយុ ចេញទៅមិនយូវប៉ុន្មាន លំដាប់ នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ស្បង់នឹងបាត្របីវភេដ្ឋព្វាណ្ណសម័យ ទ្រង់

មនវសភសុខ្លេ អាយស្មតា អានទូល្បៈយេខ ភគវៈ ខេត្តបសង្គមអំ

ខាន់នៃ ខិ.ស្លា ១ ទៅនាំ ១ ខិតេ ខិស្លាយ ខាំទ្វា ខេត្តកំនាំ ខិស្លា ភាពខ្មាន់ក្តា ១ ខេ ខេត្តា សេទ្ធា ភិព្យាការសេខ ខាំនិទ្ធា ខាក់និក្សា ទាខេ ខេត្តា សេទ្ធា កំពូ កំពូ កំពូ ខេត្តសេ ខំពុំ សេខ្មា មន្តិ ខេត្តសេ ខេត្ត ខេត ខេត្ត ខេត្ត

្នៃសៀមឧសោ មាលាសាំ មានសើរ លោប មាន នេះ ភូមិន្ទ និស្សន៍គ្និសិរ មន្ទ មន្ទ មន្ទ ក្រុម ភូមិន្ទ និស្សន៍គ្និសិរ មន្ទ មន្ទ ក្រុម ភូមិន ឯមានស្តី ភូមិសិរ សា មាលាសាំ មានសើរ

[ា]ធ. សត្ថគេសេស ។ ម. សត្វ មេសេស ។ ៤ ន. គេសំ ។ **៣ ន.** ម. វិហា – របក្លាយកេរ ។

ជនសេភសូត្រ ការចូលទៅបាល់ព្រះមានព្រះភាគ ៤ព្រះអាននួមានអាយុ

ទៅកាន់នាទិកគ្រាម ដើម្បីបណ្ណូ បាត លុះស្ដេចទៅបណ្ឌូ បាតក្នុងនាទិក -គ្រាមហើយ ទ្រង់ត្រឡប់មកអំពីប៊ណ្ឌបុាត ក្នុងកាលខាងក្រោយនៃកត្ត ទ្រង់លាងព្រះបាទ ហើយស្ដេចចូលទៅកាន់លំនៅ ដែលធ្វើដោយឥដ្ឋ ទ្រង់ទ្រាវព្ធពួកជនអ្នកមគន: ជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វើឲ្យជាប្រយោជន៍ ទ្រង់ធ្វើទុកក្នុងព្រះហថ្ម័យ ទ្រង់ពិចារណានូវហេតុ ទាំងអស់ដោយព្រះហបុទ័យ ហើយគង់លើអាសន: ដែលគេក្រាលថ្វាយ ទ្រង់ព្រះចិន្តាថា ពួកជនដ៏ចំពេននោះ មានគតិយ៉ាង៍ណា មានអភិ-សហ្ស្រាយៈ (ភពខាងមុខ) យ៉ាង៍ណា តថាគត កំដឹងខ្លុវញាណគត់ នឹង អភិសម្បូក**យ:** របស់ជនទាំង៍នោះ យ៉ាង៍នោះដែរ ។ ពួកជនដ៏ចំរើននោះ មានគត់យ៉ាង៍ណា មានអភិសម្បាល យ៉ាង៍ណា ឲ្រះមាន ្រះភាគ ទ្រង់ ជានយេញនូវព្លុកជនអ្នកមគធៈជាអ្នកបម្រើព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ័យ ន៍ នោះដែរ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បេញអំពីទីសម៉ូក្នុង សាយណ្ឌសម័យ ទ្រង់ចេញអំពីលំនៅ ដែលធ្វើដោយឥដ្ឋ ទៅគង់លើ អាសនៈដែលគេក្រាលថ្វាយ នៅត្រង់មូបនៃវិហាវ ៗ

សុត្តត្តបិជិកេ វីឃនិកាយត្យូ មហាវិគ្នោ

ភេឌជុំ ស្នេខបេខ ឧឧមានិឧស្ស (0) អ⁽⁸⁾ ឯម ភានិយី ភិឌិយា មិខ្សាល់ កិខ្សាល់ មិខ្សាល់ មិខ្លែបាន សន្តេន ន្នដ្ឋ ភន្តេ ភក្សា ហែបនេ បៃកាស៊ីតំ ។ យនេះ ទោ មេ ត្វំ អាជន្ទ មាក់ខ្លះកោ មាក្រ សម្ម-ស ខ្យុម មុខ មាន ខេត្ត ខេត្ ជាន់គោ ចំណ្ឌាយ ចាំគ្នា មច្ឆាត់ត្ត ចំណួចគេម្យដឹក្តា. ជំគោ បរិហាកោ អាវត្ត អដ្ឋិតាត្យ មន្ត្រីកាត្យ សព្វំ ខេត្តសោ សមជាហាត្រា បញ្ជាត អាសាធ និសីនី កតី នេះ សំ សំ សំ ស្ ្រ មកសម្បារ យំ កត់កា តេ ការស្ពា ល្អអ្នកគេប្រែលាខ្មុកទីសុ សោ អញ្ មាខិខ្មុំ សេមន្ទ្រ

៰ ឱ. ឧបស**ន្តប្បទ័រស្សា** ។

សុគ្គនូបិជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

ហើយ ទើបក្រាបបង្គ័ទូល ព្រះមានព្រះភាគ ដូច្នេះថា បតិត្រព្រះអង្គ ដ៏ចំរើន ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ឃើញនូវសេចក្តីស្ងប់ម្នាប់ សម្បីព្រោះ π ြုံရှိ နေးများများများကျော့ နှာ်ပြုံရိတ္ဖလုံးပြောပြ နေးနွီးယင်္ကိုမ်းမှာ ယ်ပြန်း-សេស បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងថ្ងៃនេះ ប្រហែលជា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ នៅ ដោយវិហារធម៌ដ៏សូថ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គ្រាស់ថា ម្នាល់អានន្ត អ្នកប្រារព្ធពួកជនអ្នកមគធ: ជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វើនូវក់ថារៀបរាប់ ចំពោះមុខតថាគត រួចក្រោកអំពីអាសនៈ ចេញ ទៅក្នុងកាលណា កាល នោះ តថាគត ក៏ត្រាច់ទៅបណ្ណូហុតក្នុងនា. ទិតគ្រាម លុះត្រឡប់មកពីបណ្ណបាត ក្នុងកាលខាងក្រោយនៃកត្ត លាង ជា**ទាហេល**ចូលទៅកាន់លំនៅ ដែលធ្វេដោយឥដ្ឋ ជានប្រពេញកជនអ្នក មគធ:ជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ ធ្វើឲ្យជាប្រយោជន៍ ធ្វើខុក ពិចារណានូវហេតុទាំងអស់ដោយចិត្តដែរ ហើយអង្គ័យលើ អាសន:ដែលគេក្រាលគិតថា ពួកជនដ៏ចរេននោះ មានគតិយ៉ាង៍ណា មាន អកសម្បកយ:យ៉ាង៍ណា តថាគត ក៏ជំងឺគត់ និង៍អកសម្បកយ: របស់ជន ទាំង នោះ យ៉ាង នោះដែរ មាលមានន្ទ ពួកជនដ៏ចំរើន នោះ មានគតិយ៉ាង ណា មានអភិសម្បូកយ: យ៉ាង៍ណា តហ់គត បានឃើញពួកជនអ្នកមគធ:

ជនវិសភសុគ្គេ ជនវិសភកថា

ង៩ សេ មាបថំ ងចី សេ ខេ ពេ ខេរិ មាប័ង ទំហើ ឋេស ជនសេកោ មេហ ភភក ជនសេកោ មេហ សុគតាត់ មក់ជាពាស់ នោ ត្វ អានន្ទ ឥ តោ បុត្វេ $\mathfrak{d}$ ကျွစ် ဆာမာ ေလး႐ုံ ကုန်း $^{(\mathfrak{g})}$ လာနွင့် ငံန $^{(\mathfrak{g})}$ ကောင့် ရ ជ ទោ អហំ ភៈ គ្នេ អភិជានាម ៩ តោ ចុ គ្វេ រៀវប្ចបំ សាម េះ យុំ សុំ និង នេះ នេះ ស្រាត់ អប់ ខេ ភព្តេ លោមាធិ មាដ្ឋាធិ ជាជាសកោតិ នាម នេយ់។ សុត្វា តស្ប មយ្លំ ភៈខ្លេ ឯតឧយោស ឧ ហិ ខ្លួន សោ ជុំគ្រោ យត្នោ គស្សែត យនិន ឯវទ្ធុខ នា-ច ដេល្សំ សុខ្សុញ្ញ យន្ទ ជន់ស ភោត ។ អន្តភ^(៤) សេ ស្ដេ សនិស្ដ ខាន់សហ្ហេ ខនិប្រព្រោ $(a_{(r)})$ $a_{(r)}$ $a_{(r)}$ $a_{(r)}$ $a_{(r)}$ $a_{(r)}$ $a_{(r)}$ $a_{(r)}$ សន្ទឧស្សាប់សំ តិទ្ទិសាល អស់ ភភភ តិទ្ទិសាល

១ ឱ សុត្តា ។ ៤ ឱ ម អសុទ្ធា ។ ៣ ឱ ម សុទ្ធាតុភារា ។ ៤ ឱ សោ មេ ។

ជនវិប្បាហ្វុគ្រ ពោលអំពីជនវិស្សាយក្សុ

ជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ យ៉ាងនោះដែរ ម្នាលអាននួ ស្រាប់តែមានយក្ស មានខ្លួនកំពុំង៍ពុាត់ មកស្រែកបន្ទឹស់ឡេង៍ថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ 🦫 ព្រះអង្គ ឈ្មោះជនវេសភ: បពិត្រព្រះសុគត ១្សែកង្គី ឈ្មោះជនសែក: ម្នាល់អាន់ខ្លុ ក្នុងកាលមុនព័ពិកាលនេះ អ្នកធ្លាប់បានពុឈ្មោះថា ជនសេក: យ៉ាងនេះដែរថ្មទេ ។ បញ្ជិត ព្រះអង្គីដ៏ចំរើន ក្នុងកាលមុនអំពីកាលនេះ ១ព្រះអង្គ មិនធ្លាប់បាន ព្យឈ្មោះថា ជនសេកៈ យ៉ាងនេះទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន រោម របស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ក៏ព្រឹព្រចឡើង ក្រោះបានឮឈ្មោះថា ជនសែក: ដូច្នេះ បពិត្រព្រះអង្គជ័ចរើន ខ្ញុំព្រះអង្គ មានសេចក្តីត្រិះរិះ ដូច្នេះថា យក្សៈនោះ មិនមែនជា យក្សៈថាកថយ ឡើយ មាន ឈ្មោះថា ជនសែក: មានសភាពយ៉ាង៍នេះ ជា ឈ្មោះដែលគេបញ្ជូត ហើយ ដោយល្អ ។ ម្នាល អាននូ សូរសព្ទសំទ្បេងកើតប្រាកដហើយក្នុងចន្រោះ យក្សមានសម្បាជើ លើសលុបមក ប្រាកដ ក្នុងទី០ ពោះមុខតថាគត ស្រែកបន្តិ៍នូវសំឡេងជា គំរប់ពីរដង៍ថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ 🦫 ព្រះអង្គ ឈ្មោះពិម្ពិសាវ:

សុត្តស្ថិដិពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

អញ់ សុគត ៩៩ សត្តមំ ទោ អញ់ ភព្ត ប់ស្ប-បែលសារ មហារាជសារ សហព្យេត ឧបបដ្ឋាម៌^(១) សោ ៩ តោ^(៤) ខុតោ មខុសោរ្ស រាជា ភាវិគុំ បយោម៌^(៣) ។

(៣၀) ៩ តោ សត្ត គ តោ សត្

សំស៣ទំ^(៤) ចតុខ្លួស

ជាងមាន នាង

យាង គេ ម៉ុហ្ង ជា ឯ

ន័យវត្ត ទោ អហំ ភព្តេ អវិធិចា នោ អវិធិចា-នំ សញ្ហានាម អាសា ខ ខេ ខេ សង្គិដ្ឋតិ

១ និ. ឧញ្ជញ្ញាមិ ។ ៤ ន. ម. តតោ ។ ៣ ន. មនុស្សាជា អមនុស្សាជា ទិវិ យោមិ ។ ៤ ន. ម. សំសារាសិ ។

សុគ្គន្តបំដិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

បតិត្រព្រះសុគត ខ្ញុំព្រះអង្គ ឈ្មោះពិម្ពិសារៈ បពិត្រព្រះអង្គជ័ចរើន ឥឡូវ
ខ្ញុំព្រះអង្គ បាននូវកំណើតជាគំរប់៧នេះ ជាមួយនឹងមហាក់ដឈ្មោះវេស្សវ័ណ លុះខ្ញុំព្រះអង្គ ច្បុតអំពីអត្តភាពនេះទៅហើយ ទៅកើតជាស្ដេច
ក្ដុំព្យុកមនុស្ស ។

បញ្ចិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គ ជាបុគ្គលមិនឆ្លាក់ចុះ ដឹងច្បាស់ នូវ ដំ: ឈីរមិនឆ្លាក់ចុះអស់កាលជាអង្គែង ទាំងសេចក្ដីប៉ឺនប៉ឹងរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ

ជីសរិសភសុគ្គេ ជីសរិសភវិចន៍

សភាពភាមិតាយាតិ ។ អញ្ជួយមិន អាយុស្មា ជន-

ស្រុកស្បី ៣២ ស្បី មន្ទ្រត្ន មូល ការេខា ជូចស្រុង។-

ស្បី យុស្ណា ខ្មែល ខ្លួំ សេ អូល អូល អូវ ខ្មែល មន្ត្រិ

និទាត់ សញ្ហាខាម័ត់ បឋេខេស^{ិ(១)} អាសា ខ បន មេ

សន្តិដ្ឋាសភាពនាតាមតាយាត់ ១៤៤ឧសំ(២)ក្ខាតានិធានំ

ದರು ನ್ ಇಚನಾಬ ದಾಡ್ರು ನಿಗ್ಗಿಕ್ಕ ಕಿಟ್ಟುಳಾಳು.

ដែកមើ សញ្ជាជាតិតិ ។ ឧ អញ**គ្រ ភកវា ត**ៅ សាសជា

๑**-๒** 2. ย. บ มีเรณ์ ฯ

ជនសភភ្ជាត ពាក្យរបស់ជនសភភភក្

ដើម្បីសក្សាគាមិមគ្គ ក៏គាំងីនៅល្អ ។ ដន់វសកយក្សក្រាបខ្លប់។ បញ្ចិត្រ ព្រះអង្គដ៏ចំរើន 🧕 ្រុះអង្គ ជាបុគ្គលមិនធ្លាក់ចុះ ដឹងច្បាស់នូវដំណើរ មិនធ្លាក់ចុះ អស់កាលជាអង្វែងដូចេះក្ត $^{(9)}$ ក្រាបទូលថា សេចក្តីចុំនប៉ង របស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ដើម្បីសភពតាមិមគ្គ ក៏តាំងនៅល្អដូចេះក្^(៤) ជនសភ-យក្សមានអាយុ បានឈ្មោះថា ស្គាល់ខ្លុវកិរិយាគ្រាស់ដឹង ខ្លុវគុណវិសេស ដ៏លើសលុប មានសភាពយ៉ាងនេះ ព្រោះហេតុណា ហេតុនេះ**ជា** អស្ចារ្យ របស់ជនវស់គយត្សមានអាយុ ហេតុនេះ ជាហេតុចំឡែករបស់ ជនវេសភយក្សមានអាយុ ។ ជនវេសភយក្ស ក្រាបបង្គ័ទូលថា បពិត្រព្រះ មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គ មិនមែនជាខាងក្រៅសាសនា បេសព្រះអង្គ ខេ

១៣ក្បដ់សិវសរាយក្យ ក្រាបទូលអំពីព្រះដំណើះដែលខ្លួនបានសោតាបត្តិដែល ជាអវិនិយាត បុគ្គល ដាចុគ្គលមិនធ្លាក់ទៅក្នុងអបាយ ។ ពាក្យដនវិសរាយក្យក្រាបទូលព្រះអំពីការដែល ខ្លួនបានសោតាបត្តិដែលហើយ តែមិនប្រមាទលក់នៅក្នុងសោតាបត្តិដែលនោះទេ មានព្យាយាម ប្រាជ្ញាដើម្បើបានទូវសាកភាពមិត្តតទៅទៀត ។

សុត្តផ្តូចិដ្ឋកេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

ជ អញ់ត្រូវ ស្នង ស្នាស់ បាន ប្រេង មេ ក្រុ ភតវត៌ សិតាន្តតា^(១) មកិប្បសុខ្មា តធក្តេ មហំ ក នៅ ដែលវត្ថិ អវិធិចា តោ អវិធិចាត់ សញ្ហានាទី អាសា ខ បែល មេ សង្គីដូច សភាជាតាមិតាយ ឥ៣ហំ កន្តេ អេ**រី**អ្យោខ ឧឈរច្រេច ខេត្តមេ រ្នំដើម្មារិ ឧឈ-រាជស្បី សន្ទ័ មេ មេខត្តនេះ មេ ហៀលខេ មនិស្ ម-ការ និង មន្ត្រាមក្តេ កិញ្ចូតាសេថំ បរិសិត្តា មាកជំគោ ចរិហាកេ អារុញ អដ្ឋភាត្យ មន្ទេសិភាត្យ សញ្ចំ ខេត-ကေ လမည္တေက်းရွာ နဲလ်ဋိ ဗဏီ (ဋလိ(७) တန်လ႐ူမ်ာ អភិសម្បារ ឃុំគត់តោ គេ ការ ពេល ឃុំអភិសម្បារ-យាត្ អនុច្នាំយុំ ទោខធេត្ត គាគ្គេ យុំ វេស្ស្រាសាស្ស ម-ហារាជស្បាតស្បា $^{(m)}$ ចាំសាយំ ភាសាខា សម្មទា ចដិក្ត-ស្នេស^(៤) ជូនស្នា នេ អ្នក យុងម្នាសាស្

១ ឱ. ឯកទូកតោ ។ ម. ឯកន្តិកភោ ។ ៤ ឱ. ភេលំ ។ ៣ ឱ. យំ ។ ៤ ឱ. សម្មា សុគំ សម្មា បដិគ្គហិគំ ។

សុត្តស្ថិត ទីឃនិកាយ មហាវិត្ត

បពិត្រព្រះសុគត ១ ព្រះអង្គមិនមែនជាខាងក្រៅសាសនា បេសព្រះអង្គ ទេ បតិត្រព្រះអង្គីដ៏ចំរើន ១្យំព្រះអង្គី បានដ្រះថ្ងា ចំរោះព្រះមានក្រះភាគ ដោយពិតជាដម្បងក្នុងថ្ងៃណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន តាំងអំពីថ្ងៃនោះថា ដើម ១ គ្រះអង្គ ជាបុគ្គលមិនធ្លាក់ចុះ ដឹងច្បាស់នូវដំណើរមិនធ្លាក់ចុះអស កាលជាអង្វែធ៍ ទាំងសេចក្តីប៉ឺនប៉ង់ បេស់ព្រះអង្គ ដើម្បីសកទាគាមមគ្គ ក៏តាំង នៅល្អ បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន វេស្ស រាមហាកដ ច្រើទំព្រះអង្គ ទៅក្នុងសំណាក់វិរុឡ្តមហារាជ ដោយកិច្ចនីមួយក្នុងថ្ងៃនេះ ១ព្រះអង្គបាន ឃើញព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ចូលទៅកាន់លំនៅដែលធ្វើដោយឥដ្ឋ ត្រង់ ពាត់កណ្តាលផ្លូវ ទ្រន់ប្រាវព្ធពួកជនអ្នកមគធ: ជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះ ធម៌ ព្រះសង្ឃ ហើយធ្វើឲ្យជាប្រយោជន៍ ធ្វើខុកក្នុងព្រះហឫទ័យ ពិថា-ណា នូវហេតុ ទាំងអស់ ដោយព្រះហឫទ័យ ហើយទ្រង់គង់នៅ ទ្រង់ព្រះ បិនាថា អ្នកដ៏ចំរើនពុំង៍នោះ មានគតិយ៉ាង៍ណា មានអភិសម្បារយ: យ៉ាង៍ណា តឋាគត ក៏ដឹងនូវគតិ នឹងអកិសម្បាយ: របស់ជនទាំង៍នោះ យ៉ាងនោះដែរ បញ្ជិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពាក្យណា ដែល១ព្រះអង្គ បាន ទទួល គឺបានស្ដាប់ ក្នុងទីចំពោះព្រះភក្ត្រ នៃព្រះវេស្សាណមហារាជ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូល ក្នុងពពួកបរិសទ្យនោះថា អ្នកដ៏ចំរើនទាំងនោះមាន គតិយ៉ាង៍ណា មានអភិសម្បកយៈយ៉ាង៍ណាដូច្នេះ ពាក្យនេះជាអស្ចារ្យដែរ

នៃវសាករុត្តេ ដី**សិសភវិបន់**

នស្ស មញ្ញុំ មធ្មេ ៧នធយោស៍ គកវដ្ឋញ្ជា ឧទ្ធោបិ នុខឃ្នាំ មនុខ្សេស មន្ត្រាធ្នេក្រគួ $\psi_{(0)}$ នុ គេ សេ គេ(p)កន្តេ ខ្វេចចូលា ភកវន្តិ ឧស្សាល ឧបសន្ត័ទំពុំ ព្យុំមាន អន្តេ នុំរុសាន ព្យុំមត្តាន និងសុំ ទេស ៩ ត្តហើរទេ មុសវិតយក្សាកា តំហើស $_{(w)}$ ម៉្និ $_{w}$ គេវេហភេទក្ខ ខ ខេង តាវត្តិសា សុខឡាយំ សភាយំ សឆ្នំសំឆ្នា យោធ្នំ សឆ្នំបត់តា មហត់ ច ធិត្តបរិសា សមត្ថភា និសំនា $^{(k)}$ ហោន្តំ ចត្តារោ ច មហារាជា $(\mathbf{m}^{(k)})$ ទត្តខ្ទឹសា និសិន្តា $(\mathbf{m}_{\mathbf{a}}^{2})$ ទុក្ខទិម និសាយ ជនដោ មហារជា បច្ចឹមាភិមុខោ ធំសំណេ ហោន នេះ ហ៊េ (៦) ចុះត្តេត្តា ឧត្តិណាយ ឧិសាយ វិច្ចេក្រា មហារាជា ឧត្តរាភិមុទោ និសិញ្ញា ហោតិ នេវេហិ ចុះត្ត-ស្ថិត ឧត្តិមាល ខ្ទមាល រៀល ខ្មែរ មួយ រដ្ឋ មាន-មុខោ និស៌នោ្ធ យោតិ នេវេហិ បុក្ខេត្តា ឧត្តរាយ និសា-យ វេស្សាណោ មហារាជា ឧត្តាំណាភិមុខោ និសិន្នោ

១ ៕. អរោប្រយ្យម័ត្តិ ។ ២ ៕. មេនិ ៩ ទឹស្សតិ ។ ៣ ៕. ម. បុណ្ណាយ បុណ្ណសយ ។ ៤ ម. សន្និសត្ថា ។ ៤ ៕. មហារាជា ។ ៦ ៕. ម. ទេវេ ។

ជនរូសភសូត្រ ពក្យរបស់ជនរសភយក្ស

បតិត្រព្រះអង្គិត្តចំរើន 🤟 ព្រះអង្គិ មានសេចក្តីត្រះរិះដូច្នេះថា រារ គា្មអញ នឹងបានឃើញ ព្រះមានព្រះភាគធង៍ នឹងបានក្រាបទូលភាក្សនេះ ចំពោះ ព្រះមានព្រះកាតផង បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ហេតុទាំងព័រ ^(១) នេះឯង ដែលជា ហេតុនាំឲ្យ១ំព្រះអង្គ បានចូលមកឃើញ ព្រះមានព្រះភាគ បពិត្រ ព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចៃពីមុន ១ មក ពួកទៅតាទាំងអស់ ដែលឋិតនៅក្នុង ឋានតាវត្តិវា អង្គ្រាប្រជុំគាត្ងពោធិសុធម្មា ក្នុងត្រឹ មានព្រះចន្ទពេញ វង់ ជាថ្ងៃជិតចូលវស្ស គឺថ្ងៃ បោសថទី ១៩ ទាំង ទេវមរិសទ្យជាច្រើន អង្គ័យត្រៀបត្រាជុំវិញ មហារាជទាំង ៤ ក៏គង់នៅគ្រប់ទិសទាំង ៤ គឺ មហារាជ ឈ្មោះធតរដ្: គង់ក្នុងខិសភាងកើត បែរព្រះកក្រ ទៅខិសភាង លិច មានញ្ជាទៅតា ចោមរោមជាបរិវារ មហាវាជ ឈ្មោះវ៉ូរូឡូក:គង៍ ក្នុងទិសខាងត្បូង បែរព្រះកក្រុ ទៅទិសខាងជើង មានពួក:ទៅតា ចោម កោមជាបរិជារ មហារាជ ឈ្មោះវិប្រក្ខ: គង់ក្នុងទិសខាន៍លិច បែរគ្រះ កក្រ ទៅទិស**ភាង**កើត មានពួកទៅតា ចោមរោមជាបរិពរ មហារាជ ឈ្មោះសេស្ត្រីណ គង់ក្នុងទិសខាងលើន ១ស្រាកក្រុ ទៅទិសខាងត្បូង 🤏 ហេតុដែលបានឃើញព្រះមានព្រះភាគព ក់កណ្ដាលផ្លូវ 🧸 ហេតុដែលមានប្រាជ្ជា ដើម្បី

ហេតុដែលបានឃើញព្រះមានព្រះភាគព ក់កណ្ដាលផ្លូវ > ហេតុដែលមានប្រាជ្ជា ដើម្បី ក្រាប់ទូលថាក្យ ដែលបានស្ដាច់ក្នុងទីចំពោះព្រះភក្ដ្រ នៃព្រះបស្សិវណ៌មហារាជិ > ។

សុគ្គន្តបិដិកេ ទីឃនិកាយសុទ្ធ មហាវគ្គោ

យោត នេះម៉ោ បុរត្តេត្យ យខា ភន្តេ តេវេលកម្បា ច នេក តាវត្តភា សុជុញ្ជូល សភាយំ និសិញ្ញ^(a) ហោស្តិ សង្ខិចតិតា បហតី ខ ងិត្តបរិសា **សម**ន្ត្**តោ** ន់សំនា ហេន្តិ ខត្តាពេ ខ មហាពជានោ ខតុខ្ទុំសា ធំសំនា យោឌ្គិ ឥឌ៌ នេសំ យោតិ អា**សនស្ទឹ** អ៩ បញ្ជា អឡាត់ អាសជំ ហោត់ យេ តេ កែខ្លេ ខេវា ភគវត់ ត្រូញ្ចាំឃំ ចាំត្វា អដុល្លចបន្ទា (🖢) តាវត្តឹសភា-យុំ នេ អញ្ជោធ នេះ។ អតិវិបោខេន្ត $^{(n)}$ វណ្ណេន ខេ។ ω -សសា ១ តេជ សុធំ ភាឌ្គ នេក តាវត្តិសា អត្តមភា យោទ្ឋ បមុខិតា បីតិសោមជស្សជាតា ឧិត្វា វត កោ ម្នាលា ត្រៃព្រៃទី សាល់ខ្លី អស់ម្រោ**លាខ្លូ** អនុសោ កន្តេ សក្តោ នេកជម៌នោ នេកជំ ការត្តឹសាធំ សម្ប-សាដំ វិធិត្យ ៩មាហ៍ តាថាហំ អនុមោធ៌

១ ឧ.ម. សុទ្ធិសុទ្ធ ។ ៤ ធិ. អធុស្បុត្ត ។ ៣ ធ.ម. អភិព្រយុត្តិ ។

សុត្តនូចិដិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

មានពួក ទៅតា ចោមពេមជាបរារ បញ្ជីត្រោះអង្គឹងប៉ុន្តែ ពួក ទៅតា ដែល នៅក្ងើឋានតាវត្តិស្វីទាំង៍អស់ អង្គឹយប្រជុំគា ក្ងីពេធ៍សុធមា ទាំងី :ទៅបរិសទ្យជា ច្រើន ក៏អង្គ័យ គ្រៀបត្រាជុំវិញ មហាកាឯទាំង៤ក៏គង<u>ក្</u>ង័ និសតាំង៤ នេះ ជាអាសន: របស់មហាវាជតាំង៤ នោះ ឯអាសន:ប្រស់ យើងទាំងទ្យាយ នៅខាងក្រោយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពុក្ខទៅតា ណာ បានប្រព័ត្តព្រហ្មព័យធម៌ ក្នុងសំណាក់នៃព្រះមានព្រះភាគ ហើយ ទៅកេត្តព្រះទៅតា ដែលនៅក្នុងហ៊ុនតាវត្តិ ក្រុងកាលឥឡូវនេះ ពួក *ទៅតា នោះ រៀ*មង៍រុង៍រឿង៍ជាង៍*ពួក ទៅតាឯ ទៀត* ដោយសម្បូរផង៍ ដោយ យសធង៍ បពិត្រព្រះអង្គីដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ បានឲ្យថា ពួកភាវត្តិង្ស ទៅតា មាន០ត្តត្រកអរ រីក្សាយ កើតបត្តសោមនុស្សឡើង៍ថា អើហ្វ ពួក ទិព្វកាយ នៅបរិប្ចូណ៌ ពួកអសុកោយ សាបសុន្យទៅ បពិត្រព្រះ អង្គីដ៏ចំរើន គ្រា នោះឯង ព្រះឥន្ទជាធំជាង ទៅតាទាំង ទ្យាយ ជ្រាបន្តវ សេចត្ត្រះថ្នា របស់ពួកតាវត្តង្យ ទៅតា ហើយ ក៏អនុមោទនា ដោយគាថា ទាំងទុក្យ នេះថា

ជីសរសរស់្រ្តី សក្កស្ស អគ្គមោទតាគាថា (៣០) មោនឆ្នំ វតា គោ នេះ តាវត៌សា សហិន្ត្តា ត្រាក់ឧ ខេត្ត ឌត់មា ឧ មាឌគីឌ ឯ ឧឋ វ ឧឋ ១ស្ប្ត វណ្សន្ទ យសសារ្ថិនា^(១) សុគតស្មឺ ២្សាខ្លែយំ ខេត្តិជ ៩៩៩៩ ។ នេះ មេញ អន់ពេចដំ ೀಯ**ಾದ ಬಳು**ಳು ಮಟ សាវកា ភ្ជុំបញ្ជូ វិសេសុខឥតា ៩១ ។ នទំ និស្វាន ឧន្ទំ តាវត្តិសា សហិន្តិកា ត្ឋាត់តំ នមស្ប្តា ឧដ្ឋា ឧ ជាឧដ្ឋប៉ូ ឯ

១ ម. ាសសួរិស ។

ជសិសភសូត្រ អុខ្មានតាគា**ថា របស់**សត្តទេវិវាជី

(៣១) អើហ្នុំ ទៅភាទាំងឡាយ ដែល នៅក្នុងឋានតាវត្តិវា ត្រមទាំង៍ត្រះឥន្ទ នមសារ ចំពោះត្រះតថាគតផង ចំពោះ ព្រះធម៌ ជាធម៌ដ៏ល្អផង តែង ធ្វេចិត្តឲ្យរករាយ ។ ពួកតាត្តែង្យូ-ទៅតា បានឃើញពួកទៅតាថ្មីៗ ដែលមានសម្បុះកាយ មាន យស មកក្នុង ទីនេះ បាន ព្រោះប្រព្រឹត្តព្រហ្មបយៃធម៌ ក្នុងសំ-ណាក់ព្រះសុគត ។ ពួកទេវតានោះ វុងរឿងជាងពួកទេវតា ឯទៀត ដោយសម្បុរកយេ ដោយយសនឹងអាយុ ពួកសាវិក របស់ព្រះសមុទ្ធ មានប្រាជ្ញាដូចជាផែនដី ជាសាវ័ភវិលេស បានចូលមក ហើយ ក្នុងទីនេះ ។ ពួកតាវត្តិង្យទៅតា ព្រម ទាំងព្រះឥន្ទ នមសាវ ចំពោះព្រះតថាគតផង ចំពោះព្រះធម៌ ជាធម៌ដ៏ល្អង តែងធ្វើចិត្តឲ្យត្រេកអរគ្រោះឃើញហេតុនេះ ។

សុត្តស្ថិងពេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

(៣៤) នេះ សុខំ ភព្ត ខេវ តារត្តិសា ភិប្បាសោ មត្តាយ អត្តមនា ហោធ្និ បប្បឌិតា បីតិសោមនស្សាជាតា ឧិត្តា វត កោ កាយា បរិប្បធ្និ ហាយធ្និ
អសុកោយតិ អថលា ភព្ត យេឧ ទេ្តខ ខេវា តារត្តិសា
សុខម្នាយំ សភាយំ សុខ្និសិន្នា ហោធ្និ សុខ្និបតិតា តំ
អត្តិ ចិន្តយ៍ត្វា តំ អត្តិ មន្តយ៍គ្វា វត្តិសេខនាប៊ី តំ(๑) ចត្តារោ មហារាជានោ នេះស្ទី អត្តេ ហោធ្និ បត្តខុសិឌ្ឋចនាប៊ី តំ(៤) បត្តារោ មហារាជានោ នេះស្ទី អត្តេ ហោធ្និ
សក្តេស សក្តេស សក្តា អសុខស្សា វុត្តិស្នា អត្តិ បរាធ្និ
សក្តេស សក្តា មហារាជានោ នេះស្ទី អត្តេ ហោធ្និ
សក្តេស សក្តា មហារាជានោ នេះស្ទី អត្តេ ហោធ្និ

រួលី្សាទិសា មាន្យ ឧទ្ធន្សាទ់សាមចូ ឧទ្ធន្សាទ់សាមចូ

អដ្ឋ សគ្គ សស ខេត្ត ។

ទ ម. វុត្តវិបិសា សាម៉ឺទំ ។ ៤ ម. បហ្វូនុសដ្ឋវិបិសា សាម៉ឺទំ ។ ៣ ធ. លពេស្យ ។ ៤ ម. អទិបក្តុស្គា ។

សុត្តទូលិជិត ទីឃនិកាយ មហាវិត្ត

(៣៤) បពិត្រព្រះអង្គ័យចំរើន ក្រោះហេតុនោះ បានឲ្យថា ពួក
តាវត្តិង្សែទៅតា ក៏រំងំតៃតែខានចិត្តត្រេកអរ កែលយ កើតបតិសោមនស្ស
ឡើងថា អើហ្គាំ ពួកទិព្វកាយនៅបរិបូណិ ពួកអសុរកាយសាបសូន្យទៅ
បពិត្រព្រះអង្គ័យចំរើន គ្រានោះ ពួកតាវត្តិង្សិទៅតា អង្គ័យប្រជុំគ្នា ក្នុង
ពេងសុធម្នា ដោយប្រយោជន៍ណា ក៏គិតនូវប្រយោជន៍នោះ^(១) ប្រឹក្សា
នូវប្រយោជន៍នោះ (ជាមួយនឹងមហារាជទាំង ៤) មហារាជទាំង ៤ ដែល
ពួកតាវត្តិង្សិទៅតា បាននិយាយដាស់តឿន ក្នុងប្រយោជន៍នោះផង
មហារាជទាំង ៤ ដែលពួកតារត្តិង្សិទៅតា បាននិយាយប្រៀនប្រដៅ ក្នុង
ប្រយោជន៍នោះផង៍ ក៏បិតនៅលើអាសនៈទាំងឡាយពល់។ ១ន មិន
ចៀសចេញទៅឡើយ ។

ស្ដេចទាំងនោះ ដែលទៅបុត្តទាំងនោះ បាននិយាយដាស់ តឿនហើយ ក៏មានចិត្តដែះថ្វា ទទួលយកខូវពាក្យប្រៀន ប្រដៅ ហើយក៏ប៉ិតនៅលើអាសន:របស់ខ្លួន ។

១ អដ្ឋកថា ថា ពួកតាវត្តិង្យទេវតា បានគិតទូវប្រយោជន៍គឺ ការរក្សានូវភិក្ខុសង្ឃដែល ថៅក្នុងព្រៃ ហើយប្រឹក្សជាមួយនឹងមហារាជទាំង៤ថា អ្នកទាំងឡាយ ទូរបាន ខែងការរក្សា ភិក្ខុសង្ឃ ដែលនៅក្នុងទីនេះខ្វះ ក្នុងទីនុ៎ះខ្វះ ។

ជីនសៃរាសុគ្គេ សនង្គមារព្រហ្មពថា

(៣៣) អ៩ខោ ភយ្ជ ឧត្តរយ ឧសាយ ឧឧ្បាយ អាលេកោ សញ្ជាយ និភាសោ ទាត់ហោស់ អតិត្តិ-ម្នៅ ឧេវាជំ នេវាជុភាវិ អ៩ ភយ្ជ សត្ត្រោ ឧវាជមិញ្ចេ នេយ តាវត្តិសេ អាចជ្លេស យថា ទោ មារិសា ជំមិត្តា ឧស្បន្តិ អាលេកោ សញ្ជាយតិ និភាសោ ទាតុកាតិ ខិស្បន្តិ អាលេកោ សញ្ជាយតិ និភាសោ ទាតុកាតិ ភាវាយ យធិជំ អាលេកោ សញ្ជាយតិ បុព្វជំមិត្តិ ទាតុ-ភាវាយ យធិជំ អាលេកោ សញ្ជាយតិ និភាសោ ទាតុភាវតិតិ ។

> យជា ធំម៉ាន្តា ខំស្សាន្តិ ព្រញ្ញា ទាតុភាស្សាន់ ព្រញ្ញា នោត់ ពុត្វនំម៉ាន់^(១) នុំកាសោ ខែលោ មហាត់ ។

(៣៤) អប់ កេខេត្ត ខេត តាវត្តិសា យថា ស គេ-សុ (៣) អស ខេសុ និសិឌឹសុ ជិកាស មេតំ ញូស្បូម យំវិទា គោ គវិស្បូតិ សខ្លិតាគ្នា វ ខំ គមិស្បូមាតិ ។ ខេត្តា ពេខ មហាជា ខោ យថា ស គេសុ អាស ខេសុ ១ និ. នម៉ាត្តែ ២ ន.ម. អប់ ខេត្ត ។ ៣ និ. ល់ពេសុ ។

ជិនវិសភស្តូត្រ ពោលអំពីព្រហ្មឈ្មោះសនង្គមារ

(៣៣) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គ្រានោះ ពន្ធីដ៏ធំខូលាយ កើត

ឲ្យើងក្នុងខិសភាងជើង ស្មើមានប្រាកដហើយ កន្ងន់ខ្លាំ ៤៧ខុតារា របស់

ពួក ខេត់តា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន លំដាប់នោះ ព្រះដន្ទ្រជាធំ ជាង់ពួក

ខេត់តា ត្រាស់ ហៅខ្លាំពួកតាត្រឹង្ស ខេត់តាមកថា ម្នាលគ្នា យើងទាំងខ្លាយ

និមិត្តទាំងឡាយប្រាកដឡើង ពន្ធឹកើតព្រម ស្មើមានប្រាកដដោយប្រការ

ណា ព្រហ្មទេជានឹងមានមកប្រាកដ ដោយប្រការនោះ ព្រោះថាពន្ធឹ

កើតព្រម ស្មើមានប្រាកដដោយ ហេតុណា ហេតុនុំ៖ ជាបុព្វនិមិត្តរបស់

ព្រហ្មនាំឲ្យមានប្រាកដ

និមិត្តទាំងីឡាយ ប្រាកដឡើង ដោយប្រការណា ត្រហ្មុទ ជានឹងមានមកព្រាកដ ដោយប្រការនោះ រស្មីដ៏ធំទូលាយ មានព្រាកដ នេះជាបុព្វនិមិត្តរបស់ព្រហ្ម ។

(៣៤) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គ្រានោះ ពួកតាវត្តិង៍ស្រៅតា អង្គ័យលើអាសន:ទាំងឡាយ បេសខ្លួនហើយគិតថា យើងទាំងឡាយនឹង ដឹងឡូវស្មីនេះ ផលនឹងមានដោយហេតុណា យើងទាំងឡាយ ស្គាល់ ច្បាស់ឡូវហេតុនោះហើយសឹមទៅ ។ ឯមហារដេទាំង ៤ ក៏គង់លើអាសន:

សុត្តនូបិជិពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

និស់នឹសុ ជិកាសមេន ញសុក្ម យំ ហែកោ ក់ស្បុ-តំ សច្ចិត់ត្ វធំ គម៌ស្បាមតំ ។ ៩៤ សុត្យ ឧេក តាវត្តិសា ឯគត្ត សទាចដ្ចឹស្ ឱ្យសម្រេត ញសុក្ខ យំ វិទា គោ ភាស់ក្នុង សុទ្ទិតាត្យ វ នំ គមស្បាមាត់ យនា ភាគ្គេ ព្រញ្ញា សងន្តមារោ ឧវេជន៍ តាវត្តិសាធំ មាតុកាវត៍ ជុំខ្យារ៉ាក់ អត្តការំ អភិនិម្មិនិត្តា មាតុកាវត៍ លោ ទោ ជន ភាព្ត ១១ហ្គុំនោ ជនគឺវ៉ាស្លោ អនគ-សម្ពីជី យោ សោ នេក់នំ តាវត្តិសានំ ខគ្គម៩ស្មឹ យជា ភាឌ្ឌ ត្រូញ្ញា សន្ន័មារោ នេវានំ តាវត្តិសាន៌ ខែរ ណ្យាះ និ១៧នេម ប្រា យោម មេរ និះកេខុខ យសសា ខ សេយាដ្រាច ភាគ្គេ សោវណ្ណឹក្សាយា មាជុសំ ក្តេសំ $^{(9)}$ អភិបោចត ឃុំមេ។ $^{(9)}$ កធ្ យធា ព្រញ្ញា សន្ត្រីមារោ នេងខំ តាវត្តឹសានំ មនា ១ នេយា ខែពេធ្យ មន្ត្រា ខេត្ត មន្ត្រា

s a. មនុស្សវិត្តហំ ។

សុគ្គន្តចិជិក ទីបានិកាយ មហាវិគ្គ

ទាំង ឡាយបេសខ្លួន ដោយគិតថា យើងទាំងឡាយ នឹងជឹងនូវស្មើនេះ ផលនឹងមានដោយហេតុណា យើងទាំងឡាយ ស្គាល់ច្បាស់នូវហេតុនោះ ហើយសឹមទៅ ។ ពួកតាវត្តិង្ស ទៅតា បានឮ៣ក្យ នេះហើយ ក៏មូលគំនិត គា នាំគ្នាឈប់សៀមដោយគិតថា យើងទាំងឡាយ នឹងដឹងនូវស្មើនេះ ផលនឹងមានដោយហេតុណា យើងទាំងឡាយ ស្គាល់ច្បាស់នូវហេតុនោះ ហើយសឹម ទៅ បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រហ្មឈ្មោះសនង្មារ មានមក ្រុកដ ដល់ពួកតាវត្តិង្យ ទៅតា ក្នុងកាលណា កំនិម្មិត្តកត្តភាពដ៏លើស លុប មានមកប្រាកដក្នុងកាលនោះ បញ្ចិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សម្បារជាប្រ-ក្រតីណា របស់ព្រហ្ម ដែលព្លកទៅតាមិនដែលឃើញ សម្បូរជាប្រក្រតី នោះ វមែងប្រាកដមក ក្នុងគន្ធង់ចក្ខុ របស់ពួកតាវត្តិង្ស ទៅតា បញ្ចិត្ត ព្រះអង្គជ័ព្ធនេ ព្រហ្មឈ្មោះសនង្គមារ មានមកប្រាកដដល់ពួកតាវត្តិង្ស-ទេវតា ក្នុងកាលណា ព្រហ្មនោះវុងរឿងជាងពួកទេវតាដទៃ ដោយសម្បូរ ជង ដោយយសផង ក្នុងកាលនោះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន រូបដែលធ្វើពី មាស រមែងវុងរឿងជាងរាងកាយ របស់មនុស្សធម្មតាដូចម្ដេចមិញ បញ្ជិត ព្រះអង្គ៍ដ៏ចំរើន សនង្មារព្រហ្ម មានមកប្រាកដ ដល់ពួកតាវត្តិង្សែ ទៅតា ក្នុងកាលណា ព្រហ្មនោះ រុងរឿងដាងពួក ទៅតាដ ទៃ ដោយសម្បាផង

ជីនវិសភសុគ្គេ សនង្គមារព្រហ្មកថា

យសសា ខ យឧា ភ ្លេ ស្រ្ញា ស្នន្ម័ម ពេ ឧភេធិ តាវត្តឹសានំ ទាតុភវតិ ន តស្ប៉ី មរិសាសំ^(១) កោច នេះក្រ អភិវានេត៌ វា បច្ចុន្តេត៌ វា អាសនេន វា និមន្តេត៌ សត្វេ តុលាភ្គា បញ្ចល់កា បហ្គ(*) និសិនធ្លំ លស្សនាធិ នេះស្ប នុទ្ទិស្សនា ត្រូញ សនន្ត័មារោ តស្ប នេះស្បី ឧសន្ត្រ៍ ខ្មុន្ត្រ (ω) (ω) (ω) នេះស្បី (ω) នេះសា ្រ្ទាំ មានឌ្មារ ពេល ខ្មែរ មូល ខេត្ត និង្សារ សោ លភិតិ នេដោ ដេខព្យដ្ឋិលាភិ ឧន្យារ សេ លភិតិ នេយា សោមឧស្សួច្បីឌិលាគំ សេយ្យថាចិ គន្តេ ភជា ទទ្ធ ហេ មុខាវស់ តោ អដ្ឋាវស់ តោ (L) រដ្ឋេ ខុឌ្យា ំ សោលភិទី វេឌប្បដិលាភំ ខុឌ្យារំ សោលភិទិ សោ-ឧខមា នៃពីទ្ធហង្ស ត្រា នេះមា នេះមា ត្រូស្នា សន្ទ័សលេ **ឧ**ហិឌ្រ័ នូក្ខេឌ វឌ្សា មោ លភាតិ នេយ វេនហ្គុនិលាក់ ឧន្យាំ សោ លភាតិ នេយា សោម**នស្បីខេរីទូហា**ង អន្ត អន្តេ មិណី **ស**នៈឆ្លីសល នុំខ្សារតា អត្តភារំ អភិរិទ្ធិវិទ្យា តាម្រាវេណោ ហុត្វា

១ ឱ. តស្ស បរិសាយ មែ ៤ ម. ម. មហ្វុគ្គេន ម ៣ ឱ. ម. ៩សីទិស្សូគីតិ ម ៤ ឧ. អធុនាភិសិត្តោតិថិ បាហេ ម

ដិស្សសភ្ជាត្រ ពោលអំពីព្រហ្មឈ្មោះសងង្គមារ

ដោយយសផង៍ ក្នុងកាលនោះដូច្នោះឯង បញ្ជិត្រគ្រះអង្គដ៏ចំរើន សនង៍. មារច្រហ្ម មានមកប្រាកដ ដល់ពួកតាវត្តិង្យទៅភាក្នុងកាលណា ឥតមាន ទៅតាណាមួយ ក្នុងបរិសទ្យនោះសំពះ ឬក្រោកទទួល ឬអញ្ចើញដោយ អាសន:ក្នុងកាលនោះឡើយ ពួកទៅភាទាំងអស់សៀមព្រងើយ នាំគ្នាផ្គង អញ្ជល់អង្គ័យល្ខេល់ខ្ពុំ សនង្គមារេយល់ ដោយ១នុមង្គ័យលេខលម្អ របស់ ទៅតាណា កំអង្គ័យលើបល្អ របស់ទេតានោះភ្លាម បពិត្រព្រះអង្គ័ដ៏ ចំរើន សនង្គមារព្រហ្មអង្គ័យលើបល្បង្គីរបស់ ទេវតាណា ទេវតានោះ រមែង បាននូវសេចក្តីត្រេកអរលើសលុប ទេវតានោះ វមែងបាននូវសេចក្តីសោ-មនុស្សដ៏លើសលុប បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្សត្រជាស្ដេចដែលបានមុន្ទា-តិសេតហើយ ទើបនឹងអតិសេតហើយថ្មីៗ ស្ដេចនោះវមែងបាននូសេចក្ដ ត្រេកអរដ៍លើសលុប ដោយពជសម្បត្តិ ស្ដេចនោះ វមែងបាននូវសេចគ្ សោមនស្សដ៏លើសលុប មានទបមាដូចម្ដេចមិញ បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សនង៍មារប្រាហ្ម អង្គ័យលើបល្បង្គី របស់ទៅតាណា ទៅតានោះ រមែងបាន នូវសេចក្តីត្រក់អា ដំលើសលុប ទៅតានោះ ម៉េងដ៍បាននូវសេចក្តីសោ. មនុស្សដ៏លើសលុប មានទុបមេយ្យដូច្នោះដែរ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន លំ ដាប់នោះ សនង៍មេរព្រហ្ម បាននិម្មិតអត្តភាពដ៏លើសលុប ជាភេទនៃកុមារ

សុត្តនូចិដ្ឋា វីឃនិកាយស្យូ មហាវិគ្នោ

បញ្ចស់ទោ នេកនំ តាវត្តឹសន់ ចាត្យបោស់ សោ ឋហាសំ អត្តកូត្តា អាកាសេ អន្តលិក្ខេ ចលូខ្លែខ និស័និ ។ សេយ្យ៩១ កន្តេ តលក់ បុរិសោ សុប្បត្ត តួតេ កំ ចលូខ្លែ សមេ ក់ កូមិកាគេ ចលូខ្លែខ និសីនិត្តា នេយ្យ រៀវមេវ ទោ កន្តេ ត្រូញ សន្ត្រីមាក វេហាសំ អត្តកូត្តា អាកាសេ អន្តលិក្ខេ ចល្វខ្លែខ និសីនិត្តា នេកនំ តាវត្តឹសានំ សម្បសន់ វិនិត្តា និមាហិ តាថា-ហំ អនុមោនិ

១ ឱ. ម. សុគតស្មំ ។

សុត្តតូលិដក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

ប្រហែលគ្នា នឹងបញ្ចស់ ខ ខេប់បុត្ត (១) មានមក ប្រាក់ រល់ពួកគាវត្តិង្សខេត់តា ព្រហ្មនោះ ហោះ ទ្បើង ទៅកាន់អាកាស អង្គ័យ ពែន ក្មែនក្នុងអាកាស
វាល ធេង ។ បញ្ជិត្ត ព្រះអង្គ័ដ៏ចំរើន បុសេមានកម្លាំង អង្គ័យ ពែន ក្មែន
លើបហ្វង្គ ដែលគេក្រាហស្អ ហើយ ឬលើកូមិកាគដ៏ ស្មើ មាន «បមាដូច
ម្តេចមិញ បញ្ចិត្តព្រះអង្គ័ដ៏ចំរើន សនង្គមា ព្រហ្ម ហោះ ទៅកាន់អាកាស
អង្គ័យ ពែន កែ្ន ក្នុងអាកាស វាល ធេង មាន «បមេយ្យដូច្នោះ ហើយ
ជ្រាបន្ទៅសេចក្តីដែះថ្វា បេសពួកគាវត្តិង្ស ខេត់តា ក៏អនុ មោទនា ដោយ
គាថា ទាំង ឡាយ នេះ ថា

(៣៥) មើហ្មឺ ពួកតាវត្តិង៍ស្រវតាព្រមទាំងត្រះឥន្ទ្រ នមស្ការ ចំពោះព្រះតថាគតផង ចំពោះព្រះធម៌ ជាធម៌ដ៏ល្អផង ហើយ ធ្វើចិត្តឲ្យរីករាយ ។ ពួកតាវត្តិង៍ស្រវតា បានឃើញពួកទៅតា ថ្មី ៗ ដែលមានសម្បូរកាយ មានយស មកក្នុងទីនេះបាន ព្រោះប្រព្រឹត្តព្រហ្មខិយធម៌ ក្នុងសំណាក់នៃព្រះសុគត ។

អដ្ឋកថា ថា ពួកទេវបុត្តទាំងអស់ រាប់អានកូលចិត្តនឹងអត្តភាពបញ្ចសិទធន្ធពុទេវបុត្រ
 ណាស់ ត្រោះហេតុនោះ បានជាច្រហ្មតិម្មិតអត្តភាពដូច្នោះ ។

ដល់សាស់ដៃ សម្ដុំមារអដ្ឋិទិសៈ៤០ នេះ ម យោ មន្ទ បេខក្ខំ ប្រហាន យកសាយុយ សាវិកា ភ្ជាំចញ្ចស្ប ប្រសមុខគតា ៩៩ ។ ៩៩ ៤ស្វាន ឧទ្ធិទ្ធំ តាវត្តិសា សហិទ្ធិកា តជាក់តំ នមស្បីនា ឧដ្ឋិទ្ធិ នាវត្តិសា សហិទ្ធិកា នជាក់តំ នមស្បីនា ឧដ្ឋិទ្ធិ

(៣៦) ឥឧមគ្គំ កន្លេ (១ហ្គា សេនខ្លុំទារ។ អកាសំគ្^(១) ។ ឥឧមគ្គំ កន្លេ (១ហ្គុំនោ សេនខ្លុំទារស្ប កាស់តា អដ្ឋខ្លុំសច្ឆាក់តោ សពេ ហោត់ ស្បៃ្រដ្ឋា ខ វិញ្ញាយៀ ខ មញ្ជូ ខ សវិធីយោ ខ តិខ្លុំ ខ អាសារ៉ ខ កម្ភីពេ ខ និញ្ញាធី ខ ។ យ៩វាបរិសំ ទោ ខន កន្លេ (១ហ្គា សនខ្លុំទាពេ សពេ ខ វិញ្ញា ខេត៌ ១ ខ កន្លេ (១ហ្គា សនខ្លុំទាពេ សពេ ខ វិញ្ញា ខេត៌ ដន់សែរកេត្តត្រ ពោលអំពីសំឡេងមានអង្គ ៩ របស់សេខង្គុមារព្រញ្ញ ត្រូកខេត់តាច្នីទាំងនោះ វមែងវុងហ្វើង ជាងត្រូកខេត់តាជទៀត ដោយសម្បុរកាយ ដោយយសនឹងអាយុ តូកខេត់តាថ្មីទាំង នោះ ជាសារីករបស់ត្រះសមុទ្ធ មានប្រាជាដូចផែនដី ជា សារីកវិសេស បានចូលមកហើយក្នុងទីនេះ ។ តូកតាវត្តិង្ស ទៅតា ត្រមទាំងត្រះឥន្ទ្រ នមស្គារចំពោះ ត្រះតថាគតផង ចំពោះត្រះធម៌ ជាធម៌ដ៏ល្អផង ហើយធ្វើចិត្តិឲ្យត្រេកអា ត្រោះ ឃើញនូវហេតុនេះ ។

(៣៦) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សនង្គមាវគ្រហ្ម បានពោលនូវ
សេចក្តីនេះហើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលដែលសនង្គមាវគ្រហ្ម
ពោលនូវសេចក្តីនេះ មានសំទ្បេងប្រកបដោយអង្គ ៤ គឺ សំទ្បេង
ក្បោះក្បាយ ១ សំឡេងនាយយល់ ១ សំឡេងទន់ពីពោះ ១ សំឡេង
គួរស្លាប់ ១ សំឡេងកែលួច ១ សំឡេងមិនគ្រាវ ១ សំឡេង
ក្រអួន (១) ១ សំឡេងតែជ (៤) ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សនង្គមាវព្រហ្ម ញាំងបរិសខ្យច់ខួនប៉ុន្មានក៏ដោយ ឲ្យដឹងច្បាស់ដោយសំឡេងបាន

១ អដ្ឋកថថា សំឡេងឭតាំងវីខ្លិតឡើងទៅ ។ ៤ សំឡេងលាខ់ឮដូចសំឡេងផ្គួរលាន់ នឹងសំឡេងសំភោរ ។

សុគ្គនូមិដិកេ ទីបេនិកាយស្បូ មហៈវិគ្គោ

ន ខស្ស ១១ ទៀប ១ ស្វាយ ឃើញ ស្វា ។ យស្បា ទោ ខាន ភាគ្នេ ៧វ៉ា អដ្ឋន្តិសមជ្ជាកាតោ សពេរ យោឌ សោ វុឌ្គភ ស្រីសីសារែង ឯ អនុសោ កន្តេ (១១០ សន្ល់មារា គេត្តឹសេ អត្តាឋ អភិនិច្នឹ-និត្វា នេវានំ តាវត្តឹសានំ មច្ចេកមហ្វុន្តេ (១) និសីឧិត្វា នេវេ តាវត្តិសា អាមន្ត្រប់ ត កាំ បញ្ជូន កោន្តេ នេក សវត្តិសេ យាវញ្ចេស ភកក ពហុជនហិតាយ ស្នាយ សុខាយ នៅមនុស្សានំ ។ យេ ស្ គេចំ ကေးကြွေး $^{(k)}$ ရုန္နိ လ ${}^{(k)}$ ရုန္နိ လ ${}^{(k)}$ ရုန္နိ សឡំ សរណ៍ កតា សំលេស ចរិទ្ធរីការិនោ គេ តាយស្ប កេល ថាំ មណោ អប្បកាច្នេ ចរធិម្មិត-វសវត្តិនំ នេវានំ សហព្យត់ ឧបបដ្ដន្តិ^(m) អប្បត្តិ ទេ និស្មានគេនេះ នេងនំ សហត្យត់ ឧបបដ្ឋន្តិ អប្បត្តច្នេ តុសិតានំ នេកនំ សហព្យត់ ឧបបជ្ជត្តិ អប្បក្តិ យាខាន នេកនំ សហព្យត់ ឧបបដ្ឋិន្តិ អប្បេក្តេខ្

១ និ.ប. បក្រេបក្សង្គសុ ។ ៤ ១ ម. ភោ ។ ៣ **ខ.** ខហ្មដូ<mark>ត</mark> ។

ឯសំទ្យេងបេសច្រហ្មនោះ មិនលាន់ឲ្យចេញទៅ វាងក្រៅបរិសទ្យឡើយ។ បតិត្រព្រះអង្គជីចរេន បុគ្គលណាមានសំឡេង ប្រកបដោយអង្គ ៤ យ៉ាង នេះ បុគ្គល ទោះ ហៅថា មានសំឡេងដូចសំឡេងគ្រហ្ម ។ បញ្ជិត្រព្រះអង្គ ដល់វែន គ្រានោះ សនង៍មាវត្រហ្ម និមិតអត្តភាពបន្ទួន ញ្ហា គង់លើបល្បង្គ មួយៗ របស់ពួកគារ់គ្នង្ស ទៅគា ហើយ ហៅពួកគាវគ្នង្ស ទៅតាមកថា ម្នាល អ្នកទាំងទ្បាយដ៏ចំរើន ពួកតាវត្តិង្សាទៅតា សំគាល់ហេតុនោះ ដូចមេច ព្រះមានព្រះភាគ អង្គ័នុះ ទ្រង់ប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ដើម្បី សេចក្តីសុ១ដល់ជនច្រើន ដើម្បីអនុគ្រោះ ដល់សត្វលោក ដើម្បីសេចក្ត ចំរើន ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុ១ ដល់ទៅតា នឹងមនុស្សទាំង៍ ទ្យាយៗម្នាលអ្នកទាំងទ្យាយដ៏ចំរើន បើញូកជនឯណានីមួយ ដល់នូវច្រះពុទ្ធ ជាទីពឹង ដល់ខូវព្រះធម៌ ជាទីពឹង ដល់ខូវព្រះសង្ឃ ជាទីពឹង ធ្វើខ្លុវការ . បំពេញក្នុងសីលទាំងឡាយ ហើយពួកជន នោះ លុះ៖ម្វាយរាងកាយ ខាង មុខអំពីសេចក្តីស្លាប់ទៅ ខ្វះកំទៅកេតជាមួយនឹងពួកទៅតាជាន់បន្ថេមត្រស្-នឹងពួក ទៅតា ជាន់តុសិត ខ្វះក៏ទៅកេតជាមួយនឹងពួក ទៅតា ជានយាម:

ជនវិសភសុត្តេ សនង្គហរព្រហ្មគោ យោសោ

តាវត្តិសាខំ ឧេវាខំ សហត្យតំ ឧបបជ្ជខ្លិ អប្ប-គេ ទ្វេ ភាគុម្មហារាជិតាខំ ឧេវាខំ សហត្យតំ ឧបបជ្ជខ្លិ យេ សព្វខំហ៊ីខំ គោយំ បរិទ្វេធខ្លិ តេ កន្ទេកាយំ បរិទ្វេធខ្លិត

(៣៧) ៩ឧមន្តំ ភេះ ព្រួញ្ញ សធ្ម័សលេ អភា-ស្ទី ។ មុខឧទ្ទី អ ទើ ១ ស្រី មា មុខខ្មុំ មា មេរិ ភាសានា ឃោសោយ។ ខេត្ត មេ ឃុំ មម ចល្បង្គំ ស្វាយំ ឯគោ ខ ភា**សត់តំ ។** រាយស្នា ១១១១ ខ្មែ សុត្តេ ស្រុសត្ថិ ធំឡុំតា រាយស្នា ព្រះ ស់ត្រូ តុលា ភ/ភ្ល ត្រ ។ នឧសស្^(១) ឧកេ មញ្ច តាវត្តិសា សហិន្តិតា ယောက္ ရေ႕ ရက္ခ်¥မ်္မ္ မောက္လို()∗) ស ត្រា ១ (™) ភាសត្ត ។

១ និ. ម. តុស្សុ ។ ៤ និ. យោ អយ់ មម បញ្ជង្គុំ សោយ ។ ៣ និ. ម វិ. ។

ដនវិលភិស្បត្រ សំឡេងគឺកកងរបស់សឧង្គមារច្រញ្ជ

ពួក ទៅភា ជាន់ហតុម្មហារាជិកា ពួកជនណា ញ៉ាំងកាយ ទៅភា ដែល ទន ទាបជាងគេទាំងអស់ឲ្យបរិបូណ៌ ពួកជនទាំងនោះ ក៏ញ៉ាំងពួកគន្ធគ្គ $^{(9)}$ ឲ្យ ชริชูณิ ฯ

(៣៧) បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សនង្គារព្រហ្ម បានពោលនូវ សេចក្តីនេះហើយ ។ បញ្ចិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលដែលសនង្គមាវព្រហ្ម ពោលនូវសេចត្តីនេះ មានសំង៍ឡេង៍គឹកកង់ ពួក ទៅតាសំគាល់ថា ព្រហ្ម ណា អង្គ័យលើបល្អង៍របស់អាគ្នាអញ ព្រហ្មនោះ និយាយតែម្នាក់ឯង ។ កាល បើសនង៍មារព្រហ្ម និយាយ តែមាក់ឯង៍ ព្រហ្មនិម៌្ន $^{(b)}$ ទាំងអស់ គិនិយាយដែរ កាលបើសនង្គមាព្រេហ្មអង្គុយ សៀម តែមាក់ឯង ព្រហ្មនិម្មិតទាំងអស់នោះ ក៏សៀមដែរ ។ ពួក តាវត្តិង្ស្រេវតា ព្រមទាំងព្រះឥន្ទ្រ សំគាល់សេចក្តីនោះថា និយាយតែម្នាក់ឯង **។**

បានសេចក្តីហិ ដន់ដែលទៅកើតជាទេវបុគ្គទន់ទាបជាងគេបំផុត ត្រឹមគន្ធព្វ

[🎍] ព្រហ្មឯទៀត ១ សងង្គមារគ្រហ្ម 🛮 បាននិច្ចិតហើយ

សុត្តផ្តល់ដីកេ ទីឃតិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

ឋាភាគ្នេន $^{(0)}$ អត្តាធំ ឧបសំហាតេ $^{(b)}$ ឯកឡេច អគ្គាធំ ឧុខសំហារិត្តា សក្តាស្បៈ នេកជមិច្ចស្បី ចល់ឡើ ជំងឺខិត្តា ដៅ តារត្តាស អាមៈដូស តំ កំ ចញ្ចុំ កោស្ត្រ នេវា តាវត្តិសា យាវ សុប្បញ្ញត្តា-បីមេ^(៣) គេជ ភភាតា ជាជនា បស្បាតា អាហតា សម្មាស់អ្គី ខ្វេន ខត្តាពេ ឥដ្ធិថានា ឥដ្ធិពហុលិ-កេតាយ $^{(4)}$ ឥទ្ធិរិសេរិតាយ $^{(d)}$ ឥម្ខិរិក្សាខ្លួតយ កាត់ទេ ខត្តារោ ឥឌ កោ កិច្ចា ជជួសមាជិប្បជាជសង្ខារ-សមន្ទាត់ទំ ឥធ្វិទាធំ កាប់តំ រ៉ាយសមាធិប្បធានសម្លាំ្រ-សមញ្ជាត់ ឥទ្ធិថានំ ភាពត់ ខិត្តសមាជិប្បធានសង្ខា។-សមញ្ជាក់តំ ឥទ្ធិថាជំ ការ៉េត់ រ៉េម៉ំសាសមានិច្បីជាជៈ សង្ខាសមន្មាត់តំ ឥឌ្វិចាធំ ភាវេត៌ ៩មេ ទោ កោ តេន

១ ឯក គ្នេ។ ៤ ខ. ១បសីហាសី ។ ๓ ឧ សុបញ្ញត្តា វិមេ ។ ម សបញ្ញត្តាច-មេ ។ ៤ ៦. គម្លិបហុតាយាតិ បាប់ ១ ៩វិត្យិ ។ ៩ ឥម្វិសសៅជាយាតិវា ឥម្វិសៅពាយា-គិវា ឥម្វិសតាយាគិវា បាប់ ។

សុត្តភូមិដក ទីបេនិកាយ មហាវិគ្គ

[ត្រ] បតិត្រព្រះអង្គីដ៏ចំរើន គ្រានោះ សនង្មារព្រហ្ម ប្រ-មូលនូវ១នដែលច្រើន ឲ្យមកជា១នតែមួយវិញ លុះប្រមូលនូវ១នដែល ច្រើន ឲ្យមកដាខ្លួនតែមួយវិញហើយ ក៏អង្គ័យលើបល្ងង៍ របស់ព្រះឥន្ទ្រ ជាធំជាង់ញូក ទៅតា ហើយគ្រាស់ ហៅពួកតាវត្តិង៍ស្រៅគា មកថា ម្នាល មកដ៏ចំរើនទាំង៍ទ្វាយ ពួកតាវត្តិង៍ទ្រៅតា សំគាល់សេចក្តីនោះ ដូចម្ដេច ឥទ្ធិហ្ទពាំង៤ នេះ ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ជាអហេន្តសម្មាសមុទ្ធ ព្រះអង្គទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ទ្រង់បញ្ជូតហើយដោយល្អ វមែង ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីធ្វើបុទ្ធិឲ្យច្រើន ដើម្បីធ្វើបុទ្ធិឲ្យរំសេសឡើង ដើម្បីធ្វើ បុទ្ធិឲ្យប្រែក ៗ ឥទ្ធិហុទ្ធ និ ៤ នោះតើដូច ទេច ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ភិក្ ក្នុងសាសនា នេះ ចំរើននូវឥទ្ធិបាទ ប្រកបដោយខន្ទសមាធិ^(១) និងបញ្ជនៈ សង្គ្រា $^{(b)}$ ចំរើននូវឥទ្ធិបាទ ប្រកបដោយរ៉ែយសមាធិ នឹងបធានសង្គ្រា $^{(b)}$ ចរេននូវឥទ្ធិទាទ ប្រកបដោយចិត្តសមាធិ នឹងបធានសង្គារ ចំពេនខ្មវឥទ្ធិ-ប្រភបដោយវ៉ៃមំសាសមាធិ នឹងបនាខសង្គារ ម្នាលអ្នកដ៏បំរើន

ຈ សមាធិ មានភិទ្ធ: ជាហេតុ ។)_២ បធានសង្ហារ ជានដល់សម្មហ្បធានទាំង **៤ ។**

ជីស:ស្រុកសុក្ខេ ឥទ្ធិបាទការិសាសិសំសក**ហ**

ភេស់តា ជាជតា បសុក្ស អហេតា សញ្សឲ្យផ្ល សៅភាយ ឥទ្ធិកាព្ធតាយ យេច ហ⁽⁰⁾ គេច គោ អន្ទន់នៃ មានឃា ម ពេលជា ម មេខេយ្សក្ន ឥទ្ធិទាខាន់ ភាវិតត្តា សហ្វើតានគ្នា យេប៉ ប៉ា គេចំ កោ អភាគតមទ្ធាន សមណា ៦ ព្រាហ្មណា ១ អនេតាវិទាន់ ឥធ្វិវិធី បទ្ទន្ធកោស្ស្រី សត្វេ នេ ៩-មេស ញ្ហោះ ខេត្ត ឥឌ្វិចាខាន់ ភាវិតតា ពហុលិកតេតា យេខ ហ៍ គេខ គោ ឯតហើ សមណា ក់ គ្រាហ្ម-ណា វា អខេត្របៃត់ ឥឌ្ធិវិធិ បច្ចុស្តាធ្នំ សត្វេ គេ សមេសា ខេត្ត សន្ទិសនាន់ ភាវិតត្ថា ពបុលិត-ត្តា បសុរុធ្ (ភា (ភា(ភ្លា (ឧក តាវត្តិសា មមមិម ស្វារិត្ត មនិរប់សរុទ្ធ ៤ ស្ត្រ ឧសាស្រ្ត ស្វិន្ន (w) ៤ មសុត្

១ a. យេ ហំ ។ ៤ a. ឥមេលំយេវ ។ ៣ a. គ្រហ្មេតិ។

ជំនវសភសូត្រ ពោលអំពីមានិសង្សនៃការចំរើនឥទ្ធិបាទ

ឥទ្ធិបាទទាំង ៤ នេះឯង ព្រះមានព្រះកាគអង្គនោះ ជាអរហន្តសមាសមន្ ព្រះអន្តិទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ទ្រង់បញ្ជាត់ហើយ វមែងប្រព្រឹត្ត ដេីម្បីធ្វេីបុទ្ធិឲ្យច្រេីន ដេីម្បីធ្វេីបុទ្ធិឲ្យរំសេសឡេីង ដេីម្បីធ្វេីបុទ្ធិឲ្យ ថ្ងៃក ៗ ម្នាល់អ្នកដ៏ចំរើនទាំងទ្បាយ ពួកជនណានីមួយ សមណៈឬត្រាហ្មណ៍ បានហើយនូវឥទ្ធិវិធៈ^(a) មានច្រើនប្រការ ក្នុងអតីត-កាល ពុកជនទាំងអស់ នោះបាន ហើយ ក្រោះបានចំរើនខ្លាំងទ្វិហាទទាំង ៤ នេះឯង ព្រោះបានធ្វើខ្លុំឥទ្ធិបាទទាំង៤ នេះឯង ឲ្យច្រើន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ទាំងទ្យាយ ពួកជនណានីមួយ ទោះបីជាសមណៈឬព្រាហ្មណ៍ ដែលនឹង បានខ្លាំឥទ្ធិវិធ: មានច្រើនប្រការ ក្នុងអនាគតកាល ពួកជនទាំងអស់នោះ ព្រោះបានចំរើននូវឥទ្ធិថាទទាំង ៤ នេះឯង ព្រោះបានធ្វើនូវ ឥទ្ធិហ្ទទាំង ៤ នេះឯង ឲ្យច្រើន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ពុភជន ណានីមួយ ទោះបីជាសមណៈឬក្រាហ្មណ៍ រមែងបាននូវឥទ្ធិវិធ: ច្រើនប្រការ ក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ ពួកជនទាំងអស់ នោះកំរមែងបាន ព្រោះបាន ចំរើនទូវឥទ្ធិបាទទាំង ៤ នេះឯង ក្រោះបានធ្វើនូវឥទ្ធិបាទទាំង ៤ នេះឯង ឲ្យច្រើន ម្នាល់អ្នកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ពួកតាវត្តិង្ស ទៅតាឃើញឲ្យខ្មានុកាព មានសភាព ដូច្នេះនេះ ប្រស់យើងដែរឬទេ ។ ពួកទៅតាធ្វើយតបថា ១ ចំណែកនៃឫទ្ធិ

សុត្តស្ថិជិកេ ទីឃនិកាយស្យូ មហាវិគ្នោ

ទោ កោ ៩មេសំយៅ ខត្ត ឥទ្ធិភាព ភាវិត្តា ពេញលើកាត់ត្តា ៧ម៉ែលចិច្ចិកោ ៧ម៉ែលានុភារេក់តំ ។ (យ។) មុខឧង ្ខំ ងទើ ១ ឃើ ភាព មួយ ការ មួយ ក្រ មួ សិត្ត ។ ឥឧមត្ថ៌ ភឌ្ដេ ត្រហ្មា សធដ្ឋមារេក ភាសិត្តា នេវេ តាវត្តិស អមនេស ត ក មញ្ចុំ កោនេ នេវ តាវត្តិសា យាវញ៉ាំធំ គេន ភភវតា ជានគា មស្បូតា អរមាតា សញ្ចូសទូ ខ្លេង ខេត្ត សាធិតមា អដ្ឋខ្លៃ សុខសុព្ទភេសល ។ ភេស ស សេ ។ (៤០) ៩៩ កោ វាយស្នេ មុំមន្តេ វិហរតិ តាមេហិ សំសដ្ឋោ អតុសលេហ៍ ជម្នេហ៍ ។ សោ អព្វេះ មានពេះ មានពិវា មានពិវា មានពេះ មាន រិសោ មនសិតហេតុ ឧមា្សុឧម្មុំ មដិមជ្ជិត ។ សោ អាយនម្មស្សន^(a) អាគម្នា យោចំសោ មនសិតាាំ

១ ធ. ម. អរិយធ ស្វន៍ ។

សុត្តស្ថិតិក ទីឃនិកាយ មហាវិឌ្គ

ម្នាលអ្នកដ៏ចំរ៉េនទាំងឡាយ ឯ១៩១ ំពុនជាមានបុទ្ធិ ឲ្រើនយ៉ាង់នេះ មាន អា**នុភា**ព ឲ្រើនយ៉ាង៍នេះ ព្រោះបានចំរើននូវឥទ្ធិបានទាំង៍ ៤ នេះឯង ព្រោះ បាន ធ្វើនូវឥទ្ធិបានទាំង៍ ៤ នេះឯង៍ ឲ្យច្រើន ។

(៣៩) ដន់សេភយក្ស ក្របទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន
សនង្គមាព្រេញ បានគោលនូវសេចក្តីនេះហើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន
លុះសនង្គមាព្រេញ គោលនូវសេចក្តីនេះហើយ ក៏ពោលនឹងពួកគារ់ត្តិង្សទៅតាថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ពួកគារ់ត្តិង្សាទៅតា សំគាល់សេចក្តី
នោះដូចម្ដេច ត្រង់ដែលថា ការបាននូវទុកាស ៣ យ៉ាង ដើម្បីបាននូវ
សេចក្តីសុ១^(១) ដែលព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ជាអរហន្តសម្មាសមួន
ព្រះអង្គជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងហើយ ។ ការបាននូវ
ទុកាសពយ៉ាង តើដូចម្ដេច ។

(៤០) ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើនទាំងឲ្យយ បុគ្គលពួក១៖ ក្នុងលោកនេះដាប់ ដំពាក់ ដោយកាមទាំងឲ្យយ ជាប់ជំពាក់ ដោយអកុសលធម៌ទាំងឲ្យយ។ សម័យជា១ាងក្រោយមក បុគ្គលនោះ បានស្ដាប់នូវអរិយធម៌ ធ្វើខុកក្នុង ចិត្តដោយខុបាយនៃប្រាជា ប្រតិបត្តិនូវធម៌ ដ៏សមគួរដល់ធម៌ ។ លុះបុគ្គល នោះអាស្រ័យការស្ដាប់អរិយធម៌ អាស្រ័យការធ្វើខុកក្នុងចិត្តដោយខុបាយ

០ អន្និកថា ថា សេចក្ដីសុខក្នុងឈាន សេចក្ដីសុខក្នុងមគ្គ សេចក្ដីសុខក្នុងផល ។

ជនវិសភសុត្តេ ២៤ម៉ោកាសាធិតមកថា

ឌសាឋឌត្ថិ ឧឌ្ដឧឌ្ឌ័ន_(a) អមុម ដោ រូលនេ្ដ មានេស្ អស់សដ្ឋោ អគុសលេហ៍ ជម្មេហ៍ ។ តស្ប អស់-សដ្សា ្តាមេហ អស់សដ្សា អកាសលេហ ១មេ-ಚುರ್ಣಾರು ಭಾರಣದ ಕಾರು ಕ್ಷಾಣ್ಣ ಕಾರು ಕ್ಷಾಣಣ ಕ್ಷಣ ಕಾರಣಕ សា កោ អស់សដ្ឋក្ប តាមេហ៍ អស់សដ្ឋក្ប អតុ សលេហ៍ ឧម្មេហ៍ ឧប្បដ្ឋតិ សុទំ សុទា ភិយ្យេ សោ-មន្សុំ ។ អយ់ ទោ កោ គេជ ភភុភ្ បស្បាត អហេតា សមាសដ្ឋនិច្ច សណ្ស វូយាសា-ចូនសោ អដ្ឋដែល សុខសុរាច្នេសល ។

(៤០) មុខ ឧព្យ ភោ ៩ ខេត្តម្បី និឌ្យាតៃ តាយសង្ខាក អប្បឌិប្បស្បន្ទា ហោឌ្គិ និឌ្យាតិកា

១ ឱ. ម. ធម្មានុធម្មហ្ជដឹបត្តិ ។ ៤ ខ. មុខា ៣មុជំ ។ ម. ៣មុជំ ។

ជនវស់វស្សីព្រ ពោលអំពីការបានទូវឱកាស 💤

នៃ ទ្រាជា ប្រតិបត្តិនូវធម៌ ដ៏សមគួរដល់ធម៌ ក៏ជាបុគ្គល លៃងជាប់ចំពាក់ ដោយតាមទាំងទុក្យ លែងជាប់ចំពាត់ ដោយអកុសលធម៌ទាំងទុក្យ 🔻 កាលដែលបុគ្គល នោះលែងដោប់ចំពាក់ដោយកាមទាំងឡាយ ហើយ លែង ជាបច្ចាត់ ដោយអកុសលធម៌ទាំងទ្បាយ ហើយ សេចក្តីសុខ ក៏កើត ទ្បើង សោមនស្ស ក៏កើតឡើង ដោយក្រៃលែង ព្រោះសេក្តីសុខ ជាបច្ច័យ ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើនទាំងទ្វាយ សេចក្ដីកែរាយមានកម្លាំងទាំង កើតឡើង ក្រោះសេចក្តីកែពយមានកម្លាំងទន់ ដូចម្តេចមិញ ម្នាលអ្នកដឹ ចំរើនទាំងឡាយ កាលដែលបុគ្គលលែងជាប់ចំពាក់ ដោយកាមទាំងឡាយ ហើយ លែងជាប់ចំពាក់ដោយអកុសលធម៌ទាំងឡាយហើយ សេចក្តីសុខ ក់កើតឡើង សោមនស្ស ក៏កើតឡើង ដោយក្រែលែង សេចក្តីសុ១ (ជាបច្ច័យ) ដូច្នោះដែរ ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ នេះ ឯងដាការបាននូវត្តាសដាបឋម ដើម្បីបាននូវសេចក្តីសុ១ ដែលព្រះ មានព្រះភាគអង្គនោះ ជាអរហន្តសម្មាសមុទ្ធ ព្រះអង្គជ្រាបច្បាស់ ឃើញ ច្បាស់ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងហើយ

(៤១) ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គលពួក១៖ ក្នុ លោកនេះ មានកាយសង្ខាវ^(១) ដ៏គ្រោតគ្រាត មិនទាន់សូបម្នាប់ មាន

៣យសង្ខារ បានដល់អស្បាសចស្បាស: គឺដំនើ្លមបេញចូល ។

សុគ្គន្តចិតិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

វិទឹសខ្លាក អព្យដ៏ព្យស្សន្ធា 'យោន្តិ និន្យារិកា ចិត្ត-សង្ខារ អត្បដ៏ច្បូស្សូន្ធា សោធ្គំ ។ សោ អចវេធ ស-មយេន អាំយន់ខ្ញុំ សុណាត់ យោធិសោ មនុស់គារោត់ ឌគាថ់ឌគ្គី ឧឌ្ឍឌីឌ ឯ សហា អាល្លឌគិហាច្នៃ អា-នត្ត យោកម្រោ ឧធស្មាន នគ្គាន់ នត្តិ ឧទ្ធនិន្តិស្តិ (e) ង់ខ្សាក់កា កាយសម្លាក បដិប្បុស្សុទ្ត ង់ខ្សាក់កា វេទីសង្ខាត ចដិច្បស្បត្តិ ជំនា្វ្រាំកា ចិត្តសង្ខាត ច-ដិច្បសុម្ពត្តិ ។ តស្ប ជុំធ្យារិការដំ កាយសង្ខារាជំ តន្តជាមានៃ៣ នូចប្រមាន រុច្ចអង្គារន្ត ឧត្តពិសាវិនិ-យា និធ្យាកៃកាន់ ចិត្តសង្ខាក់នៃ បដិហ្សស្សន្ធិយា នុហ្ស-ជូតិសុខិសុខា ភិយោ សោមនិស្សំ ។ សេយាទ្រាចិ ្សេ ខេត្ត ទ ទេ ឡើ ជា យេ៩ ស្គាម សេ កោ វុធ្យ រិកាន់ កាយសង្ខារានំ ថដិច្បស្បៈនិយា ង្ខោរិកាន់ វិទីសង្ខារាធំ បដិច្បស្សន្ធិយា ជុំខ្យារិការធំ ចិត្តសង្ខា. ာင္ ဗင္ဗ္ကြက္မရွိတာ ရပ္စ္ကြင္တဲ့ လုခို လုခု အီးယ႑ာ

១ **១**. ម. ចម្នានុធម្មហ្លដ់បត្តិ ។

ត្យុត្តស៊ូជិក ទីឃេនិកាយ មហាវិត្ត

វចីសង្គារ $^{(f o)}$ ជ គ្រោតគ្រាត មិនទាន់ស្ងប់ម្យាប់ មានចិត្តសង្គារ $^{(f b)}$ ជំគ្រោត គ្រាត មិនទាន់ស្លារម្នាល់ ។ សម័យទាងក្រោយមក បុគ្គលនោះ ស្លាប់នូវ អរិយធម៌ ធ្វើខុកកង្គចិត្តដោយទុំបាយ ប្រតិបត្តិខ្លាំធម៌ ដ៏សមគួដេលធម៌ ។ លុះបុគ្គលនោះ អាស្រ័យការស្ដាប់អរិយធម៌ អាស្រ័យការធ្វើខុកក្នុងចិត្ត ដោយទុព្ធយ នៃព្រុជា ប្រតិបត្តិនូវធម៌សមគួរដល់ធម៌ហើយ កាយសង្ខារ គ្រោតគ្រាត ក៏ស្ទប់រម្យាប់ទៅ វិចិសង្ខារគ្រោតគ្រាត ក៏ស្ទប់រម្យាប់ទៅ ចិត្ត-សង្ខារគ្រោតគ្រាត ក៏ស្ទប់រម្ងាប់ទៅ។សេចក្តីសុ១វេមង៍កើតឡើងដល់បុគ្គល នោះ ព្រោះការស្ទប់រម្វាប់នៃកាយសង្ខារគ្រោតគ្រាត ព្រោះការស្ទប់ម្យាប់ នៃវិចីសង្ខារគ្រោតគ្រាត ព្រោះការស្វេបម្វេប នៃចិត្តសង្ខាបគ្រោតគ្រាត ឯសោមនស្សក៏កើតឡើង ដោយក្រែលែងព្រោះសេចក្ដីសុ១ បច្ច័យ)។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ សេចក្តីកែកយមានកម្ខាំងកើតឡើង ព្រោះសេចក្តីកេរាយមានកម្លាំងទន់ដូចម្តេចមិញ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើនទាំងីឡាយ សេចក្តីសុខរៅមង់គេត់ ឡើង ព្រោះស្ងប់ ម្ងេច នៃកាយសង្ខារ គ្រោតគ្រាត ព្រោះការស្តបរម្ភាប់ នៃវិចីសង្គ្លារគ្រោតគ្រាត ព្រោះការស្ទបរម្វាប់នៃចិត្ត-ឯសោមនុស្សក៏កេត្តឡើងដោយក្រែលែង សង្ខារគ្រោតគ្រាត

១ វិប៊ីសង្ហារ បានដល់វិតក្ក: វិបារ: គឺការគ្រិះរិះអារម្មណ៍នឹងការពិបារណា ។ ៤ ខិត្តសង្ហារ បានដល់សញ្ហានឹងវេទនា គឺការបាំអារម្មណ៍នឹងការអារម្មណ៍ ។

ជីនវិសភសុគ្គេ ទុគិយគគិយោកាសាធិគ មកថា

ដែលមានស្ស៊ី ។ អយ់ ទោ ដោ នេះ នេះ កក់ថា ជានេះ បស្សាស អរមាន សម្មាសម្ពីធ្វេះ ផុតិយោ វិកាសា -ជិតមោ អនុពុធ្វោ សុខស្សាជិតមាយ ។

[៤៤] ឬឧ ឧមរំ ភោ ឥ េក េញ ឥនំ កុសលន្តិ យជាកូតំ ឧប្បជាលាត់ ឥនំ អកុសលន្តិ យជាកូតំ ឧប្បជាលាតិ ឥឌំ សាវជ្ជធ្លំ យជាកូតំ ឧប្បជាលាតិ ឥឌុំ អចរុជ្ជិទ្ធី លានាឃុំងូ ចេណ្ឌសង្គ មុខ្លួ យថាកូតំ ឧប្សាភាខាត់ ឥនំ ឧ សៅតព្វៀ យថាកូតំ ឧប្បជាលាត់ ឥធំ ហើនឆ្លំ យយាភូតំ ឧប្បជាលាត់ ឥធំ ឧហុស្តិ លាខាងិខ្លួន ខេល្លាស្មាម។-ប្បដិកាត់ខ្លី យជាភូតំ នប្បជាជាត់^(១) ។ សោ អមប្រ សមយេន អវិយដម្មុំ សុណាត់ យោធិសោ មនសិត-រោត៌ ឧញ្ទុឧញ្ញុំ បដ្ឋបដ្ឋតិ ។ សោ អាំយឧញ្សប្រជុំ អាតម្ម យោធិសោ មនសិតារំ ឧមានឧម្ម័ មឌិមជ្ជតិ 👓 🤋. ម. ឥទិ សាវដ្ឋូ ។ ឥទិអស់វដ្លំ ។ ឥទិ សេរិតព្ំំ ។ ឥទិ ហ៊ីនំ ឥទំ បណីតំ ។ ឥទំ កណ្ណសុក្តសប្បដិភាគន្តិ យថាភូតំ នប្បដាសាតីតិ ទិស្សន្តិ។

សេចក្តីសុ១ (នោះជាបច្ច័យ) ក៏ដូច្នោះដែរ ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើនពាំងឲ្យយ នេះឯង ជាការបាននូវត្ថាសជាគំរប់ពីរ ដើម្បីបាននូវសេចក្តីសុ១ ដែល ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ជាអរហន្តសម្មាសមុទ្ធ ព្រះអង្គជាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ទ្រង់ត្រាស់ដ៏ង៍ហើយ ។

(៤៤) ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើនទាំងីឡាយ មួយទៀត បុគ្គលពួក១៖ ក្នុង លោក នេះ មិនដឹងច្បាស់ តាមពិតថា នេះ ជាកុសល មិនដឹងច្បាស់ តាមពិតថា នេះ ជាអកុសល មិនជំងឺច្បាស់តាមពិតថា នេះ ជាអំពើប្រកប ដោយ ទោស មិនដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះ ជាពុំពើមិនមាន ទោ,ប មិនដឹង ច្បាសតាមពិតថា នេះ ជាអំពើគួរសេព មិនដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះ ជា អ ពេមនគួរសេព មិនជំងឺច្បាស់តាមពិតថា :នះ ជាអំពើថោក៣០ មិនដ៏ង ច្បាស់តាមពិតថា នេះ ជាអំពើខ្ពង់ខ្ពស់ មិនដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះ ជា អំពើឡៅ ជាអំពើស ជាអំពើមានចំណែកប្រៀបផ្ទឹមគ្នា ។ ស១យជាខាង ក្រោយមក បុគ្គលនោះ ស្ថាបនូវអរយធម៌ ធ្វើទុកកុង៍ចិត្តជោយទបុរយ ប្រតិបត្តិខ្លាំធម៌ ដ៏សមគួរដល់ធម៌ ។ បុគ្គលនោះ លុះអាស្រ័យការស្លាប់អ-វិយធម៌ អាស្រ័យការធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយទុបាយ ប្រតិបត្តិនៅធម៌ ដ៏សមគួរ

សុត្តន្តបំជាព ទីបេរិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

ឥដំ គុសលដ្ត យថាគូទំ បជានាគ៌ ឥដំ អតុស-លឆ្នំ យ៩ក្រុស មជាសាតិ ៩៩ សាវដូច្និ យ៩ក្រុស ខ្សាស្ត្រ ឥឌុំ មានជួរ យទ្ធាភ្នំ ខ្សាស្ត្រ ឥឌុំ យថាកូត បជាជាតិ ៩៨ ហ៊ុនភ្នំ យថាកូត បជា-សេទ្ធ នុឌ្គ មហាន់ខ្លី យ៩វាភូទិ មជាសាទ នុឌ តែល្អស្ត្រីសព្វជិភាគឆ្នំ យជាគ្នាត់ ។ តស្ស ឃុំ ជានគោ ឃុំ បស្សគា អក្សា បហិ យត់ រ៉ះដ្ឋា ឧប្បជ្ជត់ ។ តស្ស អវិជ្ជាវិបតា រំជ្ជ-ញ្ជា ឧស្សដ្ឋិត សុខំ សុ**ខា** ភិយោ្យ សោមជស្ប៉ី ។ សេយ្យទាត់ គោ ថមុខា ទាមោន៉ូ ជាយេ៩ រៀវថេវ សោ គោ អរិជ្ជាវិវិតា វិជ្ជិញ្ជូនា ឧប្បជ្ជិតិ សុខ៌ សុទា ភិយ្យា សោមនេស្ស៊ី ។ អយំ ទោ គោ

ត្យត្តតូលីជិក ទីបេនិកាយ មហាវគ្គ

ដល់ធម៌ ក៏ដឹងច្បស់តាមពិតថា នេះ ជាកុសល ដឹងច្បស់តាមពិតថា នេះ ជាអកុសល ដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះ ជាអំពើប្រកបដោយទោស ដឹងច្បស់តាមពិតថា នេះ ជាអំពើមិនមាន ទោស ជឹងច្បស់តាមពិតថា នេះ ជាអំពើគួរសេត ជំង៏ច្បាស់តាមពិតថា នេះ ជាអំពើមិនគុរសេព ដឹង ច្បស់គាមពិតថា នេះ ជាអំពើថោកទាប ដឹងច្បស់គាមពិតថា នេះ ជា អំពើខ្ពង់ខ្ពស់ ដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះ ជាអំពើទៅ ជាអំពើស ជាអំពើ មានចំណែកប្រៀបផ្ទឹមគ្នា ។ កាលដែលបុគ្គល នោះ ដឹងច្បាស់យ៉ាងនេះ ឃើញច្បាស់យ៉ាង៍នេះហើយ អវិជ្ជាក៏សាបសូន្យទៅ វិជ្ជាក់កើតឡើង ៗ សេចក្តីសុ១ វមែងកេតឡើង ដល់បុគ្គលនោះ ព្រោះការសាបសួន្យទៅ នៃអវិយ្ជា ក្រោះការកើតឡើងខែវិជ្ជា ឯសោមនស្ស ក៏កើតឡើង ដោយ ក្រៃលែង ព្រោះសេចក្តីសុខ (នោះជាបច្ចុយ) ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើនទាំង ទ្យាយ សេចក្តីកែលយហនកម្លាំង៍ខ្លាំង៍ វមេង៍កើតឡើង ព្រោះសេចក្តីក រាយមានកម្ខាំងខែន ដូចម្ដេចមិញ ម្នាល់ស្ទង់ចំរ៉េន់ខាង់ខ្យាយ សេចក្ដីសុខ រមែងកើតឡើង គ្រោះការសាបសុន្យទៅនៃអវិជា គ្រោះការកើតឡើងនៃ វិយា ឯសោមនស្ស ក៏រមែងកើតឡើង ដោយក្រៃហែង ក្រោះសេចក្ដីសុខ (នោះជាបច្ច័យ) ដូច្នោះដែរ ។ មាលអ្នកដ៏ខំរើនទាំងីឡាយ ខេះឯងជា

ជនវិសភសុត្តេ ចតុស្សតិប្បដ្ឋានកថា

តែនេះ ភភាស ជានេសា ប្រសួស អបោស សញ្ សត្តខ្លេះ គេតំយោ ជិកាសាជិកមោ អព្តុខ្លេ សុខស្បាជិកមាយ ។ ៩មេ ទោ កោ គេនេះ ភក សៃ ជានេសា ប្រសួស អហេសា សម្មាស់ទូខ្លេះ គយោ ជិកាសាជិកមា អព្តុខ្លា សុខស្បាជិកមាយគំ ។

(៤៣) ឥឧបត្តំ ភពន្ត (១ញា សឧដ្ដមារោ អភាសិត្ត ។ ឥឧបត្តំ ភពន្ត (១ញា សឧដ្ដមារោ ភាសិត្វា ឧដេ តាវត្តិសេ អាមន្តេសិ តំ កា បញ្ជូតិ ភោស្តា ខេវា តាវត្តីសា យាវ សុប្បញ្ញត្តិបែ នេះ ភភាតា ជានតា បស្បាត អហេតា សម្មាសម្ពុធ្វេះ ខេត្តារោ សតិប្បដ្ឋា-ជា កាសល់ស្បាជិតមាយ ។ កាត់បេ ខត្តារោ សតិប្បដ្ឋា-

ជីសវិសភសូត្រ ពោលអំពីសតិបដ្ឋានទាំង ៤

ការបាននូវឱ្យកាសជាតំរប់ ៣ ដើម្បីបាននូវសេចក្ដីសុ១ ដែលព្រះមាន ព្រះភាគអង្គនោះ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គជ្រាបច្បាស់ ឃើញ ច្បាស់ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងហើយ ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ការបាន នូវឱ្យកាស ដើម្បីបាននូវសេចក្ដីសុ១ ៣ ប្រការនេះឯង ដែលព្រះមានព្រះ ភាគអង្គនោះ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងហើយ ។

(៤៣) បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សនង្គីមារព្រហ្ម បានពោលនូវសេចក្ដី
នេះហើយ ។ បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន លុះសនង្គីមារព្រហ្ម ពោលនូវសេចក្ដី
នេះហើយ ទើបពោលនឹងតួកតាវត្ដិង្ស ទៅតាថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ
តួកតាវត្ដិង្សទៅតា សំគាល់សេចក្ដីនោះដូចម្ដេច ត្រង់ដែលថា សតិបដ្ឋាន
ទាំង ៤ នេះ ដើម្បីបាននូវកុសល (๑) ដែលព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ជា
អរហន្ដ សមា្សមុទ្ធ ព្រះអង្គជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ទ្រង់បញ្ជាត់ ហើយ
ដោយល្អ ។ សតិបដ្ឋានទាំង ៤ តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ
កិត្តិក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាឃើញរឿយៗនូវកាយក្នុងកាយដាខាងក្នុង

១ សំដោយកមគ្គនំងផល ។

សុត្តស្តិជិត ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

អាតាប៊ី សប្បជានោះ សត៌មា នៃយ្យ លោក អភិជ្ឈា-នោមជុស្ស៊ី អជ្ឈត់ កាយេ កាយេខុបស្ស៊ី វិហៈនោ តត្តសញ្ សមាជិយត៌ សញ្ វិប្បស៊ីឧត៌ ។ សោ តត្ សម្មាសមាហ៍ គោ សម្មាវិហ្សស ឆ្នោះ ១៣ ខ្លាំ ១៤ភាយ ញាណឧសារ្ធ អភិបិទ្ធនេះ ។ អជ្ឈន់ វេឌជាសុ វេឌ-ជាជុបស្បី វិហរតិ អាតាប៊ី សម្បូជាលោ សតិមា វិទេយ្យ លោក អភិជ្ជានោមឧស្សិ អជ្ឈត្ត វេឌជាសុ ក្រេស ខែស្ពី រូស ទេ ខេង មាន ខេង មាន ខេង វិហ្សសិនតិ ។ សោ តត្ត សម្មាសមាហ៍តោ សម្មា-វិឌ្ឍស ညော စက်ရှာ ဗဟမၼဆလု ကျောကာဧလာဌ်ဋိ မာန်-្សា ទេ ។ អជ្ឈាន ខ៍ ទេ ខំតាន្ទក្សី ហែរតំ អាតាម

សុត្តនូចិដិក ទីបេនិកាយ មហាវិធ្ន

មានព្យាយាម ជាគ្រឿងដុត្តដែងខ្លួកលេស មានសេចក្ដឹង១ន ស្មារតី កំបាត់បង់នូវអភិជ្ឈានឹងទោមនស្សក្នុងលោក^(១) ភិក្ខុកាល ពិលាវៈ ណា ឃើញរឿយ ។ នូវកាយជាខាងក្នុងហើយ ក៏រមែងតាំងចិត្តភ្ជាប់ ដោយប្រពៃ ជ្រះថ្នាដោយប្រពៃ ភ្នុងតាយជាខាងក្នុងនោះ ។ ភិក្ខុនោះ លុះមានចិត្តតាំង៍ខ្លាបដោយប្រពៃ ដ្រះថ្នាដោយប្រពៃ ក្នុងកាយជាខាង គ្នងនោះហើយ រមែងញ៉ាំងញាណខុស្សនៈ (ការដ៏ងនឹងការឃើញ) ឲ្យកើតក្នុងកាយ របស់បុគ្គលដទៃ ជាខាងក្រៅបាន ។ ភិក្ខុពិលាវណា ឃើញរឿយៗ ទូវេ៤៩នា ក្ងាវេ៤៩១ទាំងទ្វាយ ជាខាងក្ងា មានព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតតំដៅនូវតំលេស មានសេចក្ដីដ៏ង្ខន មានស្មារតី កំបាត់ ชង់នូវអភិជ្យានឹង**ខោ**មនស្សក្នុងលោក ភិក្ខុកាលពិលាណោយេញរៀយ ៗ នូវ៧ទនា ក្នុងវេទនាទាំងឲ្យយ ជាខាងក្នុងហើយ ក៏រមែងតាំងចិត្តខាប ដោយប្រពៃ ជ្រះថ្នាដោយប្រពៃ ក្នុងវេទនា ជាខាងក្នុងនោះ ។ ភិក្ខុ នោះ លុះមានចិត្តតាំងខ្លាប់ដោយប្រពៃ ជ្រះថ្ងាដោយប្រពៃ ក្នុងវេទនា ជាខាងក្នុងនោះហើយ ម៉េមង៍ញ៉ាំង៍ញាណៈខស្សនៈ ឲ្យកើតក្នុងខេនាទាំង ទ្វាយ របល់បុគ្គលដទៃ ជាខាងក្រៅបាន ។ ភិក្ខុពិលារណៈឃើញរឿយ ។ ខ្លុំចិត្ត ក្នុងចិត្តជាខាងក្នុង មានព្យាយម ជាគ្រឿងដុតក់ដៅខ្លុកលែស

១សំដោយកេលយ ឬខណៈភាគកូនូទាំង១ ។

ជនវិសរាសុត្តេ ចតុស្សតិហ្បដ្ឋានកមា

សម្បីជានោ សភិមា វិធេយ្យ លោក អភិជ្ជានោមជ-មារ៉ូ មជាខ្ញុំ ខ្យុខ ខ្ញុំ ខ្ពុខ ខ្ពុំ ខ្ពុខ ខ្ពុំ ខេត្ត ខេត ស្សា មេសា ខ្មែរ ខេត្ត ស្វា ខេត្ត ស្វាយ-ឧសារិត អង្គ ខានេស ឯងពីង ខាងមា ឧសិនិឧសារិ វិហាវត៌ អាតាប៊ី ស រូជាពោ សត៌មា វិធេយ្យ លោក អង្គី នោស្ត្រ អង្គ ខ គេ។ ខគាថ់ជមា ច្រ-រដោ ស្ដ មគាំ មានព្រះពង្ មគាំ រូជិក្នុងស្ង រមោ ឆ្នំ ទាស់ទាស្សា ទាស់ព្រំខាំទ្រ ខេត្ត ខេត តើជា ឈ្លាប់ទេស្សីកូ ងង្គម្លាំខេឌ្ឌ ឯ ឌុគេ សេ មោ តែជេ ភភាតា ជាជតា បស្បាតា អបោតា សមា្សមុ ខ្ទេច ខត្តារោ សត់ប្បដ្ឋាល ខេញតា តាសលស<u>្</u>ជាជិក-មាយាត់ ។

ជិស្សសក្សត្រ គោលអំពីសតិបង្ហានទាំង ៤

មានសេចក្តីដឹង១ូន មានសាត្រី កំបាត់បង់ខ្លាអកិដ្ឋានឹង ពេមនុស្ស កុង លេក កិត្តកាលពិលារណា ឃើញរឿយ១ នូវចិត្តក្នុងចិត្ត ជាខាងក្នុងហើយ តិវមែងតាំងចិត្តខ្លាប់ដោយប្រហៃ ដ្រះថ្កាដោយប្រពៃ ក្នុងចិត្តជាទាងក្នុង នោះ ។ ភិក្ខុ នោះ លុះមានចិត្តតាំងឡាប់ដោយប្រពៃ ជ្រះថ្ងាដោយប្រពៃ ក្នុងចិត្តជាទាងក្នុងនោះហើយ រមែងញ៉ាំងញាណ សន្រៈ ឲ្យកើតក្នុងចិត្ត របស់បុគ្គលដទៃ ជាខាងក្រៅបាន ។ ភិក្ខុពិលារណាឃើញរឿយ ។ នូវធមិ ក្នុងធម៌ទាំងីឡាយជាខាងក្នុង មានព្យាយាម ជាគ្រឿន៍ដុតកំដៅខ្លុកលៃស មានសេចក្តីជំងំខុន មានសាត្រី កំបាត់បង់ខ្លាំអកិជ្ឈាន់ងី ទោម ស ក្នុង លោក ភិក្ខុកាលពិលារណាឃើញរឿយ។ នូវជមិក្ខុងធម៌ទាំង ឡាយ ជាខាង ក្នុងហើយ ក៏រមែងតាំងចិត្តខ្លាប់ដោយប្រពៃ ដ្រះថ្ងាដោយប្រពៃ ក្នុង ធម៌ជាខាងក្នុងនោះ ។ ភិក្ខុនោះ លុះមានចិត្តតាំងគ្លាប់ដោយប្រពៃ ដ្រះថ្វា ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ជាខាងក្នុងនោះហើយ ក៏រមែងញ៉ាំងញាណទស្សន: ឲ្យកេត្តដ៏ជម្ពស់ ន៍ ស្ពាយ របស់បុគ្គលដ ទៃជាខាងក្រៅបាន ។ ម្នាលអ្នកដឹ ប្រើនទាំង ឡាយ សតិបដ្ឋានទាំង៤ នេះឯង ដើម្បីបានទូវកុសល់ដែលគ្រះ មានព្រះភាគអង្គី នោះ ជាអរហន្តសមាសមុទ្ធ ព្រះអង្គី ជាបច្បាស់ ឃើញ ហ្វាស់ ទ្រង់បញ្ជូន ហើស

សុត្តតូចិដិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

(៤៤) ៩៩៩៩ មាន មាន មាន មាន មាន មាន មាន (៤៤) က်းရွာ^(၈) ၅ ရေဒမရွိ အႏွင့္ စြယ္သာ ကာအရွိမ်ားက ကာည်ရွာ ឧបៅ តាវត្តសេ អាមន្តេស ត កាំ មញ្ជ កោរនា ខេវា តាវត្តិសា យាវ សុប្បញ្ជាតាប់មេ គេជ ភក់វតា ជានេតា បស្បាតា អាហាតា សមា្សដុខ្លេះ សត្ត ស-មាឌ្ឍ ស្តាសមាឌ្ស ស្រាលល (២) សម្មាស-មាឌ្សា^(m) ខារជំរួល ។ ២៩ខេ មន្ល្_(p) ។ មគិ-ត្រី សាស៊ាមាឡីលើ សាស៊ីមេល មាស៊ីមេដី យ៉េ មាស៊ា-ត់មេហ៍ សត្សា (ខ្លែ^(៥) ចិត្តស**្ប ឯ**គាត្ត បរិក្ខាតា មញ្ចុំខ្លួន កោ អរិយោ សម្មាសមាធិ សន្ចធំសោ

ទ ម. ភាសិត្ត ។ ៤ ម. សមាធិស្ស បរិភាវតាយ ។ ៣ ៖. សមាធិស្ស ។ ៤ ១. សត្ត សេយ្យូថី៖ ។ ៥ ១. លត្ត អង្គេហ៌ ។

សុត្តតូចិដិក ទីឃនិកាយ មហាវិត្ត

(៤៤) បត្សិត្តព្រះអង្គដ្ដុំចំរើន សន្តមាវេទ្រល្ម ថានយោលន់វ្រេចក្ដី នេះហើយ ។ បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន លុះសន្ស៍មារគ្រេញ ពោលសេចក្ដី នេះហើយ ទើបពោលនឹងពួកតាត្រឹង្សទៅតាថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើនទាំង ទ្យាយ ញ្ចុកតាវត្តិង្សែទៅតា សំគាល់សេចក្តីនោះដូចមេច គ្រង់ដែលថា ជមិជាបរិការនៃសមាធិ ៧ យ៉ាង៍នេះ ដើម្បីចំរើន នៃសម្មាសមាធិ ដើម្បី បរិបូណ៌នៃសម្មាសមាធិ ដែលព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ជាអរហន្តសម្មា-សត្ថទូព្រះអង្គ ជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ទ្រង់បញ្ជូត ហើយដោយល្អ ។ ធមិ ជាបរិការ នៃសមាធិ ៧ យ៉ាង តើដូចម្ដេច ។ សមា្ធិដ្ឋិ (សេចក្ដីយល់ ត្រៃ) 🤊 សម្មាសង្គប្បៈ (សេចក្តីត្រិះរិះត្រៅ) ១ សម្មាក់ថា (សំដីត្រៅ) ១ សម្មាតមន្ទ: (ការងារត្រូវ)១ សម្មាគាជីវ: (ការចិញ្ចឹមជីវិតត្រូវ)១ សម្លាវយាម: (សេចក្តីព្យាយាមត្រវ)១ សម្មាសតិ (សេបក្តីលើក ត្រវ)១ ។ ម្នាលដ្ឋកូលីខំពុនទាំងឡាយ សភាវៈនៃចិត្ត មានអារម្មណ៍ មូលតែមួយណា ដែលអង្គទាំង ៧ នេះ ចោមរោមហើយ ម្នាលអ្នកដំ ចំរើនទាំងទ្យាយ សភាវៈ នៃចិត្ត មានអារម្មណ៏តែមួយនេះ លោក ហៅ ថា សម្មាសមាធិ ដ៏ប្រសើរ ប្រកបដោយ ខុបនិស្ស័យផង៍ ថា ប្រកប

ជីនវិសភសុគ្គេ ធម្មគុណក្នា

ឥតិច សថវិត្តាហ ឥតិច សហ្គិធិដ្ឋិស្ស កោ សញ្-សឌ្ថា ពណេឌ្ឌ សង្គាសឌ្ថព្សាស្រ្តាស្សា ខយោ-ន្ទ សតាំងឧសា មាសាយត់ សាសាយត់ មាសិយគឺ-ខ្មារ ភាសិងក្នុង ពឈ្យេ ភាសិងក្នុមារ ភាសិ-ង្គារ ខណ្ឌង្គាង្គ្រង់ ម្នាំងនួង មេឃ -ត្ សតិសុខ្មារ សតិសុខ ឧណេឌ សតិសុខ-្នុសា សសាណាយ ឧណេឌ្ សគាណៈមា មគា-រុំគុន្ត ខយោន ។ យញ្ចំ នំ កោ សម្មា ជនមាលោ រុខេណ្យ សាយ នា ឧស្សា នា ន័ក្សា មុខិត្តិយោ មយៈ-ល់គោ ឯហិបស្ស៊ីកោ ដុំបនយ៍កោ បច្ចុត្ត មនិ-ន ញោ វិញបាន អភាវុស (ខ_(a) អភិទ្ឋា ជិវិសុខ ជ

១ ឱ. ម. តេតិ ៩ ទុំសុត្រិ ។

ដស់សភស្តុត្រ ពោលអំពីធម្មគុណ

ដោយធម៌ជាបរិករផង មាលអ្នកដ៏ចំរើនទាំងទ្យាយ សម្មាសង្គប្បៈ មានដល់បុគ្គល ដែលឋិតនៅក្នុងសមាទិជ្ជិ សម្មាក់ថា វមែងមានដល់បុគ្គ ល ដែលបត់នៅក្នុងសមា្ទសង្គប្បៈ សមា្ទកម្មនៈ រមែងមានដល់បុគ្គល ដែល ឋិតនៅក្នុងសម្នាក់ថា សម្មាគាជីវៈ វមែងមានដល់បុគ្គល ដែលឋិតនៅក្នុង សមាកមន: សមា្រាយាម: រៅមង៍មានដល់បុគ្គល ដែលឋិតនៅក្នុងសមា្ អាជីវ: សម្មាសតិ វមែង៍មានដល់បុគ្គល ដែលឋិតនៅក្នុងសម្នាក់យាម: សមាសមាធិ ម៉េងមានដល់បុគ្គល ដែលឋិត នៅក្នុងសមាសតិ សមា្-ញាណ:(๑) វមេង៍មានដល់បុគ្គល ដែលឋិត នៅក្នុងសម្មាសមាធិ សម្មា. វិមុត្តិ(២) ម្រង់មានដល់បុគ្គល ដែលឋិតនៅក្នុងសម្បាញាណ: ។ ម្នាលអ្នក ដឺចំរើនទាំងឡាយ បុគ្គលកាលបើពោលដោយប្រពៃ គប្បីពោលខ្លាំពាក្យ ថា ព្រះបរិយត្តិធម៌ ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សំដែងហើយដោយ ល្អ ព្រះនពលេកុត្តរធម៌ ដែលព្រះអរិយបុគ្គលទាំងពួង ដឹងពិត ឃើញពិត ជាធម៌ឲ្យផល មិនវង់ចាំកាល ជាធម៌គួរដល់ឯហិបស្សិធិ៍ ជាធម៌ដែល ព្រះអរយបុគ្គល គហ្វីប នោនចូលមកទុកក្នុង១៩ ជាធម៌ដែលវិពាជនទាំង ទ្យាយ គហ្វីដឹងច្បាស់ក្នុងចិត្តនៃ១ន ទ្វាវនៃព្រះទិញននោះបេកហើយ ។

សេចក្តីដឹងដោយប្រពៃ បានដល់មគ្គញាណ ដលញាណ ។ ៤ ការរូបស្រឡះបាក
 អាសវ: បានដល់មគ្គវិមុត្តិ ផលវិមុត្តិ ។

សុត្តត្ថិដីកេ ទីឃនិកាយស្យូ មហាវិគ្គោ

នុឌុធ, » មាល់មាននៃ ងណ្ដេញមានេះ មានបានន សញ្ វឌមា នោ^(១) វឌេយ/ ស្វា គ្នា គោ ហ^{ិ(៤)} ភក់ខោ ឧម្មោ សន្ទិឌ្និតោ អភាលិតោ សហិបស្សិតា និប-ឧយ៌កោ បច្ចត្ត វេឌិតញោ វិញហិ អទាវុនា គេ អមតស្ស ទ្វាវាតិ ។ យេ ហ កោច កោ តុខ្វេ អក្ខេតិវិសាខេច អាតិសាខម ១គើ អក្ខេតិវិសា-នេះ សមញ្ជាត់តា សង្ខៀ អឋទ្វេឡសានេះ សមញ្ញ-កតា អរិយក ខ្មេច សំលេច សមញ្ជាក់ យេ ចំខេ $^{(m)}$ ជុំបទាតិកា ជម្មេ † ភ្និតា $^{(k)}$ សាតិកេកាភ្ ចតុវីសត៌សតសហសុក្ធិ មាក់ធិតា បរិទារកា ១ ឱ. ឥទមេរី គំ សុម្ពាវទមា ទោ ។ ម. ឥទមេ គំ... ។ 🌭 ឱ. ម. ហ៊ី ភោ ។

១ ឱ. ឥ៩មេរ ត្រសម្ជាវិទមា សោ ។ ម. ឥ៩មេ ត... ។ ៤ ឱ. ម. ហ ភោ ។ ៳ ឱ. យេ ហ៊ំ កេញ្ចិមេ ។ ៤ ឱ. ម∙ ធម្មីនឹភា ។

សុត្តភូមិជា ទីឃុំស្លាល មហាវគ្គ

បុគ្គលកាលគោលដោយប្រពៃ គប្បីពោល ខ្លូវភាក្យដែលប្រកបដោយ សេចក្តីដ្រះថ្នា មិនញាប់ញ៉ាំ ចំពោះព្រះសម្មាសមុទ្ធថា មែនពិត ព្រះ បរិយត្តិធម៌ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សំដែងហើយដោយល្អ ព្រះនព-លោក្តព្ធមិ ដែលព្រះអរិយបុគ្គលទាំងពួង ជឹងពិត ឃើញពិត ជាធមិ ឲ្យផលមិនរង់ទាំកា**ល** ជាធមិត្យដល់ឯហិបស្សិធី ជាធមិដែលព្រះអរិយ-ឋគ្គល គហ្វីបង្កោនចូលមកខុកក្នុង១៩ ជាធម៌ដែលវិញាជនទាំងឡាយ គហ្វី ដឹងច្បាស់ គ្នងចិត្តរបស់ខ្លួន ធ្លាវ៉ានព្រះនិព្វាននោះប្រើកហើយ ៗ ម្នាល់អ្នក ដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ក្រោះថា ជនទាំងឡាយណានីមួយប្រកបដោយសេចក្ដី ដែះថ្នាមិនញាប់ញុំវេចពោះព្រះពុទ្ធប្រកបដោយសេចក្ដីដែះថ្នា មិនញាប់ញុំវ ចំពោះព្រះធម៌ ប្រកបដោយសេចក្ដីដែះថ្វា មិនញាប់ញុំវចំពោះព្រះសង្ឃ ប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់បេសព្រះអរិយ: មួយទៀត ជនទាំងឡាយណា ជាឱ្យហុតិក: ជាជន ទៀងក្នុងធមិ ១១១០ ព័ត្តសាវាទ មិនអាចនឹងរាប់ជនទាំងអម្បាលនោះ ដូច្នេះថា ពួកជននៅកង់ដែនមគធ: ច្រើនជាង ៤ លាន ៤ សែន ជាអ្នកបម្រើ ព្រះពុទ្ធ ព្រះធមិ ព្រះសង្ឃ

ជនវិសភសុក្ខេ វេ**ស្សវិណមហា**រាជិបវិវិតក្ដោ

អត្តតិតា ភាលគាតា និណ្ណំ សញ្ជាជនាធំ មរិទ្ធបា សោតាបន្ទា អវិធិទាតឧញ្ទ និយតា សម្ពោធិបរាយ-ជា ។ អត្តិ ៤៤៤គ្គ សភាជាតាមិលោ អថាយំ ឥត្វា បជា បញ្ញាភាតាគំ មម ពោ សង្ខាត់ សក្តោម៉^(១) មុសាវាឧស្ស ជិត្តប្បីខ្លិ ។

មន្ទន់ អន្ទិ ស្ដេ ស្រួញ សន្ដមារ អាសាន មន្ទន់ អន្ទិ ស្ដេ ស្រួញ សន្ដមារ អាសាន មន្ទិ អន្ទិ ស្ដេ ស្រួញ សន្ដមារ អាសាន មេបាន ស្ដាំ សង្ជាំ សង្ជា សង្គាំ សង្ជាំ សង្គាំ សង្ជាំ សង្គាំ សង្គាំ សង្ជាំ សង្គាំ សង្គាំ សង្គាំ សង្ជាំ សង្គាំ សង្ជាំ សង្គាំ សង្គាំ សង្

១ឱ.ម. នោបិ សញ្ចេមិ។

ជនវិសភិស្សាត្រ សេចក្តីត្រឹះរិះរបស់វេស្សវិណមហារាជ

ធ្វេមណរកាល កន្ទង់ទៅយូរហើយ ជារសាតាបន្ទក្គុល មានសភាវ:មិន
ធ្លាក់ទៅក្នុងអហុយ ជាបុគ្គលទៀន មានសម្ពោធិជា ទីប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងទាន់
មុខ ព្រោះអស់ទៅនៃសំយោជនៈ ៣ ។ ពួកសកខាគាមិបុគ្គល ក៏មាន
ក្នុងទី៖ដែរ ឯពួកសត្វក្រៅពីនេះ (១) ជាអ្នកមានចំណែកបុណ្យ (ក៏មាន

(៤៤) បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សនង្គមារព្រហ្ម បានគោលនូវ
សេចក្តីនេះហើយ ។ បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលដែលសនង្គមារព្រហ្ម
គោលនូវសេចក្តីនេះហើយ វេស្សាណមហាជជ កើតសេចក្តីត្រិះរិះក្នុង
ចិត្តយ៉ាងនេះថា អើហ្នឹ អស្ចារ្យណាស់ មើហ្នឹ ចំនែកគេកណាស់ ព្រះ
សាស្តាដ៏ប្រសើរ មានសភាពយ៉ាងនេះ មុខជានឹងមានតទៅមិន១ាន ការ
សំដែងនូវធម៌ដ៏ថ្ងៃថា មានសភាពយ៉ាងនេះនឹងប្រាកដទ្បើង ការត្រាស់ដឹង
នូវគុណវិសេសដ៏លើសលុប មានសភាពយ៉ាងនេះ ក៏នឹងប្រាកដឡើង ការត្រាស់ដឹង
នូវគុណវិសេសដ៏លើសលុប មានសភាពយ៉ាងនេះ ក៏នឹងប្រាកដឡើង ។
បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គ្រានោះ សនង្គមារព្រហ្ម ដឹងសេចក្តីត្រិះរិះក្នុងចិត្ត
របស់វេស្សាណមហារាជ ដោយចិត្ត (របស់ខ្លួន) ហើយ ទើបពោល
ពាក្យនេះ នឹងវេស្សាណមហារាជថា វេស្សាណមហារាជដ៏ចំរើន សំគាល់
សេចក្តីនោះដូចម្តេច ព្រះសាស្តាដ៏ប្រសើរ មានសភាពយ៉ាងនេះ ក៏មាន

១ សំរដាប់កេអតាជាមិបុគ្គល ។

សុគ្គស្តីជំនាក់ ទីបនើកាយស្បី ចំពោរគ្នោ

ត្សាខ្មុំ ៩៩២៤ ឧសីខៀត ត្រាម ៩៩២៦ ស្រុសសា-ន្ទុម ខ្មាញមាំ មស្**មខ្មាំ មនិរច្ច** ស្ដាំខ វទៀរ មាស់ ម្យាស្រ្ត ស្រ្តិ វទៀរ ខតិយឹងទុ (៤៦) មុខធង្ខំ ងទើ មិឈី មាខម្ម័សប្រ ខេ-វាន់ តាវត្តីសាន់ មកាស ។ ឥឧមត្ត វេស្បូវឈោ សាធំ ភាសាតា សម្មទា សុតំ សម្មទា បដិក្ត្យាតំ សាយុំ ឧរ្ទស្ស ស ស្រានេទ្ធ ។ មុខឧទ្ត ។ ។ មុខឧទ្ត ។ សភោ យត្តោ ប៉ុស្សា្រសស្ស មហារដ្ឋស្រុ $\vec{\omega}^{(k)}$ စုံလာတိ ကေလးက လခ္က လခုက လခုက បដ្ដិស្ទាត់ ភេស់ ភោ អារោចេស ។ ឥឧមត្ត ភភាវ

o a. សុត្វា ស<u>ម្ម</u>ភា បដិគ្គហេត្វា សបរិសាយ ។ ៤ a. សាយគ្គិ ឧ ទិស្សតិ ។

សុត្តខ្មុំជំងក ទីឃុំគ្និកាយ មហាវគ្គ

មកហើយ ការសំដែងនូវធមិដ៏ថ្ងៃថ្វា មានសភាពយ៉ាងនេះ ក៏ប្រាក់ដ ហើយ ការគ្រាស់ដឹងនូវគុណវិសេសដ៏លើសលុប មានសភាពយ៉ាងនេះ ក៏ប្រាកដហើយក្នុងអតីតកាល ព្រះសាស្តាដ៏ប្រសើរ មានសភាពយ៉ាង នេះ មុខជានឹងមានតទៅ ការសំដែងនូវធមិដ៏ថ្ងៃថ្វា មានសភាពយ៉ាងនេះ នឹងប្រាកដឡើង ការគ្រាស់ដឹងនូវគុណវិសេសដំលើសលុប មានសភាព យ៉ាងនេះ ក៏នឹងប្រាកដឡើង ក្នុងអនាគតកាល ។

(៤៦) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំពើន សនង្គីមារព្រហ្ម បានពោល
នូវសេចក្តីនេះ នឹងតួកតាវត្តិង្យទៅតាហើយ ។ កាលសនង្គីមារព្រហ្ម
ពោលសេចក្តីនេះ នឹងតាវត្តិង្យទៅតា វេស្សិណមហារាជ បានប្រាប់
សេចក្តីនេះ ដែលខ្លួនបានឲ្យហើយ ក្នុងទីចំពោះមុខ ដែលខ្លួនបានទទួល
ហើយក្នុងទីចំពោះមុខ ក្នុងបរិសទ្យរបស់ខ្លួន ។ កាលវេស្សិណមហារាជ
ពោលសេចក្តីនេះ ក្នុងបរិសទ្យរបស់ខ្លួន ជនសែកយក្ស ក៏ក្រាបទូល
សេចក្តី ដែលខ្លួនបានឲ្យហើយ ក្នុងទីចំពោះមុខ ដែលខ្លួនបានទទួល
សេចក្តី ដែលខ្លួនបានឲ្យហើយ ក្នុងទីចំពោះមុខ ដែលខ្លួនបានទទួល
ហើយ ក្នុងទីចំពោះមុខ ដល់ព្រះទានព្រះភាគ ។ ព្រះមានព្រះភាគ

ជីនវិសភសុគ្គេ បរម្បីរារោចនកថា

ជនសេកស្បី ៣៩៤៣ កម្មិស្ន ៣៤ នេះគេប់កោរិស្ ស្រាំមេខ ១ មានស្និ មាល់កាំ មេ ស្រាំ មេប្រសាំ កម្មិស កម្មិស ក្នុង ស្រាំ មេប្រសាំ ក្នុង ស្រាំមេខ សាងស្និ ស្រាំប្រហាំ មេកំសាំ ស្រាំមេខ សាងមេរា ក្នុង ស្រាំមេខ សាងមេរិក្សា កម្មិស ក្នុង ស្រាំមេខ សាងមេរិក្សា កម្មិស ស្រាំមេខ សាងមេរិក្សា កម្មិស្និស្ស ស្រាំ នេះមេខ្មែកប្រាំ ស្រាំមេខ សាងមេរិក្សា ប្រជុំមិន សាស នេះមេខ្មែកប្រាំ ស្រាំមេខ សាងមេរិក្សា ប្រជុំមិន សាស នេះមេខ្មែកប្រាំ

ជ វសភសុត្ត បញ្ចម់ និដ្ឋិត ។

ជនវសភសូត្រ ពោលអំពីការជំណាលប្រាប់ត ។ គ្នា

ចច់ ដនវិសភាហ្គ្រូទី ៥ ។

មហាគោវិត្តសុត្តិ ធង្គំ

(៤៧) ស្ដាញ សុខ ។ ស្ខំ សមយំ ភភក ភជ ឧលេ រូសខេ ងឡឹមរិនេ ឧសិខេ ៤ មន្ទេរ ឧសិទ្ធេរ កន្ទម្រត់ អភិកាជាយ វត្តិយា អភិកាជ្ជ យោ តៅវ. លតាប្បី គិជ្ឈក្ទដំ បព្ទត់ ជុំភាសេត្វា យេឧ ភភវា តេជ្ជសន្ត័ម ឧបសន្ត័មត្តា ភកវន្តំ អភិវាធន្តា ឯគា ចន្តំ អដ្ឋាស៌ ។ ឯភេះបន្តំ ជិតោ ទោ បញ្សំទោ កន្ទុក្ខត្រា កកវដ្ដ ឯតឧកេច យំ មេ^(១) កគ្ដេ ឧកេជំ តារត្តិសាធ សគ្មទា សុន្ត សគ្មទា ជជិក្កបាន អារោៈ ខេមេត^(៤) ភក់ពេលតំ ។ អាពេខេហ៌ មេ គ្នំ បញ្សំ-ទាត់ កក្ស អក្រេខ ។ ឬ ទោត់ កន្តេ និវេសាធិ ឬ មែត-<u>ಶಕ್ಷ ಜರ್ಚಚಿಕಾರು ಇ ಬ್ಯಾಗಳ ಇಳುಲು ಇ ಬ್ಯಾಕು.</u> យ គ្គើយ គេវេលគេទ្យា ខ នេវា សវត្តីសា សុខឡាយ៉

១ ឱ្. แម្មេ ។ ម. យំ ១១ មេ ។ 🖢 ភេក្ខេចមេទំ ភម្ពេ ។

មហាគោវិគ្គសូត្រ 🕯 ៦

[៤៧] ១ជានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមាន ព្រះភាគ ទ្រង់គង់លើភ្នុំគឺជ្យូកូដ ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង បញ្ហូ. សំខតន្ទព្យុត្រ កាលពត្រឹកន្ងងទៅហើយ (កន្ងងបឋមយាម) បញ្ចេញ រស្មីក្រាល ញ៉ាំងភ្នំ ជាក្រុដទាំងអស់ឲ្យភ្នំស្វាង ហ័យ ចូលទៅគាល់ព្រះ មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ទើបថ្វាយបង្គំ ព្រះមានព្រះភាគ ហើយឋិតនៅក្នុងទីជំសមគួរ ។ លុះបញ្ចូសិទគន្ធព្យុត្រ ឋិតនៅក្នុងទី ដឹសមគួរ ហើយ បានក្រាបបន្តិ៍ ៖ល ព្រះមានព្រះ**ភា**គយ៉ាង៍នេះថា បពិត្រ ព្រះអង្គីជ័ចរើន ១ព្រះអង្គនឹងក្រាបបង្គំទូល ព្រះមានព្រះភាគ នូវសេចក្ដ ដែល ខ្ញុំពេះអង្គ បានស្លាប់ក្នុង ទី ចំពោះមុខ បាន ទទួលក្នុង ទី ចំពោះមុខ នៃពួក ទៅតាជានិតាវត្តិង្ស្ ។ ព្រះមានព្រះភាគ បានគ្រាស់ថា ម្នាល បញ្ចសិទ: អ្នកចូរ ជ្រាបតថាគតចុះ ។ បញ្ចសិទគន្ធព្រុត្រ ក្រាបបង្គឹ ទូលថា បញ្ចិត្រព្រះអង្គដ៏បំរើន ថ្ងៃមុន ១ ក្នុងតិថិទី ១៤ ដែលជាថ្ងៃ ទ ហេសថ ត្រវន៌ងថៃ្មហរណា ក្នុងកត្រីមានព្រះចន្ទ្រពេញវង់ ពួក ទេវ-តា ជានតាវត្តិង្សាទាំងអស់ កំពុងអង្គុយ ប្រជុំកង់ ទៅសភា^(១) ឈ្មោះសុធមា

១ រោងប្រជុំទេវិ**តា** ។

មហាគោវិទុសុគ្គេ ចគ្គារោ មហារាជាគោ

សភាយំ សច្ចិសិត្តា ហោន្តិ សច្ចិចតិតា មហេតិ ខ ដំពូ~~បសា ស~~បន្តតោ និសិន្នា យោង ខ្លាក ខ ဗေကာက္က(a) ငေရခွိတာ မိတို့က္ဆား ကောင့် ပုံးခွိုမာလာ ឧិសាយ ខត្តដ្ឋា មហាកដា មត្តាភិទ្យា និសិន្តោ $con \hat{s}$ (alter gragage (b) anglem $\hat{s}$ and រុំវិឌ្យ មេលា ខេត្ត ក្នុង ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត នេះស្រ ដង់ខំខំ ឧត្តិសភា ក្នុមាលា ជ្រុខខ្មែរ សហ-រាជា បុគ្គាភិទុទោ និស័ក្ខោ យោគ នេះវេហ៍ បុក្គេត្តា ಇತ್ಸಗರು ಜಿಕುರು ಚರ್ಕ್ಕೀಯಾ ಆರ್ಣಾವ ಜಹ್ಡಿಯಾ-ភិឌ୍**ទោ** និសិច្ឆោ ហោតិ នេវេហិ បុក្ខេត្ត យនា^(m) អធ្វេ កោះស្រុកហ្គេញ ខ នេះវ តាវត្តឹសា សុខ្មាល់ សភាយំ សដ្ឋិសិច្ចា យោង្គិ សង្គិបតិតា មហតិ ខ ឧត្តសាសា សមន្ទា នៃសំខា ហោង ខេត្តហេ ខ ဗေကπ႙ာ၊က ေရးမွဳးက နဲက်ဥ္သာ၊ကောင္ရဲ ∜ဒိ (ဥကိုမြဲ) យោឌ អាសានស្ពឺ អា៩ ខេច្ចា អាស្តាត់ អាសាធិ យោគ យេ នេ ភន្តេ នេង ភកទេ ត្រូញចរិយ៍ ចរិត្វា ១ ឱ. មហារាជា ។ 🖢 ឱ. ទេជា បុរក្គួញ ។ ម ទេជ បុរក្គិញ ។ ៣ ម. យទា

ប្នុង ២៦. ព្រល់ ។

ទាំងខេត្តបរិសទ្យជា ច្រើន ក៏អង្គ័យ នៅជុំវិញ ឯមហារាជទាំង ៤ អង្គ័ក៏គង់ ក្នុងទិសទាំង ៤ គឺជតរដ្ឋមហារាជ គង់ក្នុងទិសទាងកេត ប្រែប្រាះកក្ត្រ ទៅទិសភាង៍លិច មានពួកទៅតា ចោមពេមត្រៀបត្រា វិរុឡ្តមហារាជ គង់ក្នុងទិសខាងត្បូង បែរព្រះកក្រទៅទិសខាងជើង មានពួកទៅតា ចោមរោមត្រៀបត្រា វិរូបក្នុមហារាជ គង់ក្នុងទិសខាងលិច បែរព្រះកក្រុ *ទៅទិស*ភាងកើត មានពួក ទៅតា ចោមកោមត្រៀបត្រា វេស្សាណមហា-រាជ គង់ក្នុងទិសខាងជើង បែរព្រះភក្ត្រទៅទិសខាងត្បូង មានពួក ទៅតា ចោមក្រៀបត្រា បញ្ជីត្រព្រះអង្គ័ដ៏ចំរើន កាលណាញូក ទៅតា ដាន តាវត្តិង្យូ ទាំងអស់គ្នា អង្គ័យប្រជុំ ក្នុង ទេវេសភា ឈ្មោះសុធមា ទាំង ទៅ-បរិសទ្យជាច្រើនអង្គ័យ នៅជុំវិញ ឯមហារាជទាំង ៤ ក៏គង់ក្ងើទិសទាំង ៤ នេះជាអាសន: របស់មហាកដទាំង៤ នោះ ក្ងុកាល នោះ អាសន: វបស់ពួកយើង១ំ នៅជាខាង្រោយ បរាត្រក្រះអង្គ័ដ៏ចំរើន ពួកទៅតាណា បានប្រព្រឹត្តព្រហ្ម យោធម៌ ក្នុង៍សំណាក់ នៃព្រះមានព្រះភាគ ហើយមក

សុត្តស្ថិតពេ ទ័យនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

អពុធ្យបញ្ញា^(a) តាវត្តឹសតាយំ^(b) គេ អញ្ញា នៅ អត់ពេចខ្លំ ស្រោជ ខេវ យសសា ខ គេជ សុខ គេខ្លេ នៅ តាវត្តឹសា អត្តខណ ហោខ្លិ បមុខិតា បីតំសោប-ជស្បាជាតា ខិត្តា តែ កោ តាយា បរិច្ចប្រខ្លិ ហាយខ្លិ អសុក្តោយតំ អថ្មទា គេខ្លេ សក្តោ នៅជទំន្ទោ នៅជំនាំ តាវត្តិសាធំ សម្បសាធំ^(m) វិឌិត្តា នីមាហិ តា-ដាហិ អនុមោឌិ

១ ១. អគុនុហ្សភ្ជា ។ ៤ ១. ភាវត្តឹលកាយា ។ ៣ ១. ជាសាទំ ។ ម. សំបសាទំ ។ ៤ ម. យសស្ស៊ីនេ ។

សុត្តនូបិជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

កើតប្ដី ក្នុងជាន់តាវត្ដិង្យ ពួក ទៅតាទាំង នោះ ក៏រុងប្រើង កន្ទង់នូវពួក
ទៅតាងទៀត ដោយសម្បាធ់ង ដោយយសផង បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន
ព្រោះហេតុនោះ បានជាពួក ទៅតាជាន់តាវត្ដិង្យ មានចិត្ដត្រេកអរ កែបយ
កើតបីតិសោមនស្សថា អើហ្នឺ ពួកកាយទិព្យនៅពេញត្រៀបគ្រា ពួកអសុរៈ
កាយ បាត់ទៅអស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គ្រានោះឯង សក្ដទៅរាជ
ជាធំជាងពួក ទៅតា ជ្រាបនូវសេចក្ដីដ្រះថា របស់ពួក ទៅតាជាន់តាវត្ដិង្ស

[៤៨] អើហ្មឺ ញូក ទៅតាជាន់តាវត្តិង៍ ព្រមទាំងព្រះឥន្ទ រីករាយ នមស្ការ ចំពោះព្រះតថាគតផង៍ ចំពោះព្រះធម៌ ជាធម៌ ដ៏ល្អផង៍ ។ ពូក ទៅតាជាន់តាវត្តិង៍ ក៏បាន ឃើញពួក ទៅ-តាថ្មី។ មានសម្បា មានយស់ ដែលបានប្រព្រឹត្តព្រហ្មបិយធម៌ ក្នុងសំណាក់នៃព្រះសុគត ហើយមកកើតកូស៍ ទៅលោកនេះ ។ មហាលោវិទូសុត្តេ ភពវិភោ អដ្ឋយថាភុច្ចវិណ្ណាកថា

តេញ ស្នេម នមាំ ងនុខេត្ត មន្តី ៣ឧ្សង់ខេំ ដូចើ ន្តាំ ងេ មេ មេស្តិ នង់ខ្លួន ក្នុំ មេសា ខេត្ត បើ មេសាខ្លួន មេនិសាខ្លួន មេសាខ្លួន មេសាខេត្ត មេសាខេត្ត មេសាខ្លួន មេនិសាខ្លួន មេសាខ្លួន មេសាខេត្ត បើ មេសាខ្លួន មេនិសាខ្លួន មេសាខេត្ត មេសាខេត្ត មេសាខេត្ត បើ មេសាខ្លួន មេនិសាខ្លួន មេសាខេត្ត មេសាខេត្ត មេសាខេត្ត មេសាខេត្ត មេសា មេសាខេត្ត មេនិសាខ្លួន មេសាខេត្ត មេសាខ

១ ម. អថា**ខា ។ ៤ ខ**. ឥព្យេហ្សម ។

បហាតោវិត្តហ្គូត្រ គោលអំពីតុណាដារបស់ពិត ៤ ក្រការ របស់ព្រះមាមព្រះភាគ

ពួកទៅតាទាំងនោះ រុងរឿងកន្ងង ខ្យុំពួកទៅតាងទៀត

ដោយសម្បូរ ដោយយសនឹងអាយុ ពួកសាវិក របស់

ព្រះសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គមានព្រះប្រាជាដូចផែនដី ជាសាវិកដល់

នូវសេចក្តីវិសេស ក្នុងទៅហេកនេះ ។ ពួកទៅតាជាន់

តាវត្តិង្ស ព្រមទាំងព្រះឥន្ទ លុះឃើញហេតុនេះហើយ ក៏

គ្រេកអា បាននមស្ការ ចំពោះព្រះតថាគតផង ចំពោះព្រះធមិ

ដែលជាធមិដ៏ល្អផង ។

(៤៧) បញ្ចិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រោះហេតុនោះ បានថាញូក ទៅតា
ជាន់តាវត្តិង៍ មានចិត្តត្រេកអរ រីករាយ កើតបីតិសោមនស្ស ដោយ
ក្រៃលែង លើសប្រមាណថា អ៊ើហ្នំ ពួកកាយទិត្ត នៅពេញត្រៀបត្រា
ពួកអសុរកាយ បាត់ទៅអស់ ។ បញ្ចិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន គ្រានោះ សក្កទៅរាជ ជាជំជាង់ពួកទៅតា ជ្រាប់ខ្លួវសេចក្តីដ្រះថ្ងា របស់ពួកទៅតា
ជាន់តាវត្តិង៍ស្រើយ ទើបមានព្រះបទ្ទូលនឹង់ពួកទៅតា ជាន់តាវត្តិង៍ស្រា
ម្នាល់គ្នា យើង អ្នកទាំង់ទ្បាយ ចង់ស្តាប់គុណ ជារបស់ពិត ៤ ប្រការ
របស់ព្រះមានព្រះភាគនោះ ដែរឬ ។ ពួកទៅតាក្រាប់ទូលថា បញ្ចិត្តព្រះ
អង្គ ទ្រង់និទិត្ត យើងខ្ញុំចង់ស្តាប់គុណ ជារបស់ពិត ៤ ប្រការ របស់ព្រះ

សុគ្គុន្តបិនិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

សោតុឆ្នំ ។ អថ ភៈឆ្ន ស កោ នេងនច់ឆ្នោ នេងធំ តាវត្តិសាធិ ភគវេតា អដ្ឋ យថាកុំខ្វេ វេណ្ បយ៌គ្រោះ សាស៊ី នំ នំ មញ្ចំ កោត្ត នេង តាវត្តិសា ឈាវញ្ចោះសា^(១) ភគង ពហុជធហិតាយ មឌិចន្ថោះ ពហុជនអុទាយ លោកកនុកកម្បាយ អគ្គាយ ហិតាយ សុទាយ នេះមនុស្សន៍ ។ ៧វំ តហុជនហ៊ុនាយ ជន្ត្រី ឧស្មន្ត្រសាណ លេខមាន់មេសិក អេសិក ស្វេខាល មានាល នេះគន់មាប់ ខ្លួន មគ្គាន ខ្លែខ មានយិ-ក់តំ សត្តារំ នៅ អតីតំសេ សមនុបស្បាម ន ច ខេត្ត ហ៊ុំ អញ្ត្រ ត្រ ភេក្សា ។ ហ្វក្សា តេ ទោ បឧ តស្ប កក់តា (๒) ជម្មោ សន្ទិដ្ឋិកោ អភាលិកោ

^{ា ា.} ហាវិបសុុ ្រស ។ ម.ហាវិញ្សាស ។ 🏍 🖲. ម. គេ៩ ភគវិតា ។

សុត្តនូចិជិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

មានព្រះភាគនោះ ។ បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គ្រានោះ សក្ដុទៅរាជ ជាជំនាងត្កា ខេរតា បានសំដែងគុណ ជារបស់ពិត ៤ ប្រការ របស់ព្រះ មានក្រះភាគ ដល់ហ្លួក ទៅតាជាន់តាវត្តិង្សីថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំពីនទាំងីទ្យាយ ពួកទៅតាថានតាវត្តិរ៍ សំគាល់ហេតុនោះដូចមេច ព្រះមានព្រះភាគ អង្គនោះទ្រង់ប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្ដីសុទ ដល់ជនច្រើន ដើម្បីអនុគ្រោះដល់សត្វលោក ដើម្បីសេចក្តីចំរើន ដើម្បី ប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុ១ ដល់ទៅតា នឹងមនុស្សទាំងឡាយ វហូតមក ។ យើងពិចារណារកមើលនូវគ្រុ ដែលជាអ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បី ច្រយោជន៍ ដល់ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុ១ ដល់ជនច្រើន ដើម្បីអនុ-គ្រោះ ដល់សត្វលោក ដើម្បីសេចក្តីចំរើន ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បី សេចក្តីសុខ ដល់ទៅតានឹងមនុស្សទាំងទ្បាយយ៉ាងនេះ ជាអ្នកប្រកប ដោយគុណ នេះ ក្នុងចំណែកកាលដែលកន្ទង់ ទៅហើយ មិនឃើញមាន ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ក្រៅម៉ាពីព្រះមានព្រះភាគនោះចេញហើយ ត៌មិន ឃើញមាន់ដែរ (នេះជាគុណទី១) ។ ធម៌ដែលព្រះមានព្រះកាគ អង្គនោះ ត្រាស់សំដែងហើយដោយល្អ ជាធម៌ដែលអរិយបុគ្គល គប្បឹ ឃើញច្បាស់ដោយខ្លួនឯង ជាធម៌ឲ្យនូវផលមិនរង់ចាំកាល ជាធម៌ដែល

មហាសាវិទូសុត្តេ ភគរិតា អជ្ជិយថាភុក្ខវិណ្ឌកថា

ស្លាបស្ស៊ីគោ ខែជយ់គោបទ្ធត់ មេឌិតញោវិញសា ។ ស្^{រំ} ឱ្យឧយ៌កាស្បូ ឧឬស្ប ឧសេតារំ នទំ៣-ប់ខ្លែ សមញ្ជាត់ទំ ស់ខ្លាំ នៅ អត់តែសេ សម-ឧុបសុក្ម ឧ ប េត្សហ អ្គ គ្រ គ្រេង ភេឌវតា ។ ៩៩ កុសបន្ត (ទា បន តេន កក់តា សុប្បញ្ញាត្ត ន់ខ្ មកុសលដ្ឋសុហ្សាត្ត ។ ន់ខ្ សារដ្ឋ ។ ន់ខំ អនវឌ្ជិ ។ ៩៩ សេវិតត្វំ ។ ៩៩ ១ សេវិតត្វំ ។ ៩៩ ប្រតិ ។ គុន្ធ ពណ៌ន ។ គុន្ធ គេឈា សុគ្គាសព្យដ្ឋភាគន្តិ សុព្យាញ្ញាន្ត ។ រាំ្ទ គុសហគុសសសាវឌ្ជានវជ្ជសេ-វិតញ្ហាសុវិតព្រភិទ្យាល័តកណ្ដុក្កាស់ខ្យះជិតាកានំ ឧញ្ជំ បញ្ជាប់ នាមិយាប់ ខែ សមញ្ជាត់ សត្វា នៅ អភិត្តស សមនុខស្សាម ឧ ម ខេត្តហើ អញ្ត្

មហាគេរវិអ្នស្យុក្ខ ពោលអំពីតុណដែលមានតិវេ ៤ ក្រពេរ ១០សព្រះមានព្រះភាគ អយេហុគ្គល គូរហៅបុគ្គលដៃ ទៀទូលមក មើលហុន ជាធម៌ដែលអរិយ-បុគ្គល គួរថ ងែនចូលមកទុកក្នុងចិត្តបាន ជាធម៌ដែលវិព្វាជនទាំងឡាយ គប្បីដឹងច្បាស់ក្នុងចិត្តរបស់ខ្លួន ។ យើងពិចារណារកមើលនូវគ្រុ ដែលជា ម្នាស់ដែងទីវុធម៌ គួរបង្គោនចូលមកខុកកង់ចិត្តបាន យ៉ាងនេះ ១មកប្រកប ដោយគុណ នេះ ក្នុងចំណែកកាលដែលកន្ទង់ ទៅ ហើយ មិន ឃើញមាន ក្នុងកាលឥឡុវនេះ ក្រៅអពព្រះមានព្រះភាគនោះចេញលេយ កមិន ឃើញមានដែរ (នេះជាគុណ ៖ ७) ។ ព្រះមានព្រះភាគអង្គ៏នោះ (៖ ង៍ បញ្ជាត់ដោយប្រពៃហើយថា នេះ ជាកុសល ទ្រង់បញ្ជា ហើយ ដោយ ប្រពៃថា នេះ ជាអតុសល ។ នេះ ប្រកបដោយ ពេស ។ នេះ មិនប្រកប ដោយទោស ។ នេះ គួរសេត ។ នេះ មិនគួរសេត ។ នេះ ដាមពើ ថោកទាប ។ នេះ យាអំពើថ្ងៃថ្នា ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញាត ដោយ _{ញាត្} ប្រពៃ ហើយថា នេះ ធម៌ ភ្មៅ ធម៌សន័ង៌ធម៌ជាសហ្វដិកាគ (លាយ ភ្មៅ លាយស) ។ យើងពិចារណារកមើលនូវគ្រុំ ដែលជាអ្នកបញ្ចូនរូវធម ដែលជាកុសល ជាអតុសល ប្រកិប្រជាយ ទោស ប្រកបដោយ ទោស គ្មរសេពនឹងមិនគួរសេព ថោកទាបនឹងថ្ងៃថ្នា ឡៅ ធម៌សនឹងសហ្វដិ**ភា**គយ៉ាងនេះ ជាអ្នកប្រកបដោ**យគុ**ណនេះ ចំណែក**ាលដែ**លកន្ទង**់៧** ហើយ មិនឃើញមាន កង្សាលឥឡូវនេះ

សុគ្គនូប៊ីជីកេ ទីយនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

នេះ នេះ នៅតា ។ សូហ្សានា ទោ ខ្ល នេះ នេះ នេះតា សាវគាដ់ ដំពូនេតាមិដី បដិបភា សំសង្គាំ ដំពូនេញ្ បនិបនា ខ ។ សេយុស្រខំ នាម កម្ដោធត់ យមុខោឧកោន សំសង្គាំ សមេតិ រៀវៈមាំ សុប្បញ្ជាតា តេខ ភេយុតា សាកោដ ជិញ្ហាដកាមិដី បនិបនា សំសង្គាំ ធំពូធញ្ច បដ់បនា ១ ។ ៧វ ធំពូធតាមិ-ងំយា មឌិមនាយ $^{(q)}$ មញ្ញាមេតារំងង់នាមស្ដែ សមគ្នា-ន់ សត្ថា នៅ អតីតសេ សមនុបស្បាម ឧ ប នេត-រេញ អញទ្រ នេះ នេះ នេះ នេះ ។ បន្ទេស ហេ **ទេ**។ មន សោ ភភព សេត្តានញៅ មដិមភាន់ ១ីណា-សវាជញ្ជា កុំស៊ីនាវទំ នេះ ភេកវា អមនុជ្ជ ឯការាមទំ មក្លា ខា ស្លេ ស្នា ស្នាប់ ស្នាប់ ស្នាប់ ស្នា តមិណបម្ដេច សមគ្នាក់តំ សត្តារំ នេះ អតីតិសេ

ន និត្តាសាមិនីបនិបទាយ ។

សុត្តនូចិត្តក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

ក្រៅអំពីព្រះមានព្រះភាគនោះចេញ ហើយ ក៏មិនឃើញមានដែរ (នេះ ជាគុណ ៖ ៣) ។ បដិបទ ជាទី ទៅកាន់ព្រះនិញ្ជាន ដែលព្រះមាន ព្រះភាគអង្គនោះ ទ្រង់បញ្ហាត្តល្អហើយ ដល់សាវិកទាំងឡាយ ទាំងព្រះ និញ្ជាន ទាំងបដិចទា ក៏ប្រៀបធៀបគ្នាបាន ។ ទឹកក្នុងទន្ទេគង្គា ប្រៀប ស្មើនឹងទឹកក្នុងទន្ទេយមុនា ដូចម្ដេចមិញ បដិចទា ជាទីទៅកាន់ព្រះនិញ្ជូន ដែលព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ទ្រង់បញ្ជាត្តល្អហើយ ដល់សាវិកទាំង ទ្យាយ ទាំងព្រះនិស្វាន ទាំងបដិបទា ក៏ប្រៀបធៀបគ្នាបានដូច្នោះដែរ។ យើងពិចារណារកមើលនូវគ្រ ជាអ្នកបញ្ជូត នូវបរិបទ ជាទីទៅកាន់ ព្រះទិព្វានយ៉ាង៍នេះ ជាអ្នកប្រកបដោយគុណនេះ ក្នុងចំណែកកាល ដែលកន្ទងទៅហើយ មិនឃើញមាន ក្នុងកាលឥឡូវខេះ ក្រៅអំពីព្រះ មានព្រះភាគនោះចេញៈហីយ ក៏មិនឃើញមានដែរ (នេះជាគុណ ទី៤) ។ ព្រះមានព្រះកាគអង្គ៍នោះ ទ្រង់បានពួកសេត្តបុគ្គល ដែល ឋិត នៅក្នុងបដិបទ ហើយ នឹងពួកព្រះ វិណា ស្រព ដែលមានព្រហ្មចរិយ-ធម៌អប់រំស្រេច ហេយជាគ្នីគ្នា តែព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់មិនជាប់ព្រះទ័យ នឹងគ្និគ្នានោះទេ ទ្រង់ប្រកបន្ទះសេចក្តីត្រេកអរ តែមួយព្រះអង្គឯង ៗ យើងពិបារណារកមើលនូវគ្រុ ជាអ្នកប្រកបន្ទូវសេចក្តីត្រេកអរ តែគ្នាក់ឯង យ៉ាងនេះ ដែលជាអ្នកប្រកបដោយគុណនេះ ក្នុងចំណែកកាលដែលកន្ទង

បហាគោរ៍អ្នសុត្តេ ភធរតោ អក្និយជាកុក្ខវណ្ណកបា

សមនុបសុក្ខ ឧ ប ខេត្តបាំ អញគ្រា ត្រ តេជ កក់សា ។ អភិធិស្ស^(១) ទោ ១៤ គស្ស ភគ្គា លា ភោ អភិ- $\hat{x}$ ប្រ $\hat{y}$ $\hat{y}$ យៈ លេខានរួច^(m) វិមារឆ្គំ វិកតម្លោ ទោ បន សោ ត្រូវ ភាសារ ភាសារៈ **១ ស**្វំ វិក**ត្**មន **ភា**សារ អាខារិយមាជំ នមិញមេ ខ្លែ សមញ្ជាក់តំ សត្វារំ នេះ មន្ទុរទេ ភាពខ្លួក ខេ ខា ខេស្ស មួយ ខេស្ស ។ យដាវាឌី ទោ តថាការើយថាការ៉េតថាជំនីតំយថាជំនីតថាការ៉េ យថាការ តថាជំនំ ។ ឃុំ ខម្មាជឧម្មវិជ្ជធិ នមិយ្យ ខេត្ត សម្សាក់សំ សត្វ ព្រះ អត់តែស សមនុបស្ថម ជ ប ជេស ហើ អញគ្រ សេជ អក់វិសា ។

១-៤ អភិនិយ្យគ្នានិ វា ០ាហិ ។ m ម. សំបំយាយមាន្សូល ។

មហាគោវិន្ទស្ងូត្រ ពោលអំពីតុណដែលមានពិត ៨ ប្រការរបស់ព្រះមានព្រះភាគ

ទៅហើយ ក៏មិនឃើញមាន ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ក្រៅអំពីព្រះមាន ព្រះភាគនោះចេញហើយ ក៏មិនឃើញមានដែរ (នេះជាគុណឲី៤) ។ លាកសម្រេចហើយ សេចក្តីសរសើរ ក៏សម្រេចហើយ ដល់ព្រះមាន ព្រះភាគអង្គនោះ ទាំងពួកក្សត្រក៏មានសភាពជាអ្នកស្រឡាញ់ រាប់កេ (ព្រះអង្គ) ប៉ុន្តែព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ប្រាសលាកសេចក្តីស្រវឹង (ក្នុងលកជាដើមនោះ) ហើយ វមែងសោយនូវអាហាវ (តាមធម្មតា) ។ យើងពិបារណារកមើលនូវគ្រុ ជាអ្នកប្រាសបាកសេចក្តីស្រវឹង បរិភោគ នូវិតាហារយ៉ាង៍នេះ ដែលប្រកបដោយគុណនេះ ក្នុងចំណែកកាលដែល កន្ទង់ទៅហើយ ក៏មិនឃើញមាន ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ក្រៅអំពីព្រះមាន ព្រះភាគនោះចេញហើយ ក៏មិនឃើញមានដែរ (នេះជាគុណទី៦) ។ ព្រះមានព្រះភាគនោះ ទ្រង់ត្រាស់ហ៉េងណា ទ្រង់ធ្វើយ៉ាងនោះ ទ្រង់ធ្វើ យ៉ាងណា ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងណា ទ្រង់ធ្វើយ៉ាងនោះ ទ្រង់ធ្វើយ៉ាងណា ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនោះ ដោយប្រការ យ៉ាងនេះឯង ។ យើងពិចាណោរកមេលនូវគ្រ ជាអ្នកប្រតិបត្តិនូវធម៌ ដ៏សម គ្យុដល់ធម៌យ៉ាង៏នេះ ដែលប្រកបដោយគុណនេះ ក្នុងចំណែកកាលដែល កន្ទង់ ទៅ ហើយក៏មិន ឃើញមាន ក្នុងកាលឥឡូវ ខេះ ក្រៅអភិប្រះមាន ព្រះភាគនោះ ចេញ ហើយ ក៏មិន ឃើញមានដែរ (នេះវាគុណ ី ៧) ។

សុគ្គតូចិនិកេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្នោ

តំណាំខំតាញ **ទោ** ខណៈ គោ ភគក កែតកម្មា ပေးလြာ ညီအေညာမ္တို့ အေသည် အေသည် တွေ့ တွေကို အေသည်။ ည်း န်ာလျှားစီးချိစ် နေနေနှင့်ဆင့် စင်္ဂလာမ်ာ့အည်းစွဲရှိ អជ្ឈសយំ អង់ត្រូញ្ច ហៃំ ឥទិលសុឌ្ថេ សមញ្ជាក់តំ ស្ទាំ នៅ អន្តម្លេ មាត់ជម្លាំ ត ច ខេស្ស អញ់គេ គេជេះ ភក់វិទាន់ ។ ៩ មេ ទោ ភ ជេ ស ភោ នេកខេត្ត នេកខ្លំ សង្គើសាន់ គក់សោ អន្ទ យេដាក់ដើរប្រើ ឧញ្ជែសាម្ចា ឯ

(៥០) គេជ សុធិតធ្លេក តាវត្តសា គឺយោស្រា មត្តាយ អត្តមនា ហោរត្តិ ខមុធិតា ខ័តិសោមជស្បាជាតា

សុត្តនូចិជិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

ព្រះមានព្រះភាគអង្គ៍នោះ ទ្រង់ធ្ងងផុតសេចក្តីសង្ស័យអស់ហើយ ជ្រាស លាកសេចក្តីងឿង៍≅ល់លើយ ទ្រង់មានព្រះតម្រិះដល់ទីបំផុត(෧) ហើយ ដោយត្រហ្មរយធម៌ខាង ដើម ជានិស្ស័យដ៏ទុត្តម ។ យើងពិចារណារត មេលនូវគ្រ ជាអ្នកធ្ងងផុតសេចក្តីសង្ស័យ ប្រាសចាក់សេចក្តីងឿងធ្វល់ មានតម្រះដល់ទីបផុត ដោយព្រហ្មបយេធម៌ខាងដើម ដានិស្ស័យដ៏ទុត្តម យ៉ាងនេះ ដែលប្រតបដោយគុណៈនេះ ក្នុងចំណែកកាលដែលកុទ្ធផ្ទៅ ហើយក៏មិនឃើញមាន ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ក្រៅអំពីព្រះមានព្រះភាគនោះ ចេញ ហើយ ក៏មិនឃើញមានដែរ (នេះជាគុណទី៨) ។ បតិត្រ ព្រះអង្គ័យ៉ប់រែន សក្ក ទៅរាជ ជាធំជាងពួក ទៅតា បានសំដែងគុណ ជា វបស់ពិតទាំង ៤ ប្រការ របស់ព្រះមានព្រះភាគរនេះឯង៍ ដល់ពួក ទៅភា ជាន់តាវត្តិង៍ស្រ

(៥០) បញ្ចិត្រទ្រះអង្គដ៏ចំរើន គ្រោះហេតុនោះ បានជាញូក ទៅតា ជាន់តាវត្តិង៍ស្រី ជាអ្នកមានចិត្តគ្រេកអរ មានចិត្តទន់ កើតប៊ុនិសោមស្ស

អដ្ឋតថាថា ពួកៗ:មានសេចក្ដីត្រិះរិះអស់គ្រឹមវិបស្សនា ត្រឹមបឋមជ្ឈាន ។ល។ ម្រឹម
 សារិកបារមីញាណ ត្រឹមបច្ចេកពោធិត្តាណ តែព្រះមានព្រះភាគមានសេចក្ដីត្រិះរិះរហូត
 ដល់សគ្គាតញាណ ។

ចហាគោវិទ្ទសុគ្គេ ឯកប្លាន់ ទេវ៉ាន់ កប៉ាសត្វាណ

សង្សា អដ្ឋ យជាជុំ ដ្រូវ ស្រា ។ ស្គ^(*) កន្តេ ស្គាច្នេ នេក ស្រុមាលុំសុ អយោ វគ មារិសា ចត្តារោសស្មាសអ្គុធ្វា លោគោ ឧទ្យាវ្លេយៗ ឧអ្មញ្ជា ខេ-សេយៀ យ៩វិវភភភគឧស្បុតហុជឧហិតាយ គហុជឧ ស់សព លេឃ ខែមេដ្យិល អ^ទ្ធិល ភូមិល ស់សល នេះគេប់សប្ទទ័ង រាម្យាន់ នេះ ក្រុមសហ្គម់ ម្នីនី ស្ប-សា ខត្តារោសមាសម្ពីឱ្យ អយោ វគ សារិសា គយោ សតាសដ្ឋិន ហេ ខេ វព្សិឌ្ធិល្បំ ខេតិលៃ ខេកេល្បំ លាន្ស អ្នម អ្នក ខេស្ស ខេស្ស ខាលា ខេស្ស ខា -ណ ហោយដម្លាញ អម្មាញ ស្វុខ្មាញ នៅ-ឧថមាប្ទេស្តី រត្ស នេះ ព្រះមាល្ទម ស្នីដី សរ្មា **ಜ**ಾಣು ಳಾನ್ ಕ್ಷಾಪ್ತಿ ಕಾಣು 1೩ ಕ್ಯೂಳು 18 ಳಾನ್ ಕ್ಷ-ទ្វា ហេកោ ឧင្បាជ្លេយ្យុំ ឧម្មត្វា ឧសេយ្យុំ យដាក់

១ ឱ តត្រ ខោ ។

មហាតោវិទ្ទស្សត្រ កាពោលបរបារមស់ទេវិតាពួកខ្លះ

ដ៏ក្រៃលៃង លើសប្រមាណ ក្រោះទានស្លាប់គុណ ជាបេសពិតពាំង ៤ ប្រ-ការ របស់ព្រះមានព្រះភាគ ។ បញ្ចិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បណ្ដា ទៅតាទាំង នោះ ទៅតាញក់ខ្លះ ទាំគា:ពាបយ៉ាងនេះថា ម្នាប់គារយ៉ង់ ធ្វើមេចហ្ បានព្រះសម្មាសមុទ្ធ ៤ ព្រះអង្គគ្រាស់ទ្បើងក្នុងលោក សំដែងធម៌ឲ្យដូច ព្រះមានព្រះភាគ ការសំដែងធម៌នោះសមជាប្រព្រឹត្ត ទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុ១ជល់ជនច្រើន ដើម្បីអនុគ្រោះជល់សត្វ លោក ដើម្បីសេចក្តី១វ៉េន ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុ១ ដល់ទៅ-តានឹងមនុស្សទាំងឡាយ ។ ទៅតាញកៗ៖ នាំគ្នាពោលហ៉េងនេះថា នៃ ព្ទុកយើង ព្រះសម្មាសមុទ្ធ៤ ព្រះអង្គលើកខុកសិនចុះ នៃពួកយើង ធ្វើមេច ហ្នុំ ឲ្យតែព្រះសម្មាសមុទ្ធភា ព្រះអង្គគ្រាស់ ឡេងីក្ងេ លោក សំដែងីធម៌ឲ្យ ដុំចព្រះមានព្រះភាគ ការណ៍នោះសមជាប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្ដីសុ១ដល់ជន: ច្រិន ដើម្បីអនុគ្រោះដល់សត្វលោក ដើម្បីសេចក្តីចំរើន ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់ទៅតានឹង មនុស្សទាំងទ្បាយ ។ ទៅតាញក់ខ្លះ នាំគ្នា ពោលយ៉ាងនេះថា នៃគ្នា យើង ព្រះសមាសមុទ្ធ ភា ក្រះអង្គលើកទុកសិនចុះ នៃគ្នាយើង ធ្វើមេចហ្មី ឲ្យ តែព្រះសម្មាសមុទ្ធ ៤ ព្រះអង្គគ្រាស់ឡើងក្នុងលោក សំដែងធម៌ឲ្យដូច

សុត្តនូបជិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

ភេឌក្ សន្ទស្សា សហុជនហ៊ុនាយ សេក្ជជនសុខាយ លោ-ស្នេស សង្គាយ ស្ងាយ សុទាយ នៅម-ជុស្សានត្ថិ ។ រៀវ វុឌ្គេ ភាពេស ភោ ខេងជម្ពិញ ខេវេ តាវត្តិសេ ៀតឧប៉ោច អដ្ឋាធំ ទោ ប្រធិត្^(a) មាវិសា អនវតាសេ ឃុំ វាយូស្សិ លោយខេង្តិ ខេ ងរល្ឃ មានាមាននៃ ងជំនិ ងឧរួន ៩៧ខ្មែក្ នេះ មាន វិជ្ជិត មយោ វត មាកែរ សោ ខ $^{(\mathbf{b})}$ កក្ អប្បាតា ដោយ អប្បាតស្ពោ ខ្លំ និយមន្ទាន់ គំន្នេយុក្ តឧស្ប ពហុជនហ៊ុនាយ ពហុជនសុខាយ លេកា-ឋយៈត្បិល អយៈលៃ សួយល អាំងលេ នេះគេម៉ាំបាំ នធ្លំ ។ អ៩ទោ^(៣) ភានេ យេន នេះ នេះ សង្គឹសា សុខញ្ញ សភាយំ សគ្គិសិញ ហោត្ត សគ្គិមតិតា

១ ឧ. ឯតំ ។ ៤ ឧ. ចសទ្ទោ ៩ ទិស្សតិ ។ ៣ ឧ. អប់ ។

សុត្តស្ថិជិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

ព្រះមានព្រះកាត ការណ៍នោះសមជាប្រព្រឹត្ត ទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ជន ច្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុទ្ធដល់ជនច្រើន ដើម្បីអនុគ្រោះដល់សត្វលោក ដើម្បីសេចក្តីចំរើន ដើម្បីរបៈយាជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុ១ ដល់ទៅតានឹង មនុស្សទាំងទ្យាយ ។ បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលពួក ទៅតាពោលយ៉ាង នេះ ហើយ សក្កទៅរាជជាធំជាងពួកទៅតា បាន ពោលពាក្យនេះនឹងពួក ទៅតាជាន់តាវត្តិង្យ្រថា ម្នាល់គ្នា យើង ដំណើរនេះមិនមែនជា ហេតុ មិនមែន ជាឱ្កាស ឡើយ ព្រះអរហន្តសម្មាសមុទ្ធទាំងទ្បាយ ៤ ព្រះអង្គ័យុនត្រាស់ ភ្នុងលោកជាតុតែមួយ ដំណាលគា ដោយហេតុណា ហេតុនុះមិនដែល ម្នាលគ្នាយេង៍ សូមឲ្យតែព្រះមានព្រះកាគអង្គនោះ មាន៩៣៣៦ កុំឲ្យមានទុក្ខ គង់ ទៅអស់កាលដ៏យូរអង្វែង ការណ៍ ទោះគង់ តែប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់ដនច្រើន ដើម្បីអនុគ្រោះ ដល់សត្វលោក ដើម្បីសេចក្ដីចំរើន ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុទ ដល់ទៅតានឹងមនុស្សទាំងឡាយ ដែរ ហើយ ។ បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គ្រា នោះឯង៍ ពួក ទៅតាជាន គារត្តិង្ស្រ អង្គុយប្រជុំគ្នាក្នុងទៅសភាឈ្មោះសុធម្នា ដោយប្រយោជន៍ណា

មហាតោវិគ្គសុឌ្គេ ព្រហ្មគោ បាតុភាវាយ បុព្វនិមិឌ្គ

នំ អន្តំ ចិន្តយ៍ទ្វា នំ អន្តំ បន្តយ៍ទ្វា វុគ្គវេចជាចំ $\hat{\mathbf{s}}^{(0)}$ ចន្ទាហេ មហារាជានោ គង្ស៊ី អន្តេ ហោធិ្ត បច្ចុច្នុងជំនួនជាចំ $\hat{\mathbf{s}}^{(k)}$ ចន្ទាហេ មហារាជានោ គង្ស៊ី អន្តេ ហោធិ្ត ស្រេត្ត បញ្ចុំ អន្តេ ហោធិ្ត សគេសុ សគេសុ អាសាធេសុ មិតា អវិប្បាញ្ចុំ $\hat{\mathbf{s}}^{(m)}$ ។

(៤០) នេះ វ៉ុន្តវាគា្យ រាជានោះ រុស្សាស់មាមច្ច រុស្សាស់មាមច្ច អនី្ទមា មាសិ អន្ទមា មាសិ

អហេយេ កណ្ឌិលខ្លំ និងមេ ២៩៩ខ្លំ ឯងមេ មេខ្លំ មេខេត្ត មេខិត្ត មេខេត្ត មេខិត្ត មេខេត្ត មេខិត្ត មេខិត្ត មេខិត្ត មេខិត្ត មេខិត្ត មេខិត្ត មេខិត្ត មេខេត្ត មេខិត្ត មេ

១ ម. វុត្ត្បែ**ស** សាម៉ឺទំ ។ ៤ ម. បញ្ជាគុសិដ្ឋ្បបសា សាម៉ឺទំ ។ ៣ ម. អធិប្បសា ។ ៤ **១**. អសិ ។

មហាពោរិត្តស្លូត្រ ពុត្ធនិមិត្តនៃការកើតប្រាកដរបស់ក្រហ្មា

មហាកដទាំង ៤ អង្គនោះ ក៏គិតខ្លះ ប្រយោជន៍នោះ ប្រឹក្សាខ្លះប្រយោជន៍ នោះ ហើយតាំងនៅក្នុងប្រយោជន៍នោះ តាមពាក្យដែលតាវត្តិង្សិទៅតា ប្រាប់ហើយផង មហាកដទាំង ៤ អង្គនោះ តំកល់នៅក្នុងប្រយោជន៍ នោះ តាមពាក្យដែលតាវត្តិង្សិទៅតា ប្រៀនប្រដៅហើយផង បិតនៅលើ អាសនៈបេស់ខ្លួន ១ មិនបៀសចេញទៅឡើយ ។

(៩១) ព្រះពជាទាំងនោះ ទទួលពាក្យប្រៀនប្រដៅ តាម ពាក្យដែលគាវត្តិង្ស ទៅតា ប្រាប់ហើយ ក៏មានចិត្តជ្រះថ្វា មានចិត្តស្ងប់ម្នាប់ ឋិតនៅលើអាសន:បេស់ខ្លួន ។

(៩៤) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គ្រាះនាះឯង ពន្ធីដ៏លើសលុបក៏កើត
ខ្យើង ស្មើដ៏ផ្រើញដែលើសលែងខ្លូវខេវានុភាព បេស់ពួកខេវតា ក៏កើត
ប្រាដកខ្យើងក្នុងទិសខាងជើង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គ្រានោះ សក្កខៅរាជជាធំជាងពួកខេវតា មានព្រះបន្ទូលនឹងពួកខេវតាជាន់តាវត្តិង្យូថា
ម្នាលពួកយើង និមិត្តទាំងឡាយប្រាកដឡើង ពន្ធឺកើតឡើង ស្មើដ៏ផ្ង ប្រើងកើតប្រាកដ ក្នុងកាសណា ព្រហ្មនឹងមានប្រាកដ ក្នុងកាលនោះ
នេះជាបុព្វនិមិត្តដែលព្រហ្មមានប្រាកដ បានជាពន្ធឹកើតឡើង ស្មើកើត ខ្យើងជាត់ស្តែង ។

សុត្តន្តថិជិកេ ទីឃេនិកាយស្បូ មហាវិគ្នោ

(៥៣) យដា និពិត្តា និងប្រតិ ព្រញ្ជា ខាតុភាំងប្រតិ ព្រហ្មនោ ខោតិ បុព្វនិមិត្តិ និកាសោ វិបុលោ មហាតិ ។

(៩៤) អ៩ កន្លេ នេក តារត្តឹសា យថាសតែសុ អសនេសុ និសីនីសុ និកាសមេតំ ញូស្បូម
យំ វិទាកោ ការិស្បិត សច្ចិត្តត្វា វេនំ កមិស្បូមតំ ។ ខត្តាពេទ មហាជានោ (๑) យថាសតេសុ
អសនេសុ និសីនីសុ និកាសមេតំ ញូស្បូម យំ
វិទាកោ ការិស្បិត សច្ចិត្តត្វា វ ជំ កមិស្បាទាត់ ។
ឥជំ សុត្វា នេក តារត្តឹសា ឯកក្តៅ សមាចដ្ឋីសុ និៈ
កាសមេតំ ញូស្បូម យំ វិទាកោ ការិស្បិត សច្ចិត្តត្វា
វ ជំ កមិស្បូម ឃំ វិទាកោ ការិស្បិត សច្ចិត្តត្វា
ភាព នេកជំ តារត្តឹសានំ ទាតុការតំ និន្យារិតាំ អត្តកា
ការំ អភិនិទ្ធិនិត្វា ទាតុការតំ ។ យោ ទោ ខង
កន្តេ ព្រហ្មនេ ចកការិត ។ យោ ទោ ខង
កន្តេ ព្រហ្មនេ ចកការិត ។ យោ ទោ ខង

ច ឱ. ចត្តាពេប មហោរាជា ។ 🖢 ឱ. ឯកគ្គួតា ។

សុត្តនូបិជិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

(៩៣) និមិត្តទាំងឡាយប្រាកដឡើង ក្នុងកាលណា ព្រហ្ម គង់មានប្រាកដ (ក្នុងកាលនោះ) រស្មីដ៏រុងរឿងធំទូលាយ នេះឯង ជាបុព្វនិមិត្ត របស់ព្រហ្ម ។

(៥៤) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គ្រា:នាះ ពួក ទៅតាជាន់តាវត្តិង្យ អង្គ័យ លើអាសន:ទាំងទ្វាយតាមសមគួរដល់ខ្លួន ហើយគិតគ្នាថា វិយុគ នឹងមានព្រុកដ ព្រោះអាស្រ័យពន្ធឺណា យើងទាំងឡាយ ទាំដឹងនូវ ពន្លឺនុះ ចាំធ្វេច្យាសន្យពន្លឺនោះសិនហើយសឹមទៅ ។ ចំណែកមហារាជ ទាំង៤ អង្គ គង់លើអាសន:ទាំងឡាយតាមសមគួរដល់ខ្លួនគិតគ្នាថា វិយុត **នឹងមាន**ឲ្រក្**ដ ព្រោះអាស្រ័យពន្ទ័**ណា យើងទាំងឡាយ ទាំដង់នូវ ពន្ទឹនុះ ចាំធ្វើឲ្យពួសនូវពន្ទឹនោះសិនហើយសឹមទៅ ។ ពុក្ខទៅតាដាន តាវត្តិង៍ ហុះព្មពាក្យនេះហើយ ក៏មានចិត្តមូលតែមួយ ប្រជុំគាគិតថា វិទាក់នឹងមានស្រុកដ ព្រោះអាស្រ័យពន្ធឺណា យើងទាំងទ្បាយ ចាំដឹង နွှေကန္တီး: တံးနှာဖြေဌာလနွှေကန္တီးအေးလဲနေးကိုယ်လိုမေး၏ % = (1,2,3)អង្គដ៏ចំរើន តាលណា សនង្មារព្រហ្ម មានប្រាកដដល់ពួក ទៅតា ដាន់ តាវត្តិង្សែហើយ និមិត្តអត្តភាពដ៏លើសលុបឲ្យកើតប្រាកដ ។ បញ្ចិត្តព្រះ អង្គជ័ចរើន សម្បជាប្រក្រត់បេសព្រហ្មណា ដែលពួក ទៅតាមិនទាន់

មហាធាវិទូបុត្តេ សនុង្គមារគ្រហុនោ បាតុការ៉ោ

នោយ នេក្ស តារង្គី សាល ខេត្ត ខេត្ត ។ យនា ភាព (4) $\lim_{m}$ (3) $\lim_{n\to\infty} \pi^{(n)}$ $\lim_{n\to\infty} \pi^{(n)}$ យសសា ខ ។ សេយាត្រខ គ េ សា វ េញ វីគ-យោ មានុសំវិក្តុហ៍ អតិវិធេត្ត ស្សាមេវេ ទោ កន្តេ យខា វតិ សោ អពោ ខេវេ អតិវិពេចតិ វណ្ណេជ ចេវ យុស្សា ខ ៤ ៣៩៤ ១៤២ ២១៤ មុខខ្មែយ ខេត្ត តាវត្តិសាន ទាតុភាវត **ន** តុស្ប៊ី **ប**-រំស្លប់^(២) គោខ ខេក្ស អភិពៈឧត វា សច្ចុះជូត ក អាស នេន ក និម ខេត្ត ។ ស ត្រូ ។ (m) ရုယ္ကိုရာ ဗက္မလ်က ဗက္မ(a) နိမ်နော် ណសាងច្ច នេះសា ឌុខ្មែរាង ២ឈា មានខ្មែរប នុស្ស នេះសា ឧសន្តេ នុស្នស្នែង ណ្តារ សេ ឧធ ស្ទេ ខេត្ត ខែត្រាំ មានខ្លួន -ពេ មហ្វុធ្លេ និសីនតិ ខុនព្រំ សោ លក់តិ នេវេវា

១ ឱ. អតិរោបនិ។ ៤ ឱ. ឥស្សូ បរិសាយ័ ។ ៣ ឱ. វស្ទេ ត ទិស្សូតិ ។ ៤ ខ. ម. បញ្ជាង្គេ ។

មហាយនិង្ខភូត្រ ការកើតប្រាកដដែលនង្គមារព្រហ្ម

ឃើញ សម្បាញ់ប្រក្រត់នោះ (ក៏ព្រាក់ដ) ក្នុងគន្ធង៍បត្តុបសពួក ទៅតាជាន់តាវត្តិង្យ ។ បញ្ចិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលណាសនង្គមារព្រហ្ម មានប្រាកដដល់ពួក ទៅតាជាន់តាវត្តិង៍ស្រ ព្រហ្មនោះ ក៏រុងរៀងកន្ង ទូវីញ្ភា ទេវិតា ឯ ទៀត ដោយសម្បូរផង៍ ដោយយសផងី ៗ បតិត្រព្រះអង្គ ដ៏ចំរើន រូបដែលធ្វើដោយមាស វមែង៍រុង៍រឿងកន្ទង់នូវរាងកាយ របស់ មនុស្សដូចមេត្ត បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលណា សនង្គមារព្រហ្ម មានក្រាកដដល់ពួក ទៅតាជាន់តាវត្តិង៍ ព្រហ្មនោះ ក៏រុងរឿងកន្ងន់នូវ ពួក ទៅតាឯទៀត ដោយសម្បាធន៍ ដោយយសផង៍ ដូច្នោះដែរ ។ បពិត្រ ព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលណាសនង្មារព្រហ្ម មានព្រាក់ដែលពួក ទៅតាជាន់ តាត្រឹង្យ មិនមានទៅតាណាមួយក្នុងបរិសឲ្យនោះសំពះ ឬក្រោកទទួល ឬក៏អត្សើញដោយអាសន:ទ្វើយ ។ ពួកទៅគាទាំងអស់សៀមព្រងើយ នាំគារជ្រយុធ្ធន៍អញ្ជួលលើបល្បង្កគិតគាថា ៩ឲ្យនៃ៖ សន្ស៍មារព្រហ្ម ្រុម្នាថានឹងគង់លើបល្អរបស់ទៅតាណា ក៏គង់លើបល្អ របស់ទៅតា នោះចុះ ។ បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សនង៍មារព្រហ្មគង់:លិបល្បង្គីរបស់ ទៅតាណា ទៅតានោះក៏បានទៀសេចក្តីត្រេកអរជីលើសលុប ទៅតា

សុត្តខ្ពុំជិតេ ទីឃុំខ្ញុំកាយស្សូ មហាវិគ្នោ

វេឌប្បដ្តិលាក់ ខុឌ្យាំ សោ លក់តំ ឌេវេ សោ-មនុស្សឲ្យដំណត់ ។ សេយ្យថា ខំ កន្តេ រាជា ១ត្ត-យោ មុន្ទាវស់ ត្តោ អឌុនាវស់ ត្តោ^(a) រដ្ឋេន ឧន្យារំ សោ លភតិ វេឌប្បដ្ដិលាភំ ខុឌ្យារំ សោ លភតិ សោ-មនុស្សឲ្យដ្ឋិលាកំ រៀវមេវ ទោ កាត្តេ យូស្ស នេះស្ប ត្រញា សនផ្តុំមារោ មហ្វុរង្គ័ និស័នតិ នុន្សា^{ទំ} សោ លក់តំ នេយា មេនប្បដិលាក់ ឧន្យាំ សោ លក់តំ នេះក្រ សោឧទស្សីឧន្ន្រីហេង ឯ អនុ ងទើ ម៉េឈី សនន៍មារោ នេវានំ តាវត្តឹសាន់ សម្បូសាន់ វិនិត្វា អន្តរហ៍ តោ ៩មាហ៍ កាថាហ៍ អនុមោធ៌ (៤៤) សេខថ្មី ដុខ ឃេ ខេង តាវត្តីសា សហ៌ន្ទុកា

តាវត្តសា សហន្តតា ឧដ្ឋា ខ សុខម៉ូន ។ ឧដ្ឋា ខ សុខម៉ូន ។

១ ម. អធុតាភិសិត្តោ ។

សុគ្គស្វាជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

នោះក៏បាននូវសេចក្តីកែរាយចិត្តដ៏លើសលុប ។ បញ្ជិតគ្រោះអង្គដ៏ចំរើន ក្សត្រជាស្ដេចដែលបានមុទ្ធាក់សេកហើយ អភិសេកហើយថ្មី១ ដោយ រាជសម្បត្តិ ព្រះរាជា នោះតែងបាននូវ សេចក្តី ត្រេកអវេរី លើសលុប ព្រះរាជា នោះតែង៍បាននូវសេចក្តីរីករាយព្រះទ័យដំលើសលុប ដោយរាជសម្បត្តិមាន ទបមាដូចមេ្តចមិញ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សនង្គមារព្រហ្មគង់លើបល្អង្គ របស់ទៅតាណា ទៅតានោះក៏បានន្យាសេចក្តីត្រេកអដើលើសលុប ទៅ-តា នោះ ក៏បាននូវសេចក្តីកោយចិត្តដំលើសលុប មាន ទបមេយ្យដូច្នោះ ដែរ ។ បញ្ចិត្រព្រះអង្គជំលំនេ ក្នុងកាលនោះ សនង្មារព្រហ្មដឹងនូវ សេចក្តីដេះថ្វាបេសពួកទៅតាជាន់តាវត្តិង្យហើយ ក៏អនុមោទនាដោយ គាថាទាំងនេះ ហើយក៏ហ្គាពៅ

(៩៩) មើញ ពួក ទៅភាជាន់ភាវត្តិង៍ស្រមទាំងព្រះឥន្ទ វមែង រីករាយ នមស្គារចំពោះព្រះតថាគតផង ចំពោះព្រះធម៌ជាធមិ ដ៏ល្អផង ។ ពួក ទៅភាជាន់ភាវត្តិង៍ស្រុច បាន ឃើញពួក ទៅភាថ្មីៗ មហាធាវ៉ូនូសុត្តេ សនង្គមារព្រហ្មគោ អដ្ឋង្គសភោ

មហាពេរវិទ្ទត្សត្រ សំឡេងមានអង្គ ៨ របស់សនក្កការព្រហ្ម

សាន្តសុណ្ឌ សាន្ត្រសុស្ស ស្រុក សស្រុក ស្រុក ស្តិស ស្រុក ស្តិស ស្រុក សំណាត់នៃព្រះសុគត ហើយមកកើត ក្នុងទៅលោកនេះ ។ ពួក ទេវតា ទាំង៍នោះ វុធ រឿងកន្ងង់ខូវពួក ទេវតាឯ ខៀត ដោយ សម្បារ ដោយយសនឹងអាយុ ពួកសារ៉ក របស់ព្រះសមុទ្ ព្រះអង្គមានព្រះប្រាជាដូចផែនដី ជាសាវ័ត ដល់នូវសេចក្ដ វិសេសក្នុងទៅលោកនេះ ។ លុះពួកទៅតាជាន់តាវត្តិង្យ ព្រម ទាំងព្រះឥន្ទ ឃើញហេតុខេះហើយ ទើបរីក្រាយ នមស្គារ ចំពោះព្រះតថាគតផង ចំពោះព្រះធម៌ ជាធម៌ដ៏ល្អផង ។ (៥៦) បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សនង្ខមារព្រហ្ម បានពោលនូវ សេចក្តីនេះហើយ ។ បញ្ជិត្រព្រះអង្គីដ៏ចំរើន កាលសនង្គមារព្រហ្មពោល នូវសេចត្តិនេះ ក៏មានសំឡេងប្រកបដោយអង្គ ៤ គឺសំឡេងក្បោះក្បាយ ១ ង្ហាយយល់១ ទន់ពីកោះ១ គួរស្លាប់១ មូល១ មិនគ្រាវ១ ក្រុអួន១ លាន់វេតង៍ ១ ។ បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សនង្គមាគ្រេញ ញ៉ាំង៍បរិសឲ្យ

សុត្តស្ថិដិកេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

ខែសុក្រ ១ហិទ្ធា មាំសាយ ឃោសោ ធំពួកគំ ។ យសុក្ **ទោ ខ១ ភ** ខ្លួ ស្^{រិ} អដ្ឋទំសមភាគ **តោ សព្រ** សោទិ៍ មោ ដូច្នៃ មិសីអារិយន្ទ ឯ អន្តសេ ឧទេ តាវត្តឹសា ច្រញានំ សនន្ត័សារ^(០) ឯគឧរោទុំ សាពុ **ឧ**ឈ្ឈាល្រី វា្ទនេះ ឧក្ មុខ្លាំកា គេខាឧ មន្ទ័ ខ សក្សេច ខេស្តមន្ទេច តស្ប កក់ពេល អដ្ឋ យថាកុច្វា វេណ្ណា ភាសិតា គេ ខេ មយំ សជ្ហាយ ព្រះនាមាត់ ។ អ៩ទោ ភ ្លេ ម្រាញ ស ១ គ្គុំ មា ភេ ស គ្គាំ នេក ជ មិ ឆ្នុំ ស្សនក្សេខ សាឌុ នេវាជមិន្ទ មយ៍មិ តស្ប ភកាវតា អដី ៣ឧ មាន មេឃា មាហោណា មាខ្នា រ ត្រូ ឧឈ-ត្រហ្មេត្ត **ទោ** នន្តេ សក្ដោ នេងខុត្តភ្លេ ត្រូឡូនេ សនធ្លើសរស្សា ឧទ្ធមាន នេះ ស្រៀត នេះ សន្សា សង្គ្រា សន្សា សង្គ្រា សង្គ ႔ ကော် ကော် အောက္က အောက် အောက် အောက် အောက် ကော် ကော်

៰ ឱ ព្រញ្ញាស់សង្គ្មីមារំ ។ ៤ ឱ. ម. ព្រញ្ញាសនង្គ្មារស្ស រាគវិតោ ។ ព្រញ្ញាសនង្គុ-មារស្បា្តាតិ ជាមេន ភារិតព្ំំ ។

សុត្តតូបិជិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

តាំងអស់ឲ្យដឹងច្បាស់ដោយសំឡេងផង សំឡេងក្រាងក្រពៅរបស់ត្រហ្ម នោះ មិនបានដ្យាយចេញទៅខាងក្រៅបរិសទ្យផង៍ ៗ បតិត្រព្រះអង្គ ដំចារនៃ បុគ្គលណា មានសំឡេងប្រកបដោយអង្គ ៨ យ៉ាងនេះ បុគ្គលនោះ គេហៅថា អ្នកមានសំឡេងដូចសំឡេងព្រហ្ម ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គ្រានោះ ពួក ទៅតាជាន់តាវត្តិង្ស្ បានពោលពាក្យនេះនឹងសនង្មារព្រហ្ម ថា បតិត្រមហាព្រហ្ម ប្រពៃហើយ ឡុកយើងក៏រីករាយ ព្រោះបាន ជីងសេចក្នុះឯង មួយ ទៀត សក្ខទៅរាជ ជាធំជាង៍ពួក ទៅតា បាន សំដៃងគុណ ជារបស់ពិត ទាំង ៤ ប្រការ របស់ព្រះមានព្រះភាគនោះ ហើយដែរ ពួកយើងកំរីករាយ ព្រោះបានដឹងឡូវគុណទាំងនោះ ។ បពិត្រ ព្រះអង្គជ័ចរើន គ្រានោះឯង៍ សនង្គមារគ្រហ្ម បានពោលសេចក្ដីនេះនឹង សក្កទៅរាជ ជាធំជាង៍ពួកទៅភាថា បពិត្រទេវានមិន្ទ: ប្រពៃហើយ ពួក យើងគួរស្លាប់នូវគុណ ជាប្រេសពិត ទាំង ៤ ប្រការ ប្រេសព្រះមានព្រះ កាគ នោះ ។ បញ្ជិត្រព្រះអង្គ័ដ៏ចរែន សក្កទៅរាជ ជាធំជាងីពួកទៅតា *ទទួល*តបពាត្យ របស់សនន្តមារព្រហ្មថា បពិត្រមហាព្រហ្ម យ៉ាន៍ហ្នឹង ហើយ ទើបថ្ងៃង៍នូវគុណ ជារបស់ពិត ទាំង៍ ៤ ប្រការ របស់ព្រះមាន ព្រះភាគថា មហាព្រហ្មដ៏ចរើន សំគាល់នូវហេតុនោះដូចមេ្ត ព្រះ មហាគោវិទូសុច្ចេ ភគវិតោ អគ្គិយប៉ាកុច្ចវិណ្ណកជា

យាវញេសា^(a) កក្ស សហ្៩នហិតាយ បដិច**្**្រា ពេល់ជុខមានក្រោយ មេខាកា តាមាក សុទាយ នៅមនុស្សាធំ ។ ឃុំ ពហុជនហិតាយ ចឌ៌-ត្ត ស្សុជុខសុខាយ លេចមន្ទ្រិញ អន្ទាយ ស្វាមាណ មាងលោ នេះគេមាសារីក្រ, ខុត្តខាត ទើប មា៖ ចភាគន់ សត្ថា នៅ អតីតំសេ សមនុបស្បូម ជ ឧប្រមណ្ឌ មួយ ខែខេ មនុស្ស ។ សា ខ្មែរ ខេរ ខន នស្ស ភភពតា ឧម្មោ សន្ទំដ្ខិកោ អភាលិកោ ఖిញ្ចស្ស៊ី កោ ជុំបន្ទ កោ បច្ចុត្ត វេធិត្តព្វេ វិញ. ហិ ។ រៀវ ជុំបនយ៍តាស្ប នដ្ឋស្ប នេសេតារំ ឥមិ**-**សាប ធ្វើន សមញ្ញក់នំ សត្តារំ នៅ អត់តសេ សមៈ

១ ៖. យៈវ ប សោ ។ ម. យាវិញ្ហ សោ ។

មហោយវិទ្ធឲ្យក្រុ យោលអំពីគុណជារបស់ពិត ៨ ប្រការរបស់ព្រះមាខ្មោះភាគ មានព្រះភាគនោះ ទ្រង់ប្រភិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់ជនច្រើន ដើម្បី សេចក្តីសុ១ ដល់ជនច្រើន ដើម្បីអនុគ្រោះ ដល់សត្វលោក ដើម្បីសេចក្តី ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុ១ ដល់ទេវតា នឹងមនុស្ស ទាំង ទ្យាយ វហ្លុនមក ។ យើងពិចារណារកមើល ន្ទ/សាស្តាជាអ្នក ប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់ជនច្រេទ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់ជន ច្រើន ដើម្បីអនុគ្រោះ ដល់សត្វលោក ដើម្បីសេចក្ដីចំរើន ដើម្បី ប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុ១ ដល់ទៅតា នឹងមនុស្សព៌ង៍ឡាយ យ៉ាង៍ ដែលប្រតបដោយគុណនេះ គ្នងចំណែតកាល ដែលឥន្ទងទៅ ហើយ មិនឃើញមានទេ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ក្រៅអំពីព្រះមានព្រះភាគ អង្គ នោះ ចេញ ហើយ ក៏មិន ឃើញមាន ឡើយ ។ ធមិដែលព្រះមាន ព្រះភាគអង្គនោះ ទ្រង់ត្រាស់សំដែងហើយដោយល្អ ជាធម៌ដែល អរិយបុគ្គលគប្បីឃើញច្បាស់ដោយខ្លួនឯង ដាធមិឲ្យផលមិនរង់ចាំកាល ជាធម៌ដែលអរិយបុគ្គល គួរ ហៅបុគ្គលដ ៃឲ្យបូលមកមើលបាន ជាធមិ ដែលអរិយបុគ្គល គួរបង្គោនចូលមកទុកក្នុងចិត្តបាន ជាធម្មដែលវិញជន ញ ទាំងទ្វាយ គប្បីដឹងច្បាស់ក្នុងចិត្តរបស់ខ្លួន ។ យើងពិចារណារកមើល នុះគ្រ ជាអ្នកសំដែងធម៌ ដែលគួរបង្គោនចូលមកទុកក្**ង៍**ចិត្តបានយ៉ាង៍នេះ ដែលប្រភពដោយគុណនេះ ក្នុងទំណែកកាលដែលកន្ទង់ទៅហើយ មិន

សុត្តតូចិដ្ឋា វីឃនិកាយសុរ្វ មហាវិគ្គោ

នុបសា្ឋប ឧ ប ៤ឧត ហេ អញ្ត្រ គេឧ ភក់វតា ។ ដន់ គុសលន្ន ទោ បន គេន ភគ់គា សុប្បញ្ញន ឥន អគុសលន្ន សុប្បញ្ជាត់ ។ ឥន សារជំ ។ ឥឌ អល់វឌ្ជី ។ ៩ឌ សេរិតត្វំ ។ ឥឌ ល សេវិតត្វំ ។ ន់ខ លាខំ ។ ៩៩ មណាន់ ។ ៩៩ គេ សា សុគាសម_{្រ}ិ-កាត់ សុប្បញ្ញាត់ ។ ឃុំ គុសលាគុសលសាវជា-នាដូសេរិតព្វាសេរិតព្វាធន្យាល់នកស្នាសក្តាសម្បីដ-ភាតានំ ជម្លាន់ បញ្ជាបត្តា ឥមិលបង្កេន សមន្ថាត់តំ សត្តា នៅ អតីតមេ សមនុបស្បាម ន មនេត្របាំ អញទ្រ គេជ ភភាគា ។ សុប្បញ្ជា ខា បា បា គេជ កក់តា សាវភានំ និញ្ជតាមិន បដិបភា សំសន្ទ្ ធិញ្**ន**ញ្ មដិមភា ខ ។ សេយ្យទាប់ ភាម គន្តោនគាំ យុទ្ធនោះ ទេ សូស្ត្រ សម្រេញ ស្គ្រា ស្គ្រា សូ តេខ ភក់តា សាវកាន់ និញ្ចុតាមិន បដិ**បនា**

សុត្តស្ថិដិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

ឃើញមាន េ ក្នុងកាលឥឡ្វនេះ ក្រៅអំពីព្រះមានព្រះ**ភាគអង្គ**នោះចេញ ហើយ ក៏មិនឃើញមានឡើយ ។ ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ទ្រង់បញ្ចូត ញុត្ត ្រង់បញ្ជាត្តប្រពៃហើយថា ញ ជាកុសល អកុសល ។ នេះ ប្រភបដោយទោស ។ នេះ មិនប្រកបដោយទោស នេះ គួរសេព ។ នេះ មិនគួរសេព ។ នេះ ជាអំពើថោកទាប ។ នេះ ជា **។** ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ជាត្តប្រភោហើយថា នេះ ធមិ អំពើថ្ងៃថ្នា ឡៅ ធម៌ស នឹងជាសប្បដិតាគ ។ យើងពិចារណារកមើលនូវសាស្តា ជា អភិបតាត្^{នុ}វធម៌ទាំងទ្បាយ ដែលជាកុសល ជាអកុសល ប្រកបដោយ មន្សបកបដោយទោស គួរសេព មនគ្រស្រព ថ្ងៃកទាប នឹងថ្ងៃថ្កា ធម៌ខ្មៅ ធម៌ស នឹងជាសហ្សដិកាគយ៉ាងនេះ ដែលប្រកបដោយ ក្នុងចំណែកកាល ដែលកន្ទង់ទៅហើយ មិនឃើញមានទេ ភ្និកាលឥឡូវនេះ ក ក្រៅអពីព្រះមានព្រះភាគអង្គ នោះចេញ ហើយ ត មិនឃើញមានឡើយ ។ បដិបទាជាទីទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ដែលព្រះមាន ព្រះកាគអង្គនោះ ទ្រង់បញ្ជូតល្អហើយដល់សាវិកទាំងឡាយ ទាំងក្រះ និព្វាន ទាំងបដ់បទា រមែងប្រៀបធៀបគ្នាបាន ។ ទឹកក្ងើខន្វេគង្គា ប្រៀប ស្មើនឹង ទឹកក្នុង ទ ន្ទេយមុនា ដូចមេចមិញ បដ្ឋបទាជាទីទៅកាន់ ព្រះនិព្វាន ដែលព្រះមានព្រះភាគអង្គីនោះបញ្ជាត្តល្អហើយ ដល់សាវ៉ាត

មហានោវិទូសុត្តេ ភគរ៍តោ អដ្ឋយជាភុក្ខវណ្ណាថា

ស់សន្ទ និញ្ចញ្ បដិបស ១។ ឃុំ និញ្ចតមិន-យា ឧឌ**្ឍភាព ឧ**ឃ្លា ខេស្ស ខ្លួន ទេស្ស ខេស្ស ខេស្ សត្ថា នៅ អត់តំសេ សមនុបស្បាប ន បនេសហ អញ់(៩ ខេត្ត មនុស្ស ៤០ ខេត្ត សោ ភភព សេត្តាឧញ្ទេ ខដិខធាន ទីណាសវាឧញ្ ្នំស្នាន់ នេះ នេះ នេះ មេនថ្មី ស្មារមន្ទ មេខំណ៍ទើ រួស ខេ រ វា រ វាម្សាធន្ថ មេខំ ជំនួន ខ្លុំ ខេនុំ ខ្លុំ ខេនុំ ខ្លុំ ខេនុំ ខ្លុំ ខេនុំ ខ្លុំ ខេនុំ ខ្លុំ ខេនុំ ខេនិង សមញ្ជាត់ សត្តា នៅ អតីតំសេ សមនុបស្សាប ន ប នេស្ស អញ្ត្រ (ទេខ កក់វេស ។ អភិរិជ្ជណ្^(៤) (ទេ បន តស្ស ភត់ពេត លាគោ អភិនិប្បន្នា សំលោតោ យាវ មញ្ញេ ទត្តិយា សម្បិធាយមានរួមា វិហង្គេំ វិក-**នុខនោ ខោ** ខេន សោ ភភក អាហារ៉េ អាហារ៉េន ។

១ ឱ. និញ្ចានជាមិនិបដិចទាយ ចញ្ចាបេតារំ ។ ៤ ឱ. ម. អភិនិញ្ចុគ្នា ។

មហាគោវិន្ទស្លូត្រ ពោលអំពីគុណជារបស់ពិត ៤ប្រការ របស់ព្រះគេនព្រះ**ភា**គ

ពុំជទ្រាយ តុំង ត្រះនិត្វាន តុំងបដ្ឋិចត រថែងប្រៀប ធៀប ស្មើគ្នា បាន ដូច្រោះដែរ **។** យើងពិទារណារកមើលនូវសាសា ជាអ្នកបញ្ចូត នូវបដិបទាជាទីទៅកាន់ព្រះនិព្វានយ៉ាង៍នេះ ដែលប្រកបដោ**យគុ**ណនេះ ក្នុងចំណែកកាលដែលកន្ទុងទៅហើយ មិនឃើញមាន េ ក្នុងកាលឥឡូវ ក្រៅអំពីព្រះទានព្រះភាគអង្គ នោះចេញហើយ ក៏មិនឃើញមាន ឡើយ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បានពួកសេត្តបុគ្គល ដែលឋិតនៅ លេីយនឹងព្រះ១ីណាស្រព ដែលមានព្រហ្មរិយធម៌អប់រំ ស្រេច លេយជាគ្និតា តែព្រះមានព្រះកាគ ទ្រង់មិនជាប់ព្រះទ័យនឹងគឺគា នោះទេ ទ្រង់ប្រកបសេចក្តីត្រេកអរ តែមួយអន្តឯង ។ យើងពិចារណារក មើលនូវសាស្តា ជាអ្នកប្រកបនូវសេចក្តី គ្រេកអាវតែមាក់ឯង៍យ៉ាង៍នេះ ដែល ប្រភបដោយគុណនេះ ក្នុងចំណែកកាលដែលកន្ទង់ ទៅហើយ មិនឃើញ មាន ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ក្រៅអំពីព្រះមានព្រះភាគ អង្គនោះចេញហើយ កមិនឃើញមានខ្សើយ វ លាកសម្រេច ហើយ សេចក្ដីសរសើរក៏សម្រេច ហើយ ដល់ព្រះមានព្រះភាគអង្គ នោះ ទាំងពួកក្សត្រ ក៏មានសភាពជា អ្នកស្រឡាញារាប់កេព្រះអង្គ ព្រះមានព្រះភាគ អង្គនោះ សេចក្តីស្រវិងហើយ វមែងសោយ នូវអាហារ (តាមធម្មតា) ៗ

សុត្តន្តបំដាក់ ទីឃនិកាយស្ស មហាវគ្គោ

រាំ កែនមន់ អាហារមាហាយៃមានំ ឥទិនាមខ្លែន ស មញ្ជន់ សត្តារំ នេះ អត្តស្រ សមនុខសុក្ម ន ម នេត្យ អញ្ត្រ គេជ កក់តា ។ យថាក់ធំ ទោ បន សោ ភភក នាថា ការេ យថា ការេ នាថា កំនុំ យថាក់ខ តថាការើ យថាការ៉េតថាក់ខី ។ ឯវំ ឧទា-ជុខម្មបុទ្រិចឆ្នំ ឥមិលាចថ្លេស សមន្ថាត់តំ សត្តារំ នេះ អភិត្ស សមនុបស្បាម ជ ម ជេត្យបាំ អញគ្រ ត្រជ កត់ ។ និណ្ឌិន គឺ ហ្គោ ខេ ខេ សោ កក់ វិតតកខំកាថោ មួយសេសិតសន្ល័ហ្វេ អជ្ឈស្ន គេខំ បរិយោសិតសេស្ត្ប ្តុំ អេណ្ឌាសយំ អាធិត្រហ្មុខប្លំ តម្លេចខ្លែ សមញ្ញក់ សត្តា នៅ អត្តសំស

សុត្តនូចិជិត ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

យើងពិចារណារកមើលខ្លាំសស្តា ជាអ្នកប្រាសចាក់សេចក្តីស្រវឹង ហើយ បរិកោគនូវអាហារយ៉ោងនេះ ដែលប្រកបដោយគុណនេះ ក្នុងចំណែក កាល ដែលកន្ទង់ទៅហើយ មិនឃើញមានទេ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ក្រៅ អំពីព្រះមានព្រះភាគ អង្គី នោះចេញ ហើយ ក៏មិន ឃើញមាន ឡើយ ។ ព្រះ មានព្រះភាគអង្គ៍នោះ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាង៍ណា ទ្រង់ធ្វើយ៉ាង៍នោះ ទ្រង់ ធ្វើយ៉ាងណា ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាង ណា ទ្រង់ធ្វើយ៉ាងនោះ ទ្រង់ធ្វើយ៉ាងណា ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនោះ ដោយ ប្រការយ៉ាង៍នេះ ។ យើងពិចារណារកមើលខ្លាំសាស្តា ជាអ្នកប្រតិបត្តិ នុវធមិជិសមគួរដល់ធមិយ៉ាងនេះ ដែលប្រកបដោយគុណនេះ ក្នុងចំណែក កាលដែលកន្ទង់ទៅហើយ មិនឃើញមាន េ ក្នុងកាលឥឡាំនេះ ក្រៅអំពី ព្រះមានព្រះភាគ អង្គ៍នោះចេញ ហើយ ក៏មិនឃើញមានឡើយ ។ ព្រះមាន ព្រះភាគអង្គនោះ ព្រះអង្គ ធ្ងង់ផុតសេចក្ដីសង្ស័យអស់ហើយ ព្រះអង្គ ប្រាស ហកសេចក្តី ងើន្ទល់អស់ ហើយ ទ្រង់មានព្រះតម្រិះ ដល់ទីបំផុត ហើ**យ** ដោយព្រហ្មពិយធម៌ខាងដើម ដានិស្ស័យដ៏ទុត្តម ។ យើងពិបារណា រកមើលខ្លះសាស្តា ជាអ្នកធ្ងង់ផុតសេចក្តីសង្ស័យ ជ្រាសចាក់សេចក្តីងឿង ធ្លល់ មានតម្រិះដល់នូវទីបំផុត ដោយព្រហ្មបរិយធម៌ខាងដើម ជានិស្ស័យ ជំទត្តមយ៉ាង៍នេះ ដែលប្រកបដោយគុណនេះ ក្នុងចំណែកកាល ដែល

មហាគោវិន្ទសុក្ខេ សនង្គមារស្ស ឧទ្ឋារិកត្តភាវាភិនិម្មនន់

(၎ရ) နောင္မန္ မျိန္ မြေညီ မာဗ္မန္ မာ၊ည អត្តមនោ ខេហត់ បមុខិតោ ប៉ុត៌សោមជស្បជាតោ កក វាតា អដ្ឋ យថាភាទ្ធ វាណា សុគ្គា ។ អថ ភាទ ច្រូញ សន្ល័មាល ជូនព្រំគុំ អត្តារំ អភិនិទ្ធិធិត្តា តុ**មា**វ ឈ្មោ⁽⁰⁾ ហុទ្ធា បញ្ចស់ទោ ខេវាជំ តាវត្តីសាដំ មានព្រោទ្ធ ។ សោ^(២) ៤២៣១ អព្ទន្ធ អាកាសេ អន្តលិច្ចេ ចល្សន្នែ និស័និ ។ សេយ្យថាចំ ភន្តេ តលាវា ឬរីសោ សុ**បទូ**ត្តគេ វា មហូរគ្គី សមេ វា က်နည်း အသုံးရေး အသုံးရေး အသုံးရေး ကော် မေးမိ ត្រហ្មា សខុស្តមាល **វេសា**សំ អត្តស្នា អាគារស អន្តហ៍ក្ដេ ចល្បង្គង និសិនិត្តា នេវេ តាវត្តសេ អមនេស តំ គឺ មញ្ជាំ ភោព ខេង តាវត្តិសា ញូខ

១ ឧ. ម. កុមារវណ្ណ ។ L ឧ. សោន់ ន ទិស្សតិ ។

មហាគោវិទ្ធសូត្រ ការតិម្មិតអត្តភាពដំលើសលុប នៃសនង្គមារព្រហ្ម

កន្ងែទៅហើយ មិនឃើញមានទេ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ក្រៅអំពីព្រះមាន ព្រះភាគអង្គ៍នោះចេញហើយ ក៏មិនឃើញមានឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គ័ដឹ ចំរើន សក្កទេវរាជ ជាធំជាង៍ពួកទេវតា ជានសំដែង៍គុណជារបស់ពិត ទាំង៨ ប្រការ របស់ព្រះមានព្រះភាគនេះឯង ដល់សនង្គមារគ្រហ្ម ។ (៤៧) បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចរើន ព្រោះហេតុនោះ បានជាសនង្គមារ-ព្រហ្ម មានចិត្តត្រេកអរ រីករាយ កើតបិតិសោមនស្ស ព្រោះបានស្ដាប់ គុណជាប្រសព៌តទាំង ៤ ប្រការ ប្រសព្រះមានព្រះភាគ ។ បញ្ជិត្ ព្រះអង្គដ៏ចំរើន គ្រានោះ សនង៍មាវព្រហ្ម និម្មិតអត្តភាពដ៏លើសលុប ដូចជាភេទកុមារ មានផ្ទុំ ៥ ព្រុកដ ហើយ ដល់ពួក ទៅតាជាន តាវត្តិស្វ ។ ព្រហ្មនោះ ក៏ហោះឡើងទៅកាន់អាកាស អង្គ័យពែនក្នែន លើផ្ទៃអាកាសវាល ធេង ។ បញ្ចិត្រព្រះអង្គីដ៏ចំរើន បុរសមានភម្លាំង អង្គ័យពែនក្មែនលើបល្អង់ដែលគេក្រាលល្អហើយ ឬលើកូមិកាគង់ពបស្មើ មានទបមាដូចមេចមិញ បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សនង្គមាវព្រហ្ម ហោះ ឡើង ទៅកាន់អាកាស អង្គ័យពែនកែនលើផ្ទៃអាកាស វាលធេង ក៏មាន ទបមេយ្យដូច្រោះដែរ ហើយនិយាយនឹងពួក ខេត្រជាជាន់តាវត្តិង្យថា នៃ អ្នកជំពុំ នេទាំងឡាយ ពុក ទេវភាជានគារត្តិង្សែសំគាល់ សេចក្តី នោះជួច មេច

សុត្តន្ត្រីជីពេ ទីឃនិកាយស្យូ មហាវិហ្គោ

 $\mathfrak{W}_{\mathfrak{S}}^{\mathfrak{S}}$ $\mathfrak{S}$ $\mathfrak{S}$ យោសិ ។ កូតពុត្យំ គោ ១៧ និសឲ្យគំ $^{(oldsymbol{u})}$ នាម អយោស៍ ។ ឧសម្បត្តិស្ប ពញា កោរិណ្ឌ ជាម ព្រាហ្ម លោក បុរោហ៍ នេះ ខេត្តកិច្ច ដោះទីទៅ သြည်ကာទៅ ដោះខ្មេល ឃុគ ស-សារេស ជំនើស អណេទ ។ មុខ រេសា ឧ ឯកពុំខើស ដោត្យលោ ខ មាណរា អញ្ញេ ខ ន ១គ្គីយា ុ ខ្មែត អដ្ឋ ភាសាលា អសេភា ១ អុខ្សែ **ឃេ**(ឃុ) អយោវត្តាជំ អនុយេជ តៅវិច្ឆោ ត្រាហ្មូណេ តាលៈ មតាសំ ។ តៅខ្មែ ព្រាហ្មលេរ កាលគាតេ រាជា ឧសមុទ្រ ប្រទេវេស យភ្មុំ វគ កោ មយំ សមយេ តោរិន្ទេ ត្រាហ្មណេ សព្វតិច្ចានិ សម្មាស្សជ្ញិត្ $^{(k)}$ បញ្ហាំ ភាមក្ណោល សមហ្វិតា សមខ្លុំគ្នា បរិចា-ကေန ဆက္ရွိ ေနာ စခ $_{(R)}$ နာမဟေ ကေႏိုးတွာ ကြာည့္ခဏာ កាលត់ ។ ឃុំ វូគេ ភោ ប្រណុ ភជិប្តេ

ទ ឱ ប ។ ៤ ឱ. ទិសម្បីនិ។ ៣ ឱ ភោព នៃទិស្សតិ ។ ៤ម. សម្មាណ់ស្បដ្តិៗ ។ ៥ ឱ. ទោ ប្ភាតិ នេ ទិស្សតិ ។

សុត្តស្វាជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

ព្រះមានព្រះកាគនោះ ជាបុគ្គលមានបញ្ហាច្រើន អស់កាលអង្វែងមក ហើយ ៗ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន រឿងឆ្នាប់មានមកហើយថា មានស្ដេចមួយព្រះ អង្គ ទ្រង់ព្រះនាមទិសម្បតិ ។ មានព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះគោវិន្ទ: ជាបុរោហិត របស់ព្រះបាននិសម្បតិ ។ ព្រះបាននិសម្បតិ មានព្រះរាជបុត្រ ១ ព្រះ អង្គ ទ្រង់ព្រះនាមរេណុតុមារ ។ គោវិន្ទុព្រាហ្មណ៍ មានកូនប្រុសម្នាក់ ឈ្មោះ ដោតិចាលមាណត ។ ជនទាំង ៤ នាក់ នេះ គឺ រណុកជបុត្រ ១ ដោតិបាលមាណ៣ ១ នឹងក្សត្^(១) ៦ ព្រះអង្គ ទៀត សុទ្ធតែជាសំឡាញ នឹងគ្នា ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន លុះថ្ងៃនឹងយប់ កន្ងងទៅហើយ គោវិន្ទ-ព្រាហ្មណ៍ ក៏ធ្វើមរណភាលទៅ ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន កាលដែល គោវិន្ទគ្រាហ្មណ៍ ធ្វើមរណភាលទៅហើយ ព្រះបាទទិសម្បតិ ទ្រង់ ព្រះកន្សែង សោកស្ដាយថា ខ្លុំ ក្នុងសម័យណា យើងបានប្រគល់រាជ-កិច្ចទាំងព្លងដោយស្រួលបួល ដល់គោវិឌ្ឍញហ្មណ៍ហើយ កំពុងតែស្ដា ស្ត្រ មូលមិត ផេតផតដោយកាមគុណទាំង ៤ សម័យនោះឯង គោវិទ្ទព្រាហ្មណ៍ ក៏ធ្វើមរណកាលទៅ ។ ម្នាលម្មកដ៏ចំរើន កាលព្រះ បាទទិសម្បតិ ទ្រង់ព្រះកន្សែងសោកស្វាយយ៉ាងនោះហើយ រណុរាជបុត្ត

១ អដ្ឋិកហិថា ស្ដេច ៦ អង្គទៀន នោះ គឺ សត្តភូ១ ព្រហ្មត្ត ១ វេស្សភូ១ភរុត: ១ ធតារដ្ឋ ១ ធតារដ្ឋមួយទៀត ១ ។

មហាគោរិគូសុត្តេ វិសម្បតិវាជិវត្ថុ ដោតិបាលវត្ថុ

រាជានំ និសម្បតិ៍ ឯតឧកេខ មា ទោ តុំ នៅ គោ-នៅ នោះខ្មែរ ព្រាហ្មណស់រី ដោឌ្ស ហេ ឃុន ស. សារោ បុត្តោ បណ្ឌិតតារោ ចេវ បិត្តា អលមគ្គឧស-តកោ ខេដ្ឋភាពល់ខំ តសា្ន្រ ចិតា អត្តេអនុសាស់ នេះ ដោទទាលស្បៅ មហាវស្ស អនុសាសដំយាត់ ។ ស្ត្រ គេមាប់ខ្លួន ។ អន្តស មេ ប្រា និសម្បត អញត្តំ បុរិសំ **អាម**ន្តេសិ **រៀ**ហិ ត្វំ អម្រោ បុរិស យេធ ដោត់ទាលោ ជាម មាណាវ៉ា តេជ្-ರಕ್ಷರ ಇರಕ್ಷಕ್ಕೊ ಚುಕ್ಕಾಗೆ ಕಾಗುಗೆ ಖಿಗೆ វ ខេហ៌ ភាមត្ត ភាវ ដែល និទាល់ មា សហំ ភភា ខ្មែននៃ មន្ត្រី ដោយស្រួល មាហារ មានទី៣ ម រាជា ខិសម្បត់ កោតោ ដោត់ទាលសុុ មាណវស្ប ឧសុទ្រកាមោត ។ ឃុំ ខេក្ស (🔊 កោ សេ ត់រមោ ក្នុអតារិយ្យ ដោយ ឧត្តមាំ លេច ដោតទោលោ មាណរវា តេខ្មេសផ្លុំ ឧ្ទសផ្លុំទិត្តា

ດ ຊີ. ម. យេបស្ស ។ 🖢 ຊີ. ເອເຮ ຮ ទិស្សតិ ។

មហានេះវិន្ទុសូត្រ ត្រះរាទទិសម្បតិនឹងរឿងដោតិបាលមាណា

កក្រាបបង្គ័ទូលព្រះបាទទិសម្បតិ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព សូមព្រះអង្គកុំទ្រង់ព្រះកន្សែង នឹងគោវិទ្ធព្រាហ្មណ៍ ដែលធ្វើមរណកាល ទៅនោះទ្វាំង៍ពេក ឡើយ បពិត្រព្រះសម្មតិ ទេ៧ គោវិទ្ធព្រាហ្មណ៍ មាន កូនប្រសម្នាក់ ឈ្មោះជោតិចាលមាណព ជាបណ្ឌិតវិសេសជាងបិតាផង ជាអ្នកមុះមុត អាចកាត់សេចក្តីបានជាងបិតាផង បិតារបស់ជោតិបា្ស-មាណពនោះ ប្រៀនប្រដៅនូវសេចក្តីទាំងឡាយណា សេចក្តីទាំងឡាយ សុទ្ធតែជាតាត្យប្រៀនប្រដៅ បេសដោតិចាលមាណត ។ ព្រះ ជាទទិសម្បតិ មានព្រះរាជឱ្យរប់ មាលកុមារ យ៉ាង៍ហ្នឹងមែនឬ ។ ព្រះ រណុ**ក**ជកុមារ ក្រាបបង្គ័ទូលថា បតិត្រ**ព្រះស**ម្មតិ ទេ៣ យ៉ាង៍ហ្នឹងមែន **។** ម្នាល់អ្នកដ៏ចំរើន គ្រានោះ ព្រះបាទទិសម្បតិ មានព្រះរាជឱ្យប្រៅ បុរសមាក់ថា នៃបុរសដ៏ចំរ៉េន ឯងចូរមកនេះ ឯងចូរចូលទៅរកដោត-ច្បាលមាណព លុះចូលទៅដល់ ហើយ ចូរនិយាយនឹងដោតិចាលមាណព យ៉ាង៍នេះថា សូមសេចក្តីចំរើនមាន ដល់ដោតិបាលមាណពដ៏ចំរើនចុះ ព្រះព្ទទិសម្បតិ មានគ្រះរាជនុង្គារ ឲ្យហៅដោតិហ្លាមាណពដ៏ចំរើន ព្រះបាទទិសម្បតិ ចង់ជួបនឹងដោត់បាលមាណពដ៏ចំរើន ។ មាលអ្នដ៏ចំ-រើន រាជកុមារនោះខទ្ទួលគ្រះរាជនុង្គារព្រះបា្ធខិសម្បតិថា បពិត្រព្រះសម្មតិ ខេត ទ្រះករុណាវិសេស ហើយចូលទៅកេដោតិចាលមាណព លុះចូល

សុគ្គខ្ពប់ជីពេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិត្តោ

មាណរំ វាជា និសប្បតិ៍ ភាវជ្ជំ ដោត់ទេវាលំ មាណវំ អាមន្តយត៌ កដា និសម្បត់ ភោតោ ដោត់សាលស្ប មាឈាវសុ ្នសុុ្រភាមោត ។ រ) ំ កោត ទោ កោ ដោត់ចាលោ មាណរៅ តស្ប ពុរិសស្ប ជដិស្បីគ្នា យេជ រាជា ជំសម្បត់ តេខុបសន្ថម៌ នុបសន្ថម៌ត្វា និសម្បត្តនា ក្រោ សន្ទឹ សម្ពោធិ សម្ពោធដំណំ គេថំ សារាណ៍យ៍ វីតិសាវេត្តា ឯកមន្តំ និសីនិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្ទំ ទោ កោ ដោត់ទាល់ មាណវំ កជា និសម្បត់ ကော ကော $^{(0)}$ အင်္ဂဏာဏာကေလ ဆကားက $^{(b)}$ မင်္ဂဟာက-និយា ខេត្តក្រាស $^{(m)}$ ខេត្តគេ គំ ឋានំ ម ខេស្ក្ $\dot{\mathbf{e}}^{(k)}$ តៅធ្វិលេ អភិសិញ្ចុំស្សុមិនិ ។ ឃុំ ភោឌិ (១) ជោឌិ-ចាលោ មាណរា និសម្បតិស្បារញោ បន្សេរា្ស ។

១ ឧ. គោត់ នទិស្សនិ ។ ៤ ឧ. ម. អណ្សានិ នទិស្សនិ ។ ៣ ម. បច្ចុក្យ-កា... ។ ៤ ឧ. នំ ហ នេ បចយិស្សមិ ។ ម. នំ ហ នេ ។ ៤ ឧ. ទោ កោ ។ ម. ទោ សោ ។

សុត្តនូមិជិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

ទៅដល់ហើយ បានថ្ងៃង៍ព្រះនុង្ការនេះ នឹងដោតិបាលមាណពថា សុម សេចក្តីបំរើនមាន ដល់ ជោតិបាលមាណពដ៏បំរើនចុះ ព្រះបាទទិសម្បីតិ មានព្រះឱ្យអាវឲ្យហៅដោតជាលមាណពដ៏ចំរើន ព្រះជាទទិសម្បតិចង៍ជួប នឹងដោត់ចាលមាណពដ៏ចំរើន ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ដោត់ច្នាលមាណព ទទួលតបពាក្យរាជបុរសនោះថា អើអ្នកដ៏ចំរើន យ៉ាង៍នេះហើយ ទើប ចូលទៅគាល់ព្រះបាននិសម្បតិ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ពោលពាក្យ ភក់ទាក់ជាមួយនឹងព្រះបាទទិសម្បតិ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ នឹង តាក្យដែលគួរលឹក ហើយ ក៏អង្គ័យកង្គី ដើសមគួរ ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន លុះ ជោតិបាលមាណព អង្គ័យក្នុងទីជ័សមគួរ ហើយ ទើបព្រះបាទទិ សម្បតិ មានព្រះបន្ទូលយ៉ាង៍នេះថា ដោត់ច្រាលមាណពដ៏ចំរើន ចូវអក ច្រៀនប្រដៅ យើងចុះ ដោតិចាលមាណពដ៏ចំរើន កុំលះបង់យើងអំពីការ ប្រៀនប្រដៅ ឡើយ យើងនឹងតាំងអ្នកក្នុងតំណែងងារជាជំណែលបិតាអ្នក យើងនឹងស្រេចទឹកអ្នក្នុងទីជារបស់គោវិទ្ធក្រាហ្មណ៍ ។ ដោតិបាល-មាណព ទទួលព្រះបន្ទូលព្រះបាទទិសម្បតិថា ព្រះករុណាវិសេស ៗ

មហាគោវិន្ទុសុឌ្តេ មហាគោវិន្ទុសមញ្ញាហេតុកថា

អ៩ទោ កោ^(a) កជា និសទ្បត់ ដោត់ទាល់ មាណវំ តោវិឆ្នំយេ អភិសិញ្^(៤) បេឌ្ឌិកោ ឃាន ឃាបសំ ។ អភិសិត្តោ ដោត់ទាលោ មាណរយ តៅផ្ទិយេ មេត្ត-គេ ឃាន ឃុំនា យេត្សា ភូសា អគ្គេ អនុសាស តេច^(m) អគ្គេ អនុសាសត៌ យេចសុ ្រំតា អគ្គេ ៣-ឧុសាស នេច អត្តេ ជាឧុសាសត យេចសុំ ចិតា តាមនេះ អភិសម្ភោស នេច តាមនេះ អភិសម្ភោត យេខសុ ខេតា កម្មខ្លែ ជាក់សម្ភោស គេប កម្មខ្លែ សាភិសម្ពេច ។ ៩មេន មនុស្សា ស់មេលំសុ គោវិញោ វត ភោ ព្រះប្រហោ មហា កៅខ្មែរ វត ភោ ព្រះប្-ណោត៌ ។ ៩ទំនា ទោ $2 \lambda^{\beta(k)}$ កោ ទទិហាយន ដោះ ន្ទេលស្ ងហេរុស នេយានេះប្រែខ្មែ $_{(g)}$ មាន $_{m}$ ន្ទេស ។

១ ម. ភោសិន ជិស្សសិ។ ៤ ម. អភិសិញ្ជាំ ។ ៣ ឧ. តេ ។ ៤ ឧ. ឯគំ។ ៥ ឧ. មហាគោវិទ្យោ មហាគោរិទ្យោត្វេ ។ ម. កោវិទ្យោ .. .. ។

មហាគោវិទ្ធសូត្រ ពោលអំពីហេតុ ដែលបានឈ្មោះថា មហាកោវិទូត្រាហ្មណ៍ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន លុះត្រុះបាទទិសម្បតិ ទ្រង់ស្រោចទឹកដោតិបាល-មាណព ក្នុងតំណែងងារគោវិទ្ធក្រាហ្មណ៍ ទ្រង់តាំងដោតិទា្ធសមាណព ក្នុងតំណែងងារជាដំណែលបិតា ។ ដោតិចាលមាណព ដែលព្រះរាជា ទ្រង់ស្រេចទឹក ក្នុងទីជារបស់គោវិទ្ធគ្រាហ្មណ៍ ទ្រង់តាំងងារជាដំណែល បិតា ហើយ តែង ប្រៀនប្រដៅនូវសេចក្តីទាំងទ្បាយ ដែលបិតាបានប្រៀន ប្រដៅហើយ ដល់ព្រះរាជានោះផង មិនបានប្រៀនប្រដៅ នូវសេចក្ដី ទាំងឡាយ ដែលបិតាមិនបានប្រដៅដល់ព្រះកដា នោះផង បានចាត់ ចែង ការងារទាំងទុក្យ ដែលបិតាទានចាត់ខែង ហើយ ដល់ព្រះកជា នោះផង មិនបានចាត់ខែង៍នូវការងារទាំង់ឡាយ ដែលបិតាមិនបានចាត់ខែងហើយ ដល់ព្រះរាជានោះផង ។ មនុស្សទាំងឡាយ ក៏នាំគ្មានិយាយពីដំណើវ ព្រាហ្មហ៍ ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ដោត់ច្លេមាណព ក៏បានឈ្មោះថា មហា គោវិទ្ទុព្រាហ្មណ៍ ដោយបរិយាយនេះ យ៉ាង៍នេះឯង៍ 🤊

សុត្តខ្ពស់ជិកេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

(៥៨) អ៩ទេ កោ មហាកោរ៉ិស្ថោ ប្រាហ្មណោ យេធ តេ ធ ទត្តិយា តេដ្ឋសត្តិទិ ឧបសន្ន៍មិត្វា តេ ៩ ១គ្គី យេ **រាសនក្**ខេ ខ្មែរម្បីតំ ទោ^(១) កោ រាជា ជុំយោ វុឌេ២ ឧសហ៍មេ អនិងខេ វុណេអថ់ជាខែ តោ ឆ្ ទោ មន ភោ ជានាត់ ដីវិតានំ $(\mathbf{b})$ ឋានំ ទោ បនេះ វិជ្ជិត យំ និសម្បត់ម្នាំ ពេញ កាលកាតេ រាជ-គេសារ ស្រសុំ រជប់ខ្ញុំ រដ្ឋេ អភិសិញ្ចេរ្យុំ អាយុត្ត កោរន្តា យេជ ក្រហុ ភជិព្តា គេខេត្តស័ឌមុខ និត-មាឌីគ្នា ៤៤៧ ឯពព័ន្ធ វា ្សេខ៩ ឧណ្យ មោខោ $trun_i \mathcal{M}_i$ $\mathcal{M}_i$ $\mathcal{$ ဏ်ည၊ကေ ကျိန်ညကေ မေးတိ ကွာ်ရေးကွော့ အင်္ဂိရုက္ခော့ မေးတိ

សុគ្គស្ត្រិជិត ទីឃុស្តិតាយ មហាវគ្គ

(៤៤) ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន គ្រានោះ មហាគោវិទ្យុព្រាហ្មណ៍ ចូល ទៅគាល់ក្សត្រទាំង ៦ អង្គីនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ បានក្រាបបង្គ័ទូល ក្សត្រទាំង ៦ អង្គនោះ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គម្ចាស់ជំចំរើន ព្រះបាទ ទិសម្បតិ ទ្រង់ព្រះជកចាស់គ្រាំគ្រា ទ្រង់ព្រះជន្មគយូវឆ្នាំ ហើយ មាន ព្រះជន្ម ក៏ជ្រល់ចូលមកក្នុងបច្ចិមវ័យ ហើយ បពិត្រព្រះអង្គីម្ចាស់ដ៏ចំរើន នណោហ្មី នឹងដឹងនូវជីវិតបាន កាលបើព្រះបាទទិសម្បតិ ទ្រង់ទិវង្គិតទៅ ពួកអ្នករជការគប្បីអភិសេតវេណុរាជបុត្រ ក្នុងរាជសម្បត្តិ ហេតុនេះ វមែង មាន សូមព្រះអង្គីម្ចាស់ទាំងទ្បាយដ៏ចំរើនស្ដេចមក សូមព្រះអង្គ័ម្ចាស់ទាំង ទ្បាយ ទៅគាល់ព្រះរេណុរាជបុត្រ លុះចូលទៅដល់ហើយ ត្រូវថ្ងៃង៍ សេចក្តីចំពោះព្រះវេណុរាជបុត្រ ហ៉ាងនេះថា ពួក យើងជាសំឡាញ ជា ទីស្រទ្យាញ់ ជាទីពេញចិត្ត មិនជាទីខ្លើមរដើម នៃព្រះវេណុរាជបុត្រ ជ័ចរើន ឡើយ ព្រះអង្គ ដ៏ចរើនមានសុ១យ៉ាង៍ណា ពួកយើងមានសុ១យ៉ាង៍ នោះ ព្រះអង្គ័យចំរើនមានទុក្ខ យ៉ាង៏ណា ពួក យើងមានទុក្ខ ហ៉ាង៍នោះ

មហាគោវិគ្គសុត្តេ ពេណុរាជចុត្តវត្ថ

ខ្មែតនៃ (a) មេ បន្ទា ព្យា រុំដើម ឧសសិម្មោ អន្តគោ ជយោមជុខ្សាតា គោ ជុ ទោ បជ្រោ ជាជា-ត់ ជីវិតានំ ឋានំ ទោ បនេត់ វិជ្ជត់ យំ និសម្បត់ម វ ពោ កាលគា គេ ១៩ភាព ១៩ភ្នំ ប្រណុំ ១៩៩ មភ-សិញ្ចេញ សទេ ភាំ ប្រណុរដ្ឋំ លក្ខេដ សំវិកដេដ នោ រដ្ឋេសត្ ។ $\mathfrak{d}^{\circ}$ កោត $\mathfrak{d}^{(b)}$ តេ $\mathfrak{s}$ ខេត្តហ មហា-មេរុខ្ទ័មរី ណ្រល់ឃមារី ឧត្តមាំខែ កោច ៤ឃ រាជបុតោ គេជុមសន្ន៍មីសុ ឧុមសន្ន៍មិត្តា ៤៤៤ រាជ-បុឌ្<mark>ត រ</mark>ានឧក្សេខុំ មហុ សេ (m) សោខា សេហ្សុរ ស្សា-យា ចំយា មជាថា អប្បដិកា្ធិសា យំសុ ទោ អាំ គំំសុទា ជា ចូរ៉េឃ៉ា រុងើរ ឧសហ៍ម្រោ អនិងមេ រុក្យេ អថ់តាំខ្មែរ

១ ធ. ទោល នៃត្ថិ ។ ៤ ធ. ទោ កោ ។ ៣ ធ. ទោល់ នេត្តិ ។

មហាសេវិគ្គសូត្រ រឿងព្រះបណុរាជិបុត្រ

បតិត្រព្រះអង្គម្ចាស់ដ៏ចំរើន ព្រះបាទទិសម្បតិ ទ្រង់ព្រះជកថាស់គ្រាំគ្រា ទ្រង់ព្រះជន្មកយូរឆ្នាំ ហើយ មានព្រះជន្ម ក៏ជ្រល់ចូលមកក្នុងបច្ចិមវ័យ ហើយ បញ្ជិត្តព្រះអង្គម្ចាស់ដ៏ចំរើន ន**រណា** ហ្នុំ នឹងដឹ**ង**ជីវិតបាន កាលបើ ព្រះបាទទិសម្បតិ ទ្រង់ទិវង្គតទៅហើយ ពួកអ្នករាជការ គប្បីអភិសេកព្រះ រេណុរាជបុត្រដ៏ចំរើនក្នុងរាជសម្បត្តិ ហេតុនេះវមែងមាន បើព្រះរេណុរាជ-បុត្រជំចំពើន ត្រូវបានរាជសម្បត្តិ សូមព្រះអង្គចែករាជសម្បត្តិដល់យើង១ ពុំឥទ្យាយផង ។ ក្សាត្រពុំង ៦ អង្គនោះ ទទួលពាក្យរបស់មហាគោវិន្ទ-ព្រាហ្មណ៍ថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន មែនហើយ ទើបចូលទៅគាល់វេណុរាជ-បុត្រ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបទូលវេណុរាជបុត្រ យ៉ាង៍នេះថា យើង ទាំងឡាយ ជាសំឡាញ់ ជាទីស្រឡាញ់ ជាទីពេញចិត្ត មិនជាទីខ្លើម រអើម នៃព្រះរេណុរាជកុមារ ដ៏ចំរើនឡើយ ព្រះអង្គីដ៏ចំរើន មានសុទ យ៉ាងណា ពួកយើងមានសុខ យ៉ាងនោះ ព្រះអង្គីដ៏ចំរើន មានឲ្ត យ៉ាង៍ណា ពួកយើងមានទុក្ខ យ៉ាង៍នោះ បពិត្រព្រះអង្គម្ចាស់ដ៏ចំរើន ព្រះបាទទិសម្បតិ ទ្រន់ព្រះជរាបាស់គ្រាំគ្រា ទ្រង់ព្រះជន្មមកយូរឆ្នាំ ហើយ មានព្រះជន្ម ក៏ជ្រល់ចូលមកភ្នុងបច្ចិមវ័យ ហើយ បតិត្រ

សុត្តនូចិដកេ ទីឃនិកាយស្យូ មហាវិគ្នោ

កោ ខុ ទោ មន កោ ជានាទិ ជីវិតានំ ឋានំ ទោ ខាន់ និជ្ជិត យំ និសម្បតិ៍ម ពេញ កាលកាតេ រាជគាត្យរា ភាវត្ត រេណុំ រដ្ឋ អភិសិញ្ហេបំ ស ខេ អាំ វេណា ជ្ជុំ លកេខ សាំកែដេខ នោ ជជ្ជបាត់ ។ កោ ខ្លាំ កោ អញ្ចោំ មិខាំ និង សុខ្ខំ កម្លៀ-៩^(១) អញ្ត្រ ក_ែ ស្តេស សេខាហំ កោ រជ្ជំ លក់ស្បាម សំរឹកជិស្សាម រា រដ្ឋេញតិ ។ អ៩ខោ កោ អយោ-រត្តានំ អច្ចយេន រាជា ឧសេម្បីត តាលមកាស់ ។ និសម្បត្តិទី ពេញ ភាលភាទេ រាជភាតាពេ ៤៤% រាជពុត្ត រដ្ឋេ អភិសិញ្ជីសុ ។ អភិសិត្តោ វេណា វដ្ឋេន ឧញ្ចូល តាមកុណេល សមច្បិតា ស មន្ត្តិកូតោ មរិចារេត ។ អ៩ខោ កោ មហា. ကေါင်းကို ကြာတ္သုံးလက္ ယောင္း အောင္က ကို ကေလးကို ကေလ សត្ថមិ ឧបសន្តមិត្យ គេ ជ ១គ្នំយេ រាំមានកោច

១ ៕. សុខមេធយេហ្ថ ។ **ម. សុ**ខា ភវយេហ្ថ ។

សុត្តខ្ពុំជំពក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

្រោះអង្គមាសដ៏ចរែន នរណា ហ្នុំ នឹងដឹងនូវជីវិតបាន កាលបើប្រាះបាទទិ សម្បតិ ទ្រង់ទិវង្គិតទៅហើយ ពួកអ្នករាជការ គប្បីអភិសេកព្រះរេណុរាជ-បុត្រដ៏ចំរើន ក្នុងរាជសម្បត្តិ ហេតុនេះរមែងមាន បើព្រះប្រហុរាជបុត្រ ដ៏ចំរើន ត្រូវបានរាជសម្បត្តិហើយ សូម**ព្រះអ**ង្គចែករាជសម្បត្តិដល់យើង ខ្ញុំទាំងទ្បាយផង ។ វេណុរាជបុត្រ ទ្រ£់តបថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន បេក្រៅអំពីអ្នកដ៏ចំរើនទាំងឡាយហើយ អ្នកដទៃណា នឹងផ្តល់សេចក្ត សុខឲ្យកើតទ្បើង ក្នុងដែនរបស់យើងបាន ម្នាល់អ្នកដ៏ចំរើន បើយើងនឹង បានរាជសម្បត្តិ យើងនឹងចែករាជសម្បត្តិ ដល់អ្នកទាំងទ្យាយផងដែរ ៗ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន លុះថ្ងៃនឹងយប់ទាំងទ្បាយ កន្ងែទៅហើយ ព្រះបាទ ទិសម្បតិ ក៏ទ្រង់ទិវង្គតទៅ ។ កាលបើព្រះបាទទិសម្បតិ ទ្រង់ទិវង្គតទៅ ហើយ ពួកអ្នករាជការ ក៏បានអភិសេកព្រះបេណុរាជបុត្រក្នុងរាជសម្បត្តិ ។ លុះព្រះវេណុកដឋុត្រ បានអភិសេតដោយកដម្បត្តិហើយ ទ្រង់ស្កប់ស្កល់ មូលមិត្រផ្នេកផ្តិតដោយកាមគុណទាំង៩។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន គ្រានោះឯង មហា គោវិឌ្ឌព្រាហ្មណ៍ ចូល ទៅគាល់ក្យត្រទាំង ៦ អង្គ នោះ លុះចូល ទៅដល់ហើយ ទើបក្រាបទូលក្សត្រទាំង ៦ អង្គនោះ យ៉ា

មហាគោវិគ្គសុ**ធ្លេ ពេណុ**រាជវិត្ត

និសម្បត ទោ កោ ភជា តាលកាតោ អភិសិត្តោ រេណៈ រដ្ឋេន បញ្ចូល **តាមកុ**ណេល **សម**ប្បីតោ សមន្តិកូតោ មាំចាប់តំ កោ ខុ ខោ មន កោ ជានាតិ មឧធិយា ភាមា អាយុខ្ល កោឡោ យេជ ប្រេក្ រាជា តេខ្មែសឆ្ម័នន ឧឧសឆ្ម័ន្ទា ស្រហុំ ឯជាខំ ស៊ូវ ស្នន ឧសម្បត់ ទោ ភោ ភជា ភា**បភាតោ អ**ភិសិត្តោ ភាវិ រេយោ ជន្ទេមាន អ្នង នេះខេច្ច ។ ស្ដ្រ មេន ខេរា(e) នេះ ខ ខន្ទីលា ឧឈ នោះទំនឹសវិ ឈ្នាស៊ី សមាន នុមវិទិវ យេធ ក្រណុ ភជា គេខេត្តអង្គ័មឹស ឧបសង្គ័មិត្តា ប្រណុំ ១៩៦ ស្នង សេច្ត និសម្បតិ ទោ កោ ១**៩** តាលគាតា អភិសិត្តោ គាំ ប្រណុ ជ្រៀន សាតិ ភាំ តំ វ**ខ**ជ**្គី ។ សារមហំ** កោ តំ វខជ**្គ^(៤) ។**

១ 🤹 ម. ភេ កោ ។ 🖢 ន. វបន់ ។

មហាធាវិទ្ទស្សគ្រ រឿងព្រះ៣៩រេណុ

បពិត្រព្រះអង្គ័ត្តា សុដ្ឋិចរនេ ព្រះបាទទិសម្បតិ ទ្រង់ទិវង្គ័តទៅ ហើយ ព្រះ ចុះពេលដែលបានអភិសេកដោយរាជសម្បត្តិហើយ ត្រះអង្គិកសូបស្គល មហមិត្រផេតផ្តែ ដោយកាមគុណទាំង ៤ បពិត្រព្រះអង្គម្ចាស់ដ៏ចំរើន នរណាហ្ម័នឹងជឹង (រឿងនេះបាន ព្រោះ) កាមារម្មណ៍ទាំងឡាយ សុទ្ធ តែជាសភាវៈនាំឲ្យស្រវិធ៍ សូមឲ្យព្រះអង្គម្ចាស់ដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ស្ដេចមក និងចូលទៅគាល់ព្រះជាទយោ លុះចូលទៅដល់ហើយ ចូរក្រាបទូលព្រះ ជាទរេណុយ៉ាង៍នេះថា បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះបា្ទទិសម្បតិ ទ្រង់ ទំវង្គតហើយ ព្រះបាទពណុដ៏ចំរើន បានទទួលអភិសេកដោយរាជ្យសម្បត្តិ ហើយ ព្រះអង្គដ៏ចំរើន រលឹកឃើញពាក្យនោះដែរឬ ។ ពួកក្យគ្រទាំង៦ អង្គ នោះខុទួលពាក្យមហា គោវិទ្ធព្រាហ្មណ៍ថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន មែន ហើយ រួចកិច្ចលទៅគាល់ព្រះជាទវេណ សុះចូលទៅដល់ហើយ បានក្រាបទូល ត្រះបាទរណ្ដេយ៉ាងនេះថា បញ្ជិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះបាទទិសម្បតិ (ទង់ ទិវង្គត ហើយ ត្រះបាទវេណុដ៏ចំរើន បានទទួលអភិសេកដោយរាជ្យសម្បត្តិ ហើយ តេត្រះអង្គ័ដ៏ចំរើន រលឹកឃើញតាក្យនោះដែរឬ ។ ព្រះបាទវេណុ មានព្រះពជឱ្សារថា មាលអ្នកដ៏ចំរើន យើងលើក ឃើញពាក្យនោះដែរ ។

សុត្តនូចិដិកេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

តោ ខុ ទោ ភោ មហោត់ ៩មំ មហាមឋវិ ឧត្តវេធ អាយតំ ឧត្តាណែឧ សគដមុខំ សត្តជា សមំ សុវិគត្ត វិភជិត្ត ។ កោ ខុ ទោ ភោ អ ញោ ម **ហោ**ត់ អញ**ត្** ឧឈ នោះទើច (២សិស្រាសង្ខេ រ អនុសេ ម្នា ជេហ់ រាជា អញនាំ មាំសំ អាមន្តេស រៀហិ គំ អម្រោ ជុំស យេជ មហា តោវិណ្ឌ ក្រាហ្ម ណោ គេជុមសុគ្គ័ម ឧបសឌ្ឍិត្យ មហាគោវិន្ទំ ព្រាហ្មណំ រៅវំ វ ខេហ៍ រាជា តំ ភ េ ពេលា អាម ខេត្តតំ ។ ស្ថិ ខេវាត ទោ ភោ សោ បុរិសោ ក្រណុ**ស្**រ ក្រោ **ប**ដិស្បត្តា យេជ មហាកោរិខ្មោ ព្រាហ្មាណោ គេជុខសន្ល័មិ ឧុម-សន្ត់ទិត្ត មហា តោវិន្ទំ ព្រាហ្មណ៍ ឯតឧកេច ភជា តំ កន្តេ ស្រោ មាតទើន ។ វារូ មេខេត្ត មេ សា នៅខ្លែ គ្រា ហ្ម ណោ នស្ប ដុស្មេរ ជន្ទឹស្បីខ

សុត្តតូចិជិក ទីឃុំខិកាយ មហាវិត្ត

ញ្ជកក្សត្រទាំង ៦ អង្គ គ្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរ៉េន នរណា ហ្ម ល្មនឹងចែកមហាប្រឹថពីនេះ ដែលមានបណ្ដោយទៅខាងទិសទុត្ត មាន មុខដូចជាមុខរៈ េះ ទៅខាងទិសខក្សិណ ឲ្យមានចំណែកស្មើគា ជា ៧ ភាគបាន ។ ត្រះបាទពេណុ មានត្រះកដ់ឱ្យវថា ម្នាលអ្នកដំខំវេន ៀវលៃងតែមហាគោវិន្ទព្រាហ្មណ៍ចេញ អ្នកដទៃណាហ្នំ ល្មទឹងចែក បាន ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន គ្រានោះឯង ព្រះបាទវេណុ មានព្រះ សជ**ទុ**ជ្ជារៈហៅបុរសម្នាក់មក**ថា** ម្នា**ល**ផ្គង់បំរើន ឯង៏ឲ្យមក នេះ ឯង ចូរទៅរកមហាគោវិន្ទុគ្រាហ្មណ៍ លុះចូលទៅដល់ហើញ ចូរជំពមមហា. គោវិន្ទគ្រាហ្មណ៍ យ៉ាងនេះថា បពិត្រលេកដ៏ចំរើន ព្រះបាទវេណុ មាន ព្រះរាជឱ្*ងារ*ឲ្យហៅលោក ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន បុរសនោះ ទទួល ព្រះរាជខ្មារ នៃព្រះបាទវេណុថា បតិត្រព្រះសម្មតិទេព ព្រះភរុណា វិសេស ហើយចូលទៅរកមហាគោវិន្ទុគ្រាហ្មណ៍ លុះចូលទៅដល់ហើយ បានដំរាបមហាគោវិទ្ធព្រាហ្មណ៍ យ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ព្រះជាទវេណ, មានព្រះរាជត្តភារឱ្យហៅលោក ។ ម្នាលអ្នកចំរែន មហាគោវិឌ្ឌព្រាហ្មណ៍ ទទួលពាក្យរបស់បុរសនោះថា ដើម្មកដ៏ចំរើន

មហាពោវិគ្គសុត្តេ ពេណុរាជវត្ថុ

យេជ វេណ រាជា នេះជុបសង្គមិ ឧុបសង្គមិទ្ធា ប្រហ្មេញ ក្រ្តា សន្ធំ សម្បេធិ សម្បេធធំយំ គេដំ សារាណ៍យំ វ៉ាត់សាបត្វា ឯកមន្តំ និសីនិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្ទំ $(\mathbf{m} \cdot \mathbf{m}^{(0)})$ មហាកោរិន្ទំ $(\mathbf{m} \cdot \mathbf{m} \cdot \mathbf{m})$ បទ វាសេខ វាស់ មនុ ខេញ្ញាំ មុខ ឧសាឧណ្ដ ឧត្តារេ អាយត់ ឧត្តា លេខ សភាដមុខ សត្តជា សមំ សុវិតត្តិ វិតដេត្តតំ ។ $u^{\hat{i}}$ កោតិ ទោ $m^{(b)}$ ရည္က ေနာက္သည္က ကေလ်နာ္သီး အေနအ်ပီမိ ង់មុំ ឧសាខណ្ឌ នឌ្ឌលេខ មាល់ខ្លួន ទៀបហេខ មាយក្ មុខ សត្ថា សមំ សុវិតត្តំ វិកជិ សញ្ចុធិ សភាជ-ត់សច្ច ជឌី ជេម្នា 👊 ង Ձ មន្តេ ឧ ជេ ជ្រា ប្រហ្មារា ಗಟ್ಟು ಇತ್ತಾಡು (ಖುತ್ತ ಮ

(နေ႔) ဧဒင်္ဂေ့မောက္ခုံး

ម្នាយ ដែលប្រមាន

o-b ខ. ភោព ឥត្ថ ។ ៣ ឱ. អដ្ឋបាស ។

មហាកោវិន្ទសូទ្រ រឿងព្រះបាទរេណុ

ហើយចូលទៅគាល់ព្រះជាទរេណុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ពោលពាក្យ ភភ**ភ**ភ សំណេះសំណាលទៅកេព្រះបាទវេណុ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគ្នូវ រីករាយនឹងពាក្យដែលគួរលើក ហើយ ក៏អង្គ័យក្ងង់ទីជំសមគួរ ។ ម្នាលអ្នក ដ៏ចំរើន លុះមហាគោវិន្ទុគ្រាហ្មណ៍ អង្គ័យក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ព្រះបាទ រេណុទានព្រះរាជឱ្**ងារ**យ៉ាង៍នេះថា គោវិទ្ធុក្លាហ្មណ៍ដ៏ចំរើន ចូរអញ្ចេញ មកចែកមហាប្រឹថពីនេះ ដែលមាបណ្ដោយ ទៅខាងទិសទត្ត មានមុខ ដូចជាមុខរៈ ទេ ខេង ខែសមត្វិណ ឲ្យមានចំណែកស្មើត្រជា ៧ ភាគ ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន មហាគោវិទ្ធព្រាហ្មណ៍ ទទួលព្រះបន្តូលព្រះបាទវេណុ បតិត្រព្រះសម្មតិ េទ ព្រះករុណា សៃសស ហើយក៏ចែកមហា-ប្រឹថពីនេះ ដែលមានបណ្ដោយទៅ វាងទិសទុត្ត មានមុ១ដូចជាមុខរទេះ ពៅភាឌទិសទក្សិណ ឲ្យមានចំណែកស្មើតាជា ៧ ភាគ ហើយតឹកល់ ទុកនូវដែនទាំងអស់ ឲ្យមានមុខដូចជាមុខវេទេះ ។ មានសេចក្ដីដំណាល ក្នុងរឿងនោះថា ជនបទ បេស់ព្រះបាទវេណុ នៅត្រង់កណ្ដាល ។ (៤៧) គោវិន្យ្យាហ្មណ៍ បានសាងទីក្រុងទាំង៧ នេះ គឺ ក្រង់ទន្ធបុរៈ សម្រាប់ពួកអ្នកដែនកាលិង្គ៍: ១ ក្រង់ប្រាតនៈ

សុគ្គស្ថិតិកេ ទីឃុំ តែយូស្ស មហាវិគ្មោ សល្វស្ន^(១) អរុទ្ធិន សោខ៌ពន្ធ ពេក្ខំ(៤) ត្រូវបាន វានេយាជំ ខេទ្យ អង្គេស ខាចិតា ពារាណស់ ខ តាស់នំ ស់គេ កោវិទូសចិតាត់ ។

(៦០) អ៩ខោ កោ តេ ខេ ទត្តិយា យថាសtma လာtma អត្តបញ្ជា អម្រោស្មុំ ចរិច្ចស្លាសផ្លួចក្ យំ វត នោ មហោស ឥច្ឆិនំ យំ អាកាខ្ញុំនំ $^{(m)}$ អជ្ញេត្ត យំ អភិបត្តិតំ តំ នោ លន្ទិ ។ សត្ក ព្រហ្ន តេ **ខ** (b0) រៅសុក្រ្ ការតោ សហ រេហៅ ខេំ ឧមដោ ខ ត្រស់ សត្ត ការក្ន^(៤) ។

បឋមភាណវ៉ារ «ផ្នែ ។

[្]ទ ម. មហេសយំ ។ ៤ ខ សោវិភនញ្ជា ភេត្ត ។ ម. សោវិភន៍ ២ ភេទុត់ ។ ៣ ឱ ម. អាកង្គិត យំ ។ ៤ ៦ ភា:សាតិ ។ ម. ភារណតិ ។

សុត្តតូបិជិត ទីឃនិកាយ មហាវិត្ត

សម្រាប់ពួកអ្នកដែនអស្សត: ១ ក្រុងមាហិស្សតិ សម្រាប់
ពួកអ្នកដែនអវត្តិ ១ ក្រុងពេរុក: សម្រាប់ពួកអ្នកដែនសោៈ
ចំរ: ១ ក្រុងមិថិលា សម្រាប់ពួកអ្នកដែនវិទេហៈ ១ ក្រុង
ចម្បាដែលភសាង ក្នុងដែនឈ្មោះអង្គ: ១ ក្រុងពារាណសី
សម្រាប់ពួកអ្នកដែនកាសី ១ ។

(៦០) ម្នាល់អ្នកដ៏ចំរើន គ្រានោះឯង ត្រូត្រទាំង៦អង្គនោះ
ទ្រង់សព្វព្រះទ័យ មានសេចក្ដីប្រាថ្នាពេញបរិបូណិហើយ ដោយលាក
គួរដល់ព្រះអង្គថា ខ្លប្ខំ របស់ណា ដែលពួកយើងប្រាថ្នាហើយ របស់
ណា ដែលពួកយើងប៉ុនប៉ង់សំដៅយកហើយ របស់ណា ដែលពួកយើង
កត់សំគាល់ទុកហើយ របស់នោះ ១ ក៏ពួកយើងបានអស់ហើយ ។

(៦១) ព្រះបាទសត្តកូ អង្គ ១ ព្រះបាទព្រហ្មទត្ត អង្គ ១ ព្រះបាទព្រហ្មទត្ត អង្គ ១ ព្រះបាទព្រហ្មទត្ត អង្គ ១ ព្រះបាទពេរជា ៤ ព្រះអង្គ ១ ព្រះបាទពតវេជ្ជ ៤ ព្រះអង្គ ទៀត រួមបាន ជាស្ដេចគ្រប់គ្រង់ នៃនដី មាន៧ ព្រះអង្គ ក្នុងគ្រានោះ ។

មហា ជាវិទ្ទសុត្តេ មហាជេវិទ្ទស្ស កល្យាណកិន្តិសទ្ចោ

 $\{dd\}$ ಕರ್ಣ ಗು ಗು ಸ್ಥಾಪ್ ಗು ಸ್ಟಾಪ್ $\{dd\}$ ကေးကြီး ကြားကျွယေက အေဒ့ဗေလးရွိမ်ိဳလှ ဒုဗလရွိမ်ိဳရှာ ဗာဟာ ကောင်္ဂို ကျာည္သည့္ သနားေကာင္ပံ့ လာဗာ (ကာ^(၈) အားိ ភោ កោរិញ្ចេ សេសុស្ស សញ្ជា សហលោ ចំយោ **ម**-ស ទេ អព្យដ្ឋិត្យ លេ ៧៥១៥ ទេ អាវិ កោវិ ឆ្កេ ត្រុ ញ្- $(\omega n)^{(b)}$ អម្ចាត់ចំ សហបេល ចំយោ មជាទោ អប្ប-ដំឡូលោ អនុសាសតុ នោ គារំ គោរំ នោ ត្រាញ (m) មា នោ ភាំ គោរិន្ទោ ត្រាហ្មណោ^(៤) អនុសាសធិយា នេច្ត់ប្រាស្ន្ន ។ $\mathfrak{N}^{\mathfrak{l}}$ ដោយ នេ $\mathfrak{m}^{(\mathbf{g})}$ និយា $\mathfrak{s}$ តៅខ្មែរ ត្រាហ្មណោ តេស នេះ ្នំ ទទួលនំ មុខ្មាក់-សំតានំ $^{(b)}$ បច្ចុះស្បាស់ ។ អ៩ទោ កោ មហា-តោរិស្ថោ ត្រាូស្សា អនុសាសនិយា $^{(0)}$ សគ្គ ខ រាជានោ ១គ្គីយេ មុខ្វាត់សំខ្លេ រដ្ឋេន $^{(d)}$ អនុសាស៍ សត្ត ខ ត្រាហ្មណៈមហាសាលេ សត្ត ខ ជហា-តែតាស់តាន៍ មន្តេ វាខេស៌ ។ អ៩ខោ ${
m im}^{(d)}$

ទ ខ. ទោត់ ៩ត្ថិ ។ ៤- n - ៤ ឧ. ម. គ្រាហ្មណោភ ៩ត្ថិ ។ ៤ ម. សោ ។ ៦ ឧ ម. គុទ្ធាភិសិត្តាខត្តិ ៩ត្ថិ ។ ៧ ឧ. ម. អនុសាសនិយាតំ ៩ត្ថិ ។ ៤ ៦. ម. អដ្ឋ ។ ៤ ម. ភោតិ ៩ត្ថិ ។

មហាតាខ្មែត្យត្រ កិត្តិសព្វដ៏ពីរោះរបស់មហាពាវិឌ្ឌក្រាញ្ញណ៍

[៦៤] ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន គ្រានោះឯង ក្សត្រទាំង ៦ អង្គីនោះ ចូលទៅរកមហាគោវិន្ទព្រាហ្មណ៍ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏មានព្រះ រាជនុង្ការទៅ នឹងមហាគោវិន្ទ្យកាហ្មណ៍ យ៉ាងនេះថា មាលអ្នកដ៏ចំរើន គេវិទ្ទុគ្រាហ្មណ៍ដ៏ចំរើន ដាស់ឡាញ់ ជាទីស្រឡាញ់ពេញព្រះទ័យ មិន ជាទីខ្លើមរដើម នៃព្រះបាទរេណុ យ៉ាងណាមិញ គោវិន្ទព្រាហ្មណ៍ ដែចវែន ក៏ជាសំឡាញ់ ជាទស្រឡាញ់ ពេញចិត្ត មិនជាទី ខ្លើម នៃពួក យេងយ៉ាងនោះដែរ គោវិន្ទព្រាហ្មណ៍ដ៏ចំរើន ចូរប្រៀនប្រដៅពួកយេងចុះ ေနာဂ္ခို့စြာတ္ခဏ်ဆိုစ်ကြီး နှံလးဗန်းထိန်းစီကားမြေဒြပေးဆား ${f e}_{i}$ တာ មាលអ្នកដ៏ចំរើន មហាគោវិទ្ធគ្រាហ្មណ៍ ទទួលស្ដាប់ព្រះគុង្ខារ ក្សត្រ ទាំង ៦ ព្រះអង្គនោះ ដែលបានមុទ្ធាភិសេកហើយថា ព្រះករុណា វិសេស ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន គ្រានោះឯង មហាគោវិន្ទព្រាហ្មណ៍ ក៏ប្រៀនប្រដៅហ្លួកក្សត្រទាំង ៧ ព្រះអង្គ ដែលបានមុទ្ធាក់សេក ដោយ រាជសម្បត្តិ ដោយអនុសាសនីផង៍ បានបង្រៀនមន្តដល់ព្រាហ្មណមហា-សាល៧នាក់ផង៍ នឹង៍ៗនេត្រះកេស៧០០ នាក់ផង៍ ។ មាលម្អក់ដ៏ចំរើន

សុត្តនូចិនកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

ឧសារយុស្និស្ដី ណ្រសិយមាដែងឧឧទ វាភូ ត្រៃ ស្ដ្រ មានខ្លី សង្គំ មេឃ-មេរុយ៉េ ឈ្លៃសីហោ ស្រិស៉ាចូ ឧទាវិឌ្ឌ ទាយ៉ុ ឧសា. យុស្សា ណ្ឌស្មីយោ ស្រស់ស មាយនៃខ្លុំ មាហិឧឌ្ តទើនខ្លួ រ ងខុសេ ឃេ ឧសាខេររួចភា ប្រាសិ ណស្ប រានខយោម ឧញ សេ វាមួយប្រាយា មន្ទី-សន្តោ អត្តក្តុ សេត្តិ មហាកោរិន្តោ ត្រាញ្ណា មា្រស្នាំ នុស្សិន សង្ខំ ឧសាស្សេះ ម៉េសិល្បែ**ឃ**េ ត្រូប្បាន សាក្ខាត្រ ស្ត្រី មន្ត្រីកំ ន **នេ** ឧសស មិឈីខ្ ឧសវិវិធ្ ខ មិឈីយ មាយ ដែត្ ဒ မြည်သ နာယ်၊ အေန္ (p) ဇ မြည်သ နားဗီနှ နာမွ **ေလာ** ဗင္း (ခန္း ကြာညီကာင္ႏွီပင္း ဧည*က်မား*ငွ អច្ចាយទាច្រិយានំ កាសមានានំ យោ ស្ប៊ុំគោ ឧទ្ទាររ សុទេ ឧទ្ទុសស្ន័យន្ទ យុះមហូ ឈរ ចូ ឈា-យត់ មោ ម្រិសាំច ឧកវិទ្ មិស់ថា មាយខែខ ១ ឱ. អព្តុត្តា ។ ៤ ឧ.ម. សល្បាម។

សុត្តទូចិនិក ទីឃនិកាយ មហាវិឌ្គ

កាលជាខាងក្រោយមក កិត្តិសព្ទដ៏ពីពេះ របស់មហាគោវិន្ទុព្រាហ្មណ៍ ហ្សីជំនំរង់រាធណុ គណមោរ្ទន៍ឃែលីហុ មានក្មេឃិយមែលផ្ទៃរសុទិន មហាគោវិទ្ធុគ្រាហ្មណ៍ អាចសាកសួរ និយាយធ្វើយធ្វង់ ប្រឹក្សាជាមួយទឹង ព្រហ្មដោយផ្ទាល់ទទពន ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន គ្រានោះឯង មហាគោវិន្ទ-ព្រាហ្មណ៍ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះវា កិត្តិសក្ខុងឺគរពះ បេសអាត្មាញ ល្បីជំនិវន៍រាយសេញ្ហាខ្លួនខេះណ គណមោរ្ទទីយោលីយុ មានក្មេញប្រែលី ដោយផ្ទាល់ខ្លួន មហាគោវិន្យា្រហ្មណ៍ អាៗសាកស្ប និយាយធ្វើយគ្នុង ប៉ឹក្សាជាមួយនឹងក្រហ្ម ដោយផ្ទាល់ទ្នេចាន តែអាត្មាអញមិនបានឃើញ ម្រល់ សេះ គុខ វ៉ានសាមហ៍ ដុស្តិកានុទ្តម្រល់ គុខ សនទ្ធកា**ក**េខិក្ខានិ ជាមួយនឹងព្រហ្ម មិនបានប្រឹក្សាជាមួយនឹងព្រហ្ម េះ ប៉ុន្តែអាត្វាអញផ្ទាប់ ឮតាក្យនេះ របស់ត្រាហ្មណ៍ថាស់១ មានអាយុច្រើន ជាអាចាព្យប្រធានលើ អាចារ្យ និយាយគ្នាថា បុគ្គលណា សម្ងំនៅក្នុងដែរត្រៀងអស់៤ ខែ ហើយ ពិទារណានូវករុណាឈាន បុគ្គលនោះ នឹងឃើញច្រហ្ម នឹងសាកសួវ

មហាតៅវិទ្ធសុត្តេ មហាតៅវិទ្ទស្ស កស្បាណកិត្តិសញ្ចោ សល្វពត់ មន្ត្រត់ត់ យន្ទ្ធាលំ វស្ស៊ីគេ ចត្ត-ကေ မားမှာ ရေးမှာလို့ကေတာ့ မေးဟာ လာန္ **ကားက**-ကါဖွံ့ ។ អនុសេ_(e) ឧឃ យេធ្វើសើ သြာည်တော ကေဒ ប្រណុ ភាជា គេខេ្មសុឌ្ឌ ខុមសុឌ្ឌទិទ្ធា ប្រណុំ ភាជានំ រាសន សេខ នេះ ខេត្ត ខេត ខេត្ត អដ្ឋខេស្រ មណ្ឌ ឧណៈខេស្ស ឃែលី ឈេ មិសិច្ច ត្តសុវិទ្ធ សង្ខំ គណ នេះស្រែ ឈ្រល់ ឈោ មិសិច សាឌា ខេត្ត មានទីតិ ជ ទោ មណ្ឌល ឃ ម លើច្ច ឧ**ស្**មិត្ត ២ សិស័យ មាយ ខើត្ **ខ** ម្រាស់**យ សហ ំពេត្ ខ** ម្រាស់**យ ឯ**ខេត្ត ជាង សេ ជន គេឌុ មា្រសាឃាន ដែ្សាន្ ឧសសម្គ្រាន្ មន្ទ្រ-យទាខ្លាំយនំ ភាសមានានំ យោ ស្ប៊ុំគេ ខត្តាព មាសេ ជន្មិសល្វិយន្ទ ការ៉េឃ បារច យាយន្ទ សោ ត្រឈ្នំ ឧស្ស៊ីន ស្រល្ម័យ សាយខើន **ស**លិ**ឧ**ន្

១ ខ. ម. អបីកោ កោ ។

មហាគោរិន្ទសូត្រ កិត្តិសព្ទង់ពីរោះរបស់មហាគោរិន្ទព្រាញ្មណ៍

និយាយ ធ្វើយធ្វុង ប្រឹក្សាជាមួយនឹងព្រហ្មជាន បើដូច្នោះ គួរតែអាតា្មអញ សម្ងានាក្នុងរដ្ឋក្រៀងអស់ ៤ ខែ ពិលារណាទូវករុណា ឈាន ។ គ្រានោះ ឯង មហាគេវិទ្យុព្រាហ្មណ៍ ចូលទៅគាល់ព្រះបាទវេណុ លុះចូលទៅដល់ ហើយ បានក្រាបទូលព្រះបាទវេណុ យ៉ាងនេះថា បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កិត្តិសព្ទដ៏ពីររះរបស់១ព្រះអង្គ ល្បីពុទ្ធរទ្ធាយទៅយ៉ាងនេះថា មហាគោវិន្ទុ-ព្រាហ្មីហ្គុ មានក្ដេញព្រហ្មដោយដ្ឋាល់ទំន មហៈសុវន្តិយោហ្មីហ្មុ មាន សាកស្បា និយាយធ្វើយធ្ងង ប្រឹក្សាជាមួយនឹងគ្រាហ្ម ដោយផ្ទាល់ទូនជាន បពិត្រព្រះអង្គជីចំរើន តែទុំព្រះអង្គមិនជានឃើញព្រហ្មសោះទេ មិនជាន សាកស្តរ ជាមួយនឹងព្រហ្ម មិនបាននិយាយ ធ្វើយគ្គងជាមួយនឹងព្រហ្ម មិន ជានព្រឹក្សា ជាមួយនឹងគ្រល់ខេ ជុំន្ងៃទុំព្រះអង្គជាជ្រង់ខាងមាមរិស្រាល់ហុ គ្រឹទ្ធាថារា មានអយុច្រើន ជាអាថារាប្រធានលើអាថារា និយាយគ្នាថា បុគ្គលណាសម្បំនៅក្នុងរដ្ឋក្រឿងអស់៤ ខែ ពិថារណា នូវករុណា ឈាន ឋុគ្គលនោះ នឹងឃើញព្រហ្មជន សាកសួរ និយាយធ្វើយន្ទង់ ប្រឹក្សាជាមួយ

សុត្តស្ថិនកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

បន្តេទីត ន់ប្រមព្ធ កោ ស្បីកេខ ខេស្តរា មាសេ ខដ្ឋសហ្វីយ៍តុំ ការណ៍ ឈានំ ឈាយ់តុំ ឧទ្ឋ កោនចិ ខ្មែសស្ត្ទិត ព្យោ អញុត្រ ស្ត្រាន ភត្តាយាព្រះគំ^{(១}) ។ យស្បាន កាំ កោរ៉ាញ្ល កាល់ មញ្ជាត់ ។ អថ្យា មហាកោរ៉ិន្ទោ ព្រាហ្មណោ យេខ គេ ១គ្គីយា តេះជុបសង្គមិន្ទសង្គមិត្យ នេះ ខេត្ត យេ ឯគឧកេច មយុំ សេ $m_{(p)}$ វារួយហើយ យុខិត្តបន្ថែ អត្តត្រា សង្ខំ ឧលាស្សេស៊េ ស្រស់្រោ មិសិច្ច ចស្សត់ សក្ខំ ឧលា កោរិស្ថោ ក្រាញ្ណា ក្រាញ្ញុំ សាគ ្រេត សហ្វុធន មន្តេតិតិ ជ ទោ មជាហំ គោ^(៣) ត្រសាំច្ច ត្រសាំច ច ត្រសាំយ មាយ ដើ<u>ត</u> ច ត្រសាំយ មាល់ ដេត្ត ប មេស៊ីយ ឧបើត្ត មាំង សេ ឧប គេង ្រាញ្ណានំ វុឌ្ឍនំ មហហ្វភានំ អាចវ័យទាចវិយានំ កាសមានានំ យោ ស្បែក ខេត្តពេ មាសេ മട്കുവ്യത് അസ്ത സാര് വേവര് വേ

o a. ម. ភក្តុភិហារគេតិ។ bo-m a. កោតិ ឧត្ថិ ។

សុគ្គន្តបំជាក់ ទីបែនិកាយ មហាវគ្គ

នឹងត្រហ្មាន បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភ្នំព្រះអង្គប្រាថា ដើម្បីនឹងសម្វ នៅក្នុងរដ្ឋក្រៀងអស់៤ ខែ ដើម្បីពិចារណា នូវករុណា ឈាន មិន ត្រវិឲ្យអ្នកណាមួយ ចូលទៅកេទ្យំពះអង្គ ឡើយ វៀវលែងតែបុគ្គលម្នាក់ ជាអ្នកនាំអាហាវទៅឲ្យ ។ ព្រះបាទវេណុ មានព្រះរាជឱ្យរាថា គោវិន្ទុ. ព្រាហ្មណ៍ដ៏ចំរើន សំគាល់នូវកាលគួរគង់កាលឥឡូវនេះចុះ ។ គ្រានោះឯង មហាគោវិន្ទុព្រាហ្មណ៍ ចូលទៅគាល់ក្សត្រទាំង ៦ អង្គនោះ លុះចូលទៅ ដល់ ហើយ បានក្រាបទូលក្សត្រទាំង ៦ អង្គនោះ យ៉ាងនេះថា បញ្ចិត្ ព្រះអង្គិដ៏ចំរើន កិត្តិសព្ទដ៏ពីពោះរបស់១៉ុព្រះអង្គ ល្បីផ្ទុរូវាយ ទៅយ៉ាងនេះ ឋា មហាគោវិន្យុញាហ្មណ៍ អាចឃើញព្រហ្មដោយផ្ទាល់ខ្លួន មហាគោ-វិន្ទុព្រាហ្មណ៍ អាចសាកសួរ និយាយទ្វើយគ្**ង** ប្រឹក្សាជាមួយនឹងទ្រាហ្ម ដោយផ្ទាល់ខ្លួនបាន បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន តែខ្ញុំព្រះអង្គមិនបានឃើញ ម្រល់ស្រះ គុនយន្តមាមអារ ធុតិកាន្ទុក្ខាល់ គុនយន្ទកាកា គេកា និង យុគិកាខ្មុង ស្រល់ គុនសនុស្នេស ឃុំពេលខ្លួង សេលីខេ ទុំ មេះអង្គ គ្រាន់តែឲ្យសចក្ដីដំណាលនេះ របស់ពួកក្រាហ្មណ៍ព្រឹទ្ធាថារ្យ មាន អាយុ ច្រើន ជាអាខារ្យប្រធានលើអាខារ្យ និយាយថា បុគ្គលណាសមំ នៅក្នុងរដ្ឋភ្រៀងអស់ ៤ ខែ ពិចារណា នូវករុណាឈាន បុគ្គលនោះ

មហាគោវិទូសុឌ្តេ មហាគោវិទូស្ស ព្រាហ្មណមហាសាលាទីនំ ឧបសង្គមនំ

ម្រាស្^ត ព្ធស្មាន ម្រាស់ ទេ មាន ខេង មាល់ ឧង្ មន្តេត់តំ ឥញ្ជប់ កោ វេស្ស៊ីគោ ខត្តាពេ មាសេ ១៩-សហ្វ័យ់តុំ ការុណ៍ ឈាធំ ឈាយ់តុំ ឧទ្ទ័ កោជចំ ឧបសន្ថមិនព្វោ អញ្ទ្រ ស្គ្រោះ ភត្តាយារយេត្ ។ យស្បូនាន៍ ភាំ នោះន្ទែរ កាល់ មញ្ចូនិត ។ អ៩-សេ មេ ឧសាមេរុម៉េ ម៉ាស់ហេ កេខ មេឌី ខ ត្រាហ្ម**សាសាលា ស**ត្ត ខ នេះហេតុក**េសតា**និ နောင်ရေးကုန် စစ်ဆုံးနဲ့ မှာ အဆို ေကြးညီလာဓညး-សាលេ សត្ត ខ នេះហាត្តសតាន ឯតឧកេខ មយុ ទេ ក្រ **រ**ាំ្តស្បាណេ ធ្ងំទំពង់ អង្គម**្** សញ្ជំ ឧសាខេស្សស័ ណ្រស័យ្យ មេឈីខូ ឧមាវិឌ្ មាយនៃ ក្សា មេស្រី មាលី យោ មែលីយ មាយខែង សហ្វេត មន្ត្រីតំ ជ ទោ មជាហំ កោ ត្រហ្គា. ចូ ឧមារិត្ត ខ មាសីយ មាយខេត្ត ខ មេសិយ មហិ ខេត្ត ២ សិស នេះ នេះ នេះ នេះ នេះ

មហានោវិគ្គសូត្រ មហាគោវិគ្គក្រាហ្មណ៍ ក្លុលទៅរកគ្រាហ្មណមកោលលដាដើម ន្ទឹង ឃើញនូវព្រហ្មាន សាកសួរ និយាយធ្វើយៈធ្វង ប្រឹក្សាជាមួយ នឹងព្រហ្មាន បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភ្នំព្រះអង្គប្រាញ ដើម្បីនឹងសម្ង នៅក្នុងរដ្ឋក្រៀងអស់៤ ខែ តិចារណា នូវករុណាឈាន មិនត្រវិឲ្យ អ្នក ណាមួយ ចូលទៅរក ១ ព្រះអង្គ ទ្បើយ វៀរលែងតែបុគ្គលមាក់ ជាអ្នក នាំអាហារទៅឲ្យ ។ ក្សត្រទាំង៦អង្គ មានព្រះរាជឱ្យរថោ គោវិឌ្-ព្រាហ្មណ៍ដ៏ចំរើន សំគាល់នូវកាល់គួរកង្កាល់ឥ៖វ្រនេះចុះ ។ ម្នាល់មក ភ្លុំពុំនេ ម្នានោះឯង មហា គោវិន្ទិ ព្រាហ្មីឃុំ ចំហសៅរមឈ្រហិយគឈ. សាលទាំង ៧ នាក់ នឹងៗនៃព្រះក្រេសទាំង៧០០ នាក់ លុះចូលទៅ ដល់ ហើយ ចាននិយាយ ទៅនឹង គ្រាហ្ណាមហា សាលទាំង ៧ នាក់ នឹង ទ្រាន់ព្រះកេសទាំង៍៧០០ នាក់ យ៉ាង៍នេះថា មាលអក់ជ័បវែន កិត្តិសញ្ច $\mathring{\mathbb{E}}$ ရိုးကႏၵပလ်၌ လျှိရှာ့နာ့အထ $\mathscr{C}$ တော် ကြာနေးခေးတဲ့ မဟာ ချော်နို့ချာတ္တက် អាចក្តេយិញព្រហ្មដោយដ្ហាល់ខ្លួន អាចសាកសួរ និយាយធ្វើយគ្នង ប្រឹក្សា ជាមួយនឹងព្រហ្មដោយផ្ទាល់១៩0 ន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន តែ១មិនបានឃើញ ព្រហ្មៈកោះ មិនជានសាកសួរ ជាមួយនឹងព្រហ្ម មិនជាននិយាយ ធ្វើយ ទ្ធង៍ ជាមួយនឹងព្រហ្ម មិនបានប្រឹក្សាជាមួយនឹងព្រហ្ម ១ ខ្យែនៅឥញ្

សុគ្គស្តីជីពេ ទីឃនិកាយស្នា មហាវិគ្គោ

មេន ព្រាញ្ណាន់ វុង្ហានំ មហហ្វុកាន់ អាចយោទាទាំ-ហានំ ភាសមានានំ ហោ ស្ស៊ុំគោ ខត្តាកា មាសេ បដ៌-សហ្វ័យតិ កក្សាំ ឈានំ ឈាយតិ សោ ព្រញ្ជានំ បស្បត្តិ (១ហ្មុនា សា កាច្នេត្តិ សល្ងមត្តិ មន្ត្តេតិ តេជហិ កោ យ៩ាសុ គេ យ៩១៦វិយ គេ មន្ត្រវិត្តារេធ សជ្ឈា ឃំ ភាព ម្ចាស់ នេះ មាន មាន មាន ខ្លាំ ខ្ វស្ស៊ីកោ ខត្តាហ មសេ មឌិសហ្វីយ៍គុំ គេរុណ៍ ឈានំ ឈាល់តុំ នទ្ទំ គោនចំ ឧបសន្ត័ទិតក្វោ អញ្ជាក ឃុំ-គោធ ភត្តាយ នោធិ ។ យសារ្ធធិ ភវិ កៅខ្មែរ តាល់ មញ្ចីត ។ អ៩ទោ ភោ មហាគេវិច្ចោ ព្រាញ្ណោ យេន ខត្តាអែ ភរិយា សានិសិយោ គេ-នុបសន័ម នុបសន័មិត្ត ខត្តារីសា ភវិយា សាធិសិ-ເໜ ស្ដេចសេច មេស្កី ទេស កោត់ ស្ត្រឹកស្យុ សោកគិត្តិ-ស្វេ អត្តត្រា សត្វិ ឧលាគោរូស្វ៉េ យែសិលោ

សុត្តនូបិជិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

សេចក្តីដំណាលនេះ របស់ពួកគ្រាហ្មណ៍គ្រឹទ្ធាថារ្យ មានអាយុច្រើន ជាអាចារ្យប្រធានលើអាចារ្យ និយាយថា បុគ្គលណាសមុំនៅ ក្នុងរដូវ ភ្ញៀងអស់៤ ខែ តិចារណោ នូវករុណាឈាន បុគ្គលនោះ នឹង ឃើញ ព្រហ្មាន នឹងសាកសួរ និយយ គ្នេយនុង ប្រឹក្សាជាមួយនឹងព្រហ្មាន មាលអ្នកដ៏ចំរើន បើដូច្នោះ ចូវអ្នក**ពំ**ង៍ទ្បាយ ស្វាធ្យាយនូវមន្ត្តពំង ទ្យាយ តាមដែលបានស្ដាប់មកហើយ បានរៀនមកហើយ ដោយពិស្ដាវ ចុះ ចូរប្រាប់មន្ត្តាំងឡាយ ដល់គ្មានឹងគ្មាងឯចុះ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន 🤵 ប្រាញ់ ដើម្បីនឹងសមុំនៅ ក្នុងរដ្ឋក្រៀងអស់៤ ខែ ដើម្បីនឹងពិចារណា ន្ទុវករុណា ឈាន មិនត្រូវឲ្យអ្នកណាមួយចូលទៅរក១ំឡើយ វៀវតែបុគ្គល ម្នាក់ ជាអ្នកនាំអាហារសៀវ ព្រាហ្មណមហាសាល នឹងៗនៃក្រះក្រស ទាំងនោះ ទិយាយតបថា គោវិន្ទ្រញាញ្ណាំដ៏ចំរើន សំគាល់ខ្លូវកាលគា្ច ក្នុងកាលឥឡូវនេះចុះ ។ មាលអ្នកជំទំរើន គ្រានោះឯង មហាគោវិន្ទុ-ព្រាហ្មណ៍ ចូលទៅរកប្រពន្ធទាំង ៤០ នាក់ ដែលមានត្រកូលនឹងជាតិ ស្មើគា លុះចូល:ទាដល់ហើយ បាននិយាយ ទៅនឹងប្រពន្ធទាំង ៤០ នាក ដែលមានត្រកូលទឹងជាតិសេ្ថា យ៉ាងនេះថា នៃនាងដ៏ចំរើន កិត្តសព្ទដ៏ ဂ်ားဂႏေးပလ်မှတ္ လျှို့ရှာ့ႏွစ္ခုဏ ကေါ် ထောန်း**နေး**ဗာ ဗဟာ၊ ချားနို့နူက္တာလှက်

មហាគេវិន្ទសុត្តេ មហាគោវិន្ទស្ប នសេណ្ហាគារការបន់ စ္ပြည္ၿပီး မေလးျွန္မွာ မေတြ႔ကေႏိုင္တော့ စြာည္ ေလာက္ ត្រូវា សានខេត្ត សហ្វមត មន្ត្រីតំ ន **ទោ** មជាហំ កោត់ ត្រឃ្លាន់ មស្សាទិ ឧ ត្រហ្មុនា សា-ឌ ដើន ២ មិសីស មហិ នេត្ ខ មិសីស ឧ ខើត្ អុន ទោ ថ៤ មេន ព្រាញ្ណាន់ ដូឡានំ **មហ**លូ-កាន់ អាចលែខាចលោន កាសមានានំ យោ ស្ស៊ី គេ ខត្តារា មាសេ បដ៌សហ្វីយត៌ កក្សាំ ឈានំ ឈាយតំ សោ ត្រញានំ មស្បិត ត្រូញ្នា សាគា ខ្មែត សហ្វត់ មន្ត្រត់ ឥឡាមហំ កោត់ ស្បែក ខេត្តពេ មាសេ ពុទ្ធសល្វេល្ខំ តារុណ ឈាន ឈាល់តុំ នុទ្ធ គោនចំ **ខុបស**ន្តមិនព្វោ អញ**ត្រ ឯ**គោន ភត្តាហា.

តំ ។ អ៩ ទោ កោ មហាការិ ត្តេញ ប្រេញ ហេ មុវត្តិ-មេន នគរស្បៅ នាំ សណ្ឋាការំ ការាបេត្វា ស្បីក្រ ចត្តារោ មាសេ មដិសហ៊ីយ៍ ការណ៍ ឈាធំ ឈា-យំ ។ ជាស្ប⁽³⁾ កោចិ ខុមសក្តមតំ^(៤) អញត្រ

ប្រភេទ ។ យស្ទ្រាន ភា កោរិណ្ឌ ភាល់ មញ្ចុំ

o a. ဆလ္မှင ។ ဗ. ကလ္မေធ ។ 🌬 a. ឧបសង្គមិ ។

មាលក្ដេលប្រជាណាធារប្រទិន គណៈមារវិទិយោលីឃុំ មាលមាមការ ន្លិសាល ធ្វើលេខិត្ត ត្រូមបំពុងពិលខ្លួច ស្រល់ ក្រោយ គ្នាប្សេទិនសិន **ខែ**ខាងអ្ន ចំរើន តែខ្លួនអញ មិនបានឃើញច្រហ្មសោះ មិនបានសាកសួរ ជា ត់កន្ទុក ក្រសានន្ទុកាល ខ្មែកខំខុខ ក្រុង ក្រសាន្ទុក ក្រុង ជាមួយនឹងត្រហ្ម ទេ ខ្លួនអញ គ្រាន់តែពូសេចក្ដីដំណាលនេះ របស់ ពួក (ពេហ្មណ៍ ពើទ្វាថារា មានអាយុ (ចើន ជាអាចារ្យប្រធាន លើអាចារ្យ និយាយថា បុគ្គលណា សម្ងំនៅក្នុងវដ្ដវក្ដៀដ៏អស់ ៤ខែ ពិចារណានូវករុ-ណាឈាន បុគ្គលនោះ នឹងឃើញនូវព្រហ្ម នឹងសាកសួរ និយាយធ្វើយ ធ្វង់ ប្រឹក្សាជាមួយខឹងត្រហ្មូលន នៃនៈឯជ័ពវែន ឥឡូវអញ្ជ្រាញ ដើម្បី សមុំនៅគ្នុងរដូវគ្រៀងអស់ ៤ ខែ ដើម្បីនឹងពិចារណា នូវករុណាឈាន មិនត្រវិទ្យិដ្ឋភណាមួយ ចូលទៅរកអញឡើយ វៀរលែងតែបុគ្គលមាក ជាអ្នកនាំអាហាវ ទៅឲ្យ ។ ប្រពន្ធទាំង ៤០ នាក់ ទទួលតបថា គោវិន្ទ-ព្រាហ្មណ៍ដ៏ចំរើន សំគាល់នូវកាលគួវ កង្កាលឥឡូវនេះចុះ ។ ម្នាល់អ្នក ដ៏ចំរើន គ្រានោះឯង មហាគោវិន្ទុគ្រាហ្មណ៍ ឲ្យសាងអាស្រមថ្មី នាទិស **វាងកើតព្រះនគរ ហើយ**សមុំ នៅក្នុងរដូវក្រឿងអស់ ៤ ខែ តិចារណា ន្ទុំកំរុណា ឈាន ។ មិនមានអ្នកណាចូលទៅកេតាត់ឡើយ រៀរលែងតែ

សុត្តស្ថិដិកេ ទីឃនិកាយស្យូ មហាវិធា្គេ

 $\mathfrak{d}$ កោល ភត្តាយាបលេខ $\mathfrak{s}^{(\mathfrak{d})}$ ។ អ៩ខោ កោ ខយាកោ-្វូទឹស្ដី $\mathbb L$ ណ៍លីហេស្ដី $\mathbf e$ ន់ក្ខឹ សមាខូ អជិក្រេខ អស់ខេ្ស ឧ្ធាណ្ឌា អហុ ១ នេស្សា សុន ទោ ១ នេន မြာည္ ကာနံ ုန္စျနိ မတတ္ခက္ခန္ မာဏေမာင္မွာဟာနိ ភាសមានាធំ យោ សារ្ថិកោ ខត្តាពេ មាសេ មដ៌-က်ကဲ့ကန္း မေးက်မွာ တာဗွာ ကောက်နွာ မော မြေးညီဗွ ត្តាំង ម្រាញ់ង មានជើង មល់ពង្ ឧបើងនួ បាន ជសស្ម ស្រីសាំតូ ឧសារីតូ ខ ស្រីសាំង មាយនៃគួ ខ ម ស្ត្រី ម ស្ត្រី ខ ស្ត្រី ម ខេត្ត ម មនុ-សេ កោ ខេញ្ញា សនុឌ្គ័សលេ ឧលា នោះថ្ងៃសុរី ណេសិ-ណស្បៈ ខេត្តសា ខេត្តេខហ៊ិតក្លិខញ្ហាយ សេយ្យថាថិ

១ឱ្. ម. ភត្តាភិភាព្រេ ។

សុត្តនូបិជិក ទីឃនិកាយ មហាវិច្ច

បុគ្គល់ ជាក្នុង ភាព ហារ ទៅឲ្យ ។ ម្នាល់ក្នុងជីចរើន គ្រា នោះឯង កាលក់ខ្ទង់ កៅ ៤ ខែ ហើយ មហាគោវិន្ទព្រាហ្មណ៍ កើតសេចក្ដីអផ្សុក អន្ទុះអន្ទែង៍ថា អាត្មាអញ ធ្លាប់ឲ្យសេចក្ដីដំណាលនេះ របស់ពួកព្រាហ្មណ៍ ព្រឹទ្ធាហារ្យ មានអាយុ ច្រើន ជាអាហារ្យប្រធាន លើអាហារ្យ និយាយថា បុគ្គលណា សម្ងំនៅត្នង៍រដូវភ្វៀងអស់៤ខែ ពិចារណា នូវតរុណា ឈាន បុគ្គលនោះ នឹងឃើញព្រហ្ម នឹងសាកសួរ និយាយ ទ្វើយទ្វង ប្រឹក្សាជា ត់ពេន្ត្តម្រល់យ៉ន ម្រ(ងុស្សីរនេះ) មាទាំងណិ គួនយ៉នក្តេយ៍ប្រលិស្សេះ មិនបានសាកសួរ ជាមួយនឹងព្រហ្ម មិនបាននិយាយ ធ្វើយត្វង៍ ជាមួយ នឹងព្រហ្ម មិនជានប្រឹក្សាជាមួយនឹងព្រហ្ម ៗ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន គ្រា នោះ ឯង សនង្ខមារគ្រហ្ម បានដឹងច្បាស់ទូវសេចក្តីត្រិះរិះក្នុងចិត្ត របស់មហា-គោវិន្ទព្រាហ្មណ៍ ដោយចិត្តរបស់ទូនហើយ ក៏ស្រាប់តែជាត់អំពីព្រហ្មៈ លោក មកប្រាកដក្នុងទីចំពោះមុខ មហាគោវិន្ទគ្រាហ្មណ៍ ប្រៀបដូចជា

មហាគោវិន្ទសុត្តេ សនង្គមារេខ ស់ទ្វឹ កថាសណ្ដបោ

(៦៣) ឈ្មោស យសស សុំរិមា
គោជនា នំ បុប្បាម
អជាជនា នំ បុប្បាម
នំ ជាជមុ នំ មយៈធ្^(៤) ។

ខំ ជ កុម្មារំ ជាជធ្²

ព្រហ្មលោក ស្ជធ្²

ព្រហ្មស្រាស់ ស្ជធ្²

ព្រហ្មស្រាស់ ស្ជធ្²

ព្រហ្មស្រាស់ ស្ជធ្²

ព្រស្សាស់ ស្ជាស់ ស្ជាស់ ស្ជធ្²

ព្រស្សាស់ ស្ជាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្ជាស់ ស្បាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្បាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្បាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្បាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្បាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្បាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្វាស់ ស្បាស់ ស្បាស់ ស្វាស់ ស្វាស់

១ a. មយ់ ។ 🖢 ម. សភត្ថ ។

មហាតៅវិត្តហូត្រ ការតិយាយធ្វើបច្បង្គជាមួយនឹងសេនង្គុមាច្រេញ បុរសមានកំឡាំងលាដៃ ដែលខ្លួនបត់ចូល ឬបត់ដៃដែលខ្លួនលាចេញ ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន លំដាប់នោះឯង សេចក្តីក័យ សេចក្តីតក់សុត នឹងការ ប្រីរោម ក៏កើតឡើងដល់មហាគោវិន្ទុគ្រាហ្មណ៍ គ្រោះបានឃើញរូបដែល ខ្លួនមិនធ្លាប់ឃើញសោះ ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន គ្រានោះឯង មហាគោវិន្ទុ-ព្រាហ្មណ៍ និយាយទៅនឹងសនង្គមារច្រេញ ទាំងកិត្តយ៍ គក់សុត ព្រីរោម ដោយគាថា ថា

(៦៣) បតិត្រលោកនិទុំក្ខ លោកជាអ្វីហ្នំ ខើបមានសម្បូរ មានយស មានសំរី (យ៉ាង៍នេះ) យើងមិនស្គាល់ បាន ជាសូមសូរលោក ធ្វើដូចម្ដេចហ្នំ យើងនឹងស្គាល់លោក រ សន្សមារព្រហ្មៈធ្វើយថា ពួកជនតែង ស្គាល់ខ្ញុំថា ជាកុមារ ក្នុងព្រហ្មៈលោក មកអស់កាលយូរហើយ សុទ្ធខ្ពស់ជីកេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

សត្វេ ជាន់ខ្លុំ មំ នេក ស្^ព្រាវិទ្ ជាឧហ^{ិ(១)} ។ អស់ជំ ជូនគេំ បដ្លំ ឧដ្យ $\mathbf{u}$ យំ $(\mathbf{p})$ ខេស៊ីយេ អត្តេ ភានិ ១១ម អត្សំ ការត្ នោ ភាំ ។ ឧទ្ធុស្ណាម នេះ អង្សឹ យំ តំ្នាវិទ្ទ កាសសំ និដ្ឋ ឧម្មេ ហិតត្តេយ (m) សម្បាយសុខាយ ខ តតារាតារេស បុខ្សុ យុខ្ញុំ អភិបត្តធ្វំ ។

(៦៤) អនុទេ ភោ មហា កោរិន្ទិស្ស ព្រហ្មូណ សរ្ជ មារេខ គាំជ្ន ទោ អហំ ព្រហ្មាធំ សេធផ្គមាំ បុច្ចេយ្យឹ ខិដ្ឋឧច្ចិតាំ វា អត្តិ សម្បាល់តាំ វាតិ ។ អនុទេ ភោ

o ម. ដាសហ ។ ៤ ម. មធុសាឥញ្ហ m ឧ. ម. ទិដ្ឋធម្មហ៊ីឥត្ថាយ ។

សុគ្គនូប៊ីដក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

ញ្ក ទៅតាទាំងពួង សោត កំស្គាល់ខ្ញុំដែរ ម្នាល គោវិទូ អ្នកបូរដឹងយ៉ាង នេះបុះ ។

មហាគោវិន្ទព្រាហ្មណ៍ និយាយថា អាសន: **ទឹ**ក
ច្រេង សម្រាប់លាបជើង នឹងទឹកឃ្មុំ តែងមានដល់ព្រហ្ម យើងសូមទទួលលោកដ៏ចំរើន ដោយគ្រឿងទទួលគ្យៀវ សូម លោកដ៏ចំរើន ទទួលគ្រឿងទទួលភ្ញៀវ របស់យើងចុះ ។

សន្នឥមាវច្រហ្មធ្វើយថា ម្នាលគោវិន្ទុ អ្នកពោលចំពោះ
គ្រឿងទទួលគ្រៀវណា យើងច្រមទទួលគ្រឿងទទួលគ្រឿវ
នោះ របស់អ្នក យើងបើកឱ្យសឲ្យអ្នកសួរហើយ ដើម្បី
ប្រយោជន៍ក្នុងបច្ចុប្បន្នដង់ ដើម្បីសេចក្ដីសុខក្នុងបរលោកដង់
អ្នកប្រាជ្យប្រយោជន៍ណាមួយ ចូរសួរប្រយោជន៍នោះចុះ ។
(៦៤) ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន គ្រានោះឯង មហាគាវិន្ទុព្រាហ្មណ៍

មានសេចក្តីត្រិះរិះ យ៉ាង៍នេះថា សនង្គមារព្រហ្ម បានបើកខុកាសដល់អញ ហើយ អាតា្មអញ គួរសួរអ៊ីនឹងសនង្គមារព្រហ្មហ្មំ គួរសួរប្រយោជន៍ កងិបច្ចុប្បន្ន ឬប្រយោជន៍ក្នុងិបរលោក ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន គ្រានោះ

មហាគោវិន្ទសុត្តេ ព្រហ្មណេកជាមិនីកុក្លា

ឧសា នៅខ្មែក ព្រស្មាណស្បី វាឧឧ យោក្ ដូកស្លេ នោ អស់ ខ្ទុំជួនថ្មិតាខ្មុំ អត្តាខ្មុំ អញ្ជេច មុំ ខ្ទុំជួនថ្មិត្តិ អត្តិ បុច្ចខ្ពុំ យន្ទនាហំ ព្រស្មាខ្ពុំ សឧឌ្ឍទាំំ សម្បារៈ យ៉ាត់ញៅ⁽⁰⁾ អត្តិ បុច្ចេស្បត្តិ ។ អ៩ ទោ កោ មហា-គៅត្រៃ ព្រាស្មាណោ ព្រស្មាខ្មុំ សឧឌ្ឍទាំំ តាស់យ

ទ សម្បាលចិត្តយោះ ។ 🌬 ម ចិ ។ ៣ ម. ករុណេធិមុត្តោ ។

មហាគោវិទ្ទស្សត្រ ការសួរអំពីដំណើរទៅកាន់ព្រហ្មលោក

មហាគោវិន្យុញាហ្មណ៍ មានសេចក្ដីត្រិះរិះ យ៉ាងនេះថា អាគ្មាអញ ជា មនុស្សឈ្វាស់វៃ ចំពោះប្រយោជន៍ ក្នុងបច្ចុប្បន្នស្រាប់ហើយ ទាំងពួក ជនជនៃ ក៏តែងសួរភេប្រយោជន៍ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន នឹងអាគ្មាអញដែរ បើ ដូច្នោះ គួរតែអាគ្មាអញ សួរសនង្គមារព្រហ្ម ចំពោះប្រយោជន៍ ក្នុង បរលោក តែមួយយ៉ាងប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន គ្រានោះឯង មហាគោវិន្យុពាហ្មណ៍ បាននិយាយនឹងសនង្គមារព្រហ្ម ដោយគាថា ថា (៦៤) ខ្ញុំមានសេចក្ដីសង្ស័យ សូមសួរសនង្គមារព្រហ្ម

(៦៤) ខ្មមានសេចក្តួសង្ស័យ សូមសូរសនង្គមារព្រហ្ម ដែលជាអ្នកមិនមានសេចក្តីសង្ស័យ ក្នុងប្រសាទាំងឲ្យាយ ដែលបុគ្គលដទៃគួរដឹងថា សត្វបិតនៅក្នុងធម៌អ្វី សិក្សាក្នុង ធម៌អ្វី ទើបដល់នូវព្រហ្មលោក ដែលមិនស្វាប់ ។

សន្នមារព្រហ្មតបថា ម្នាលគ្រាហ្មណ៍ សត្វលះបន់
នូវសេចក្តីប្រកាន់ថា របស់អញក្នុងពួកសត្វចេញ ជាបុគ្គល
ប្រព្រឹត្តតែម្នាក់ឯង មានចិត្តខុនទៅរកករុណាឈាន ប្រុស
ចាកក្និនពុលគឺកំលេស វៀរចាកមេថុនធម្ម បិតនៅក្នុងធម៌
ទាំងនេះ លុះសិក្សាក្នុងធម៌ទាំងនេះហើយ ទើបដល់នូវព្រហ្មលោក ដែលមិនស្លាប់ ។

សុត្តស្ថិដិកេ ទីឃនិកាយសុរ្ មហាវិគ្គោ

(៦៦) ហ៊ុន្យ មបត្តខ្លុំ អហំ^(១) ភោ**តោ អា**ជា**ភាមិ ។** ៩ ខេត្ត ស្ដេ ។ នៅ ។ នៅ ខេត្ត ខ្ញុំ ។ កោតត្តាធ្វុំ ខហាយ អខ្សុំ វា ញាតិខ្សេំខ្លុំ ខហាយ មហន្តុំ វា ញាតិចរិវឌ្តុំ មហាយ គេសមស្សំ ង្ហារ-ត្វា តាសាយាន់វត្តាន់ អត្តាខេត្តា អការស្មា អន្តាប់យំ បញ្ជត់ ឥត៌ ហិត្យ មមត្ថត់ សហំ^(៤) កោតោ អាជា-លាម៌ ។ ស តោធ៌កូ តោត៌ ស ហំ^(m) កោតោ អាជានា-មិ ។ ៩ ដេក ឡោ វ៉ាំស្គំ សេលសនំ ភជតិ អញ្ជាំ ក្រុម្យល់ មព្វន់ គេខ្លាំ គិវិតុហំ សុសានំ វជ្ជម៉ អញ្ចេកាសំ ខហល់ពុញ្ជំ ខដ្ឋសហ្វ័យតំ $^{(L)}$ នគំ $\mathfrak{d}$. តោធិក្ខាតេតិសហំ ភោតោ អាជាជាមិ។ កក្ណោធិ-មុត្តេត សហ កោតោ អាជាជាមិ ។ ៩ េកេត្

១-๒ ឱ. មមត្ត់តាហំ ។ មមត្ត់តិបហន្តិ បន បាឋេន ភវិតព្ំំ ។ ๓ ម. ឯកោទិភូគោតិ អហំ ។ ឯកោទិភូគោតិបហន្តិ បាឋេន ភវិតព្ំំ ។ ៤ ឱ. ម. បដិសល្វីយតីតិនៃ ទិស្សតិ។

សុគ្គតូចិជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

(៦៦) មហាគោវិន្ទព្រាហ្មណ៍ និយាយតេបថា (ត្រង់ពាក្យ) របស់លេកដ៏ចំរើនថា លះបង់នូវសេចក្ដីប្រកាន់ថា របស់អញ្ជាចេញ ដ្ឋខេះ ១ យល់ច្បាស់ហើយ ។ បុគ្គលញូក១៖ ក្នុងលោកនេះ លះបង់ ន្ទវគំនរទ្រព្យតិចក្ដី លះបង់នូវគំនរទ្រព្យច្រើនក្ដី លះបង់នូវញាតិវង្ស តិចក្តី លះបង់នូវញាត់វង្សច្រើនក្តី ហើយកោរសក់នឹងពុកមាត់ ស្វៀក ដណ្តប់សំពត់កាសាយ:ចេញថាកផ្ទះ ហើយចូលទៅកាន់ផ្នួស (ត្រង់ពាក្យ) វបស់លោកដ៏ចំរើនថា លះបង់នូវសេចក្តីប្រកាន់ថា វបស់អញចេញ ដូច្នេះ ខ្លួនខ្ញុំយល់ច្បាស់ហើយ ដោយប្រការដូច្នេះឯង ។ (ត្រង់ពាក្យ) របស់លេកដ៏ចំរើនថា ជាបុគ្គលប្រព្រឹត្តតែម្នាក់ឯង ដូច្នេះ ១្យំយល់ច្បាស់ ហើយ ។ បុគ្គលពួកៗ៖ ក្នុងលោកនេះ អាស្រ័យសេនាសនៈសា្វត់ចៀស គេចទៅនៅតាមព្រៃ មូចឈើ ភ្នំ ង្រោះ អោងភ្នំ ទីស្មសាន ព្រៃស្រោង ទិវាល គំនរស្វឹកឈើ (ត្រង់ពាក្យ) របស់លោកដ៏ចំរើនថា ជាបុគ្គល ប្រព្រឹត្តតែម្នាក់ឯង ដូច្នេះ ១្វ័យល់ច្បាស់ហើយ ដោយប្រការដូច្នេះឯង ។ (ត្រង់ពាក្យ) របស់លោកដ៏ចំរើនថា មានចិត្តខុនទៅកេ នូវករុណា ឈាន ដូចេះ ១្យល់ច្បាស់ហើយ ។ បុគ្គលពួក១៖ ក្នុងលោកនេះ

មហាពាវិទូសុត្តេ អាមឥទ្ធកជា

ការុណាសហគតេន ខេតុសា រ៉ាត់ និសំ ៩វិត្វា វិហារៈ
តំ តថា ខុតំយំ តថា តត់យំ តថា ចតុទំ ឥត់

ឧទ្ធពេ តំរៃយំ សព្វជំ សព្វត្តតាយ សព្វាវន្តំ លោក

ការុណាសហគតេន ខេតុសា វិបុលេខ មហុត្តតាន

អប្បមាណេន អឋេន អព្យាបដ្បើន ៩វិត្វា វិហារតំ ឥត់

ការុណាជំមុត្តោត់ សហំ កោតោ អាជាជាម ។ អាម
កន្ទេ ខ ទោ អហំ ភោតោ ភាសមានស្ប ន ខ(១)

អាជាជាមំ ។

១ ឱ. ម. ចល់ឡោ ស្ថិ ។ ៤ ឱ. ម. កេសាដា ។ ៣ ឱ. កុរុឌ្យូ ។ ម. កុរុត្ ។

មហាគោវិន្ទសូត្រ ពោលអំពីភ្នំឧពុល

មានចិត្តប្រកបដោយករុណា ផ្យាយទៅកាន់ទិសទី ១ ខិសទី ៤ ក៏ដូចគ្នាៈ
ទិសទី ៣ ក៏ដូចគ្នា ទិសទី ៤ ក៏ដូចគ្នា មានចិត្តប្រកបដោយករុណា
ដ៏ធំទូលាយ ដល់នូវភាវៈធំ មិនមានប្រមាណ មិនមានពៀវ មិនមាន
ព្យាបាទ ផ្យាយទៅកាន់លោក ដែលមានសត្វទាំងអស់ ដោយយកខ្លួន
ឯងទៅប្រៀបនឹងសត្វទាំងពួង គ្រប់ទិស គឺ ទិសខាងលើ ទិសខាង
ក្រោម នឹងទិសទទឹងគឺ ទិសត្វច ១ ក៏ដូច្នោះដែរ (ត្រង់ពាក្យ) របស់លោក
ដ៏ចំរើនថា មានចិត្តខ្លួនទៅរកករុណាឈាន ដូច្នេះ ខ្ញុំយល់ច្បាស់:ហើយ
ដោយប្រការដូច្នេះឯង ១ តែថាខ្ញុំមិនយល់សោះនូវពាក្យ របស់លោក
ដ៏ចំរើន ដែលនិយាយចំពោះពួកក្និនពុល (នោះ) ។

(៦៧) បតិត្រេញ អ្វីដាញូកក្និនពុលក្នុងពួកសត្វ ខ្ញុំមិន
ស្គាល់ នូវក្និនពុលទាំងនុះឡើយ បតិត្រលោកជាអ្នកប្រាដ្ឋ
សូមលោកមេត្តាប្រាប់ឲ្យទាន ក្នុងទីនេះ កំលេសដូចម្ដេច
ដែលរួបរឹត បក់ប្រាកពួកសត្វឲ្យមានក្និនអាក្រក់ នាំចូល
ទៅកាន់អបាយ បិទប៉ាំងផ្ទៅទៅកាន់ព្រហ្មលោក ។

សុត្តលំដែល ទីឃន់៣យស្ស មហាវិគ្គោ គោ ពោ មោសវឌ្ឍំ ឆិតាតិ ខ នោ តោ ^(១)

ន់ញ វិចិតាំញ មាហេមភា $e^{(m)}$

លោក ខ នៅអោ ខ មុខោ ខ មេបោ

ស្នេស យុត្ត អភិក្ខុកភ្

អាចាយ់កា ខ្លុំតព្រហ្មលោកាត់ ។

(៦៤) យជា សោ អញ់ កោតេ អាមត្រេច ភាសាមានសា អាជាសាធិ នេះ ជ សុខិច្ចឧយា អការំ អដ្ឋាវស់តា បញ្ជីសា មួយ កោ អការម្នា^(៤) អជការិ-យន្តិ ។ យសា គោរិ ត្រោ ញ កោ យេខ ហេ កាជា យន្តិ ។ យសា គោរិ ត្រោ ញ ហោ យេខ ហេ កាជា នោះ សោ សោ សា គេរា ត្រៃ កាល់ មញ្ជាតិតិ ។ អថ

១ ឱ ទោកោ ។ ម. ខុញ្តោ ។ 🖢 ខ. មំ. ខស្សុប្បា ។ ៣ ម. បរវិហេ**ឋស** ច ។ ៤ ខ. ម. អគារស្មា ។

សុត្តនូចិជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

សនង្គមាត្រហ្មធ្វើយតបថា សេចក្តីក្រោធ១ ការនិយាយ
កុហក១ ការបញ្ហោតបន្ទំ១ ការទ្រុស្តមិត្រ១ សេចក្តី
កំណាញ់ស្វិតស្វាញ១ សេចក្តីមើលង៍វាយគេ១ សេចក្តី
ច្រណែន១ សេចក្តីប្រាថ្នា១ សេចក្តីសង្ស័យ ១ ការ
បៀតបៀនអ្នកដទៃ១ លោក:១ ទោស:១ សេចក្តី
ស្រវិង៍១ សេចក្តីវង្វេង៍១ ពួកសត្វដែលប្រកបដោយ
កំលេសទាំង១៤នេះ ឈ្មោះថាជាអ្នកមានក្និនពុលមិនទាន់
អស់ វមេងទៅកាន់អេយុយ ដែលបិទហុំង៍ផ្ទូវទៅកាន់
ច្រហ្មលោក ។

(៦៨) មហាគោវិន្ទុគ្រាហ្មណ៍ និយាយថា ខ្ញុំយល់ច្បាស់ហើយ នូវក្លិនពុលទាំងឡាយ ដែលលោកដ៏ចំរើននិយាយ តែក្លិនពុលទាំងនោះ បុគ្គលដែលនៅគ្រប់គ្រង់ផ្ទះ មិនងាយនឹងលះបង់បានឡើយ បពិត្រលោក ដ៏ចំរើន ខ្ញុំនឹងចេញចាក់ផ្ទះទៅបួស ។ សនង្គមារព្រហ្ម និយាយតបថា គោវិន្ទុគ្រាហ្មណ៍ដ៏ចំរើន សំគាល់នូវកាលគួរ ក្នុងកាល់ឥឡូវនេះចុះ ។ មាលអ្នកដ៏ចំរើន គ្រានោះឯង មហាគោវិន្ទុគ្រាហ្មណ៍ ចូលទៅគាល់ព្រះ បាទរណ៍ លុះចូលទៅដល់ហើយ បានក្រាបទូលព្រះបាទរណ៍យ៉ាងនេះ

មហាគោវិទ្ធសុត្តេ ពេណ្ រាជិ**អាបុ**ក្ខាកថា

អញ្ជំនាន់ អាំ បុរសាំនំ បរិយេសតុ យោ អោតា
រដ្ឋំ អនុសាស់ស្បន់ ឥឡូមហំ អោ អតារស្មា អនតាវិយំ បត្វជិន្នំ យថា ទោ បន មេ សុខំ ឲ្យហ្មុនោ
អាមតន្វេ ភាសមានស្ប គេ ន សុនិម្មនយា អតារំ
អដ្ឋាវិសតា បត្វជិស្សាមហំ ភោ អតាវស្មា អនតារិយន្តិ ។

(៦៩) អាមន្តយាម រាជាជំ ពេលរុំ ភូមិបតី អេហំ គ្នំ បជានស្បា ជ្រើន នាហំ ទោររាហា ខ្មែ មេ ។ ស ខេ តេ ធ្លានការមេហ៍ (๑) អេហំ បរិច្ចុះយាម គេ យោ តំ ហឹសត់ វារេមិ គ្វិចិតា អេហំ បុត្តោ ខ (๒) ទំ ចិតា អេហំ បុត្តោ ខ (๒) មា នោ កោវិទ្ធ ទាជហំ ។ ន មគ្គិ ធ្លាក់ការមហំ

១ ឱ. ម. ខន់ កម្មេហ៍ ។ ៤ ឱ. ប៉ុតាស អហំ ឬត្តោ ។

មហាកាវិទ្ធសូត្រ ពោលអំពីការក្រាបបង្គំទូលណព្រះបារពេណុ

ថា ឥឡូវនេះ សូមព្រះអង្គដ៏ចំរើន ស្វែងកេបុរោហិតឯ ទៀត សម្រាប់នឹង
ប្រឹក្សាការរាជការ បេស់ព្រះអង្គដ៏ចំរើនចុះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះ
អង្គប្រាថ្នា ដើម្បីនឹងចេញ ចាក់ផ្ទះ ទៅបួស ដ្បិតខ្ញុំព្រះអង្គព្ពេញនិយាយ
អំពីភ្និនពុលទាំងឡាយ ហើយ តែភ្និនពុលទាំងនោះ បុគ្គល នៅគ្រប់
គ្រង់ផ្ទះ មិនងាយនឹងលះបង់បាន េ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គ
នឹងចេញចាក់ផ្ទះ ទៅបួស ។

(៦៥) មហា គោវិន្ទព្រាហ្មណ៍ ក្រាបទូលថា ខ្ញុំព្រះអង្គ សូមក្រាបទូលព្រះបាទ វេណុ ជាម្ចាស់ ផែនដី សូមព្រះអង្គ ទ្រង់ជ្រាបដោយកិច្ចរាជការចុះ ខ្ញុំព្រះអង្គលែង ត្រេកអក្មង់ គំណែងបុរេហិត ហើយ ។

ព្រះបាទពេណុ គ្រាស់ថា បើអ្នកខ្វះខាត ដោយវត្ត ទាំងទ្បាយ ដែលត្រូវការ យើងនឹងបំពេញឲ្យអ្នក បើបុគ្គល ណា បៀតបៀនអ្នក យើងជាម្ចាស់ នៃសេនាលើផែនជី នឹងហាមប្រាមបុគ្គលនោះ អ្នកទុកដូចជាបិតា យើងទុកដូច ជាបុត្រ ម្នាលគោវិទ្ធ សូមអ្នកកុំលះបង់យើងឡើយ ។ មហាគោវិទ្ធព្រាហ្មណ៍ ក្រាបទូលថា កាខ្វេះខាត ដោយវត្តទាំងទ្បាយ ដែលត្រូវការ មិនមានទេ សុគ្គស្ថិជិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ ហើស តោ^(១) មេ ន វិជ្ជតិ सबर्भीराध भ्या ត្សា្ស ន ក ហេ មេ ។ អឧស់ទោះ យន្តព្រោ តា នេ អត្ត អភាសថ យញ្ សុត្វា ឧហាស់ នោ(៤) នេះ ទេ នេះ ខេ នេះ ទេ ខេ នពុខ្មែរ គេ ជ ខេ យ៍ដ្ឋកាមេស្ប មេ សតោ អក្ត បដ្ឋលំតោ អាស់ តុសបត្តបត្តែ ។ ននោ មេ ព្រហ្មា ខាត់ $\mathfrak{tol}_{(\mathfrak{m})}$ ម្រាស់លេខ មុខខំពេ សោ មេ មញ្ជាំ បោភាសំ ត្ ត្សា ជ ៩ ១ ខេ ។ សធ្យាម អហ៌ ភោ តោ យំ ត្ កោះឆ្ ភាសស់

១ ឱ. ប. ហ៊ីស័តា ។ 🖢 ឱ. យំ សុក្វា បជ្ញាសេរី តោ ។ ៣ ម. បាតុរតុ។

សុត្តនូចិជិត ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

បុគ្គលអ្នក បៀត បៀន ខ្ញុំ ព្រះអង្គ ក៏មិនមានដែរ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ព្រះ អង្គ បានស្ដាប់ពាក្យរបស់អមនុស្ស ហើយ ហេតុនោះ បានជា ខ្ញុំ ព្រះអង្គ មិន ត្រេកអរក្នុងផ្ទះ ខេ ។

មហា គោវិន្តព្រាហ្មណ៍ ក្រាបចូលថា កាលពីដើម
ខ្ញុំព្រះអង្គ ចូលទៅពួនសម្ងំនៅតែម្នាក់ឯង កាលដែលខ្ញុំព្រះ
អង្គ ប្រាញ់ ដើម្បីបូជាឃ័ញ្ញ ខ្ញុំព្រះអង្គ ក៏ប្រមូលស្សូវនឹង
ស្លឹកឈើ មកគរ បង្កាត់ភ្លេងឲ្យនេះឡេង ។ លំដាប់នោះ
ស្រាប់តែសនង៍មារព្រហ្ម មកអំពីព្រហ្មលេក ប្រាកដ (នៅ
មុន) ខ្ញុំព្រះអង្គ ព្រហ្មនោះ បានដោះស្រាយប្រស្នានឹងខ្ញុំ
ព្រះអង្គ ឯខ្ញុំព្រះអង្គ ក៏បានស្លាប់នូវសេចក្តីនោះហេយ ថ្វេប
ហែងត្រេកអរត្នង់ជួះ ។

ព្រះបា**េ**ហេណុ មានព្រះពជន្តន៍រថោ ម្នាល គោវិន្ទ អ្នកនិយាយពាក្សណា យើងក៏ជឿពាក្សនោះ មហាធារីខ្ពស់នេ នេះខ្ពីយាបុក្ខាកថា

អមជុស្សាយ សត្វា តែជ វ គេជ អតាជា នេ ន មស្នើសា្ម(១) សត្ថា តោវិទ្ធ នោ ភេះ ។ ឧឃ្វ ភានា រេខ្ស័រយោ អភាសេ (🔊 វិទលេ សុភោ រា^{រុំ} សុត្វា^(៣) ខេរិស្បូម តោរិន្សា្ទុសសនេតិ ។

(៧០) ស ខេ ភាំ តោរិញ្ចេ អតារស្មា អនតារិយ៍ ត្នេត្ត ត្រ នេស្ស អនុមាញ ឧស្សាធ អ៩ យា នេះ គត់ សា នោះ គត់ គាំស្ត្រីតំ ។ អ៩-សេ មោ ឧសាមេរុម្ម៉េ ម៉ែសិម្មេហ ពេច ខេ ខ ទទួល គេ្បសន្ទំ ឧបសន្ទំគ្នា គេ ១ ទទួល រាងឧប្សេខ អញ្ជំខាច (p) ងព្រះ ជំពេញ ជំពេញ ខ្ពេញ ខ្ពែញ គ្ សន្ត យោ ភាជ្ជាធំ រដ្ឋេ អនុសាស់ស្បាត់ ៩ភាមហំ ខ អតុប្បព្ធសុទ្រមាត់បំ ជាហើ ។ ៤ ខ. ម. អកាលោ ។ ៣ ខ.ម សុទ្ធា ។

៤ ធ. ម. ភោតិ នត្តិ ។

មហាពោវិន្ទសូត្រ ពោលអំពីការត្រាបទូលពកក្សត្រិយ៍ ភំង ៦ អង្គ

របស់អ្នកដ៏ចំរើន អ្នកបានស្លាប់ពាក្យអមនុស្សហើយ នឹង
ប្រព្រឹត្តទៅដោយឡែកដូចទ្តេច យើងនោះ នឹងប្រព្រឹត្តតាម
អ្នកដែរ ម្នាលគោវិទ្ធ (ព្រោះថា) អ្នកដ៏ចំរើនជាគ្រយើង
ស្រាប់ហើយ ។ អ្នកប្រៀបដូចកែវមណីនឹងកែវពៃទូស្ស
មិនមានប្រេះធារ ថ្វាស្អាត យើងបានព្យយ៉ាងនេះហើយ
នឹងប្រព្រឹត្តតាមពាក្យប្រដៅរបស់អ្នកគោវិទូ ។

(៧០) ព្រះបាទរេណុ មានព្រះពជន្តអារថា ប្រសិនបើគោវិទ្ធ ព្រាហ្មណ៍ដ៏ចំរើន នឹងចេញចាក់ផ្ទះហើយចូលទៅកាន់ផ្ទុស យើងនឹងចេញ ចាក់ផ្ទះទៅចូសដែរ បើគតិរបស់អ្នកយ៉ាងណា គតិរបស់យើងនឹងទៅជា យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន គ្រានោះឯង មហាគោវិទ្ទុព្រាហ្មណ៍ ចូលទៅគាល់ក្សត្រទាំង ៦ អង្គនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ បានក្រាប ទូលក្សត្រទាំង ៦ អង្គនោះ យ៉ាងនេះថា បញ្ចិត្តព្រះអង្គ ឥឡូវនេះ សូម ព្រះអង្គទាំងទ្បាយដ៏ចំរើន ស្វែងកេចុព្រហិតដទៃទៀត សម្រាប់នឹង ប្រឹក្សាកិច្ចការរដ្ឋ របស់ព្រះអង្គទាំងទ្បាយដ៏ចំរើនចុះ បញ្ចិត្តព្រះអង្គ ខ្ញុំ

សុត្តនូបិជិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

កោ អភារៈ អនការំឃំ មព្ធជំនុំ យថា ទោ មន នេ មន្ត ខេត្ត មេខេត្ត ស្នងមនុស្ស ខេត សុខិម្មឧយា អការ អជ្ឈាវសភា បព្វសិស្សាមហំ ភោ អការស្នា អនការិយន្តិ ។ អ៩ទោ កោ គេ $\mathfrak{s}^{(0)}$ ទទួល **រាម**ខេត្ត មជ្ឈគឺ **រាំ ភា**គត្ថ ខ្មែរ ទៀ $\mathfrak{t}$ ည ကြာည် $\mathfrak{m}_{\mathfrak{t}}$ ကာ အေ ဆေးလ်ညီး ကာဒီဒ ခေက့ មហា កោរិន្ទ័ ကျာហ្មូល ដានេះ អាំគ្លេប់ មាត់ ។ គេ ဗေက ကော်နို့ ကြာတ္က**ယ် ရဗလ**န္တေမ်ာ်ရှာ **သ**ါဗာတ်လှ សំរិជ្ជិត ទោ គោ ឥមេសុ សត្តសុ ជជួស មហ្វុន សាប តេយ_{្យ}ំ ត គោ កោតោ យាវត គេជ អត្តោ តាវត-តុំ មាល លេខខ្លុំ (m) ។ មណ្ដេ មេ ឧត្តេខ្លុំ ឧសិទ្ធ សាខាតេយ្យុំ ការត្តាធំយោវ តថា សាខាតេយ្យុំ អេហំ សត្វំ បញ្ហាយ អភាស្មា អនគារិយំ បត្តិសព្វទិ យដា ទោ បន មេ សុខ ព្រហ្មពោ អាមតុធ្វេ ភាសមានសុក្ នេះ ខ សុខ្គិតិខណៈ មេខារុ អេឌីពិរុសខា ឧធិទ្យុ មេឧស្

^{🤊 🤋} កោ ដ ។ 🌬 🧣 ម. ខោ ព្រាហ្មណ ។ ៣ ឱ. អាហ យេព្តន្តិ។

សុគ្គខ្ពប់ជក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

ព្រះអង្គ(ជុាថ្នា ដើម្បីនឹងចេញចាក់ផ្ទះទៅបូរស ដ្បិត១ំព្រះអង្គជានពុត្រហ្ម និយាយ អំពីភ្ជិនពុលទាំងទ្បាយ ហើយ ភ្ជិនពុលទាំងនោះ បុគ្គល នៅគ្រប់គ្រង់ផ្ទះ មិនងាយទឹងលះបង់បាន ឡើយ បពិត្រព្រះអង្គ 🦫 ព្រះអង្គ នឹងចេញថាក់ផ្ទះទៅបួស ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន គ្រានោះឯង ពួកក្សត្រទាំង ៦ អង្គនោះ ចៀសចេញទៅក្នុងទីជ័សមគួរហើយគិតព្រមគ្នាថា ធម្មតាពួក ព្រាហ្មណ៍ទាំងនេះ ជាបុគ្គល េល្មភនឹងទ្រព្យ បើដូច្នោះគួរយើងល្បូងមហា-គោវិទ្ទុគ្រាហ្មណ៍ដោយទ្រព្យ ។ ក្សុគ្រទាំង៦ អង្គនោះ ក៏ចូលទៅរក មហាគោវិន្ទព្រាហ្មណ៍ ហើយថ្ងៃងសេចក្ដីយ៉ាងនេះថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន សម្បត្តិក្នុងរាជ្យទាំង៧ នេះ មានច្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកដ៏ចំរើនត្រូវការ ដោយសម្បត្តិប៉ឺនាន ចុរយកសម្បត្តិប៉ឺ ណ្ណោះចុះ ។ មហាគោវិន្ទព្រាហ្មណ៍ ក្រាបទូលថា កុំទ្បើយព្រះអង្គ សម្បត្តិរបស់ខ្ញុំពុះអង្គនេះ បរិបូណ៌ហើយ ជាសម្បត្តិដែលព្រះអង្គដ៏ចរើនទាំងឡាយប្រទានឲ្យ 🦫 ព្រះអង្គ លះចោល សម្បត្តិទាំងអស់ ហើយនឹងចេញចាកផ្ទះទៅបួស តាមពាក្យដែលៗ ព្រះអង្គបានឲ្យព្រហ្មនិយាយ អំពីភ្ជិនពុលទាំងឡាយហើយ ភ្ជិនពុល ពុំង៍នោះ បុគ្គលនៅគ្រប់គ្រង់ផ្ទះ មិនងាយ នឹងលះបង់បានឡើ**យ**

មហាគេវិន្ទសុត្តេ ធ**ាត្ត់ហ**ុក្ខាក់ថា

សោ អភារស្មា អនតាវិយន្តិ ។ អ**៩លោ** ភោ **ភេ** ឆ ទត្តិយា រាយនេត្ត អពយាត រាំ មានព្រះ ។ ។ នេះ សេ យោ ឈ្រាល់ហា ឃុន មុន្តិហុខ **៣**ចិខ ឧក ឧ**ឃ ឧឃ**-តោវិន្ទំ ကျာហ្មណ៍ ឥត្តិហិ សិត្តេយាស្រត់ នេ មហា-កោវិច្ចំ ព្រាញ្ណាំ ឧបសន្លម់ទា ឯវមាហ៍សុ សំវិជ្ជន្តិ **ទោ** ភោ ៩មេសុ សត្តស្ រដ្ឋេសុ បហ្វតា ៩គ្និយោ ត់ គោ គោ តែ សាវត់តា ហំ អគ្គោ តាវត់តា អនឹ-យតាត់ $^{(9)}$ ។ អល់ គោ ម១ប៉ីមា ខត្តាអែ ភាំយា សាធិស៌យោ តាជ់ហំ^(៤) សញា មហាយ អការស្មា អន្តាវ័យ បញ្ជីស្បាទ យថា ទោ បន មេ សុន៌ ម្រល់ខេ មានមន្ថំ ស្រុសសុខការិ ខេ ទ មន្ត្រីគិនណ អេតារំ អជ្ឈារសេខា បញ្ជាស់ស្ពាមហំ កោ អេតារស្មា អនតារិយន្តិ ។ សខេ គារំ គោវិញ្គេ អតារស្មា អនការិយឹ បញ្ជីសុត្រិ មយមរិ្ធការេស្មា អនការិយ៍ បញ្ជីសុក្ម អ៩ ហា តេ គេតំ សា លោ គត់ កាសៃត្រីតំ ។

១ឧ.ម. អានីយពន្តិ ។ ៤ ឧ. តាបហំ ។ ម. តាយហំ ។

មហាគោវិ**គ្គសូត្រ** ពោលអំពីការក្រាបទូលលាៗ ភ្នំយ៍ទាំង ៦ អង្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គ នឹងចេញចាកផ្ទះទៅបួស ។ ម្នាល អ្នកដីចំរើន គ្រានោះឯង ក្សត្រទាំង៦ អង្គនោះ ចៀស:ចញ្ទៅក្នុងទី ជំសមគរ ហើយគិតព្រមគ្នា ហើងនេះថា ធម្មភាពកួកក្រាហ្មណ៍ទាំងនេះ ជាបុគ្គល លោក ទឹងស្រី បើដូច្នោះ គួរ យើងល្ង លោមមហាគោវិទូ-ព្រាហ្មណ៍ ដោយពួកស្ត្រី ។ ក្សត្រទាំង៦ អង្គនោះ ចូលភៅភេមហា ㆍ គោវិន្ទព្រាហ្មណ៍ ហើយថ្ងៃសែចក្ដី យ៉ាងនេះថា ម្នាល់អ្នកដ៏ចំរើន ពួកស្រឹក្សពជ្យទាំង៧ នេះ មានច្រើន ព្រោះហេតុនោះ អ្នកដ៏ចរើនត្រូវ ការដោយពួកស្រីប៉ឺនាននាក់ ចូរនាំយកពួកស្រីប៉ុណ្ណេះចុះ ។ មហា-គោវិទ្ទុព្រាហ្មណ៍ ក្រាបទូលថា កុំទ្វើយព្រះអង្គ អម្បាលដូចជា ករិយា ទាំង ៤០ នាក់ របស់<u>ខ្ញុំព្រះអង្គ</u>នេះ សុទ្ធតែមានជាតិនឹងត្រកូបស្មើគ្នា (ម្ដេចក៏) ១ព្រះអង្គ នឹងសះចោលករិយាទាំងអស់នោះ ហើយចេញចាក ផ្ទះទៅបួស តាមដែល១ំព្រះអង្គ បានឮព្រហ្មនិយាយ អំពីភ្និនពុល ទាំង ទ្វាយ ហើយ តែឋាក្ខិនពុលទាំងនោះ បុគ្គលនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ មិនងាយទឹងលេះបង់បាន ទេ បញ្ជិត្រព្រះអង្គ ខ្ញុំក្រោះអង្គ នឹងចេញបាក ផ្ទះទៅបួស ។ ក្សត្រទាំង ៦ អង្គ គ្រាស់ថា បើគោវិទ្ធុព្រាហ្មណ៍ដ៏ចំរើន នឹងចេញចាកផ្ទះសេហ្គស ពួកយើងក៏ចេញចាកផ្ទះទៅហួសដែរ មើគតិ វបស់អ្នក យ៉ាង៍ណា គតិរបស់ពួកយើង ក៏យ៉ាង៍នោះដែរ ៗ

សុត្តន្ត្រីជិវេក ទីឃុំ និកាយស្យូ មហាវិគ្គោ

(ឡុប) សុខេ ឧដ្ឋសុខ(១) យាងទ្វ សុខិត្តិ សុខ រដ្ឋទីខ្មែរ សុខិត្តិ សុខ រដ្ឋខ្មែរ សុខិត្តិ ស្តិតិសុខិត្តិ សុខិត្តិ សុខិត្តិស

(៧៤) នេះខេត្ត អត្ត មណ្ឌល នេះប្រែក មេនិក្សា មេនិត្តិ
អម្មេច មេនិត្តិ មេរិប្ចិ មេខិក្រេខ ឧកឧត្តិ
អម្មេច មេនិត្តិ មេរិប្ចិ មេខិក្រេខ ឧកឧត្តិ
អម្មេច មេនិត្តិ មេរិប្ចិ មេខិក្សា មេនិត្តិ ខេត្ត មេរិប្ចិ មេខិត្តិ មេខិតិ មេខិត្តិ មេខិតិ មេខិត្តិ មេខិត្តិ មេខិត្តិ មេខិត្តិ មេខិតិ មេខិត្តិ មេខិត្តិ មេខិត្តិ មេខិត្តិ មេខិតិ មេខិត្តិ មេខ

១ ន. ជិហាថិ ។ ម. ជិហ៊ីថិ ។ ៤ ន. ម. អារកស្លេ ។ ម. ឯវ៉ា ។ ៣ នេះ ម. គោវិទ្រោ ។ ៤ ន. ពោ ទោ ។

សុត្តតូចិណ្ឌ ទីឃនិកាយ មហាវត្ថ

(៧១) មហាគោវិន្ទព្រាហ្មណ៍ ទូលថា បុថុដ្ជនតែន៍ជាប់នៅ
ក្នុងកាមទាំងឡាយណា បើព្រះអង្គទាំងឡាយ នឹងលះបង់ខ្លូវ
កាមទាំងឡាយនោះ ចេញ សូមព្រះអង្គប្រារព្ធខ្លូវការព្យាយាម
ឲ្យមាំ ប្រកបដោយកម្លាំងនៃ១ន្តិធម៌ (ផង) ។ នេះជាផ្លូវគ្រង់
នេះជាផ្សាប្រសើរ ដែលពួកសប្បុរស តែងរក្សាព្រះសទ្ធម្ម
ដើម្បីទៅកើតក្នុងព្រហ្មលេក ។

(៧២) ក្សត្រទាំង ៦ អង្គ ត្រាស់ថា បើដូច្នោះ សូមមហាគោវិន្ទ្ ដ៏ចំរើន រង់ចាំអស់៧ ឆ្នាំ (សិន) លុះកន្ទង់ ៧ ឆ្នាំ ហើយ ពួកយើងនឹង ចេញចាក់ផ្ទះទៅបួស បើគតិរបស់អ្នក យ៉ាង់ណា គតិបេស់ពួកយើង ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ មហាគោវិន្ទ្រញាញ្ណាំ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គ ដ៏ចំរើន ៧ ឆ្នាំយូរណាស់ ខ្ញុំព្រះអង្គមិនអាច នឹងរង់ចាំព្រះអង្គដល់ ៧ ឆ្នាំ ទាន េ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន នរណា ឡើយនឹងអាចជំងឺនូវជីវិតបាន ព្រោះបុគ្គល ត្រូវតែទៅកាន់បរលោក បុគ្គលត្រូវយល់ដោយ ច្រុដ្ឋា

មហាពេវិទូសុត្តេ នទត្តិយានំ មហាពេវិទ្ធាយាចនំ

តាត្ត្លំ^(a) គុសលំ ខាំត្សុំ ត្រូញ្ចាំយំ នត្តិ ជាតស្ប ងឧលោ ៣ឧ សេ ឧ មេ មន្ទ មិសិរិយ មាន-កន្ទេកាសមានសុ ្រត ជ សុធិញ្ញ យោ អការំ អជ្ឈារ-សតា ចព្រឹស្សាមហំ កោ អការស្មា អនការិយន្តិ ។ តេនេហ៍ ការ៉ា គោរ៉ា គ្នោ ន សក្សេធិ អាកមេតុ ។ មេ ។ ចញ្ ស្បាន អាតមេតុ ។ ចត្តារំ ស្បាន អាក-មេន ។ នួហ្ស ម្រាំច សម្គេន ។ ខេំ ម្រាំច សេខខេត្ត រាយ ស្រុំ មាខគេន់ រាយសាំ ស្រាំសាំ អច្ចយេខ មយៈឡី អការស្មា អនការិយ៍ ចព្វជិស្សាម អថ យា គេគេស នោ គត់ តាសៃក្រត់ ។ អត់ចំរ ទោ ភោ រាយ ក្រៀលល្យ សុ យោធ្នូ សុ ស្រ្ដិ សុខ-មេតុំ កោ ខុ ខោ មន ភោ ជាភេតិ ជីវិតាជំ គមជី-យោ សម្បាយ មត្តាយ វេជ្ជព្វំ កត្តព្វំ កុសលំ ខ្មែរ មេសា ខេត្ត ខ្មែរ មេសា ខេត្ សេ ឧប នេ មាន ស្រីលាំខេ មានឧប្ថេ មាភាគា-នស្ប នេ ន សុនិម្មឧយា អការ អជ្ជាវសតា

[🤊] ឱ. ម. ពោដ្ឋព្ទពត្តព្វំ ។ ម. ពោដ្ឋព្វំ .... ។

មហាគោវិទ្ធសូត្រ ការអង្វរមហាគោវិទ្ធក្រាហ្មណ៍ នៃក្សត្រិយ៍ទាំង ៦ អង្គ

ត្រៅធ្វើកុសល ត្រូវប្រព័ត្តព្រហ្មចរិយធម៌ សត្វដែលកើតមកហើយ ឈ្មោះថា មិនស្វាប់គ្មាន េ តាមដែល១ំព្រះអង្គ បានឲ្យព្រហ្មនិយាយ អំពីក្នុនពុលទាំង ឡាយ ហើយ ក្នុនពុលទាំង នោះ បុគ្គល នៅគ្រប់គ្រង់ផ្ទះ មិនងាយនឹងលះបន់បាន ឡើយ បតិត្រព្រះអង្គដ៏បំរើន ១ំព្រះអង្គនឹងចេញ ញកផ្ទះចូល ទៅកាន់ផ្ទុស ។ ក្សត្រទាំង៍ ៦ អង្គី មានព្រះរាជនុង្គារថា បើដូច្រោះ សូមគោវិន្ទព្រាហ្មណ៍ដ៏ចំរើន វង់ចាំអស់ ៦ ឆ្នាំសិន ។បេ។ វង់លំអស់ ៤ ឆ្នាំសិន ។ វង់លំអស់ ៤ ឆ្នាំសិន ។ វង់លំអស់ ៣ ឆ្នាំ พิธ ฯ เล็ต์หญ่ ๒ ตุ้ พิธ ฯ เล็ต์หญ่ ๑ ตุ้ พิธ ญะผูญ่ កន្ទង់ 🤋 ឆ្នាំ ហើយ ពួក យើងនឹង ខេញ្ច ចាក់ផ្ទះ ទៅបួស ដែរ បើគត់វបស អ្នក យ៉ាង៍ណា គតិរបស់ពួកយើង ក៏យ៉ាង៍នោះដែរ ។ មហាគោវិន្ទ-ព្រាហ្មណ៍ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គិដ៏ចំរើន ១ ឆ្នាំយូរណាស់ ៗ ព្រះអន្តអាច នឹងរង់ចាំព្រះអង្គ អស់ ១ ឆ្នាំបាន េ បពិត្រព្រះអង្គ ដំចរេន នណោហ្ម អាចដង៏នូវជីវិតបាន ព្រោះបុគ្គលត្រូវតែទៅកាន់បរៈ លោក បុគ្គល ត្រវេយល់ដោយប្រាជ្ញា ត្រវធ្វើកុសល ត្រវប្រព័ត្តព្រហ្-ចរិយធម៌ សត្វដែលកើតហើយ ឈ្មោះថា មិនស្លាប់គ្មានទេ ក្រោះ ពុលទាំងទោះ បុគ្គលនៅគ្រប់គ្រង់ផ្ទុះ មិនងាយនឹងលះបង់បានខ្យើយ

សុត្តស្ថិតិពេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

ចឲ្នសៃក្រុមហំ កោ អការស្មា អនការិយន្តិ ។ គេធ-ចាំ តាំ នៅខ្មែរ សត្ត មាសាធិ អាតមេតុ សត្តខ្មុំ មាសាធំ អច្ចលេខ មួយមា អភាស្មា អនុការយំ បញ្ជាំសរា្ម អថ យា គេ គត់ សា នោ គត់ កុរិស្ស្តីនៃ ។ អត់ចំរំ ទោ កោ សត្ត មាសាធិ ជាហំ សក្តោម ភាពន្ត សត្ត មាសាធិ អាគមេតុំ តោ ខ្ ទោ មន កោ ជានាតិ ជីវិតានំ កមដែយោ សម្បាល មត្តាយ វេដ្ឋព្ទំ កត្តព្ទំ កុសលំ ខាំ-ត់ស្ដ្រាញ់ ខេត្ត ស្ដ្រា អម្មរាហ្យុ ភាព ទោ បន មេ សុន៌ (១ហ្មុនោ អាមតន្ទេ ភាសមា-ឧស្សា នេ ឧ សុ ជិម្ម ឧយា អកា អដ្ឋាវសតា មត្ ជិស្សាមហំ គោ អការស្មា អ**ជ**តាវិយធ្លំ ។ គេជេហ៍ ក់ កោរិយោធ មាសាធិ អាគមេតុ ។ បញ្ មាសាធិ អាគមេតុ ។ ខេត្ត មាសាធំ អាគមេតុ ។ នំណាំ មាសាធិ អាគមេតុ ។ ខ្លេ មាសាធិ អាគមេតុ ។ ឯគាំ មាសំ អាគមេតុ ។ អធ្**មា**សំ^(១) អាគមេតុ អធ្**មា**-សស្បា អនុយេធ មយម ្រី អការស្មា អធ្គារិយំ

១ អន្តាមាសន្ត្រី ប្រហែ ។

សុគ្គស្ត្រិជា ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ៗព្រះអង្គ នឹងចេញថាកម្មរៈទៅបួស 🗷 ក្សត្រទាំង 🥹 អង្គ មានព្រះរាជ**ន្**ងាថោ បើដូច្នោះ សូមគោវិទូព្រាហ្មណ៍ដ៏ចំរើន ង់ែចាំ หม ต โจมิธ ญะครุธ ๗ โจเบ็บ ตุกเพ็ธธ์ ธ์เชตุอากษะเท ប្ស គតិរបស់អ្នកយ៉ាង៍ណា គតិរបស់ពួកយើងក៏យ៉ាង៍នោះដែរ។ មហា-គេវិទ្ធុគ្រាហ្មណ៍ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ៧វ១យូវណា ស ទំព្រះអង្គ មិនអាចនឹងរង់ចាំព្រះអង្គ អស់៧ ខែបាន ទេ បពិត្រព្រះអង្គ ដ៏ចំរើន នរណា ហ្មុំ អាចដឹង៏នូវជីវិតបាន ព្រោះបុគ្គលត្រូវតែទៅកាន់បរ លោក បុគ្គលត្រវេយល់ដោយប្រាជ្ញា ត្រវ៉េធ្វើកុសល ត្រូវប្រព្រឹត្តព្រហ្ម-ចយែធមិ សត្វដែលកើតហើយ ឈ្មោះថា មិនស្វាប់គ្មាន េ ព្រោះ១ព្រះ អង្គីថានឮពេហ្ទិយេយ អំពីក្និនពុលទាំងឡាយ ហើយ ក្និនពុលទាំង នោះ បុគ្គលនៅគ្រប់គ្រង់ផ្ទះ មិនងាយនឹងលះបង់បាន ឡើយ បពិត្រព្រះអង្គ ដ៏ចំរើន ១ព្រះអង្គ័នឹងចេញចាក់ផ្ទះទៅប្អូស ។ ក្សត្រទាំង ៦ អង្គ័មាន ព្រះរាជឱ្យាវថា បើដូច្នោះ សូមគោវិន្ទ្រាហ្មណ៍ដ៏ចំរើន វង៌ចាំអស់ ៦ ខែ សិន។ រង់ចាំអស់៥ ខែសិន។ រង់ចាំអស់៤ ខែសិន។ រង់ចាំអស់ ញ ใจผิด ๆ เล็ตใหญ่ ๒ โจผิด ๆ เล็ตใหญ่จ โจผิด ๆ เล็ตใ អសភន្ទះខែសិន លុះកន្ទង់កន្ទះខែទៅហើយ ពួកយើងនឹងចេញថាកផ្ទះ

មហាសេវិទ្ទសុត្តេ ធ**ាត្តិយ**ត់ មហាសេវិទ្ទាយាចង់

បព្ជិស្សម អថ យា នេះ គន៌ សា នោះ គន៌ អវិស្សុគ៌-ត់ ។ អត់ចំពេ**ទា កោ** អនុមាសោ ជាមាំ សក្តោមិតវេឌ្គ អនុមាសំ អាគមេតុំ កោ ខុ ទោ បន កោ ជានាតិ ជីវិតាជំ គមជ័យោ សម្បារយោ មន្ទាយ វេជ្ជព្វំ គេត្-ត្វំ កុសលំ ខាំតត្វំ ត្រហ្ម បំ នគ្គ ជាតស្ស អម-រហុ ៣៧ សេ ឧប ១ មន្ទ មិស័យេ មាឧមថេ ភាសមានសុ ្រ ន សុធិញ្ចេយ អការ អដ្ឋាវ. សភា បញ្ជូសក្មេហ៍ កោ អការស្មា អន្តាយែន្តិ ។ ស គេ ពុទ្ធភាទពេ រដ្ឋេ^(១) អនុសាស់ស្ព្ទ^(៤) សត្ថា-ហស្ស អច្ចលេខ មយទ្បី អការស្មា អនការិយំ ធម្មទុស្សិត អនុ 🖚 ខេ ខេ ខេ ខេ ខេ កាសុត្រីតំ ។ ជ ចំរំ ទោ គោ សត្តាហំ អាក-

១ម. រដ្ឋេខ។ ៤ ឌ. អនុលាសាម ។

មហាគោវិត្តសូត្រ ការអង្វរមហាគោវិត្តក្រាញ្ញណ៍ នៃព្យុត្រិយ៍ទាំង ៦ អង្គ

ទៅបួស គតិរបស់អ្នក យ៉ាន៍ណា គតិរបស់ពួកយើង ក៏យ៉ាង៍នោះដែរ ៗ មហាគោវិទ្ធុព្រាហ្មណ៍ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កន្លះខែ យុវ្នាសាស ខ្ញុំព្រះអង្គឹមនិអាច នឹងវង់ចាំព្រះអង្គ អស់កន្ទះខែបានខេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន នរណាហ្មុំ អាចដឹងនូវជីវិតបាន ក្រោះបុគ្គលត្រវ តែទៅកាន់បរលោក បុគ្គលត្រវ័យល់ដោយប្រាជា គ្រវធ្វើកុសល ត្រវ ប្រព្រឹត្តព្រហ្មព្រៃធម៌ សត្វដែលកើតមកហើយ ឈ្មោះថា មិនស្វាប់គ្មាន ខេ ក្រោះ ភ្ញុំព្រះអង្គ បានឲ្យព្រហ្មនិយាយ អំពីភ្ជុំនពុលទាំងឡាយ ហើយ ក្ខិនពុលទាំងនោះ បុគ្គលនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ មិនងាយនឹងលះបង់បានឡើយ បពិត្រព្រះអង្គ័យ៉ឺចរើន ១ព្រះអង្គ៍ នឹងចេញថាកផ្ទះទៅប្អូស ។ ក្សត្រ **ពុំង ៦ អង្គ មានព្រះ**រាជន្តនាវថា បើដូច្នោះ សូម គោវិន្ទុកា ហ្មណ៍ដ៏ចំរើន វង់ចាំអស់ ៧ ថ្ងៃសិន ទំពំពួកយើងច្រៀនប្រដៅកូន នឹងបង់ប្អូនរបស់ខ្លួន ក្នុងរាជសម្បត្តិ លុះកន្ទង់ ៧ ថៃ្រហីយ ពួកយើងនឹងចេញ៣កផ្ទះ ទៅប្អូស គតិរបស់អ្នក យ៉ាង៍ណា គតិរបស់ពួកយើង ក៏យ៉ាង៍ ទោះដែរ ៗ មហាគោវិន្ទុព្រាណ៍ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ៧ ថ្ងៃមិនយុវ ប៉ុន្មានទេ ខ្ញុំព្រះអង្គខឹងរង់ចំព្រះអង្គអស់៧ថ្ងៃមាន ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន

សុទ្ធខ្លុំជំពក ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

តសារ ខេណ្ឌ នៃ មាសិរសារ ពេច ខេ មានី ខ ព្រាហ្មហាមហាសា សត្ត ខ ឧហាត្តសត្ថិ នេះជុបសង្គមិ ឧបសង្គមិត្តា សត្ត ខ ត្រាហ្មណៈ-មហាសាលេ សត្ត ខ ឧហាត្តសតាធ៌ ឯត្នកេច អញ្ជូន ត្រូវ អាចប្រំ ប្រែស្ដ យោ ភវត្តនំ ត្រើ ប្រទេស្និន ខុសិតស មេ មេខាមា មេខយុក្ អាមតេ ្តេ ភាសមានស្បី ខេ ៩ មាច្ចិន្នលា អការ អដ្ឋារសតា បត្តដ៏ស្បាមហ៍ កោ អការស្មា អនការ-យន្តំ ។ មា គាំ កៅឆ្កោ អការស្មា អនតាយំ ចត្ថិ ចត្តក្តា ភោ អព្យេសក្តា ច អព្យេសភា ច ត្រូញ មហេសគ្គូញ មហេលាកញ្ចុំ ។ **មា** មន្ត្រី អុខ្មែ មា មរយើ វារូ អុខិឌ ឧដិញ សត្ថាញ្ មហាលាភញ្ជាត់ កោ ជុ ទោ កោ អញ្ $\mathfrak{S}^{(k)}$ မဟ မေးလာလာက္ခန္းက $\mathfrak{h}$ မဟာလာအန $\mathfrak{m}$ $\mathfrak{h}$

១ អព្រះតិ វា ជាប៉ោ ។ យ

សុត្តតូមិដក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

គ្រានោះឯង មហាគោវិឌ្ឌគ្រាហ្មណ៍ ចូលទៅកេព្រាហ្មណមហាសាល ទាំង ៧ នាក់ នឹងនាយៗនេះក្រេះ ៧០០ នាក់ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក់និយាយនឹង ញ្រាហ្ណាមហាសាលទាំង **៧** ភាក់ នឹងនាយៗ ខែព្រះក្រស ទាំង៧ooនាក់ យ៉ាងនេះថា ឥឡូវនេះ សូមអ្នកជីចរនេទាំងឡាយ រក អាចារ្យឯ ទៀត ឲ្យបង្រៀនមន្ទដល់អ្នកទាំងឡាយដ៏ចំរើនចុះ ម្នាលអ្នកដឹ ចំរើន យើងប្រាថ្នា នឹងចេញចាកផ្ទះទៅបួស តាមដែលៗំបានព្យួច្ច និយាយ អំពីភ្និនពុលទាំង ឡាយ ហើយ ភ្និនពុលទាំង នោះ បុគ្គល នៅគ្រប់គ្រង់ផ្ទះ មិនងាយនឹងលះបង់បានឡើយ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន 🦠 នឹងចេញថាក់ផ្ទះទៅបួស ។ ព្រាហ្មណមហាសាល និងនាយៗនៃព្រះកេស និយាយតបថា សូមគោវិន្ទព្រាហ្មណ៍ដ៏ចំរើន កុំអាលបេញថាក់ផ្ទុះទៅ ប្សាទ្យេយ បញ្ជិតអ្នកដ៏ចរើន ធម្មតាបព្ដជាមានសក្តិត្តិច មានលាភតិច ឯភាពជាព្រហ្ម មានសក្តិធ មានលាកច្រើន ។ មហាគោវិន្ទព្រាហ្មណ៍ តបថា អ្នក ចំរើនទាំងទ្បួយ កុំនិយយហាងនេះ ឡើយ អ្នកដ៏ចំរើន ទាំងទ្វាយ កុំនិយាយយ៉ាង់នេះថា បញ្ជាមានសក្តិតូច មានលាក់តិច ឯភាពជាព្រហ្ម មានសក្ដីធំ មានលកច្រើន ម្នាលអ្នកដ៏បំរើនទាំងឡាយ បុគ្គលណាហ្នំ វៀវលែងតែ១ ចេញដែលមានសក្ដិធំ មានលាកច្រើនជាង

មហាគោវិទ្ទសុត្តេ មហាគោវិទ្ទស្ស ចត្តារីស ភរិយា អាច្បា

ព្រាហ្មណានំ នៅតារ $^{(L)}$ កហបត៌កាន់ គមសំ $^{(E)}$ សត្វ ខេហយ អតាស្មោ អនគារិយ៍ ខេត្តជិស្សាទិ យថា ទោ បន មេ សុន ព្រហ្មនោ អាមកន្ទេ ភាសមានសុ គេន សុធិញ្ចេយា អតារំ អជ្ជាវសតា បញ្ជាំស្សាមហំ ភោ អការស្មា អនការិយឆ្នំ។ ស ខេ អាំ តោរិទ្ធោ អតារស្មា អនុតារិយ៍ បញ្ជូងបុត្តិ មល់ឡី អការស្មា អនការិយ បព្ទឹស្សាម អថ យា នេះ គត៌ សា នោះ គត់ស្ត្រីទំ ។ អ៩ ទោះ កោ មហាគោវិញ្ហេ ក្រាញ្ណោ យេន ខត្តាអែរ អាយា សានិសិយោ នេះឧុខសន្តមិ ឧុខសន្តមិត្តា ខត្តា-វ៉ែសា ភវិយា សាធ៌ស៊ីយោ ឯតឧវេជិច យា កោត់ នំ ឥឌ្ឌិ សភានិ វ^(३) ញានិកាលនិ គឌ្ឌ អញ្ វ កត្តាំបរិយេសន្ត ឥស្លប់ គោត់ អករស្មា អនការយំ ត្លេច្នូង ខាង សេ ឧប គេ មាង ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ស្នេស ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត នេស្ត នេស្ត្រ នេស្ត មព្វស្សមហ៍ កោត់ អការស្មា **អន**ការិយន្តិ ។

១១.ម. អហ៍ ហ៍ កោ ។ ๒~៣-៤ ខ.ប ។ ៥ ធី. តែបហ៍ ។ ៦៦. វ ។

មហាពោះវិឌ្ឌសូត្រ ការលាករិយាខាំង៤០នាក់នៃមហាគោវិឌ្ឌក្រាញ្ញណ៍

ម្នាលអ្នកទាំងទ្យាយ ឥឡូវនេះ ១ំដូចជាស្ដេច បេសស្ដេចទាំងឡាយ ថ្វ ដូចជាច្រហ្ម បេស់ត្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ដូចជាទេវិតា បេស់គហបតី ទាំងទ្វាយ ខ្ញុំនឹងលះបង់ខ្លួវភាវ:ជាជំនោះទាំងអស់ ហើយបេញ០កផ្លះទៅ ប្ចុស តាមដែល១ំបានឮព្រហ្មនិយាយ អំពីក្និនពុលទាំងឡាយ ហើយ ក្និនពុលទាំងនោះ បុគ្គលនៅគ្រប់គ្រង់ផ្ទះ មិនងាយនឹងលះបង់់បាន ឡើយ ម្នាលអ្នកដ៏ចរើនទាំងឡាយ ១ំនឹងចេញចាក់ផ្ទះទៅបួស ។ ពួក ព្រាហ្មណមហាសាលទាំងនោះ ធ្វើយតបថា បើគោវិទ្យុពាហ្មណ៍ ចេញ ញកផ្ទះ ទៅបួស យើងទាំងឡាយ នឹងចេញចាកផ្ទះ ទៅបួសដែរ បើគត របស់អ្នក យ៉ាង៍ណា គតិរបស់ពួកយើង ក៏យ៉ាង៍នោះដែរ ៗ ម្នាល់អ្នកដំ ចំរើន គ្រានោះ មហាគោវិន្ទុគ្រាហ្មណ៍ ចូល**ទៅ**គេករិយាទាំង ៤០ នាក ដែលមានជាតិនឹងត្រកូលស្មើត លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយ នឹងករិយាទាំង ៤០ នាក់ ដែលមានជាតិនឹងត្រក**ូល ស្មើ**គ្នា យ៉ាងនេះថា ម្នាលនាងដ៏ចំរើន នាងណាចង៍ទៅ នាងនោះ ចូរទៅកាន់ត្រកូលញាតិទាំង ទ្យាយបេសខ្លួនចុះ ឬចូរភេកស្ពាដទៃទៀតចុះ នៃនាងដ៏ចំរើន អញក្រាថ្នា នង ចេញថាក់ផ្ទះ ទៅបួស ក្រោះអញ បានព្យព្រហ្មនិយាយ អំពីភ្និនពុល ទាំងទ្បាយ ហើយ ក្និនពុលទាំងនោះ បុគ្គលនៅគ្រប់គ្រង់ផ្ទះ មិនងាយ នឹងលះបង់បាន ឡើយ ហៃនាងដ៏ចំរើន អញុខឹងចេញចាក់ផ្ទះ ទៅប្អូស ។

សុត្តន្ត្តិជិពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិហ្គោ

ត្ត ត្រាវ^(a) នេះ ញាត់ ញាត់កាមេខំ ត្លំ **ខេត្**តា ភត្ត-តា**មាន់ ស ខេ** កា ំ គោ (២) តោរិយ្តេ មតារស្នា មន្តា-រិយំ បញ្ជីសុក្តាំ មយម្បី កោ អតាស្មោ អធតាឃំ បញ្ជីសា្ទ អ៩ យា គេ គត់ សា គេ គត់ ភាំស្បៈ និន ។ អ៩ ទោ កោ មហា កោរ៉ិ នេ្តា ក្រាហ្ម ណោ នស្ប សត្តាហស្បាន ដែល នេះ នេះ សង្ឃាំ និយាប់គ្នា ភាសា-ឈ្មុំ ស្ពេច អស្ថាខេត្ត អសារស្មា អន្តាយៃ បត្តនិ។ បញ្ចិត្ត ប $\mathbf{s}^{(m)}$ មហាកោវិន្ទំ គ្រាហ្ម $\mathbf{w}$ $\mathbf{v}$ $\mathbf{s}$ $\mathbf{s}$ រាជា ខេស្ត្រីលា ដុខ្លាវភ្មុំ អេឡូ ខ ម្រាញ្សាមហា-សាលា សត្ត ខន្ទាត់តាសតាធិ ខត្តាសា ខក្ខាយា សាន្ទ្រ លោ មានកាន់ ខ ១គ្និយសហសុក្ខិ មាន-តានិខ ត្រាហ្មសស្ថានិ អ នេតានិ ខ គហ-បតិសេហសុក្និ អខេតា ខ ឥត្ថាកាក ឥត្ថាល គេ. សមស្ស៊ី ជុំហារត្យ កាសបរាធិ វត្តាធិ អច្ចាធេត្តា မေတာ ကောင်္ဂို့ ကျားပွာလက် မေကာင်္ကော မေးကောင်္ဂိ

១ឧ. ភ្នំបេះវេ។ № ឧ. ម. ភោភិ ៩ក្ដី។ ៣ ម. បញ្ជីន៍ បេស ។

សុត្តហ៊ុវិក ខំបរិកាយ មេខាត្ត

ព្លុកភរិយាជំរាបថា ខ្លួនលោកស្រាប់ហើយជាញាតិបេស់ហ្លួកយើង ដែលជា អ្នកព្រះ្មាញ តិ មួយ ទៀត ខ្លួន លេកស្រាប់ ហើយ ជាក្រស្មា យើងដែល វាអ្នក ប្រាវ្ធា ខ្លុវកស្តា បើលោកគោវិន្ទជីចំរើន នឹងចេញ១ាកផ្ទុះ ទៅបួស ពួកយើងនឹងចេញបាកផ្ទះទៅ។ ស្រីដែរ បើគតិរបស់លោកយ៉ាង ណា គតិបេស់ក្នុកយើងក៏ហ៉ាង៍នោះដែរ ។ ម្នាលអ្នកដ៏១បើន លុះកន្ងិជា ថ្ងៃ សៅហើយ មហា គោវិទ្យុកាហ្មណ៍ បានកោសេក់នឹងពុកភាត់ ហើយស្នៀក ពាក់សារត់កាសាឃៈរួច ចេញចាកផ្ទះទៅហ្លួស ធាំបុគ្គលគ្មានប្រយោជន៍ ដោយកិច្ចក្នុងផ្ទះ ។ ក្សត្រភាំ រី ៧ ព្រះ។ រុំ្ធ វែ បនា ខមុខ្ខាក់សេកហើយផងិ ព្រាហ្មណមហាសាលទាំង៧នាក់ផង នាយៗ រំព្រះកេសទាំង៧០០នាក់ ផង៍ ករិយាទាំង៍ ៤១ នាក់ ដែលមានជាតិរង់ត្រែកូប ស្មើតាផង៍ ញូកក្សត្រ ច្រើនភាន់ផង ញូកត្រាហ្មណ៍ ច្រីនពាន់ផន ពួកគហបតិច្រើនភាន់ផង ពួកស្រីស្នំជាច្រើនផង ស្ត្រីរុកស្រុកទាំង ឡា ២ ជាច្រើនផង (ធាន ឃើញ) មហាគោវិទ្ធក្រាហ្មណ៍ ប្ចូប្ចេចហើយ ក៏ទាំកោសក់នឹងពុកភាត់ស្វៀក ពាក់ សំពត់កាសាយៈរួចចេញកាក់ផ្ទះទៅប្លូសតាមមហាគោវិន្ទព្រា ឮណ៍

មហានោវិទូសុត្តេ មហានោវិទូស្ស មេត្តាសហគត់ ចិត្ត

អនុហ្សព្ធដឹស្ ។ តាយ សុខំ កោ បរិសាយ បរិប៉ុតោ មហា កោវិ ស្ដេ ត្រា ញ ្ហោ តាមធិតមរាជនាធិសុ ចា-ាំក់និ ៩វត្តិ ។ យំ **ទោ ៩៩** ភោ **គេជ សមយេជ** ဗဟာ ទៅខ្ចែរ ត្រា ញ ណោ តាមំ វ និតមំ វ នុច-សង្គត់ តត្ត រាជាវ ហោត់ ក្រាំ ព្រហ្មាវ ព្រហ្មណៈ ខេះតាវ កហេខត៌កាជំ ។ យេ ទោ ខ**ជ** ភោ គ្រេ រាស្រលូម ខែឧឌ្ឌ ឧឈរសន្ទ្រការិណ្ឌមា ខែឧឌ្ សត្តព្រស់ត្សាក្ត់ ។ មហាកោរិស្តោ (ភាហ្វាណេ (🖦 មេត្តសហភាគនេជ ខេត្តសា អឋាជ្រ អត្បាប<u>ដៅ</u>្ន វាយមុ ឧ៌សំ ៩ ត្យៃ វិហាស់ តមា ឧុត៌យ៍ តមា តត់យ៍ តមា ចតុទ្ធ ៩៩ ខុធ្មលេ សិយំ សត្ច សត្ត្តាយ សញ្ជាន្តំ លោក មេត្តាសហគតេន ខេត្តសា វិច្ចលេន ឧល្ខខ្មែន អត្សិស្ត្រេស អណ្ត្រ អត្ឋានឡើន ឌុំវូមិ វិយាស់ ការុណា**សហកានេះ ខេត្**សា ។ ខេ ។

១ ន. យេ ច ទេ បន ភោ គេ៩ សមយេខ ។ ម. គេ៩ ទេ បន សមយេខ។ ៤ ន. មហា គេវិត្តេ ភោ គ្រាហ្មណោ ។

មហាតោវិន្ទសូត្រ ចិត្តប្រកបដោយមេត្តារបស់មហាគោវិន្ទព្រាហ្មណ៍

ដែលប្លុសជាបុគ្គលគ្មានប្រយោជនដោយផ្ទះហើយដែរ ។ ម្នាលអ្នកជំចំរើន សេចក្ដីដំណាលថា មហាគោវិទ្ធព្រាហ្មណ៍ មានបរិសព្វនោះហែហេម ហេម រោម ត្រាប់ ទៅកាន់លរិក ក្នុងស្រុក និគម នឹងរាជធានីទាំងទ្បាយ ។ ម្នាល់អ្នកដ៏ចំរើន សម័យនោះ មហាគោវិន្ទព្រាហ្មារាំ ចូលទៅកាន់ស្រក ណា ឬនិតមណា ដូចជាស្ដេចរបស់ស្ដេចទាំងឡាយ ដូចជាគ្រហ្មរបស ព្រាហ្មណ៍ទាំងទ្បាយ ដូចជាទេវតារបស់គហបតីទាំងទ្បាយ ក្នុងស្រុក នោះ ឬនិគមនោះ ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ក៏សម័យនោះ ពួកមនុស្សណា តណ្តាស់ឬរេអិលភ្នាត់ ពួកមនុស្សនោះ កំលាន់មាត់យ៉ាងនេះថា សូម **ဒဗန္ဘား စီးကေးဗဟားနား**ဒို့ကျ**ာက္ခက်** နာ့ဗဒဗန္ဘား စီးအားဗူးကဟိန ពុំង៍ ៧ ។ មហាគោវិឌ្យកាហ្មណ៍មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តា មិនមានពៀវ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី១ ទិសទី ២ ក៏ដូចគ្នា ទិសទី ភា កដ្ឋគ្នា ទិសទី៤ កដ្ឋគ្នា មានចិត្តប្រកបដោយមេតា ដ៏ធំទូលាយ ដល់នូវភាវ:ជាធំ មិនមានប្រមាណ មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយ ទៅកាន់លោក ដែលមានសត្វទាំងអស់ ដោយយកខ្លួនឯង ទៅប្រៀប នឹង៍សត្វទាំង៍អស់ គ្រប់ទិស គឺ ទិសភាងលើ ទិសភាងក្រោម នឹងទិស ទុទ្ធិ គឺ ទិសតូច ៗ ក៏ដូច្នោះដែរ មានចិត្តប្រកបដោយករុណា ។ បេ ។

សុត្តនូចិងពេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

មុខិត្តសហគគ្នេ ខេត្ត១ ។ ខេ ។ ជាបញ្ហាសហក-នេះ ខេស្មា ១ ខេ ១ មារុយ្យ ខេណ្ មាស់លេម. នេះ មាន ខេត្ត នៃ ខេត្ត ខេត ខេត្ត ខេត តា សព្ទេសញ្ជុំ សាសជំ អាជាជំសុ តេ តាយស្បូ គេយ ជា មហោ សុគត់ គ្រូហ្មហេតាំ ឧបជន្លឹស ។ យេ ន សព្វេះ សត្វ សាសនំ អាជានឹសុ នេ កា-ណមាំ ដេយ at atem អណើយខេំ atgត្តែមការ² ចំ នេវាជំ សហព្យត់ ឧបពជ្ជីសុ អព្យេកាច្ចេ ជំមា្ធក្រជំ ឧេវាជំ សហត្យត់ ឧបបជ្ជឹសុ អប្បាកច្ចេ តុសិតាជំ នេវានំ សហរាត្រំ ឧបមជ្ឈឹស្ មហ្វេកច្ចេ ឃាមានំ នេកជំ សហត្យត់ ឧបមជ្ឈឹស អម្បាកច្ចេ តារត្តិសាជំ នេហ្ចុំ សសាព្យិន ឧឧឧឌ្ឌីសុ អព្យេឌាធ្វេ ខានុម្មីសា-កជី~~ការនំ នេកនំ សហ~~ត្យត់ ឧបបជ្ជឹស្ ។ យេ

សុត្តសំងាក ទីឃរិកាយ មហាវិគ្គ

មានចិត្តប្រកបដោយមុខិតា ។ បេ ។ មានចិត្តប្រកបដោយខយុក្ខា ។ បេ ។ មិន តែប៉ុណ្ណោះ បាន**ពង**្គ្រាប់ផ្លូវ ដើម្បីឲ្យកើតជាមួយ ៖ នឹ ព្រហ្ម ភ្នំព្រហ្មៈហេត ដល់សាវ័កទាំងឡាយ ។ ម្នាប់អ្នកដ៏ចំរើន សម័យ នោះឯង ពួកសារ័កណា របស់មហា គោវិទ្យុតាហ្មណ៍ ដឹងច្បាស់ នូវពាក្យប្រៀនប្រដៅសព្វគ្រប់ហើយ ពួកសាវិកនោះ លុះរំលង់១ន្ធ ឋនា្ទជអពមរណភាពទៅ ភិជ្ជ១ទៅកើត ក្នុងសុគតិព្រហ្មលេក^(១) ។ ្នុកសារ័កកណា មិនដឹងច្បាស់ទូវពាក្យប្រៀនប្រដៅសព្វគ្រប់ទេ ពួក សាវិកនោះ លុះលោង១ន្ធ បន្ទាប់អពីមរណភាពទៅ ពួក១៖ទៅកើតដា មួយនឹងទៅតា ជាន់បរនិមិត្ត ស្រីត្^(៤) ពួក១៖ទៅកើតជាមួយនឹងទៅតា ជាននិញនវតី ពួកៗ៖ ទៅកើតជាមួយនឹងទេវតា ជាន់តុសិត ពួកៗ៖ ទៅកើត ជាមួយនឹង ទៅតា ជានយាម: ពួកៗ៖ ទៅកើតជាមួយនឹង ទៅតា ជាន់តាត្តែង្យ ញ្ជក់ ខ្លះទៅកើតជាមួយនឹង ទៅតា ជាន់ហតុមហាក់ជិក: ។ ក្កជនណា

១ អដ្ឋិតថា ថា ពួកមនុស្សណាញ៉ាំងសមារត្តិកាំង ៩ នឹងអភិញ្ញា វាំង ៩ ឲ្យកើតឡើងបាន ពួកមនុស្សទោះ បានទៅកើតឯក្រហ្មលោក ។ ៤ អង្គិតថា ថា ពួកមនុស្សណាមិនដឹងច្បាស់ គឺថាមិនអាចញ៉ាំងសមាបត្តិទាំង ៩សមាបត្តិណារួយឱ្យកើតបាន ខេ ពួកមនុស្សទោះ ទៅកើត តែត្រឹមដាន់ទេវហោក តាំងពីដាន់បរនិម្មិតវស់វត្តិចុះមកដាល់ដាច់ ។

មហាគោវិន្ទសុទ្តេ មហាគោវិន្ទស្ស ព្រហ្មចរិយកថា

សត្វនិហ័នកាយំ^(១) ចាំចូបស៊ី នេ កន្ទុកាយំ ចាំចូប-ည်း ၅ ရက် (၈) မေး (၂) နား (၅ည်း(ယာ) ကေလ-ចុត្តានំ អ**មេរឃ** ខេត្តជា អយោ សំ អវេជ្ជា (៣)សដលា ស. ខ្នេយាត៌^(៤) ។ សាតេត ត កកកតិ។ សកមហំ កោ មញ្ច-ស់១ អហន្តេន សមយេន មហា កៅខ្មែរ គ្រាហ្មណោ $\mathbf{H}$ យោស៊ី $\mathbf{H}$ អំ $\mathbf{\hat{s}}^{(k)}$ សាវគាន់ ១ហ្វ $\mathbf{\hat{s}}$ ហេងសហព្យ-តាយ មក្តុំ នេះសេស នំ ទោ មន បញ្ចុស្ន គ្រូហ្មុខ -យំ ឧ ធំពុំឧល ឧ វិកតាយ ឧ ធំពេធាយ ន្ទសមាយ ឧ អភិញាយ ឧ សម្ពោសយ ឧ ឧិញ្ហ-យាលា មានន័ង ខាងនៅ ម៉ែសិល្បែមនៃជា មុន ကော ဗင မေး မက္ခန်စ ချည္မႈကြိ မေးဆရွင်ခဲ့တာလာ វិកភាយ ខំពេទាយ ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ សម្លោ សយ និញ្ចាស សំវត្តតិ ។ ភា**តម**ញ្ច តំ បញ្ចូសិទ ត្រូញ្ចាំយំ ឯកន្តាំតិ្តយ វិកាសយ នំពេសយ

១ ខ. យេ សព្វេសព្វស្វានកាយ់ ។ ម. យេ សព្វនិហាន់ កាយ់ ។ ៤ ឧ. ទោ កោ ។ កា អវញ្ញាតិ វ៉ា អវដ្ឋាតិ វ៉ា បាហេ ។ ៤ ឧ. សឧទសោតិ ។ ៥ គេលំ ។

បំពេញត្រូដ៏ ថោកទាប ជាងគេទាំងអស់ ពុកជនទាំង ទោះ ទៅកើតក្នុង ពួកគន្ធព្វ ។ ឯបព្វដ្ឋារបស់កុលបុត្រពាំងអស់នោះ មិនសោះសុរន្ស មិន ប្រកបដោយទោសទេ ប្រកបតែដោយផល ប្រកបតែដោយសេចក្ដ (អាចកើតក្នុងព្រហ្មលេកថាន) ដោយប្រការដូច្នេះឯង បញ្ចសិទគន្ធព្វបុត្រ គ្រាបទូលថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់រលឹកឃើញ ដំណើរនោះដែរឬ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលបញ្ចូសិទ: តថាគតនឹក ឃើញដែរថា សម័យនោះ តថាគតបានកើតជាមហាគោវិន្ទុ. ព្រាហ្មណ៍ តថាគតសំដែងប្រាប់ផ្លូវ ដើម្បីឲ្យកើតជាគ្រហ្ម នាព្រហ្មលេក នោះ ដល់ពួកសាវ័កទាំងឡាយ ម្នាលបញ្ចសិទ: ឯព្រហ្មរិយធម៌នោះ ឯង មិនមែនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី ទៀយណាយ ដើម្បីបាសថាករាគ: ដើម្បី រំលត់ (ភិលេស) ដើម្បីសូចរម្នាច់ ដើម្បីដឹងច្បាស់ ដើម្បីគ្រាស់ដឹង ញ ហោះ មាលបញ្ចូសិទ: ត្រហ្មរិយធម៌របស់គថាគតនេះឯង៍ ទើប ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីនឿយណាយ ដើម្បីប្រាស១វាភាគ: ដើម្បីរលត់ (ភិ-លេស) ដើម្បីសូបច្ចោប់ ដើម្បីដឹងច្បាស់ ដើម្បីគ្រាស់ដឹង ដើម្បីព្រះ និព្វាន តែមួយយ៉ាង ។ មាលបញ្ចសិទ: ព្រហ្មរិយធម៌នោះ តេដ្ឋបមេប ទេបប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីនឿយណាយ ដើម្បីប្រាស់ ភាគរាគ: ដើម្បីរំលត់

សុត្តស្ថិដិពេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិត្តោ

ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ សញ្ហោសយ ធំញានាយ សំ-វត្តត៌^(១) អយមេរ អរិយោ អដ្ឋត្តិកោ មក្តោ សេយ្យដីធំ សម្មាធិធ្វី សម្មាសខ្លីព្យោ សម្មាស់ថា សម្មាត់មួយ្ដោ សញ្ញាស់ សញ្ជាស់ សញ្ញស់ សញ្ញស់ សញ្ញស់ សញ្ ឥឌ៌ ទោ និ ខន ខេញ្ចវិទ ត្រូញ្ចវិយ៌ ឯកន្លើធិៗ-នាយ វ៉ាកាយ ឆ្នាំពេល្យ ឧប្សមាយ អក់**ញាយ** សម្ពេញ ខំព្យាស្លាយ សំវត្តតំ ។ យេ **ទោ បន** មេ ខេញ្ចាំ១ សាវ~~ភា ស~~ព្វេះ សត្វ សាសនំ អាជានន្តិ តេ អស់វាជ ១៤៣ អនាស់ ខេត្រៅមុន បញ្ហាវិមុន ខ្នុំ ដ្រូម ស្ត្រ មក្សា សុទ្ធិតាត្យ ខុម-សម្បីដ្ឋ វិទាវត្ថិ ។ យេ ន សត្វេន សត្វំ សា. សន អាជានន្ត គេ(៤) បញ្ជូន ជុំទ្រោកិយាន សព្តោជ-នានំ $^{(n)}$ មាំគ្នេយា ង៉ឺមទាន់កា $^{(n)}$ ខ្លែង និង មាំធំពុំ យុំ នោ មសស្ត្រីឌម្នា សូស្មា ហេ**កា ។ យេ ន** សព្វេន សព្វំ សាសនំ អាជានន្តិ អព្យេត្តទ្វេ

១ ឧ.មៈ កានមញ្ជាត់បញ្ជស់ ខ ត្រូហ្មៈរ៉យ់ ឯកស្ត្រំព្ទិសយ រិវាជាយ និរោណយ ឧបសា− មាយ អរិញ្ញាយ សម្ពេណយ និព្វាសាយ សំរត្តតិតិ ស ទិស្សតិ ។ ៤ ឧ. អប្បាកច្នេ។ ៣ ឧ. ម. សំយោជនានំ ។

សុត្តស្ត្រីជំព ទីឃនិកាយ មហវត្ត

ដើម្បីស្ទប់ទ្យល់ ដើម្បីជំងឺច្បាស់ ដើម្បីគ្រាស់ដឹង ដើម្បីគ្រះនិត្វាន តែ មួយ យ៉ាង គឺផ្លូវដ៏ប្រសើរប្រកបដោយអង្គ ៨ នេះឯង ឯផ្លូវដ៏ប្រសើរប្រកប ដោយអង្គី ៤ នោះ គឺ សេចក្តីយល់ត្រា ១ សេចក្តី គេះរះត្រា ១ សំដីត្រា ១ ការងារត្រវេទ ការចិញ្ចឹមជុំវិតត្រូវទ ការព្យេយមត្រវេទ ការលើក ត្រៅ ១ ការតម្លាប់ត្តត្រៅ ១ មាលបញ្ចូសិ១: ខេដ្ឋដែញ ហ្គេចយែធម៌ ប្រព័ត្តទៅ ដើម្បីនៀយណាយ ដើម្បីប្រុសថារពគ: ដើម្បីរំលត់ (កំលេស) ដើម្បីស្ងប់រម្វាប់ ដើម្បីដឹងច្បាស់ ដើម្បីត្រាស់ដឹង ដើម្បី ព្រះនិទ្ធាន តែមួយយ៉ាង ។ ម្នាលបញ្ចូសិទ: ចំណែកពួកសាវិត ណា របស់តថាគត ដឹងនូវ៣:ក្យុខ្រែបដៅសព្វគ្រប់ ពួកសាវិកនោះ អស់អាសា:ហើយ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវចេតៅម៉ៃត្ត បញ្ហាម៉ែត ដែលមិន មាខមាសរៈ ដោយប្រាជាទំនុងគ្នា ដូងជំណឹង សង្គេលសង្គ្រាន់នៅ ដោយឥរិយបថ ។ ពួកសាវិកណា មិនជំងឺច្បាស់នូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ ដោយសព្ទគ្រប់^(६) ពួកសាវិកនោះ គ្រាន់តែក្រុយពួកសំយោជន: ជា ចំណែកខាងក្រោម ៥ គង់ទៅកេតជាខ្មប់ពុតិក:កំរណីត តែង៍បរិឌ្យាខក្ង ភពនោះ មិនត្រឡប់ចាក់លោកនេះមេកវិញ ជាជម្មតា ។ ពួកសាវិក ណា មិនដឹងច្បាស់ខ្លាញក្បាច្រៀមប្រដៅ ដោយសព្វគ្រប់ ពួកខ្លះគ្រាន់

នេ អដ្ឋកថា ថា តួកសរ ណោ និងធ្វើសូវអរិយមត្តទាំង ៤ ឲ្យ កើតប្រចំគ្រាន់បាន គ្រាន់ តែឲ្យបានត្រឹមអរិយមត្ត ល អរិយមត្ត ៤ ឬអរិយមត្តទប៉ុ េណ្ណាះ ។

ចហាគោវិទូសុត្តេ សកភាជាមិសោភាចន្ទកថា

ត្ត សញ្ជាជនាដំ បត្តែយា ក្**តពេសមោយា**ដំ ត-នុត្តា សភាពនាម័យ យោង្គិសភានៅ នាម័ លោកទំ អាតនា ខុត្តសុស្ត្រ ការិស្ស្ត្^(១) ។ យេ ន សព្វេន សញ្ទំ សាសដំ អាជាជធ្លំ **អ**ប្បុគ*ា*ច្ចេ គំណុំ សព្រោ-ជនាន មរិទ្ធាយា **សោតាមន្ទា ហោត្តិ អ**វិធិ**ទាតន**ឡា ធំយតា សម្ពោធ៌មក**យ**ខា ។ ៩គឺ ទោ មញ្ស[ិ]ខ សត្រេស $(\mathbf{b})$ ជាទេស កាលបុត្តនិ អមោឃា ឧឃុំ សុំ ស្ពា ស្ត្រ ស្ត្ កត្តប ។ អត្តម នោ មញ្ជស់ ទោ កន្ត្របុត្តោ ភកវ តោ កាស់នំ អភិជជ្ញុំត្វា អនុមោធិត្វា ភកវង្គំ អភិវាធេត្វា ឧឌឌ្ឌមា មន្ត្រា ខេត្ត ជា

មហា គោវិន្ទសុត្ត ធដ្ឋ និដ្ឋិតំ ។

[🤊] ឱ. ករោត្តិ ។ 🌬 ឱ. សព្វេស៍យេវិ ។

មហាផេរវិន្ត្តហូត្រ ពោលអំពីព្រះសកភាធមិ នឹងព្រះសោភាបន្ទ

តែកុរ្យែសំយោជន:ទាំង ៣ នឹងស្រាលស្ដើងកគ: ទោស: មោហ: ជា សភព្ធមិបុគ្គល ត្រូវត្រឲ្យបមកកានកាម លោកនេះមង្គ្រៀត ទើបធ្វើនូវ ទីបំផុតទុក្ខបាន ។ ពួកសាវ័ភណា មិនដឹងច្បាស់នូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ ដោយសព្វគ្រប់ ពួកខ្វះ គ្រាន់តែក្ស័យសំយោជនៈពំង ៣ ជា:សាគាបន្ទ-បុគ្គលមានករិយាមិនជាក់ចុះជាធម្មតា ជាបុគ្គល ទៀងតែនឹងបានត្រាសដឹង នូវធម៌ត ទៅមុ ។ មាលបញ្ចស់ ១: បញ្ជារបស់កុលបុត្រពាំងអស់គ្នា នេះ មិនសោះសូន្យ មិនប្រកបដោយទោសទេ ប្រកបតែដោយផល ប្រកប តែដោយសេចក្តីចំរើន ដោយប្រការដូច្នេះឯង៍ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សដែងព្រះសុត្រនេះចប់ហើយ ។ បញ្ចសិទគន្ធព្វបុត្រ ក ពេញចិត្ត ត្រេកអរ អនុមោទនា ចំពោះកាសិត របស់ព្រះមានព្រះភាគ ហើយថ្វាយបង្គំលា ព្រះមានព្រះភាគ ដើរប្រទុក្សិណ កំបាត់ចាក់ទី १ भि १९१३ १

ចប់ មហាគោវិន្ទុសូត្រ 🖟 🦫 ។

មហាសមយសុត្តំ សត្តមំ

(៧៣) ស្ដ្រ សុខ ។ ស្ខុ សម្លំ ភភក សក្ដេស វិហវត គេចលវត្តស្នឺ មហាវធេ មហតា ភិក្ខុស ឡែន សន្ទឹ បញ្ជូម ត្តេមា ភិក្ខុស តេមា ស ព្វេ-លោះ អហេ ខ្ពេញ ។ ឧសហ ខ លោកភាគូហិ នៅតា យេក្យៀន សម្ពិបត៌តា ហោធ្នំ ភកវន្ត ឧស្សាយ ភិក្សស់ ញ្ញា ។ អ៩ ទោ ខតុដ្ឋ សុខ្លា-វាសតាយ៍តាន់ នេវាដំ ឯតនយោស៍ អយ់ ទោ ក្នុង ស្រាស្ត្រ នេស្សន្ត្រី មហ្សាខ មហេតា ភិក្ខុស ឡែជ សធ្វិ បញ្ជន្តេហ៍ ភិក្ខុ-សាសេច សាស្ត្រា អាស់ ខេត្ត ។ ខេស្ចាំ ខ លោកជាត្យាំ នៅតា យេក្យេវ្រ សច្ចិចតិតា យោធិ អនុវត្តិ ឧស្សាយ ភិក្ខុសផ្ស័យ យុទ្ធ ឧយម្បី យែន ភភក នេះជុបសន្ថមយ្យាម ឧបសន្ថមិត្វា ភព់តោ សន្តិគោ បច្ចេកតាថំ ភាសេយ្យមាតិ ។

មហាសមយស្ត្រ 🖟 🐧

[៧៣] ១ំបានស្ដាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមាន ព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅកងមហាវ៉ន^(១) ជិតក្រង់កបល់វត្ត កង្សក្កដនបទ ព្រមដោយភិក្ខុសង្ឃច្រើន ចំនួន៥០០ ប្រ សុទ្ធតែជាព្រះអរហន្តទាំង អស់ ។ ទៅតាទាំងឡាយ កមកអពលោកជាតុទាំង ១០ ប្រជុំគ្នាជាច្រើន ដើម្បីឃើញនូវព្រះមានព្រះភាគនឹងកក្ខុសង្ឃ ។ គ្រានោះឯង ទៅតា ទាំង ទ្យាយដែល នៅក្នុងដាន់សុទ្ធាវាស (៤) ៤អង្គ មាន សេចក្តីត្រិះ វិះដូច្នេះថា ព្រះមានព្រះភាគនេះ ព្រះអង្គគង់នៅក្នុងមហាវ័ន ជិតក្រុងកបិលវត្ ក្នុង សក្កដនឋទព្រមដោយកិត្តសង្ឃច្រើនចំនួន ៥០០ រូប សុទ្ធតែជាព្រះអរហន្ត ទាំងអស់ ។ ទៅភាទាំងទ្បាយ ក៏មកអំពីលេកជាតុទាំង ១០ ប្រជុំគ្នាជា ច្រើន ដើម្បីឃើញនូវព្រះមានព្រះភាគ នឹងភិក្ខុសង្ឃ បើដូចោះ គួរ យើងទាំងអស់គ្នា ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ហើយ គប្បីពោលនូវគាថាមួយមាក់១ ក្នុងសំណាក់នៃព្រះមានព្រះភាគ ៗ

មហាសមយសុត្តេ លុទ្ធាវាសកាយិ៣នំ ភពវិន្ត្តបសង្កមន់

អន្តរា មា នេះមា មេខានៃ ខ្មែរ ខេង មហ្ស ដំប្រមា

សម្ម៉ាញ៉ាំន់ វា ពាហំ មសារយោយ្យ មសារំនំ វា ពាហំ

មគ្គីយើល្បិ ត្រុវនេះ មនិងប្រមាស់ នេះមុស់

អន្តរល់តា កក់តោ បុកតា ចាក់រពុំស់ ។

អដ្ឋ ។ ឯគមន្ទំ ឋិតា ទោ ឯកា នេះតា ភក់ពេ

សញ្ចុំគោ ៩ទំ តាថំ អកាស់

០ ម. ជាគួរហេសុំ ។

មហាសមយសូត្រ ការកូលមកគាល់ព្រះមានព្រះកាត់នៃទេវិតាជាន់សុទ្ធាវាស

លំដាប់ នោះ ទៅតាទាំង នោះឯង កំបាត់អំពីសុទ្ធារាសព្រហ្មលោក មក
ប្រុកដ ក្នុងទីចំពោះព្រះកក្រ្^(១) នៃព្រះមានព្រះភាគ (ដោយ ទ្រប់របស់)
គួរនាដូចជាបុរសមានកំឡាំងលាដៃ ដែលបត់ចូល ឬបត់ចូលនូវដៃដែល
លាចេញ ។ គ្រានោះ ពួក ទៅតានោះ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយ
ឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះ ទៅតាទាំង នោះ ឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ហើយ
ទើបទៅតា១អង្គី ពោលនូវគាថា នេះ ក្នុងសំណាក់ នៃព្រះមានព្រះភាគថា

ច្រាះ ប្រសិត្ត ប្រាស់ ប្បាស់ ប្រាស់ ប្របស់ ប្រាស់ ប្របស់ ប្រាស់ ប្បស់ ប្រាស់ ប

សុត្តតូចិជិកេ ទីឃតិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

(៩៤) មហាសម ហេ មាជស្មឹ នៅកាហា សមាកតា អាកតម្^(១) ៩ទំ ជមូសមយំ ឧក្ខិតា យោះ អបរាជិតសេឡ៍ជ្គិ ។

(៩៤) អថទោ អបរា ខេវតា ភភវតោ សភ្នំកោ ន់មំ តាថំ អភាសិ

តេត្ត ភិក្ខាវ៉ា សមានហំសុ

ចិត្ត អត្តពោ ជជុតមេតំសុ(៤)

សារថវ ខេត្តចិ គហេត្

> ေးရွေး ခ်ီလံ (၁) ဗေလီယံ နော်ငွခ်လိ ဒီတင္မရေး

១ ម. អាភត្តក្តុ ។ ៤ ម. ខ្សុំកំ អក់សុ ។

សុគ្គន្តបំដក ទីឃនិកាយ មហាវត្ត

(៧៤) ថ្ងៃនេះ ជាថ្ងៃប្រជុំធំ ក្នុងដែងព្រៃ ពួក ខេវតាក៏មក
ប្រជុំគ្នា ហើយ យើងទាំងឡាយ (លុះឃើញពួក ខេវតាប្រជុំ
គ្នាយ៉ាងនេះហើយ) ក៏នាំគ្នាមកកាន់ទីប្រជុំ ប្រកបដោយធម៌
នេះ ដើម្បីឃើញនូវអបពជិតសង្ឃ គឺសង្ឃដែលមារគ្គាញ់
មិនបាន ។

(៧៥) លំដាប់នោះ ទៅតា ១ អង្គទៀត ក៏ពោលខ្លូវតាថានេះ ក្នុងសំណាក់នៃព្រះមានព្រះភាគថា

ព្យុកភិក្ខុត្តទីប្រជុំនោះ ប្រកបដោយសមាធិ ធ្វើចិត្តរបស់ទូន (ដែលវៀចកោង) ឲ្យជាចិត្តស្ងួតត្រង់ ភិក្ខុជាបណ្ឌិតទាំង ទ្យាយ តែងរក្សានូវឥន្ទ្រិយ (ដោយឈ្ន) ដូចជានាយសារថី ដែលកាន់ទប់នូវខ្សែបទេកដូច្នោះឯង ។

(៧៦) លំដាប់នោះ ទៅតា ១ អង្គទៀត ក៏ពោលនូវគាថានេះ ក្នុងសំណាក់នៃព្រះមានព្រះកាគថា

ញូកភិក្ខុទាំង នោះ កាត់បង់ខ្លែវ ដែក គោល (កគ: ទោស: មោហ:) កាត់បង់ខ្លួវ ខុកទ្វាវ (កគ: ទោស: មោហ:) គាស់ រំលើងខ្លួវសសរគោល (កគ: ទោស: មោហ:) ជាអ្នក មហាសមយសុគ្គេ សុទ្ធាវាសកាយិកាន់ ។ច្ចេកគាថា

នេះ ខរត្តិ សុន្ធា មេហា

ចេញមេខា សុឧញ្ណ សុស្**ល**កាត់ ។ [៧៧] អថ**េហ អ**បហ ឧវេតា ភក់វេតា **ស**ភ្នំកោ ៨មំ តាថំ អកាសំ

> យេ គេខិ ពុខ្ទិ សរណ៍ កតាសេ ន គេ កមិស្បីខ្លិ អទាយកូម៉ឺ^(១) បញ្ចេ មានុសំ នេញំ នៅកាយំ បរិទូរសេស្ត្រីទាំ ។

ទ អបារវត្តិ យេកុយ្យេន ទិស្សតិ ។ 🌭 ខ ហោត្តីតិ នទិស្សតិ ។

មហាតាវិន្ត្ហ ្រ គាថានីមួយ១ ខែទេវិ៣ជាន់សុទ្ធាវិស

មិនមានតណ្ដាជាគ្រឿនញាប់ញ័ ជាអ្នកបរិសុទ្ធស្អាត ប្រាស ចាកមខ្ទិល ជានាគក់ឡោះ ដែលព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ប្រកប ដោយចត្ត ៩ ខ្ទង់ខ្ទន្ធនណ្ឌហើយ តែងគ្រាច់ទៅបានក្នុង ខិសទាំង ៤ មិនមានទើសទាល់ ។ (៧៧) លំដាប់នោះ ទៅតា ១ អង្គទៀត ក៏ពោលនូវតាថានេះ ក្នុងសំណាក់នៃព្រះមានព្រះភាគថា ក្នុកជនណាមួយ បានដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹង ទីរលឹកហើយ ពួកជននោះឯង នឹងមិនទៅកាន់អបាយកូម៉ាឡើយ លុះលះ បង់រាងកាយជារបស់មនុស្សទៅហើយ នឹងទៅចំពេញពពួក នៃទៅតាមិនទាន ។

(៧៤) លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ខ្រង់ត្រាស់នឹងកិត្ត្តាំង

ខ្យាយថា ម្នាលកិត្ត្តាំងឡាយ ពួកខៅភាជាច្រើនអង្គ ក្នុងលេក៣តុ

ខាំង ១០ មកប្រជុំគ្នា ដើម្បីឃើញនូវតថាគតនឹងកិត្ត្តសង្ឃ ម្នាលកិត្ត្ ខាំង ១០ មកប្រជុំគ្នា ដើម្បីឃើញនូវតថាគតនឹងកិត្ត្តសង្ឃ ម្នាលកិត្ត្ ខាំងឡាយ ព្រះមានព្រះភាគទាំងឡាយណា ជាអរហន្ត សម្មាសម្ពុទ្ធ ដែលបានត្រាស់ដឹងហើយក្នុងអតីតកាល ពួកខៅភាមានប្រមាណប៉ុណ្ណេះ ដូចគ្នា មកប្រជុំគ្នា ដើម្បីឃើញនូវព្រះមានព្រះភាគទាំងនោះ ដូចជា ពួកខៅតាដែលមកប្រជុំគ្នា ដើម្បីឃើញត្វាតថាគត ក្នុងកាលឥឡូវនេះដែរ

សុត្តតូបិជិកេ ទីឃនិកាយស្ប មហាវិគ្គោ

យេចំ គេ កិត្តាប់ កាំស្បត្តិ អយាតតមន្ទាន់ អបេប នៅ សម្មាសម្ពុន្ធា គេសម្ប៉ា កក់ខ្លាន់ ឯតបមាយេវ នៅតា សច្ចិចតិតា កាំស្បត្តិ សេយ្យដាច់ មយ្លំ ឯតហើ អា. ចិត្តិស្បាច់ កិត្តាប់ នៅកោយាន់ នាមាន់ កាំត្តយំស្បា ចំ កិត្តាប់ នៅកោយានំ នាមាន់ នៃសំស្បាច់ កិត្តាប់ នៅកាយាន់ នាមាន់ តំ សុណា៩ សានុកំ មន្ទក់កា-ពេជ កាស់ស្បាច់តំ ។ ឯវឌ្ឍន្តិ ទោ គេ កិត្តា កក់គោ ចច្ចស្បាស់ ។ កក្សា ឯតនយាច

(៩៩) សំលោកមនុកស្បាម៉ យត្តកុម្មា តធស្បិតា យេ សំតា ក់កែញ់ បេហិតត្តា សមាហិតា ។

សុត្តស្ថិជិត ទីឃនិកាយ មហាវិត្ត

ម្នាលភិក្ខុខាំងឡាយ ព្រះមានព្រះភាគទាំងឡាយណា សម្មាសមុទ្ធ នឹងបានត្រាស់ដឹងក្នុងអនាគតកាល ពួក ទៅតាមានប្រមាណ ប៉ុណេះដូចគា នឹងមកប្រជុំគា ដើម្បីឃើញនូវព្រះមានព្រះភាគទាំងនោះ ដូចពួកទៅតាដែលមកប្រជុំគ្នា ដើម្បីឃើញតថាគត ក្នុងកាលឥឡូវនេះដែរ មាលភិក្ខុខាំងទ្បាយ តថាគតនឹងប្រាប់នូវនាមនឹងគោត្រ របស់ពួកទៅតា ទាំងឡាយ ម្នាលក់ក្នុទាំងឡាយ តថាគតនឹងពោលខ្លានាមនឹងគោត្រ វបស់ពួក ទៅតាទាំងឡាយ ម្នាលកិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសំដែងនូវនាម នឹងគោត្រ បេស់ពួកទៅភាទាំងឡាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ប្រុងស្តាប់រឿង នោះចុះ កូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសំដែងឲ្យស្លាប់ ។ ភិក្ខុ ទាំងនោះ ទទួលព្រះបន្ទូលនៃព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះ ។ ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងនូវភាសិតនេះថា $\{n|_{\mathcal{A}}\}$ តថាគតនឹងធ្វើនូវស្ងោក $^{(9)}$ កូមិទេវតា (ឋិតនៅ)ក្នុងទីណា ពួកភិក្ខុភ័អាស្រ័យនូវទីនោះ ពួកភិក្ខុណាដែល នៅអាស្រ័យនឹងផ្ទៃក្នុំ បញ្ជូនចិត្តទៅកាន់អាម្មេណ៍ល ចិត្តមហិនិធ៍ (តថាគតនឹងសំដែងគុណ នៃកិត្តពំង៍នោះ) ។

ពាក្យដែលកំណត់ដោយអក្ខរៈនឹងបទហៅថាស្នេក ឬគាថា ។

មហាសមយក្សត្ត ទេវិកាយានំ តាមានិ

ប្ដូ សំហាវ សហ្វ៊ីនា ហេមមាំ**សាតិសម្**នោ ជុំនានមនុសា សុន្តា រួជាមន្តនារូល ឯ ភ្នំយោ្យ ខញ្**ស់ គេ** ញូត្វា វនេ កាច់លវគ្គវេ ត់ នោះ អាមន្ត្លយ៍ សត្ថា សាវគេ សស នេ កេត នៅភាយា អភិភ្ តេ វិជានា៩ ភិក្ខុវេវា តេ ខ អានប**្បទ**ត្ សុត្វា ពុន្ទសុ ្រសសន ។ នេះសម្បានស្រា ឈាល់(១) អមនុស្សាន ឧស្សនំ អប្បេះ សតមន្ត្ សហសុ ្ មុខ សុខ្លុំ(២) ។

១ ឱ. សំបាតុរហូ ញាណ៍ ។ ម. សំបាតុរហុញ្ណណ៍ ។ 🖢 ឱ. សត្តតំ ។

មហាសមយសូត្រ តាមនឹងគោត្ររបស់ពួកទេវិតា

ពួកភិក្ខុច្រើនរូប សមុំនៅក្នុងកម្មជាន គ្របសង្កត់នូវការព្រឹ រោមព្រឹស្បែក (ឥតមានក័យទ្វាច) ដូចសត្វសីហ: មានចិត្ត ផ្សផង៍ បរិសុទ្ធជ្រះថ្នាឥតមានល្អក់ឡើយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះសា ស្តាទ្រន៍ ជ្រាបនូវត្ចកព្រះអរហន្តជាង៥០០រូប (e) នៅ ក្នុងដង់ព្រៃជិតក្រុងកបិលវត្ ខើបទ្រង់គ្រាស់ នឹងពួកភិក្ខុជា សាវិក ដែលត្រេកអរក្នុងសាសនាថា ម្នាលក់ក្តុទាំងឡាយ ពួកនៃ ទៅតាមានពន្ទឹរស្មីដ៏រុងរឿង (មក ហើយ) អ្នករាល់ គ្នា ចូរស្គាល់នូវត្ចភទេវគាទាំងនោះ (ដោយទិព្យក្ញាណ) ចុះឯព្ទភកិត្តទាំងនោះ បានស្ថាប់នូវពាក្យ ប្រដៅនៃព្រះពុទ្ធ ជាម្ចាស់ ហើយក៏ធ្វើនូវការព្យាយម (ដើម្បីទិព្វចក្ញាណ នោះ) ។ ទិព្វចក្ខុញ្ញា ណសម្រាប់មើលឃើញខ្លូវត្ថុកអមខុស្ស (ទៅនា) ក៏កើតមានប្រាកដ ដល់ញូកភិក្ខុទាំង៍នោះ ញូកភិក្ខុ 🤋 ពុនឃើញនូវអមនុស្ស ១០០ ខ្វះពុនឃើញនូវអម**ុ**ស្ស ១០០០ ខ្វះ**ជា**នឃើញនូវអមនុស្ស ៧០ ៣៩ ។

[េ]អដ្ឋកថា ថា ជាង ៥១០រួប ព្រោះរាប់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធបញ្ចូលផង ។

សុត្តត្តចិដិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ សត់ ឯកោ សហសុក្ខំ អមជុស្សានមន្ត្រាំ អព្រោយមានក្រ ឧិសា សត្វា ដុដា អហុំ^(១) ។ តេញ សញ្ជុំ អភិញ្ញាយ វេត្តិត្រន^(៤) ខត្តូមា ត់តោ អាមន្លប់ សត្ថា សាវាគេ សសរធ ពេ នេះ**កា**យា អភិក្តា តេ វិជាលា៩ ភិក្ខុវេវា យេ រេសហំ ភាំត្លយិស្សាម៉ តិក្សា អនុដ្យាសា ។ សត្តសហសុក្ ។ យត្តា កុម្ភា ភាពបែវត្វា មន្ត្ន ដុខ្លួន (m) រុយារយោ ៣មក្សីយោ

o ឱ. អហ្ហូ ។ 💩 វិវត្តិភាគាតិ វ៉ា ជាហើ ។ ៣ ឱ. ដុំតំមត្តោ ។ ឯវំ សព្តា ។

សុត្តសូចិណ្ឌ ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

ពួកកិត្តបានឃើញនូវអមនុស្ស ១ សែន (១០០.០០០) ១៖ បានឃើញនូវអមនុស្សច្រើន (មិនមានកំណត់) អមនុស្ស ទាំង នោះ ក៏ផ្សាយនៅពាសពេញក្នុងទិសទាំងពួង ។ លំដាប់នោះ ព្រះសាស្ត្តប្រភបដោយចត្ត្ ៩ ទ្រង់ពិចារណាហើយ ដ្រាប នូវហេតុនោះទាំងអស់ ខេបទ្រង់ត្រាស់នឹងពួកកិត្ត ជាសាវិក អកត្រេកអក្មេងសាសនា មាលកិត្តទាំងឡាយ ពួកទៅភា មានពន្ធីរស្វាងរៀង (មក ហើយ) អ្នកលេ់គ្នា ចូរស្គាល់ នូវពួក ខេរតា ទាំង នោះចុះ តថាគតនឹងប្រាប់ (នូវ ខេវតាទាំង នោះ) ដល់អ្នករាល់គ្នា ដោយពាក្យតាមលំដាប់ហូវហែ ។ យក្សទាំង ៧ ៣ន់ ជាកូមិទៅតា អាស្រ័យនៅ នាក្រុង កប់លៅត្ មានឫទ្ធិ មានអានុភាព មានសម្បុកោយ មានយស មហាសមយត្តត្ត ទេវិកាយាន់ តាមានិ មេខមាល អភ្មាំ ក់ក្ខំ សម់តំ វាន់ ។ ជ្រសាសុក្ មោមវិតា យគ្នា ខានត្តស្នាយោ ឥឌ្ធិមន្តោ ជុំតំមន្តោ វណ្ណវឌ្ណេ យសស្សិនោ មោឧមាល អភិក្តាមុំ ក្ខាធិ សមិតិ ដូនិ ។ សាតាកិត និសហសុក្ យត្តា នានត្តវណ្ណ៍នោ ឥថ្ងំមណ្តេ ជុំតម្រោ វេណ្ឌនេះ យុសសារិយេ មោឧមាលា អភិក្តាមុំ ភភ្នំ **សម់**តំ វិធំ ។ ៩ ខ្មែត សោឌ្យសស្សា យគ្នា នានត្តវណ្ឌិយ ឥឌ្ទីពេញ ជុំតិមណ្ដេ

មហាសមយស្អុត្រ តាមនឹងគោត្ររបស់ពួកទេវិតា

មានចិត្តរក្សាយ នាំគ្នាមកកាន់មហាវ៉ិន ជាទីប្រជុំនៃកិក្

ទាំងឡាយ ។ ពុកយក្ស៦ ខាន់ ដែលកេតទៅនាភ្លំលិមវន្ត

មានសម្បារផ្សេង ៗគ្នា មានឫទ្ធិ មានអានុភាព មានស្មើ

មានយស មានចិត្តរករាយ ទាំតាមកកាន់មហាវ៉ែន ជាទី

ប្រជុំនៃភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ពួកយក្ស ៣៣១ ដែលនៅ

អាស្រ័យនឹងភ្នំសាតាតិវី មានសម្បារផ្សេង ៗ គ្នា មានបុទ្ធ

មានអានុភាព មានស្មើ មានយស មានចិត្តកែវាយ នាំគ្នា

មកកានមហាវ័ន ជាទីប្រជុំនៃភិក្ខុទាំងទ្បាយ ។ ពួកយក្ស

១៦ ពាន់ នេះ មានសម្បូរ **ថ្ងៃ** ១ គ្នា មានបុទ្ធិ មានអានុភាព

សុត្តនូចិដិកេ ទីឃនិកាយស្យូ មហៈវិគ្គោ វេណ្ឌនោ លអស្ប៊ីនោ មោឧមាលា អភិកាម ភិក្សា សម៌ត វជ៌ ។ ឋេស្បូមិត្ត បញ្សតា យគ្នា នានត្តវណ្ឌនា ងខ្ញុំមញ្ញេ ជុំតិមញ្ញេ វណ្ដវេស យសស្ស័ណ មោឧមានា អភិកាម កិត្ត សមិតិ វិនិ ។ តុម្ភីពេ រាជឥហ៍ តោ រដែលសារ ខ្មែសខ្ ក់យោក្^(១) ជំ សតសហសព្ទិ យក្ខានំ មយុទ្រាស់តំ កុម្ភ័ព រជនហ៍នោ ស្រាញក សម់តំ វជំ ។

១ ភីយេតិចិ ជាហោ ។

សុត្តស្ថិដិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

មានរស្មី មានយស មានចិត្តវិករាយ នាំគ្នាមកកាន

មហាវ័ន ជាទីប្រជុំនៃភិក្ខុទាំងឡាយ ដោយប្រការដូច្នេះ ។

ពួកយក្ស ដែលកើតនៅនាវេស្សាមិត្តបញ៌ត មានសម្បូរផ្សេងៗ

គ្នា មានឫទ្ធិ មានអានុភាព មានវស្មី មានយស មានចិត្ត

រករាយ នាំគ្នាមកកានមហាវ័ន ជាទីប្រជុំនៃកិត្តទាំងទ្បាយ ។

កុម្ភាយក្ស ដែលកេតនៅនានគររាជគ្រឹះ ឯក្នំឈ្មោះប្រេល្

ជាទីនៅរបស់កុម្មាយក្សនោះ មានយក្សជាង ១ សែននាក

តែងចូលទៅសេពគបនឹងកុម្មរយក្សនោះ កុម្មរយក្សដែលកើត

ក្នុងនគររាជគ្រឹះនោះ (ព្រមទាំងបរិករ) ក៏មកកានមហាវ័នជាទី

ប្រជុំ (នៃភិក្ខុទាំងទ្បាយដែរ) ។

មហាសមបសុគ្គេ ទៅតាយាន់ តាមាន់ ចុះល្អេកបាលា

(do) បុរិមេណូ និសំ ភជា ជត្សដ្ឋា មសាសត៌ កន្ទ្រាន់ អាធិបត៌ មហារាជា យសស]្ថា កោ ។ បុគ្គាច៌ តសុ ្ ពេលរា ន្ទេសស ឧសនិលា ឥទ្ធិមញ្គេា ជុំតំមញ្គោ វុយាវងោ ជាម្នាវិធា មេខមាល អភិក្សាម៉ កក្ខ សមិតិ វន៌ ។ ឧត្តិណេញ ឧិសំ ១៤ វិវុខ្សោ ឧព្ទសសន៍^(a) ស្នេញ មាន្ត្រ មហារាជា យសស្ប៊ុ សោ ។ មុត្តបំ តស្ស ៣១៤៤

១ ឱ. ម. តំ បសាសតិ ។

មហាសមយក្សត្រ ខាមនឹងខោត្ររបស់ពួកទេវិតា នឹងស្ដេចលោកបាលទាំង៤ (៨០) ព្រះបាទធតរដ្ឋ: ទ្រង់ប្រៀនប្រដៅក្នុងទិសទាងកើត ្រង់ជាដំ លើគន្ធព្^(១)ទាំងទ្បាយ ព្រះអង្គជាមហារាជ មាន យសធំ ។ ព្រះរាជបុត្រទាំងទ្បាយ របស់ព្រះបាទធតរដ្ឋ:នោះ មានច្រើនរូប មាននាមថា ឥន្ទ: មានកំឡាំងច្រើន មានឫទ្ធិ មានអានុភាព មានរស្មី មានយស មានចិត្តកែពយ នាំគាមក កាន់មហាវ័ន ជាទីប្រជុំនៃភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ព្រះបាទវិរូឡ: ទ្រង់ប្រៀនប្រដៅក្នុងទិសទាងត្បូង ជាធំលើពួកកុម្ពណ្ណ (🐿) ព្រះអង្គដាមហារាជ មានយៈសេធំ ។ ព្រះរាជបុត្រទាំងឡាយ វបស់ព្រះជាទវិរូវ្រៈនោះ មានច្រើនរូប មាននាមថា

១ ពូកទេវិតាអ្នកប្រគំ ឬអ្នកស្បែង អ្នករាំ ។ ល ។ ៤ ពួកទេវិតាមានកូបប្រហែប គ្នានឹងយក្ស ឬយក្ខមានអណ្តៈប៉ុនក្អម ។

សុត្តនូចិដិកេ ទីឃនិកាយស្យូ មហាវិគ្គោ

ម្ខ័យ**ស** ឧសមិហ

មន្ទិតស៊េ ជូមូតស៊េ

វណ្ណវង្គោ យអស្សិធា

មេខស្ល មក្ខាមុំ

ភិទ្ធិ សម៌ទី វជ៌ ។

បច្ចេញ និសំ ភជា

វិច្ចេ នេសសន

សកាជំ^(⊕) អាជ៌បត៌

មហារាជា យសសុក្ សោ ។

បុគ្គាច់ តស្ប តហវេ

ម្មបំឃងា ឧលខិហ

ឥឌ្ធនោ ជុន្ននេះ

វណ្ណះនោ យអង្សិនា

មោនមាលា អភិក្តាមុំ

ភិក្សិន សមិន វនិ **។**

ជន្តាញ ឧ៍សំ ភជា

ត្បៅរោ ត្បូសសត៌

១ឱ. ភាពាខំវិ ។ ម. ភាពានញ្ហ ។

សុត្តស្ថិតិក ទីបេនិកាយ មហាវិគ្គ

ឥន្ទ: មានកំឡាំងច្រើន មានបុទ្ធិ មានអានុភាព មានស្មើ

មានយស មានចិត្តកែកយ នាំគ្នាមកកាន់មហាវ៉ែន ជាខ្យប់ជុំ

នៃកិត្តទាំងទ្បាយ ។ ព្រះធាល់ប្រែក្ខៈ ទ្រង់ប្រៀនប្រដៅក្នុង

eិសភាឥលិច e្រន់ជាធំលើពួកនាគ ព្រះអង្គីជាមហារាជ

មានយសធំ ។ ព្រះរាជបុត្រទាំងឡាយ របស់ព្រះបាទ

វិរូបត្តៈនោះ មានច្រើនរូប មាននាមថា **ឥទូ:** មានកំឡាំង៍

ច្រើន មានឫទ្ធិ មានអានុការ មានវស្មី មានយស មាន

ចិត្តរីករាយ នាំគ្នាមកកានមហាវ៉ែន ជាទីប្រជុំ នៃភិក្ខុទាំង

ទ្យាយ ។ ព្រះបាទកុរ៉េវៈ ខ្ទង់ប្រៀនប្រដៅក្នុងទិសវាងជើង

មហសមយសុត្តេ ទេវិកាយានំ តាមានិ ចកុណ្តេកបាណ

យក្ខានំ អាជ៌បត៌ មហារាជា **យសស**្ថិស**ា ។** បុគ្គាច់ តស្ស ពហរវា ឥន្ទនាមា មហ្វេសា ឋម្តិមាស្តា ជុំតមស្តោ វេណ្ស ពេល ប្រមាណ មោធមានា អភិក្សាទុំ កក្ខំ សម់ត វិធំ ។ ស្ដែងមួស_(d) ឧស្ដេង ខង្ខំលេខ វ៉ា្ទ្បកោ ឧត្ថិ នេះ ស្ព្រំខេស្ត គុរេះពេ ខុត្ត និសំ ខត្តារោ តេ មហារាជា សមញ្ញ ខត្ពេ ឧិសា ၽၽိတ်ႀသေး(ฅ) မရွှင်္ វេធ កាច្ចិលវគ្គវេ ។

ຈ ຊ. ម. ហ៊ុរិម៌ ទិសំ ។ 🌭 ទទឡាមាគាតិប៊ី បាហេ ។

មហាសមយសូត្រ តាមនឹងគោត្ររបស់ពួកទេវិញ នឹងស្ដេចលោកបាលទាំង ៤

នោះ ទ្រង់ជាធំ លើពួកយក្ស ព្រះអង្គជាមហារាជ មាន

យសធ៌ ។ ត្រះរាជបុត្រទាំងឡាយ របស់ត្រះបាទកុវេរ:នោះ

មានច្រើនប្រ មាននាមថា ឥន្ទុ: មានកំឡាំងច្រើន មាន

បុទ្ធិ មានអានុភាព មានស្មើ មានយស មានចិត្តរក្សាយ

នាំគ្នាមកកាន់មហាវ៉ែន ជាទីប្រជុំនៃកិត្តទាំងឡាយ ។ ព្រះ

បាទធតវដ្ឋ: ជាធំក្នុងទិសទាងកើត ព្រះបាទវិរូឡុក: ជាធំក្នុង

ទិសភាឥត្បូង ព្រះបាទវិប្រក្ន:ជាធំក្នុងទិសភាផលិច ព្រះបាទ

កុវេរៈ ជាចំក្នុងទិសទាងជើង មហារាជទាំង ៤ ព្រះអង្គនោះ

បានញាំងទិសទាំង ៤ ដោយជុំវិញឲ្យកូ ព្រោង ព្រាត (ដោយ

រស្មីរបស់ខ្លួន) ថិតនៅគង៌មហាវ័ន ជិតក្រង៍កបិលវត្ ។

សុត្តនូមិដកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

(៨០) គេសំ មាយាវិភោ ឆាសា អក្ វញ្ជាំ**ភា^(១) ស**ឋា មាយា កាដេណ្ឌ ដេដេណ្ឌ វិឌ្ ខ វិឌុ ដោ (២) សហ ខណ្ឌ តាមសេដ្ឋោ ខ ជនានេះ និងគម្រោ ខ នេះស្វាតា ខ មាតលិ ចិត្តសេរេណ ខ កន្ត្រោ ន ខ្យោរាជា ៩ នោសកោ អាក្ $^{(m)}$ បញ្ចស់ទោ យៅ ន្ងដំ មរុក្ខារខម្ម ឯ ស្តេខ ខេត្ត ខេត្ត កន្ត្រា **សហ** ១៩គំ មោឧមាណ អភិកាម៉ ក់ក្នុជំ សម៌ត ដំ ។

១ និ. អាតុ វិញ្ចេតិកា ។ ម. អាតុំ វិញ្ចុតិកា ។ ៤ ខ. វិងុក្ខ្វឹងុ ្គោ ។ ៣ ម. អាតុំ ។ ម. អាតុ ។

សុត្តតូចិជិត ទីឃុំនិកាយ មហាវគ្គ

(៨១) ក្កាតាស:នៃមេហារាជតាំង៤ ព្រះអង្គនោះ កុដេណ្ឌ ១ វេដេណ្ឌ ១ វិដ្ឋ ១ វិដ្ឋដ: ១ ចន្ទន: ១ កាមសដ្ឋ: ១ កិន្ទឃណ្ឌ១និឃណ្ឌ១សុទ្ធតែជាអ្នកមានមាយា ជាអ្នកហ្បូន បញ្ចោត ជាអ្នកអ្នកអង់ តែងគ្រេនូវមាយាមកជាមួយគ្នាដែរ **។** ទាំង ទៅរាជអម្បាល គឺបនាទ: ១ ខ្មមញ: ១ ទៅស្ត ១ មាតលី ១ ចិត្តគន្ធព្វ ១ សេនគន្ធព្វ ១ នេះ ឡោកជ់: ១ ជនោ-សត: ១ បញ្ចស់១: ១ តម្លា ១ នាន៍សុរិយ[ចូសា (ជាធិតា របស់តម្លូវនោះ) ១ ក៏នាំគ្នាមកដែរ ។ គន្ធពូកជទាំងីឡាយ នេះផង៍ ញូកដ ទៃផង៍ ព្រមទាំង ទៅកដទាំងឡាយ មានចិត្តក

nw នាំគ្នាមកកាន់មហាវ៉ិន ជាទីប្រជុំនៃភិក្ខុទាំងឡាយ ។

មហាសមយសុត្ត ទេវិកាយាន់ តាមានិ អេសក្លុ^(១) លកកា^(៤) លក ឋេសាលា ស**ហ** តុខ្<mark>តា</mark> តម្លស**្ត្រ**១ អាក្ ទាយា**តា សហ** ញាតិក៏ យោដុលា ជសដ្ឋា ច អាក្ **ភាគា យសស**្ថិ្រោ រាប្រហា មួយ ខាមេ សោទាត សម៉ាត់ វជំ ។ (៨៤) យោ ជាការដេ សមាសា មារេខ្លី ឧញ្ជា ឧជា បត្តា វិសុធ្វបត្តា ដោយសា^(m) គេ ជនមជាប្រ ខំត្រា សុខណា ឥត តេស ៣មំ

អក្សន្ត សក្សជាឧមាស់

១ឱ្. អយ៉ាគុ ។ ម. អយ៉ាគុំ ។ 🔈 ២ម. សាធិស ។ ៣ ឱ. វេហាសយា ។

មួយ ទៀត នាគព៌ងឡាយ ទៅក្នុងស្រះ ឈ្មោះ នាកស: នឹង នាគនៅក្នុងក្រុងវេសាលី កំនាំគ្នាមកជាមួយនឹងនាគបសែទ្យ ឈ្មោះតច្ចក: កម្ពលនាគ នឹងអស្សតវនាគ (ដែលនៅនាជើង ភ្នំស នេះ) ក៏នាំគ្នាមក នាគទាំងទ្បាយ ទៅក្នុងកំពង់បយាគ: ព្រមដោយពពួកញាតិកំបាននាំគ្នាមកដែរ ពុកនាគដែលនៅ ក្នុងទទ្រេយមុនាភ្នំ ពួកនាគដែលកើត ក្នុងត្រកូលសេចធតរដ្ឋ: មានបរវារដ្ឋច្រើនត្ត ក៏បាននាំគាមក សូម្បីតែឯកវណ្ឌេះបត្ត ជាជំរុញនោះសោត ក៏បានមកកានមហាវ័ន ជាទីប្រជុំ (នៃកិត្ត តាំងទ្យាយដែរ) ។ (៨៤) ពួកគ្រុះណា ជាសត្វស្វាបមានកំណើតពីដេង មាន អានុភាពជាទិត្ត មានតែកដ៏បរិសុទ្ធ (អាចមេលឃើញនូវ) ពួកនាគអពីចម្ងាយចំនួន ១០០ យោជន៍ ១០០០ យោជន៍) តែងថាប់យកនូវស្ដេចនាគ ទៅដោយធាប់រហ័ស គ្រឌុសំង នោះ ក៏ហេវមក់តាមអាកាស បានមកដល់ពាក់កណ្ដាល នៃមហាវិន គ្រុឌទាំងនោះមានឈ្មោះថា ចិត្រសុខណ្ណៈដូច្នេះ គ្រានោះ ស្ដេចនាគេទាំងឡាយ ក៏មិនមានសេចក្ដីក័យទ្វាច

សុត្តនូបិជិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

សុខណ្ណា ខេម្មភាស៍ ពុន្តោ សណ្តាហ៍ វាទាហ៍ ឧស្យាញ ជាតា សុខណ្ឌ សរណេមគាំសុ ពុខ្ទុំ ។ ជិតា ជាវិសាទ្ធេន សមុខ្លុំ អសុព សំតា កាត់ពេ វាស់វស្បាន ឥទ្ធិខន្តោ យសស្ប៉ិនោ ។ ស្លាលកញ្ជា មហាភិស្មា អសុរា ខាន់យេសា ឋេបចិត្ត សុចិត្ត ច ប្រារាធា នមុខ្ មាស ។ សតញ្ ពល់ឫន្ទនំ សត្វេ ៤៣៩៣មកា សន្ញស្វា ពលី សេន រាលា្ធខ្លួមទាន់ខ្ញុំ ស១យោធាធិ ភឌ្គ ក្តាំជំ សម៌តំ វជ៌ ។

សុត្តស្ថិជិក ទីឃុំខំពេយ មហាវគ្គ

្សើយ ព្រះសមុទ្ធជាម្ចាស់កំបានធ្វើ (ស្ដេចនាគ) ឲ្យក្សេម ក្សាន្តអំពីគ្រុឌ នាគនឹងគ្រុឌទាំងទ្បាយ ក៏ត្រឡប់និយាយ រកគ្នាដោយសំដីជំពីរោះ (ហាក់ដូចជាមិត្តសំឡាញ់នឹងគ្នា) បានធ្វើនូវព្រះពុទ្ធឲ្យជាទីពឹងទីវលឹក ។ ពួកអសុរ (ណា) ដែលព្រះឥន្ទូឈ្នះហើយ អាស្រ័យនៅក្នុងសមុទ្រ ពួកអសុវ ទាំង នោះជាបង្ហូន (ជាប់ពន្ធ) នឹងព្រះឥន្ទ ជាអ្នកមានបុទ្ធិ មានយស ។ កាលកញ្អសុរព៌ងទ្បាយ មានកាយធំសំបើមក្ត ទានវេឃសអសុរគាំងឡាយក្ដី វេបចិត្តអសុរក្ដី សុចិត្តអសុរក្ដ បហារាទអសុរត្ត នម្លាំទៅបត្តមារត្ត ក៏មកជាមួយគាដែរ ។ ក្នុនរបស់ពល៌អសុវទាំង៍ ១០០ នាក់ មាន ឈ្មោះថាវៅពេច:^(១) ទាំងអស់ ចង់សៀតនូវគ្រឿងពលិសេនា ចូលមកគាល់ រាហុអសុរិទ្ធដ៏ចំរើន ដោយពាក្យថា ឥឡូវនេះជាសម័យគួរ នឹងប្រជុំគា សេចភិចរើន ចូរមានដល់ព្រះអង្គ ដូចេះហើយ ទេវតាទាំង៍នោះ ក៏នាំគ្នាមកកាន់មហាវ័ន ជាទីប្រជុំនៃភិក្ខុ ទាំងទ្យាយ

១ ក្នុនរបស់ពលិអសុរទាំងអស់ បានដាឱ្យឈ្មោះវេរោប: ព្រោះឱ្យវាម**សមរបស់**រាហុដា អាពុកធំ ។

មហាសមយសុត្ត ទេវកាយាខំ សមានិ

 $\{dm\}$ អាទោ ខ នេង មហ់ $g^{(c)}$ តេជោ វាយោ គណៈគមុំ tim pim isp សោរមា ខ យសសា សមា ។ មេត្តា ~~កក្~~ណាកា យ៍ ~~ភា~~ អាគ្ នេក យសស្និ្តោ ឧសេរត ឧសភា ភាយា សព្វេ ខានត្តវណ្ណ៍នោ មន្និតយើ ជំងួងយើ វណ្ណវណ្ដេ យសស្ប៊ីនោ មេខេស្ស អភិក្សាម៉ុ ភិគ្គិ សមិតិ 1 និ ។ ឋយុះ (៤) ខ នេះ។ សសល**័ ខ** មភាស ខ ឪដុ ៣ស ឧទិស្សិតទូមា នេង

១ ឧ. ម. បស់ទ្វេយ៍ ៩ត្ថិ ។ ៤ ឧ. វេណ្ណូ ប ។ ម. វេណ្ឌូ ។ ១ស់ខ្វែ ៩ ទិស្សិតិ ។

មហាសមយស្បុត្ត ឈ្មោះរបស់ពួកទេវិតា

[៨៣] អាប្រទៅតា^(១)ក្ដី បហិទៅតា^(៤)ក្ដី តេដោ-ខេត្ត(m)ក្តី η យេខេត្ត(k)ក្តី η ្ណេខេត្តក្តី η ្ណេ-ទៅភាក្តី សោមទៅតា ព្រមទាំងយសទៅតាក្តី ក៏បានទាំ គាមក ក្នុងកាល នោះ ។ ទៅតាទាំងឡាយ ដែលកេតដោយ អំណាចមេត្តាឈាននឹងករុណា ឈាន ជាអ្នកមានយស ក៏បាន នាំគ្នាមក ទៅតាទាំង១០ ពួកនេះ បិតនៅដោយបំណែក ១០ សុទ្ធតែមានសម្បារផ្សេង ៗ គ្នា ទាំងអស់ មានបុទ្ធិ មានអានុ-ភាព មានស្មើ មានយស មានចិត្តកែរាយ នាំគ្នាមក កាន់មហាវ័ន ជាទីប្រជុំនៃភិក្ខុទាំងទ្វាយ ។ ពួក ទៅតាឈ្មោះ វេណ្ឌភ ឈ្មោះសហលីភ្លឺ ឈ្មោះអសមាត្តី នឹងឈ្មោះ យម: ទាំងពីវព្ទភក្តី ពួកទៅតា ដែលអាស្រ័យទៅព្រះចន្ទភ

១ ទេវិតាកើតដោយការបរិកម្មអាលោកសំណ ។ ៤ ទេវិតាកើតដោយការបរិកម្មគូរបែបរិ-កសំណ ។ ៣ ទេវិតាកើតដោយការបរិកម្មគូរ ដែរជាកសំណ ។ ៤ ទេវិតាកើតដោយការ បរិកម្មគូរីវាយោកសំណ ។

សុត្តតូចិតិកេ ទីយនិកាយស្យូ មហាវិគ្គោ

ខែឆ្នាក់ ឧក្ខំតា ។ ស្នំលេសរីពច្ចមា ខេង សុវិយមាក្ ពុវត្តិតា នេះភាព ពុវភាតា អក្ មន្ត្វហេ**ហ**កា ಕನ್ನಡೆ ಗರಾಗ ಚಾಣ್ಣ សក្តោ ទាក^(៖) បុរិជ្ជពេ ។ ឧសេ ខេសភា តាយា សត្វេ ខានត្តស្ពៃ នោ ឥឌ្ធិម នោ ដុត៌មន្តោ រុយ្សាយ ពេលមាវិយេ មោឧមាលា អភិក្តាម៉ា ក្រុំ សម់តំ វនំ ។ អយ់ទុំ សល់ទុំ ខេស ដលមត្តសិទាវិះ អរិជ្ជិកា ខ រោជា ខ នុម្មាជពីខ្លួងអម្

១ ម · ញាគា ។

សុត្តនូបិជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

បានហែហមព្រះចន្ទក៏មកដែរ ។ ព្ទុក ទៅតាដែលអាស្រ័យ នូវព្រះអាទិត្យ បានហែហមព្រះអាទិត្យមក ពួកទេវិតាដែល អាស្ត្រ័យនូវជាយ ក៏ហែហមផ្កាយមក ទាំងមនូវលាហក-ទៅតា^(១) ទាំងទ្បាយក៏មក សូម្បីសក្កទៅរាជ ទ្រង់ព្រះនាមវា-សរ់បុរិទ្ទឲ:ដ៏ប្រសើរជាឪពុក ទៅតា ក៏មកដែរ ។ ទៅតាទាំង ១០ពុកនេះ ឋិតនៅដោ**យ**ចំណែក ១០ សុទ្ធតែមានសម្បូរ *ឡេ*ង៍ៗ គ្នាទាំង៍អស់ មានបុទ្ធិ មានអានុភាព មានរស៊ី មានយៈស មានចិត្តក្រាយ ក៏នាំគាមកកាន់មហាវ័ន ជា 🖟 ប្រជុំនៃភិក្ខុខាំងទ្បាយ ។ មួយទៀត ទៅតាខាំងឡាយ ឈ្មោះសហភូជុំវុង៍រឿង បដ្ដួចជាអណ្ដាតភ្លើង កំពុនមក ពុក ទៅតា ឈោះអាដុក:ក ក្រដ:ក ខុមាបបន្ទូកាស៊^(៤)ក្

១ អដ្ឋិកហិ ហិ មនូវិលាហក រេវិតា ចែក ទៅ ដា ៣ ពួកគឺ វាជវិលាហក: ទេវិតាជាអ្នក បណ្តាលខ្យល់ ១ អត្តិរិលាហក: ទេវិតាជាអ្នកបណ្តាលពីពិត ១ ឧណ្ណាវិលាហក: ទេវិតា ជាអ្នកបណ្តាលកំដៅ១ ។ ៤ ទេវិតាមានៈស្មើដូចផ្តាក់ហ្គាស់ ។

មហាសមយសុត្ត ទេវិ៣យាន់ នាមានិ

ដុយោ ភ្ពះដាំ ខ អបុតា ខ អ ដេជកា ស្វលេយ្យវុខ៌ព អាត្វ អាគ្ វាស់វ នេស៍ នោ ។ ឧសេវត ឧសភា ភាយា សត្វេ ខានឱ្យស្ថានោ មន្ត្និតយើ ជូមកយ វណ្ដនោ យសសា្ជ្រ មោធមាណ អភិក្សាមុំ ភិក្ខុជំ សមិតិ វជ៌ ។ សមានា មហាសមានា មានុសា មានុសុន្ទ ទីឌ្ឌាមនូសិត្តា អាក្ អាក្យ ខណ្ឌេខនូសិតាា អស់ក្ល **ស**រយោ ខេង យេ ខ លេហ៍ត្រង់នោ ទារកា មហាទារកា

មហាសមយស្លាត្រ ឈ្មោះរបស់ពួកទេវិតា

វុណៈក្តី សហធម្មៈក្តី អច្ចតៈក្តី អនេជកៈក្តី សុលេយ្យៈ ក្តី វុចិវៈក្តុំ កំបានមក ទាំងពួកទៅតាឈ្មោះកស់នៃស « កុំំំពុនមក ។ ទៅភាទាំង ១០ ពួក នេះ ឋិត នៅដោយ ចំណែក ១០ សុទ្ធតែមានសម្បុរផ្សេងៗ គ្នាទាំងអស់ មាន បុទ្ធិ មានអានុភាព មានវេស្មី មានយៈស មាន ចិត្តកែកយ ក៏នាំគាមកកានមហាវ៉ែន ជាទីប្រជុំនៃកិត្តទាំង ទ្យាយ ។ ទៅតាទាំងឡាយ ឈ្មោះសមាន:ក្ដី មហា-សមាន:ភ្នំ មានស:ភ្នំ មានសតម:ភ្លំ ១៣០០ សភ:ភ កំបានមក ពួក ទៅតា ឈ្មោះម នោបទ្ធស័ក: កំបានមក ពុំងពុកទៅតាឈ្មោះហរិក្ដី ឈ្មោះលោហិតវាស័ក្ដី កំបាន មក ទៅភាទាំងឡាយ ឈ្មោះជាគេ:ក្ដី ឈ្មោះមហាជាគេ:ក្ដ

សុគ្គស្តីជីព ទីឃនិកាយសុទ្ធ មហាវិគ្គោ ឧសេវត ឧសភា តាបា មាន ខ្លាំ ទេ ឥទ្ធិមន្តោ ដុត្តិមន្តោ រុស្សារៈ ពេលមាវិប្រ មោនមាលា អភិកាម៉ ក្ត្ល សម៌ត វិធំ ។ ភូទិ សុគ្នា ការុយា អាក្ វេឃនេសា សេខា ។ **ជុំជាតក**្សា ទា មោត្តា អាក្ខ ខេង វិខត្តាណា សភាមត្ត សារក្សា ទំសុត្តា ខ យសស្ប៉ុណេ ៩៩៤ អាតា មជុខ្មោ យោ ខិសា អភិវស្សតិ ។ ឧសោធ ឧសភា តាយា សព្វេ ជានត្តវណ្ណដោ

សុត្តតូចិជិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

ជាអុកមានយសក៌បានមក ។ ទៅតាទាំង ១០ ពួក នេះ ថិត នៅដោយចំណែក ១០ សុទ្ធតែមានសម្បូរផ្សេង ៗ គ្នា ពំង់អស់ មានបុទ្ធិ មានអានុភាព មានវេស្តី មានយស មានចិត្តវិករាយ កំបាននាំគ្នាមកកាន់មហាវ៉ែន ជាទីប្រជុំ នៃភិក្ខុទាំងឡាយ ទៅតាទាំងឡាយ ឈ្មោះសុភៈភ្នុំ ភុម្ភេះភ្នុំ អុណេះភ្នុំ ភុំពុន មកជាមួយនឹងវេឃ3 ទៅតា ។ ពួក ទៅតា ឈ្មោះគ្នុទាត្នយូ: ជាប្រធានក្ដី ឈ្មោះវិចក្ខណៈក្ដី កំបានមក ពុក ទៅភា ឈ្មោះសទាមត្ត:ក្តី ឈ្មោះហាវគដ:ក្តី ឈ្មោះមិស្សិត:ក្តី សុទ្ធ តែជាអ្នកមានយស (ក៏បានមក) បដុន ទៅរាជ ដែលញ៉ាំង មេឃទិវ្រគហ៊ុត ភូម ហេ្គាលខ្មុរ ទៀង មាន់ជំនាំ ទិស ក៏បានមក ។ ទៅតាទាំង ១០ ពួកនេះ ឋិតនៅដោ**យ** ចំណែក ១០ សុទ្ធតែមានសម្បូរផ្សេង ៗ គ្នាទាំងអស់ មានបុទ្ធិ មហាសមយសុគ្គំ ទៅ៣យាន់ នាមានិ

ងខ្ញុំមណ្ដេ ដុង្ខតយ្ដេ វណ្ដនោ យសស្ប៊ីនោ មោឧមាណ អភិក្តាម៉ា ក់ក្លនំ សម់តំ វនំ ។ ខេម្មិយា តុសិតា យាមា តដ្តា ខ យសស្ប៉ូពេ លខ្លុំតតា លាមសេដ្ឋា ជោត៌លាមា ខ អាស្វា ខ្មាននេយោ អាត្ មជាក្ បារនិញ្ញីតា ។ ឧសេវត ឧសಐ ភាយា មរេ ខានខ្លួវស្ថានោ ឋទ្ធិមញ្ញេ ជុំតមញ្ញេ វេសាវនោ យសស្និនោ មោឧមាល អភិក្តាម៉ឺ កក្ន សមត់ វិល ។ សដ្ឋេត នៅកាយា

មហាសមយសូត្រ ឈ្មោះរបស់ពួកទេវិតា

មានអានុកាព មានស្មើ មានយស មានចិត្តកែរាយ កំពុន នាំគ្នាមកកាន់មហាវ៉ិន ជាទីប្រជុំនៃកិត្ត្តាំងីឡាយ ។ ពួក ខេម្មាទេវគា ដែលបិតនៅក្នុងតុសិតបុរិក បិតនៅក្នុងយាម-ទេវលោកក្តី ពុកកដ្ឋកទៅតាដែលមានយៈបក្តី ពួកលម្អិតក-ទេវតាក្ដី ពុក្ខលាមសេដ្ឋទេវតាក្ដី ពុក្ខទេវតាឈ្មោះជោតិក្ដុ ឈ្មោះអាស់!ៈក្តី ពួកនិមានគើទៅតាក្តី ក៏បានមក ទាំងពួក បរនិមិត ទៅតា ក៏បានមក ។ ទៅតាទាំង ១០ ពួកនេះ ឋិតនៅដោយចំណែក ១០ សុទ្ធតែមានសម្បុរផ្សេងៗ គ្នា ពុំង្*អស់ មានបុគ្គិ មានអានុភាព មានស្មើ មានយស* មាន ចិត្តក្រពយ ក៏បាននាំគ្នាមកកានមហាវ៉េន ជាទីប្រជុំ នៃភិក្ខុទាំង ទ្យាយ ។ ពុក ទៅភាទាំង ៦០ មានអា ហ្គេទៅភាជា ដើមនេះ

សុត្តនូចិតិពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

សព្វេ ខាន់ស្គឺនោ ខាមជ្វយេធ អាកញ្ជុំ យេ ខេត្តេ សធិសា សហ បុរុត្តជាតិមក្ខិល័ នុំឃត់ណូម៣ស់វ ឧក្ដោមសេសត់ នាក ចឆ្នាំ អស់តាត់តំ(១) (៨៤) សុត្រ្ញា មរម ត្តោ ច ម្យា ឥទ្ធិម តោ សហ សជុំមាព តិសេក្ ខ សោទាក សម័ត្ដ វិធិ ។ សមាស្ប្រាញ្ហេតាជំ និស្ស ឃើញ ខ្មុំខ្ពស់ ភិស្មា**ភា**យោ **យ**សស**្ពិ សោ** ឧសេត្ត ឥស្សា អាក្

១ អសិតាតិគឺត្តូវ៉ា យហេ ។

សុត្តតូចិតិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

សុទ្ធតែមានសម្បារផ្សេង១ គ្នា ទាំងអស់ មកហើយដោយ ចំណែកនាម សូម្បីពួកទៅតាណាក្រៅពីនោះ ដែលមាន រស្មីប្រហែលគ្នា ក៏មកព្រមគ្នាដោយគិតថា យើងទាំងឡាយ នឹង ទៅ មើលព្រះអរិយសង្ឃ ដែលប្រាសហកជាតិ ឥតមាន គិលេស ដូចជាដែកគោល លោកធ្លង៍ចាកអន្លង់ទាំង ៤ ហើយ មិនមានកំលេសជាគឿងត្រាំ រួចស្រឡះចាកន្ឃ: ពាំង ៤ ហើយ លោកមិនបានធ្វើឡូវបាប មួយទៀត យើង នឹងបានឃើញនូវច្រះទេសពល ដែលវុងរឿងដោយសិរី ដូច ព្រះចន្ទធ្វង់ផុតអំពីពពក (៨៤) អរិយព្រហ្មទាំងទ្បាយ គឺសុព្រហ្ម នឹងបរមត្តព្រហ្ម ជាបុត្តបេសព្រះសម្មាសមុទ្ធ ទ្រង់មានបុទ្ធិ ក៏មកជាមួយគ្នា សន្សិមារមហាព្រហ្មក តិស្សមហាព្រហ្មក ក៏នាគ្នាមកកាន

សន់ដុំមារមហាស្រហ្មា តេស្សមហាស្រហ្មា កាន់អ្នកការការ មហាវ៉ន់ ជាទីប្រជុំ នៃកិត្តទាំងឡាយ ។ មហាច្រហ្មទាំង ទ ពាន់ ក៏មកហើយ មហាច្រហ្ម១ អង្គ គ្រប់សង្គិត់ខ្លុំ ច្រហ្ម ឯ ទៀតបាន មហាច្រហ្មនោះ កើតក្នុងច្រហ្មះលោក មាន អានុភាព មានកាយសំ បើម មានយស ក៏មក់ដែរ ។ មហា -ព្រហ្មទាំង ១០ ជាឥស្សៈ លើ ច្រហ្មទាំង ១ ពាន់ នេះ តែង

មហាសមយក្សត្តំ មារកបា

ចទ្រេកាសវត្តិយោ តេសញុ **មជ្ឈតា** ភាកា^(១) ហារីតោ មរិការិតោ ។ នេះ ខេ សព្វេ អភិក្សាធ សិន្ទេ ខេដេ^(៤) សព្រហ្មគោ មារសេលា អភិក្តាម៉ បសុ ្រ្គាស់ មន្ទ័ល ។ **೫** ಇಲ್ಲಿ ಇ ಅತಿಕ កក្នេ ៩ន្ទ្ទ ក្រ^(m) សមន្តា មរិកមេ៩ មា វេ មុញ៉ូត្ កោច នំ ។ ឥតិ ឥត្ត មហោសេរេនា តណ្ឌសន៌^(៤) អមេសយ៍ ទាណ់នា តលេខាហទ្ ស់ គេត្ធន គេវាំ លាន្យ ស្នាស្រា នេក្សា

១ ៣យ**តោ អា**ត្តតិ ៣ហើ ទិស្សតិ ។ **១**. សឥន្ទទេវេ ។ ម. សឥន្ទេ ទេវេ ។ ៣ **១**. វេ ។ ៤ ម. កណ្ដោសេនំ ។

មហាសមយស្បត្ត ពាក្យរបស់មារ

ផ្សាយអំណាចផ្សេង១ ក៏បានមក ហារិតមហាព្រហ្ម (ដែល មានព្រហ្មាំង ១ សែន) ហែលមក្នុងកណ្ដាល នៃពួកព្រហ្ម ទាំង នោះ កំហុនមក ។ សេនារបស់មារបានឃើញខ្លុវពួក ទៅតា ព្រមទាំងព្រះឥន្ទ ព្រមទាំងព្រះព្រហ្មទាំងអស់នោះ មតដុ ្រោះ ហើយ ក៏បានមក ហើយ ពោលថា អ្នកពំងឡាយ ចូរមើលនូវសេចក្តីល្អ បែសមារ 🕽 (ឯសេនារបស់មារក៏ពោល ថា) អ្នកទាំងទ្បាយឲ្យមក ឲ្យចាប់ចង់ពួក ខេវភាទាំង នេះខុក ការចង៍ដោយហគ: ចូរមានដល់អ្នកទាំង៍ឡាយ ^(a) អ្នកទាំង៍ ្បាយ ចូរព័ទ្ធឲ្យដុំវិញ បណ្ដាអ្នកទាំងអស់គ្នា អ្នកណាមួយ ភិក្ខុពណ្ឌេយឲ្យទៅតា ១ អង្គីរួចទៅជានឡើយ ។ មារជា សេនាធិត្តងីទីប្រជុំធំនោះ ក៏ទះនូវផ្ទៃនៃផែនដីដោយបាតដៃ ធ្វេន្តស្រំឡេងគម្រាមមានគួរទ្វាច ដូចជាមហាមេឃ គ្រុហឹម

អដ្ឋក្រា ថា មណ្ឌល នៃ ទេវិតាទាំងអស់ ខេះ ដាប់ ដោយ រាគ: កូរមានដល់អ្នកទាំងឡាយ
បានសេបក្ដីបា មារសេនាបង្គាប់បរិសទ្យ ឲ្យបងទេវិមណ្ឌល គឺតូកទេវិតាទាំងអស់ឲ្យដាប់ដោយ
រាគ: ប

សុគ្គន្តបំដាត ទីយនិកាយស្ស មហាវិភ្លោ ៩ឧយន្តោ សាំដ្ឋាភា តជា សោ មទូជាវត្តិ សញ្ញុំ អស់ ទំ សេ^(១) ។ នេញ សព្វ អភិព្យាយ ជាទៀ*ត្*ខ ខេឌ្គមា តតោ អមន្ត្លប់ សត្ថា សាវាគេ សាសាធ វាតេ មារសេល អភិក្សា គេ វិជាជា៩ ភិក្ខុវេវា តេ ខ អាតប្បមកក្ សុត្វា ពុន្តសុ ្រសសន ។ វីត្សាគេហ បញ្ញាមុំ នេសំ លោបម្ប $^{(b)}$ ឥញ្ជូយុំ សព្វេវជិតសេស្តមា ភយាត់តា យសស្ព្រា មោឌឆ្លំ សហ កុតេហ៍ សាវភា តេ ៩៤ សុតាត់ ។ មហាសមយសុត្ត សត្តមំ និត្តិតំ ។

១ ឱ. វិលី ។ 🖢 ឌ. នលំ លោមប៊ំ ។

សុត្តតូចិដ្ឋា ទីឃុំនិកាយ មហាវគ្គ

បង្ករក្រៀងមានទាំងផ្នែកបន្ទោរ ក្នុងកាលនោះ មារនោះមន អាចនឹងធ្វើ (ទៅតាណាមួយ) ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅក្នុងអំណាច ខ្លួនបាន ក៏ក្រៅក្រោធថយ ចេញ បាត់ទៅ ។ លំដាប់នោះ ព្រះសាស្តា ទ្រង់មានចក្ខពិចារណាហើយ ជ្រាបហេតុនោះ ទាំងអស់ ទើបទ្រង់ត្រាស់នឹងកិត្តជាសាវិកទាំងឡាយ ដែល ត្រេកអរក្នុងសាសនាថា ម្នាល់កិត្តទាំងទ្បាយ មារសេនាមក ដល់ ហើយ អ្នកទាំងទ្យាយចូរស្គាល់ នូវមារសេនាទាំងនោះ បុះ ឯពួកភិក្ខុទាំងនោះ លុះបានស្លាប់ពាក្យប្រដៅព្រះពុទ្ធជា ម្ចាស់ហើយ ក៏ធ្វើត្យាយាម (ដើម្បីចូលកាន់ផលសមាបត្តិ)។ មារព្រមទាំងីពួកសេនារបស់មារ ក៏ចៀសចេញគ្នាយទៅ អំពី ព្ទុកអរិយសាវ័កដែលប្រាសថាករាគ: សូម្បីតែពេមរបស់ព្រះ អរិយៈទាំងនោះ ក៏មិនហ៊ុនត្រីត្រប់ឡើយ (ទើបមារតោល សរសេរភិក្ខុសង្ឃថា) ពួកសាវិកព៌ងនោះ លោកឈ្នះ សឹកសង្គ្រាមហើយ កន្ទុងបង់នូវសេចក្តីយញ្ចប្តន្ទេលើយ មានយសល្បីទូរទរី ទៅក្នុងប្រជុំជន តែងរីករាយ ជាមួយទឹង ព្រះអរិយៈដែលកើតហើយ (ក្នុងសាសនាព្រះទសពល) ។ ប៉ូប មហាសមយស្អគ្រ ទី៧ ។

សក្តប្បញ្ញសត្តំ អដ្ឋមំ

(៨៤) ស្ដេញ សុខ ។ ស្យុំ សមលំ ភភក មក សេ វិហុរត៍ ទាច់ជ តោ ១៨កហស្ស អម្ព-ម ហើយ ខាត ណ្រល់យុងសេ ឧមានម្ភាស នេះ-ណ នេះ តមិនេះ មុខិសាលដ់សាញ ឯ ខេច សេ តេខ មានពេលថ មាយមារា ខេងចង្ហាំ នំមាំយ ឧឧទាឧិ ភ៩វេន្ទ ឧស្សាយ ។ អ៩ **ទោ** សក្តិស**្** នេកជាមិន្ទ្រ ប្រភពលោក ភាហា ធ្នា ស្រា ភាកាក រាស្ស រូលនេះ អាល មាសាមានេះ នៃ ។ អេនិសា ទោ សក្តោ នេវានមន្ត្រោ ភកវន្តិ មកនេស្ វិហាន ឧទ្សាខ្សាខាន្ត មេខ្សាខា ខាង មេខាវិយ-លក្សាយំ ឧ៍ស្វាន ខេវេ តាវត្តិសេ អាមន្តេសិ

សក្តបញ្ជូសត្រ 🖟 🗷

(៨៤) ១ំបានស្ដាប់មកហ៉ោងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងឥន្ទុសាលគុហា (๑) ជិតភ្នាវទិយក: (តាំងនៅ) ជា **ខាងកើតនៃ**ក្រុងពជគ្រឹះ ជាខាងជើងនៃព្រាហ្មណៈគ្រាម ឈ្មោះអម្ពសណ្ឌៈ ក្នុងដែនមគធ: ។ កុសម័យ នោះឯង សក្សទៅរាជ ជាធំជាងីពួក ទៀតា មានសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយកើតឡើង ដើម្បីនឹង ខៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ។ វេលា នោះឯង សក្ខាទវរាជ ជាធំជាងពួក ទៅតា ទ្រង់បរវិតកៈដូច្នេះថា ឥឡូវនេះ ព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្តសមាសមុទ្ធ ទ្រង់គង់នៅក្នុងទី ណា ហ្នឹ ។ សក្ខទេវរាជជាធំជាងពួកទេវតា បានទតឃើញនូវព្រះមានព្រះ ភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងឥទូសាលគុហា ជិតភ្នំវេទិយក: ជាទាងកើតនៃក្រុង រាជគ្រឹះ ជាខាងជើងខែព្រាហ្មណគ្រាម ឈ្មោះអម្ពសណ្ឌៈ ក្នុងដែនមគធ: លុះឃើញហើយ ក៏ត្រាស់ហៅពួកទៅតា ដែលទៅក្នុងឋានតាវត្តិង្យឹមក

ទ គុ**ហា**មានដើមពោនស្វាដុះក្បែរមាន់ទ្វារ ។

សុត្តនូមិដកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

រជនស្មា អត្តសណ្ដោ នាម ព្រាហ្មណភាមោ តែស្បត្តាតោ ជនិយគោ មព្វគេ ឥន្ទសាលកុមាយំ យធិ ២៤ មាកែ មយន្តំ កកវន្តំ ឧស្បាលយ ន្ទុសក្តី ទេយ្យាម អហេ ខ្ញុំ សម្មាសម្ពុទ្ធិ ។ រៀវ ភឌ្ឍាំ ទេ នេក តាវត្តិសា សក្សា្ស្រ នេក-នមន្ទស្ឋ ខច្ចស្បាស់ ។ អ៩ទោ សក្ដោ នេវ-នទំនោ ចញ្ចសំទំ គន្ធព្រង្គំ $^{(9)}$ អាមនេ្ត អយំ តាត បញ្ចុំ១ កក្ស មក ដេសុ វិហរតិ ទាច-ខ ខេ រជ្ជស្មា អង្គម ឈ្មោ ស្គ ស្រ្ចាំ្ស-ក្តាមោ តម្បត្តរតោ វេឌ៌យកោ បព្វតេ ឥន្ទុសាល-ကုတာလိ ယေဒီ ဟိ ဗ $\mathbf{c}^{(b)}$ ကေလ ဗက္ခန်စ ဗလိ តំ គត់ខ្លំ ឧស្សាយ ឧបសង្គ័មេយ្យម អហេខ្លំ សតិស្ដិខិត ឯង មន្ទីមុខ សេ ឧយ៌មាស រុចស្លារួឃុំ សខាល សយ្យសារី នេបុខគ្នប់វា ឯ៩-ច្ច្រ្លំ ឧទាគម៌ ។ អ៩ទោ សក្តោ នេវាជម៌ន្តោ

ទ ម. គន្ធព្រះប្រុក្ខ ។ ៤ ន. ម. យទិ បន ។

តុវត្តស្តីជំពក ទីឃុំនិកាយ មហាវគ្គ

ប្រាប់ថា ម្នាល់គ្នា យើងទាំងឡាយ ឥឡូវនេះ ព្រះមានព្រះភាគជាម្ចាស់អង្គ នេះ ទ្រង់គង់នៅក្នុងឥទ្ទសាលគុហា ជិតភ្នំវេទិយក: ជាខា**ង**កេត្ន ក្រុង កជុខ្មែះ ជា វាងជើងនៃ ព្រាហ្មណ្ឌ ស្រ្គាះអម្ពសណ្ឌៈ ក្នុងដែន មគធ: ម្នាលគ្នាយើងទាំងឡាយ បើដូច្នោះ គួរយើងទាំងអស់គ្នា ចូលទៅ គាល់ព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសមុទ្ធ អង្គនោះ ។ ពួក ទៅតា ដែលឋិតនៅក្នុងឋានតាវត្តិង្យ កិទទួលព្រះរាជខ្មារនៃសក្តទៅរាជ ជាធំ ជាងីញ្ជកទៅភាថា ព្រះករុណាថ្ងៃសែស សេចក្តីចំរើន ចុរមានដល់ ព្រះអង្គ ។ លំដាប់នោះ សក្សទៅរាជ ជាធំជាងពួកទៅតា ទ្រង់ត្រាស់ ហៅបញ្ចស់១គន្ធព្យុត្តថា មាលអកបញ្ចស់១: ឥឡូវនេះ ព្រះមានព្រះ ភាគអង្គនេះ ទ្រង់គង់នៅក្នុងឥន្ទសាលគុហា ជិតភ្នំវេទិយក: ជាខាង កិត នៃក្រុង្ខឯងគ្រឹះ ជាខាងជើងនៃព្រាហ្មណគ្រាម ឈ្មោះអម្ពសណ្ឌ: ដែនមគធ: ម្នាលអ្នកបញ្ចូសិទ: បើដូច្នោះ គួរយើងចូល ៧គាល់ព្រះមាន ព្រះភាគ ជាអវហន្តអមាសមុទ្ធអង្គនោះ ។ បញ្ចូសិទ្ធនិត្តបុត្ត កិទ្ធិល ព្រះរាជឱ្យារនៃសត្តទៅរាជ ជាធំជាងពួកទៅតាថា ព្រះករុណាថ្ងៃសៃស សេចក្តីចំរើន ចូរមានដល់ព្រះអង្គ ហើយក៏កាន់ពិណ មានសម្បូរលឿង ដុចផ្ទៃញៅទុំ ដើរតាមក្រោយនៃសក្ដទៅរាជ ជាធំជាង៍ពួកទៅតា ។ ក្នុង៍ ១ណៈនោះឯង៍ សក្កទៅរាជជាធំជាង់ញូកទៅគា មានពួកទៅគាដែលឋិត

សក្សាញ្ញសុត្ត បញ្ចស់ខគន្ធព្រុត្តវត្ថ

នេះ ទៅ តាវត្តិសេខា ខេត្តិ មេញ សំ ទេន ភក្ខុខ្មត្តេន បុរក្ខា តោ សេយ្យថា ចំ នាម ពលវា បុរិសោ សម្ម័ញ្ចិត ႔ ကားကို ចសារយោព្រសារិសំ ႔ ကားကို សម្មិញ្ញេយ] រៀវមេរ ទោ^(a) នេវេស តាវត្តិសេស អន្តរហ៍តោ ಕಜ್ಜನ್ ಕುರ್ಜ್ಯಾ ಬರ್ಜಾಗ್ನ್ ಕಟ್ಟಿಯ್ ಬಕ ដ្ឋាស៌ ។ នេះ ទេ ១៩ សមយេន វេឌ័យកោ បញ្ជា អត់រាំះ ជុំកាសជាតោ យោត់ អម្ពសណ្ដោ ត ណ្រល់យុស ខេស ខ្ល ខេសចុ ខេស្**ម អ**េង អត្តវាវិត្ត សូម្តេ សុធមា គេមាវិ វាអូសល្អ អន់ត្តសុក្ខ ១១៩៩ ៤៤៤៤៤៣ ១៩៣ លោយតស្ប ស្នេដ្ឋ មេឌិយ កោ មព្វតោ ជល់តសុរ្ត សមដ្ឋ ឋានិយ កោ កាំ សុ នាមដ្ឋ វេនិយ កោ មព្វតា អត់វៃ ជុំកាសជាតោ អម្ពសឈ្នោ ខ ព្រាញ្ណ-ត្តមោតិ ។ សំរីត្តា លោមហដ្ឋជាតា អហេសុំ ។ អថទោ សក្តោ នេវាជម៌ ស្ពេច មញ្ជូស់ ខាន់ មាន -១ ៦. ម. ឯវមេរិ ។

សក្កបញ្ញសូត្រ រឿងបញ្ចស់១គន្ធព្យក្ត

នៅក្នុងជាន់តាវត្តិង្យលាមរោមហែលម មានបញ្ចូសិទគន្ធព្យុត្តជាអ្នកនាំមុខ កំពុត់អំពីពពួក ទៅតា ដែលឋិត នៅកង្វឋានតាវត្តិង្ស មកប្រតិស្ថាន នៅ លើភ្នំវេទិយក: ជាខាងកើតនៃក្រុងរាជគ្រឹះ ជាខាងជើងនៃព្រាហ្មណគ្រាម េឈាះអម្ពសណ្ឌ: ក្នុងដែនមគធ: (ដោយខាប់រហ័ស) ប្រៀបដូចបុសេមាន កំឡាំងលាដៃដែលខ្លួនបត់ចូល ឬបត់ចូលខ្លូវដៃដែលលា:ចញ្ជដូច្នោះឯង ។ ក្នុងសម័យនោះឯង ភ្នំវេទិយក: នឹងព្រាហ្មណគ្រាម ឈ្មោះអម្ពសណ្ឌៈ ក់មានពន្ធឺ ព្រោងព្រាត ដោយ ទេវានុភាព នៃពួក ទៅតា ។ បានឲ្យថា ពួក មនុស្សក្នុងស្រុកជិតខាងនិយាយគ្នា ហេងនេះថា ថ្ងៃនេះ ភ្នំវេទិយកៈវុងរឿង ថ្ងៃនេះ ភ្លើងនេះភ្នំរេទិយក: ថ្ងៃនេះ ភ្នំរេទិយក; ភ្លឺច្រាលខ្ចោល ភ្នំរេទិ-យក: នឹងព្រាហ្មណ្ឌមឈ្មោះ រម្ពសណ្ឌ: ហេតុអ្វុបានជាមានពន្ធឹក្តីក្រែ ពេកក្នុងថ្ងៃនេះ ។ ពួកមនុស្សទាំងនោះ ក៏មានសេចក្តីតកស្តេញព្រែម ។ គ្រានោះ សក្ខទៅរាជ ជាធំជាងីញូកទៅតា ទ្រង់គ្រាស់ហៅបញ្ចសិទ:

សុគ្គត្ថចិងពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

អាមស្នេស៍ ឧប្រសន្នមា ទោ តាត បញ្ចស់១ ត្រង់ត കള് ~~വേദ്യവുന്ന് വേദ്യം വേദ്യം വേട്ടം വേട്ടം വ~~േദ്യം വേട്ടം വേട് យធិ បន 🥱 តាត $^{(9)}$ បញ្ចសិទ កក់ខ្លែំ បឋមំ បសា ឧយុក្ស នយា តាត បេឋទំ បសាធិតំ បញ្ មេយំ តំ ភ៩វត្តិ ឧស្សាយ ឧបសគ្គមេ**យ្យម អ**មេរា តំ សម្មាសម្ព័ន្ធិ ។ ៧ ភូឌីប្រុខ្គុំ សេ ឧណិស្ស កន្ត្រព្រះត្តា សក្សស្បារ នេវាជមិន្តស្បា នក្សស្ត្រា មន្ប្-រុធហ៊ីររួហ្ឃ មាយ ៣០ មុខិស្សបស់ឈ ្ខេខ់ត-សន្ន័ ឧបសន្ន័មិត្ត រៀតាវតា ទេ ភក្ស នេះ អាន្ទីរេ សោ វសន្ត(*) នាថ្ងាសច្នេ សន្ទីញ៉ ខេ(m)សេសរុត្តិ ឯកមន្តិ អដ្ឋាស៍ ។ ឯកមន្តិ ថិតោ សេ ឧណីទ្យាស មនិជិជមើញ ក្រឡិក្រហ៊ីរួហូ មាយ៣ អស្បាប់ស ឥមា ខ កាថាយោ អភាសិ ពុន្ធ្មៈ សញ្ជាតា ជម្មសញ្ជាតា សង់ដ្រសញ្ជាតា អហេត្ត ប្រភព្វិតា កាម្បស់ញ៉ូតា

១ឧ. យទិ ប៩ តាត ។ ៤ ឧ. ម. អតិទូលេ ភះិស្សតិ ។ ៣ ឧ. ន អញ្ចាស<u>ខ</u>េ សទូញា ខោះ ។

សុត្តតូចិជិក ទីឃទិកាយ មហាវិគ្គ

គន្ធព្រត្តមកថា នៃអ្នកបញ្ចូសិទ: ព្រះតថាគតទាំងឡាយ ព្រះអង្គមាន គ្រេតការក្នុង ឈាន ព្រះអង្គីសមុនៅដោយកម្មជានបានកាម ៗ បុគ្គលដូចយ៉ាងយើង ដែលជាអកមាន៣គ: (ព្រោះហេតុនោះ) មោហ: នឹងចូលទៅគាល់បានដោយលំបាក នៃដ្ឋបញ្ជសិទ: បើដូច្នោះ គួរអ្នកធ្វើឲ្យព្រះមានព្រះភាគពេញព្រះហឫទ័យ(បើកឱ្យា ជាមុនសិន ម្នាល់អ្នក បើអ្នក បានធ្វើឲ្យព្រះអង្គពេញព្រះហប់ឲ័យជាមុន ហើយ សិមយើងទាំងឡាយចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្ត-សម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ក្នុងកាលជាទាងក្រោយ បញ្ជស់ ១គន់ព្យុត ទទួលព្រះរាជ**ខ្**ងាររបស់សក្កទៅរាជ ជាធំជាងីពួកទៅគាថា ព្រះករុណា ថ្ងៃសែស សេចក្តីចំរើនឲ្យវមានដល់ព្រះអង្គ ហើយក៏កាន់នូវពិណមាន ចូលសំដៅទៅត្រង់ឥន្ទសាលគុហា សម្បុរលឿងដូចផ្ទៃញៅទុំ **ៅដល់លើយ ក៏បិតនៅក្នុងទីសមគ្**រ ដោ**យគិតថា ទីត្រឹមប៉ុណ្ណេះ** ព្រះ មានព្រះភាគគង៍នៅ មិនធ្យាយពេក មិនជីតពេកអំពីអញា ទាំងីព្រះអង្គឹ ក់ទ្រង៍ព្វសំឡេងអញជានធង៍ 🤊 លុះបញ្ចសិទគន្ធព្វបុត្ត ប៊ិតនៅក្នុងទិ ក៏ចាប់ដេញពិណមានសម្បូរលឿងដូចផ្ទែញេ°ខុ ស្រេ**យ** ដែលប្រកបដោយព្រះពុទ្ធ ព្រះធម ច្រេង្រួវគាថាទាំងនេះ ព្រះអរហន្ត ព្រមទាំងប្រកបដោយកាម ថា

សក្កប្បញ្ញសុត្ត បញ្ចសិទ្ធធន្ធពុក្ខតាថា

ខ្លាក កំតម នា ខ្លាខ (៤៦) ន្តដំ មរុំពារដំទេ យេន ជាតាស់ គេហ្យូលាំ មាខខ័ព្ឌច្ច គគ ឯ វាតាវ សេខតំ កញ្តេ ទាន់យ៉ែ៖ ខិទាស តោ () អន្តិវិសី ចំយា មេសិ ឌ មោ ម សេន្ ។ (p) ។ អាតុរស្សេវ គេសជ្លំ កោជនំវ ជិឃព្វភា ចរិត្តិទានញ្ចុំ(m) ងខេ ជល់ខ្មុំ វេ ប្រភា ។ ស៊ី នោនគំ $^{(k)}$ ទេកក្ហេណី យុត្ត គិញ្ជូត្រហេស្នា

ទ ១. បំបាស់ សោ ។ ៤ ១. ម. អរហេតាម៉ាវ ។ ៣ ៦. បរិសិញ្ហាបយ ។ ម. បរិសិញ្ហាបយ មំ ។ ៤ ១. សំពោទកិ។

សក្តបញ្ជូត្យគ្រ គាប់ារបស់បញ្ចូតាំទគន្ធព្យុត្ត

(៧៦) ម្នាលនាងសុរិយថ្ងៃសា $^{(9)}$ ដ៏ចំរើន បង់សូមថ្វាយ បង្គ័ នូវទេវភជព្រះនាមតិម្ពុ ជាបិតារបស់នាង ដោយហេតុ ដែលនាងកើតមកហើយ មានលំអដាទីញ៉ាំងសេចក្តីត្រេកអរ ឲ្យកើតដល់បង ។ ដូចទ្បល់ជាទីត្រេកអរ របស់បុគ្គលអ្នក មានញើស ពុំនោះសោត ដូចទឹកសម្រាប់ផឹក ជាទីត្រេកអរ របស់បុគ្គលអ្នកស្រេកទឹក នាងមានពន្លឺរស្មីនេអវយវៈ ជាទី ស្រទ្បាញ ពេញចិត្ត នៃបង ដូចនវលោកុត្តរធមិ ជាទីស្រ-ទ្បាញ់ របស់ពួកព្រះអរហន្តដូចោះ ។ ម្នាលនាងដ៏ចំរើន ចូរនាងជួយលត់ (សេចក្តីក្រហល់ក្រហាយរបស់បង) ចេញ ដូចគេដាក់ចាំដល់អ្នកជម្ងឺ គុំនោះដូចគេឲ្យកោជន ដល់អ្នក កំពុងឃ្វាន ពុំនោះសោត ដូចគេលត់ភ្លេងកំពុងនេះដោយ ទឹក ។ សូមឲ្យបង់បាន**់**អប់នែបត្រង់បន្រោះស្គន នឹងទទរបេស់ នាង ដូចជាដំរីមានសេចភ្លុំក្រហល់ក្រហាយ ក្នុងរដូវប្រាំង បានចុះកាន់ស្រះឈ្ងួតមានទឹកដ៏ត្រជាក់ ប្រកបដោយលំអង

ទៅធីតានោះ អានពន្លឺរស្មីផ្សាយចេញ ពីពុងដើងឡើងទៅចុងសក់ ប្រាកដដ្ឋបដា
 មណ្ឌលនៃព្រះអាទិត្យស្រទន់ ហេតុដូច្នោះ ទើបឈ្មោះថា សុរិបេវច្ឆសា ។

សុគ្គន្តចិដិកេ ទីឃនិកាយស្ប មហាវិគ្គោ

ជាគោ ឃ្មាក់ត្រៅ ជិតា ហេ **តេ** ៩ខ្លួន ំ ។ អទ្ផុសែវ ជាកោ ខ ជិត **មេ** តុត្**តេ**មរ ស្នា មាន ស្នា មាន ស្នា សម្បត្ត សគ្គណូរុយា ^(១) តល់ កជ៌តច់ ត្រា ស្ម៉ី (🖢) បដេក្ខំ ន សក្តោម វៃ ដែឃ ត្តោវ^(m) អត្តជោ ។ កម្ពុ^(៤) សដ មំ ភាខ្មេ សជ ទំ មន្ទលោខនេ ចលិស្សដ ទំ គេហ្យាណិ **រ**ាស់ មេ អភិបដ្តិសំ ។ អប្បកោ វត មេ សន្តោ

១ ៖ លក្ខណ្ឌល ។ ៤ ម. គេធិតចិត្តាស្មិ ។ ៣ វគ្គបស្តេវាតិថិ វគ្គបសេវាតិថិ បាហេ ។ ៤ ៖ វាមុរ្វ ។ ម. វាមុរ្វ ។

សុត្តតូចិត្តក ទីឃនិកាយ មហាវត្ត

នៃគេសង្គោឈូកដូច្នោះឯង ។ បង្គាស់ងន៍បញ្ចោះក្មៅ របស់ នាង ដែលបរិច្ចូណ៌ដោយលក្ខណៈ ក៏លែងស្គាល់ហេតុ (ដែលទាំឲ្យព្រុសហក្សគ:) ដូចជាដំរី (ចុះប្រេង៍) ហួស វិស័យកង្វេរ គិតថា អញឈ្នះផ្ទៃកង្វេរនឹងលំពែង ។ បងមាន ចិត្តស្ងីចុះហើយក្នុងនាង បង្ខំនអាចនឹងទាញចិត្តដែលង៍ប សិប ហើយ ឲ្យត្រឡប់វិញ ជានឡើយ ដូចជាត្រីលេខ សន្ទច ។ ម្នាល់ខាង មានក្ដៅដូចបណ្ដល់ចេក ដ៏ចំរែន **បូរនាងខ្<b>បបង មាលនាង មានក្អែក**រួស ទន្ទ បូរនាងមក កៀតបង៍ ម្នាល់នាងមានរូបនោមដ៏ល្អ ចូរនាងមកឧបវិត បង៍ ការខ្លុំរត់នេះ បង់ត្រូវការណាស់ ។ កាមរបស បងមានតិចដែរទេ តែក្រោះនាងមានសក់ត្រសាយជទ្វើជ

សក្កប្បញ្ញសុត្ត បញ្ចស់ខគន្ធព្យុត្តតាថា តាមោ ជាហ្វិត គេសំយា អ នេត្តារប់ (0) ស្នង ខ្ (៤) អលេខ្មែរ ឧញ្ចំណា ។ យ មេ **អ**ត្ គាត់ បញ អរលស្ដេស តានិសុ အိ ေျပာက္ဆိုန္အေလး႐ူလ်ာ តហេ សន្ទឹរិបច្តុំ ។ ំ ប មេ អភ ភភ បញ ប មេ អភ ភភ បញ ព អញ្ច័ ពណ្ដល់(w) ်း ေ **ပ**၅ဠို့အတ္ဂုဏ် សលា **ម**ធ្វុំ រួតខំនុ ឯ សក្សពុត្តា។ ឈាខេន ឋាគោធិ និព្យុកា ស្ត្រា អមតំ មុខ ជិតិសា នោ តមហំ សុវិយវឌ្ឍស ។ យថា ខំ ខំ នា ខ្លេញ **ប**ត្វា សម្ពោធ៌មន្តម័

១ អុខេក្សា គេតិថិ ៣ហេ ។ ៤ ឧ. សម្បាទិ ។ ម. សមុញ្ជាទិ ។ ៣ឧ. បុស្សិមណ្ឌលេ។

សក្កបញ្ញសូត្រ ជាថារបស់បញ្ចស់ខុធឲ្យពុក្ត

សេចក្ដីប្រាប់នេបង៏ក៏កេត្តមានជាអនេក ដូចទក្ខិណាទាន ដែលគេថ្វាយ ចំពោះព្រះអរហន្ត ។ ម្នាលនាងមានលំអសព្វ សញ្ចិត្ត បុណ្យណាដែលបន៍បានធ្វើហើយ ចំពោះព្រះ ររេហន្តទាំងឡាយ ជាអ្នកនឹងធឹង បុណ្យរបស់បង់នោះ ក្រូម ដួយបង៌ឲ្យបានកប់ប្រសប់នឹងនាង 🤊 ម្នាលនាងមានលំអអស់ អង្គ បុណ្យណាដែលបង់បានធ្វើហើយ ក្នុងមណ្ឌលនៃ ប្រឹក្សនេះ បុណ្យរបស់បង្ខានាះ សូមជួយបង្ខា្យជូនកប ប្រសប់នឹងនាង ។ ព្រះមុនីជាសក្យបុត្រ ខ្ទង់ប្រកបដោយ ឈាន គង់នៅតែមួយព្រះអង្គឹងង៍ មានព្រះប្រាជ្ញាស្មាតេី ព្រះ អង្គ ខំស្វែងកេត្រះនិត្វាន យ៉ាងណា ម្នាលនាងសុរិយច្ចេសា បង៌កទិស្វែងកេនាង ហេងនោះដែរ ។ មួយ ទៀត សមេច ព្រះមុន ព្រះអង្គបានសម្រេច នូវសម្ពោធិញ្ញាណ ដ៏ទត្តម សុត្តស្ថិតិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

រៅ ន ខេ្មយ៍ ក ស្យា សាំ

មិស្បាការំ^(១) ក តោ ក ហា ។

សក្តោ (១^(៤)) មេ វ នេះ នេះ

តាវត្តឹសានមិស្បាក

តាហំ ក ខេ្ម វ យេប្រហ

រ៉ាំ កាមោ ឧ ខ្សោ មម ។

សាល់វ ន ចំ ំ ដុល្ំ

ចិតាំ កេ សុ មេខសេ
វន្ទមាលា នមស្បាមិ

យស្ប^(៣) សេតានិសី ១៩គំ ។

(៨៧) ឃុំ រុ ត្តេ ភេស បញ្ចស់ទំ គន្ធព្ទុត្តិ ឃុំតន់វេទ សំសន្ទិ ទោ គេ^(២) បញ្ចស់ទ គន្តិ-ស្បារ កិត្តស្បាន កិត្តស្បារ ច គន្តិស្បាន នៅ បន^(៥) គេ បញ្ចស់ទ គន្តិស្បារ កិត្តស្ប៉ូ អត់វត្តគិ

១ ន. ម មិស្ស៊ីជាវិ ។ ៤ នៃ. ប. ។ ៣ ម. យស្សា ។ ៤ ន. ទោ បន ភេ ។ ៤ ន. ម. ឧ០ បន។

សុត្តត្តូចិដិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

ហើយ ទ្រង់កែលយព្រះហថ្ម័យ យ៉ាងណាមិញ ម្នាល់ខាង
កល្យាណី ១,ឧបង បើបានមូលមិត្ត នឹងនាង ហើយ ក៏នឹងរីករាយ
ក្នុងចិត្ត យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាល់ខាងដ៏ចំរើន អើយ បើសក្កទៅរាជជាធំជាងពួកទៅតា ក្នុងជាន់តាវត្តិង្ស ទ្រង់ប្រទានពរដល់
បង បង់គប្បីប្រាថ្នានាង សេចក្តីប្រាថ្នាដែលមាំមួន (ក្នុង
ចិត្ត) របស់បង់យ៉ាងនេះ ។ ម្នាល់នាងទៅជីតា មានប្រាជ្ញា
ឈ្វាស់វៃ នាងមានប្រប្រាកដដូច្នេះ ជាធីតារបស់អ្នកណា
បង់សុមថ្វាយបង្គំចំពោះអ្នកនោះ ជាបិតារបស់នាង ដូចឈើ
ដែលទើបនឹងមានផ្ទាំ ។

(៨៧) កាលបើបញ្ចូសិទតន្ធពូបុត្ត ច្រៀនគាថាទាំងនោះយ៉ាង
នេះហើយ ព្រះមានព្រះភាគ ខ្រង់គ្រាស់សួរបញ្ចូសិទតន្ធពូបុត្តយ៉ាងនេះ
ថា ម្នាលបញ្ចាសិទ: សំឡេងខ្សែពិណរបស់អ្នក សមល្មអ្នានឹងសំឡេង
ច្រៀង ទាំដ៏សំឡេងច្រៀងក៏សមល្មអ្នានឹងសំឡេងខ្សែពិណ ម្នាលបញ្ចូ.
សិទ: មួយទៀតសំឡេងខ្សែពិណរបស់អ្នកមិនប្រព្រឹត្តកន្ងងសំឡេងច្រៀង

សក្តពណ្ឌសុត្ត បញ្ចសិទ្ធឥត្តព្រះត្រ

 $\mathfrak a$ assign $\mathfrak e$ skat $\mathfrak f^{(\mathfrak d)}$ as single បន គេ បញ្សំ១ ៩៩១ តាថា ពុទ្ធសញ្ជាំ ឧទ្ទសញ្ជាតា សង់ថ្ងៃសញ្ជាតា អហេជ្ជញ្ជាតា កាមុ-មសញ្ជាត់ ។ ឯគេមិលាហំ ក ្តេ សមយំ ភេត្ស ស់ព្រេហក្ ស្រារង្ខ ចច្ឆាំ ចេរណីឯ៣ ង្គរេ អង្គមាល-ជំ ្រោ (២) បឋមាភិសម្ពុធ្លា ។ នេ**ជ (ភា ប**ជាហំ អទ្តេ មាន មេនា មាន មាន មាន មាន ខ្លាំង កន្តេក្រោញ នីតា តមាភិគង្គាម៌^(៣) ។ សា ទោ ជន កន្តេ កក់ដី បក្សាទំនុំ ហោត់ សិខណ្ឌិ សាម $^{(L)}$ មាត-លិស្ប សញ្ញាត្តស ។ ។ នៅ ស្គ្រាំ ។ យ តោ ទោ អហំ ក ្តេ និ ភភិជិ ជាល់ទ្ធ គេជេច ត្តណ ពោះ មនុស្ស មុខ្សែនឃឹរ្មហ្វុំ មាខាណ យេន និឌ្យានា កន្ត្រាញ្រ្តា និវេសនិ តេនុបសន្នមិ នព្ធសុខ្សា ដ្រៅព្រស្នំហេ មុសិរស្នេ មុស តាថា (៥) អភាស៊ី ពុន្ធសញ្ជាតា ជ**ម្មស**ញ្ជាតា សខ្បួមសញ្ជាំ អរបន្ទេសញ្ជាំតា ការមុខសញ្ជាំតា

ຈ ຈ តន្តិស្សារ អតិវណ្ណតិ តិតស្ស តែតស្ស រា តន្តិស្សារន្តិ ទិស្សត្តិ ។ ៤ ឧ. អជាលាលអំ គ្រោធមូល ។ ៣ ឧ. ម. តមភិពង្ហាមិ ។ ៤ ឧ. សិខទិ្ធិ សម ។ ៤ ៦. ឥមា ប ភាថា ។ ម. ឥមា ប ភា**ថា យោ** ។

សក្តព្រួស្យូត្រ រឿងរញ្ចស់ខគ្គឲ្យបុគ្គ

ទាំងសំឡេងច្រៀង ក៏មិនប្រព្រឹត្តកន្ទងសំឡេងខ្សែពិណ ឡើយ ម្នាល បញ្ចូសិទ: គាថាទាំងនេះ ដែលប្រកបដោយព្រះពុទ្ធ ព្រះធមិ ព្រះ សង្ឃ ព្រះអហេន្ត ទាំងប្រកបដោយកាម តើអ្នកបងិក្រង់ខុកតាំងពីកាល ណាមក ។ បញ្ចស់ ខគន្ធពុបត ក្រាបបង្គំ ខូលថា បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន 🤋 ព្រះអង្គ បានចងក្រង់ទុកមក តាំងអំពីសម័យ ដែលព្រះមានព្រះ ភាគ ទ្រង់បានគ្រាស់ជំងឺជាដំបូង ហើយទ្រង់គង់នៅក្រោមដើមអជបា្ និគ្រោធ ក្បែរគ្នេរស្ទឹងនេរញូក ក្នុងទុរវេលប្រទេស ឯណោះ បពិត្រព្រះអង្គ័ដ៏ចំរើន សម័យនោះ ១ំព្រះអង្គ័ (ច្រាថ្នាចង៍បានទូវនាង សុរិយខ្មែសាដ៏ល្អ ដែលជាធិតានៃព្រះបាទតិម្ហុគន្ធព្វាជ ។ បញ្ជិត ព្រះអង្គជីបំរើន តែនាងនោះឯងមានសេចក្តីសេទ្យាញ់ ចំពោះបុរសដទៃ វិញ គឺចង់បានសិទណ្ឌិ ទៅបុត្រ ជាបុត្តរបស់មាតលីសង្គហក ទៅបុត្ត ។ បពិត្រព្រះអង្គីដ៏ចំរើន ក្នុងកាលដែល ១ព្រះអង្គ មិនបាននាងនោះ ដោយល្វិយាយណាមួយលើយ ខ្មែបទិប្រះអង្គីមានព្វិឃ មានអម្បីរ លឿងដូចផ្ទៃញៅ ចូលសំដៅទៅត្រង់លំនៅ បេស់ព្រះបាទតិម្ពុវគន្ធព្វ-រាជ លុះចូលទៅដល់លើយ ក៏ដេញពិណមានសម្បូរលឿងដូចផ្លែញ់ខ្ញុំ ហើយច្រៀងនូវគាថាទាំងនេះ ដែលប្រកបដោយព្រះពុទ្ធ ព្រះធមិ ព្រះសង្ឃ ព្រះអរហន្ត ទាំងប្រកបដោយកាម ថា

សុគ្គន្តចំដកេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

វ ខ្មេត មិស្តិ ក ខ្មេត សិស្តិ សុវិយវ ខ្មេស យេឧ ជាសាសិ ក ហ្យាឈឺ អានខ្លួជន ម៉ឺ ម ។ ។ មេ។ សាល់វ ន ចំពំ ដុល្វិ មិស្តិ សេ សុ មេខសេ វ ខ្មែល នមស្សាម៉ិ យស្ស សេកានិសី ខ្ពស់ ។

⁹ ឧ.ម. សុធ្មាយ់ សភាយំ។ 🌬 ឧ.ម. ៩ ចកានិ។

សុត្តស្ត្រិដិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

ម្នាលនាង ទៅធីតា ឈ្មោះសុរិយវច្ចសាដ៏ចំរើន នាងកើតមក លេយមានរូបល្អ បង្គសូមថ្វាយបង្គំនូវ ទៅរាជ ព្រះនាមតិម្នា។ ជាបិតារបស់នាង ដោយហេតុដែលនាងកើតមកហើយ មាន លំអដាទិញាំងសេចក្តីត្រេកអរ ឲ្យកើតដល់បង ៗបេ។ ម្នាល នាធី ទៅជីតា មានប្រាជ្ញាឈ្លាស់វៃ នាងីមានរូបប្រាកដដូច្នេះ ជាធិតារបស់អ្នកណា បង្កីសូមថ្វាយបង្គំ ចំពោះអ្នកនោះ ជា ขัดงเหมือน สุขะเพียนเจียร์นิยารสา ๆ (៨៨) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលបើខ្ញុំព្រះអង្គ ច្រៀងគាថា យ៉ាង៍នេះហើយ នាងសុរិយវច្ចសាដ៏ចំរើន បាននិយាយនឹង១ំព្រះអង្គ យ៉ាងនេះថា ម្នាល់អ្នកនិទុក្ខ ១មិនដែលបានឃើញព្រះមានព្រះភាគ អង្គនោះ ក្នុងទីចំពោះព្រះកក្រសោះឡើយ ប៉ុន្តែកាល១ំបូលទៅព័ក្នុងរោង ឈ្មោះសុធមា្មបស់ ទៅតាទាំងីឡាយ នៅក្នុងឋានតាវត្តិង្សី ក៏បានឲ្យកិត្តិ-គុណរបស់ព្រះមានព្រះភាគនោះ ម្នាលអ្នកនិទិត កាលណាបេអ្នក និយាយសរសើរព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ការជួបគ្នាក្នុងថ្ងៃនេះ ចូរមាន ដល់ យើងទាំងពីរនាត់ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការស្ម័គ្រសមាគមដា មួយនឹងីនាងី នោះ ក៏មានដល់១ព្រះអង្គ ១ព្រះអង្គក់លែងច្រៀង (ខំនុក នេះ) តាំងពីក្រោយនោះមក ។ លំដាប់នោះ សក្ខទៅកដ ជាធំដាង

សត្តប្បញ្ញសុត្ត ទេវានមិន្ទស្ស បរិវិតក្កន់

នេកឧមិន្ទស្ស ៧តនយោស៍ បដិសាម្មានតិទោ បញ្ចស់-ទោ ឥជ្ជបុត្តោ ភគវតា ភគវា ខ ខេត្តសំខេត្ត ។ អាមន្តេស៍ អភិក្សេស មេ ត្វ តាត បញ្ចស៌១ ភតវន្តំ សក្តោ ភព្តេ នេវានមិញ្ចេ សាម្រេ សម៌ដែលេ តត់តោ ថាខេ សំសោ វិន្ត្តិតិ ។ រា, ឯឧខាស្ត សេ ឧយាភាសេ ឧខិសិស មួយ មួយ នេកខុតខ្លួស្ស បន្ទស្សត្វា ភកវន្ត អភិក្សន្ទិស សុក្តោ ភាឌ្លេ នេវាជម៌ញ្ហេ សាមច្រោសបរិជានោកកៅតោ ចានេ សំសេ វន្តត់ ។ ឃុំ សុទី^(១) ហោតុ មញ្ចុសិទ សក្ដោ នៅឧទីខ្មោ សាទទ្វោ សម្បីជំនោ សុខកាមា មាំ ေၾကာက္ ($oldsymbol{b}$) မက္ဂ အက အန္တာ့ ဟေ ဧကာ សន្តិ បុដ្ធកាយាតិ ។

o ឱ. សុទី ។ 🖢 ឧ. ទេវមគុស្ស ។

សក្កឲ្យគ្នាសូត្រ សេចក្តីគ្រឹះរិះរបស់ទេវានមិន្ទ

ញ្ជកទៅតា ទ្រង់ត្រិះរិះ យ៉ាង៍នេះថា បញ្ចសិទគន្ធព្យុត្ត សាទរជាមួយ នឹងព្រះមានព្រះភាគ ទាំងព្រះមានព្រះភាគ ក់ ទ្រង់សាទជោមួយនឹងបញ្ចុ សិខគន្ធព្រត្ត ។ ទើបសក្ខទេ រាជ ជាធំជាងពួក ទៅតា គ្រាស់ ហៅ បញ្ចសិទឥន្ឌបុគ្គមកថា នៃអ្នកបញ្ចសិទ: អ្នកប្រទៅថ្វាយបង្គំ ព្រះមាន ព្រះភាគ តាមពាក្យរបស់យើងថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សក្កទៅរាជ ជាជំជាងញូក ទៅតា ព្រមទាំងអាមាត្យ ព្រមទាំងបរិសទ្យ សូមក្រាប ជ្វាយបង្គំ នូវព្រះបាទទាំងគូ របស់ព្រះមានព្រះភាគដោយត្បូង ។ បញ្ចូសិទ្ធន្ទពុប្ស ក៏ទទួលព្រះបន្ទូលសក្ខទៅរាជ ជាធំជាង៍ពួក ទៅតា ដោយពាក្យថា ព្រះករុណាថ្ងៃវិសេស សេចក្តីចំរើន ចូរមានដល់ព្រះអង្គ លើយថ្វាយបង្គ័ព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សក្កទៅរាជ ជាធំជាងីញ្ក ទៅភា ព្រមទាំងអាមាត្យ ព្រមទាំងបរិសឲ្យ សូមក្រាបថ្វាយ បង្គំ នូវព្រះបាទទាំងគូ បេសព្រះមានព្រះភាគដោយត្បូង ។ ព្រះមាន ព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលបញ្ចសិទ្ធ: សូមឲ្យសក្តទៅវាជ ជាធំ ជាឥញ្គ ទៅតា ត្រមទាំងអាមាត្យ ត្រមទាំងបរិសទ្យ បានសេចក្តីសុខ តាមសេចក្ដីព្រាញ់ចុះ ព្រោះពួកទៅតានឹងមនុស្ស អសុវ នាគ គន្ទព្វ នឹង សត្វដទៃ ។ ជាច្រើនពួក តែងប្រាថ្នាសេចក្តីសុ ១ ។

សុត្តនូមិ៨ពេ ទីឃនិកាយស្យូ មហាវិគ្នោ

(៨៩) រៅញ បន នយាគតា រាយ្យប ចេលសក្តោ យក្តោ អភិវឌន្តិ^(๑) ។ អភិវឌិតោ សក្កោ ខេកនមិស្តោ កក់តា ឥន្ទសាលកុហ៌ បរិសិត្តា កក់ខ្ពុំ អភិកខេត្តា រាក់មខ្ពុំ អដ្ឋាសិ ។ ខេកបិ តារត្តិសា ឥន្ទសាលកុហ៌ បរិសិត្តា កក់ខ្ពុំ អភិកខេត្តា រាក់មខ្ពុំ អដ្ឋិសុ ។ បញ្-សិលាបិ កន្តព្វបុត្តោ ឥន្ទសាលកុហ៍ បរិសិត្តា កក់ខ្ពុំ អភិកខេត្តា រាក់មខ្ពុំ អដ្ឋាសិ ។ គេខ ទោ បឧ សមយេធ ឥន្ទសាលកុហា សៃមា សខ្លិ សមា សម-ចានិ សម្ពាជា សខ្លិ ខុខ្លោ សមទានិ អន្ទកាហេ កុ-ហាយ៉ាំ(២) អន្តរជាយំ អាលោកោ ខុខចានិ យថា នំ ខេកខំ ខេកខុកាប់ខ ។

(៩០) អ៩ទោ ភគក សញ្ញំ ខេក្សមិន្ទិ សិតឧ-កេខ អញ្ជិយមិនិ អាយស្នាតា គោសិយស្ប អក្ល-តមិនិ អាយស្នាតា គោសិយស្ប តា^(៣) ពហុ កេទិស្ប ពហុការណ៍យស្ប យនិនិ ឥ៣៩មន្ត្តិ ។

១ ឱ ម មហេសក្នុ អភិវទ្តិ ។ ៤ ឧ. វិសមា យុន្តិ សមា សម្បាទី សម្ពាធា យុន្តិ សុខា សម្បាទិ អ្នការគុហារាំ ។ ៣ ឧ. ម. តាវ ។

សុគ្គនូបិជា ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

(៨៨) ធម្មតាព្រះគថាគតពល់ព្រះអង្គ តែងមានព្រះបន្តលដោយ ស្មោះចំពោះទៅវកព្ទកយក្សដែលមានសក្តិធំ មានសភាពយ៉ាង៍នេះ ដូច្នេះ ឯង ។ ឯសក្តុ ទៅរាជ ជាធំជាងីពួក ទៅតា **លុះព្រះមានព្រះកា**គមាន ព្រះបន្ទូលដោយស្មោះចំពោះហើយ ក៏ចូលទៅកាន់ឥន្ទូសាលគុំហា ថ្វាយ បង្គុំព្រះមានព្រះភាគ ហើយឋិតនៅក្នុងទីដឹសមគួរ ។ ទាំងពួកទៅតា នៅក្នុងជាន់គារ់ត្តិង្ស ក៏ចូលទៅកាន់ឥន្ទសាលគុហា ថ្វាយបង្គុំព្រះមាន ព្រះភាគ ហើយឋិតនៅក្នុង ទីដ៏សមគួរ ។ ឯបញ្ចសិទ្ធឧត្តបត្ ៧ភាន់ឥទូសាលគុហា ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយឋិតនៅ<u>ក</u>្នុង ទីជីសមគួរ ។ ក្នុងសម័យ នោះឯង ឥន្ទុសាលគុហា ដែលមានផ្ទៃមិន៣០ ក់ប្រែជាមានផ្ទៃពបស្មើវិញ មានទីបង្កៀត ក៏ប្រែជាមានទី ជំទូលាយវិញ ទាំងដ៍ជំនឹតក្នុងគុហាក៏បាត់ទៅ មានពន្ធឹក្តីព្រោងព្រាតឡើង ដោយទេវានុភាព របស់ពួទេវតានោះឯង

(៩០) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងសក្ដទៅរាជជាធំ ជាង៍ពួកទៅតា ដូច្នេះថា នេះជាហេតុគួរអស្ចារ្យ របស់កោសិយៈមានអាយុ នេះជាហេតុមិនធ្លាប់កើតមាន របស់កោសិយៈមានអាយុ នេះជាដំណើរ ស្ដេចមកក្នុងទីនេះ របស់ទៅ៧៧ ដែលមានកិច្ចច្រើន មានការងារច្រើន ។

សក្កប្បញ្ញស្សត្ត ភគវិតោ អារោបិន

ចំរេចដ៏គាាមាំ ភន្តេ ភកវន្តំ ឧស្សាយ ឧបសន្ត័ម៉ឺតុកា. មោ អចិច នេវាជំ តាវត្តីសាជំ គេហិច៌^(១) គិច្**គ**្ ស្សាល្រ្សា ស្សាស្សា ស្សាស្សា ស្សាស្សិ ឧសុស្រាយ ឧបសន្ថមិតុំ ។ ឯគមិធំ កធ្លេ សមយំ កក្ស សាវត្ថិយ ហៃគេ សល្ខោត្រប់គេ ។ អ៩-ទេស (m) ភ ខេ្ត សាវត្តិ អគមាភា ភគវឌ្តិ ឧស្សាយ ។ តែន ទោ បន ភាគ្ សមយោជ ភភក អញតម្រេ សមា-ញ និសា និសិន្តោ ហោតិ ។ ក្នុកិ សម $^{(L)}$ មេស្សា ω ស្ប ចណាជ្រក្ស ចំនេះ មាន សង្គ្រី ខេត្ត ខ្មែន យោង

១ ធ. ម. កេហិចិ កេហិចិ ។ ៤ ធ. អូវដោ ។ ៣ ម• អប់ទ្រាហំ ។ ៤ ធ. កុំញ្ញតិ ០ ៩មេ ។ ម. ភូជតិ នាម ។

សក្កប្បញ្ញសូត្រ សេចក្តីក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ

សក្កទៅ កាជក្រាបបង្គុំ ខូលថា បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ១ ព្រះអង្គ មានបំណង នឹងចូលមកគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ជាយូរណាស់ហើយ តែ១ ព្រះអង្គ មានសេចក្តី ខ្វល់ខ្វាយ ដោយកិច្ចការងារនីមួយ (६) បេសពួកទៅតានៅក្នុង ជាន់តាវត្តិង្ស ព្រោះហេតុនោះ ១ ព្រះអង្គក៏មិនអាចនឹងចូលមកគាល់ព្រះ មានព្រះភាគបាន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សម័យមួយ ព្រះអាន ព្រះភាគ ប្រង់ត់នៃនៅក្នុងសហទ្បគន្ធកុដីជិតក្រុងសាវត្តិ ។ បពិត្រព្រះអង្គ ជាន់ពី សម័យមួយ ព្រះអាន ដ៏ចំរើន សម័យមួយ ព្រះអង្គ ជាន់ពី សម័យ នោះឯង ១ ព្រះអង្គបានមកកាន់ក្រុងសាវត្តិ ដើម្បីតាល់ ព្រះមានព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គជានមកកាន់ក្រុងសាវត្តិ ដើម្បីតាល់ ព្រះមានព្រះភាគ កំពុងគង់សមុំដោយសមាធិឯណាមួយ ។ ឯនាងទៅជីតា ឈ្មោះកុជគឺ ជាបរិចារិការបស់វេស្សណាមហារាជ កំពុងតែឈាប្រណម្យ

មានសេចក្តីក្នុងអង្ឋិតថាពន្យល់ថា ទេវតាជាកូនស្រីឬកូនប្រុសតែងកើតលើភ្ញៅនៃទេវតា ។
 ស្រីជារារបរិបារិកា តែងកើតលើដំណេតទេវតា ។ ទេវតាអ្នកធ្វើគ្រឿងប្រជាប់ដល់ស្រីជា
 បានបរិបារិកានេះ តែងកើតហ្វេំដុំវិញដំណេត ។ ទេវតាជាអ្នកបំរើ តែងកើតខាងក្នុងវិមាន ។
 ទេវតាទាំងនេះ ឥតមានដំណើរទាស់ខែងគ្នាដល់ទៅក្តីក្តាំឡើយ លុះតែទេវតាណាកើតត្រង់ទី
 ច្រែប្រទល់ដែន ទេវតាទាំងពួងក៏មិនអាចនឹងកាត់សេចក្តីទេវតានោះ ថាជារបស់អ្នកណាឡើយ
 ហើយក៏កើតទៅជាក្តីក្តាំនឹងគ្នា ក្រាបទូលដល់សក្កទេវតាជ ឯសក្កទេវត្ដ ក៏វិនីច្ន័យសេចក្តីថា
 បើមានអ្នកណាជិតជាង ត្រូវបានជារបស់អ្នកនោះ បើវិមានទាំងពីរស្មើគ្នា សក្កទេវត្ដវិធីច្ន័យ
 បើទេវចុត្រសំឡឹងមើលទៅរកវិមានអ្នកណា ត្រូវបានជារបស់អ្នកនោះ បើឥតសំឡឹងមើល
 ទៅក្នុងទីណាទេ ក៏សក្កទេវតជំន្រង់យកទេវចុត្រនោះមកទុកជារបស់ព្រះអង្គ ។ សក្កទេវតជំនាំ
 តែងរវល់ដោយការកាត់ក្តីនេះផង ដោយកិច្ចផ្សេង១មានក្រសាល់ល្បង់ជាដើមផង ហេតុ
 នោះបានជាសក្កទេវតជាក្រាបបង្គំទូលព្រះអង្គថា ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្តីទូល់ទាយដោយការការ
 នីមួយ ។

សុត្តខ្ពស់ជា ទីឃនិកាយស្យូ មហាវិគ្គោ

ខេញលិ~~កា ឧមសុស្រ~~លា តិដូតិ ។ អ៩**ទោ**ហំ ភ ្លេ កុជក ្នាតនេះកំខំ អក់កានេហ៍ បេ ត្វំ កក់ធំ កក់ខ្ពុំ សក្ដោ ភន្ដេ នេវានទំន្ទោ សាទទ្វោ សច្ចាំជំនោ ភភវៈ តោ ចានេ ស៊ីវេសា វន្ទត់តិ ។ រៀវ វុត្តេ ភានេ្ត សា កុជត $^{(6)}$ មំ រ៉ាតឧកេខ អភាហេ ទោ មារិស កករន្តំ ឧស្សាយ ខដ្ឋសហ្វេះ $\mathbf{m}^{(\mathbf{h})}$ កក្សតិ ។ តេចហេ ភភិធិ យេខា ភភា តម្លា សមាធិមា វុឌ្ឌិតោ យោត៌ អ៩ មម វចធេន ភគវន្នំ អភិវាធេហ៍ សក្ដោ កន្ដេ នេវានទីខ្មោ សាទទ្វោ សប់ជំណ កក់កោ ថាខេ ស៊ីសោ វន្តត់តំ ។ កច្ចុំ មេ សា កន្ថេ ភភិធិ ភភវន្តំ អភិវានេសិ សវតិ ភភវ

១១. ឯវិ រុត្ត កុញ្ញតិ ។ 🌬 ៦. បតិសល្វីនោ ។

សុត្តស្ថិជិត ទីឃនិកាយ មហាវត្ត

អញ្ចូលី នមស្សភារ គោរពព្រះមានព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គ្រា នោះ ភ្នំព្រះអង្គីផ្តាំផ្មើនឹងនាងទៅតីតាឈ្មោះកុជគី ដូច្នេះថា ម្នាល់ពីនស្រ នាងចូរថ្វាយបង្គ័ព្រះមានព្រះភាគ តាមពាក្យយើងថា បពិត្រព្រះអង្គដឹ ចំរើន សក្កទេវរាជ ជាធំជាជីពួក ទៅភា ព្រមទាំង៍អាមាត្យ ព្រមទាំងីបរិៈ សទ្យ សូមហ្វាយបង្គុំព្រះបាទទាំងគូ របស់ព្រះមានព្រះភាគដោយត្បូង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាល១ំព្រះអង្គត់្រើ យ៉ាងនេះហើយ នាង ទៅធីតាឈ្មោះកុដតីនោះ ធ្វើយតបមកនឹងទ្វំព្រះអង្គ ដូច្នេះថា បពិត្រព្រះ អង្គី ទ្រង់និទុំត្ន វេលានេះ ជាកាលមិនគួរនឹងចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ព្រះព្រះមានព្រះភាគកំពុងសម្ងំនៅដោយព្រះកម្មដ្ឋាន ។ ខ្ញុំព្រះ អង្គីបាននិយាយថា បើដូច្នោះ កាលណាបើព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ចេញ ហកសមាធិ នោះ ហើយ ចូវនាងថ្វាយបង្គ័ព្រះមានព្រះកាគ តាមពាក្**រ** របស់យើងថា បញ្ចិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សក្កទៅរាជ ជាធំជាងពួកទៅតា ព្រមទាំនិអាមាត្យ ព្រមទាំងបរិសទ្យ សូមថ្វាយបង្គំព្រះបាទទាំងគូ របស់ព្រះ មានព្រះភាគ ដោយត្បូង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន នាងនោះបានថ្វាយ បង្គ័ព្រះមានព្រះភាគ តាមពាក្យ១ំព្រះអង្គដែរឬ ព្រះមានព្រះភាគ (នៅ

សក្តហ្មញ្ញសុត្ត ភធវិតោ អាហេចខំ

តស្បា កក់ខំយា វេចឧត្តិ ។ អភិវាធេស៍ មំ សា នេកឧមិន្ កក់ដី សហមហំ តស្បា កក់ជំហា វចនំ អប់ចាញ់ អាយស្នាតា ចក្ខាធម្មមន្ត្រេច^(១) តម្លា សមាជំមា ជុំជំនោត ។ យេ គេ អគ្គេ នេវា អម្រេញ បឋមត្ត តាវត្តិសភាយ៍ ឧបបញ្ (២) គេសំ នេ មាត់**ស មន្ទ មាត់ស ឧ**ធ្យល់ខ្លួ ៣២ ស្នេងនា ហេ នេ និង្សីទីខ្លុំ អណ្ដេស មាសមិនិ ខ្ញុំ ភាយា មរិទ្ធបន្តិ មាយន្តិ អសុកោយតំ ។ ំ ត មេ ៩៩ ភាព្តេ សក្ខានិឌ្ឌ យ គោ ត្រាក់ គោ ហេក នជាដោ អលេ មានាមដដែ ខ្លាំ មាលា គរ្ជិវិធម៌ តោប់ការ ជាម សក្សប៉ុតា អហោស ពុធ្វេ បស្នា ជម្មេ បសញ្ ស ឡេបសញ្ សីលេស បរិប្តរីការិធី^(m) សា ៩-ត្តិចំនួ^(៤) វិបនៅទ្វា បុរីសចិន្ត្^(៥)អាវេទ្ធា តាយស្បៈគេនា

សក្កប្បញ្ញសូត្រ សេចក្តីក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាធ

រលឹកឃើញពាក្យនាងនោះដែរឬ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា បពិត្រទេកខមិន្ទ ខាងនោះបានថ្វាយបង្គ័តថាគតហើយ តថាគត កំលើក ឃើញពាក្យនោះបាន តែតថាគត ចេញបាកសមាធិនោះ ព្រោះ សូរនៃទ្រង់កង់ (រាជរថ) បេស ទៅរាជ ដ៏មានអាយុ ។ សក្កទៅរាជ ក្រាបបង្គ័ទូលថា បតិត្រព្រះអង្គជ័ចរើន ពួក ទេវិតា ណា កើតក្នុងពពួក ទៅតា នៅក្នុងជាន់តាក្ដេង្យ មុខជាង១ ព្រះអង្គៗ បានព្ ចំពោះមុខ បានខច្ចូល (ដំណឹងនោះ) ចំពោះមុខ នៃទៅភាទាំងនោះថា កាលណា ព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មាសមុទ្ធទាំងឡាយ ទ្រង់កើតឡើង ក្នុរ លោក កាលនោះ ពួកទៅតាក់កុះករ ពួកអសុវក៏សាបសូន្យូទៅ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ហេតុនោះឯង ខ្ញុំព្រះអន្តជានឃើញជាក់ហើយ តាំង៍ពីដូចឲ្រះតថាគត ជាអរហន្សមាសមុខ កេត្តឡើងហើយក្នុង លោក ពួក ទៅភាក់កុះករ ពួកអសុរក៍សាបសូន្យទៅ ។ បញ្ជិត្រព្រះអង្គ័ដ៏ ចំរើន ក្នុងក្រុង**ត**្តល់វត្តនេះឯង មានសក្សធិតាម្នាក់ ឈ្មោះគោបិកា ជាស្រ្តី ជេះថ្នាក្នុងព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ តែងធ្វើនូវការបំពេញកិច្ច ក្នុងស៊ីលទាំងទ្បាយ នាងនៀយណាយចិត្ត ក្នុងកេខនៃ១៩ជាស្រ្តី កើត សេចក្តីពេញចិត្ត ក្នុងកេទនៃទុនជាបុរស លុះដល់បែកទំលាយរាងកាយ

សុគ្គស្ថិដិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

បរម្មាណា សុគតិសត្ត ហោតាំ ឧបបញ្ញា នេងធំ តាវត្តិសាន សហព្យត់ អភាគ បុគ្គ អជា្ចក្ខា ត ត្រាច់ (๑) ខំរា ជំនាន ត្តិ តោម កោ ខេវបុ ត្តោ តោម កោ នេះប៉ុន្សែទ ។ អញ្ជេច អន្តេសា ភក្តិ អង្គ (១១-ចរិយ៍ ចរិត្តា ហ៊ីនំ កន្ទុត្តកាយ៍ ឧបបញ្ជា គេ មញ្ចុហ៍ តាមតុណេហ៍ សមប្តិតា សមន្តិកូតា បរិបារយមានា អស្តុធ្នាធ្នាធ្នាក់ អស្តុធ្នា អស្តុធ្នា ។ តេ អម្ចាក់ ឧបដ្ឋាន អកទេ អម្ចាក់ ចាប់បំយំ តោខកោ^(៤) នៅបុត្តោ ៩៩ ចោនេស៍ គុតោមុខា ជាម នុទេ សរុសា នុស្ស ឧសុវ ឧសុវ ខេ ជុំ អាយុហិន្^(៣) អហំ ល្ ស្ន នុស្តិតា ^(L)សមាល ពុធ្វេ មសុញ្ញ ជុំមេស្សា ស់ ខ្មែរ ស្ត្រី បុរិសចិត្តិ ភាប់គ្នា កាយស្បៈ ភេឌា បម្មេរណា សុគតិ សក្តុំ លោក ំ ឧបបញ្ជា នេវាជំ តាវត្តឹសាជំ សមាត្យត់

[្]ន.ម. តត្របិ ។ ៤ ម. គោប្រជា សម ។ ៣ ម. អស្សុត្ត ។ ៤ ឧ. អហ៍ ហ៊ី ឥដ្ឌិកា ប

សុត្តនូចិដិក ទីបេនិកាយ មហាវគ្គ

ទាងមុខអព្ទសេចក្តីស្ងប់ទៅ ក៏បានទៅកើតក្នុងសុគតិសុគ្គិទៅលោក មួយនឹង ទៅតាដែលឋិត នៅក្នុងជាន់តាវត្តិង្យ បានមកជាទុះសរបស់១ ្រាះ អង្គី ពួកទៅតាដែលនៅក្នុងជាន់តាវត្តិង្សុនោះ ស្គាល់ទៅបុត្តនោះយ៉ាងនេះ គោបកទៅបុត គោបកទៅបុត ដូចេះ ។ បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មាន ភិក្ខុ ៣ រូបដទៃទៀត ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចំណេធម៌ ក្នុងសំណាក់នៃព្រះមានព្រះ ភាគ (លុះ •ំលាយរាង៍តាយ) ក៏ទៅកើតក្នុងពួកគន្ធព្វជី ថោកទាប គន្ធព្វ ទាំង ៣ រូបនោះ ឲ្យគេបំរើគ្រេតស្តប់ស្តល់ដោយកាមគុណទាំង ៥ តែងមក កាន់ទីបំរើរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ មកកាន់ទីគោរពប្រណិបត្តន៍ខ្ញុំព្រះអង្គ លុះគន្ធព្វ ទាំង ៣ នោះ មកកាន់ទីបរើរបស់១ព្រះអង្គ មកកាន់ទីគោរពប្រណិបត្តន . ១ព្រះអង្គ គោបក ទៅបុត្តកិន្និយាយដាស់តឿនរំពុកថា មាលអ្នកនិទិត្ត ទាំង ទ្យាយ អ្នកទាំងទ្យា**យយកមុខទៅទុកក្នុងទីណា** បានជាឃ្វាងទឹងធមិ របស់ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ អម្បាលយ៉ាង១៩១ំជាស្ត្រីសោះទេ មេច គង់ជាអ្នកជ្រះថ្នា ក្នុងព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ បានធ្វើនូវការបំ-ពេញកិច្ចក្នុងសីលទាំងទ្បាយទៅកើត (មិនតែប៉ុណ្ណោះ) កំនឿយណាយ ចិត្តកង្ខាត់ នៅស្ត្រី កើតសេចក្តីពេញចិត្ត ក្នុងភេទនៃបុរស លុះដល់ បែកទំលាយរាង៍កាយ ខាង៍មុខអំពីសេចក្ដីស្ដាប់ ក៏មក!ក៏តក្នុងសុគតិ សុគ៌ទៅលោក ជាមួយនឹងទៅតាដែលឋិតនៅក្នុងជាន់តាវត្តិង្យូ បានមក

សក្កព្រុញ្ញសុត្ត គោចិរាសព្យធឺ៣វត្ថុ

សភ្ភាស្ប ខេបនមិន្តស្ប បុគ្គទំព អជ្ឈបកតា ៩៣៦(៣) ម៉

រៀវ ជានន្ទំ តោម កោ ខេវបុត្តោ តោម កោ ខេវបុត្តោត់

នុទ្យេ បន មាសៃ កក់តំ ព្រហ្មខ្លាំ ខាំត្វា ហ៊នំ

កន្ទុព្វភាយំ ឧបបញ្ញា ខុន្ទិដ្ឋា្ធំ វត កោ អន្ទសាម

យេ មយំ អន្ទសាម សហជម្មិតេ ហ៊នំ កន្ទុព្វភាយំ

ឧបបញ្ចេត់ ។ តេសំ ភព្ត កោមកេន ខេវបុត្តេន បនិច្ចោះ ខំតាំ ខេត្តព្វភាយំ

និតានំ ខ្វេខេវា និឌ្ឋាវ ជាម្នេសតំ បនិល្ចិសុ កាយំ

ព្រប្បប្រជាពិតំ ។ រ៉ាកោ បន ខេវេ ភាពមេ កាយំ

ព្រប្បប្រជាពិតំ ។ រ៉ាកោ បន ខេវេ ភាពមេ កាយំ

(៩០) ខ្ទស់កា ចក្**ម តោ អ**ហោស៊ី នាម៉ប៊ មយ៉ូ អហុ តោប៊កាភិ

ស់ខ្លេខ ឧគ្គេិខ អង្គជិទ្របា

o a, ឥធ្យ y 🖢 a. ទេវ៉ោ តេ វិកាមេ ។

សក្កញ្ចូញូស្វូត្រ រឿងនោបិកាសក្យធឺតា

ជាបុត្តរបស់សក្តទៅរាជ ជាធំជាងពួកទៅតា ឯពួកទៅតាដែលនៅក្នុងជាន តាវត្តិង៍ស្រះ នាំគ្នាហៅខ្ញុំយ៉ាងនេះថា គោបកទៅបត្ត គោបកទៅបត្ត ដូចេះ មាលអ្នកនិទុំក្ខុទាំងឡាយ ចំណែកអ្នកទាំងឡាយ ប្រព្រឹត្ត ព្រហ្មរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់នៃព្រះមានព្រះភាគ តែបែរជាមកកើត ក្នុងពួកគន្ធព្វដ៏ថោក ទាហ៊ីញ $\epsilon_{\underline{u}}$ យើងទាំងឡាយណា φ ានឃើញពួកសហ $\epsilon_{\underline{u}}$ ក(9)ដែល កើតក្នុងគន្ធព្វដ៏ថោកទាប យើងទាំងឡាយនោះ ឈ្មោះថា បានឃើញរូប ដែលមិនគួរ ឃើញ ។ បពិត្រព្រះ វង្គ៍ដ៏ចំរើន បណ្ដា ទៅតាទាំង ៣ នាក ដែលគោបកទៅបុត្ត ខិយាយលើកដាស់តឿននោះ ទៅតាពីនោកក៏ត្រឡប់ បានស្មារតី ប្រកបដោយឈាន ក្នុងបច្ចុប្បន្ន (លុះឲ្យគហកអត្តភាព នោះហើយ) ក៏បាននូវកាយជាព្រហ្មព្រហិត ។ ឯ ទៅតា១ នាក់ ទៀត អាស្រ័យនៅក្នុងកាមកព

(៩១) ខ្ញុំបានជាទេហុសិកា របស់ព្រះសញ្សមុទ្ធ (១ន៍ មានបក្ខ ឯឈ្មោះ របស់ខ្ញុំបាកដថា គោបិកា ជាស្ត្រី មានបត្តិដោះថ្វាស៊ប់ ក្នុងព្រះពុទ្ធ នឹង ព្រះធម៌ លុះមានចិត្ត

ពួកជនដែលប្រព្រឹត្តធម៌ស្មើញ ក្នុងពុទ្ធសាសនាតែមួយ ។

សុគ្គន្តចិដិកេ ទីឃនិតាយស្ស មហាវគ្គោ

ស់ខ្មាល់ ម្នាស់ មេសភិច្ស ។ តស្បៅ ពុន្ធស្ប សុខម្មតាយ សភាសា ព្រោទ មហាឧភារេង មហាជុនកោ និធិវ៉ុបបញ្ជោ ជាន់ខ្លួំ មំ ឥ៩១ខំ^(១) តោម កោត់ ។ អន្ទ_(p) ភិក្ខាក្រ ឧដ្ឋព្រូ តន្ទាកាយ្យកាតេ វស៌នេ ត់មេ ហ៍ នេ គោតមសាវភាសេ យេ ខ មយំ ឬត្វេ មនុស្សគ្នា ។ អច្ចេន ចានេះនេះ ឧជដ្ឋហ៊ុសា ទាន្ទសន៍យ សក្ដេ និវេសនេ មាខោត់ស សគ មុគេ អ្យើយ ရုဋ္ဌည**ျ** ဆမ္ဆို အ ဗဆိုင္လုပာ လို^(က) បច្ចុន្ត វេឌិតញោ ហិ ជម្មោ សុ នេស តោ ចក្ខុមតាជុពុធ្វោ

o a. ជាស្ត្រីម៉េ ឥធ ។ 🔈 a. ម. អប់ទួស់ ។ ៣ ម. ធ្មាស់ បជិត្តហេសុំ ។

សុត្តស្វាជិក ទីឃនិកាយ មហាវិត្ត

ជ្រះថ្វារហ័យ បានតាំងបំរើព្រះសង្ឃផង ។ ដោយអំណាចនៃ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់នោះ នឹងព្រះធម៌ជំប្រពៃ ១ភិបានមកកើតក្នុង បុរីនៃទៅតា បានជាបុត្រ បេសសភ ទៅរាជ ជាអ្នកមាន អានុភាពច្រើន មានពន្ធឺច្រើន ពួកទៅតាដែលនៅក្នុងទៅ-លោកនេះ តែងស្គាល់ខ្ញុំថា គោបកទៅបុត្ត ដូច្នេះ ។ 🤋 បានឃើញនូវពួកកិត្តដែលធ្លាប់ឃើញហើយ មកកេតក្នុងពួក គន្ធព្វ នៅក្នុងពួកគន្ធព្វនោះ ឯកក្នុទាំងនោះ សុទ្ធតែជា សាវ័តមេស់ព្រះគោតម មួយទៀត យើងទាំងឡាយណា ទានកើតជាមនុស្សក្នុងកាលមុន យើងទាំង*ឡាយនោះ* ទាន ដោយមបចំណីនឹងទឹក ក្នុងលំនៅ របស់ខ្លួន អ្នកទាំង ទ្យាយដ៏ចំរើនទាំងីនេះ យកមុខទៅទុកក្ងទីណា បានជា មិនទទួលយកព្រះធម៌ របស់ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ។ ឯធម៌ដែល វិញជន គប្បីត្រាស់ជំងឺដោយខ្លួនឯង ក៏ព្រះសម្មាសមុទ្ធទ្រង់ មានចក្ខុ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងហើយ សំដែងដោយប្រពៃហើយ

សក្កប្បញ្ញូតរុត្ត ហេចិកាសក្យធីតាវត្ថុ

អេហ្ជ ៩ នេះ (e) ឧម**ភភ**មាខា សុត្ធន^(៤) អាហែន សុភាសិតាធិ ។ សគ្គស្បី ឧស្សេខ ឧសាខុសារុស ឧសាជុន្សយ នូច្ចិត្តបើ ត្រូ បន សេដ្ឋទទ្រស់មានា អនុត្តប^(៣) ព្រញ្ចាំយំ ចរិត្យ ។ បានកាឃ^(៤) ឧ្សឧញ ក់ពេ ងស្ស ហេមា ងរុខិតជំនួ ឧធ្នារល វត្ត អន្តសាម សហឧទ្ធីកោ^(៥) ហិនកាយូខមន្ទេ ឌខិត្តសាលិតឧស ងុះស៊ នេះកូន ខេត្ត ខេត្ត អតាបវស តោ មយុំ ឥទំ បសុ ្រិសេសនំ។ នុង សុខា សុជ⁽³⁾ ជ មោត្ត នេប្₍₁₎ និព្វេហ៍ កាមេហ៍ សមន្តិភ្នំគោ

ខា អហម្បិតុអ្ហ ១។ ម. អហថ៌ ។ ៤ ម. សុត្សា ។ ៣ ម. អតុត្ត ។ ៤ ៩. ហ័ន កាយ់ ។ ៥ ១ សធម៌្មពេក ៦ ៦. ម. សុដ្ឋ។ ៧ ១. ម. ទេជា ។

សត្តហ្មេញសូត្រ រឿងពោចិកាសក្យផឹតា

ឯ១ំបានចូលទៅអង្គ័យស្លាប់សុភាសិត របស់ព្រះអរិយៈទាំង ទ្យាយ ដូចអ្នកទាំង**ទ្យា**យដែរ។ 🤔 បានមកកើតក្នុងបុរីនៃទៅភា បានជាបុត្ត របស់សក្កទៅរាជ ជាអ្នកមានអានុភាពច្រើន មានពន្ធឺច្រើន ឯអ្នកទាំងឡាយ បានចូលទៅអង្គុយជិតព្រះ ពុទ្ធដ៏ប្រសើរ ទាំងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចយៃធម៌ ក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ជ៏ប្រសើរ ។ អ្នកទាំង ឡាយដ៏ចំរើន បានមកកើតក្នុងពាក្តនន្ធព្វ ជាអ្នកថោតទាប ការគេតរបស់អ្នកទាំងឡាយ ដំបំរើន (នេះ) មិនសមគួរសោះឡើយ យើឪបានឃើញ ពួក សហធម្មិក: ដែលមកកើតកង ពុកគន្ធពុអ្នក ថាកទាប (នេះ) 🕻 🗘 ឃើះជាជាខណ្ឌេ ខែជ្រុសគុខមីរៈគេឃិ រ សិល អ្នកទាំងឡាយដ៏ចំរើន អ្នកទាំងឡាយ កេត្តង៍ញូកគន្ធព្វ មកកាន់ទីបំរើនៃទៅភាទាំងឡាយ ចូរមើលនូវគុណវិសេស នេះ របស់ខ្ញុំដែលនៅក្នុងផ្ទះ ។ ពីដើមខ្ញុំជាស្ត្រី ឥឡូវ នេះ ខ្ញុំបានជាទៅបុត្ត បរិប្ចូណ៌ដោយកាមជាទិព្វទាំងឡាយ

សុគ្គនូបិជិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ តេ ចោឌ៌តា កោតមសាវកោជ សំវេកមាទាឧុសមេចុ⁽⁰⁾ កោបក់ ។ សន្ទ វិតាយាម វិយាយមាម(២) មា យោ មហ្ ចា ចេសា ្ត្រា នេះ ខំពុះ ព្រួលសង្គមាំ អនុសុជ្^{ខំ(៣)} គោតមសាសសន៌ ។ ឥ ដេះ ខេត្តាធិ វិកាជយ៍ត្វា ការេត្ត មន្ត្រ មន្ត្រ ម តេ កាមសញ្ញាជនពន្ធានិ ទាខិម តោ យោកាន៌^(៤) ឧុវច្**យានិ** ។ នា គោវ សន្តាន៍ កុណាន៍ នេត្វា^(៥) នេះ តាវត្តិសេ អភិក្សិស

១ ម. សំរើតមាញខ្ញុំ សមច្ចុ ។ ៤ ឧ. ហន្ទុ វិតាយាម វិយាយមាម ។ ម. ហន្ទុ វិយាយាមព្យាយាម ។ ៣ ឯ. អនុស្សា ។ ៤ ឧ. ម. បាប៊ឹមយោគានិ ។ ៤ ឧ. សគ្គានិ គុណានិ ភេត្តា ។ ម. សគ្គានិ គុណានិ ខេត្តា ។

សុគ្គតូចិដិក ទីឃនិកាល មហាវគ្គ

ឯ ទៅបុត្ត ទាំង នោះ លុះគោបក ទៅបុត្ត ជាសាកែវបស់ព្រះ គោតមហុនរំលឹកដាស់គឿនហើយ ក៏ដល់នូវសេចក្ដីសង្វេគថា យើងទាំងទ្យាយ បានមកជួបនឹងគោបកទៅបុត្ត បើជួយេះ យើងចូរនាំគ្នា ១ំប្រឹងប្រែងព្យាយាមទៅ កុំឲ្យជានមកជាអ្នក បំរើគេទៀតឡើយ បណ្ដាទៅបុត្តទាំង ៣ នោះ ទៅបុត្ត ២អង្គី បានលើកន្លសសសនា^(១) នៃព្រះគោតមហើយ ប្រារព្ធ ខ្សាសេចក្តីព្យាយាមជានិច្ច ធ្វើចិត្តឲ្យនឿយណាយ ក្នុង ទៅលោកនេះ បានឃើញទោសក្នុងកាមហើយ ទៅបុត្តទាំង ២ អង្គ នោះ បានកាត់នូវកាមសំយោជន: នឹងកាមពន្ធន: ជា ចំណងរបស់មារ ដែលសត្វប្រព័ត្តកន្ទង់បានដោយកម្រ ទេវបត្តទាំងពីរអង្គនោះ បានកាត់ទូវចំណងដ៏ល្អិត ដូចដំរី (ផ្តាចទទ្ទង៍) ហើយប្រព្រឹត្តកន្ងង់នូវពួកទេវតាដែលនៅក្នុង៍

[•] សំដោយកប**ឋ**មដ្ឋកូន ។

សក្កប្បញ្ញសុត្ត ពោបិកាសក្សធីតាវត្ថុ

សេវៈ ខ្លែង សេខជាខត្តិកា ស់ គ្លេសុខម្នាយ សភាយុខវិជ្ជា ។ តេសឆ្មុំសិញ ជ^(១) អត្តមិសុ រីក⁽¹⁶⁾ វិកតា វិរជំ គារក្សា តេ ខិស្វា សំវេកមតាសិ វាសវា នេក់កិត្ត នៅគណៈសុុ មនៀប ។ **៩ ខេ** ស្គ្រា លើឧសសាលិឧឧសី នេវេ តាវត្តិសេ អតិត្តិមន្តិ សំរុះឥជាតសុវុះ គេ ឆ្នំស្<u>ម្(m)</u> តោខ កោ វាស់វិ អជ្ជកាស់ ។ ត់នេំ ជន្ទន្ទ័_(ក) គេទ់ណ៍លោយ តាមាភិក្ខុ សគាម្រុំ និត ញាយត ត្រូវ ត្រូ^(៥) បុគ្គា សត្**ឃា** វិហ័**ណ** ចុនិតា^(៦) មហា គេ សតិ បច្ចូលត្^(៧) ។

១ ម. តេ សំនិសិស្តាន់ ។ ៤ ម. ធីរា ។ ៣ ១. ម. សំរ៉េតជាតស្ស វិបោ និសម្ម សោ ។ ៤ ៦. បន់ខ្ទុត្ថិ ។ ៥ ១. តស្សេតេ ។ ៦ ១. កូតា ។ ម. បោទិតា ។ ៧ ម. សតិ មដ្ឋាលត្ថំ ។

សក្កញ្ញក្ខសូត្រ រឿងគោចិកាសត្បធីតា

ជាន់គាវត្តិង្ស្ ពួក ទៅតា ទាំងអស់ ព្រមទាំងព្រះឥន្ទ្រាធិរាជ នឹង បដាបត់ទៅរាជ បានចូលទៅក្នុងរោង ឈ្មោះសុធម្មា ។ ទៅភា ទាំងនោះ លុះប្រជុំគ្នាហើយ ក៏មិនប្រព្រឹត្តកន្ងង់នូវទៅបុត្រទាំងពីវ នោះបានឡើយ ទេវបុត្រទាំងពីរនោះ ជាអ្នកក្ញៅក្រា ប្រាសហក កគ: ធ្វើខ្លាំអនាគាមិមគ្គ ដែលប្រាសហកធ្លល់ កសវ ទៅកជ ជាធំជាងញ្ជក ខេត្ត បានឃើញនូវ ខេស្ត្រ ទាំងពីរនោះ ហើយ ក៏ធ្វើនូវសេចក្តីសង្កើត ក្នុងកណ្តា**ល**នៃពួកទេវតាថា ។ ទេវបុត្រ ទាំងនេះ គឺទៅបុត្រដែលគេតក្នុងពួកគន្ធព្វ ជាអ្នកថោកទាបនោះ ប្រព្រឹត្តកន្ងន៍ខ្លាំពួក ខៅតា ដែល នៅក្នុងជាន់តាវត្តិង្ស ឯគោបកទេវបុត្រ លុះបានស្ដាប់ព្រះបន្ទូល នៃវាសវេទេវរាជ ដែល ្រន់កើតសេចក្តីសង្វេគ្ ហើយ ក៏ក្រាបទូលវាសវទេវពជថា ។ បពិត្រព្រះអង្គ ជាធំជាងជន ព្រះពុទ្ធទ្រង់កើតក្នុងមនុស្សលោក ទ្រង់គ្របសង្កត់ នូវតាមបាន អ្នកផងតែងស្គាល់ព្រះនាមថា សត្យមុនី ទេវបុត្រទាំងពីរនោះ ជាបុត្ររបស់ព្រះអង្គ សាប សូន្យបាកឈានសតិ លុះ១ំព្រះអង្គ រំលឹកដាស់តឿនហើយ ទេវបុត្រទាំងពីរអង្គនោះ ក៏ត្រឡប់បាន នូវឈានសត់វិញ ។

សុត្តនូចិតិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ ន្ទីឃុំ នេស្ អស្ចេច វាមេ កច្ចុត្តាយូបកតោ វស់នោ ន្ទេវសម្ពោធិ៍ខភានុសារិយា^(ទ) នេះវេច៍ ហ៊ីនេត្ត្រី សមាហិតុត្ថា ។ **រាស្រ្ត ខេត្ត ខេត្ត** ន តត្ត គឺ គង្គន់ គោច សាវគោ စို့အီဒုက်ဆွန် အနိုင်လာမှီနွင့် តុខ្ញុំ ឧមសក្ម ជំនំ ជធ៌ខ្ញុំ ។ ញុំ នេះ (🗷 ខេត្ត មុខឃ្លាល វិសេស អជ្ឈត់ទំសុំ^(m) គេ កាល់ ត្រូហ្មពេល់តំ ធ្យ នេស វិសេសក្ ។ តសុក្ខេឌ្ឌសុក្ខេត្តិយា មានឧស្សត្_(p) សុរុស කහැකු භ^(ස) පත්ක

ទ ៖ ទ្វេ បេះ សម្ពេធិបជានុសារិសោ ។ ម. ទ្វេ ប សម្ពេធិបជានុសារិសោ ។ ៤ ៖ យន្តេ ។ ៣ ៖ ម. អណ្ឌព័សុ ។ ៤ ៖ អាគតម្លាសេ ។ ម...សិ ។ ៥ ៖ កកោកាសា ។

សុត្តនូមិដក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

បណ្ដាជនទាំង ៣ នាក់ នោះ ជនម្នាក់អាស្រ័យ នៅក្នុងីពួក ដ់ ថោកទាបនេះ ជានចូល សៅរួមកងីពួកគន្ធព្ នៅកង្ហែក គន្ធព្វនោះ ជនពីរនាក់ទៀត លើកឃើញនូវផ្លូវនៃសម្ពោធិ. ញ្ចាណ គឺអនាគាមមគ្គ ក៏ធុញទ្រាន់នឹងទៅលោក ព្រោះ ខ្លួនមានចិត្តប្រកបដោយសមាធិ ។ កិរិយាប្រកាសនូវធមិ ក្នុង សាសនានេះមានសភាពដូច្នេះ បណ្ដាសាវ៉ាត់ធំង៍នោះ សូម្បី សារឹកណាមួយ ក៏មិនសង្ស័យនឹងអ៊ីឡើយ យើងទាំងឡាយ សូមនមស្ការ នូវត្រះពុទ្ធ ព្រះអង្គ័ឈ្នះមារ ព្រះអង្គ័ជាធំជានី ជន ទ្រង់ធ្ងង់នូវត្ឃៈពុនហើយ កាត់បង់នូវសេចក្ដីសស្ស័យ **បាន ហើយ ។ ទៅបុត្រទាំង នោះ បានដឹងច្បាស់**ទូវែងមិ វបស់ព្រះអង្គក្នុងសាសនានេះហើយ បាននូវគុណវិ-បណ្តាគន្ធព្រំង៍ ៣ នាក់ នោះ គន្ធព្រីនោក់បាន ន្យុកាយជាព្រហ្មពេលិត បានដល់នូវគុណវិសេស គឹមគ្គ និងផល ។ បញ្ចិត្រព្រះអង្គ (ទង់និទុំក្ខ យើង១ំព្រះអង្គនាំ ដើម្បីដល់នូវធម៌នោះ បញ្ជិត្រះអង្គទ្រង់និទ្ធិភ្ បើព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់បើកឱ្យសហើយ យើង១ំព្រះអង្គ សូមក្រាបបង្គំ ទូលសួរនូវប្រស្វា

សក្កហ្មញ្ញសុត្ត ភគវិកោ បរិវិតក្នុន

(៩៤) អថលេ អន់នោ សិនឧយោក ដីឃាត្តិ

កំប្រុន្ធ សេញន្តិ(២) អត្តសញ្ជាំនំយោវ បុច្ចិស្បាត់ នោ អនត្ត.
សញ្ជាំនំ យញ្សាស្បាល់(៣) បុឌ្គោ ព្យាគារិស្បាម៌ នំ ទំប្បុសញ្ជាំនំ យញ្សាស្បាល់(៣) បុឌ្គោ ព្យាគារិស្បាម៌ នំ ទំប្បុស្សាំនំ យញ្សាំង សញ្ជាំនំ ទំប្បុស្សាំនំ សាយា សេស្បាំនំ និង ទំប្បុស្សាំនំ សាយា សេស្បាំនំ និង ទំប្បុស្សាំនំ និង ស្បាល់ សេស្បាំនំ និង ទំប្បុស្សាំនំ និង សេស្បាំនៃ និង សេស្បាំនេះ និង សេស្បាំនៃ និង សេស្បាំនៃ និង សេស្បាំនៃ និង សេស្បាំនៃ និង សេស្បាំនៃ និង សេស្បាំនៃ សេស្បាំនេះ និង សេស្បាំនេះ និង សេស្បាំនេះ និង សេស្បាំនេះ សេស្បាំនេង សេស្បាំនេះ សេស្បាំនេង សេស្បាំនេះ សេស្បាំនេះ សេស្បាំនេ

មន្ទំ ភាខាយ អជ្ឈកាស់

បុឌ្ជ វាសាវ ទំ មញ្ញុំ យុត្តិញ្ចុំ មនុស្ជិច្ចសំ

នុស្សី ឧស្សេរ ឧស្សេស្សី អស្តុំ ២៤៤គ ខេត្ត ៤

បឋមភាណវារំ ។

[●]ម. យក្តោ ។ ៤ ຊ. សព្វំ នំ ។ ៣ ຊ. យមស្សាហ៍ ។

សក្កព្យញ្ញសូត្រ ព្រះមានព្រះកាគទ្រង់ព្រះតម្រិះ

(៧២) លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ (១ឪគ្រិះរិះយ៉ាងនេះថា
សក្កទៅរាជនេះ ទ្រង់មានព្រះទ័យដ៏បរិសុទ្ធស្អាត^(១) មកអស់កាលយូវ
ហើយ នឹងសួរនូវប្រស្នាណានីមួយ ចំពោះតថាគត ក៏សួវតែប្រស្នា
ដែលមានប្រយោជន៍ទាំងអស់ មិនមែនសួរប្រស្នាដែលមិនមានប្រយោជន៍
ឡើយ មួយទៀត សក្កទៅរាជបានសួរតថាគត ៗ នឹងដោះស្រាយចំពោះ
ប្រស្នាណា សក្កទៅរាជ ក៏នឹងយល់ច្បាស់ខ្លាំប្រស្នានោះ ធាប់រហ័ស
បាន ។ ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គ្រាស់នឹងសក្កទៅរាជ ជាធំជាងទៅតា

បតិត្រ វាសវ: មហារាជមានព្រះហ្គូទ័យ ជ្រាញ់នឹងសួរនូវ ប្រស្នាណា ចូរសួរនូវប្រស្នានោះ ចំពោះតថាគតចុះ តថាគត នឹងធ្វើនូវទីបំផុត នៃប្រស្នាទាំងនោះៗ ថ្វាយមហាបពិត្រហ្វន។

ចច់ ចឋមភាណវ៉ារ: ។

សក្តទេវរាជ មានចិត្តបរិសុទ្ធស្អាត តាំងពីកាលដែលយកកំណើតជាមាណពឈ្មោះ
 មាឃ: ក្នុងអចលម្រាម ក្នុងដែនមគធ: មុនពុទ្ធកាល ។

សុត្តនូចិដិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

(៩៣) តតវាតាសេ សក្តោ នេវាជមន្ត្រា ភតវតា ត់មំ ភគវន្តំ បឋមំ បញ្ចុំ អបុខ្លុំ កំ**ស**ព្រោជនា នុ ទោ មារិស នេង មនុស្សា អសុរា នាតា ឥន្ធុត្វា យេ ខ ពោ សធ្ បុដ្ធកាយ តេ អឋោ អឧឃ្នា អស់បត្តា អព្យព្ $(\mathbf{h})$ វិហែរម៉េ អហ៊ុរលេខ ងខ្ $\mathbf{e}^{(m)}$ នេសំ យោត់ អ៩ ខ ខាន សហា សធណ្ឌា សសខត្តា សព្យខជ្ឈា វិទាវត្តិ សវេវិនោត៌^(៤) ។ ឥត្តិ ស<u>ក្</u>តោ នេក្សត្ស នេក្ស នេញ មាន្ទ្^(៥) ។ នស្ប ភក្ស ចញ្ចុំ ខុឌ្តោ ត្យូតាសំ ឥស្សាមច្ចុំយសព្រោជនា ទោ នេងឧទ្ធស្នោ នេង ឧទ្ទស្សា អសារ ជាកា ឧទ្ធព្វា យេ ខេត្តេ សត្ថិ បុដ្ធកាយា គេ អេវេរា អឧណ្ឌា

១ ន. ទេវាសមិន្តោ ភពវន្តំ សមំ បឋមំ បញ្ចំ បុច្ចិ ។ ៤ ន. អវ្យបដ្ឈា ។ ម. អព្យ-បដ្ឋា ។ ៣ ន. ម. ចេ ។ ៤ ង. វេរិសោតិ ។ ៥ ន. ភពវន្តំ សម៌ បឋមំ បញ្ញំ អចុច្ចិ ។

ត្យុត្តសំជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

(៩៣) លុះព្រះមានព្រះភាគ ខ្រង់ប្រទាន៖កាសហើយ សក្ក. ទៅរាជ ជាធំជាងពួកទៅភា ក្រាបបង្គុំទូលសួរប្រស្វាជាដំបូងនេះ នឹងគ្រះ មានព្រះភាគថា បញ្ជិត្រព្រះអង្គទ្រង់និទុំត្ន ពួកទៅតា មនុស្ស អសុវ នាគ នឹងគន្ធព្វ ទាំងពួកជនច្រើនដទៃ ៗ មានធម៌អ្វីជាគ្រឿងចង់រួបរឹតុទុក បានជាពួកសត្វាំងនោះ សូម្បីប្រាប់ថា សូមឲ្យយើងទាំងឡាយ ជាអ្នក មិនមានពៀរ មិនមានអាជា មិនមានសត្រូវ មិនមានព្យាបាទ នៅដោយ មិនមានពៀវនឹងគ្នា ពួកសត្វទាំងនោះ តែងមានសេចក្តីប្រាញ់ យ៉ាងនេះ ជំងឺ ទោះបីមានសេចក្ដីប្រាជ្ជប្រាះ ក៏គង់សត្វទាំងនោះ នៅតែជាអ្នក មាន ពៀវ មានអាយ៉ា មានសត្រវ មានព្យាជា្ទ នៅដោយមា**ន**ពៀវ នឹងគ្នាដដែល ។ សក្កទៅរាជ ជាធំជាងពួកទៅតា បានទូលសូរប្រសា ចំពោះព្រះមានព្រះ**ភា**គហើយ ដោយប្រការដូច្នេះ ។ **លុះសក្តទៅ**រាជ នោះ បានទូលសូរប្រស្នាហើយ ព្រះមានព្រះភាគ ក៏ទ្រង់ព្យាក់រថា បពិត្រ ទេវានមិន្ទ ពួកទៅតា មនុស្ស អសុរ នាគ នឹងគន្ធព្វ ពំង ព្យុភជនច្រើនដទៃ ១ មានឥស្សា (សេចក្តីច្រណែន) នឹងមច្ចវិយ: (សេចក្ត តំណាញ់) ជាគ្រឿងចង់រួបរឹតុតេ បានជាពួកសត្តាំង៍នោះ សូម្បី ្រុក្សាថា សូមឲ្យយើងទាំងឡាយ ជាអ្នកមិនមានគៀរ មិនមានអាជ្ញា

សុក្កប្បក្កសុត្ត សក្កស្ស បញ្ញា រា វិគោ បញ្ញាវេយ្យករណ៍

អស់ខេត្ត អញ់ខេត្ត កំពេញ ខេត្ត អស់ខេត្ត នេះ ខេត្ត អស់ខេត្ត អស់ខេត្ត អស់ខេត្ត អស់ខេត្ត អស់ខេត្ត អស់ខេត្ត អស់ខេត្ នេះ ខេត្ត ខេត្ត អប់ខេត្ត អស់ខេត្ត អស់ខេត្ត អស់ខេត្ត អស់ខេត្ត ខេត្ត អស់ខេត្ត អស់

(៧) ឥតិហ សក្តោ ខេវាជម៌ខ្លោ ភក់ តោ ភាសិនិ អភិជខ្លិត្តា អនុមោធិត្តា ភក់ខ្លែំ ខុត្ត បញ្ជាំ អបុខ្លិ ឥស្សាមខ្លាំយំ បឧ មាសៃ គឺជំខាជំ គឺ-សមុខយំ គឺជានិគាំ គឺបក់ គឺស្មី ហំ^(២) សនិ ឥស្សាមខ្លាំយំ ហោន គាំស្មី ហំ^(២) អស់ត

ະ ម. បញ្សស្ស វេយ្យករណ៍ ។ 🌬-៣ ຊ. ម. ហ័ត់ ಏត្ថិ ។

សក្កប្បញ្ញសូត្រ ប្រស្នាច្រះឥន្ទ ទ្រះមានច្រះភាគទ្រង់ព្យាករប្រស្នា

មិនមានសត្រ មិនមានព្យាបាទ នៅដោយមិនមាន ពៀរនឹងគ្នា ពួកសត្វ ទាំងនោះ តែងមានសេចក្តី បាថាដូច្នេះឯង ទោះបីមានសេចក្តី ប្រាថា ដូច្នោះ ក៏គង់សត្វទាំងនោះ នៅតែជាអ្នកមាន ពៀរ មានអាជា មានសត្រវ មានព្យាបាទ នៅដោយមាន ពៀរនឹងគ្នាដដែល ។ លុះព្រះមានព្រះ អាគទ្រង់ព្យាក់ ខ្ញៅប្រស្នា ដែលសក្ក ទៅរាជ ជាធំជាងពួក ទៅតាក្រាប ទូលសួរដោយប្រការដូច្នេះ ហើយ ។ សក្ក ទៅរាជជាធំជាងពួក ទៅតា ក៏មានព្រះរាជហប្ទជ័យ ត្រេកអរតែរាយនឹងភាសិត បេស់ព្រះមានព្រះភាគ ថា បតិត្រព្រះមានព្រះភាគ ដំណើរ នុំដេហីយ បតិត្រព្រះ សុគត ដំណើរ នុំដេហីយ សេចក្តីសង្ស័យក្នុងប្រស្នាន់៖ ១ ព្រះអង្គបានត្នង់ផុត ហើយ សេចក្តី នៀង ធ្លាក់អស់ ហើយ ព្រោះបាន ស្តាប់ខ្លាំបញ្ហា បើយ្យាក់ណើរបស់ព្រះមានព្រះភាគ ។

(៩៤) លុះសក្ក ទៅរាជ ថាធំជាងព្យួក ទៅតា ខ្រង់គ្រេកអររីករាយ នឹងភាសិត របស់ព្រះមានព្រះភាគ ដូច្នេះ ហើយ ទើបស្បូរខ្លៀបស្ថា ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ តទៅទៀតថា បពិត្រព្រះអង្គ ្រង់និទ្ធិ សេចក្តីច្រណែននឹងសេចក្តីកំណាញ់ មានអ្វីជាហេតុ មានអ្វីនាំឲ្យកើត មានអ្វីជាកំណើត មានអ្វីបណ្តាលឲ្យកើត កាលបើអ្វីមាន ហើយ ទើប សេចក្តីច្រណែននឹងសេចក្តីកំណាញ់ កើតមាន កាលបើអ៊ីមិនមាន

សុត្តស្ថិដកេ ទីឃនិកាយស្យុ មហាវិគ្គោ

មុស្សិតខិរូល ខ ឈេងខ្លួ រ មុស្សិតខិរូល សេ ខេង-ឧមិន្ទ ចិយាម្យិយនិនានំ ចិយាម្យិយសមុនយំ ចំ• យា ម្បីយដាត់ គាំ ចំយា ម្បីយម្បក់ ចំយា ម្យីយេ $\mathbf{A} \hat{\mathbf{s}}^{(0)}$ រំយំ ជ ហោត់តំ ។ បំយាប្បីយំ បាន មារិស ក៏ជំនាន់ ក៏សមុនយំ ក៏ជាត់កំ ក៏បក់ ក៌ស្មី សត៌ ចំយាច្បីយំ ហោត់ គាំស្មឹ អសត់ ចំយាច្បីយំ ន យោត្ត ។ ច្ចាស់ ស ខេប្ចម្នៃ ឧទិច្ចម នទុសមុនយំ នន្ទវាតិកាំ នន្ទេៗភាំ នន្ទេ សត៌ ច្ចិយាស្ត្រិ យោង ដូ ដូ អូសង្គ ច្ចិយាស្ត្រិល្ចិ

១ 🤋 . បំណែញៀយេ ហ ំ ស់ស៊ី ។

សុគ្គស្វាជិក ទីឃង់កាយ មហាវគ្គ

ហើយ ទើបសេចក្តីច្រណែននឹងសេចក្តីកំណាញ់ ក៏មិនមានដែរ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់តបថា បញ្ចិត្តទ្រវានមិន្ទ សេចក្តីច្រណែន នឹងសេចក្តីកំណាញ មានសេចក្តីស្រឡាញ នឹងសេចក្នុស្ប ដើមហេតុ មានសេចក្តីស្រឡាញ នឹងសេចក្តីស្អប់នាំឲ្យកើត សេចក្រសព្វាញ និងសេចក្តីស្លប់ជាក់ណើត មានសេចក្តីសេទ្យាញ់នឹង សេចក្ដីស្តេចណាលឲ្យកេត កាលចេសេចក្ដីស្រឡាញ់ និងសេចក្ដីស្តួច មានហើយ ទើបសេចក្តីច្រណែននឹងសេចក្តីកំណាញ់ ក៏មានដែរ កាល ថេសេចក្តុស ឡាញ់នឹងសេចក្តីស្អប់មិនមានហើយ សេចក្តីច្រណែននឹង សេចក្តីកំណាញ់ ក៏មិនមានដែរ ។ បតិត្រព្រះអង្គទ្រង់និទ្ធិត្ត ចុះសេចក្ត ស្រទ្បាញ់នឹងសេចក្តីស្លួប មានអ្វីជាដើមហេតុ មានអ្វីនាំឲ្យកើត មានអ្វី ជាតំណើត មានអ្វីបណ្តាលឲ្យកើត កាលបើអ្វីមានហើយ ទើបសេចក្តី ស្រទ្យាញ់នឹងសេចក្តីស្តួប ក៏មានដែរ កាលបើអ្វី មិនមានហើយ សេចក្តីស្រឡាញ់នឹងសេចក្តីស្អប់ កមិនមានដែរ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ សេចក្តីស្រឡាញ់នឹងសេចក្តីស្អប់ មានធន្ទ: (សេចក្តីពេញចិត្ត) ជាដើម ហេតុ មានដន្ទ:នាំឲ្យកើត មានដន្ទ:ជាកំណើត មានដន្ទ:បណ្ដាល ឲ្យកើត កាលបើជន្ទុះមានហើយ សេចក្តីស្រឡាញ់នឹងសេចក្តីស្អប់ក៏ មានដែរ កាលបេចន្ទ:មិនមានហើយ សេចក្តីស្រឡាញនឹងសេចក្តីស្ប

សក្កប្បញ្ញសុត្ត សក្កស្ស បញ្ញា ភគវិតេ បញ្ហាវេយ្យករណ៍ $\mathfrak{a}$ (m $\mathfrak{s}$ $\mathfrak{s}$ ត៌សមុខយោ គឺជាត់ គោ គឺមករោ តាំស្មី សត់ ជាស្ពា យោត គាំស្ទឹមសត្ថខណ្ឌ ខណេខ្មែរ ទោ នេវានមិន្ត វិតក្តានិសាលា វិតក្តាសមុនយោ វិតក្តាជាតិ-ကော វិតក្តុប្បុករេ វិតក្តេ សត៌ ខណ្ឌ ហោតិ វិតក្តេ អស់ត ជយោ ជ ហោត់ត ា តែក្រោ បជ^(៤) មាសៃ ក់នៃលាលេ ក៏សមុខលោ កំពង់កោ កំបងវេ ភាស៊ី សត់ តែក្ដោ ហោត់ តាស្ទឹ អសត់ វិតក្ដោ ច ឈេន្ទ ៤ រួនយោ សេ ខេដ្ឋកូ ឧឧណិ-សញ្ជាស់ខ្លាន់ខែនេះ បបញ្សញ្ជាស់ខ្លាស់មុខបោ ប-បញ្ជស្នាស់ នៅ ខេត្ត ប្រសាស្ត្រាស់ នៅ ខេត្តក្រ មេចញូសញាសង្គ្លាយ សភិ វិត ក្តោ យោគិ មេមញ្. សញ្ញាស់ខ្លាយ អស់តំ វិត ក្ដោ ជ ហោតិតំ ។

១ ម. ដុស្នោ (ខា ប្រស ។ 🖢 ម. វិតក្ដោ (ខា ប្រស ។

សក្កប្បញ្ញាសូត្រ សក្កាញ្ញា គ្រះមានគ្រះភាគ ទង់ព្យាករប្រស្នា

ក៏មិនមានដែរ ។ បញ្ជិត្រព្រះអង្គិទ្រង់និទុំក្នុ ចុះគន្ទ: មានអ្វីជាដើមហេតុ មានអ៊ីនាំឲ្យកើត មានអ៊ីជាក់ណើត មានអ៊ីបណ្ដាលឲ្យកើត កាលបើអ៊ីមាន ហើយ ខន្ទ:ក៏មានដែរ កាលបើអ៊ីមិនមានហើយ ខន្ទ:ក៏មិនមានដែរ ៗ បពិត្រទេវានមិន្ទ ធន្ទ: មានវិតត្ត: (សេចក្តីត្រិះរិះ) ជាដើមហេតុ មាន វិតក្ក: នាំឲ្យកើត មានវិតក្ក:ជាកំណើត មានវិតក្ក:បណ្តាលឲ្យកើត កាល បើវិតក្លៈមានហើយ នន្ទ:ក៏មានដែរ កាលបើវិតក្លៈមិនមានហើយ នន្ទ: ក៏មិនមានដែរ ។ បញ្ចិត្រព្រះអង្គទ្រង់និទ្ធិក្ខុ ចុះវិតក: មានអ្វីដា:ដីម ហេតុ មានអ្វីនាំឲ្យកើត មានអ្វីជាកំណើត មានអ្វីបណ្តាលឲ្យកើត កាលបើអ្វីមាន ហើយ វិតកុ:ក៏មានដែរ កាលបើអ្វីមិនមានហើយ វិតក្ក:ក៏មិនមានដែរ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ វិត្ត: មានចំណែកនៃបបញ្ចូសញ្ញា (សេចក្តីសំគាល់ ប្រកបដោយធម៌ ជាគ្រឿងយឺតយុ $f^{(n)}$) ជាដើមហេតុ មានចំណែក នៃបបញ្ចូសញ្ហានាំឲ្យកើត មានចំណែកនៃបបញ្ចូសញ្ហាជាកំណើត មាន ចំណែកនៃមបញ្ចូសញ្ហាបណ្ដាលឲ្យកើត កាលបើចំណែកនៃមមញ្ចូសញ្ហា មាន ហើយ វិតក្តុ:ក៏មានដែរ កាលបើចំណែកនៃបបញ្ជូសញា មិនមាន ហើយ វិតភ្:ក៏មិនមានដែរ ៗ

១ សំដោយពត្តភ្ជាវិបរិត្តទាំង ១០៨។

សុត្តផ្តួចជិពេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

(។។) ខាត្តពត្តព្រះ ឧត ស្មា មួយ មួយ ខេត្ត សញ្ញា សង្ខានិពេជសារុប្បតាមិនិបដិបនិ បដិប្បញ្ យោត់តំ ។ សោមឯស្សំ ចាហ់^(a) នេកឧមិន្ទ នុវិនេជ ကြေးခြင့် ကြေးချိန်း ကို ကြေးချိန်း ကြေးခြင်း ကြေးချိန်း ကြေးခြင်း ကြေးချိန်း ကြေးချိန်း ကြေးချိန်း ကြေးချိန်း ကြေးခြင်း ကြေးခြင်း ကြေးချိန်း ကြေးချိန်း ကြေးချိန်း ကြေးချိန်း ကြေးခြင်း ကြေးခြင် នេកឧមិន្ ខ្មាំនេន វេលមិ សៅតទ្រំ មសៅតទ្ធិ នពេស្តី ខាស នេមខុធិន ខ្មែន សេធ សេវិតព្វិច អសៅត្តពុំចំ ។ សោមជស្សំ ចាហំ នេងជមិត្ត ឧវិ ដេជ វឌាមិ សេវិតពុំបំ អសេវិតពុំបំតំ ។ ឥត៌ ទោ ប នេះ ខ្យុំ គំពោ្ទ បដិច្ចុ ខ្យុំ ។ តេត្ត ឃំ ជ្ញា សោម**នុស្ស** «ទំ **ទេ** មេ សោម**នុស្ស** សេវៈតោ អកុសហ ជម្មា អភិវឌ្ឍន៍ តុសហ ជម្មា ចរិសាយខ្លីនាំ សិវរុច៌ សោមជស្សំ ជ សេវិតព្វំ ។ តន្ត

o-1 a. បហ ។ ម. ញហំ ។

សុគ្គត្តចំណា ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

(៩៥) បញ្ជាព្រះអង្គ ខ្ទេងនិទិត្ត កុះភិត្តប្រតិបត្តិយ៉ាងណា ទើប ឈ្មោះថា ជាអ្នកប្រតិបត្តិខ្លាបដិចទា ជាដំ លើដើសមគួរដល់ សេចក្ដី រលត់នូវចំណែកនៃបបញ្ចូសញ្ញា ។ បតិត្រទេវានមិន្ទ ត់ថាគត់សំដែង ឋា សោមនស្សមាន ៤ យ៉ាង៍ គឺសោមនស្សគួរសេពគប់ ក៏មាន មិនគួរសេពគប់ ក៏មាន បពិត្រទេវានមិន្ទ តឋាគតសំដែងីថា ទោមនស្ស មាន ៤ យ៉ាង គឺ គេមនស្សគ្រូវសេពគប ក៏មាន មិនគួរសេពគប ភិទាន បពិត្ររេវានមិន្ទ តឋាគត សំដែងថា 🛭 «បេក្ខាមាន ၆ យ៉ាង ពាក្យថា បពិទ្រទេវានមិន្ទ តថាគត សំដៃង៍ថា សោមនស្ស មាន ៤ យ៉ាង៍ គឺ សោមនស្សគួរសេពគប់ ក៏មាន មិនគួរសេពគប់ តឋាគតបាន**ពោលហើយ** ពាក្យដែលតឋាគត កមាន ដុច្រះនេះ ពោលមកយ៉ាង $\hat{\mathbf{s}}_{\hat{r}}^{\dagger}$ តេ គ្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ក្រោះថា បណ្ដា សោមនស្សទាំងពីរប្រការនោះ កក្ខុដឹងច្បាស់ នូវសោមនស្សណាថា កាលបើអាត្មាអញ សេពគបន្ទាសោមនស្សនេះ អកុសលធមិទាំងឡាយ តែងចំរើនដុះដាលឡើង កុសលធមិទាំងឡាយ តែងសាចសួន្យទៅ សោមនស្សបែបនេះ^(១) ភិក្ខុមិនគួរសេពគប**់ ។**

សំដោយកគេហសិតសោមនស្ស គឺសោមឧស្សអាស្រ័យទូវិផ្ទះ គឺតាមគុណទាំង ៥
 ប្រច្រែក្រុងទារទាំង ៦ ។

សក្កប្បញ្ញសុត្តំ ភគវិតោ បញ្ហាវេយ្យាករណ៍

យុំ ឌុស មេ មេ មេ ស្រានមហ្គុំ មុខ សេ ខេ មេ សេង សេវាតា អគុសលា ១ញា ១ ហែយៈ ត្តិ គុសលា ១ញា អភិវឌ្ឍន្ត័និ រៀវរូចំ សោមជស្សំ សៅនញ្ចំ ។ ឥន្ត យញ្ចេ សានៃញ៉ី សាំទាំ យញ្ចេ អាំងញ៉ី អាំទាំ យេ អាំងញោ អាទិល្យ មណ៌ត្តប្រ^(®)។ សោមឧស្សំ ចាញ់ នេងឧមិធ្ ឌុវិទេន វេខាមិ សេវិតព្វំចំ អសេវិតព្វំច័ត់ ឥត់ យន្តំ ကို ရှိ ရေးမေးကို မေးရိုင္ ကို ရ အေမာင္းကို တက္() នេងខេត្ត នុវិបេន នោម សៅត្រព្ធំប មសៅត្រព្ធំចិត្ត ។ နော် (တ ဗ(ဝန်း ကိုရို က်)ကျော် ဗင်းဇွ ကိုရို ၅

^{• ៖} អវិហារ សេ បណីឥតរេ ។ ម. អវិហារ តេ បណ៌ឥតរេ ។ ៤ ៖. បហំ ។ ម. ព្រំ ។

សក្កព្យក្លាស្វូត្រ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករប្រស្នា

សោមនស្ស ទាំងពីរប្រការនោះ ភិក្ខុដឹងច្បាស់នូវសោមនស្សណា ថា កាល បើអាត្មាអញ សេពគប់នូវសោមនស្សនេះហើយ អកុសល់ធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសុន្យទៅ កុសលធមិទាំងខ្យាយ តែងចំរើនឡើង ដូច្នេះ សោម-នសន្យបែបនេះ^(a) ភិក្ខុត្តរសេពគប ។ ក្នុងសោមនស្សគួរសេពគប់នោះ សោមនស្សដែលមានវិតក្ម: វិហរៈក៏មាន(*)សោមនស្សដែលមិនមានវិតក្ខ: មិនមានវិហារៈក៏មាន $^{(m)}$ េសាមនស្សុណា ដែលមិនមានវិតក្រៈ មិនមានវិហារៈ សោមនស្សនោះ ប្រសើរជាង ។ ក៏ត្រង់ពាក្យថា បពិត្រទេវានមិន្ទ តថាគតសំដៃង៍ថា សោមនស្សមាន ២ យ៉ាង៍ គឺសោមនស្សគួរសេពគប ក៏មាន មិនគួរសេពគប់ក៏មាន ដូច្នេះ នេះ តថាគតពុនពោលហើយ ពាក្យ នោះដែលតថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង 🛪 ចុះត្រន៍ ពាក្យថា បពិត្រទេវានមិន តថាគតសំដៃងថា ទោមនស្សមានពីរយ៉ាង៍ គឺ ទោមនស្បត្តរសេពក៏មាន មិនគួរសេពក៏មាន ដូច្រះនេះ តថាគតបានពោល ហើយ ៣ក្សដែលតថាគតពោលមកយ៉ាងខ្មុះ តើព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី។

សំដោះយកនេត្តម្មសិតសោមតស្ស គឺសេចក្តីគ្រេកអរអាស្រ័យនូវនេត្តម្ម: គឺការបេញបាក
 កាមគុណទាំង ៥ របស់កុគ្គលដែលច្រកបដោយវិបស្សទា ។ ៤ បានដល់សោមនស្សដែល
 កើតដោយអំណាបនេត្តម្ម: វិបស្សទា អនុស្សតិ នឹងបឋមដ្ឋាន ។ ៣ បានដល់សោមនស្ស
ដែលកើតដោយអំណាប់ខុតិយដ្ឋាន គតិយដ្ឋាន ។

សុគ្គនូបិជិពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

ត្ត យំ ជញ្ជា នោមជុស្ស៊ី ៩ទំ ទោ មេ នោមជុស្ស៊ី

សេរ មេឃមហ ខតិ មម្រើខ្មី យទេលា ខតិ

ច្ចាំស្នា ស្ត្រ នេះមនុស្ស ន ស្មេន្ទ ។

តត្ ឃុំ ៩៣០ នេ**មជុស**្តិ៍ ៩ទំ ទោ មេ នោមជុស្ស៊ី

សេវតោ អគុសលា ជញ្ញា ចរិហាយន្តិ គុសលា

ឌមា អភ្ជឌ្ឍន្តីត រៀវរូច នោមជស្បំ សៅត្តទំ ។

အန္တ ယးက္နာ $^{(0)}$ ည႑ိဳအက္ကို ည႑ိဳတ္ဖိုး ယးက္နာ $^{(b)}$ မာ္ပိ-

ត្ត អាចារំ យេ អាតក្តេ អាចារេ មណិតតរេ។

១.៤ ម. យ៍ បើ ។

សុត្តស្តីជំពក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

គ្រោះថា បណ្តា គេមនុស្ស គំនីពីរ នោះ កិត្តដ៏ន៍ឲ្យាស់នូវ គេមនុស្ស ណា

៤ កាលបើអាត្មាអញ សេពនូវ គេមនុស្ស នេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ

តែងចំរើនដុះដាល់ឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យ ទៅដូច្នេះ
គេមនុស្សបែបនេះ (១) កិត្តមិនគួរសេព ។ បណ្តា គេមនុស្ស ទាំង
ពីប្រេការ នោះ កិត្តដឹងច្បាស់នូវ គេមនុស្ស ណាថា កាលបើអាត្មាអញ
សេពន្ធ ពេមនុស្ស នេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យ ទៅ
កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចំរើនដុះដាល់ឡើង ដូច្នេះ គេមនុស្សបែប
នេះ (២) កិត្តគួរសេព ។ ក្នុង គេមនុស្ស ដែលគួរសេព នោះ គេមនុស្សបែប
នេះ (២) កិត្តគួរសេព ។ ក្នុង គេមនុស្ស ដែលគួរសេព នោះ គេមនុស្ស ដែល
មានវិតក្តុះ វិហារៈ (៣) ក៏មាន គេមនុស្ស ដែលមិនមានវិតក្តុះ វិហារៈ (៤) ក៏មាន
គេមនុស្ស ណា ដែលមានវិតក្តុះ វិហារៈ គេមនុស្ស នោះប្រសើរជាង ។

សំដោយកគេហស់តទោមនស្ស តីទោមនស្សអាស្រ័យនូវផ្ទះ គឺ កាមគុណទាំង ដ
ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងទារទាំង៦របស់បុន្តលដែលមិនបានទទួលនូវអារម្មជាវីខារចំត្ត ។ ២ សំដោយក
នេក្ខម្មសិតទោមនស្ស គឺទោមនស្សដែលអាស្រ័យនូវនេក្ខម្មៈ ដែលកើតឡើងដល់បុគ្គលដែល
ទទួល អន់ចិត្តព្រោះហេតុតែក្របានសម្រេចនូវអរិយកូមិ ។ ៣ បានដល់ទោមនស្សដែលកើត
ដោយអំណាចខេត្តម្មៈ វិបស្សនា អនុស្សតិ នងបឋមដ្ឋាន ។ ៤ បានដល់ទោមនស្សដែល កើត
កើតឡើងដល់បុគ្គលដែលប្រកបដោយវិបស្សនា ប្រាថ្នានូវអរហត្តផល ្រីពុកជាប្រឹងច្រែង
យ៉ាងណា ក៏នៅតែមិនសម្រេចដ្ឋបបំណង ។

សក្កប្បញ្ញសុត្ត សក្កស្ស បញ្ញា ភគរិពោ បញ្ហាវេយ្យករណ៍ នោមនេះ ្ស ទី នេងជមិត្ត នុវិធេន នោមិ សៅ-តេញ្ចំ ម សេវិតព្វ័ធ៌ ឥគ៌ យុន្តំ វគ៌ ឥឧមេតំ បដិច្ វុត្ត។ ជ្រេះ គ្នា ទាហ់ នេកនមិន្ទ ផ្ទៃនេះ នោមិ សេវិ. តព្ថំ អសៅតព្វំចិត ។ ឥត ទោ បធេត វត្ត គៅញ្ចេ បដិច្ចុវត្តំ ។ គគ្គ យំ ជញ្ញា ឧបេក្ខំ ៩មំ ទោ មេ នពេយ្ញ ទេវេឌ អយ្មស្ស ខេត្ត អង្គរដ្ឋ យ ឌមា ឧត្តរាយខ្មុំនូ ត្រុង ៩ឧមទា ខ មេរួមសា ឯ តត្ត យំ ជញ្ជា ឧបេត្តិ ៩មំ ទោ មេ ឧបេត្តិ សេវ នោ អគុសលា ឧញ្ ខេរិហាយឆ្នំ គុសលា ឌស៊ ងម្នុឌីរិឌ្ឌ ស្ដាំស ៩ពេយ៉ា ទេរួងឃំ ឯ

សក្កប្បញ្ញសូត្រ សក្កបញ្ញា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យួកប្រេស្នា

ក់ត្រង៍លាក្យូថា បពិត្យ ទេវានមិន្ទ តថាគត សំដែងថា ទោមនស្សមាន ២ យ៉ាង គឺ នោមនស្សគួរសេព ក៏មាន មិនគួរសេព ដូច្នេះនេះ ត្រូវគេត្រានគោលហើយ ភាក្សានោះដែលត្រង់គេតេយាល ហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។ ចុះត្រង់ពាក្យថា ខេកនមិន្ទ តថាគត សំដែងថា ១បេក្ខាមាន ៤ យ៉ាង៍ គឺ១បេក្ខា គ្រាសេព ក៏មាន មន្ត្រស្រព ក៏មាន ដ្ឋបេះនេះ ត្ឋាគត្បូន ពោល ហើយ ពាក្យដែលតថាគត ពោលមកយ៉ាង $\hat{\mathbf{s}}_{i}^{\dagger}$ េត ព្រោះអាស្រ័យ ហេតុអ្វី ។ ព្រោះថា បណ្ដាទបេក្ខាទាំងពីរប្រការនោះ ភិក្ខុដឹងច្បាស ន្ទុវទ្ធបេក្ខាណាថា កាលបើអាគ្មាអញ សេពន្យុទ្ធបេក្ខានេះ អកុសល ធមិទាំងទ្បាយ តែងបំរើនដុះដាល ឡើង កុសលធមិទាំងទ្បាយ តែងសាប-សុន្យទៅ ដូច្នេះ ឧបេក្ខាបែបនេះ កិត្តមិនគួរសេព^(១) ។ បណ្តា ឧបេក្ខា ទាំង ពីរប្រការនោះ ភិក្ខុដ៏ង៍ច្បាស់នូវទមេត្ខា**ណា**ថា កាលបើអាត្មាអញសេព នូវទបេត្តានេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ ទាំងទ្បាយតែងចំរើនដុះដាលឡើងដូច្នេះ ទលេក្ខាបែបនេះ កក្តុគួរសេត^(៤)។

១ បានដល់គេហសិតឧបេក្ខា គឺឧបេក្ខាដែលអាស្រ័យខ្លះផ្ទះ គឺកាមគុណកើតឡើងដល់ បុគ្គលដែលខ្លៅល្ងង់ ក៏ដាប់ស្អិតក្នុងឥដ្ឋារម្មណ៍ មិនមានត្រឡប់ថយក្រោយវិញ ដូចរុយដែល ជាប់ចិត្តដឹងស្កៈអំពៅ ។ ៤ បានដល់ខេត្តម្មសិតឧបេក្ខា គឺឧបេក្ខាដែលសម្បយុត្តដោយ វិបស្សតញាណមិនត្រេកអរ នឹងឥដ្ឋារម្មណ៍ មិនស្អប់អនិដ្ឋារម្មណ៍ ។

សុត្តស្ថិតិកេ ទីឃុំស្វិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

តត្ថ យ ញេ សាត្រក្តុំ សារិចារំ យ ញេ អាត្រក្តុំ អារិចារំ យំ អាតក្តេ អាចារ មណិត្តក្រ ។ ជុមេគ្និ ១១១ នេវានមិន្ទ នុវិយេន វេលាមិ សេវិតព្វំបំ អសេវិតព្វំប័ត៌ ។ ឥត យន្ត់ វត្ត ឥឧមេត មេដិច្ច វត្ត ។ ស់បែជិចនោ ទោ នេវាជម៌ឆ្លូ ភិក្ខា បបញ្ជូសញាសន្ធាធិពោធសា-រុប្បាតាមិនិមជិមន៍ បដិមណ្ឌ ហោត់តំ ។ ឥត្តំ ភភភ សក្សសុ នេវានមិន្ស្ស បញ្ញុំ បុឌ្ពោ ព្យុកាស៍ ។ អត្តមយោ សក្តោ នេវានម៉ាញេ ភក់ពោ ភាសិត ិស្សា មេត កង្ខា កែ**តា** កម្ពិកា**ថា កក**់គោ **ខ**ញ្ញាត្រាស់ សុត្វាតិ ។

សុគ្គន្តបំដាក់ ទីបេនិកាយ មហាវគ្គ

ក្នុង 🕫 បក្ខាដែលគួរសេ**ពនោះ 🗣 បេ**ក្ខាដែលមានវិតក្ល: វិចារ: ^(១) ក៏មាន ទបេក្ខាដែលមិនមានវិត្តភ: វិហរៈ $(lat{b})$ ក៏មាន ទបេក្ខាណា ដែលមិនមាន វិតក្ត: វិတារ: ទបេក្ខានោះប្រសើរជាង 🛪 ក៏ត្រង់ពាក្យថា បពិត្រទេវានមិន្ទ តថាគតសំដែងថា ១បេក្ខាមាន ៤ យ៉ាង គឺ១បេក្ខាគួរសេព ក៏មាន មិនគួរសេព ក៏មាន ដូច្នេះនេះ តថាគតជានពោលហើយ ពាក្យនោះ ដែលតថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។ បញ្ចិត ទេវាមិន្ទ កិត្តលុះតែប្រតិបត្តិ យ៉ាងនេះឯង ទេបឈ្មោះថាជាអ្នកប្រតិបត្តិ ន្ទវេបដិបទា ជាដំណើរដ៏សមគួរ ដល់សេចក្តីរំលត់ នូវចំណែកនៃ បបញ្ចូសញ្ហា ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ព្យុកវន្ទប្រស្នា ដែលសត្ត-ទេវរាជ ជាធំជាងីត្តកទេវតា ទូលស្ករហើយ ដោយប្រការដូច្នេះ ។ សត្ថ ទេវរាជ ជា ចំជាងីពួក ទេវតា ក៏ពេញព្រះរាជហឫទ័យ ត្រេកអរ រីករាយ នូវតាសិតរបស់ព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ដំណើរនុះ យ៉ាង៍ហ្នឹងហើយ បញ្ចិត្រព្រះសុគត ដំណើរនុះ យ៉ាង ហ្នឹងហើយ សេចក្តីសង្ស័យក្នុងប្រសាន្ទ៖ ១ ព្រះអង្គ័ បានធ្ងង់ផុត ហើយ សេចក្តី នឿង ទួលក៏អស់ ហើយ ក្រោះ ជនស្ថាប់នូវបញ្ជាព្យាក់វណ៍វបស់ ត្រុះមានត្រុះភាគ ។

១ បានដល់ ឧបេក្ខា ដែលកើតដោយខេត្តម្មវិបស្សនា អនុស្សតិ នឹងបឋមដ្ឋាន ។ ៤ បានដល់ ឧបេក្ខា ដែលកើតដោយអំណាប់ឈាន មានទុតិយដ្ឋានដាដើម ។

សក្កប្បញ្ញសុត្ត សក្កស្ស បញ្ញា ភគវភោ បញ្ហាវេយ្យករណ៍

(៩៦) ៩និហ សក្តោ នេ**វានមំ**ខ្លោ ភ**កវតោ ភា-**សំនំ អភិនន្តិតា អនុមោធិត្តា ភគវន្ត ខុត្តា បញ្ជ អបុទ្ធិ តាខំបដ់បញ្ជា បន មាសៃ ភិក្ខា ថាតិមោក្ខា. សំរាយ បដ៌បន្ទោ ហោត់ត **។ ភាយសភ**ទារំ ១ ហំ នេកឧទិន្ទ ខ្មាំនេខ វេខាទិ សេវិតពុំចំ អសេវិតពុំចំ តពុំជិ អសេរិតពុំជិ បរិយេសជំ ចាមាំ នេវាជមិន នុវិយេជ វេខាមិ សេវិតព្រំ អសេវិតព្យុំ ។ កាយសមាយាវ ចា ហំ នេវា ឧមិន្ទ ដុ ដែល វេលាមិ សេវិតព្វំ ម សេវិតព្វំ. ប់តំ ឥត់ ទោ បនេត់ វុត្ត កើញ្ចេស បដ្ដី វុត្ត ។ ត្ត យ ជញ្ញា **តាយសមា**ទារំ ឥម័ **ទោ** មេ តាយ-សមាទារ សេវៈតោ អគុសលា ១ម្នា អភិវឌ្ឍភ្ន

សក្កប្បញ្ញសូត្រ សក្កប្បញ្ញា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករប្រស្នា

(៩៦) លុះសក្កទៅកដ ជាធំជាងីពួកទៅតា ត្រេកអរភេក**យ** នឹងកាសិត របស់ព្រះមានព្រះកាគ ដូច្នេះហើយ ទើបក្រាបទូលសួរនូវ ប្រស្មាត ទៅទៀត ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គ ទ្រង់និទ្ធិត្ ចុះកក្ខិប្រតិបត្តដូចមេច ឈ្មោះថាអ្នកប្រតិបត្ត ដើម្បីសង្គ្រឹមក្នុធិប្បតិ្ត ។ បពិត្រេះ ពេរនមិន្ទ តថាគតសំដៃង៍ថា កាយសមាចារ (មារយាទ **ថ្^រកាយ) មាន៤ ហ៉េង៍ គឺកាយសមាហារ គួរសេពក៏មាន មិ**នគួ*រ* សេពភ៏មាន បពិត្រទេវានមិទ្ទ តឋាគតសំដែង៍ថា វប៊ីសមាបារ (មារ-យាទផ្ទៅវាហា)មាន ៤ យ៉ាង៍ គឺវិចីសមាបារ ដែលគួរសេពក៏មាន មិនគួរ សេពក៏មាន បញ្ចិត្រទ្រវានមិន្ទ តថាគតសំដៃង៍ថា បរិយេសនា (ការស្វែងកេ) មាន ៤ យ៉ាង៍ គឺបរិយេសនា គូសេពក៏មាន មិនគួរ សេពក៌មាន ។ ចុះត្រង៍ពាក្យថា បញ្ចិន្នេកនមិន្ទ តថាគតស់ដែងថា កាយសមាហាវ មាន៤ ហ៉េង គឺកាយសមាហាវ គួរសេព ក៏មាន មិនគរ សេព ក៏មាន ដូច្នេះ នេះ តថាគត់បាន ពោល ហេយ ពាក្យ ដែលតថាគត ពោលមកយ៉ាងនុះ គេព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ព្រោះថា បណ្ដាកាយសេមាហារ ទាំង ៤ ប្រការនោះ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ នូវកាយ សមាចារណាថា កាលបើអាគ្នាអញ សេពនូវកាយសេមាខារនេះ អក្-សលធម៌ទាំងទ្បាយ តែងចំរើនដុះដាល ឡើង កុសលធម៌ទាំងទ្បាយ តែង

សុត្តស្ត្រិជិពេ ទីឃនិកាយស្យូ មហាវិគ្គោ

យុទ្ធ ខេត្ត ខេត្ត ខាងខេត្ត ខាងខេត្ត ខេត្ត

ន សេវិតញ្ជា ។ ឥត្ត ឃុំ ជញ្ជា កាលសមាទារំ **៩**ម៉

េស មេ កាយសមាខារំ សេវៈតោ អកុសហ ជម្នា

យសមាខារោ សេវិតញ្ជោ ។ គោយសមាខារំ ខារាំ

នេវាឧមិន្ទ នុវិខេន វនាម សេវិតព្វំច អសេវិតព្វំច័ត្ត ។

ចាញ់ នេងឧត្តិ ខ្សានេ នេង សេរុខស្និ មទេវិ-

តាំព្រំ ។ ឥត្ហា ម នេះ វត្ត កាំ ញ្ចេំ មជិច្ច វត្ត ។

ត្យុត្តភូមិជា ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

សាបសូន្យទៅ ដូច្នេះ កាយសមាចារបែបនេះ កិត្តមិនគួរសេព^(១) ។ បណ្តាតាយសមាចារ ទាំង ៤ ប្រការនោះ ភិក្ខុជំង់ច្បាស់ នូវតាយ សមាថារណាថា កាលបើអាគ្នាអញ សេពនូវកាយសមាថារនេះ អក្-សលធម៌ទាំងទ្យាយ តែងសាបសុខ្យលៅ កុសលធម៌ទាំងទ្យាយ តែងចំរើន ដុះដាល ឡើង ដូច្នេះ កាយសមាចារបែបនេះ ភិក្ខុតួរសេព (២) ។ ក៏ត្រង៍ ពាក្យថា បញ្ចិន្ទ្រមានមិន្ទ តថាគតសំដៃងថា កាយសមាចារ **៤** យ៉ាងី គឺកាយសមាហាវ គួរសេពក៏មាន មិនគួរសេពក៏មាន ដូច្រេះនេះ តថាគត់ជាន ពោល ហើយ ពាក្យ នោះ ដែលតថាគត ពោល ហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។ ចុះត្រង់ពាក្យថា បពិត្រទេវានមិន្ទ តថាគតសំដែងថា វចិសមាចារមាន ៤ យ៉ាង គឺ ចើសមាចារ ដែលគួរ សេពក៍មាន មិនគួរសេពក៍មាន ដូច្នេះនេះ ត្រប់គត់បានពោលហើយ ពាក្យដែលគថាគត ពោលមកយាង៍នុះ តេព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។

១ ការប្រព្រឹត្តិបាណាតិហាត អទិន្នាមាន កាមេសុមិក្លាយ៖ នឹងការប្រព្រឹត្តិឥន្នងសិក្ខាបេទជា បណ្ណត្តិវិជ្ជ: ចំពោះកាយទារ ហៅថា ការបស់មាយរដែលមិនគួរសេព ។ ៤ ការរៀរហាក អំពើអំបាលនោះមានបាណានិបាតជាដើម ចំពោះកាយទារ ហៅថា កាយសមាយរគួរសេព ។

សក្កប្បញ្ញសុត្ត ភគវិតោ បញ្ហាវេយ្យករណ៍

ត្ត យុំ ៩ឃាំ ខ្មែសស្សា មុំ ស្រ គេ ខ្មែសស្សា ខេ សេវតោ អគុសលា ជម្នា អភិវឌ្ឍត្ត គុសលា ជម្នា ត្តាណ្ឌ ខ្លួន ត្សាស្រែ ភ្នេកស្តេស ខ ក្សេងយើ ឯ តត្ត យំ ៨ញា វិច្ចសមាទារំ ៩មំ ទោ មេ វិច្ចសមាទាវិ សៅតោ អគុសលា ខម្មា ១រំខាយខ្លំ កុសលា ឧញ្ អភិវឌ្ឍផ្តុំនៃ ឯវេធ្រា រដ្ឋអាចារោ សេវិ-ត្រោ ។ រត្តសមាលា ខាល់ នេងឧមិន្ ខ្មី នេង វេលាមិ សេរីតព្ថំ អសេរិតព្ថ៌ត ។ ឥត យន្ត វត្ត ឥន្ទមេត បដ្ច រុស្តិ ។ បរិយេសជំ ចាមាំ នេកជម៌ធ្ នុវិធេជ វេខាមិ សេវិតព្ំូចិ អសេវិតព្ំុចិតិ ។ ៩គិ ទោ មេ េត

សក្កព្យញ្ញសូត្រ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករក្រស្នា

ព្រោះថា បណ្ដាវចឹសមាចារ ទាំង ៤ ប្រការនោះ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ នូវវិចិសមាថាណោថា កាលបើអាត្មាអញ សេវានូវវិចិសមាថាវនេះ អក្-សលធម៌ទាំងទ្យាយ តែងចំពើន ដុះ±ាលឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ ដូច្នេះ វិចិសមាថាវេបបនេះ ភិក្ខុមិនគួរសេត^{(១}) ។ បណ្ដារចិសមាចារ ទាំង ៤ ប្រការនោះ ភិក្ខុជឹងច្បាស់ នូវវិចិសមាចារ ណាថា តាលបើអាត្មាអញ សេពន្យូវថ្ងៃសមាលានេះ អកុសលធមិទាំង ទ្យាយ តែឥសាបសុន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងទ្យាយ តែងចំរើនដុះដាលទៀង ដូច្នេះ វិចិសមាចារបែបនេះ ភិក្ខុគួរសេត^(៤) ។ ក៏ត្រង៍ពាក្យថា បញ្ចិត ទេវានមិន្ទ តថាគតសំដែងថា វិចិសមាលាមាន ៤ យ៉ាង គឺវិចិសមាលាវ គុរសេពក៏មាន មិនគុរសេពក៏មាន ដូច្នេះនេះ ត្រប់ាគតពោលហេយ ពាក្យនោះ ដែលតថាគតពោលហើយ ក្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯឪ ។ ចុះត្រង់ពាក្យថា បពិត្រទេវានមិន្ទ តថាគតសំដែងថា បរិយេសនាមាន ២ យ៉ាង៍ គឺបរិយេសនាគួរសេព ក៏មាន មិនគួរសេព ក៏មាន ដូច្នេះ

ទេវចឹទុក្ខវិត ៤ យ៉ាង មានកុសាវាទជាដើមនឹងការច្រព្រឹត្តិពន្ធងសិក្ខាបទ ដែលព្រះអង្គទ្រង់ បញ្ហិត្តហើយ ចំពោះវិចីទ្វារ ហោវា វិទិសមារាដែលមិនគួរសេព ។ ៤ ការវៀរហាក វិចីទុក្ខវិត ៤ យ៉ាង មិនប្រព្រឹត្តិពន្ធងសិក្ខាបទ ដែលព្រះអង្គទ្រង់បញ្ហាត្តហើយចំពោះវិចីទ្វារ ហៅវា វិចីសមាលាដែលគួរសេព ។

សុគ្គន្តចិដិកេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

វត្ត កាំ ញេត្ត បដិច្ច វត្ត ។ តត្ត យំ ជញ្ញា មរិយេ-សនំ ៩៩ ទោ មេ បរិយេសនំ សេវាតោ អកុសលា ឌស៊ា ងងរុឌីទ្រី ស្មាល ឧស៊ា តរុសាលទ្ទ័ឌ្ឌ វារវិស ចុះ លេសជា ន សេរិតញា ។ តុត្ត យំ ជញា មរិយ សន៍ ៩៩ ខោ មេ បរិយេសនំ សេវ គោ អគុសលា ឌតាំ ឧរ្សាលថ្មី យមសា ឌតាំ ងម្យងីខ្មែង វា្រិស មរិយេសនា សេវិតញា ។ មរិយេសនំ ទាមាំ នេវានៈ គ្នា ខ្សុំ នេះ នោះ សៅត្រព្យំ អសៅត្រព្យំតំ ។ នត់ លេខ រ៉ុន្ត មុខ គេង ឧក្ខំ រ៉ុន្ត ។ វារូឧក្ខ សេ សេ ខេម-ជមន្ត ភិក្ខា ចាត់មោត្តសំរាយ បដិចន្ថោ ហោត់តំ។

សុត្តនូចិជិក ទីឃនិកាយ មហាវិត្ត

es តឋាគតជា្នពោលហើយ ពាក្យដែលតឋាគតពោលមក ហ៉េង៍នុះ តើព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ព្រោះថា បណ្ដាបរិយេសនាទាំងពីរប្រការ នោះ ភិក្ខុដ៏ងីច្បាស់ នូវបរិយេសនាណាថា កាលបើអាគ្មាអញសេព នូវបរិយេសនានេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចំរើនដុះដាលឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ ដូច្នេះ បរិយេសនាបែបនេះ ភិក្ខុមិនគួរសេត^(១) ។ បណ្តាបរិយេសនាទាំងពីរប្រការនោះ ភិក្ខុជំងឺច្បាស់ ន្ទវបរិយេសនាណាថា កាលបើអាត្មាអញ សេពន្ទវបរិយេសនានេះ អកុសលធមិទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ កុសលធមិទាំងឡាយ តែង ចំរើនដុះងាលឡើង ដូច្នេះ បរិយេសនាបែបនេះ ភិក្ខុគួរសេត $^{(\mathbf{k})}$ ។ ក៏ត្រង់ពាក្យថា បពិត្រទេវានមិន្ទ តថាគតសំដៃង៍ថា បរិយេសនា មាន ពីវយ៉ាង៍ គឺបរិយេសនា គួរសេពក៏មាន មិនគួរសេពក៏មាន ដូច្នេះ នេះ តហាគត បាន ពោល ហើយ *ពា*ក្យ នោះ ដែលតថា **គត** ពោល ហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង៍ ។ បញ្ជិត្រេវានមិន្ទ ភិក្ខុអ្នកប្រតិបត្តិយ៉ាង៍ នេះ ទេប ឈ្មោះថាជាអ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រីមក្នុង៍លាត់មោត្ត ។

១ បានដល់អនុវិយបរិយេសនា ការស្វែងរកមិនប្រសើរ គឺការស្វែងរកបុត្រ ភរិយា ទ្រព្យ ជាដើម ។ ៤ បានដល់អរិយបរិយេសនា ការស្វែងរកដ៏ប្រសើរ គឺការស្វែងរកព្រះនិទ្ធាន ។

សក្កឲ្យក្លសុត្តំ សក្កស្ស បញ្ញា ភគវិតោ បញ្ហាវេយ្យាករណ៍

(៩៩) ៩ខ្ពួជព្រះ (๑) ឧប សុរុស ភូឌុ ។ ខ្ចុំយ-ညိဳးကလ ဗေဆိဗၤည္ ဟောန်ာန္နာ ၅ ဇေနာ္ရွိကေလ႐ွိ ႏွစ် ចាស់ នេងឧមិន្ទ នុវិធេន នោម សេវិតព្ទំ មសេវិតព្ទំ-ចំ^(៤) ។ សេតា ញេយៀ សខ្លំ ខាស់ នេងឧមិទ្ធ នុរិ គេឧ នោទ សេវិតព្រំ មសេវិតព្រំ ។ ឃាន់ញ្ញេយ្យំ គន្ធំ ទាហំ នេងឧមិត្ទ ឌុវិខេន នោម សេវិតព្ទំ អសេវិ-តេញ្ជុំ ។ ជិស្វាញ្ញេស្សស្រុំ សស្រាំ ខេស្នមិន្ទ ។ បេ ។ កោយវ៉ាញ្ញេយ ដ្រៃដូទ្ធំ ទាស់ នេកឧមិន្ទ ។ មេ ។ ម នោះ ញ្ចេញ នម្មុំ នា ទាំ នេកឧមិន្ទ នុវិ នេ ន នៃមិ សៅតព្ថ៌ អសៅតព្ថ៌ត ។ ឃុំ វុត្តេ សក្ដោ នេវន-ម៉ុន្តែ អកវន្តិ វាសនប្រេន មុឝសារី សេ អសុ មន្ទ កក់ សន្តិ៍ ត្តេន កាស់តស្ស ឃុំ វិត្តាវេន អគ្គ

^{• 9.} ឥត្ថំ ភគវា សក្កស្ស ទេវាសមិទ្ធស្ស បញ្ញាំ ចុះដ្ឋោ វ្យាកាសិ ។ អត្តមគោ សក្តោ.... អកុក្ខិ ។ កច់បដិចគ្នោតិ ទិស្សតិ ។ ម. ឥត្ថំ ភគវា ។ បេ ។ កច់បនិ-បញ្ញោតិ ទិស្សតិ ។ ៤ ម. សព្វត្ថ អសេវិតព្វំបីតីតិ ទិស្សតិ ។

សក្កបា្ញស្នូត្រ សក្កបា្ញ្ហា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករប្រស្ពា

(៩៧) បញ្ជាត្រព្រះអង្គ ទ្រង់នំទុំក្ខ ចុះភក្បុបតិបត្តដូចមេច ទើប ឈ្មោះថាជាអ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីសេចក្តុសង្គ្រម ក្នុងឥន្ទ្រិយ ។ បតិត្រ ទេវានមិន្ទ តថាគតសំដែងថា រូប្រាម្មណ៍ ដែលគួរដឹងច្បាស់ ដោយក្អែ មាន ៤ យ៉ាង គឺរូជាវម្មណ៍ ដែលគួរសេពក៏មាន មិនគួរសេពក៏មាន 🗴 បពិត្រទេវានមិន្ទ តថាគតសំដៃង៍ថា សទ្ធារម្មណ៍ ដែលគួរដឹងច្បាស់ ដោយត្រចៀក មាន ៤ យ៉ាង៍ គឺ សទ្ធារម្មណ៍ ដែលគួរសេពក៏មាន មិនគួរ សេពក៌មាន ។ បញ្ជិត្រទេវានមិន្ទ តថាគតសំដែងថា គន្ធារម្មណ៍ ដែលគួរដឹងច្បាស់ដោយច្រមុះ មាន២ យ៉ាង គឺ គន្ធារម្មណ៍ ដែលគួរសេត ក៏មាន មិនគួរសេពក៏មាន ។ បញ្**ត្រ**ទេវានមិន្ទ តថាគតសំដែងថា រសារម្មណ៍ ដែលគួរដឹងច្បាស់ដោយអណ្តាត ។ បេ ។ ប់ពិត្រទេវានមិន្ទ តថាគតសំដែងថា ដោដ្យាម្មេណ៍ ដែលគួរដឹងច្បាស់ ដោយកាយ เบ ๆ ชติโดเจก่อยิ่อู ดชาดดงในฉีชา ฉษาเษณ์ ในเง គរដឹងច្បាស់ដោយចិត្ត មាន ៤ យ៉ាង៍គឺ ធម្មារម្មណ៍ ដែលគួរសេពក៏មាន មិនគួរសេពក៏មាន ។ កាលព្រះមានព្រះភាគ ្រុងត្រែសយ៉ាងនេះហើយ សត្តទៅរាជ ជាធំជាងីពួកទៅតា បានក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះកាគ ដូច្នេះ ថា បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ធម៌ដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងដោយ សង្គេបនេះ 🧃 ព្រះអង្គ អាចដ៏ង៍សេចក្តីច្បាស់ ដោយពិស្តារយ៉ាង៍នេះបាន

សុត្តនូមិ៨កេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិញ្ហា

អាជាខាមិ យដារិតូ ឯទើ ឧយុរ្យាល្រឹរិតូ ទេវេខេ អគុសល ឧញ្ អភិវឌ្ឍន្នំ គុសលា ឧញ្ទា បរិហា-យដ្ឋីត ស្សារ៉ុខ ខេត្តព្រៃញ វ្លំ ន សេវិត្សំ ។ យដា-វុបញ្ហា ទាន ខេត្តវិញ្ហេប្សំរុខំ ជ សេវតោ អកុសហ ឌតា តរួលាលខ្ញុំ ដេសហ ឌតិ ងម្បង្ស័ខ្លុំ គ្នារិត្តិ င်းသည်။ ကောက် နှင့် ကောင်းရှိ ၈ က သော အောင်းမှ အောင်းမှာ အောင်းမှ အောင်းမှ အောင်းမှ အောင်းမှ အောင်းမှာ အောင် ភពន្ល^(១) សោតវិញេយ្យំ សន្ទំ សេវាតោ ។ បេ ។ ឃានវិញ្ញេញ កន្ទំ សេវៈគោ ។ ចេ ។ និក្សិញ្ញេញ រៈសំ សេវា នោ ។ មេ ។ កាយវិញ្ញេញ ដោដ្ឋព្វ សេវ គោ ។ មេ ។ ម ភេវ ពោយ្យំ ខម្មុំ សេវ គោ អគុសលា ជញ្ញា អភាវឌ្ឍន្នំ គុសលា ជញ្ញា បរិហា-ណខ្លីន្ទ ត្សារៃខោ ឧបស្សយោណៀ ខគ្រៅ ខ មេរួនយើ រ

១ ៕. យយ់ក្^{បំ}ចេ ភាពស្ត្ ។

តុក្ខេត្តប៊ីជាក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលបើកក្នុសេពនូវរូប្បវម្មណ៍ ដែលគួរដឹងច្បាស ដោយក្មែតថែបណា អកុសលធមិទាំងឡាយ តែងចំរើនដុះដាលឡើង កុសលធម៌ទាំង ឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ រូបារម្មណ៍ ដែលគួរដឹងច្បាស់ ដោយក្នែកបែបនេះ ភិក្ខុមិនគួរសេពទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយ ទៀត កាលបើកិត្តសេពនូវរុប្ធារម្មណ៍ ដែសគួរដឹងច្បាស់ដោយក្នែកបែប ណា អកុសលធម៌ទាំងទ្បាយ តែងសាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចំរើនដុះដាលឡើង រូប្បារម្មណ៍ ដែលគួរដឹងច្បាស់ដោយក្អែកបែបនេះ ភិក្ខុត្តសេព ។ បញ្ជិត្តព្រះអង្គជំនំ នើ មួយ រៀត **កា**លបេកិក្ខុសេពនូវ សទ្ធារម្មណ៍ ដែលគួរដឹងច្បាស់ ដោយត្រចៀតចែបណា ។បេ។ កាលបេ កក្ខុះសពន្យគន្ធារម្មណ៍ ដែលគួរដឹងច្បាស់ដោយច្រមុះ ។បេ។ កាលបេ តិក្ខុសេពន្យរសរម្មណ៍ ដែលគួរដឹងច្បាស់ដោយអណ្តាត ៗបេ។ បើភិក្ខុសេពនូវ ដោដ្ឋញារម្មណ៍ ដែលគួរដឹងច្បាស់ដោយកាយ ។ បេ ។ កាលបើកិត្តសេពខ្លាំធម្មារម្មណ៍ ដែលគួរដឹងច្បាស់ដោយចិត្ត អកុសលធម៌ ទាំងទ្យាយ់តែងបំរើនដុះដាល ឡើង កុសលធម៌ទាំងទ្យាយ តែងសាបសួន**្យ** ទៅ ធម្មារម្មណ៍ដែលគួរដឹងច្បាស់ដោយចិត្តបែបនេះ ភិក្ខុមិនគួរសេពទេ **។**

សក្កប្បញ្ញសុត្ត សក្កស្ស បញ្ញា វាធីវិធោ បញ្ហាវេប្បាករណ៍

១ ឱ. ម. អាជានភោ ។

សក្កប្បញ្ញសូត្រ សក្កប្បញ្ញា គ្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករប្រស្នា

បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយវិញទៀត កាលបើកិត្តុសេត ខ្លាំធម្មារម្មណ៍ ដែលគួរដឹងច្បាស់ដោយចិត្តបែបណា អកុសលធមិទាំង ឡាយ តែងសាប សូន្យទៅ កុសលធមិទាំង ឡាយ តែងចំរើនដុះដាលឡើង ធម្មារម្មណ៍ ដែលគួរដឹងច្បាស់ ដោយចិត្តបែបនេះ កិត្តគួរសេត ។ បតិត្រព្រះអង្គ ដ៏ចំរើន ធម៌ដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងដោយសង្ខើបនេះ ខ្ញុំព្រះ អង្គ អាចដឹងសេចក្តីច្បាស់ដោយពិស្តារ យ៉ាងនេះចាន សេចក្តីសង្ស័យ ក្នុងប្រែស្នាទុំ៖ ខ្ញុំព្រះអង្គ បានធ្ងង់ផុតហើយ សេចក្តីនឿងធ្លល់ក៏អស់ ហើយ ព្រោះបានស្តាប់ខ្លាំបញ្ហាវេយ្យាករណ៍ របស់ព្រះមានព្រះភាគ ។ (៧៧) លុះសត្តទៅរាជ ជាធំជាងព្យួកទៅតា គ្រេកអរវិត្តបេស្និទ្ធលសួរខ្លាំ ភាសិត បេស់ព្រះមានព្រះភាគ យ៉ាងនេះហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលសួរខ្លាំ

ភាសិត របស់ព្រះមានព្រះភាគ យ៉ាងនេះហើយ ក៏ក្រាបបង្គុំទូលស្បូះខ្មុំ
ប្រសាតទៅ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គ ទ្រង់នំទុំក្ខ ចុះពួក
សមណ្យាហ្មណ៍ទាំងអស់ សុទ្ធតែជាអ្នកមានវាទៈដូចគ្នា មានមារយាទ
ដូចគ្នា មានធន្ទ:គឺលទ្ធិដូចគ្នា មានសេចក្តីចូលចិត្តដូចគ្នាឬ ។ បពិត្រ
ទេវានមិន្ទ ពួកសមណ្យាហ្មណ៍ទាំងអស់ មិនមែនមានវាទៈដូចគ្នា
ខេ មិនមែនមានមារយាទដូចគាទេ មិនមែនមានធន្ទ:គឺលទ្ធិដូចគ្នាទេ មិន
មែនមានសេចក្តីចូលចិត្តដូចគាទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គ ទ្រង់នំទុំក្ខ ចុះហេតុអ្វី

សុត្តត្តបំជាក ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

អេច និត្សិ វាមាទឹងក្រើស្រស់ ្នំ នេក សា វាមាទឹក្សស់ វាមេខឹក្សិ វាមាទឹកក្រើសាសស់្លំ វាមាទឹកក្រស់ វាមាទឹក្សស់ វាមាទិក្សស់ វាមាទឹក្សស់ វាមាទិក្សស់ វាមាទិក្សសំ វាមាទិក្សស់ វាមាទិក្សសំ វាមាទិក្សសំ វាមាទិក្សស់ វាមាទិក្សសំ វាមាទិក្សសំ វាមាទិក្សសំ វាមាទិក្សសំ វាមាទិក្សស់ វាមាទិក្សសំ វាមាទិក្សស់ វាមាទិក្សសំ វាមាទិក្សិក្សសំ វាមាទិក្សសំ វា

មាតយាយាលីឃា ងជំនីក្នុង ងជំនីលោខ ទៀត អជិនិត្យលោមាយន រ ប សេ ខេរុបគ្នេច មាលិ ហោ ងជំនីក្នុង ងជំនីលោម ទៀត ងជំនិលសិល្ប (។។) មាលិ រ ប់ សេ សុម្ភេ មាតហើយលី-

ទ ៖ មេ. អ នេកណតុ ភាភាជាតុស្នំ ។ ៤ ខ. បរាមស្សូ ។ ៣ ខ. ម. ឯកទុសដ្ឈាសារ ភាតិ ។ បេ ។ ៩ ទិស្សតិ ។

សុគ្គស្ត្រិជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

បានជាញូកសមណ្យាហ្មណ៍ ទាំងអស់ មានវាទ:មិនដូចគ្នា មានមាយោទ មិនដូចគ្នា មានជន្ទ:គឺលទ្ធមិនដូចគ្នា មានសេចក្ដីចូលចិត្តមិនដូចគ្នា ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ លោកគឺពួកសត្វមានជាតុ គឺអជ្យាស្រ័យច្រើន ពន់ពេក មានជាតុផ្សេង ១ គ្នា ក្នុងលោកដែលមានច្រើន មាន ជាតុផ្សេងនោះ សត្វទាំងឡាយប្រកាន់មាំនូវជាតុ គឺអជ្យាស្រ័យណា ១ ក៏ប្រកាន់មាំនូវជាតុ គឺអជ្យាស័យនោះ ១ ដោយកំឡាំងចិត្តនឹងការស្លាប អង្គែល តែងពោលនូវពាក្យនេះថាជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាមោឃៈ ឥតប្រយោជន៍ ក្រោះហេតុនោះ បានជាពួកសមណ្យាហ្មណ៍ទាំងអស់ មានជទៈមិនដូចគ្នា មានមារយាទមិនដូចគ្នា មានជន្ទៈគឺលទ្ធិមិនដូចគ្នា មានសេចក្ដីចូលចិត្តមិនដូចគ្នា ។ បេ ។

(៩៩) បពិត្រព្រះអង្គ ទ្រង់និទិត្ត ចុះពួកសមណ្យាញណ៍ទាំងអស់ សុទ្ធតែមានសេចក្តីសម្រេចគឺព្រះនិត្វាន ទៀងប្រាកដ មានធម៌ជាគ្រឿង អស់ទៅនៃយោគ:ពិតប្រាកដ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តនូវធម៌ដ៏ប្រសើរ គឺអរិយមគ្គ ទៀងប្រាកដ ជាអ្នកមានទីបំផុតគឺព្រះនិត្វានទៀងប្រាកដប្ត ។ បពិត្រ ទេវានមិន្ទ សមណ្យាញណ៍ទាំងអស់ មិនមែនសុទ្ធតែមានសេចក្តី សម្រេចគឺព្រះនិត្វានទៀងប្រាកដទេ មិនមែនមានធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃ សក្សាញា រុត្ត សក្សស្ស បញ្ញា រតវតោ បញ្ញាជ័យ្យករណ៍ អទុន្ត ទ្រាស់ ស្ត្រ អទុន្ត ទេ សេសា សេសា សេសា សេសា សេសា សេសា សេសា

មារែស ន សត្វេ សមណៈ ព្រាហ្មណា អក្ខន្តនិដ្ឋា អច្ចន្ត-

លោកក្ដេច អនុន្ទាញនារី អនុន្ទន់ព្រោសានាតិ ។

យេ ទោ នេ (*) នេងឧមិន្ទ ភិក្ខុ (*) សណាសន្នយវិទុតា

នេះ អនិទ្ធនុឌ្នា អនិទ្ធ (លេខ យើត្ត អនិទ្ធ (២សិខារួ អនិទ្ធិ-

ច្ចេញសុខ នុស្ស សុខសុណ្យាញ្-

ហា អនិទិទ្ធ អនិទិ្ធលាម ឃើត អនិទិ្ធសិស្នា

១ ម. រេតិ ៩ត្តិ ។ 🖢 ខ. សមណព្រាហ្មណា ។

សក្កូច្បញ្ញសូត្រ សក្កបញ្ញា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករប្រស្នា

យោគ:ខឿងប្រាកដទេ មិនមែនជាអ្នកប្រព្រឹត្តខ្លាំធមិដ៏ប្រសើរ គឺអរិយៈ មគ្គ ទៀង ស្រុកដទេ មិនមែនជាអ្នកមានទីបំផុត គឺព្រះនិព្វាន ទៀង ប្រុកដ ទេ ។ បញ្ជិត្តព្រះអង្គទ្រង់និទុំគ្ន ចុះពួកសមណ្យាញ្ចណ៍ទាំងអស់ មិនមែន សុទ្ធតែជាអ្នកមានសេចក្តីសម្រេច គឺព្រះនិព្វានទៀងប្រាកដ មិនមែនជា អ្នកមានធម្មជាគ្រឿងអស់ទៅ នៃយោគ:ទៀងប្រាកដ មិនមែនជាអ្នក ប្រព្រឹត្តខ្លាធម៌ដ៏ប្រសើរ គឺអរិយមគ្គ ទៀងប្រាកដ មិនមែនជាអ្នកមានទីបំផុត គីព្រះនិទ្ធានទៀង្សីពុកដ ទាំងអស់គ្នា តេព្រោះហេតុអ្វី ។ បញ្ជិតទេវាន-មិន្ទ កិត្តទាំងទ្បាយណា ដែលមានចិត្តចុះស៊ប់ ក្នុងព្រះនិព្វានជាទីអស់ទៅ នៃតណ្ដាហើយ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ឈ្មោះថាជាអ្នកមានសេចក្ដីសម្រេច គឺព្រះនិព្វានទៀងប្រាកដ ជាអ្នកមានធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅ នៃយោគ: ទៀងប្រាកដ ជាអ្នកប្រព័ត្តនូវធម៌ដ៏ប្រសើរ គឺអរិយមគ្គទៀងប្រាកដ ជា អ្នកមានទីបដុតគឺព្រះនិព្វាន ទៀងស្រុកដ ព្រោះ ហេតុ នោះឯង បានជាថា ព្ទុកសមណ្ឌាញណ៍ទាំងអស់ មិនមែនសុទ្ធតែជាអ្នកមានសេចក្តីសម្រេច គឺព្រះនិព្វានទៀងប្រាកដ មិនមែនជាអ្នកមានធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅ នៃ យោគ:ទៀងប្រាកដ មិនមែនជាអ្នកប្រព្រឹត្តនូវធមិដ៏ប្រសើរ ទៀងប្រាកដ

សុត្តស្ថិតិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

អទុខ្លួចរៃយាសានានិ ។ ៩ន្លំ ភភក សក្កាស្ប ខេក-ឧទិន្តស្ប ចញ្ចំ បុឌ្នោ ត្យាភាសិ ។ អត្តមយោ សក្កោ ខេកឧទិខ្លោ ភភពតា ភាសិនិ អភិជ្ជិ អនុទោធិ ឃុំមេនំ ភភក ឃុំមេនំ សុភន និណ្ណា ខេត្ត គេខ្នាំ វិភតា គេខំគេខា ភភពតា ចញ្ញា-ប្រហ្វាគេរណំ សុត្យានិ ។

[ែ] អភិនិឌ្ឌិយតិ វា ជ ឋា ។ ៤ យេ ស្លាំ ។ ៣ ៦. ឧកាសកម្មៀ ។

សុគ្គស្ថិដិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

មិនមែនដាអ្នកមានទីបំផុតគឺព្រះនិព្វាន ទៀន ប្រាកដ ទាំងអស់គ្នា ឡើយ ។
លុះព្រះមានព្រះកាត ទ្រង់ព្យករខ្លួវប្រស្នា ដែលសក្កទៅរាជ ជាធំជាង

ពួក ទៅតាទូលសួរ ហើយ ដោយប្រការដូច្នេះ ។ សក្កទៅរាជជាធំជាងពួក
ទៅតា ក៏ពេញព្រះហឫទ័យ ត្រេកអរ រីកពយ នឹងកាសិតរបស់ព្រះ

មានព្រះកាតថា បពិត្រព្រះមានព្រះកាត ដំណើរនុំ៖ យ៉ាងហ្នឹង ហើយ

បពិត្រព្រះសុគត ដំណើរនុំ៖ ហើងហ្នឹង ហើយ សេចក្តីសង្ស័យក្នុងប្រស្នា

នុំ៖ ខ្ញុំព្រះអង្គ បានធ្វើផុត ហើយ សេចក្តីសង្ស័យក្នុងប្រស្នា

ព្រះបានស្តាប់នូវបញ្ហាព្យាករណ៍ របស់ព្រះមានព្រះភាគ ។

(១០០) លុះសក្តទេវរាជ ជាធំជាជីពួកទេវតា ត្រេតអរីរករាយ
នឹងកាសិត របស់ព្រះមានព្រះកាត ដូច្នេះហើយ ទើបក្រាបបង្គំទូលព្រះ
មានព្រះភាគ ដូច្នេះថា បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សេចក្តីញាប់ញ័រគឺតណ្តា
ទុកដូចជារោគ សេចក្តីញាប់ញ័រគឺតណ្តាទុកដូចជាបូស សេចក្តីញាប់ញ័រ
គឺតណ្តាទុកដូចជាកូនសរ សេចក្តីញាប់ញ័រគឺតណ្តាតែជីជិតទាញនូវបុរស
នេះឲ្យកើតក្នុងកពទោះ ៗ ព្រោះហេតុនោះឯង បុរសនេះ វមែងដល់នូវ
សេចក្តីខ្ពស់ទាប ៗ បញ្ជិត្រព្រះអង្គជ៏ចំរើន ១ំព្រះអង្គមិនបាននូវទុកាសកម្ម
នៃប្រសាណា អំពីសមណ្យាហ្មណ៍ដទៃ ទាងក្រៅព្រះពុទ្ធសាសនា

សក្តុហ្មញ្ញសុត្ត អញ្ញសមណ ព្រាហ្មណៈកថា

ល់ទុំ តេ មេ ភពវតា ព្យុកាតា និយត្តេចុមស្បុ ကေး^(၅) ယာက္ ဗင^(၂) ဗေ ဒီဇိက်ဴးဌာကာဗိ ကေးပားလုံ តញ្ចុ ភកវតា អព្ទុរ្ព័ន្ធ ។ អភិជាលស់ នោ ត្ នេះប្រភូទិខ្លុំ ៩ ខេ ខេ ខេស្ត ម ឃើ ស្គេសា ស្រាស្មា សេ. បុច្ចិត្សេត៌^(m) ។ អភិជានាមហំ ភព្តេ ៩មេ បញ្ចេ អព្តោ ကေးမက္ကေတာ့၊ကာ ပုဋ္ပိုး၏ဆို $^{(L)}$ ာ ယာင္းကင္း ပာဝ នេះ នេះជនមិន្ទ ត្យាក់ស្^(៥) ស ទេ គេ អក្ស កាសសុត្តិ ។ ៤ ទោ មេ ភ នេ កុ យុត្សា ភក្វ និស់នោ កក់ខ្លែវ ខា គ⁽³⁾ ។ គេខេល្យ នេងខុតិថិ ភាសសុត្ត ។ យេសេហ^(៧) ភ ្លេ មញ្ជាម សម- $(m \log m) (q)$ (q) (qត្យាហំ ឧបសន្តមត្តា ៨មេ មញ្ញេ បុន្ទាម តេ 🤉 🤋 . ទីឃរត្តានុសយ៍នោ ។ ម. ទីឃរត្តានុស្សតិ ។ 🔈 ឥញ្ចូបភាគិ វា 🖭 ហេ ។

ទ ១. «ឃរត្ថានុសយ៍នោ ។ ម. «ឃរត្ថានុស្សតិ ។ ៤ តញ្ចូបភានិ វា ១ហេ ។ ៣ ម. បុច្ចិតាតិ ។ ៤ ៦. ម. បុច្ចិតាតិ ។ ៥ ១. វប្ជាក់សុ ។ ម. ព្យុក់សុ ។ ៦១. ភគវឌ្ឍាវាតិ ។ ៧ ម. យៈស្វាហ៍ ។ ៨ ១. សមណៈព្រាហ្មណេ ។

សក្កប្បញ្ញសូត្រ និយាយអំពីសមណ្យាហ្មណ៍ដទៃ

នេះ ប្រស្មានោះ ព្រះមានព្រះភាគ អ្នកឃើញនូវកាលដ៏វៃឪ បា**ន** ព្យុករដល់ 🧃 ព្រះអង្គ ហើយ មួយ ទៀត ព្រះមានព្រះភាគ បានទាំងដក ន្ទុវស គឺសេចក្តីសង្ស័យ នឹងសេចក្តី ងឿង គូល ពី១ ព្រះអង្គ ចេញ បាន ហើយ ។ បតិត្រទេវានមិន្ទ មហាបតិត្រ ធ្លារយកប្រស្មានេះទៅសួរ ចំពោះពួកសមណ្យាហ្មណ៍ដទៃដែរឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះ អង្គីធ្លាប់នាំយកប្រស្នានេះ ទៅសូរួចំពោះសមណ្យាហ្មណ៍ដទៃដែរ ។ បពិត្រទេវានមិន្ទ ចុះសមណ្យាញណ៍ ទាំងនោះ បានព្យាកម្វោយ មហាបពិត្រ ដូចម្ដេច ៖ ចើមហាបពិត្រ មិន ទើសទាល់ព្រះ ទ័យ ទេ សូមមហាបពីត្រមានព្រះបន្ទូលទៅមើល ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះ មានព្រះភាគក្តី បុគ្គលដែលមានប្រប្រហែលព្រះមានព្រះភាគក្តី អង្គ្ ក្នុងទីណា ទីនោះមិនទើសទាល់ចិត្ត នៃ១គ្រះអង្គីទ្វើយ ។ បញ្ចិត្ នេវានមិន្ទ បើដូច្នោះ សូមមហាបពិត្រ មានព្រះបន្ទូលទៅមើល ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន 🧃 ព្រះអង្គ សំគាល់ក្នុងពួកសមណ្យាហ្មណ៍ណា សមណ្យាហ្មណ៍ទាំងទ្បាយ ដាអ្នកនៅក្នុងអញ្ជាប្រទេស សេនាសនៈដ៏ស្វាត់ដូច្នេះ 🧃 ព្រះអង្គ ក៏ចូលទៅកេសមណ្យាហ្មណ៍ទាំង េះហ័យសួរនូវប្រសាទាំងនេះ ពួកសមណ្យាញណ៍នោះ លុះ

សុត្តនូបិជិពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

ឌဏ បុឌ្ឌា ជ សម្បាយន្តិ អសម្បាយន្តា មទំយោវ ជន្ជជំនួ មេខាង មេ មេសាខ្លំ ខេម្មា ព្យាការរាធិដល់ ទោស់ស សក្តោ នេងជម៌លោ្ភ គេ ឧត្ត ណេះ នង្ស ឧត្ត ខេត្ត កាញ់ កាត្យ ៩៩ ហនិ បត្តោតិ តេសោហ៍ យយសក់ យជាមរិយត្តំ ជម្មី ដេសេមិ តេ តាវែតគេដេរ អត្តមណ យោត្តិ សក្តោ ខ នោ នេវានមិន្តោ និដ្ឋោ យញ្ នោ អពុច្ឆ តញ្ នោ ត្យា តាស់ត គេ អព្ធន្លំ(m) មមំយោះ សារភា សម្បដ្ឋត្តិ ន ចាមាំ គេមំ អមាំ ហេ បន ភៈខ្លែ ភ៩៧៣ សាវកោ សេតាបលេ

ខនៈ ម. ក៏មុស្លាយស្លា ។ ៤ ធ. ទេវាសម៌ឡោ ។ ៣ ធ. ម. អ្ពាទត្ ។

សុត្តខ្ពប់ជា ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

ក៏មិនអាចនឹងដោះស្រាយបាន កាលមិនអាច ទ្ធិស្រះអង្គ *ស្តរ*េហ្**យ** នឹងដោះស្រាយហើយ ក៏ត្រឡប់សួរមក ១ំព្រះអង្គវិញថា អ្នកដ៏មាន ស្ទវទ្ធិព្រះអង្គិហេយ អាយុ ឈ្មោះអ្វី លុះពួកសមណ្យាញណ៍នោះ ខ្ញុំព្រះអង្គបានប្រាប់ថា បតិត្រអ្នកនិទុំគ្នា ខ្ញុំឯងជាសក្កទៅរាជ ជាធំជាង ព្ទក ទៅតា ពួកសមណ្យាហ្មណ៍នោះ ក៏ត្រឡបស្សមេកខ្ញុំព្រះអង្គ តទៅ ទៀតថា បពិត្រទេវានមិន្ទ មានអាយុ ចុះព្រះអង្គសាងីនូវអំពើដូចម្ដេច បានជាជល់ខ្លាំឋាន: នេះ ដូច្នេះ ១ព្រះអង្គក៏សំជៃងធម៌^(១) ប្រាប់ដល់ពួក សមណ្យាហ្មណ៍នោះ តាមដែលបានស្ដាប់មក បានរៀនមក ពួកសម-ណេត្រាហ្មណ៍នោះ ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ដោយធម៌មានប្រមាណ ប៉ុណ្ណេះថា សក្ខទៅរាជ ជាធំជាងពួក ទៅតា យើងទាំងឡាយចានឃើញ ហើយផង យើងទាំងឡាយ បានសួរនូវប្រសា្ធណា លោកក៏បានដោះ ស្រាយនូវប្រស្នានោះ ដល់យើងទាំងទ្វាយផង ពួកសមណ្យាហ្មណ៍ នោះ ក៏ត្រឲ្យប់ទៅជាសាវ័ក របស់ខ្ញុំព្រះអង្គវិញ ឯខ្ញុំព្រះអង្គមិនមែន ជាសាវ៉ាត់ របស់ពួកសមណ្យាហ្មណ៍នោះទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឯ១ព្រះអង្គ ជាសាវិត ជា!សាតាប<u>ន</u>បុគ្ល ជា! វបស់ព្រះមានព្រះភាគ

១ វត្តបទ្រាយាង ១

សក្កញ្ញសុត្ត ទៅសុរសង្គាមកថា

អាចិត្តនេះ ញេ និយតេ សម្លោធិប្បាយលេខ ។

អភិជានាស់ នោ ទ្វំ នេងឧទិទ្ធ ឥតោ បុត្វេ រៀវទំ

វេឌប្បឌិលាក់ សោមឧស្សប្បឌិលាកខ្លិ ។ អភិជាឧស្សប្បឌិលាកខ្លិ ។ យជាកាជំ បឧ ទំវ នេងឧទិទ្ធ

អភិជានាស់ ឥតោ បុត្វេ រៀវទំ វេឌប្បឌិលាក់ សោមឧស្សប្បឌិលាកខ្លិ ។ យជាកាជំ បឧ ទំវ នេងឧទិទ្ធ

អភិជានាស់ ឥតោ បុត្វេ រៀវទំ វេឌប្បឌិលាក់ សោមនស្សប្បឌិលាកខ្លិ ។

(೧০০) ក្ខុនបុព្ធំ ភន្លេ នេកសុសេស្តាមោ សមុខព្យុខ្សែ (๑) មយោស ។ នស្មឹ (៣ ១៤ ភន្លេ សង្តាមេ
នេក ជិធិសុ មសុក ។ ១០៧៤៤សុ (๒) ។ នស្បី មណ្ត
ភន្លេ នំ សង្កាមំ មក់វិជិធិត្តា មក់វិជិនសង្កាមស្បី ឯននេយាស យា ខេដេនាធិ ខិញ្ចា ជុំជា យា ខ^(៣) អសុក
ជុំជា ជិតយមេន្ត នេក ខាំកុញ្ចិស្បីខ្លួន សេ (៤) ហេ
ជំពាល់ បា ខេដែនធិ ខិញ្ចា ជុំជា យា ខ^(៣) អសុក
ជុំជា ជិតបានធ្វេស ខេត្ត សេក្សា ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ជំពាល់ បា ខំពុំនាយ
ជំពាល់ បា ខេដែនធ្វេសិលាកា សោមឧស្បីខ្សួនបាច
ជា សន្តហ្គារខេត្ត សស្តាំខេត្ត ខេត្ត ខ្ញុំនាយ
ភាព សន្តហ្គារខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត

១១. សម្បញ្ជូល ។ ៤១. អហុរា បរាជិសុ ។ ម. អសុរា បរាជ័យិសុ ។ ៣១. វ ។ ៤១. យោ ។

សក្កប្បញ្ញសូត្រ និយាយអំពីសង្គ្រាមទេវិតានឹងអសុរ

មានសភា!:មិនធ្លាក់ ទៅក្នុងអបាយ ជាបុគ្គល ទៀន មានប្រាជាជាគ្រឿន គ្រាស់ដឹង ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងខាងមុខ ។ បញ្ជិត្តទេវានមិន្ទ ក្នុងកាលពី មុនអំពីកាលនេះ មហាបញ្ជិតធ្លាប់ ទទួលការបាននូវសេចក្តី គ្រេកអរ នឹង ការបាននូវសោមនស្សបែបនេះ ដែរឬទេ ។ បញ្ជិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុង កាលមុនអំពីកាលនេះ ១ព្រះអង្គធ្លាប់ ទទួលការបាននូវសេចក្តី គ្រេកអរ នឹងការបានខ្លាំសោមនស្សបែបនេះដែរ ។ បញ្ជិត្តទេវានមិន្ទ ចុះក្នុង កាលមុនអំពីកាលនេះ មហាបញ្ជិត ធ្លាប់ទទួលការបាននូវសេចក្តី គ្រេកអរ នឹងការបានខ្លាំសោមនស្សបែបនេះដែរ ។ បញ្ជិត្តទេវានមិន្ទ ចុះក្នុង កាលមុនអំពីកាលនេះ មហាបញ្ជិត ធ្លាប់ទទួលការបាននូវសេចក្តី គ្រេកអរ នឹងការបាននូវសោមនស្សបែបនេះ តើដូចម្តេច ។

(១០๑) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន រឿងធ្លាប់មានមកហើយ សង្គ្រាម
នៃពួកទៅតានឹងអសុវបានតទល់គ្នាហើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក៏ក្នុង
សង្គ្រាមនោះ ពួកទៅតាឈ្នះ ឯពួកអសុវបាញ់ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន
កាលខ្ញុំព្រះអង្គឈ្នះសង្គ្រាមនោះហើយ បានឈ្មោះថា មានសង្គ្រាមឈ្នះ
ស្រេចហើយ ក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាង៍នេះថា ឥឡូវនេះពួកទៅតាទាំង
ឲ្យាយនឹងបរិភោគខ្លាំ៖ ជាសេខាំងពីរ គឺខ្ពស់សរបស់ទៅតា នឹងខ្ពស់សេ
បេសអសុវ ក្នុងទៅលោកនេះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការបានខ្លាំសេចក្តី
ត្រេកអនឹងការបានខ្លាំសេចក្តីសោមនស្ស របស់ខ្ញុំព្រះអង្គនោះ សឹងប្រកប
ដោយគ្រឿងវាយដំ ប្រកបដោយគ្រឿងកាប់បាត់ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បី

សុត្តតូចិដ្ឋពេ ទីឃុំតិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

a កាតាយ a និរោជាយ a ឧបសមាយ a អភិញ្ញា យ a សម្ពេជាយ a និញ្ជាជាយ សំរត្តតិ យោ ទោ ប a មេ អយំ កន្តេ កក់ តោ ជម្ងំ សុត្វា មេខប្បដិសាកោ សោមaស្បូប្បដិសាកោ សោ អឧស្ហាវចរោ អសត្ថាវចរោ រ៉ាកាយ និរោជាយ ឧបសម្បាវចរោ សេក្ខាវចរោ រ៉ាកាយ និរោជាយ ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ សម្ពេជាយ និញ្ជាជាយ សំរត្តតិតិ ។ តាម អភិញ្ញាយ សម្ពេជ្ជាជាលាក់ សោមaស្បូប្បដិសាក់ ចមេ នេះ បា អយំ កន្តេជា អគ្គាវសេ សម្បូស្បូម ជា សំរុប្ មេខប្បដិសាក់ សោមaស្បូប្បដិសាក់ ចមេ នេះ បា អយំ កន្តេជា អគ្គាវសេ សម្បូស្បូម នេះ លោ រ៉ាប្លេំ មេខប្បដិសាក់ សោមaស្បូប្បដិសាក់ ចមេ នេះ បា រាប្លេច មេខប្បដិសាក់ សោមaស្បូប្បដិសាក់ ចមេ នេះ បា រាប្លេច មេខប្បដិសាក់ សោមaស្បូប្បដិសាក់ ចមេ នេះ បា រាប្លេច បា រាប្លេច មេខប្បដិសាក់ សោមaស្បូប្បដិសាក់ បាម នេះ បា រាប្លេច មាន បា រាប្លេច មាន បា រាប្លេច បា រាប្រេច បា រាប្លេច បា រាប្រេច បា រាប្បេច បា រាប្បេច បា រាប្រេច បា រាប្រេច បា រាប្រេច បា រាប្បេច បា រាប្រេច

មុត្ត សេ ដេលូ ងទើ ពណ្ត ដង់ម្រុ ស្រុ យុយស ស្រុសាស្គ្(m) ដែះមណ់ ។ គេ(p) ហៈដំ នេះមនិស្សា គេ សេខោ (០០p) មុខេត្ត អូឌីសេខសារិ

ទ ន. កិឡាន ។ ៤ ន. ម. ក្នុស្សយុ ប មេ ។ ៣ ម. មាវិស ។

សុត្តនូចិដ្ឋា វិយនិកាយ មហាវិទ្ធ

សេចក្តីនឿយណាយ ដើម្បីការប្រាស់ ហាក់ពគ : ដើម្បីការលិតខុត្ ដើម្បីការស្ងប់ទោប់ ដើម្បីការជំងច់ពោះ ដើម្បីកាត្រោស់ជំងី ដើម្បីព្រះ និព្វាន**េឡ័យ បពិត្រព្រះ**អង្គដ៏ចំរើន ចំណែកខាង ការបាននូវសេចក្ដី ត្រេកអរ នឹងការបាននូវសោមនស្សូណា របស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ព្រោះស្ដាបធម៌ របស់ព្រះមានព្រះភាគ ការបាននោះ មិនប្រកបដោយគ្រឿជ្យយដំ មិន ប្រកបដោយគ្រឿនិកាប់លក់ តែនីប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីនឿយណាយ ដើម្បីការប្រាសហករាគ: ដើម្បីការលែត់ទុក្ខ ដើម្បីការស្ងប់រម្យាប់ ដើម្បី ការដឹងចំពោះ ដើម្បីការត្រាស់ដឹង ដើម្បីព្រះនិក្ខាន់តែមួយយ៉ាង ។ បពិត្រ ទេវានមន្ទិ ចុះមហាបតិត្រ ទ្រង់ឃើញនូវអំណាច នៃប្រយោជន៍ដូចម្ដេច ទើបសំដៃងនូវការបាននូវសេចក្តីត្រេកអរ នឹងការបាននូវសោមនស្សមាន សភាពយ៉ាងនេះ ។ បញ្ជិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន 🧕 ព្រះអង្គ ឃើញខ្លូវអំណាច នៃប្រយោជន៍ ៦ យ៉ាង ទើបសំដែងឡូវការបាននូវសេចក្តីត្រេកអរ នឹង កាវជាន់នូវសោមនស្ស មានសភាពប៉ោងនេះ

(១០២) បពិត្រព្រះអង្គីដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គីឃើញនូវអំណាចនៃប្រ-យោជន៍ ជាដំបូងនេះថា កាលដែលអាត្មាអញកើតជាទៅតា ឋិតនៅក្នុង ក្

សុក្កញ្ចក្អូសុត្ត ធ អត្ថវិសា

អាន្យាអាវិសាយ វា្សាត រេងតេវិត្តហាង សោមឧស្សព្ទដ្ឋិលាកំ ១៤៤ខេមិ ។ (១០៣) ខុតាហំ និវិយា ភាយា អាយុំ ហិត្វា អភានុសំ អង់ខេប ឧសភេសិត្ យត្ត មេ រមត់ ម នោត ឥម៌ ទោ អហ ក ្ដេ ធុនិយំ អន្តាក់ សខ្យស្សខានេ ១៤ ខំ ៤៩១ ខែ ហ កំ សោមនស្សព្ទដ្ឋិលាគំ ១៤៤ឧទិ ។ (០០៤) សិល្_(e) អង់ខាំឧយមា វិហារំ សា**ស**នេ ក្រោ ញាយេន ហៃវិស្សាទិ សម្ប្រាលេ ខដ្ឋស្ពេត $\hat{s}^{(b)}$ ឥម៌ ទោ អញ ភៈខ្លេ តត្លំ អត្តរសំ សម្ប-ប្បដិលាតំ បវេធេទិ ។

s a. សោ អហំ ។ ៤ ម. បដិស្សូរភា ។

សក្កព្យញ្ញសូត្រ អំណាចខែច្រយោជន៍ ៦ ប្រការ

យ៉ាងនេះចុះ ដូច្នេះហើយសំដែងនូវការបាននូវសេចក្តីត្រេកអរ នឹងការ បាននូវសោមនស់ស្រ មានសភាពយ៉ាងនេះ ។

[១០៣] បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ១ំព្រះអង្គឃើញនូវអំណាច
នៃប្រយោជន៍ ជាគំរប់ពីរនេះថា ចិត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គគ្រេកអរ
ក្នុងត្រកូលណា ខ្ញុំព្រះអង្គច្បុតបាកកាយ ជារបស់នៃទៅតា
លះបង់នូវអាយុមិនមែនជារបស់មនុស្ស ហើយជាអ្នកមិនវង្វេង
ចូលទៅកាន់គកិក្ខុងត្រកូលនោះ ដូច្នេះហើយសំដែងនូវការ
បាននូវសេចក្តីត្រេកអរ នឹងការបាននូវសោមនស្ស មាន
សភាពយ៉ាងនេះ ។

(១០៤) បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ១ ព្រះអង្គឃើញនូវអំណាច
នៃប្រយោជន៍ ជាគំរប់ ៣ នេះថា ១ ព្រះអង្គជាអ្នកត្រេកអរ
ក្នុងសាសនារបស់ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ ទ្រង់មានប្រសាមិនភាន់
ប្រឡំ ហើយជាអ្នកមានសេចក្តីដឹង១ មានស្មារតិតំកល់ខ្លាប់
នៅដោយសេចក្តីដឹង១,សត្រវ ដូច្នេះ ហើយសំដែងនូវការ
បាននូវសេចក្តីត្រេកអរ នឹងការបាននូវសោមនស្ស មាន
សភាពយ៉ាង៍នេះ ។

សុត្តនូចិធិពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

(១០៥) ញាយេន ខ មេ មក្រេ^(១)
សម្ពោធិ ខេ ភាំស្បូនិ

ន់ខំ ទោ អញ់ ភព្តេ ខតុត្តិ អត្តាសំ សម្បស្សមានោ ឯវរូចំ វេឧប្បឌិលាភំ សោមឧស្ស្ប្បឌិលាភំ បវេខេមិ ។ (೧០៦) ខុតាហំ មាឧុសា កាយា អាយុំ ហិត្វាន មាឧុសំ

នៅលោកស្មីត្រូវមាត់^(៣)

បុន នេយា ការិស្សាមិ

នៃខំ ទោ អមាំ ភៈខ្លេ បញ្ចេំ អត្តវេសំ សម្បស្សមានោ ឯវទ្ធេំ វេនប្បឌិលាភំ សោមសស្សប្បឌិលាភំ បវេនចិ ។

១ ខ. ញាយេនបម បរតោ ។ ម. ញាយេនមេ បរតោប ។ ៤ ម. ស្វេមី ខេត្ត ភេសិស្សតិ ។ ៤ ៦. ទៅលេកស្មឹ ខត្តមេតិ ។ ម. ទៅលេកម្លិ ខត្តមេ ។

សុគ្គន្តបិជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

(១០៤) បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភ្ញុំព្រះព្រះអង្គឃើញនូវអំណាច នៃប្រយោជន៍ជាគំរប់ ៤ នេះថា បើសម្ពោធិញ្ញាណ(°) នឹង មានដល់ទំព្រះអង្គ ក្នុងទាងមុខ ដោយសេចក្ដីជំងំទុសត្រូវ ខ្ញុំព្រះអង្គ ដាអ្នកប្រាថា ដើម្បីដឹងខុសត្រវ សេចក្ដីដឹងខុសត្រវ ប នេះឯង ជាការសំខាន់របស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ក្នុងមនុស្សលេក ដូច្នេះ ហើយសំដែន៍នូវការបាននូវសេចក្តីក្រុកអរ នឹងការ បាននូវសោមនស្ស មានសភាពយ៉ាង៍នេះ ។ (១០៦) បពិត្រព្រះអង្គ័ដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គ័យេញនូវអំណាច នៃប្រយោជន៍ ជាគំរប់ ៥ នេះថា 🤌 ពេះអង្គីមុខជានឹងច្បូត បាកកាយ ជារបស់នៃមនុស្ស លះបង់នូវអាយុជារបស់នៃ មនុស្ស ហើយបានទៅកើតជាទៅតាជ់ទុត្តម ក្នុងទៅលោក វិញ ដូច្នេះហើយសំដែងនូវការបាននូវសេចក្តីត្រេកអរ នឹង ការបាននូវសោមនស្ស មានសភាពយ៉ាង៍នេះ ៗ

សម្ពេធិញ្ញាណ្ សំដោយកសកភាមិមគ្គូ (អដ្ឋកេថា) ។

សក្កហ្មីញ្ញសុត្ត ធ អត្តវិសា

(១០៧) នេ បណីតតវា នេវា អភិ្ជ យសស្ប៉ិនោ អភ្ជិម វត្តមានទូ សោ និវាសោ ភាស្ប៊ីតិតិ

(೧០៤) អញ្ចរិយោសិតសេឌ្ឍប្បា វិចិត់ិច្ចាគាថិគាស៊ី(^{១)} វិចវ^(៤) ធីឃមខ្វានំ អន្ទេសនោ គថាគតំ ។ យស្ប^(៣) មញ្ញាទំ សមលោ ប្រើស្វិហាវិសោ

ຈ ຈ. វិបិកិច្ចឹ ។ ម. វិបិកិច្ឆា ។ ៤ ຈ. វិបរី ។ ៣ ຈ. ម. យស្ស ។

សក្កប្បញ្ញសូត្រ អំណាចនៃប្រយោងន៍ ៦ ច្រការ

(១០៧) បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ១ំព្រះអង្គឃើញទូវអំណាច
នៃប្រយោជន៍ជាគំរប់ ៦ នេះថា ពួកទេវតានោះ «ត្តមជាងិ
ទេវត ទាំងពួង ជាអ្នកមិនថោកថយ ជាអ្នកមានយស
បិតនៅក្នុងលំនៅណា លំនៅនោះមុខជានឹងមាន ដល់១ំ
ព្រះអង្គ ក្នុងភពជាទីបំផុតមិនខាន^(១) ដូច្នេះហើយសំដែង
នូវភារបាននូវសេចក្តីត្រេកអរ នឹងភារបាននូវសោមនស្ស
មានសភាពយ៉ាងនេះ ។

បញ្ចិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គឃើញនូវអំណាច នៃប្រយោជន៍ ទាំង ៦ ប្រការហ្នឹងឯង ទើបសំដែងនូវការបាននូវសេចក្តីគ្រេកអរ នឹង ការបាននូវសោមនស្ស មានសភាពយ៉ាងនេះ ។

(១០៨) ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្តីព្រាថ្នាមិនទាន់សម្រេច នៅ មានសេចក្តីសង្ស័យ ធឿងទេ្ល តែងត្រាច់ស្វះស្វែងកេ ព្រះតថាគត អស់កាលជាយូរអង្គែងមកហើយ ។ ខ្ញុំព្រះ អង្គសំគាល់ខ្ញុំពួកសមណ:ណា ដែលជាអ្នកនៅក្នុងខ្ញុំស្វាត់

អដ្ឋិកហិថា ព្រះឥន្ទមុខជាន់ដែលននូវអនាគាមមន្ត លុះច្បូតអំពីអត្តភាពនេះ ទៅនំងលន
 ទៅកើត្ត្រុងសុទ្ធវាស មានអរិហាជាដើមមានអកន់ដួតពជាទីបំផុត ។

សុត្តនូចិជិច ទីឃត់កាយស្ស មហាវគ្គោ ស្ដេច នុង ឧឃុស ខេរ (១) តទ្ឋាម គេ ឧទាស់សុំ ។ æဋុ មា**ນ¤ឃ** ណេង ကေးဗိ ကေးကို ကေးက ន្ទុ ជំនាន សម្ពេច (🖻) មក្ដេ បដិបណសុ ច ។ ត្សស្ប្^(m) យភា មំ ជាន្ស្ សុស្ត្រា ដេវាជមាតតោ នា្សារ្ម_(p) គគេ ជន ខ្លួ ក់ កាត្យ ទាបុណ៌ ៩៩ ។ តែសំ យថាសុត៌ ១ម្នុំ នេសយាមិ ៩នេ សុន៌ នេះ (ន) អត្តមនា យោរិ ធំដោ នោ វាសវេវត៌ ខ ។ យ៩១ ខ សត្តខ្លួន ្ទុំ (๖)

១ឧ.ម. មញ្ជា គេ ម សំ០ាយទ្តិ ។ ៣-៤ឧ. ត្យូស្ស៊ុ ។ ម. ត្យូស្ស៊ុ ។ ៥ឧ តេស្ស្រ ។ ៦ឧ. ពុទ្ធិ អ្^ទ្ធិ ។ ម. ពុទ្ធមទ្ធិ ។

សុត្តឲ្យជិត ទីឃនិកាយ មហាវត្ត

ក់នឹកស្មានថាជាព្រះសមុទ្ធ ដូច្នេះហើយ ចូលទៅអង្គ័យជិត ពុកសមណ:នោះ ។ ពុកសមណ:នោះ លុះ១ព្រះអង្គ ស្ទូរថា សេចក្តីដែះថ្វា តើដូចម្ដេច សេចក្តីមិនដែះថ្វា តេដ្ចមេច ដូច្នេះហើយ មិនអាចនឹងដោះស្រាយ ក្នុងមគ្ នឹងបដិចទាទាំងទ្បាយបាន ឡើយ ។ កាលណាដែលពួក សមណៈ ទាំងនោះ ស្គាល់១ព្រះអង្គថាជាសក្ខ ទៅរាជ មកពី ឋាន ទៅតា ពួកសមណ: ទាំងនោះ បានសួរ១ំព្រះអង្គីថា ទៅ-រាជ បានសាង៍កុសលដូចម្ដេច **ទើ**បបាននូវសម្បត្តិនេះ **។** 🤊 ព្រះអង្គ ក៏សំដៃងធម៌តាមដែលបានស្លាប់មក ប្រាប់ដល់ សមណៈ ទាំងនោះ ឲ្យប្រាកដក្នុងទីប្រជុំជន ពួកសមណៈ ទាំងី នោះ នាំគ្នា ពេញចិត្ត **ដោយ** ហេតុ នោះថា យើង៍ គាំងឡាយ បាន ឃើញកសវ ទៅកដ ហើយ ។ មួយវិញ ទៀត កាលណាដែល១ំព្រះអង្គ បានឃើញនូវព្រះសម្ពុទ្ធ

សក្តព្យុញ្ញសុត្ត សោម សរុវព្យុដំណភោ វិចិតិត្ វិសារលំ សោត្តិ វិត្តាយោ អដ្ឋ សម្ពន្ធំ ១ឃុំទាសឃ^{ំ(១)} ។ ត្រាសាសស្**សុ ស**ត្តា ពុន្ធំ អប្បដិបុក្ខលំ(🐚) មល្ ជា ឧឈ្ណុ តុន្ទាន់ចូតភូនំ^(m) ។ យុំ ៩ពេធមោ (១ស្មីយេ សម៌ នេះ ហើ មាវិស តឧដ្ឋ ត្តូច្នាំ ឧសត្ថម៌(៤) ហន្ សាម៉ គាព្រ**ម គេ** ។ ទ្ធ ទេវស៍វ^(៥) សទ្ធ នោ តុវំ ស្សា អនុត្តពេ សនៅក្នុ លេកស្នឹ នទ្ចំ នេះ បន្ទំបុក្ខលោត ។

១ឧ. បញ់រុបាសយ ។ ៤ ម. ពុទ្ធៗដ៏ក្តេល ។ ៣ ឱ. រត្លាមាទិប្ពស្នំ ។ ៤ ឱ. ម. ទស្សាម ។ ៥ ឱ. តូមេរីស៊ី ។ ម. តូមេរី អស៊ិ ។

សក្កប្បញ្ញសូត្រ ការបាននូវសេចក្តីសេមនស្ស

ខ្មែងធ្ងងផុតថាការសចក្ដីសង្ស័យហើយ ក្នុងថ្ងៃខេះ ១្ទំព្រះអង្គ ជាអ្នករួច**ហ**កត័យ ហើយ បានចូលមកអង្គ័យជិត្តព្រះសម្ព**្ធ។** 🧃 ព្រះអង្គ សូមថ្វាយបង្គំនូវព្រះសម្ពុទ្ធ (ទង់ដកលោលនូវ**ស**គ **តណា** ចេញជានហើយ រកបុគ្គល ប្រៀបផ្ដឹមគ្មាន **ទ្រ**ង៍មាន ព្យាយាមច្រើន ទ្រង់ត្រាស់ដឹង (នូវចតុកយៃសច្ច) ព្រះអង្គ ជាពូជពង្សនៃអាទិច្ចគោត្រ ។ បពិត្រព្រះអង្គីទ្រង់និទិក្ខា (ក្នុង កាលមុន) ១ ព្រះអង្គីព្រមទាំងទេវតា បានធ្វើនូវកានេមស្ការ ណាចំពោះព្រហ្ម ភ្នុងថ្ងៃនេះ ១ព្រះអង្គ សូមថ្វាយនមស្កាវ នោះចំពោះព្រះអង្គវិញ ១្ពែះអង្គ សូមធ្វើនូវការថ្វាយបង្គំ ចំពោះព្រះអង្គដោយ១នឯង ។ ព្រះអង្គជាព្រះសម្ពុធ្ធពិតមែន ព្រះអង្គជាសាស្ត្រប្រៈស់ ក្នុងលោកនេះព្រមទាំងទៅលោក នឹងរកបុគ្គលណាមួយ មកប្រៀបផ្ទឹមនឹងព្រះអង្គគ្មានឡើយ ។

សុត្តនូមិ៨ពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

(೧០៩) អ៩ទោ សុ ស្ដោ នេងឧទ្ធំ ខ្លែ មញ្ជូសិទំ ឥជ្ជព្រះត្តិ អាមន្តេស ពហ្វេសាកោ ទោ មេស ត្ តាត បញ្ចស់ ១ យំ ត្វ កក់ខ្លំ បឋមំ បសា ខេស់ តហា តាត បឋម៌ បសាធិត បញ្ជា មហំ តំ កក់ធំ ឧសាស្ត្រយ ឧបសន្ថ័ទិស្ត្^(១) អហេន្តំ សម្មាសម្ព័ន្ធិ បេត្តគេ ឋា នេ^(៤) ឋបយ៉ុស្សាទ កន្ត្រាជា ករិស្សស៊ កន្ត្ញា តេ សុវិយវឌ្ឍំ ឧញ្ទំសា ហិ តេ អភិបត្តិតាតិ ។ ស់ត្វា តិតាត់ នុព នេស់ ន ទេ តសុ ្រក់ តែ អហ តេ សម្មាស់អូនូស្បូ ។ ល្ខោ តសុ_រ ភក់វាតា អហ្វេតា សម្មសុខ្មស្ ។ ជមោ តស្ប កក់ពេល អហ គេ សមាសមុខ្មស្ប ។

e a. auសង្គមិត្ត ។ 🌭 ម. បេត្តិពេវា ហ្វានេ ។

សុគ្គស្ថាជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

(១០៩) លំដាប់នោះ សក្កខៅពដ ជាធំជាង់ពួកខៅតា ត្រាស់
ហៅទូវបញ្ចស់១គន្ធព្វបុត្តថា នៃអ្នកបញ្ចស់១: អ្នកជាបុគ្គលមានឲ្យការ:
ច្រើនដល់យើងពិត ដោយហេតុអ្នកជានធ្វើព្រះមានព្រះភាគ ឲ្យប្រជាស
ប្រាណជាមុន ម្នាលអ្នក លុះអ្នកជានធ្វើព្រះមានព្រះភាគ ឲ្យប្រជាស
ប្រាណជាមុនហើយ ទើបយើងបានចូលមកតាល់ព្រះមានព្រះភាគ ជា
អហេត្តសម្មាស់ត្តូមអគ្គនោះ ក្នុងកាលជា១៦ក្រោយ យើងនឹងតាំងអ្នក
ខុកក្នុងខឹងឲ្យនាងកញ្ចស់្យាល់ខ្នុសដល់អ្នក ព្រោះថានាងកញ្ចស់្យាល់ព្រះ ឲ្យត
យើងនឹងឲ្យនាងកញ្ចស់្យាល់ខ្នុសដល់អ្នក ព្រោះថានាងកញ្ចស់្យាល់ពួសា
នោះ អ្នកក៏បង់បានមកជាយូវហើយ ។ គ្រានោះ សក្កខេវិរាជជាធំជាង់ពួក
ខេវិតា ខ្រង់យកព្រះហស្តទះផែនដី ហើយបន្ទីខ្យុំខ្មានអស់ប់រៈញដង់ថា

សូមនមស្ការ ថ្វាយបង្គំ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ អរហន្ត

សមាសម្ទ អង្គនោះ ។

សុមនមស្ការ ថ្វាយបង្គំ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ អរហន្ត

សមាសមុទ្ធ អង្គីនោះ ។

សុមនមសារ ថ្វាយបង្គំ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ អរហន្ត

សមាសមន្ត អង្គនោះ ៗ

សក្តហ្មញ្ញសុត្តំ សុត្តបរិយោសានំ

គេលេសា សម្ដាញពេលខេ្ម អញ្ជូនខេទ្ទំ ។

(០០០) នុងស្វិយ ឧប ក្រោយមេលេស្និ ប្រភពនិទ្ធិទំនួ

ខេ ឯងខេ ព្យុខ នេះប្រសិន្ធិស្ស រួរពូ រួនឧហ្ កើយ

(០០០) នុងស្វិយ ឧប ក្រោយមេលាស្និ ប្រភពនគិទ្ធិ

ខេ ឯងខេ ព្យុខ នេះប្រសិន្ធិ មេជានៃបាយ ក្នុង

ខេ ឯងខេ ព្យុខ នេះប្រសិន្ធិ មេជានៃបាយ ប្រុង

ខេត្ត មេជានៃបាយ នេះបាសសាសាស្និ ប្រភពនគិទ្ធិ

ខេត្ត មេជានៃបាយ ប្រុង

ខេត្ត ប្រុង

ខេត្ត មេជានៃបាយ ប្រុង

ខេត្ត ប្រសិត ប្រុង

ខេត្ត ប្រសិត ប្រុង

ខេត្ត ប្រុំ

ខេត្ត ប្រុង

ខេត្ត ប្រុង

ខេត្ត ប្រុង

ខេត្ត ប្រុង

ខេត្ត ប្រសិត ប្រុង

ខេត្ត ប្រុង

ខេត្ត ប្រុង

ខេត្ត ប្រុង

ខេត្ត ប្រុង

ខេត្ត ប្រុំ

ខេត្ត ប្រុង

ខេត្ត ប្រុង

ខេត្ត ប្រុង

ខេត្ត ប្រុង

ខ

សក្សញ្ញស្តុត្ត អង្គម និត្តិធំ ។

១ ឧ. ឥតិ ហ ។ ៤ ឧ. ភង្ស៊ីត្តា បញ្ហា ។

សក្កហ្មក្លសូត្រ ពាក្យជាទីបំផុតនៃសូត្រ

(១១០) ក៏កាលដែលព្រះមានព្រះភាគ កំពុងសំដែនខ្លូវដេញករណ៍នេះ ធម្មចត្ត (សោតាបត្តិមគ្គ) ដ៏ប្រាស់លក់ធ្លើក៏ពុកាខិត្តិលេស
ប្រាស់លក់មន្ទិលគឺខិដ្ឋិនឹងវិចិតិប្ផា ក៏បានកើត ដល់សក្កខ្សែពជ ជាធំជាង
ពួកខេត់ជាផង ដល់ពួកខេត់ជាទាំង ៤ ហ្នឹងឯខៀតផងថា ធម្មជាតណាមួយ
ដែលកើតខ្បើងជាធម្មតា ធម្មជាតទាំងអស់នោះ តែងលេត់ទៅវិញជា
ធម្មតា ២ ប្រសាណា ដែលសក្កខេត្រជា ជាធំជាងពួកខេត់ជាបានជា
បានខូលសូរហើយ ប្រសានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ខ្ពស់បានព្យាក់ហើយ
ដោយប្រការដូច្នេះ ២ ព្រោះហេតុនោះ ពាក្យថា សក្តបញ្ជៈដូច្នេះ
ជាឈ្មោះនៃវេយ្យករណ៍នេះឯង ២

ចប់ សក្កហ្មញ្ញសូត្រ ទី៨។

មហាសតិប្បដ្ឋានសុត្ត នវិម៌

(೧೧೧) ឯជម្ សុនិ។ ឯកេំ យៈមេយំ ភភក កុ រូសុ វិហរត់ តម្មាសឧម៌្^(១) នាម ការ្ថ ជំនាមោ ។ តត្រ ទោ កក្ស ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ភិក្ខុវេង ។ ភ-ឧន្តេត តេ ភិក្ខុ ភតវាតា បច្ចុស្បាសុំ ។ ភកវា **រាស្ស ស្រុក្សា សេ ស្នាំ ស្នាំ ស្នាំ ស្នាំ ស្នាំ ស្នាំ ស្នាំ** រិសុទ្ធិយា សោគបរិនេវន^{ំ(៤)} សមតិក្តាមាយ ឧុគ្គាពេះ ឧទស្សាន្ទ អត្ថន៍សេល ឈាលសារី អភ្នមសេល ភ្នំឃំ-ជសុុ សច្ចិការិយាយ យឧ៌ឧំ ខត្តារោ សតិច្បដ្ឋាញ ។ កាតមេ ខេត្តព្រ ។ ៩៩ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ការយេ កា រា-

១ កម្មាសធម្មត្តីតិថិ ជាហេ ។ ៤ ខ្ សោកបរិទ្ធវានំ ។

មហាសតិប្បដ្ឋានសូត្រ ទឹ ៩

(១១១) ខ្ញុំជានស្ដាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមាន
ព្រះកាត ខ្ពង់តង់នៅ ក្នុងកម្មាសខម្មនិតម របស់អ្នកកុរុ ក្នុងដែនកុរុ ។
កាលព្រះមានព្រះកាត ខ្ពង់តង់នៅ ក្នុងកម្មាសខម្មនិតមនោះឯង បាន
គ្រាស់ហៅកិត្ត ទាំងឲ្យយថា ម្នាលកិត្ត ទាំងឲ្យយ ។ កិត្ត ទាំងនោះខេច្ចល
ព្រះពុទ្ធដីកា នៃព្រះមានព្រះកាតថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះមាន
ព្រះកាតខ្មង់គ្រាស់យ៉ាងនេះថា ម្នាលកិត្ត ទាំងឲ្យយ ផ្លូវគឺសតិប្បដ្ឋាន
ទាំង ៤ នេះ ជាផ្លូវមូលតែមួយ(°) (ប្រពឹត្តទៅ) ដើម្បីសេចក្ដីបរិសុទ្ធនៃ
សត្វ ទាំងឲ្យយ ដើម្បីលះបង់ខ្លូវសេចក្ដីសោកនឹងសេចក្ដីខ្លឹកខ្លួល ដើម្បី
រំលត់បង់ខ្លូវខុត្តនឹងខោមនស្ស ដើម្បីបានខ្លូវអាយមគ្គប្រកបដោយអង្គ ៤
ប្រការ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ខ្លូវព្រះនិញ្ជាន ។ សតិប្បដ្ឋានទាំង ៤ តើ
អីខ្លះ ។ ម្នាលកិត្ត ទាំងឲ្យយ កិត្តសសសនានេះ ពិចារណា

[•] ក្នុងអន្និកថាមានសេចក្ដីពន្យល់អំពីបទថា ផ្លូវមូលតែមួយជាច្រើនន៍យតី ន័យមួយលោក ថាជាផ្លូវអូលតែមួយ ព្រោះជាផ្លូវប្រតិបត្តិ ដើម្បីចេញបាកសង្សារទៅកាន់ព្រះនិទ្ធាន មិនមាន បែកទៅជាផ្លូវ ៤ ឬជាផ្លូវកាឡើយ ។ ន័យមួយទៀត លោកថាជាផ្លូវដែលត្រូវដើរបានតែមនុស្ស ម្នាក់ ព្រោះសតិប្បដ្ឋានទាំង ៤ នេះ បានតែព្រះយោគីដែលលះបង់ពួកចេញហើយទៅសមុំនៅ ក្នុងទីស្ងាត់ម្នាក់ឯង ទើបប្រតិបត្តិកើត ។ មួយទៀតលោកថាជាផ្លូវរបស់មនុស្សប្រសើរ គឺថា ជាផ្លូវរបស់ព្រះសម្មាស់ម្ដូទ្ធ ព្រោះព្រះអង្គប្រសើរជាងសត្វទាំងពួងផង ហើយទ្រង់បានបង្កើតផ្លូវ ពីសតិប្បដ្ឋានឲ្យកើតមានឡើងផង ។

មហាសតិញ្ហត្តិនសុត្ត ឧទ្ទេសវារកថា

ឧបស្បី វិហរតិ ភាគាច សម្បជានោ សត៌មា វិធេយ្យ

លោក អភិជ្ឈានោមនុស្ស៊ី វេននាសុ វេននានុមស្ស៊ី

វិហរត់ អាតាថី សម្បជាលោ សត៌មា រំជេយ្យ លោក

អភិជ្ឈា នោមជុស្ស ចំ ចំ ត្តា ខុមស្សី វិហាវត់ អាតាប៊

សម្បីជានោ សត៌មា វិធេយ្យ លោក អភិជ្ជាខោ-

ឧទម្ស៊ី ខ ខេ្មមុ ខស្មានុបស្ស៊ី វិហាត់ អាតាច សម្ប-

ជា នោះ សត់មា វិធេយ្យ លោក អភិជ្ឈា នោមជុស្ស៊ី ។

នទ្ទេសវារកថា និង្គីតា ។

ទ ទ. ឧទ្ទេសវារកថា និដ្ឋិតាតិ ន ទិស្សតិ ។ ម. នទ្ទេសោ និដ្ឋិតោ ។

មហាសតិញ្ជានស្បត្ត ឧទ្ទេសវារកថា

ឃើញនូវកាយក្នុងកាយជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថេខាំង ៤ មានព្យាយាម ជាគ្រឿងដុត្តដៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតិ (ជាគ្រឿងកំ ណត់) កំហត់បង់នូវអភិជ្ឈានឹង ទោមនស្សក្នុង លោក ^(១) ចេញ ១ ពិចារណា ឃើញនូវវេទនាក្នុងវេទនាទាំងឡាយជាប្រក្រតី គ្រប់ឥវិយាបថទាំង៤ មាន ព្យាយាមជាគ្រឿងដុតតំដៅកំលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី (ជាគ្រឿង កំណត់) កំហត់បង់ខ្លូវអភិជ្ជានឹង ទោមនស្សក្នុង លោកចេញ ១ ពិហរណា ប្រើញនូវចិត្តក្នុងចិត្តជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាប់ថេខាំង ៤ មានព្យាយាមជា គ្រឿងដុតកំដៅនូវកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី (ជាគ្រឿងកំណត់) កំបាត់បង់*ខ្លុ*វែអភិជ**្ជានឹង ទោមន**ស្ស ក្នុង លោក ចេញ ១ ពិបា**រណា ឃើ**ញ នូវធម៌ក្នុងធម៌ទាំងឡាយជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថទាំង៤ មានព្យាយាម ជា គ្រឿងដុតក៍ដៅនូវកំលេស ជាអ្នកដឹង១្ន មានស្មារតី (ជាគ្រឿង កំណត់) កំហត់បង់ទូវអភិជ្ឈានឹង ទោមនស្ស ក្នុង លោក ចេញ ១

០០ ខទ្ទេសវារកថា ។

[«]អដ្ឋកថាថា លោកក្នុងទីនេះ សំដោយកកាយ ក្រោះកាយនោះ ជាសភាវៈតែងទ្រុងទ្រោម វិត្តាសទៅជាធម្មតា មួយទៀត អភិជ្ឈាទោមនស្សដែលភិក្ខុលះបង់ក្នុងកាយនោះ មិនមែនត្រឹម តែក្នុងកាយប៉ុណ្ណោះទេ សូម្បីតែអភិជ្ឈាះងៃទោមឧស្សក្នុងពួកបទតា សញ្ញា សង្ហារ វិញ្ញាណ ក់ទ្រូវលះហេលដែរ ក្រោះហេតុនោះ បានជាក្នុងគម្ពីរវិវាង្គលោកប្រាប់ថា ឧបាទានក្ខុទ្ធាំង ដ កំហៅថា លោកដែរ ។

សុត្តនូបិជិពេ ទីឃរិកាយស្ស មហាវិឌ្គោ

(೧೧೬) ភេឌពា ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាយេ កាយៈ ឧុបស្ប៊ុំ ហែរគំ ។ ៩៩ ភិក្ខុ មេ ភិក្ខុ មេ ភាគ តោ វា ក្រុទ្ធបក តេ វ សុញាការក តេ វ និស័នតិ បល្ចុំ ន្ចដ្ឋទេត្ត ។ សោ សតោ វ អស្សសត៌ ស្តេស(🖢) បស្សសត៌ នីឃំ ក់ អស្សស ្ពោ នីឃំ អស្សសាមិត៌ បជាជាតិ ឌីឃំ វា បស្សសុខោ ឌីឃំ បស្សសមត្ ជជាជាតិ សេរ៉ូ ។ អស្បស ត្តោ សេរ៉ូ អស្បសាមិត ឧជាសង្គ មេរី ឯ ឧមារីម សេ មេរី ឧមារីមាន បជានាតិ សត្វតាយប្បដិសំវេធី អសុស្រិស្សាម៉ត់ សិក្ខាត់ សត្តតាយឲ្យដំសំ នើ ខស្សសិស្សា ទីតំ សិក្ខា. តិ បសុទ្រល់ តាយសង្ខាំ អសុស្រីសុទ្រីតិ សិត្តិត

o អក្តៀត្តិ កត្ថិ បោត្ត ទិស្សតិ ។ 🖢 ម. សតោវ។

សុត្តនូចិដិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

(១១៤) ម្នាលភិក្ខុខាំងទ្បាយ ចុះភិក្ខុពិលារណាឃើញនូវកាយ ក្នុង កាយជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ តេដោយវិធីដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុ ពុំជំឡាយ ភិក្ខុងសាសនាខេះ ៧កាន់ព្រឹក្តិ ៧កាន់មូប ឃើត កាន់ផ្ទះសាតត្ត អង្គ័យពែនក្នែន តាំងកាយឲ្យត្រង់ តាំងសតិឲ្យមានមុខ ្តោះទៅរក (កម្មជាន) ។ ភក្ខុនោះមានសត្ថជតដង្ហើមចេញ មានសត៌ ដកដង្កើមចូល កាសដកដង្កើមចេញវែង ក៏ដឹងច្បាស់ថា គាគ្នាអញដក ដ ស្តើម ចេញវ៉ៃង ឬកាលដកដ ស្តើមចូល! ង ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាគ្មាអញ ដកដង្កើមចូលវ៉េង កាលដកដង្កើមចេញទី ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាគ្មាអញ ដតដ ស្ត្រីម ចេញ 🦻 ឬកាលដកដ ស្ត្រីមចូល 🦻 ក់ដឹងច្បាស់ថា អាគ្មាអញដក ដ ងើមចូល 🦻 (ភិក្ខុ) សិក្សាថា អាគ្មាអញ នឹងកំណត់ដឹងច្បាស់នូវកាយគឺ រ្យល់ ខេញទាំងពួង ហេ**យ**ដកដង្គេម ខេញ សិក្សាថា អាត្មា**អ**ញកំណត់ ដឹ $\mathfrak{L}$ ប $\mathfrak{g}$ ស្រ $\mathfrak{g}$ កោយគឺខ្យល់ចូលទាំងីព្ង ហើយដកដង្គើមចូល សិក្សាថាអា $\mathfrak{s}$ ត្នាអញនឹងរម្លាប់កាយសង្ខារ (អស្សាសបស្សាស:) ហើយដកដងើមចេញ

មហាសតិប្បដ្ឋានសុត្ត អាសាបានបញ្ចំ

បសុទ្រយំ តាយស់ខ្លាំ បសុស្រិស្សាម៉ាន់ សិត្តាត់ ។ សេយុទ្រចំ ភិក្ខុវេ ឧក្ខោ ភមគាហេ វ ភមគា-ពន្ត្រាស់ ក្នុំឃុំ ក្នុងព្រះ្សា នេឃុំ កញ្ចាត់ សេខ រាជ្រុស សេ មួយ មួយ មួយ មួយ ស្រុ ឌីឃុំ អសុរស្តេខ្លួន ឧឃុំ ឃុំ ស្នាស្រស្តេ ឌ្ញ ត្រាវមាន ត្រាយន មេរ៉ូ ឯ មមាមែយើ ក្សេដ្ឋាធិតិ ឧធាធាតិ ក្សេដ្ឋ ប្រកាស ស្សុំ ឧសុសោម៉ីតិ ខជាជាតិ សព្វកាយបុរ្ជិសំជំ អស្បស់ស្បាមតំ ស់ក្នុត សព្វកាយប្បដ់សំរេធ បស្ប-សិស្សាម័ត សិក្ខាត់ បសុទ្ធលំ តាយសម្លាំ អស្ប-ស់សុក្រុមត សក្តុត បសុទ្ធលំ តាយស់ផ្ទាំ បសុ្រ-ស់ស្បាមតែសិក្ខាត់ ។ ឥត៌ អជ្ឈុន្ទំ ។ ការយេ ភាយា-ឧុខស្ស៊ីវិហាតេតហិទ្ធា វា កាយេ កាយាឧទស្ស៊ីវិហាតេ

១ អញ្ជ**េត្តតំបំ អក្សុតាតំបំ** ជាបេ ។

មហាសត់ប្បដ្ឋានសូត្រ អានាបានបត្ត:

សិត្យថា ភាគ្នាអញទំង័រទ្វប់តាយសង្ខារ ដកដ នើមចូល ។ ម្នាលកិត្ត ទាំងីទ្យាយ ជាឯក្រឡឹងក្ដី កូនសិស្សនៃជាងក្រឡឹងក្ដី ដែលប៉ុន្យបសថ កាលទាញ ខ្សែក្រឡឹងវែង ក៏ដង់ច្បាស់ថា អាត្មាអញទាញខ្សែក្រឡឹងវែង ប្ភកលទាញ ខ្សែក្រឡុំ ន៍ខ្ញុំ ក៏ជំង់ច្បាស់ថា អាគ្មាអញទាញ ខ្សែក្រឡុំ ន៍ខ្ញុំ មានឧបមាដូចម្ដេចមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឲ្យយ ភិក្ខុកាលដកដង្កើមចេញ វែង ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញដកដង្កើមចេញវែង ឬកាលដកដងើមចូល វែង កំដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញដកដង្កើមចូលវែង កាលដកដង្កើមបេញទ្វិ ក់ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញដកដងើមចេញ១ ប្អកាលដកដងើមចូល១ ក់ដឹង ច្បាស់ថា អាគ្មាអញដកដង្កើមចូលទី (កិត្ត) សិក្សាថា អាគ្មាអញនឹងកំណត់ ដឹងច្បាស់ខ្លាកយគី ខ្យល់ ចេញទាំងពួង ហើយដកដងើមចេញ សិក្សាថា អាត្វាអញ នឹងកំណត់ជំងឺច្បាស់នូវកាយ គឺខ្យល់ចូលទាំង់ពួង ហើយដក ដង្កើមចូល សិក្សាថា អាគ្មាអញនឹងរេទ្វបន្ទវកាយសង្ខារ ដកដង្កើម ចេញ សិក្សាថា អាត្មាអញនឹងវេទ្យប់**នូ**វិកា**យ**សង្ខារ ដកដ ដើមចូល មាន ទបមេយ្យដូច្នោះឯង 🤊 ភិក្ខុពិចារណាឃើញខ្លូវកាយភ្នុងកាយជាទាងក្នុង (កាយរបស់ខ្លួន) ជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថ ពាំង៤ យ៉ាងនេះផង ពី១វេ-ណា ឃើញនូវកាយក្នុងកាយវាងក្រៅ (កាយរបស់បុគ្គលដ ៃ) ជាប្រក្រតី

សុត្តខ្ពស់ជីកេ ទីយនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

សមុខយេឌមា្នជស្បី វា កាយស្ទឹរិហាត់ វយេឌមា្ន. ថេតមារី មុ មេខេត្ត មួយ មេខេត្ត មេជា វ តាយស្ទឹ ហៃ ទេ ។ អគ្គ គា ហេ ទេ វ ខឧស្ស សត់ បក្បដ្ឋិតា ហោត់ យាវនៅ ញាណមត្តាយ បដិស្សតិមត្តាយ^(១) ។ អនិស្សិតា ខ វិហរតិ ឧ ខ ត់ញ់ លោក នេចនយត់។ ស្ត្រ^(៤) ក់ត្នាវ ក់ត្នា តាយេ តាយៈនុខស្ស៊ី វិហៈតំ ។

ភាសាលាសបញ្ជុំ សង្គឹត ។

១ ឧ. បតិស្សតិមត្តាយ ។ ៤ ម.ឯវប៊ី **ភោ ។** ៣ **ឧ. អាសា**បាសបញ្ជុំ និដ្ឋិតន្តឹ ស ទិស្សតិ ។

សុត្តតូចិជិត ទីឃេនិតាយ មហាវិត្ត

គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង គិលារណា ឃើញខ្លុវកាយក្នុងកាយខាងក្នុងនឹង កាយទោងក្រៅ (កាយរបស់ខ្លួននឹងកាយបេសបុគ្គលដទៃ) ជាប្រក្រតិ គ្រប់ឥរិយាបថសំង៍ ៤ ផង៍ ពិចារណា ឃើញនូវធម៌ដែលប្រជុំកើតឡើងក្នុង កាយ $^{(0)}$ គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង តំលារណា ឃើញនូវធម៌ដែលសូនjទៅក្នុងតា $oldsymbol{w}^{\left(oldsymbol{b}
ight)}$ គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង ពិចារណា ឃើញនូវធម៌ដែល ប្រជុំកើតឡើងក្នុងកាយ ទាំងធម៌ដែលសូន្យទៅក្នុងកាយ គ្រប់ឥរិយាបថ ពុំង ៤ ផង **។ មួយ ៀត ស្មាតិ បេសកិ**ត្តនោះ ក៏ផ្លួងចំពោះថា កាយមានមែន (មិនមែនសត្វ មិនមែនបុគ្គល មិនមែនស្រី មិនមែន ប្រុសជាដើម) គ្រាន់តែជាទឹកណត់ ដើម្បីឲ្យចំរើនប្រាជា ដើម្បីឲ្យចំរើន សារត្តប៉ុណ្ណោះ ។ ភិត្តមានចិត្តមិនអាស្រ័យ (ដោយតណានឹងទិដ្ឋិ) គ្រប់ឥរិយាបថ្នាំង ៤ ផង មិនប្រភៀកប្រកាន់អ្វីតិបត្តបក្នុងលោកផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្បាយ ភិក្ខុពិលារណា:ឃើញនូវកាយ ភ្នុងកាយ ជាប្រក្រតិ គ្រុបឥរិយាបថ្យាំង ៤ យ៉ាងទេះឯង

ចប់ អាសាជាឧបព្. ។

^{•-}៤ អដ្ឋកេសាក្រាបថា រាល់អស្សាសបស្សាស:អាស្រ័យនៅក្នុងករជិកាយផង ក្ដោងប្រមុះផង
បិត្តផង ទើបសញ្ជាទៅមកបាន ព្រោះហេតុនោះ ធម៌ទាំងនេះឈ្មោះថា ធម៌ប្រជុំកើតឡើង
្រុងកាយ លុះដល់ធម៌ទាំងនោះលេកទៅវិញ ឈ្មោះថា ធម៌សូត្យទៅក្នុងកាយ ។

មហាសតិញដ្ឋានសុត្ត ឥរិយាបថិបត្វ

(១០៣) មុខ ខមាំ ភិក្ខាវេ ភិក្ខា ភេឌ្ឍា វា កញ្ចាត់ បជាលាត់ ឋាតា វា ឋាតាម៉ូត់ បជាលាត់ និស់ខ្មោ វា និស់ខ្មោត្ត បជាជាតិ សយា ជោ វា សយា នោត្តិត ខេត្តខេត្ត ។ យថា យថា វា ខេត្តស្ប តា យោ មណ៌មាំតោ មោត់ តថា តថា ឧម្យជា. លាត់^(១) ។ ៩គំ អជ្ឈុន វា ការយ កាយាឧ្ចស្ប៊ី វិទារតិ ពហិឌ្យ វា តាយេ តាយេធ្មស្បី វិទារតិ អជ្ឈត្តពហិធ្វា ។ កាលេ កាហេខុបស្មី វិហវត៌ សមុខយដ្ឋានុខស្ស៊ី វា តាយស្មី វិហៈតំវយដ្ឋា-នុសស្ពីវា តាយស្ពឺ វិហាត់ សមុនយាយខម្មានុខស្ពឹ វា តាយស្ទឹ ហោត ។ អត្ថ ភាយោត វា បន្ស្ប សត បច្បន្និតា យោត យាវនេះ ញាណមត្តាយ

១ ឱ. ម. នំ បដាសាធិ ។

មហាសតិហ្វូវាស្វូក្រ ឥរិយាបថិបៗ:

(១១៣) ម្នាលក់ក្នុំទាំងឡាយ ពាក្យរាងមុខ នៅមាន ៀត កិត្តកាល ដើរត្តី គំដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញ ដើរ កាលឈរត្ត គំដឹង **ហ្វា**ស់ថា អាត្មាអញឈរ កាលអង្គ័យក្ដី ក៏ជំងឺ**ហ្វាស់ថា អា**ត្មាអញ អង្គ័យ កាលដេកក្ដី ក៏ជំងឺច្បាស់ថា អាគ្មាអញដេក ។ មួយទៀត ភិក្ខុ នោះទានតាំងទូវកាយដោយអាការយ៉ាងណា ៗ ក៏ដឹងច្បាស់ទូវកាយ នោះ ដោយអាការយ៉ាងនោះ។ ។ ភិក្ខុពិលាណោ ឃើញខ្លុកាយក្នុងកាយខាង ក្នុងយ៉ាងនេះជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថ ទាំង៤ ផង ពិបារណា:ឃើញ នូវកាយក្នុងកាយខាងក្រៅ គ្រប់ឥរិយាបថ ទាំង ៤ ផង ពិហាណា ឃើញខូវកាយក្នុងកាយ ជាខាជក្នុងខឹងខាងក្រៅ គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង ពិលាណោយេញ នូវធម៌ដែលជាទីប្រជុំកើតឡើងក្នុងកាយជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថ ទាំង ៤ ផង ពិចារណា ឃើញនូវធមិ ដែលសូន្យទៅ ក្នុងកាយជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថ ទាំង ៤ ផង ពិបារណា ឃើញនូវធមិ ដែលប្រជុំកើតទ្បើង នឹងធម៌ដែលសូន្យទៅ ក្នុងកាយជាប្រក្រតី គ្រប់ ឥរិយាបថ ទាំង ៤ ផង ។ មួយទៀត ស្មារតីរបស់ភិក្ខុនោះ ក៏ផ្គង់ឡើង ចំពោះថា កាយមានមែន គ្រាន់តែជាទឹកំណត់ ដើម្បីឲ្យចំរើនប្រាជា

សុត្តនូចិជិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

បដ្ឋស្បត់មត្តាយ ។ អធិស្សិតោ ខ វិហរត់ ជ ខ តាំញ៉ា លោកោ ខុសខិយត់ ។ រៀម្ប៉ា ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ តាយ តាយាឧបស្បីវិហរត់ ។

ឥរិយាបដូចពុំ និដ្ឋិត ។

(១០៤) បុឧ បញ្ជាំកិត្តាបើកិត្តា អភិក្តា នេ បដិក្តា នេ សម្បីជានការី ហោតិ អាលោកិត្របៃលាកិត្ត សម្បី ជានការី ហោតិ សម្មីញ៉ូនេ បសា គេ សម្បីជានការី ហោតិ សដ្យាជិបត្តចីវេលា សេ សម្បីជានការី ហោតិ អសិត្ត ចីតេ ទាយ៍តេ សាយ៍តេ សម្បីជានការី ហោតិ ខេត្តាប្បីសុទ្ធាតិ សម្បីជានការី ហោតិ

១ 🕯. ជាំយាមថមគ្គំ និដ្ឋិតស្ដី ន 🕏សុត្រិ ។

សុត្តតូចិជិក ទីឃតិកាយ មហាវិត្ត

ដើម្បីឲ្យចំរើនស្មារតីប៉ុណ្ណោះ ។ កិត្តមានចិត្តមិនអាស្រ័យ (ដោយតណ្ណា នឹងទិដ្ឋិ) គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង មិនប្រភៀកប្រកាន់អ៊ីតិចតួច ក្នុង លោកផង ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ កិត្តពិបារណាឃើញខ្លុវកាយក្នុងកាយ ជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ យ៉ាងនេះឯង ។

ចច់ ឥរិយាច៩ចព្ទ: ។

(១១៤) ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យាយ ពាក្យទាន់មុខ នៅមានរៀត
កិត្តធ្វើនូវសម្បជ្ជា (១) គឺសេចក្តីដឹងខ្លួន ក្នុងកាលដើរទៅមុខ ឬ៥យ
ក្រោយ ធ្វើនូវសេចក្តីដឹងខ្លួន ក្នុងកាលក្រឡេកមើលទៅមុខ ឬក្រឡេក
មើលទៅទិសផ្សេង១ ធ្វើនូវសេចក្តីដឹងខ្លួន ក្នុងកាលចត់ដៃជើង ឬលា
ដៃជើង ធ្វើនូវសេចក្តីដឹងខ្លួន ក្នុងកាលទ្រទ្រង់នូវសង្ឃាជី ជាគ្រនឹងច័វរ
ធ្វើនូវសេចក្តីដឹងខ្លួន ក្នុងកាលចំពោតកោជន ផឹកទឹក ខំពាស៊ីខាទន័យ:
ជញ្ជាប់ (នូវតេសជ្ជ:មានសប្ប៉ាជាដើម) ធ្វើនូវសេចក្តីដឹងខ្លួន ក្នុងកាល

មហាសត់ឬដ្ឋានសុត្ត សម្បដិញ្ញប្រំ

កាត ឋាត ខ្ទុស្ត្រ ជាកាតេ ភាសាតេ តុណ្ណាំ ಗಾಣಿ ಕಾರ್ಣ್ಮಾಟ್ ಕಾರ್ಣ್ಗಳ ಕೃತ್ಯ ಗ ការយេ តាយានុបស្ស៊ី វិទាវត៌ ពហ៌ន្ទា វ៉ា ការយេ ស្នេស់ដី ស្រខេ អជីវឌីខេត្តមនៃ ម ស្នេ តាយានុបស្ស៊ី វិហរត់ សមុខយេខមា្នខស្ស៊ី វា តាយៈឃ្មុំ វិហវត់ វេយជម្នាន់ជម្រាំ ប្រ មាល់ឃ្មុំ វិសាវតិ សមុខយាយឧម្មាន្តស្បី វា កាយស្ទឹ វិហវតិ។ អត្ត កាយោតិវា បន្សុ ្ត្រ បច្ចុខ្ពត់ ហោត ឈុរនេះ ឈាហាឧស្មាល ឧក្ទម្បីខ្មុំង្សាល ឯ ងក្ម្រឹ-តោ ខរិហរតិ ន ខ កិញ្ចំ លោក នទាន់យតិ ។ ស្សារ្ទី ភ្នំស្នា ភ្នំ ភាយេ ភាយាជុខស្មី រូលរង្ទ រ

> (១) សម្បជិញ្ញបញ្ចុំ និដ្ឋិត ។

១ ឱ. សម្បង្ហាបព្វំ និក្ខិតត្តិ ន ទិស្សតិ ។ ម. សម្បងានបព្វំ ទិក្ខិតំ ។

មហាសតិញដ្ឋានសូត្រ សម្បដិញ្ញាប់ព្ទ:

បន្ទោបង់នូវទុញ្ញារៈបស្សារៈ ធ្វើនូវសេចក្ដីដឹងខ្លួន ក្នុងកាលដើរ ឈរ អង្គ័យ ដេកលក់ ភាក់ឡើង និយាយ សៀម ។ ភិក្ខុពិភាណា ឃើញនូវកាយក្នុងកាយខាងក្នុងជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថេទាំង ៤ យ៉ាងនេះ ផង ពិចារណា ឃើញខ្លុវកាយក្នុងកាយខាងក្រៅជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយា -បឋទាំង ៤ ផង ពិលរណា ឃើញទូវកាយក្នុង កាយវាខាងក្នុងនឹងខាង ្រុកប្រសិយាបថ្នាំង៤ ផង តិចារណា ឃើញនូវធម៌ដែលប្រជុំ កើត ទៀងភ្នងកាយជាប្រក្រតី គ្រប់នរិយាបថ្លាំង ៤ ផង ពិចារណាឃើញ ន្សពម៌ ដែលសូន្យ **៧ក្នុងកាយ**ជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថសំង ៤ ផង ពិចាណោយេញ អ្វូងម៉ាដែលប្រជុំកើត ទាំងធម៌ដែលសូទ្យទៅ ក្នុងកាយ ជាច្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង ។ មួយ ខៀត ស្មារតីរបស់កិក្ខុ នោះ ក៏ផ្គង់ ឡើងចំពោះថា កាយនេះមានមែន គ្រាន់តែជាទីកំណត់ ដើម្បីឲ្យចំរើនស្រាជា ដើម្បីឲ្យចំរើនស្មារតីប៉ុណ្ណោះ ។ ភក្តិមានចិត្ត មិនអាស្រ័យ (ដោយតណ្តេនឹងទិដ្ឋិ) គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង មិន ប្រភៀតប្រកាន់អ្នកចត្ចក្នុងលោកផង ។ ម្នាល់កិក្ខពុំងីឡាយ កិក្ខ ពិចារណា ឃើញ នូវកាយក្នុងកាយជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថេទាំង ៤ យ៉ាងខេះឯង ។

ចច់ សម្បជ្ញាប្រ: ។

សុត្តនូបិជិពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

(០០៤) ជំខ ឧធ្ស ម្ពុយ មេឃុំ មុគគេរ មេហា នុខ្ញុំ ចា**ខត**្តហ អដោ គេសមត្តកា តចចរិយខ្លុំ បុរជ្ជានប្បការស្ប៍^(១) អស់ខ្លួយ បច្ចុះក្រើន អន្តិ មុខហ៊្ កាបេ កេស លេម នេហ ឧញ សលេ មំសំ ឧហាៗ អដ្ឋ អដ្ឋិទិញ្ជំ វេញ្ណំ មានយំ យកានំ គាំលោមគាំ ប្រាក់ បច្ចាស់ អន្ត អន្តុកណ៌ ខុធ យៃ ការសំ បត្ត សេទ បុត្វោ លោហ៍ន សេខោ មេខោ អស្ប វេសា ទេខ្យោ សិន្ហានិកា (២) សសិកា មុត្តន្តិ ។ សេយ្យ-ឧព្ត ម្លាំ វេ វម មេ ខា សំ ខេ ខា ខ្មែញ (m) ដិប ឧប ខ្មែញ ខ្មែ តែសុ ជញ្ញស់ សេយ្យដីធំ សាល់ធំ វិហ៍ធំ មុគ្គាធំ មាសាជំ តំលាន់ តណ្ឌូលាជំ តមេជំ ចក្តុមា បុរិសោ ឧញ្វិត្តា ឧជិក្សេយា មាន មាល្ច មាន មូល មាន ត្តា ៩ នេ តាមា ឌ្យ ន្ទុលា ឌ នេ នេះ បាបន ៗ។ នេះ ទោ ភិក្ខាវេ ភិក្ខា ឥមមៅ កាយ ខុខ្ទំ ទាឧត្តលា អ. យោ គេសមត្តកា តិចព្យល់ខ្ញុំ ព្ទុះជានព្យការស្ប អស់ខ្លួយ ឧជំរុះ ងន្ទ មុន្ទ មុន្ទ មុខ្លាំ មេខា

១ ៖. ម. បូរ នាសហ្ការស្សុ។ ៤ ខ.ម. សិង្ហា្ណាំកា។ ៣ បូតោឡីតិប៊ី បាបោ ។

សុត្តតូចិដ្ឋក វិយនិកាយ មហាវគ្គ

(១១៤) ម្នាលក់ក្នុទាំងឡាយ ពាក្យ១ាងមុខនៅមាន ទៀត ពិចារណា ឃើញច្បាស់នូវកាយនេះឯង ខាងលើតាំងអំពីបាតដើងទៀជ **េ៧** ខាងក្រោមតាំងអំពីចុងសក់ចុះមក ដែលមានស្បែកបិទចាំងជុំវិញ ពេញដោយវត្តមិនស្អាត មានប្រការផ្សេងៗដូច្នេះថា ភ្នងកាយនេះ មានសក់ រោម ក្រចក ធ្មេញ ស្បែក សាច់ សរសៃ ធ្នឹង 🤉 ភ្នុក្នុងធ្នឹង តម្រង់បស្សាវៈ បេះដូង ថ្វើម វាវ ក្រពះ សួត ពោះវៀនធំ ពោះវៀនតូច មាលារថ្មី មាលារលក្ស ៤៤សង្ សេក្ វិទ យាគ យើស វិយិស ទឹកក្អែក គ្រាញ់៧ ទឹកមាត់ ទឹកសំ ពេះ ទឹករអល ទឹកមុត្រ។ ម្នាល កិត្តាំងឡាយ ដៃដែលមានមាត់ពំងាំពីរេខាង ពេញដោយធញ្ជាត់ មាន ប្រការផ្សេង ១ ជញ្ជាជាត្រស់ងគោះ គឺស្រៀទ្យាយស ស្រៀទ្យាយក្រហម សណ្ដែកជុាយ សណ្ដែករាជមាស ល្វ អង្គរ បុរសដែលមានចក្ខុ គប្បី ស្រាយនូវខែនោះ ហើយពិនិត្យមើលដូច្នេះថា នេះស្រវិទ្យាយស នេះ ស្រាំ ១ក្រុយក្រហម នេះសណ្ដែកជុយ នេះសណ្ដែករាជមាស នេះហ្វ នេះអង្គរ មានទបមាដូចមេចមិញ ម្នាលក់ក្ខុទាំងឡាយ ក់ក្ខុពិបារណា ឃើញច្បាស់ខ្លុវកាយនេះឯង ខាងលើតាំងអំពីបាតជើងឡើងទៅ ខាង ក្រោមតាំង៍អំពីចុងសក់ចុះមក ដែលមានស្បែកបិទជាំងជុំវិញ ដោយវត្តមិនស្អាត មានប្រការផ្សេងៗ ដូច្នេះថា ក្នុងកាយនេះ មានសក

មហស់តិហ្មដ្ឋានសុត្ត បដីកូលមនសិការបញ្ចំ

ហេមា ឧទា ឧត្តា តចោ មំ មំ នហារ អដ្ឋី អដ្ឋិចិញ្ចុំ វេញ ហឧយ័ យកាន់ គាំលោមកាំ បំហេតាំ បញ្ជស់ អន្ត អន្តុសា ខ្លាំ នាស់ ប៉ុន្ត សេអ្ បុត្រា លោហទំ សេខោ មេខោ អស្បៈសា ១ខ្សែ សិឌ្ឍិ-ធិតា លស់**តា មុត្ត ។ ឥត អជ្ឈ**ត់ វា **គា**យេ តាយាឧុបស្ស៊ី ហៃរទី ពហិឌ្វា ។ កាយេ កាយ-ខុមស្បី វិហវត៌ អជ្ឈត្តពហិជ្ជា វា កាយេ កាយៈ-ឧុបស្ប៊ីវិហរត់ សមុឧយជម្នាឧបស្ប៊ី 🕈 កាយស្ម៊ី វិហរត់ យេជឡាឧុបស្ស៊ី វា កាយស្មី វិហរត់ សមុខ-យាលេខឡានុបស្តី វា គោយ ស្ទឹ វិហាតិ ។ អត្តិ កាយោត វា បន្សុវ្រ សតិ បច្ចុប្ផិតា យោត

មហាសតិញដ្ឋានសូត្រ បដិច្ចលមនសិការបព្ទះ

ពេម ក្រចក ធ្មេញ ស្បែក សាច សរសៃ ធ្នឹង ខ្លុក្ខង្គឹង តម្រង់បស្កវ: បេះដង្គ ថ្វើម វាវ ក្រពះ សួត ពោះវៀនធំ ពោះវៀនតូច អាហាវថ្មី អាហារចាស់ ប្រមាត់ ស្ដេស្ម ខ្លះ ឈាម ញើស ខ្វាញ់ខាប់ ទឹកក្អែក ទ្រាញាក់ ទឹកមាត់ ទឹកសំ ជោ ទឹករដល់ ទឹកមុត្រ មាន«បមេយ្យដូ ក្រះ ឯង ។ (ភិក្ខុ) ពិចារណាឃើញខ្លុវកាយ**វាង**ក្នុង**ជា**ប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិ-យាបថ្នាំង ៤ យ៉ាងនេះផង ពិលារណា ឃើញទូវកាយក្នុងកាយវាងក្រៅ ជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង ពិទារណា ឃើញនូវកាយខាង ក្នុងនឹងវាងក្រៅជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថសំង ៤ ធង ពិបារណា ឃើញ នូវធម៌ដែលប្រជុំកើតទៀតក្នុងកាយជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថេទាំង ៤ ផង ពិចារណៈឃើញខ្លុវធម៌ដែលសូន្យទៅក្នុងកាយជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថ ទាំង ៤ ផង ពិចារណា ឃើញនូវធម៌ដែលប្រជុំកើត ពាំងធម៌ដែលសូន្យ រទៅក្នុងកាយជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង ។ មួយ ទៀត ស្មាតើ វបស់ភិក្ខុនោះ ក៏ផ្គង់ទ្បើងចំពោះថា កាយមានមែន គ្រាន់តែជាទីកំណត់

សុគ្គន្តបំជីកេ ទីឃនិតាយស្ស មហាវិគ្នោ

យាវ នៅ ញាណមត្តាយ ១៩ ស្បុតិមត្តាយ ។ អនិស្បិ-តោ ១ វិហរតិ ១ ១ ភិញ្ជា លោក ១១ ខិយតិ ។ ស្វម្បិ ភិក្ខា វិកិត្ត កាយេ កាយាឧបស្បី វិហរតិ ។ ប្រឹព្ធមសិការប្រំ រំដ្ឋិតំ ។

១ ៦. បដិក្ខលមនសិការបញ្ចំ និដ្ឋិតត្តី ១ ខិស្សតិ ។ ៤ គោឃាដកោ វា គោឃាដ-កន្តេវាស៊ី វាតិ កត្តថិ បោត្តកេ ខិស្សត្តិ ។ ៣ ៦. ម. ពិលសោ ។ ៤ វិភជិត្វាតិ កត្ថថិ បោត្តកេ ខិស្សតិ ។

សុត្តតួលិជិក ទីឃងិកាយ មហាវគ្គ

ដើម្បីឲ្យចំរើនប្រាញ់ ដើម្បីឲ្យចំរើនស្មារតីប៉ុណ្ណោះ ។ ភិក្ខុមានចិត្តមិន អាស្រ័យ (ដោយតណ្ណានឹងទិដ្ឋិ) គ្រប់ឥរិយាបថទាំង៤ ផង មិនប្រភៀក ប្រកាន់អ្វីតិបត្ចបត្តងលេកផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុពិបារណា ឃើញខ្លុវកាយក្នុងកាយជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថទាំង៤ យ៉ាងនេះឯង ។

ចប់ បដិក្ខលមនសិការបញ្ចុះ ។

(១១៦) ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ ពាក្យ១ នមុ១ នៅមាន ទៀត កិត្ត ពិបារណា ឃើញច្បាស់ខ្លាកាយនេះឯង ដែលបិតនៅយ៉ាងណា ដែល តាំងនៅយ៉ាងណា ដោយកំណត់ថា គ្រាន់តែជាជាតុថា ក្នុងកាយនេះ មានជាតុដី ជាតុទឹក ជាតុភ្លើង ជាតុខ្យល់ ៗ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ បុរស អ្នកពិឃាត គេក្តី កូនសិស្ស នៃបុរសអ្នកពិឃាត គោក្តី ដែលប៉ិនប្រសប់ គប្បីពិឃាត គោ ហើយរំលែកជាចំណែកៗ អង្គុយនៅ ទៀបផ្លូវធំ បែក ជាបួន មាន ខេមមាជួច មេ្តចមិញ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ កិត្តពិបារណា ឃើញច្បាស់ខ្លូវកាយនេះឯង ដែលបិត នៅយ៉ាងណា ដែលតាំង នៅ

មហាសតិហ្សដ្ឋានសុត្ត ធានុមនសំការបញ្ចំ

យថាមណ៍លំនំ ភាគុសោ មច្បក្សិត អត្ថិ ៩មេឃឹ កោយ បមរីភាគុ អា ទោភាគុ នេ ដោភាគុ វៈ យោភា-គ្និ ។ ៩គិ អជ្ឈន្នំ វា ។ បេ ។ វិហរតិ ។

(១) ធាតុមសសិការបញ្ជុំ និដ្ឋិត ។

(១០៧) បុខ ចប់ ភិក្ខាវ ភិក្ខា សេយ្យូដាចំ បស្បេយ្យ សរ៉ាំ សំរ៩កោយ ជឌ្ជិត ឯកាហមតំ វា ថ្វីហមតំ វា តំហមតំ វា ជុខ្មាតកាំ វិធីបកាំ វិច្យូកាជាតំ ។ សោ ឥមមេវ កោយំ ជុបសំហរត៌ អយម្បី ទោ កាលោ ឯវ៉េឌម្លោ ឯវ៉ាការី ឯវ៉^(៤) អន្ត-គោភិ ។ ឥត៌ អជ្ឈិត្តិវា ។ បេ ។ វ៉េហ្សេំ ។

a ន. ៣តុម»សិការបញ្ចំ និដ្ឋិតត្តិ ខ ទិស្សតិ ។ 🔈 ន. ឯភំ ។

មហាសតិញដ្ឋានសូត្រ ៣តុមនសិការបៗ:

យ៉ាង៍ណា ដោយកំណុតថៃគ្រាន់តែជាជាតុដូច្នេះថា ក្នុងកាយនេះ មាន ជាតុដី ជាតុទឹក ជាតុភ្លើង ជាតុខ្យល់ មាន១០មេយ្យដូច្នេះឯង ។ ភិក្ខុ ពិហរណា ឃើញ នូវតាយក្នុងកាយជាខាងក្នុង (ដោយការកំណត់ថាជា ជាតុ ៤) ជាប្រុក្រតី គ្រប់ឥរិយាប់ថេទាំង ៤ យ៉ាងនេះឯង ។ បេ ។

ចច់ ធាតុមនសិការចព្ទះ ។

(១១៧) ម្នាលគិត្តទាំងឲ្យាយ ពាក្យ វាងមុខនៅមាន ទៀត កិត្តិ
ឃើញនូវសរីរៈ ស្វាប់ ដែលគេ ពេលនៅក្នុងព្រៃស្មសាន ទោះ ស្វាប់អស់
១ថៃ្តក្តី ស្វាប់អស់ ៤ ថៃ្តក្តី អស់ ៣ ថៃ្ងក្តី ដែលកំពុង ហើមមានសម្បូរ
ខឿវ ដោយច្រើន មាន១; ហូរ ចេញតាម ទ្វារ ផ្សេង១ ដូចម្តេចមិញ ។ គិត្តិ
នោះ (ក៏បង្គើនសរីរៈ ស្វាប់នោះ) មក ប្រៀបផ្ទឹមនឹងកាយនេះឯងថា សូម្បី
កាយ (១) នេះ សោត ក៏គង់នឹងមានសភាពដូច្នោះ គង់នឹងក្លាយ ទៅជាដូច្នោះ
នឹងកន្ងង់នូវការៈដូច្នោះពុំបាន ឡើយ ។ គិត្តពិបារណា ឃើញនូវកាយកុង
កាយជាវាងកុង ជាប្រកួត (ដោយការកំណត់នូវអសុគមានអសុគត៌ពុង
ហើមជា ដើម) គ្រប់ឥរិយាបថ ទាំង៤យ៉ាងនេះឯង ។ បេ ។

[•] អដ្ឋកថា ថា បានដល់កាយដែល នៅមានធេរិក យ៉ាង ធឺអាយុ ១ កំសួលភ្លើង៣គុ១ រិញ្ញាណ១ ។

សុត្តនូមិដីកេ ទីឃុំតិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

(០០៨) មុខ ខមាំ ភិក្ខាវ ភិក្ខា សេយ្យថាមិ បសុយ្យ សរ៉ាំ សីវជិតាយ ជុំនំ កាគេហ វា ១ដូ**ទា**នំ គុលលេហ៍ វា ១ដូទាន់ គំដៅ្ហា វា ១ដូ**ទា**-នំ សុវា នេហ៍ វ ១៩មាន សំតាលេហ៍ វ ១៩មានំ^(១) វ៉ា គ្រែហិវា ភាណភាជា គេហិ ១៨្មាធំ ។ សោ ឥមមាវ ണയ് മമേഷ്മാത് ഷയമൂ്(k) തെ അവന ചുമലു រារុម្នេញ មាន ក្នុង ក្នង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង ក្នុង តាយាឧុខស្ស៊ីវិហរត់ ពហិន្ទា វា កាយេ កាយាឧុ-បស្ស៊ី វិហរត់ អជ្ឈត្តហ៍ទា វា ភាយេ ភាយៈធ្-បស្បីវិទារតំ សមុនយឌម្នានុខស្ស៊ី វ៉ា គាយស្ទឹវទារតំ

១ ធ. សុយ ណេហ៍ វា ខដ្ឋមន់ សំគ លេហ៍វា ខដ្ឋមន់ ។ ២. ពង្ហេហ៍ វា ខដ្ឋមន់ សុខ ខេហ៍ វា ខុដ្ឋមន់ ខែហ៍ វា ខដ្ឋមន់ សំគ លេហ៍វា ខដ្ឋមន់ ។ ២ ម. អយ់បិ។

សុត្តតូមិជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

(១១៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្វាយ ពេក្យវាងមុខនៅមាន រៀត ភិក្ខុ គប្បីឃើញនូវសរីរៈស្វាប់ ដែលគេចោលនៅក្នុងព្រៃស្មសាន ដែលក្អែត ទាំងទ្បាយកំពុងបឹកស៊ីក ត្រដកគម្រង់ទាំងទ្បាយ កំពុងបឹកស៊ីក តាត ទាំងទ្វាយ កំពុងចឹកសុក្តី សត្វស្វានទាំងឡាយ កំពុងកាកេរសុក្តិ ២០ក ទាំងទ្យាយ កំពុងក្រុះសុក្ត បាណកជាតិ (សត្វល្អិតៗ មានរុយជា ដេម) ទាំងទ្បាយ ផ្សេង ៗ កពុងរុងជញ្ជាក់សុភិ ដូចមេចមិញ ។ ភិក្ខុ នោះ (ក៏បង្គោនសរីវ:ស្វាប់នោះ) មកប្រៀបនឹងកាយនេះឯងថា សូម្បី កាយ នេះ សោត កគង៍នឹង៍មានសភាវ:ជួ ្រោះ គង៌នឹង៍ក្លាយ ទៅជាជួ ្រោះ នឹងកន្ងង់នូកាវ៉េ:ដូច្នោះពុំបានឡើយ ។ កិត្តពិលរណា ឃើញ នូវកាយ ក្នុងកាយជាខាន៍ក្នុង ជាប្រក្រត់ ដោយការកំណត់នូវអសុភមានអសុភ ដែលពួកសត្វ កំពុងចឹកស៊ីជាដេម គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ យ៉ាងនេះ ផង ពិចារណា ឃើញស្លូវកាយក្នុងកាយវាងក្រៅ ជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិ-យាបថ**ទាំង** ៤ ផង ពិលារណារឃើញទូវកាយក្នុង៍កាយ ជាខាងក្នុង៍នឹង ខាងក្រៅជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង ពិលារណា ឃើញខ្លុវធមិ ដែលជាទីប្រជុំ គេតទ្រើង ក្នុងកាយជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង

មហាសត់ហ្មដ្ឋានសុត្ត សុវថ៌៣បច្ចុំ

(೧೧๙) បុឧ ឧមរំ ភិត្តាវេ ភិត្តា សេយ្យដាមិ មស្សេយ្យ សរ៉េ សីវេឌិតាយ ជុខ្លិត អដ្តិសន្ន័លិតាំ សមសលេមាតិ ឧហារុសម្ពន្ធំ ។ ខេ ។

(១៤០) អដ្តសន្តលិតាំ ជំ<u>ម៉</u>ូស លេ ហិតមគា្ហិតំ នយារុសឌូដូំ ។ បេ ។

មហាសតិញ្ហ្ហានសូត្រ សឺវថិ៣បទ្ទះ

គិលវណា ឃើញនូវធមិ ដែលសូន្យ មៅក្នុងកាយដាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយា បឋទាំង ៤ ផង គិលវណា ឃើញនូវធមិដែលប្រជុំកើតឡើង ទាំងធមិ ដែលសូន្យ ទៅក្នុងកាយជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបឋទាំង ៤ ផង ។ មួយ ទៀត ស្មារតីរបស់កិត្តនោះ ក៏ផ្គង់ខ្មើនចំពោះថា កាយមានមែន គ្រាន់ តែជាទីកំណត់ ដើម្បីឲ្យចំរើនប្រាជា ដើម្បីឲ្យចំរើនស្មារតីប៉ុណ្ណោះ ។ កិត្តមានចិត្តមិនអាស្រ័យ (ដោយតណ្ណានឹងទិដ្ឋិ) គ្រប់ឥរិយាបឋទាំង ៤ ផង មិនប្រភៀតប្រកាន់អ៊ីតិចតួចក្នុងលោកផង ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ កិត្ត ពិបារណា ឃើញ នូវកាយ ក្នុងកាយជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបឋទាំង ៤ យ៉ាងនេះឯង ។

(១១៩) ម្នាលកិត្តពំងីឡាយ ពាក្យវាងមុខនៅមានទៀត កិត្ត គប្បីឃើញនូវសរីរៈស្វាប់ ដែលគេចោល ក្នុងព្រៃស្មសាន សល់នៅ តែរាងឆ្អឹង ប្រកបដោយសាប់នឹងឈាម មានសរសៃដាគ្រឿងបង់ដូច ទ្រេចមិញ ។ បេ ។

(១៦០) សីរ: នៅសល់តែ**ពង៍**គ្នឹង ឥតមានសាច់ប្រឡាក់ ដោយឈាម មានសរសៃជាគ្រឿង៍បង**។** បេ**។**

សុត្តត្ថិទីជក ទីឃនិកាយស្យូ មហាវិត្តោ

(១២១) អដ្ឋសន្ត្លាំ តំ អមគតម៉េស លោយៈ នំ ន-ហារុសម្ពុធ្វិ ។ ដេ ។

(១២២) អដ្ឋិការ អមកសេញស្រេត្តព្រំ និសា និសា ក្នុង ក្នុ

១ ន. អប់គេសក្តត្ថិន វិសាវិទីសាសុ វិក្តិស្តាន់ អញ្ជាន ហគ្គដ្ឋិកំ អញ្ជាន បាទដ្ឋិកំ អញ្ជាន បាទដ្ឋិកំ អញ្ជាន ឧរដ្ឋិកំ អញ្ជាន ក្នុដ្ឋិកំ អញ្ជាន ក្នុដ្ឋិកំ អញ្ជាន ក្នុដ្ឋិកំ អញ្ជាន ក្នុងដឹកំ អញ្ជាន ស្មីពិក្សាក់ អញ្ជាន ស្មីពិក្សាក់ អញ្ជាន ហគ្គប់កំ អញ្ជាន ស្មើកំ អញ្ជាន ស្មើកំ អញ្ជាន ស្មីហិកំ អញ្ជាន ស្មើកំ អញ្ជាន ស្មើកំ អញ្ជាន ស្មីហិកំ អញ្ជាន ស្មីកំ អំពីកំ ស្មីក្រុង ស្មីកំ អាស្មាន ស្មីកំ អំពីកំ ស្មីកំ អំពីកំ ស្មីកំ អំពីកំ ស្មីកំ អំពីកំ ស្មីកំ អំពីកំ អំពី

សុត្តតូចិជិក ទីបេនិកាយ មហាវិគ្គ

(១៤១) ស្ដី: នៅសល់តែកង៍គ្គឹង មិនមានសាប់នឹងឈាម មាន តែសរសៃជា គ្រឿងបង ។ បេ ។

(១៤៤) សរៈនៅសល់តែកឥត្តឹឥ១ខេ មិនមានសរសៃ ចង្ទេះតែ ទ្ចាត់ទ្វាយរាត់រាយទៅក្នុងទិសតូចនឹងទិសធំ គឺគ្នឹងដៃទៅដោយឡែក គ្នឹង ដើងទៅដោយឡែក គ្នឹងស្មងទៅដោយឡែក គ្នឹងភ្លៅទៅដោយឡែក និងចងេះទៅដោយឡែក ន្ទឹងទង់ទៅដោយឡែក ន្ទឹងខ្វេងទង់ទៅ ដោយឡែក ឆ្អឹងជំនំរទៅដោយឡែក ឆ្អឹងទ្រង់ទៅដោយឡែក ឆ្អឹងស្ថា ទៅដោយឡែក គ្នឹងកំកូនដែទៅដោយឡែក គ្នឹងកទៅដោយឡែ ក ត្តិនិចង្កាទៅដោយឡែក ត្មេញទៅដោយឡែក លោក្បា**ល**ទៅដោយ ែ្សក (ដូចម្ដេចមិញ) ។ ភិក្ខុនោះ (ក៏បង្គោនសរីរៈស្វាប់នោះ) មកប្រៀប ផ្ទឹមនឹងកាយនេះឯងថា សូម្ប៊ីកាយនេះសោត ក់គង់នឹងមានសភារៈដូច្នោះ

មហាសតិច្បដ្ឋានសុត្ត សឺវិថិ៣បត្

រារូមរដ្ឋមាន នេះ ។ មន្ត្រ ម មន្ត្រ ប្រ តាយានុខស្ស៊ី វិហវត់ ពហិទ្ធា វ កាយេ កាយៈ ដ្ឋស] វិហវត់ អជ្ឈត្តពហិទ្ធា វ កាយេ កាយៈ ជុបស្បី វិហវត្ត សមុនយជម្នាជុបស្បី វា តាយស្ទឹ វិហរត់ យេជមា្នុបស្ស៊ី វា កាយស្មី វិហវត់ សមុ-ឧយាលាជគាំ ដែល ្អី ប្រព័ន្ធ ៤ មន្ទ័ កាយោត វា មនុស្ស សតិ មច្ចុមដ្ឋិតា យោតិ យាវ ខេដ្ឋ ញាណមត្ថាយ ខដ្**ង**្គ្រឹមត្តាយ ។ អ-និស្ស៊ីតោ ខ វិហវត់ ន ខ ក់ញុំ លោក ខុខា. ចំណត់ ។ សុវុស្ស ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ភាយេ ភាយៈ ខេជ្ជា រូលរង្ ឯ

មហាសតិញដ្ឋានស្បុត្រ សីវថិកាចព្វៈ

គង់នឹងក្លាយ ទៅជាដូច្នោះ នឹងកន្ងង់នូវការៈដូច្នោះពុំបាន ឡើយ ។ ភិក្ខុ ពិលារណា ឃើញ ខ្លាំកាយក្នុងកាយជាខាងក្នុង ជាប្រក្រតី (ដោយការ កំណត់ខ្លាសវីរ:ស្ងាប់ដែលសល់តែកង៍គ្នឹងជាដើម) គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ យ៉ាងនេះផង ពិហរណា ឃើញនូវកាយក្នុងកាយខាងក្រៅជាប្រក្រតី គ្រប់ ស់ ហេបថទាំង៤៨៦ ពិលរណា ឃើញ ខ្លុកាយក្នុងកាយជា វាងក្នុងទីធ៍ ខាងក្រៅជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថសំង៤ផង ពិលាណា ឃើញ ទ្វាធម៌ដែល ជាទីប្រជុំកើត ទ្បើងក្នុងកាយជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង ពិលារ-ណា ឃើញនូវធម៌ដែលសូន្យទៅក្នុងកាយជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផងី ពិហរណា ឃើញនូវធម៌ដែលជាទីប្រជុំកើតឡើង ពាំងធម៌ដែលសូន្យ ទៅភ្នុងកាយជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ផង ។ មួយ ទៀត ស្មាន របស់ភិក្ខុនោះ ភិផ្គង់ ឡើងចំពោះថា កាយនេះមានមែនគ្រាន់តែជាទីភណត់ ដើម្បីឲ្យចំរើនស្មាវតីប៉ឺណោះ ដេីម្បីឲ្យចំរេន្យជាជា ភិក្ខុមានបិត្តមិន អាស្រ័យ (ដោយតណ្ណានឹងទិដ្ឋិ) គ្រប់ឥរិយាបថ់ទាំង ៤ ផង មិនប្រភៀក ប្រកាន់អ៊ីតិចតួចក្នុងលោកផង ។ ម្នាលភិក្ខុព៌ងទ្បាយ ភិក្ខុពិចារណា ឃើញនូវកាយក្នុងកាយជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថព៌១ ៤ យ៉ាងនេះឯងៗ

សុត្តនូបិដពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

(១៤៣) បុឧ ចមាំ ភិក្ខាវេ ភិក្ខា សេយ្យថាចិ មស្សេយ្យ សរ៉ាំ សឺវថិកាយ^(១) ជខ្ចិតិ អដ្តិកាធិ សេតាធិ សន្លាសួសឆ្និកាធិ^(២) ។ បេ ។

(១៤៤) អដ្ឋិកានិ បុញ្ជាក់**តា**និ តេកេះ**ស្ប៊ូ-**កានិ ។ បេ ។

ស្រេះ ក្នុង ក្ខាន ក្នុង ក្ខាន ក្នុង ក្យាន ក្នុង ក្យាន ក្នុង ក្បាន ក្នុង ក្នុង

១ ៦. សឺវថិកាយោ ។ ៤ ១. សង្ខវណ្ណុបទិភានិ ។ ម. សង្ខវណ្ណុបដិភាគានិ ។

សុត្តនូចិជិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

- (១៤៣) ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យយ ពាក្យភានមុខនៅមានទៀត កិត្ត គប្បីឃេញនូវសរៈស្រុបដែលគេចោលក្នុងព្រៃស្មសាន សល់នៅតែដ្អឹង ទទេ មានសម្បសេដូចជាសម្បីរនៃសន្និ ។ បេ ។
- (១៤៤) សវីរៈសល់នៅតែត្តឹង៩ទេ កេយកយដាពំនូក១ កន្ទង ហួសទៅមួយឆ្នាំ ហើយ ។ បេ ។
- (១៤៥) សវីរៈសល់នៅតែធ្នូងទទេ ពុកផុយខ្វេចទ្វី ជាក់ទេចតូច កំទេចជំ ផ្សេងៗ (ដូចម្ដេចមិញ) ។ ភិក្ខុនោះ (ក៏បង្គេ៍ខសវែ:ស្វាប់នោះ) មកប្រៀបនឹងកាយនេះឯង៍ថា សូម្បីកាយនេះសោត ក៏គង់នឹង៍មាន សភាវៈដូច្នេះ គង់នឹងក្លាយទៅជាដូច្នោះ នឹងកន្ងងឡូកាវៈដូច្នេះពុំបាន ឡើយ ។ កិក្ខុពិលរណៈឃើញខ្លុវកាយក្នុងកាយជាវាងក្នុងជាប្រក្រត គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ហ៉េងនេះផង ពិលាណោយើញទូវកាយក្នុងកាយ **ភាជ**ក្រៅជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង ពិបារណាឃើញនូវកាយ ក្នុងតែយជាវាងត្នង់ទឹងវាងក្រៅ ជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង ពិចារណៈឃើញនូវធម៌ដែលជាទីប្រជុំកើតឡើង ក្នុងកាយជាប្រក្រតី គ្រប់ **ឥរិយា**បថទាំង ៤ ផង ពិចារណា ឃើញនូវធម្មដែលសូន្យទៅក្នុងកាយជា ប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថសំងី ៤ ផងី ពិទាវណា ឃើញខ្លាំធម៌ដែលជាទីប្រ-ជុំកើតឡើង ទាំងជម្ងំដែលសូន្យទៅក្នុងកាយជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថ

មហាស់តិញដ្ឋានសុគ្គំ វេទនានុបស្សនា

> នវសីវថិកាចព្វំ ទិត្តិតំ ។ កាយានុបស្សតា និត្តិតា(១) ។

ក្រុក ក្រុក អ្នក់ ក្រុក ក្កក្រុក ក្រុក ក្

១ ឱ. នវស់វិចិត្តបញ្ជុំ និឌ្ឌិត ។ ត្រប្បាគុបស្សុទា និឌ្ឌិត្ត ៩ និស្សុតិ ។ ម. នវស់វិថិកាមព្ និឌ្ឌិតិ ។ បុខ្ទស កាយាគុបស្សុនា និឌ្ឌិតា ។ ៤ ម. កថិញ្ច បន ។ ៣ ឱ. វាតិ នត្ថិ ។ ៤ ឧ. វេទិយមានោ ។

មហាសតិញដ្ឋានសូត្រ ការពិបារណាគូរិវេទតា

ទាំង ៤ ផង ។ មួយ ទៀត ស្មាត់បែសក់ក្តិនោះ ក៏ផ្គង់ ឡើងចំពោះថា កាយ នេះមានមែន គ្រាន់តែជាទីកំណត់ ដើម្បីឲ្យចំរើនប្រាជា ដើម្បី ឲ្យចំរើនស្មាត់ប៉ុណ្ណោះ ។ កិត្តមានចិត្តមិនអាស្រ័យ (ដោយតណ្ណា នឹងទិជ្ជិ) គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ធង មិនប្រភៀតប្រកាន់អ៊ីតិចតួចក្នុង លោកផង ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ កិត្តចាបាណោ ឃើញនូវកាយក្នុង កាយគ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ យ៉ាងនេះឯង ។

ចច់ នវសីវថិតាប់គ្ន: ។

ចប់ កាយានុបស្សតា ។

(១៤៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុពិចារណាឃើញនូវវេទនា
ភង្សេខនាទាំងឡាយជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថទាំង៤ កើតដោយវិធី
ដូចម្ដេច ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុភុងសាសនានេះ កាលទទួល
សុខវេទនាត្តី ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាគ្មាអញទទួលសុខវេទនា កាលទទួល
ទុក្ខវេទនាត្តី ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាគ្មាអញទទួលទុក្ខវេទនា កាលទទួល
អនុក្ខមសុខវេទនាត្តី ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាគ្មាអញទទួលទុក្ខវេទនា កាលទទួល

សុត្តនូចិជិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

នាត់ សាម៉ស់ វា សុខ៌ វេឌជមានោ សាម៊ីសំ សុខ៌ ឋេឌជាម៉ឺត ២ជាភាគ ធិក-មិសំ ក សុទំ ឋេឌជំ ឋេឌ**យមា**នោ ជិកមិសំ សុទំ ឋឧជ៌ ឋឧយាទ័ត៌ ខេជានាត់ សាម៌សំ វា ឧុគ្គាំ ឋេឌន៍ ឋេឌយមានោ សាមិសំ ឧុគ្គំ ឋេឌន៍ ឋេ**ឌយា**។ ម៉ូន ជ្រាស់ និង និង និង នេះ មេខេត្ត មេខេត្ត និកម្ម ខុត្តិ វេឌន វេឌយម័ត ខជាជាតិ សា-មិសំ វា អនុត្នាមសុទ៌ វេឌនំ វេឌយមារោ សាម៉-សំ អនុគ្នាមសុខ បានជំ បានយោមិត ប្រាសាត តិវាមីសំ វា អនុ~~គ្នាមសុខ៌ ឋ~~ានធំ ឋាន**យមា**នោ ដែរម្នាំ អនុស្នាមសុខ វេឌន វេឌយាមីត មជា. សេខ្ ។ ៩ខ្ អជ្ឈន្នំ ។ វេឌសមា វេឌសថិតមារី

សុត្តស្ថិតិក ទីឃនិកាយ មហាវិត្ត

កាលទទួលសុខវេទនាប្រកបដោយអាមិស:ភ្ល^(a) ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាគ្នា អញ្ជូនទួលសុខវេទនា ប្រកបដោយអាមិស: កាលទទួលសុខខេនា ដែលឥតអាមស:(๒)ក្តី ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាគ្មាអញ្ជូនខ្លួលសុខវេទនាដែល ឥតអាមិស: កាលខុខ្លួលខុត្តវេទនា ប្រកបដោយអាមិស:(m) ក្តី ក៏ដឹង ច្បាស់ថា អាគ្នាអញទទួលខុត្តវេទនា ប្រកបដោយអាមិស: កាលទទួល ្តេក្ឋាទនាដែលឥតអាមស (L)ក្តី ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញ្ជូន ្លេទុក្ខ-វេទនាដែលឥតអាមិស: កាលទទួលអទុក្ខមសុ១វេទនា ប្រកបដោយ អាមិស:(៥)ក្ដី ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញ្ជូនល្អនុក្ខមសុខវេននា ប្រកប ដោយអាមិស: កាលទទួលអទុក្ខមសុ១វេទនា ដែលឥតអាមិស:(៦)ក្ន តិដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញ្ជូនទួលអនុត្ទមសុ១៧នទាដែលឥតអាមិស: ។ (កិត្ត) ពិលារណៈឃើញ នូវវេទនាក្នុងវេទនាទាំងឡាយ វាងីក្ដីជា ប្រក្រត់ (ដោយការកំណត់ខ្លាំវេទនាមានសុខវេទនាជាដើម) យ៉ាងនេះ

១ អដ្ឋិកថា ថា សោមឧស្សវេទសាដែលអាស្រ័យនូវកាមគុណ ៤ ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងទ្វារ ៦ ហៅថាសាមិសសុខ ។ ៤ អដ្ឋិកថា ថា បានខាងសោមឧស្សវេទសាដែលអាស្រ័យនេក្ខម្ម:ប្រព្រឹត្ត ទៅក្នុងទ្វារទាំង ៦ ។ ៣ បានខាងទោមឧស្សវេទសាដែលអាស្រ័យកាមគុណ ៤ ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងទ្វារ ៦ ។ ៤ បានខាងទោមឧស្សវេទសាដែលអាស្រ័យតេក្ខម្ម: ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងទ្វារ ៦ ។ ៤ បានខាងទោមឧស្សវេទសាដែលអាស្រ័យតេក្ខម្ម: ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងទ្វារ ៦ ។ ៤ បានខាងឧបេក្ហវេទសាដែលអាស្រ័យតាមគុណ ៤ ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងទ្វារ ៦ ។ ៦ បានខាង ឧបេក្ហវេទសាដែលអាស្រ័យតេចគ្ម: ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងទ្វារទាំង ៦ ។

មហាសត់ព្យុដ្ឋានសុទ្ធ វេទនានុបស្សភា

វិហរត់ តហិទ្ធា វ ឋេឌ៣សុ ឋេឌ៣ខុបស្បី វិហរត់ អជ្ឈត្តព្យាន្ទា ។ វេឌនាស្ វេឌនាឧុបស្សី វិហវត្ ស្នេញ មាន ស្នេស្តី ស្រុង ស្នេស ស្រុង ស្រុ ឌតីខេត្ស ្នំ មុខសមា ស្រន្ទេ មាត់៥៣, មេនិ ដែលស្នី អ្ រេឌយៈសា រូសរេខ ឯ អន្ថី រេឌយៈខ្ វា ខ**េសា ស្រ**ុខដ្ឋិតា យោគ យោវនេះ ញា. ណមត្ថាយ ១៩ស្បត្តិមត្តាយ ។ អធិស្ស៊ីតោ ខ វិហរតិ ន ខ កិញ្ចិ ហេកេ ខុខានិយតិ ។ ស់ (°) ទោ ក់ក្នាប់ ក់ក្នា ប៉ុនសសុ ប៉ុនសនុបស្បឹ វ៉ូលរៈនៃ ។

វេទសនុបស្សភា នំដ្គិតា(៤) ។

១ម− ឯបំរំ ។ ៤ ខ. វេទភាក្បស្សភា ខិច្ឆីជាតិ ៩ ទិស្សតិ ។

មហាសតិច្បដ្ឋានសូត្រ ការពិបារណាសូវវេទនា

គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ៩ង ពិហរណាឃើញខ្លាំវេទនា ក្នុងវេទនាទាំង ទ្បាយ ភាងក្រៅជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាមថលំង ៤ ផង ពិបារណា ឃើញ នូវវេទនា ក្នុងវេទនាទាំងឡាយ ខាងក្នុងទឹងខាង ក្រាជាប្រក្រតី គ្រប់ តរិយាបថទាំង ៤ ផង ពិលារណា ឃើញនូវធម៌ដែល ៧ ទីប្រជុំ កើត ឡើជ ក្នុងវេទនាទាំងឡាយ គ្រប់ឥវិយាបថទាំង ៤ ផ**ង ពិល**រណា ឃើញ នូវធម៌ដែលសូន្យទៅ ក្នុងវេទនាទាំងឡាយ គ្រប់ឥវិយាប់ថទាំង ៤ ផង ពិលារណា ឃើញនូវធម៌ ដែលប្រជុំកើតឡើង ទាំងធម៌ដែលសូន្យទៅក្នុង វេទ្នាទាំងឡោយ គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង ។ មួយ ទៀត ស្មាត់(ជា គ្រឿនកំណត់នូវបេទនា) របស់កិត្តនោះ ក៏ផ្គង់ឡើងចំពោះថាវេទនាទាំង ទ្យាយមានមែន គ្រាន់តែជាទិកំណត់ដើម្បីឲ្យចំរើនប្រាជា ដើម្បីឲ្យចំរើន ស្មារតីប៉ុណ្ណោះ ។ (ភិត្ត) មានចិត្តមិនអាស្រ័យ (ដោយតណ្ នឹងទិដ្ឋិ) គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង មិនប្រភៀកប្រកាន់អ៊ីតិចតួចក្**ង** លោកផង 🗴 គ្នាលក់ក្នុទាំងទ្បាយ ក់ក្ខុពិលរណាយើញនូវវេទនា ក្នុងជាទភាទាំងឡាយជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ យ៉ាងនេះឯង ។ ចប់ វេទភានុបស្បូនា ។

សុឌ្ធនូមិដកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវត្ថោ

(១៤៧) ភេ៩ញុ ភិក្ខាប ភិក្ខា ចំនោះ ចំនានុមក្សី វិហរត់ ។ ៩៩ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សពត៌ វ ចិត្ត សពត៌ ចិត្ត មជាលាត់ វិត្យាក់ វា ចិត្ត វិត្យាក់ ចិត្ត មជា-លាតិ សពេលរំ ។ ខំត្តំ សពេលរំ ខំត្តៀ បជាលាតិ វេតា គេសំ វា ចិត្ត វេតា គេសំ ចិត្តស្ថិ បជា គេតិ ស មោហ វា ចិត្តិសា មេាហំ ចិត្តិ្តិ បជាលាត់ វ៉ាត មេាហំ វា ចិត្តិ វីតមោហំ ចិត្ត្ត បជាជាតិ សផ្ទិត្ត វា ចិត្ត សផ្ទិត្ត ចិន្ត បជាលាត ក្រុំតំ ។ ចិន្ត ក្រុំតំ ចិន្ត បជា-ណត់ មេហក្ត វា ចិត្ត មហក្ត ចិត្តថ្មិ មេជាភាតិ អមហក្តទំ ក ចិត្ត អមហក្តទំ ចិត្តត្តិ មជាលាទា ស-នុស្ត្រ បំ ស្ត្រ ចិត្ត មនុត្ត ចិត្ត ចិត្ត សមាហិត វា ចិត្ សមាហ៍តំ ខេត្ត បជាជាតិ អសមាហ៍តំ វា ចំត

សុត្តតូចិដ្ឋក ទីឃតិកាយ មហាវគ្គ

(១៤៧) ម្នាលក់ត្តូទាំងឡាយ ចុះក់ក្តាលារណា ឃើញនូវចិត្តភ្ន ចិត្តជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថសំងី៤ តើដោយវិធីដូចមេច ។ ម្នាល កិត្តទាំងទ្បាយ កិត្តកុងសាសនានេះ ទោះចិត្តប្រកបដោយវាគ: ក៏ដង៏ ច្បាស់ថា ចិត្តប្រកបដោយវាគ: ទោះចិត្ត ច្រុសថាករាគ: កិដឹងច្បាស់ថា ចិត្តប្រុសថាភពគ: គេះចិត្តប្រុកបដោយគេស: ក៏ដឹងច្បាស់ថា ចិត្តប្រ-កបដោយទោស: ទោះចិត្តប្រាសចាកទោស: ក៏ដឹង៏ច្បាស់ថា ចិត្តប្រាស ញក ទោស: ទោះចិត្តប្រកបដោយ មោហ: ក៏ដឹងច្បាស់ថា ចិត្តប្រកប ដោយមោហ: ទោះចិត្តប្រាសថាកមោហ: ក៏ដឹងច្បាស់ថា ចិត្តប្រាសថាក មេល: ទោះចិត្តរួញក ក៏ដឹងច្បាស់ថា ចិត្តរួញក ទោះចិត្តកយមេយ ក៏ដឹងច្បាស់ថា ចិត្តកាយមាយ ទោះចិត្តដល់ទូវភាវៈជាធំ (គ័រ្ពេវបរទឹង អរុហ្វាវបរ) ក៏ជំងឺច្បាស់ថា ចិត្តដល់នូវការ:ជាធំ ទោះចិត្តមិនដល់នូវ ការ!:ជាធំ (គឺជាកាមាវចរ) ក៏ដឹង្ហីពួកសថា ចិត្តមិនដល់នូ/ការ:ជាធំ ទេះចិត្តនៅមានចិត្តដ ៃប្រសើរជាង៍ (គឺ នៅជាតាមារិចរ) ក៏ដឹងច្បាស់ថា ចិត្តនៅមានចិត្តដទៃប្រសើរជាង ទោះចិត្តមិនមានចិត្តដទៃ ប្រសើរជាង (គឺជារូហ្វាប់រនឹងអរុហ្វាប់រ) ក៏ដឹងច្បាស់ថា ចិត្តមិនមានចិត្តដទៃប្រសើរ ជាង ទោះបិត្តតាំង នៅមាំ (ជាអហ្វាសាសមាធិនឹងខ្ពសាសមាធិ) ក៏ដឹង ច្បស់ថា ចិត្តតំដ៍នៅមាំ ទោះចិត្តមិនតាំង៍នៅមាំ (ប្រាស្សាតសមាធិ

មហាសតិញដ្ឋានសុក្ខំ ចិត្តានុបស្សនា

អសមាហិត ចិត្តិ បដាសាតិ វិមុតិ វ៉ា ចិត្តិ វិមុតិ ចិត្តិ

មជាលាត់ អៀត ។ ចំនុំ អៀត ចំនុំ មជាលាត់ ។

ឥត អជ្ជត ក់ ខំគេ ខតានុបស្បី វិហរត់ សហិទ្ធា

វា ចំគ្លេ ចំតាជុបស្សី វិហរត់ អជ្ឈត្តពហិទ្ធា វា

ចំគ្លេ ចំគ្នាឧបស្បី វិហវត់ សមុខយជម្នាន់ពស្បី វា

ចូនម្នាំ រូលរង្គ រូលឧសិថ្មភា ប្រ ខ្ងម្នាំ រូលរង្

ស្តេសព្ធភាពស្ត្រី មុខ្លួញ ស្រង្គ ។ អង្គំ

ចិត្តត្តិ ក បន្តសុក្ត្រ សត្ថិ បច្ចុប្បដ្ឋិតា យោក យាវនៅ

មហាសតិច្បដ្ឋានសូត្រ ការពិបារណាចិត្ត

ទាំង៤) ក៏ដឹងច្បាស់ថា ចិត្តមិនតាំង នៅមាំ ទោះចិត្តរួចស្រឡះ^(੧) ក៏ដឹង ច្បាស់ថា ចិត្តរួចស្រឡះ ទោះចិត្តមិនទាន់រួចស្រឡះ ក៏ដឹងច្បាស់ថា ចិត្តមិនទាន់រួចស្រឡះ។ (កិក្ខុ) ពិចារណាឃើញនូវចិត្តក្នុងចិត្តភាងក្នុង ជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថេទាំង ៤ ផង ពិលារណា ឃើញខ្លុំចិត្តក្នុងចិត្តភាង ក្រៅជាប្រក្រតី គ្រប់ឥយោបថមាំង ៤ ផង ពិលាណា ឃើញខូវចិត្តក្នុងចិត្ត ទានិក្សន៍ន៍ទានក្រៅជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថស្នំង ៤ ផង គឺចារណា ឃើញខ្លាំធម៌ដែលជាទីប្រជុំកើតទ្បើងក្នុងចិត្ត គ្រប់ឥវិយាបថសំង ៤ ផង ពិហារណាឃើញខ្លាំធម៌ដែលសូន្យទៅក្នុងចិត្ត គ្រប់ឥរិយាបថសំង ៤ ផង ពិចារណា ឃើញនូវធម៌ដែលជាទីប្រជុំកើត ទាំងធម៌ដែលសូន្យទៅក្នុងចិត្ត គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង ។ មួយ ទៀត ស្មាត់ (ជាគ្រឿងកំណត់នូវចិត្ត) របស់ភិក្ខុនោះ ភិផ្គង់ឡើ៍ចំពោះថា ចិត្តមានមែន គ្រាន់តែជាទីភំណត់

សុត្តតូចិជិកេ ទីឃតិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

ញាណមត្តាយ មដិស្បតិមត្តាយ ។ អនិស្បិតោ ច វិទាវតិ ជ ច កិញ្ចិ លោក ឧទានិយតិ ។ រៀវ ទោ កិត្តាវ កិត្តា ចិត្តា ខិត្តាឧុមស្បី វិទាវតិ ។ ចិត្តា«្ចហ្សុត និទ្ធិ៣(๑) ។

១ ខ. ចិត្តានុបស្សទា និទ្ធិតាតិ ន ទិស្សតិ ។

សុគ្គនូចិជិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

ដើម្បីឲ្យចំរើនប្រាជ្ញា ដើម្បីឲ្យចំរើនស្មារតីប៉ុណ្ណោះ ។ (ភិត្តុមានចិត្តមិន
អាស្រ័យដោយតណ្ហានឹងខិដ្ចិ) គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង មិនប្រភៀក
ប្រកាន់អ៊ីតិចតូចក្នុងលោកផង ។ ម្នាលកិត្តុទាំងឡាយ កិត្ត្តាំចារណា
ឃើញនូវចិត្តក្នុងចិត្ត្តជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ យ៉ាងនេះឯង ។
ចប់ ចិត្តាគុចឲ្យតា

(១៤៤) ម្នាលក់ក្តុទាំងទ្បាយ ចុះក់ក្កាលរណាឃើញខ្លាំងមិក្ខុង ឧមិទាំងទ្បាយជាប្រក្រតី គ្រប់ដាំយាបឋទាំង ៤ តើដោយវិធីដូចម្ដេច ។ ម្នាលក់ក្តុទាំងទ្បាយ ក់ក្កក្នុងសាសនានេះ ពិបារណាឃើញខ្លាំងមិក្ខុងធម៌ ទាំងឡាយជាប្រក្រតី គឺនីវៃណេៈទាំង៩ យ៉ាង ។ ម្នាលក់ក្តុទាំងឡាយ ចុះកំត្តពិបារណាឃើញខ្លាំងមិ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយជាប្រក្រតី គឺនីវិរណៈ ទាំង៩ យ៉ាង ។ ម្នាលក់ក្តុទាំងឡាយ ចុះកំត្តពិបារណាឃើញខ្លាំងមិ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយជាប្រក្រតី គឺនីវិរណៈ ទាំង៩ យ៉ាង តែដូចម្ដេច ។ ម្នាលក់ក្នុទាំងឡាយ ក់ក្នុងសាសនានេះ ទោះកាមច្ជូខ្លះមាននៅក្នុងសន្ទានចិត្តខែខ្លួន កំដង់ប្បាស់ថា កាមច្ជូខ្លះ មាន នៅក្នុងសន្ទានចិត្តរបស់អាត្វាអញ ទោះកាមច្ជូខ្លះមិនមាននៅក្នុងសន្ទានចិត្ត បស់អាត្វាអញ ទោះកាមច្ជូខ្លះមិនមាននៅក្នុងសន្ទានចិត្ត បេសអាត្វាអញ ពោះកាមច្ជូខ្លះមិនមាននៅក្នុងសន្ទានចិត្ត បេសអាត្វាអញ ពោះកាមច្ជូខ្លះមិនមាននៅក្នុងសន្ទានចិត្ត បេសអាត្វាអញ ពោះកាមច្ជូខ្លះដែលមិនទាន់កើតឡើង ហើយកើតឡើងបានដោយហេតុ ណា កំដង់ប្បាស់ខ្លាំហេតុនោះផង(១) កំរិយាលះបង់ខ្លាំកាមច្ជូខ្លះដែល

១ អដ្ឋកថា ថា ការធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយឥត «បាយប្រាថ្មា ចំពោះអសុភនិមិត្ត ឬចំពោះសការិះ មិនទៀងថា ទៀង ទុក្ខថាសុខ មិនមែនខ្លួនថាខ្លួន ដូច្នេះជាហេតុគាំឲ្យកើតកាមច្ឆុន្ន: ។

មហាសតិឡដ្ឋានសុគ្គ ធម្មានុបស្សនា

តេញ ខជាខាត់ យដោ ខ ខព្ធខក្ស កាមទួន្កស្ប មាណន្ទ អថ់ជារា ដោយន្ទ ឆ្គាំ ជន្សាយន្ទ ឯ សន្នំ វា អជ្ឈត់ ត្យា ទាន់^(១) អត្ត មេ អជ្ឈត់ ស់ស្រៃ ខេត្ត នេះ មេសខ្ញុំ ម្នុក មុខ្លុំ ខ្លុំ ខេត្ត នេះ មេ អជ្ឈន៍ ត្យូសនោះ ខេជាជាន់ យដា ខ អនុប្បន្នស្បី ស្ពាធានស្បី និស្សានោ ឈេង ន្ទាំ ឧស្សន្ទ ៣៩ ឧឧស្សិទ្ធមារី ខាំងមេរា ចណៈខ្មែរ នេះ នេះ ខេត្ត ខេត្ត

១៦ វ្យាយទំ ។

មហាសត៌ប្បដ្ឋានសូត្រ ការពិបារណាំនូវធម៌

កើតឡើង ហើយ ដោយ ហេតុណា ក៏ដឹងច្បាស់ខ្លូវ ហេតុ នោះដន៍ (*)

កាមច្ចខ្លះដែលលះបង់បាន ហើយ មិន កើតតទៅ ទៀត ដោយ ហេតុណា

ក៏ដឹងច្បាស់ខ្លូវ ហេតុ នោះដង៍ (*) ។ ទោះព្យាបា ទមាន នៅក្នុងសន្តានចិត្ត

នៃ១នក៏ដឹងច្បាស់ថា ព្យាបា ទមាន នៅក្នុងសន្តានចិត្ត បេស់អាត្មាអញ ទោះ
ព្យាបា ទមិនមាន នៅក្នុងសន្តានចិត្ត ខែ១ន ក៏ដឹងច្បាស់ថា ព្យាបា ទមិនមាន

នៅក្នុងសន្ទានចិត្ត បេស់អាត្មាអញ ទោះព្យាបា ទ ដែលមិន ទាន់ កើត

ឡើង ហើយ កើត ឡើងបាន ដោយ ហេតុណា ក៏ដឹងច្បាស់ខ្លំ ហេតុ នោះ

ផង (m) ក៏វិយាលះបង់ខ្លូវ ព្យាបា ទ ដែល កើត ឡើង ហើយ ដោយ ហេតុ

ណា ក៏ដឹងច្បាស់ខ្លំ ហេតុ នោះ (៤) ព្យាបា ខ ដែលលះបង់បាន ហើយ

អង្គការា ថា ការធ្វើខុកក្នុងចិត្តដោយ បាយប្រាថ្មា ចំពោះសភាវៈមិនទៀងថាមិនទៀង
មែន ខុត្តថាខុត្តមែន មិនមែនខ្លួនថា មិនមែនខ្លួនពិត ដូច្នេះជាហេតុលះបង់ខ្លូវកាមចូន្ទៈ ។
មួយទៀតថា លះបង់ដោយធម៌ ៦ ប្រការ គឺកំណត់ឬរៀននូវអសុភនិមិត្តគឺអារម្មណ៍ថាមិនល្អ ១
ក៏រិយាប្រកបរឿយ ប នូវការចំរើនអសុភ ១ ភាវៈដាអ្នកមានទារគ្រប់គ្រងល្អក្នុងឥន្ទ្រិយទាំង
ប្រាំមួយ ១ ភាវៈជាអ្នកនឹងប្រមាណក្នុងការបរិភោគភោជន ១ ភាវៈជាអ្នករាប់រកកល្បាណមិត្ត ១
ភាវៈជាអ្នករៀនឬនិយាយតែពាក្យដែលជាទីសញ្ជាយ ១ ។ ៤ ការធ្វើខុកក្នុងចិត្ត ដោយឧបាយប្រាជ្ញា ចំពោះបេនិយនិមិត្ត គឺអារម្មណ៍ដែលខ្លាំងខ្លប់ចិត្ត ដោហេតុនាំខ្យាក់ទីតព្យាបាទ ។ ៤ ការធ្វើខុកក្នុងចិត្តដោយទេបាឃ
ប្រាជ្ញា ចំពោះមេត្តាជាបេតោវិមុត្តិ គឺមេត្តាចិត្តដែល វានអ ប្រាណថា ជាហេតុខ្យលរបង់ខ្លូវ
ព្យាបាទបាន ។ មួយទៀតថា លះបង់ដោយធម៌ ៦ ប្រការគឺ រៀនមេត្តានិមិត្ត ១ កិរិយាប្រកប ប្រើបរន្ធវិការចំរើនមេត្តា ១ ពិបារណាឃើញនូវការៈនៃសត្វ ដែលមានកម្មជារបស់ខ្លួន ១ ភាវៈជាអ្នកច្រើនដោយការពីបារណា ១ ភាវៈជាអ្នករាប់រកកល្បាណមិត្ត ១ ភាវៈជាអ្នកនិយាយនូវ កាត្រជាទិសប្បាយ ១ ។

សុត្តតូចិដិកេ ទីឃនិកាយស្ប មហាវិគ្គោ

ត្យាស្នក្សា មាន មាន ខ្លាំ មាន ខ្លាំ បដានាតិ ។ សង្ខំ វា អដ្ឃត្តិ ជីជមិន្ទំ អត្ត មេ អដ្ឋាត្តិ ដូចមិន្ទ្ធិ មជាភាគិ អស់តំ ក អដ្ឋាតិ ជួចគ្នាំ ចង្ខ គេ មជានិ ជួចគ្នាំ ឧប្បាស្ស ណឌុ ឧ ដដ់ជាទីសារី ឧទ្ធម្មន៍សារី ៩ឧបិនេ យោត៌ តញ្ចេសាភាតិ យថា ខ ជុខ្បួនក្ប ដឹនមិន្ទស្ស មហានំ ហោត់ តញ្ចេសភាតិ ណុខ្មាន ខេត្ត ខ្មែត និក្សា មាណង្ខ អន់សិបនេ យោត៌ តញ្ ថជាសាត៌ ។ សន្តំ ក អជ្ឈុន្ត ឧទ្ធព្ធក្សា មុខ មេ មេ មេ ឧទ្ធព្ធក្សា ខ្លួ បជាជាតិ អស់ខ្លុំ វា អដ្ឋាតិ ខុធ្ខកាកាខ្លុំ ជត្តិ មេ អជ្ឈាត់ ឧធ្ធុច្ចកាកាច្រូត បជាជាតិ យថា ច

សុត្តនូចិដ្ឋក ទីឃនិកាយ មហាវិត្ត

ទអដ្ឋកបា ថា ក្យូយទមិនកើតតទៅទៀតដោយសារអនាគាមិមគ្គ។ ៤ ហេតុដែលនាំឲ្យ កើតបីនមិទ្ធ: មាន៩ប្រការគឺ មិនត្រេកអា ១ ប្រអូស ឬទម្រន់កាយ ១ មិតពត់កាយ ១ កុល ជាយ១ រួញចិត្ត ១ ។ ៣ ហេតុដែលលះបង់ថីសមិទ្ធ:ដោយព្យាយាម ៣ យ៉ាង គឺ ព្យាយាម ដែលប្រារព្ធផ្តើមឡើងដាំដំបូង ១ ព្យាយាមយ៉ាងកណ្តាលជា គ្រឿងបេញបាកកាសដ្ឋ: (សេចក្តី ខ្លិល) ១ ក្យាយាមយ៉ាងក្រៃលែងដែលក្នុងរួចបាកកាសដ្ឋ: ១ ។ ម្យ៉ាងទៀតថា លះបង់ ដោយធម៌ ៦ ប្រការគឺ កាន់យកនិមិត្តក្នុងការបរិភោគហូសប្រមាណ ១ ភាពខែកិរិយាផ្ទាស់ប្តូរ ឆិរិយាម ១ ការធ្វើទុកក្នុងចិត្តចំពោះអាលោកសញ្ញា ១ នៅក្នុងខាកសដែលស្រឡះ ១ ភាពជា អ្នករាប់រកកល្យាណមិត្ត ១ ភាពជាអ្នកនិយាយទូវិយាត្យជាទីសប្បាយ ១ ។ ៤ ប៊ីនមិទ្ធ:មិន

មហាសត៌ប្បដ្ឋានសុត្ត នឹវរណបច្ចំ

អត់**ណិ**ត្ត វត់ខំយុយតំណាំ នសាមេ ឈង តេញ ដេលាត់ យថា ខ ឧប្បន្នការ ឧទ្ធទុកាកា-ចលួចស្បី ៩ខិច្ចៃឃុំយ៉ឺតំស្បី មាល់ខ្លួ មន់ជឿបោ យោត តញ្ មជាលាតិ ។ សន្លំ ក់ អដ្ឋត វិចិតាច្ចុំ អត្ត មេ អជ្ឈត្ត វិចិតាច្នាត់ មជាលាត់ អស់នំ វា អជ្ឈន់ វិចិតាច្ចំ និទ្ធិ មេ អជ្ឈន់ វិចិត្តិទ្វាត់ ខណ្ឌត់ យដា ខ អនុប្បា្នយ វិចិក្សាយ ឧទ្យាពោ ហេតុ តញ្ចុ ខជានាត់ យថា ខ ឧត្សីសាកា រួចម្លាំ នេយា ខ្លួន នេយា ខ្លួន

មហាសតិញដ្ឋានសូត្រ គឺវរណបច្ចុះ

នៅក្នុងសន្តានចិត្តរបស់អាត្ញាអញ ទោះទុទ្ធច្ចកុក្ចចួ:ដែលមិនទាន់កើតឡើង ហើយកើតឡើង ដោយហេតុណា ក៏ដឹងច្បាស់នូវហេតុនោះ (๑) ផង ការ លះបង់នូវទទ្ធច្ចកុក្ចចួ:ដែលកើតឡើងហើយ ដោយហេតុណា ក៏ដឹងច្បាស់ នូវហេតុនោះ (๒) ផង ទុទ្ធច្ចកុក្ចចួ:ដែលកើតឡើងហើយ ដោយហេតុណា ក៏ដឹងច្បាស់ នូវហេតុនោះ (๒) ផង ទុទ្ធច្ចកុក្ចចួ:ដែលលះបង់បានហើយ មិនកើតតទៅ ទៀត ដោយហេតុណា ក៏ដឹងច្បាស់នូវហេតុនោះ (๓) ផង ៗ ទោះវិចិតិច្ចា មាននៅក្នុងសន្តានចិត្តខែទុន ក៏ដឹងច្បាស់ថា វិចិតិច្ចាមាននៅក្នុងសន្តានចិត្ត បែសអាត្ថាអញ ទោះវិចិតិច្ចាមិនមាននៅក្នុងសន្តានចិត្ត ក៏ដឹងច្បាស់ ថា វិចិតិច្ចាមិនមាននៅក្នុងសន្តានចិត្ត ពេល បើកិច្ចាមិនមាន នៅក្នុងសន្តានចិត្ត កើដឹងច្បាស់ ថា វិចិតិច្ចាមិនមាន នៅក្នុងសន្តានចិត្ត ស្រស់ចិតិច្ចាមិនមាន កើតឡើង ហើយកើតឡើង ដោយហេតុណា ក៏ដឹងច្បាស់ខ្លះហេតុ នោះ (៤) ផង កិច្ចាមិនមាន នៅក្នុងសន្តានចិត្ត ដែលកើតទៀង ហើយ ដោយហេតុណា ក៏ដឹងច្បាស់ខ្លះហេតុ នោះ (៤)

អដ្ឋកាថា ថា ការធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយឥត ឧបាយប្រាផ្ទា ចំពោះធម៌ដែលមិនមែនជាច្រឿង រម្វាប់ចិត្ត ដាហេតុសំខ្យូកើតឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចៈ ។ ៤ ការធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយឧបាយប្រាផ្ទា ចំពោះ ធម៌ដែលជា ប្រឿងរម្ងាប់ចិត្ត ដាហេតុលះបង់ខ្លូវឧទ្ធច្ចកុក្កូច្ចៈបាន ។ មួយទៀតថា លះបង់ដោយ ធម៌ ៤ ប្រការគឺ ភារិះជាអ្នកបេះដឹងឬស្គាប់ច្រើន ១ ភារិះជាអ្នកឧស្សាហ៍សាកសួរ ១ ភារិះជាអ្នក បេះដឹងស្គាត់ក្នុងវិន័យ ១ ភារិះជាអ្នកសេពត្តវិចុត្តបេដែលចំរើន ១ ភារិះជាអ្នករាប់រកកល្បាណៈមិត្ត ១ ភារិះជាអ្នកនិយាយខ្លូវភាក្យដែលជាទីសហ្វាយ ១ ។ ៣ ឧទ្ធច្ចះមិនកើតតទៅទៀត ដោយសារអសាជាមិចត្ត ។ ៤ ការធ្វើទុក ក្នុងចិត្តដោយឥតឧបាយប្រាផ្ទា ចំពោះធម៌ដែលជាទីតាំងនៃសេចក្តីសង្ស័យ ជាហេតុសំឲ្យ កើតវិចិតិច្នា ។

សុគ្គស្ត្រិជិពេ ទីឃុំស្វិកាយស្យូ មហាវិគ្នោ

តញ្ចេះជានាតិ យដោ ខ ខេត្តនាយ វិចិត្តិក្លាយ

អាយត់ អនុហ្គានោ ហោត់ តញ្ចុ បជាលាត់ ។

នុង អជ្ឈន្នំ ឯ ខគ្មេស ខតិបន់ ស្រាន្ទ

ពេល្យ ឃ ខាត់ស ខាត់ពេទ្ឋ ស្រារន ងឌីនេះ-

ពហិទ្ធា វា ជម្មេសុ ជមានុបស្បី វិហាតេ សមុន-

ណ្តាស់ នេស្ស គ្នា នេស្ស គ្នា នេស្ស នេស នេស្ស នេស្ស នេស្ស នេស្ស នេស្ស នេស្ស នេស្ស នេស្ស នេស នេស្ស នេស្ស នេស្ស នេស នេស នេស្ស នេស នេស នេស នេស្ស នេស នេស

ឌម្មេស វេហវត់ ។ អត្ត ជម្មាត់ ។ មនុស្ស សត៌

សុគ្គនូចិជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

កដ់ងីច្បាស់នូវហេតុនោះ $^{(\mathbf{o})}$ ផង វិចិក្ខាដែលលះបង់បានហើយ មិនកើត តទៅទៀត ដោយហេតុណា ក៏ដឹងច្បាស់ទូវហេតុនោះ(🕒)ផង ។ ភិក្ខុពិល-ណេ ឃើញខ្លាំធមិក្នុងធមិលំងទ្បាយ ខាងក្នុងជាប្រក្រតី (ដោយការ កំណត់ខ្លុវទីវរណធម៌ ៥ យ៉ាង) គ្រប់ឥរិយាប៥ទាំង ៤ យ៉ាង នេះផង ពិ៣-រណា ឃើញនូវធមិក្ខុងធមិទាំង ឡាយ វាងក្រៅជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥវិយា-បថទាំង ៤ ផង ចាំចារណា ឃើញនូវធម៌ក្នុងឧមិទាំងឡាយ វាងក្នុងនឹង ទាងក្រៅជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយៈបថ**ទាំង ៤** ផង ពិលារណៈឃើញខ្លាំងមិ ដែលជាទីប្រជុំកើតឡើង ក្នុងធម៌ទាំងទ្បាយជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង ពិលាណា ឃើញនូវធម៌ដែលជាទីប្រជុំ កើត ទាំដធម៌ដែលសូន្យទៅក្នុងធម៌ទាំងឡាយជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយៈបថ ទាំង៤ ផង ។ មួយទៀត ស្មាត (ជាគ្រឿងកំណត់) បេសភិក្ខុនោះ

១ អដ្ឋិកថា ថា ការធ្វើទុកក្នុងបិត្តដោយ៖ បាយ ប្រុជ្ញា ចំពោះកុសលធម៌ដាដើម ជាហេតុឲ្យ លះបង់រំបិកិច្ចបាន។ មួយ ទៀតថា លះបង់ដោយធម៌ ៦ ច្រការគឺ ភាវៈជាអ្នកចេះដឹងឬស្លាប់ ច្រើន១ ភាវៈជាអ្នកឧស្សាហ៍សាកសួរ ១ ភាវៈជាអ្នកចេះដឹងស្ងាត់ក្នុងវិន័យ ១ ភាវៈជាអ្នកច្រើន ទៅដោយបិត្តដែលដឿស័ប់ ១ ភាវៈជាអ្នករាប់រកកល្បាណមិត្ត ១ ជាអ្នកនិយាយគ្នវភាក្សជា ទីសប្បាយ ១ ។ ៤ វិចិកិច្ចាមិនកើតតទៅទៀត ដោយសារសោតាបត្តិមគ្គ ។

មហាសតិប្បង្ខានសុត្ត ខន្ធបញ្ចំ

ឧដេស់ ឧភិខេត្តក្រី រូសរេទ ឧណិម ខ្មុរ ទេ មួយ ខ្មុននិយា ឯ មក្សា ខែ ខ្មុំ លោក ខ ឧ ម្យា ស្រា មួយ ខេ ខេ មួយ ខេត្ត ខេត ខេត្ត ខេត្ត

នីវរណប**្ចំ និដ្ឋិក(៤)** ។

ទ និ. ដរំ ។ ម. ឯវិបិ ។ ៤ ធ. គំរិរណបញ្ំ គិក្តីតគ្គិ ត ទិស្សតិ ។ ៣ ធ. បញ្ចូស្បាទាឥត្តស្តែរ ។

មហាសត់ព្យដ្ឋានសូត្រ ខន្ទបព្ទ:

ក៏ផ្គង់ ទៀងចំពោះថា ធមិទាំងទ្បាយ មានមែន គ្រាន់តែជាទីកំណត់ ដើម្បីឲ្យចំរើនប្រាជា ដើម្បីឲ្យចំរើនស្មារតីប៉ុណ្ណោះ ។ កិត្ត មានចិត្តមិន អាស្រ័យ (ដោយតណ្ណានឹងទិដ្ឋិ) គ្រប់ត់វិយាបថទាំង ៤ ផង មិន ប្រកៀតប្រកាន់អ៊ីតិចតួចក្នុងលោកផង ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ កិត្ត ពិចារណា ឃើញនូវធមិក្សធមិទាំងឡាយ គឺនីវិរណ:ទាំង៤ ជាប្រក្រតិ គ្រប់ត់វិយាបថទាំង ៤ យ៉ាងនេះឯង ។

ចច់ គឺវិរណចត្ទ: ។

(១៤៤) ម្នាលក់តូទាំងឡាយ ពាក្យរាងមុខនៅមានតទៅទៀត
កិត្តពិចារណាឃើញនូវជមិ ក្នុងជមិនាំងឡាយ គឺទុលាខានក្នូនទាំង ៩
ជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ។ ម្នាលក់ក្នុទាំងឡាយ ចុះក់ក្នុ
ពិចារណាឃើញនូវជមិក្នុងជមិនាំងឡាយ គឺទុលាខានក្នូនទាំង ៩ ជាប្រក្រត់
គ្រប់ឥរិយាបថនាំង ៤ តើដោយវិធីដូចម្ដេច ។ ម្នាលក់ក្នុទាំងឡាយ
កិត្តក្នុងសាសនានេះ (ពិចារណាឃើញដូច្នេះថា) រូបមានប្រមាណ
ប៉ុណ្ណេះ^(១) ធម៌ដែលជាទីកើតឡើងនៃរូប មានប្រមាណប៉ុណ្ណេះ^(៤)
ជម៌ដែលជាដែនវិនាសទៅនៃរូប មានប្រមាណប៉ុណ្ណេះ^(៤) វេទនាមាន

១-๒-៣ មាននយលក្ខណៈក្នុងសតិប្បដ្ឋានសូត្រ មជ្ឈិមនិកាយចូលបណ្ណាសក: ត្រុងពួក ១ន្ទបព្:ឯណោះហើយ ។

សុត្តតូចិជិកេ ទីឃនិកាយស្ប មហាវិគ្គោ

ន់ទំ វេឌសល សមុខយោ ន់ទំ វេឌសយ អត្តខ្លួមោ

ង់តំ សញា ឥត់ សញាយ សមុខយោ ឥត់ សញាយ ញ

អត្តមា ឥត សង្ខាក ឥត សង្ខាក់ សមុខយោ

វត់ សង្ខា្ធរាធំ អត្តខ្មុំ មោ វត់ វិញា ណ ស្ប

សមុខយោ ឥត្តិពោណស្បូ អត្តខ្លែត ។ ឥត្តិ អជ្ឈត្តិ

ង ខាត់មា ឧសិនិតមារី ស្រារម មស្នា ង ខាត់មា

ឌតាថ្នម្បី រូលខេ មជាខេត្តសង់ ម ខាត់ស់ ឌត់-

នុបស្បីវិហរត់ សមុនយជម្នាន់ពស្បី វា ជម្មេស វិហរត់

សុត្តស្ត្រីជិត ទីឃនិកាយ មហាវិត្ត

ប្រមាណប៉ុណ្ណេះ(°) ធម៌ដែលជាដែនកើតឡើងនៃវេទទា $\ddot{v}_{i}^{"}(\dot{m}_{i})$ $\ddot{u}$ $\ddot{u$ សញ្ញាមានប្រមាណ $v_i^{"}$ ណ្ណេះ $^{(oldsymbol{l})}$ ធម៌ដែលជាដែនកើតឡើងនៃសញ្ញា មាន ប្រមាណប៉ុណ្ណេះ^(៥) ធម្យដែលជាដែនវិនាសទៅនែសញា មានជែមា ឃា $\ddot{v}^{\prime\prime}_{i}$ $\dot{m}^{\prime\prime}_{i}$ $\dot{m}^{\prime\prime}_{i}$ $\dot{m}^{\prime\prime}_{i}$ $\dot{m}^{\prime\prime}_{i}$ $\dot{m}^{\prime\prime}_{i}$ $\dot{m}^{\prime\prime}_{i}$ $\dot{m}^{\prime\prime}_{i}$ កើតឡើង នៃសង្គារទាំងទ្បាយ មានប្រមាណប៉ុណេ $^{\circ}_{
m in}$ (d) ធម៌ដែល ជាដែនវិនាសទៅនៃសង្ខាវទាំងឡាយ មានប្រមាណប៉ុណ្ណេះ (៩) វិញ្ញាណ មានប្រមាណប៉ុណ្ណេះ (६०) ធម្យុជ្ជលជាដែនកើតឡើង នៃវិញ្ញាណ ប្រមាណប៉ុណ្ណេះ^(១១) ធម្មដែលជាដែនវិនាសទៅ នៃវិញ្ចាណ បែស ហ ណុំ (ឃុំ (២) ។ ភិក្ខុសិយ ហោ ឃើញ ខ្លាំធម៌ ភ្នំងធម៌ទាំង ស្វាយ ភានីក្នុង ជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាប់ថៃទាំង ៤ យ៉ាងនេះផង ពិចារណា ឃើញ នូវធមិក្ខុងធម៌ទាំងឡាយ ខាងក្រៅជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថ ទាំង ៤ ផង ទាំបារណា ឃើញ ខ្លូវធមិត្តិធម៌ទាំង ឡាយ ខានីក្នុង៍នឹងខានី ក្រៅជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង ពិបារណា ឃើញខ្លាំងមិដែល ជាទីប្រជុំកេត ក្នុងធម៌ទាំងឡាយជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង

ទ-៤-៣-៤-៥-៦-ពី-៨-៤-១០-១%-១៤ មាននយលក្ខណ: ក្នុងសតិប្បដ្ឋានសូត្រ មជ្ឈិមនិកាយ ទូលខណ្ណៈសក: ត្រង់ពួក១នូបព្:ងណោះហើយ ។

មហាសត់ឲ្យដ្ឋានសុត្ត អាយុគនបត់

នោះ ខេត្តស្តី ។ ១៤ ខេត្ត ស្រាន់ ១៣ ខេត្ត ខេត្ត

ខេត្តបញ្ចំ គិដ្ឋិត(១) ។

(೧៣០) បុខ ខេមាំ ភិក្ខាប ភិក្ខា ខម្មេស ខម្មា-ឧុបស្បី វិហរត់ ឧសុ អជ្ឈត្តិភាពសិបសុ អយតខេ-សុ ។ ភា៩ញុ ភិក្ខាប ភិក្ខា ខម្មេស ខម្មានុបស្បី វិហរត់ ឧសុ អជ្ឈត្តិភាពសិបសុ អាយតខេសុ ។

១ ៦. ឥទំ ជាបទ្រ ខេត្ត ។

មហាស់តិញ្ជក្នុងសូវត្រ អាយុគិនបត្ត:

តិចារណា ឃើញ ខ្យ៉ុនមិដែលសូន្យ ទៅក្នុងនមិទាំងឡាយជាប្រក្រតី គ្រប់
ដល់បបថទាំង ៤ ផង ពិចារណាឃើញ ខ្យ៉ុនមិដែលជាទីប្រជុំកើតឡើង
ទាំងធមិដែលសូន្យទៅក្នុងជម៌ទាំងឡាយជាប្រក្រតី គ្រប់អរិយាបថទាំង ៤
ផង ។ មួយទៀត ស្មារតី (ជាគ្រឿងកំណត់) របស់កិច្ចនោះក៏ផ្លង់
ឡើងចំពោះថា ធម៌មានមែន គ្រាន់តែជាទីកំណត់ ដើម្បីឲ្យចំរើនប្រាជា
ដើម្បីឲ្យចំរើនស្មារតីប៉ុណ្ណោះ ។ កិច្ច មានចិត្តមិនអាស្រ័យ (ដោយ
តណ្ហានឹងទិដ្ឋិ) គ្រប់ដំណែបថទាំង ៤ ផង មិនប្រភៀកប្រកាន់អ៊ីតិចតួច
ក្នុងលោកផង ។ ម្នាលកិច្ចទាំងឡាយ កិច្ចពិចារណា ឃើញខ្លាំងមិក្នុង
ធម៌ទាំងឡាយ គឺទបាទានកូន្ទទាំង ៩ ជាប្រក្រតី គ្រប់ដំណែបថទាំង ៤
យ៉ាងនេះឯង ។

០០ ខុន្មបក្: ។

(១៣០) ម្នាលក់ក្នុទាំងឡាយ ពាក្យ១ាធម្ម១ នៅមាន ទៀត ភិក្ខុ ពិលរណា ឃើញខ្លាំធម៌ក្នុងជមិទាំងឡាយ គឺអាយតន:៦ ទាំង១ានភ្នេទាំង ១ាងក្រៅជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបេថទាំង ៤ ។ ម្នាលក់ក្នុទាំងឡាយ ចុះ ក់ក្ពិលារណា ឃើញខ្លាំជមិក្សជម៌ទាំងឡាយ គឺអាយតន:៦ ទាំង១ាងក្នុង ទាំង១ាងក្រៅជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបេថទាំង ៤ តើ ដោយវិធីដូចម្ដេច ។

សុត្តត្តូចិដិកេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

ឥ៩ ភិក្សា ភិក្សា ខក្សា ខេត្ត ខេត្ សាតិ យញ្ជូ តនុកយំ បដិច្ចុ ឧប្បជ្ជតិ សញ្ញេជនំ^(១) តេញ ខជាសាត៌ យ៩១ ខ អនុប្បន្នស្ស សុ ញោជនស្ប នុញ្ជា លោក តេញ ខជានាក់ យថា ខ នុឌ្ឍន្ស្ប សញ្ញេជនសុ ្រហាន់ ហោត់ តញ្ចេជាជាតិ យដា ច្ចាំនុស្ស សញ្ញាជនស្ប អាយតិ អនុច្យានោ យោត៌តញ្ចជានាតិ។ សោតញ្ចជានាតិ សច្ចេ ខ បជាសាត៌ ។ ឃានញ្ចុំ បជាសាត៌ កន្ទេ បជាសា-តិ ។ ជា^រញា ប្រជាលាតិ រសេ ខ ប្រជាលាតិ ។ កោយញ្ បជានាត់ ដោដ្ឋព្វេ ខ បជានាត់ ។ មនេញ ខជាភាគិ ឧឬ ខ ខជាភាគិ យញ្ គឧុកយំ មដិទ្ធ ឧប្បដ្ឋិតិ សា ស្គ្រាជន តេញ មជាជាតិ យថា e អថ់ជាថៃសាំ មឈ្មោះ មេរា នៃ ឈ្មោះ លោខ

១ ធ្លា.ម.សំយោជនំ ។

សុត្តនូចិជិត ទីឃនិកាយ មហាវិត្ត

ម្នាលកិត្តទាំងឲ្យយ កិត្តក្នុងសាសនា នេះ ដឹងច្បាស់ខ្លាំក្នុកផង ដឹងច្បាស់ ន្ទវរុបទាំងទ្យាយផង មួយវិញទៀត សញ្ញោជន:ណា ន្ទវត្ថែកនឹងរុបទាំងពីរនោះ ហើយកើតឡើង ក៏ដឹងច្បាស់នូវសញ្ញោជន: នោះ⁽⁹⁾ ផង៍ សញ្ញេជន:ដែលមិនទាន់កើតឡើងលើយកើតឡើង ដោយ ក់ដឹងច្បាស់ទូវហេតុនោះផង កំរិយាលះបង់បាននូវសញ្ចោ-ជន: ដែលគេតទ្យេង ដោយហេតុណា ក៏ដឹងច្បាស់ខ្លួវហេតុនោះផង សញ្ចេជន:ដែលលះបង់បានហើយមិនកើតតទៅទៀត ដោយហេតុណា ក៏ដឹងច្បាស់ខ្លួវហេតុនោះផង ។ ភិក្ខុ ដឹងច្បាស់ខ្លួវត្រចៀកផង ដឹងច្បាស់ ន្ទរស់ឲ្យង៍ទាំង ឡាយផង ។ ដឹងច្បាស់នូវច្រមុះផង ដឹងច្បាស់នូវភ្និនទាំង ទ្យាយផង ។ ដឹងច្បាស់ទូវអណ្តាតផង ដឹងច្បាស់ទូវសេទាំងឡាយផង។ ដឹងច្បាស់ខ្លុះកាយផង ដឹងច្បាស់ខ្លុះ ម៉ោដូត្វៈ ទាំងឡាយផង ។ ដឹងច្បាស់ ខ្លាំចត្តផង ដឹងច្បាស់ខ្លាំងម្ខាឃុំ ទាំងទ្បាយផង សញ្ញោជន:ណាដែល អាស្រ័យនូវចិត្តនិងធម្មាវម្មណ៍ គំងពីវនោះ កើតទៀត ក៏ជីនិច្បាស់នូវ សញ្ចោជន:នោះផង៍ សញ្ចោជន:ដែលមិនទាន់កើតឡើង ហើយកើតឡើង

១ អដ្ឋកេខា ថា កំលេសជាតជាច្រឿងបងសត្វខុក ហៅថា សញ្ហោដន: មាន១៤យ៉ាង តំកាមរាភៈ ១ បដិឃ: ១ មាន: ១ ខិដ្ឋិ ១ វិចិកិប្ជា ១ សំលេៗត្តបរាមាស: ១ ភារិវាគ: ១ ឥស្សា១ ម^ដុំបេ: ១ អវិជ្ជា ១ ។

មហាសត់ព្យដ្ឋានសុត្ត អាយុតនបក្

ជុខមា ឧសាខ្ ឈេន ឧសា ឧស្សន

យជា ខ ជស្នមរី មយ្ឈេងខមាំ មាយឌូ

អត់ជារយ ឈុខ ខយា ឧបសង្ ។

មុខ អយុន្តៃ ឯ ខគេមា ឧសិថពភា រូលនេ

មហាសតិប្បដ្ឋានសូត្រ អាយតនបញ្ចុះ

ដោយហេតុណា ក៏ដឹងច្បាស់នូវហេតុនោះ^(c) ផង កិរិយាលះបង់
នូវសញ្ញោជនៈដែលកើតឡើងហើយ ដោយហេតុណា ក៏ដឹងច្បាស់នូវ
ហេតុនោះ^(b)ផង សញ្ញោជនៈដែលលះបង់បានហើយ មិនកើតតទៅ
ទៀត ដោយហេតុណា ក៏ដឹងច្បាស់នូវហេតុនោះ^(m) ផង ។
កិត្តិ ពិបារណា ឃើញនូវធម៌ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ខាងក្នុងជាប្រក្រតី

 អង្គពថា ថា សំយោជន: ទាំង ១០ កើតឡើងក្រោះអាស្រ័យហេតុផ្សេងគ្នា គឺ៣ម-ភគសំយោដនៈ គឺគម្រេចគ្រោះដោយអំណាចតាមចំពោះអារម្មណ៍គួរប្រាថ្នា ដែលមកកាន់ គន្លងចក្ខុទ្ធារ ។ បដិយសំយោជន: គឺសេចក្តីក្រោធចំពោះអារម្មណ៍ដែលមិនគួរប្រាថ្នា ។ មាន-ស់យោជន: គឺសេចក្តីសំគាល់ថា ចើក្រៅតែអំពីអញមិនមានអ្នកណាមួយអាចចំរើនន្ទវិអារម្មណ៍ នុំ:បាសឡើយ ។ ទិន្និសំយោដស: គឺសេចក្ដីប្រកាន់*ទូប្*រូបារម្មណ៍នុ៎ះថាទៀង ថាថិតថេរ ។ វិចិកិក្ខាសំយោជនៈ គឺសេចក្ដីសង្ស័យចំពោះរូបារម្មណ៍គឺ បាជាសត្វ ឬថាជារបស់សត្វ។ វាវ-រាគសំយោជន: គឺសេចក្តីប្រាញ្ញានូវភពថាភពនេះយើងតែងបានដោយងាយ ក្នុងសម្បត្តិភព ។ សីលព្វត្តបរាមាសសំយោជន: គឺសេចក្តីប្រកាន់នូវសីលព្វត្តថា សីលពុគ្គយ៉ាងនេះ យើងអាច សមាទានកាន់យកបាន ។ ឥស្សាសំយោជន: ធឺសេចក្ដីច្រណែនថា សូមកុំឲ្យជនដទៃបាន រូយរម្មណ៍នេះឡើយ ។ មក្ខុរិយសំយោជនៈ គឺសេចក្តីកំណាញ់លាក់លៀមរូយរម្មណ៍ដែល ខ្លួនបានហើយ ខឹងបុគ្គលដទៃ ។ អវិជ្ជាសំយោជនៈ គឺសេចក្ដីមិនដឹងទូវសហដាគធម៌ទាំងអស់ ។ 🎍 លះបង់ដោយបហាន: 🖢 យ៉ាងគឺ តទង្គបហាន: ១ វិក្ខុម្ភ៩បហាន: ១ ។ ៣ សំយោជន: ទាំង៥ ប្រការគឺ ទិដ្ឋិទ វិចិតិប្ជា ១ សីលព្វត្តបរាមាស ១ ឥស្សា ១ មច្ឆារិយ: ១ ដែលមិនកើត តទៅទៀត ដោយសារសោតបត្តិមគ្គ ។ ៣មាត: បដិឃ: ទាំងពីរដែលដៅគ្រោតគ្រាត មិន កើតតទៅទៀត ដោយសារសកកាតាមិមគ្គ ។ ដែលយ៉ាងល្អិត មិនកើតតទៅទៀត ដោយ សារអភាជាមិមគ្គ ។ មាន: » ភាវាគ: ១ អវិដ្ឋា ១ ដែលមិនកើតតទៅទៀត ដោយសារអរហត្ថ-មគ្គ ។ ឯសំយោជនៈដែលកើតអាស្រ័យ ត្រចៀក ច្រមុះ អណ្តាត កាយ ចិត្ត ក៏ត្រូវតាម ន័យនេះដែរ ។

សុគ្គស្តីជីជា ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

ពល្ខំ ម នត់មា នតិខេត្ត រូបនេះ អឌាន ពហិន្ទា វា ជម្មេស ជម្មាន្**បស្បី** វិហាតេ សមុន. យឧទ្ទាឧុខស្នី វា ឧទ្ទេសុ វិទាវតិ វយឧទ្ទាឧុ-ត្រារ ្ត ខេត្ត ស្រារង្ទ មាន់ មាន់ មាន់ មាន ឧុមស្នី វា ឧម្មេសុ វិហរត់ ។ អត្ត ឧម្មាត់ វា ឧស្ស សត៌ ឧទ្ទឧទ្<mark>ទិតា យោ</mark>ត យាងនេះ ញាណ-មត្តាយ ខដ្ឋសុទ្ធាម ។ អនិស្ស៊ីតោ ខ វិហវត៌ ន ខ កិញ្ចាំ លោក នុខាធិយតិ ។ ឯវម្បិ ទោ ភិត្តាវេ ភិត្តា ជម្មេស ជម្មាន្ធស្សី វិហាតិ ជសុ អជ្ឈត្តភាពសំរស់ មាល់សុខស់ ។

អាយតនបញ្ជំ និដ្ឋិត(១) ។

១ ធ. អាយុតឲ្យពុំ និដ្ឋិតត្តិ ៩ ទិស្សតិ ។

សុត្តនូបិជិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

គ្រប់ដប់វិយាបថ្នាំង ៤ យ៉ាងនេះផង ពិលារណាឃើញខ្លាំងមិក្ខុងធមិទាំង គ្រប់ឥវិយាបថទាំង ៤ ផង ពិលារណា វា ងក្រៅ**ជា**ប្រក្រត់ ឃើញនូវធមិត្តជធមិទាំជទ្បាយ វាជត្តជនឹងវាជីក្រៅជាប្រក្រត់ គ្រប់ ឥរិយាប់ ៩ ទាំង ៤ ផង ពិហារណា ឃើញនូវធម៌ដែលជា ទីប្រជុំ កិត ឡើងក្នុង ធម៌ទាំងឡាយជាប្រក្រតី គ្រប់សំហេបឋទាំង ៤ ផង ពិលាណាឃើញ ខ្លាំធម៌ដែលសូខ្យាល់ក្នុងធម៌ទាំងឡាយជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥវិយាបថទាំង ៤ ផង ពិចារណាឃើញនូវធម៌ដែលជាទីប្រជុំកើតឡើង ពាំងធម៌ដែលសូន្យ ទៅក្នុងធម៌ទាំងឡាយជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង ។ មួយ ទៀត ស្មារតី (ជាគ្រឿងកំណត់) របស់ភិក្ខុនោះ ក៏ផ្គង់ឡើងចំពោះថា ជមិទាំងទ្បាយមានមែន គ្រាន់តែជាទឹកណត់ ដើម្បីឲ្យចំរើនក្រាយា ដើម្បី ឲ្យចំរើនស្មារតីប៉ុណ្ណោះ ។ ភិក្ខុ មានចិត្តមិនអាស្រ័យ (ដោយ តណ្ឌនឹងខិដ្ឋិ) គ្រប់ឥរិយាបថសង៍ ៤ ផង៍ មិនប្រកៀតប្រកាន់ អ៊ីតិច ត្តចត្តស្រាតផង ។ ម្នាលភិត្តតំងឡាយ ភិក្ខាំ១វណា ឃើញនូវធមិក្នុង ធម៌ទាំងទ្បាយ គឺអាយ**ត**ន: ៦ ភាជក្នុងនឹងភាជក្រៅជាប្រក្រត់ គ្រប ឥវិយាបថទាំង ៤ យ៉ាងនេះឯង ។

ចប់ អាយុតិសិច្ច: ។

មហាស់និញ្ហដ្ឋានសុត្ត ពោជ្យុង្គប់ពុំ

(១៣០) មុខ ខមាំ ភិក្ខាវ ភិក្ខា ឧម្មេសុ ឧទ្ទានុបស្បី វិហរត់ សត្តស ពេជ្យ ខ្មែស ។ ភេ៩ញ្ ភិក្ខាវ ភិក្ខា ឧម្មេស ឧមាន្ទស្សី វិហានិ សត្តសុ ពេលដ្ឋាខ្មែរ ។ ៩៩ ភិក្ខាវ ភិក្ខា សន្នំ ។ អជ្ឈន សត់សម្ពេជ្ឈនំ អត់ មេ អជ្ឈត់ សត់សម្ពេជ្ឈ នែត បជានាតិ អសន្នំ វា អជ្ឈុន្តំ សគិសម្ពោជ្ឈន្តំ ឧត្តិ មេ អជ្ឈត្តំ សត៌សម្ពោជ្ឈស់តំ បជាជាតំ យថា ខ អដ្ឋាទិស្សី មន្ទុស នេះ មាន្ទីទុស្សី ៩១២ នេះ ខេយុន្ តេញ បជាជាតិ យថា ខ ជុប្បុន្ម្រា សត៌សម្ពោ-ជ្ឈនុំស្ស ភាវៈលេខា ខ្មែ^{រ(១)} ហោតិ តញ្ចុ ខជាជាតិ ។

១ ឱ. ម. ភាវតាយ បារិប្រាំ ។

មហាសតិហ្វដ្ឋាស្សត្រ ពោជ្ឈង្គបព្ទ:

(១៣១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភាក្យាងមុខនៅមាន ទៀត ភិក្ខុ ពិលារណា ឃើញខ្លុវធម៌ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ គឺពោជ្យង្គី៧ ប្រការជាប្រក្រត គ្រប់ឥរិយាបថមាំង ៤ 🤊 ម្នាលក់ក្នុខាំងឡាយ ក់ក្នុពិលារណា ឃើញនូវ ធមិត្តធែមិទាំង ឡាយ គឺពោជ្យង្គី ៧ ប្រការជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថទាំងី ៤ តេដោយវិធីដូចមេច ។ មាលក់ក្នុទាំងឡាយ ក់ក្កង៍សាសនានេះ ទេះសតិសម្ពេជ្យង៍មាននៅកង្មសនានចិត្តនៃទូន ក៏ដឹងច្បាស់ថា សតិ-សម្ពេជ្យង៍មាននៅក្នុងសន្ទានចិត្តរបស់អាគ្មាអញ ខោះសតិសម្ពេជ្យង្គ មិនមាននៅ ក្នុងសន្ទានចិត្តនៃខុខ ក៏ដឹងច្បាស់ថា សតិសម្ពោជ្ឈង្គ មិនមាន ក្នុងសនានចិត្តរបស់អាត្មាអញ ពោះសតិសាឡេដ្បូងដែលមិន ទាន់កើតឡើង ហើយកើតឡើង ដោយហេតុណា ក៏ដឹងច្បាស់ នូវ ហេតុនោះ^(១)ផង កំរិយាចំរើនពេញបរិបូណ៌នៃសតិសម្ពេជ្យង្គីដែលកើត ្ស្រើសលេយ ដោយហេតុណា ក៏ដ**ង់**ច្បាស់ នូវហេតុនោះ^(២) ធង ។

^{•-}៤ អង្គីពថា ថា ការធ្វើយោគិសោមនសិការៈឲ្យច្រើនក្នុងសម្ពេជ្ឈង្គនោះ ជាហេតុ ឆាំឲ្យសតិសម្ពេជ្ឈង្គដែលមិនទាន់កើតឡើង ឲ្យកើតឡើងបាន ឬដែលកើតឡើងហើយរឹងរិត តែប្រព្រឹត្តទៅធំទូហេយ ចំរើនឡើង ពេញបរិប្ចូណ៌ជាភិយ្យេភាព ។ អួយទៀត ធម៌ដែលជា ហេតុខាំឲ្យកើតសតិសម្ពេជ្ឈង្គនោះមាន៤យ៉ាងគឺ ត្រូវឲ្យមានសតិនឹងសម្បជញ្ញៈក្នុងទីទាំង ថា មានដើរទៅមុខជាដើម ១ រៀរបាកបុគ្គលក្មេចស្ថារតី ១ រាប់រកបុគ្គលដែលមានស្ថារតីខ្លាប់ ខ្លួន ១ បង្ហោនចិត្តទៅដើម្បីគំពល់សតិគ្រប់ឥរិយាបឋ ១ ។

សុត្តស្ត្រិជិពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

មាខ្ញុំ ឯ អជ្ឈន់ ឧញ្ទិលស ឡោជាខ្លុំ ។ បេ ។ សន្ត

ប្ងនាំ ក្រុលស គ្លេជាខ្លុំ ។ ខេ ។ សន្តិក្ មជា្ត្រ

ចិត្តសម្ពេជ្ឈន៍ ។ ចេ ។ សន្តំ ។ អជ្ឈត់ ចស្សន៍្ន-

តុត្ត្រនូបិជិត ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

ទោះជម្មាំបយសម្លោជ្យន្នមាននៅក្នុងសន្តានចិត្តនៃ១ន។បេ^(១)។ ទោះវីរិយ. សម្លោជ្យង្គមាននៅក្នុងសន្តានចិត្តនៃ១ន។បេ^(២)។ ទោះបីតិសម្លោជ្យង្គមាន នៅក្នុងសន្តានចិត្តនៃ១ន ។ បេ^(៣) ។ ទោះបស្សទ្ធិសម្លោជ្យង្គ៍មាននៅក្នុង សន្តានចិត្តនៃ១ន ។បេ^(៤)។ ទោះសមាធិសម្លោជ្យង្គ៍មាននៅក្នុងសន្តានចិត្ត

ទ អដ្ឋកបា ថា ធម៌ដែលជាហេតុនាំឲ្យកើតធម្មវិបិយសម្ពោជ្ឈង្គមាន ៧គឺ សភាវៈសាក សួរ១ ធ្វើវត្ថុភាងក្នុងពីសក់ រោមដាដើម នឹងវត្ថុភាងក្រៅពី បីវរ សេតាសនៈជាដើមឲ្យស្អាត១ ប្រអូលឥន្ត្រូយទាំង ៥ មានសតិន្ត្រីយជាដើមឲ្យស្មើគ្នា ៖ វៀរបាកបុគ្គលដែលអាបឥតប្រាដ្ឋា ៖ រាប់រកបុគ្គលដែលមានប្រាដ្ឋាទ ពិបារណាច់ពោះបញ្ហាក្ខុន្ធដ៏ដ្រៅដោយញាណចរិយាទ បង្គ្រាន ចិត្តទៅដើម្បីកំណត់ធម្មវិចយស់គ្រោដ្ឋង្គ្រំគ្រប់តរិយាប់ថា ១ ។ 🌡 ដែលដាហេតុគាំឲ្យកើតវិរិយ-សម្ពេជ្ឈង្គមាន១១ គឺ ពិបារណាឃើញខ្លូរភ័យតិចតួច១ ឃើញនូវអានិសង្ស(នៃការព្យាយាម)១ ពិបារណាឃើញគូវផ្លូវដែលគួរទៅ ១ កោតក្រែងចំពោះបិណ្ឌបាត ១ ពិបារណា ឃើញគូវអរិយ-្រុព្យទាំង៧ ថាជាទ្រព្យមរត្តធំ ១ នូវព្រះសាស្តាជាធំ ១ នូវជាតិជាធំ ១ នូវសត្រហ្មការី-បុគ្គលជាធំ ១ រៀបាកបុគ្គលភ្ជុំលច្រអូស ១ រាប់រកបុគ្គលមានព្យាយ ម ១ បង្គោនចិត្តទៅដើម្បី រំណត់ខ្លូវរ៉ាយសម្ពោជ្ឈង្គគ្រប់ឥរិយាបថិ ១ ។ ៣ ធម៌ដែលជាហេតុទាំឲ្យកើតបីតិសម្ពោជ្ឈង្គ មាន១១គឺ រល់កែដល់ព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌១ ព្រះសង្ឃ១ សីល១បរិក្ខាគ១ ធម៌សំឲ្យកើត ជាទេវិតា ១ ព្រះមិញ្ជាន ១ រៀយកបុគ្គលមិនស្អាត ១ រាប់រកបុគ្គលស្អាត ១ ពិបារណាតាម បាសាទនីយសូត្រ ៖ បង្ហេនចិត្តទៅដើម្បីនំពល់ចំនិសម្ពោជ្ឈង្គិត្រប់សិច្ចាបថន ។ ៤ ធម៌ដែល ជាហេតុនាំឲ្យកើតបស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គមាន ថា គឺ ត្រូវការភោជសថ្ងៃថ្នា ១ ត្រូវការៈជួរីសច្បាយ ១ ្រូវការឥរិយាបថសញ្ជាលេ ឲ្យពេលខ្លួ ខ្យែតាំង នៅជាពណ្ដាល ១ រៀរបាកបុគ្គលអ្នកសូនគ្រង កាយ ១ រាច់កេចុគ្គលដែលមានពាយត្យចំស្ងាត់ ១ ចង្អោនចិត្តទៅដើម្បីនំកល់ចស្សទ្វិសម្ពេជ្ឈង្គ គ្រប់ជាវិយាប៥១ ។

មហាសតិហ្ហដ្ឋានសុត្ត ពោជ្ឈង្គបញ្ចំ

សម្ពេជ្យជុំ ។ មេ ។ សន្ទំ ។ អជ្ឈន្នំ «មេត្តាស ពោះ-ជានំ អត្ថ មេ អជ្ឈត់ ឧបេក្ខាស មោជ្ឈស់ត មជា-លាតិ អស់ខ្លុំ វា អជ្ឈតិ ឧុបេក្ខាសម្រោជ្យជុំ ឧត្តិ បេ អជ្ឈត្តិ ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈស្ព័តិ បជាលាតិ យថា ε អដ្ជារិទ្ធមារ ៩ ខេយ្ញា មា ដើម្តីមារិ ៩ ឧបិសេ យោឌ តញ្ជូ ខជាជាឌ យ៩១ ខ ឧប្បន្នក្បូ ន ខេត្តាសម្ពេជ្យដែស្ប ភាវជាទាវិទ្វុ^{ក្(១)} មោតិ តញ្ ឧធ្យល់ខ្លួន ងឡើង ប្រព័ត៌មាំ ឧសិខិឧទ្ឋា រូសរង្ មស្និង ង ខគេមា ឧតិថេសដែ រូសរង្ អញ្ជីឌីមត្វដំរ ឯ ខ គើជា ខគាច់ ឧក្សី រូស ខេ ១ ឱ ម. ភាវិតាយ បារិច្ចរិ ។

មហាសត៌ប្បដ្ឋានសូត្រ ពោជ្ឈង្គបព្ទ:

អដ្ឋកថា ថា ធមិជាហេតុតាំឲ្យកើតសមាធិសម្ពេជ្ឈង្គ មាន១០គឺ ធ្វើវត្ថុខាងក្នុងនឹងខាង ក្រៅឲ្យស្អាត ១ ប្រមូលឥន្ទ្រិយទាំង៩ ឲ្យស្មើញ ១ ឈ្វាសក្នុងកសិណនិមិត្ត ១ ផ្គង់ចិត្តឡើង តាមសម័យ ១ សង្កត់សង្កិនចិត្តតាមសម័យ ១ ធ្វើចិត្តឲ្យរីករាយ (ចំពោះសំរើតវត្ថុ ៤ ប្រការ) តាមសម័យ ១ ធ្វើចិត្តទ្បស់ឡឹង (នូវអារម្មណ៍) ១ រៀរបាកពុគ្គលដែលមានចិត្តមិនខ្លាប់ខ្លួន ១ រាប់រកបុគ្គលដែលមានចិត្តខ្លាប់ខ្លួន ១ រាប់រកបុគ្គលដែលមានចិត្តខ្លាប់ខ្លួន ១ ពិបារណានូវឈានវិមោត្ត ១ បង្អោនចិត្តទៅ ដើម្បីឲ្យ កើតបស្សទ្ធិសម្ពេជ្ឈង្គគ្រប់ឥរិយាបថ ១ ។ ៤ ធម៌ដែលជាហេតុតាំឲ្យកើតឧបេប្ហាសម្ពេជ្ឈង្គមាន ថា គឺ ធ្វើចិត្តឲ្យតាំងនៅជាកណ្តាលចំពោះសង្វារ ១ រៀរបាកបុគ្គលដែលមានការទំនុកចំពុងចំពោះសត្វនឹងសង្ហារ ១ រាប់រកបុគ្គលដែល មានចិត្តដាកណ្តាលចំពោះ សង្វារ ១ រៀរបាកបុគ្គលដែលមានការទំនុកចំរុងចំពោះសត្វនឹងសង្ហារ ១ រាប់រកបុគ្គលដែល មានចិត្តដាកណ្តាលចំពោះ សត្វនឹងសង្ហារ ១ បង្អានចិត្តទៅដើម្បីឲ្យកើរ ឧបេប្ហាសម្ពេជ្ឈង្គគ្រប់ ឥរិយាបថ ១ ។

សុត្តខ្ពុំជំនិកេ ទីឃុំខ្ញុំកាយស្យូ មហាវិគ្គោ

ថ្នែស្នី ឯ ខគើស ស្រន្ទេ មាន់ឧលាលេខគាន់ឧមាន្តិ

វា ឧម្មេស វិហរត់ ។ អត្ថ ឧម្មាត់ វា ប្រសុុ ស្តុំ

ឧជិជ្ជ័យ ឈេង លារទេវ ឈាឃាង២៣៣ ឧជ្ជាវិង្

មត្ថាយ ។ អនុស្ស៊ីតោ ខ វិហរត៍ ន ខ ក់ញ៉ា

លោគេ ឧទទេលខ ។ ៧មៀ ទោ ភិក្ខាវេ ភិក្ខា

ឧដេជា ឧតាឋឧមារី ស្រាន្ទ មេខា យោយីខ្មែស ឯ

ពោជ្ឈង្គបព្វ និជ្ជិត ។ បឋមភាណវ៉ារ់(១) ។

១ ឱ. ម. បឋមភាណវារត្តិ ន ទីស្បុតិ ។

សុត្តតូចិផក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង ពិចារណា ឃើញន្លូវធម៌ដែលជាទីប្រជុំកើតឡើង ក្នុងធម្លាំងទ្បាយ ជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថសំង ៤ ផង តិចារណា ឃើញនូវធម៌ដែលសូន្យទៅ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង ។ មួយទៀត ស្មារត (ជាគ្រឿងកំណត់) របស់កក្ខនោះ ក៏ផ្គង់ទ្បើង ចំពោះថា ឧមិទាំងីឡាយមានមែន គ្រាន់តែជាទិកំណត់ ដើម្បីឲ្យចំរើន ្រុជា ដើម្បីឲ្យចំរើនស្មារតីប៉ុណ្ណោះ ។ ភក្គុ មានចិត្តមិនអាស្រ័យ (ដោយតណ្ណន៍ជីខិដ្ឋិ) គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង មិនប្រភៀកប្រកាន អ៊ីតិបត្តិបត្តិលោកផង ។ ម្នាលកិត្តព័ងិត្យាយ កិត្តិចារណាឃើញឡូវ ធម៌ក្សើធម៌ទាំងីឡាយ គឺពោជ្យង្គីទាំងី ៧ ជាប្រក្រត់ គ្រប់៩វិយាបថ តាំង ៤ យ៉ាងនេះឯង ។

ចច់ ពោធ្បីង្គួចឲ្យ: ។

ចច់ ចឋមភាណវ៉ារ: ។

មហាសតិញដ្ឋានសុត្តំ សច្ចចព្វំ

(បយក្) ដ់ខ ឧឧរ ម្ណុះ មួយ ១៩១។ ១៩៣-ដុបស្បី វិហរៈ ខេត្តសុ អរិយស ខ្មេស ។ ភ៩ញ្ ក្នុង ក្នុង ខេត្តប្រភព្ធ ស្ព្រះ ខេត្តបា អរិយសច្ចេស ។ ៩៩ ភិក្ខាវ ភិក្ខា ៩៤ ឧក្ខាន្តិ យជាកូត៌ ខជាជាតិ អយ៌ ឧុត្តសមុឧយោត៌ យថា-ក្នុត បជាលាត់ អយ់ ធុត្តាធិកោ លោត យជាក្នុត បជា-នាត់ អយ់ ឧុក្ខាធិរោជតាមិធី បដិបនាត់ យថាក្នុត់ បវោលតិ ។ ភាតមញ្ ភិក្ខាវ ខុក្ខាំ អរិយសខ្ញុំ ។ ជាតិបំ ឧុក្ខា ជពបំ ឧុក្ខា មរណៈម្បី ឧុក្ខិ សោក-សម្បាយកោទ ឧុក្ខោ ខិយេស វិទ្យាយោកេទិ

មហាសតិញ្ជជាន់សូត្រ សច្ចបព្វ:

(១៣៤) ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ ពាក្យវាងមុខនៅមាន ទៀត កិត្តាិចា-រណា ឃើញនូវធមិត្តនធមិទាំងឡាយ គឺអរិយសច្ចទាំង ៤ គ្រប់ឥរិយាបថ តុង ៤ ។ តំហម្គង់ តុង សាធា ជនម្គង់ ច្នេញ បារយារ ក្ដេញ និវុធគ្មមិនគ្ន ទាំងទ្បាយ គឺអរិយសច្ចទាំង ៤ គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ តេដោយវិធីដូច មេច ។ ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ កិត្តកង្សាសនា នេះ ដឹងប្រាកដតាមពិតថា នេះជាខុត្ខ ដឹងប្រាកដតាមពិតថា នេះជាហេតុនាំឲ្យកើតខុត្ខ ដឹងប្រាកដ តាមពិតថា នេះជាសភាវៈវិលត់ទុក្ខ ដឹងប្រាកដតាមពិតថា នេះជាបដិបទា ឲ្យបានដល់នូវសភាវៈវិលត់ទុក្ខ ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ ចុះទុក្ខអរិយសច្ច តើដូចមេច ។ ជាតិ គឺកំណើតដែលកើតជាដំបូង ក៏ជាខុក ជា គឺសេចក្តី បាសគ្រាគ្រា ក៏ជាទុក្ខ មរណៈ គឺសេចក្តីស្លាប់ ក៏ជាទុក្ខ សោកៈ គឺសេចក្តី ស្តាយស្រណោះ បរិទៅ: គឺសេចក្តីទ្វឹក ទ្វល ទុក្ខ: គឺសេចក្តីលំបាក កាយ ទោមនស្ស គឺសេចក្តីអាក់អន់តុចចិក្ខ ទុព្វាយាស: គឺសេចក្តីចង្អៀត ចង្អល់ចិត្ត ក៏សុទ្ធតែជាទុក្ខ អហ្វិយេហិសម្បយោគ: គឺដំណើរដួចប្រ. សប់ដោយសត្វនិធីសង្ខារទាំងីឡាយ ដែលមិនជាទីស្រឡាញ់ ក៏ជាទុក្ខ បិយេហិវិហ្វយោគ: គឺសេចក្តីព្រាត់ប្រាសថាកសត្វនឹងសង្ខាវទាំងឡាយ

សុត្តត្តបិជិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

ឧុក្សោ យម្បិច្ច័ ឧ លកតិ តម្បិ ឧុក្សិ សន្លិត្តេន បញ្ជាទាខានក្ខេត្ត ខុក្សា ។

(១៣៣) គាតមា ខេ ភិក្ខុវេ ជាតិ ។ យា ត្រង់ ត្រស់ សត្តនំ នទំ នទំ សត្តភាយេ ជាតិ សញ្ជាត់ នុំក្នុ ជំពុត្ត^(៤) អភិជិញ្ជុំ ទស្គាជំ ទាតុការេក អាយ. តេលចំ ខេឌិលកោ អយំ វុទ្ធ ភិក្ខុវេ ជាតិ ។ កាត្ស ខ ភិក្ខុវេ ៩១ ។ ហា ត្រង់ គ្រង់ សត្តនំ តម្អ តម្ម សត្តន៍កាលេ ៨៣ ជីវណាតា စည္နိုင္ငံ အက်င္ငံ က်ေဆးက $^{(m)}$ အလု $^{(m)}$ အလု $^{(m)}$ កាត្តព្រះ $\mathfrak{m}$ ក្នុ $\mathfrak{m}$ $\mathfrak{m}$ សត្តនំ តម្លា តម្លា សត្តន៍កាយ ចុតិ ចានតា ក្សេស អត្តរជានំ មច្ចុ មរណ៍ កាលកាំហោ ទន្ទាន់ ក្រនេះ កាន្យេក្រស្បី ភ្នំនៅខ្មែញ ជ្ជុំខ្លែក្ខា និងខ្មែន

សុគ្គន្តចិដិត ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

ដែលជាទីស្រឡាញ់ ក៏ជាខុត្ខ យម្ប៉ិច្ខំ នលកតិ តម្ប៉ិ គឺបុគ្គលកាលចង់ បានខូវរបស់ណា មិនបាន ឯការមិនបានរបស់នោះ ក៏ជាខុត្ខ បើ ដោយសេចក្តីបំប្រញា ឧបាទានក្ខុន្ទទាំង៩ មានប្រក្ខន្ទជាដើម ក៏ជាខុត្ខ ។ [១៣៣] ម្នាលក់ក្ខាងរ្យាយ ចុះដូចម្តេចហៅថា ជាតិ ។

ត់យោកេតជាដំបូងី គំរិយាកេតព្រម ការចុះចាប់ផ្ទៃ ការវិលត្រឡប មកកើត ការកើត្របាកដនៃ១ន្ធ ការបាននូវអាយតនៈណា របស់សត្វ នោះ ៗ ក្នុងសត្តទិតាយនោះៗ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ នេះ តថាគតហៅថា ជាតិ ។ ម្នាលក់ក្នុខាំងឡាយ ចុះដូចម្ដេចហៅថា ជក ។ ជក គឺសេចក្ដ onស់គ្រាំគ្រាថ្មការប្រែប្រួល ធ្មេញជាក់ សក់ស្កូវ ស្បែកផ្រុញជ្រីវយុវយារ ការរួញថយនៃអាយុ ការទ្រុឌទ្រោមឥន្ត្រិយទាំងឡាយណា បេស់សត្វទាំង ្សាយ នោះ ៗ ភ្នឹសត្តនិកាយ នោះ ៗ ម្នាល់ភិក្ខុទាំង ឡាយ នេះ តថាគត ហៅថា ជព ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងីឡាយ ចុះដូចម្ដេចហៅថា មរណ: ។ តាវៈនៃចិត្តដែលឃ្វានចេញ អាកាវៈនៃចិត្តដែលឃ្វានទៅ សេចក្តីថែក ព្ទាយទៅ សេចក្តីបាត់បង់ទៅ សេចក្តីវិនាសជីវិត សេចក្តីស្វាប់ កាល-តិវិយា សេចក្តីបែកធ្លាយនៃខន្ធទាំងីឡាយ ការដាក់ចុះនូវសាកសព ការ ថ្នាច់ផ្តិលខ្លុវជីវិតិន្ត្រិយណា របស់សត្វទាំងឡាយនោះ ៗ ចាក់សត្តនិកាយ

មហាសតិព្យដ្ឋានសុត្ត ខុត្តអរិយសច្ចំ

ឥនំវុទ្ធ ភិក្ខាប់ មាណ ។ ភេទមោ ខ ភិក្ខាប់ សោគោ ។ យោ ទោ ភិគ្គម អញនព្រេនប្រេ ញ ញ ត្សាស នេះ សម្មានស្បា ម្ចាន់ មេ ខ្នុត្តិ-ជម្មេន ដុដ្ឋស្សា សោតេ សោតនា សោតិតតំ អន្តោរសារកា អន្តោចរិសេរកា អយំ រុទ្ធតិ ភិក្ខារ សោ ភោ ភេឌ ខេ ភ្នំ វេ ជ្រះ វេ ។ លោ សោ ភិក្ខាវេ អព្តនាព្យនាវេធ ព្យស្ធេធ សមន្ថាត់តស្ប អញសញ្ជេន ឧទ្ទាជ្ជេន ដដ្ឋកា អានេយុ ចុះ-នេយា អានេវនា ចរិនេវនា អានេវិតត្តំ ចរិនេវិតត្តំ អយ៌ វុច្ចត ភិក្ខាវេ បរិនេវេ ។ ភាគមញ្ ភិក្ខាវេ ខុក្ខាំ ។ យំ ទោ ភិក្ខាវ តាយ៍តំ ឧុត្តំ តាយ៍តំ អសាត៌ តាយសម្ចស្សជំ ឧុត្តិ អសាត៌ វេឧយ៍តំ ឥន៌ វុច្ចត់ ភិក្ខាវេ ខុត្តាំ ។ ភាគមញ្ជា ភិក្ខាវេ

មហាសតិញដ្ឋានសូត្រ ទុក្ខអរិយសុក្ខ

នោះ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ តថាគតហៅថា មណេ: ។ ម្នាល ភិត្តទាំងឡាយ ចុះដូចម្ដេចហៅថា សោក: ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ សោក: គឺសេចក្តីស្វាយស្រណោះ សេចក្តីសងេះស្រងោច សេចក្តី សោកសៅ សេចក្តីរីង៍សត្តភូមិចិត្ត សេចក្តីក្រៀមក្រំ ក្នុងចិត្តណា របស់សត្វដែលប្រកបហើយដោយសេចក្តីវិនាសណាមួយ (ឬ) ដែល សេចក្តុខ្មែណាមួយ ពាល់ត្រៅលើយ ម្នាល់កិត្តព៌ង៍ឡាយ នេះ តថាគត ហៅថា សោក: ។ ម្នាលកិក្ខុទាំងឡាយ ចុះដូចម្ដេចហៅថា ចរិទៅ: ។ មាលភិត្តទាំងឡាយ សភាវៈ ទូញរក (បិយជនមានកូនជាដើម) សភាវៈ **ទួញប្រេ**បរាប់ (សរសើរគុណ) កិរិយាយំអណ្ដឹតអណ្ដក កិរិយាយំបម្រះ ន៖នៀល ភាវៈនៃការយំអណ្ដឹតអណ្ដុក ភាវៈនៃការយំបម្រះននៀល ណា របស់សត្វដែលប្រកបហើយដោយសេចក្តីវិនាសណាមួយ (ជ្វ) ដែលសេចក្តីទុក្ខណាមួយពាល់ត្រូវហើយ ម្នាល់កិត្តទាំងឡាយ នេះ តថា-គត ហៅថា បរិទៅ: ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះដូចមេច ហៅថា ខុក: ។ ម្នាល់កិត្តទាំង ឡាយ សេចក្តីលំជាក់តាយ សេចក្តីមិនសប្បាយកាយ សេចក្តីលំបាត់ដែលកើតអំពីកាយសម្ព័ស្ស ការខទួលផេ សចក្តីមិនស្រល ណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ តថាគតហៅថា ខុត្ត: ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង

សុត្តនូបិជិពេ ទីឃនិតាយស្ស មហាវិគ្នោ

នោមនុស្ស ។ យំ ទោ ភិក្ខាវ ខេត្តអំគំ ខុត្តាំ ចេតស៊េន អសាត មយោសមួស្សជំ ឧុត្តាំ អសាតំ ជន្តាំ មន្ត្រី មួន មួន មេខស្សី ។ មេខាត ខ ភិក្ខាប់ ខ្ទាយា សោ ។ **យោ ខោ ភិក្ខាប់ អញុត្** ពេទ និង្ខាខាតិច ឌុឌីណី មាលាមោ និម្មាលមោ អាយាស់តុត្ត ខុខាយាស់តុត្ត អយ់ វុច្ឆ ភិក្ខាវ ខុខា-យា សោ ។ ភេឌមោ ខ ភិក្ខាវេ អញ្ជីយេហិ សម្ប-យោកោ ខ្នុត្តោ ។ ៩៩ យស្ប នេះ យោធ្វិ អច្ជាំ អយ្លា អត្តស្នា ស្សា មេឃា ដោឌ្ឌីណា លោ ឯ ឧធសារ យោធ្នំ អនទ្តុកាមា អហ្នយាស អដុស្យាតាមា អយោង ក្លោមសាមា តេសំ សង្គ័ត់ សមាតមោ សមោជាជំ មិស្ប៊ីការា

សុត្តនូចិជិត ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

ទ្យាយ ចុះដូចម្ដេច ហៅថា គោមនស្ស ។ ម្នាលកិក្ខព៌ងឡាយ សេចក្ដី លំបាតកង្កចិត្ត សេចក្តីមិនសប្បាយកង្គចិត្ត សេចក្តីលំបាតដែលកើតអំពី ម្នាល់ មាល មិនស្រល្មា មាល ក្នុំ ទំនុំ មនោសម្ផស្ស ទ្យាយ នេះ តថាគត ហៅថា ទោមនស្ស ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ ចុះដូច ម្តេចហៅថា ទុព្យាស: ។ ម្នាល់កិត្តជំនា្យ សេចក្តានតឹងក្ន ចិត្ត សេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ភាវៈនៃសេចក្តីតានតឹងកង់ចិត្ត នៃសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ចិត្តណា របស់សត្វដែលប្រកបហើយ ដោយ សេចក្តីនៃសណាមួយ (ប្ត)ដែលសេចក្តីខុត្តណាមួយពាល់ត្រូវហើយ ម្នាលកិត្តទាំង ព្យួយ នេះ តថាគត ហៅថា ខុច្ចយាសៈ។ ម្នាលកិត្តទាំង ទ្យាយ ចុះដូចមេចហៅថា អប្បីយេហិសម្បយោគទុក្ខ ។ ម្នាលកិត្តិ ទាំងឡាយ ជ្រោះម្មណ៍ សទ្ធារម្មណ៍ គន្ធារម្មណ៍ រសារម្មណ៍ ដោដ្ឋភា-រម្មណ៍ណា ដែលមិនដាទីប្រាថា មិនជាទីត្រេកអរ មិនជាទីតាបចិត្ត មានដល់បុគ្គលណា ក្នុងលោកនេះ ពុំនោះសោត ជនទាំងឡាយ ណា ព្រុថ្មាន្ទរសេចក្ដីមិនចំរើន ព្រុថ្មាន្ទវិអំពើឥតប្រយោជន៍ ព្រុថ្មា នូវសេចភូមិនសប្បាយ ប្រាជានូវអំពើដែលមិនក្សេមចាកយោគ: ចំពោះ បុគ្គលនោះ ករិយាបានជួបគ្នា ករិយាជួបជុំគ្នា ករិយាប្រជុំគ្នា ការនៅប្រ. ម្យុកច្រឡំគា នឹងអារម្មណ៍ទាំងទ្វាយ នោះ ។ នឹងជនទាំងទ្វាយ នោះ ។

មហាសតិញគ្នានសុត្ត ទុក្ខអរិយសក្ខំ

អយំ វុទ្ធត់ ភិត្តារ អច្បិយេខា សម្បាយោកោ ឧត្តោ ។ គេតមោ ខ ភិក្ខុ វេ បិ យេ ហិ វិហ្សាយោ គេ គេក្ខា ។ ៩១ យស្បា គេ ហោធ្នំ ៩ជា គេគ្នា មពេល វុស សគ្គា តន្តា សោ ដោដ្ឋព្វា យេ វា **ខនស្ប** ហោត្តិ អត្តភាមា ហិត្តភាមា ដាសុគ្គភាមា យោគក្ដេម-តាមា មាតា វ ប៉ុតា វ ភាតា វ ភគនី វ ម៉ុតា វ អមទ្រា ។ ញាតិសា លោហ៍តា ។ តេសំ អស់ផ្គុត់ អសមាគមោ អសមោជាធំ អមិស្បីការេវា អយ់ វុច្ចត ភំក្ខាវេ ចំយេល វិច្បាយេតោ ឧុក្ខោ^(a) ។ ភគមេញ ភិក្សា យម្បីចំ ជ លភៈតំ តម្បី ឧក្ខំ ។ ជាតំ-ឧទ្ទាន់ ភិក្ខាវេ សត្តានំ ឃុំ ឥញ្ញា ឧទ្យាជួត៌ អយោ វត មេហំ ន ជាតិខម្មា អសុក្ម ឧ ខ វត នោ ជាតិ

១ ១ពេលយប់លេញត្ថាត កត្តមា ច ភិក្ខុវេ អញ្ជើយេហិ សម្បយោ គេ ខុញ្ហា ។ ឥធ យស្ស តេ ហេត្តិ។ ចេ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ចំយេហិ វិច្បយោ ខុញ្ហាតិ បាហ ន ខិស្សត្តិ ។

មហាសតិហ្មដ្ឋានស្វុត្រ ខុក្ខអរិៈបស់ប្

ម្នាលកិក្ខុទាំងឡាយ នេះ តថាគតហៅថា អប្បិយេហិសម្បយោគទុក្ខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះដូចម្ដេចហៅថា ចំយេហិវិហ្សយភេទុក្ខ ។ រុប្សម្មណ៍ សត្តរម្មណ៍ គន្ធារម្មណ៍ សោម្មរណ៍ ផ្ដេះជ្ញារម្មណ៍ ដែលជាទីទ្រាញ់ ជាទី ត្រេកអរ ជាទីតាប់ចិត្ត មានដល់បុគ្គលណា ក្នុងលោកនេះ ពុំនោះសោត ជន**ពំ**ង៍ឡាយណា ទោះមាតាក្ដី បិតាក្ដី បង្ហេនប្រុសក្តី បង្ហែនស្រីក្តី មិត្រក្តី អាមាត្យក្តី ញាតិសាលេហិត ក្តី ដែលជាអ្នកប្រាថាខ្លាំសេចក្តីចំពីន ប្រាថាខ្លាំប្រយោជន៍ ប្រាថា នូវសេចក្តីសប្បាយ ជ្រាញ់នូវសេចក្តីត្បេមហិតយោគ: ចំពោះបុគ្គល នោះ ការមិនបានជួបគា មិនបានជួបជុំគា កំរិយាមិនបានប្រជុំគា ការមិន នៅច្រឲ្យក្រច្រព្យំ នឹងអារម្មណ៍ទាំងទ្បាយ នោះ ៗ នឹងជនទាំង ၅ေကြ ေကြး ဗ ကလြန္နာကိုရီရက္က ေဒး အတာခရးဟေကြ ပိုလာတိ វិហ្សាយេគនុត្ត មាលភិក្ខុនាំងឡាយ ចុះដូចមេចហៅថា យម្បីចំ ន លភតិ តម្សិ ទុក្ខ ។ មាលកិក្ខពាំងទ្បាយ ពា្ចកសត្វដែល មានជាតិជាធម្មតា តែងមានសេចក្ដីប្រាថាកើតឡើង យ៉ាងនេះថា ធ្វើ ម្ដេចហ្មុំ ឲ្យយេងទាំងឡាយកុំគប្បីមានជាតិជាធម្មតា ពុំនោះសោត ជាតិ

សុគ្គន្តបំផិពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

សម្រើលាំង ខ សេ ឧ ខេត្ត មុស្លា ឧ ឧ ខំ មុខ គ្រឹ យម្បីជួំ ឧ លភិតិ តម្បី ឧុត្តិ ។ ជកជម្មាំ ឧភិត្តប សត្តានំ។ ព្យានិឌម្មាន់ ភិក្ខាវេសត្តានំ ។ មរណៈនម្មានំ ភិក្ខាវេសត្តាជំ។ សោកចាំ នៅខុត្ខា នោមជុស្សិចាយា-ឧក្ ច មោយស្រ្តនៃដើម្បីនេះឧម្មាធាមាន គាំ អស្សាម ជ ខ វត្ត ជោ សោគាប់ នៃវឌ្គគ្នា នោមជស្នុ-ឧលាមា មាងដេលវិទ្ធំ ខ សេ ឧ ខេឌុ មុសិក បត្តព្ធំ ឥឧម្បី យម្បីខ្ញុំ ន លក់តា តម្បី ឧុក្ខាំ ។ តាតាបេ ខ ភិក្សា សង្ខ៍ត្រែជ មញ្ជ្រាជាជាក្នុង្វា

សុត្តតូចិដ្ឋា ទីឃុំស្លិញ មហាវគ្គ

កុំគព្យឹមកដល់យើងទាំងឡាយ សេចក្តីនេះ ពុក្ខសត្វក៏មិនបានសម្រេច តាមប្រាជ្ញា ខ្យើយ នេះឯង៍ ឈ្មោះថា យម្បិច្ចំ ន លក់តិ តម្បិ ទុក្ខុ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វ មានសេចក្តីគ្រាំគ្រា ឬប្រែប្រលជា ធម្មតា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងទ្បាយ ពួកសត្វ មានរសចក្តីឈឺថាត់ ជាធម្មតា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វ មានសេចក្ដីស្លាប់ ជាធម្មតា ។ មាលភិក្ខាំងឡាយ ពួកសត្វ មានសេចក្ដីសោក សេចក្តី ស្ត្រីក ស្ត្រ សេចក្តី លំជាកកាយ សេចក្តីអាក់អន់គ្គីចចិត្ត សេចក្តី ទោបផ្សាបិត្ត ជាជម្មតា តែងមានសេបក្តីព្រាថ្នាកើតឡើង យ៉ាងនេះថា ធ្វើទេ០ហ្គឺ ឲ្យយើងទាំងឡាយកុំគប្បីមានសេចក្តីសោក សេចក្តីទ្វឹកទ្យួល សេចក្ដីលំបាតកាយ សេចក្ដីអាក់អន់តូចចិត្ត សេចក្ដីខ្មោចផ្យាចិត្ត ជា ធម្មតា ពុំនោះសោត សេចក្តីសោក សេចក្តីទ្វឹកទ្យូល សេចក្តីលំ-ញុភកា**យ** សេចក្តីអាក់អន់ចិត្ត សេចក្តីរោចផ្តួចតិត្ត កុំគប្បឹមកដល់ យើងទាំងឡាយឡើយ សេចក្តីនេះ ពួកសត្វក**ម៉**ិនពុនសម្រេច តាម ្រុក្ខ នេះឯង កំឈ្មោះថា យម្បីខ្លួន លភតិ គម្បី ទុក្ខ ដែរ ។ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះដូចម្ដេចឧទ្ធខានក្នួនទាំង ៤ ដោយសេចក្ដីបំប្រួញ

មហាសតិហ្បដ្ឋានសុត្ត សមុ**ខយ**អរិយសក្ថ

ន់យ៉ា ង ក្រោសក្នំ ឯ
នៃ ដូច្នេះ មន្ត្រី ដូច្នេះ មន្ទ្រី មន្ទ្ធិ មន្ទ្រី មន្ទ្រី មន្ទ្រី មន្ទ្រី មន្ទ្រី មន្ទ្រី មន្ទ្រី មន្ទ្ធ

(១៣៤) គេតមញ្ជា ភិគ្គាវ ឧក្ខាសមុឧយោ អរិ-យសថ្នំ ។ ហាយំ តណ្លា ទោយោញ៉ាំកា នន្ទិកកសហ-កតា តត្រតត្រាភិនន្ទិនី សេយ្យូថីនំ កាមតណ្ណា ការតណ្លា វិការតណ្ណា ។

(០៣៥) សា ទោ ខ នេះសា ភិក្ខាវេ តេះញា ភាគូ ឧបដ្ឋមានា ឧប្បីជួគិ ភាគូ ជំវិសមានា ជំវិសភិ ។

មហាសត៌ៗដ្ឋានសូត្រ សមុខយអរិយសច្

ដែលថាជាខុត្ត ។ ឧបាខានក្នួនទាំង៩ នោះគឺអ្វី១៖ គឺរូប ជាឧបាខានក្នួន១
ៅទនា ជាឧបាខានក្នួន១ សញ្ញា ជាឧបាខានក្នួន១ សង្ខារ ជាឧបាខា នក្នួន១ វ៉ិញ្ញាណ ជាឧបាខានក្នួន១ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ ទាំងនេះតថាគត យោថា ឧបាខានក្នួនទាំងឡាយ៩ ដោយសេចក្តីបំប្រញា ថាជាខុត្ត ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ នេះ តថាគត ហៅថា ខុត្តអរិយសច្ច ។

(១៣៤) ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ ចុះដូចម្ដេច ហៅថា ខុត្តសមុខយអរិយសច្ច ៗ តណ្តាណា ជាធម្មជាតិនាំសត្វឲ្យកើតទៀត ប្រកបដោយ
តម្រេករីករាយ ជាធម្មជាតិនាំសត្វឲ្យត្រេកត្រអាល នៅក្នុងកពនោះ ៗ ឬ
ក្នុងអារម្មណ៍នោះ ៗ តណ្តានោះគឺអ៊ីខ្លះ គឺតាមតណ្តា (សេចក្តីប្រាញ់
ក្នុងកាមគុណ)១ ការតណ្តា^(១) (សេចក្តីប្រាញ់ក្នុងរូបភពនឹងអរូបភព)១
វិកាវិតណ្តា (សេចក្តីប្រាញ់ក្នុងភពសុន្ស^(៤)) ១ ៗ

(១៣៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះតណ្ហា[‡]៖ កាលដែលកើត**ឡើ**ង តើកើតឡើងកង់ទីណា កាលដែលជាប់នៅ តើជាប់នៅកង់ទីណា **។**

ទៅសូត្យ ហៅថា វិភាវិតណ្ណ ។

អដ្ឋកិច្ចា ថា អាវិតណ្ណានេះ ជាឈ្មោះ នៃតម្រេចក្នុងរូបអាពនឹងអរូបអាព ដែលប្រការដោយ សស្សតទិដ្ឋិ គឺយល់ឃើញថាសត្វទៀងលោកទៀង ដើតឡើងច្រោះ សេច្តីប្រាជ្ញាចំពោះអាព ។
 តាមន័យក្នុងអដ្ឋកិច្ចានិងដីកាថា តម្រេកប្រកបដោយឧច្ឆេទទិដ្ឋិ គឺយល់ថា សត្វស្លាប

សុត្តនូបិដិកេ ទីឃនិកាយស្យូ មហាវិគ្គោ

លំ ហេ គេ ចំយរិត មានវិត ត្រើមា នយា នុខ្សាជូមាលា នុខ្សាជូតិ ស្តុ ធំសែមាលា ធំសែតិ ។ ត់ញ លោក ខ័យរ៉ូខំ សត្យខំ ។ ខត្តាំ លោ. គេ ចំយរ៉ត្ មានវិត្ គ្រើមា ឧស័យ ខពីថ្មីសា ឧប្បជ្ជិត ឯត្ត ជំវិសមាយ ជំវិសត្ ។ សោត លោក ។ ឃាន់ លោក ។ និក្ខា លោក ។ តាយោ លោក ។ មនោ លោកេ ប៊យ្ឈបំ សាតរិត្ត វា ខេមា ឧសា ឧសាជិត្ត នសាវិធី **រ**ង្គ និវិសមានា និវិសត៌ ។ ក្រោ លោកេ ។ សន្ទា ហេតេ ។ ឥន្ទា ហេតេ ។ សោ ហេតេ ។ ដោដ្ឋព្វា លោគេ ។ ជម្លា លោគេ ជ័យរ៉ូជំ សា-ខារិត្ត ត្យខេម្មា ឧហារ ឧត្សីឌីស្វ ស្ទុំ នៃវិសភា ១ ខេត្តពិត្តាណ លេខ ។ សេតវិញាណ៍ លោក ។ ឃានវិញាណ៍ លោកេ ។

សុត្តស្ថិដក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

អារម្មណ៍ណា ភ្នងលោក ដែលមានសភាពគួរស្រឡាញ់ មានសភាព គួរគ្រេកអរ តណានុះ កាលដែលភើតឡើង ក៏កើតឡើងក្នុងអារម្មណ៍នុះ កាលដែលជាប់នៅ ភ្ជាប់នៅ ភ្និអារម្មណ៍នុះ ។ អារម្មណៈអូមួយក្នុង លេក ដែលមានសភាពគួរស្រឡាញ មានសភាពគួរច្រេកអរ ក្នុងលោក ដែលមានសភាពគួរស្រឡាញ តណាន់ះ កាលដែលកើតឡើង ក៏កើតឡើងក្នុងចក្នុន់ះ ជាប់ នៅ ក្នុងបក្សិត្ត ។ សោត:ក្នុងលោក ។ ឃាន:កង ជីវាគង្គលោត ។ កាយកង្គលោក ។ ហុទុ មនោកង៏លោក ដែលមានសភាពគួរស្រឡាញ់ មានសភាពគួរគ្រេកអរ ឥណ្ណានុះ កាល ដែលកើតឡើង កកើតឡើង ក្នុងមនោះ កាលដែលជាប់នៅ ក៏ជាប់នៅ ក្នុងម នោន់៖ ។ រុប្ធារម្មណ៍ទាំងឡាយក្នុងលោក ។ សទ្ធារម្មណ៍ទាំង ទ្យាយក្នុងលោក ។ គន្ធារម្មណ៍ទាំងឡាយក្នុងលោក ។ រសារម្មណ៍ ទាំងទ្បាយក្នុងលោក ។ ដោដ្ឋញារម្មណ៍ទាំងទ្បាយ ក្នុងលោក ។ ធម្មា វម្មណ៍ទាំងទ្យាយក្នុងលោក ដែលមានសភាពគួ ស្រទ្យាញ គួរត្រេកអរ តណាន់: កាលដែលកេតឡេង៍ ក៏កេតឡេង៍ក្នុង៍ធម្មារម្មណ៍ ន់៖ កាលដែលជាប់នៅ កជាប់នៅក្នុងជមារម្មណ៍ន់៖ ។ បក្សិញាណ ក្នុងលោក ។ សោតវិញាណក្នុងលោក ។ ឃានវិញាណក្នុងលោក ។

មហាសតិហ្មដ្ឋានសុត្តំ សមុខយអរិយសក្ខំ

ជិកវិញ្ហាណំ លោគេ ។ តាយវិញ្ហាណំ លោគេ ។ ម នោះ ក្រាណំ ហោក ចំយុះ ស្វ ស្វ ស្វ ស្វ ស្វ ត្រា នព្យដ្ឋមាល នព្យដ្ឋត្តិ រៀត ជំវិសមាលា ធំ. វិសត៌ ។ ចត្តុសមួស្សោ លោក ។ សេតសមួស្សា លោខេ ។ ឃានសម្លាស្សា លោខេ ។ ជិក្ខសម្លាស្បា ហោះគេ។ តាយសម្លាស្សា ហោះគេ ។ មន្តេសមួ. ကြော္ ကေလးက စကၤိရ မာဆိရဲ့ ၅၊ဆီမာ ဆဏာ នុប្បីជួមាខា នុប្បីជូត ឯត្ត ធំរិសមានា ធំរិសត៍ ។ ខេត្តសម្មស្បីជា វេឌជា លោក ។ សោតសម្មស្ប-ជា ៤៩៩ ហេ ម៉េ ត **លាខមត៌មា**មែ ៤៩២ លោ ។ ជំហូសមូស្សូជា វេធជា លោក ។ តាយសមូស្សីជា ឋេឌនា ហេរៈគេ ។ មីនេសមួស្សី. ជា ជ្រេយ ហោឌេ ភ្លេវិត្ត មានវិត្ត គ្រើមា ស្ណា នជាជីតាយ នជាជីឌ វាឌ ក្រុមាយ ក្-សត៌ ។ រុមសញ្ញា លោកោ ។ សន្ទសញ្ញា

មហាសត៌ព្យដ្ឋានសូត្រ សមុខយអរិយសក្វ

ជុំភ្នំព្រាណក្នុងលោក ។ កាយវិញ្ញាណក្នុងលោក ។ មនៅវិញ្ញាណក្នុង លេភ ដែលមានសភាពគួរស្រឡាញ់ មានសភាពគួរច្រេកអរ តណានុះ កាលដែលកើតឡើង ក៏កើតឡើងក្នុងមនៅវិញ្ញា ណន់៖ កាលដែលជាប នៅ ក៏ជាប់នៅក្នុងមនៅវិញ្ហាណនុះ ។ ចក្ខុសម្ព័ស្ស ក្នុងលោក ។ សោត សម្ព័ស្ស ក្នុងលោក ។ ឃានសម្ព័ស្ស ក្នុងលោក ។ ជីពួសម្ព័ស្ស ក្នុង លោក ។ តាយសម្ព័ស្យ ក្នុងលោក ។ មនោសម្ព័ស្យ ក្នុងលោក ដែល មានសភាពគួរស្រេទ្យាញ់ មានសភាពគួរគ្រេកអរ ឥណ្ហា នុះ កាលដែល កើតឡើង ក៏កើតឡើងក្នុងមនោសម្ពីស្យុនុះ កាលដែលជាប់នៅ ក៏ជាប នៅក្នុងទនោសម្តីសុទ្រុះ ។ វេទនា កើតអពីចក្ខុសម៉ូស្សក្នុងលោក វេទនាកើតអំពីសោតសម្ចំស្សក្នុងលោក ។ វេទនាកើតអំពីឃានសម្ពីស្ស កង្គលោក ។ វេទ្ធក្រើតអំពីជីវាសម្ដីស្បុក្ខាលោក ។ វេទ្ធក្រើតអំពីកាយ សម្ចស្សក្នុងលោក ។ វេទនាកើតអំពីមនោសម្ចស្សក្នុងលោក ដែលមាន សភាពគួរស្រទ្បាញ់ មាសភាពគួរត្រេកអរ តណ្ដាន់ុះកាលដែលកើត ឡើង ក៏កើតឡើងក្នុងវេទនា ដែលកើតអំពីមនោសម្ផូស្យូនុះ ដែលជាប់នៅ គឺជាប់នៅក្នុងមេនា ដែលកើតអពឹមនោសម្ពីសុទ្រុះ សេចក្ដីសំគាល់នូវរូជ្យម្នាណ៍ក្នុងលោក ។ សេចក្ដីសំគាល់នូវសត្ថាម្នេណ៍

សុគ្គន្តចិដិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

ហេរភេ ។ ឥន្ទ្សិញ ហេរភេ ។ រស់សិញ ហេ-ញ គេ ។ ដោដ្ឋទូសញា លោ**គេ ។ ជម្មស**ញា លោគេ ចំយុទ្ធ សាសុទ្ធ វា សេសា ស្ណា ជព្បីជី្មានា នុព្យជ្ជិត រៀត្ត ធំសែមាយ ធំសែត ។ រូបសញ្ចេ-តថា ហោគេ ។ សុខ្មសញ្ជេតថា ហេគេ ។ នន្ទស់ញ្ជេននា លោក ។ សេសញ្ជេននា លោ-កេ ។ ដោដ្ឋក្រមញ្ចេស ហេកេ ។ ជម្មមញ្ចេស-က ကေးက ဖွဲ့တားဖွဲ့ နာဆီးစွဲ ရွားဆီးမှာ ဆူတာ នុច្បីជួមាយ នុច្បីជួត៌ រៀត្ត ជំរិសមាយ ជំរិសត៌ ។ វុឌ្ធស្នា ស្រាគ្រា ។ សុខ្លួនស្នា ហេគ្រោ ។ កន្លែក ហោត្រ ។ សេត្តណា លោក ។ ដោដ្ឋាត្តណា លោក ។ ជម្មីត្តណា លោក င္တကၤိုင္ပံ့ မာဆၤိုင္ငံ ၅၊^{န္တာ}မာ မေကာ္က မင္မ်ိဳးဌီးမာဃ

សុត្តនូបិជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

ក្នុង: លាក ។ សេចក្តីសំគាល់នៅគន្លាមេណ៍ក្នុងលោក ។ សេចក្តីសំ-តាល់នូវរសារម្មណ៍ក្នុងលោក ។ សេចក្ដីសំគាល់នូវរផាដ្ឋញារម្មណ៍ក្នុង លោក ។ សេចក្តីសំគាល់នូវធម្មារម្មណ៍ ក្នុងលោក ដែលមានសភាពគួរ ស្រទ្ធាញ មានសភាពគ្នប្រកក តណ្តាទុំះ កាលដែលកើតឡើង កកេត្តទ្បើតក្នុងសេចក្តីសំគាល់ខ្លាំ ម៉ោដ្ឋញ្ហាមេណ៍ខ្លះ កាល់ដែលជាប់ នៅ ក៏ជាប់នៅក្នុងសេចក្តីសំគាល់នូវដោដ្ធារម្មណ៍នុះ ។ ការគិតសន្សំនូវរូហុ-វម្មណ៍ គ្នងលោក ។ ការគិតសន្សំនូ/សគ្គារម្មណ៍ គ្នងលោក ។ ការគិត សន្សំនូវគន្ធារម្មណ៍ ក្នុងលោក ។ ការគិតសន្សំនូវសោរម្មណ៍ក្នុង លោក ។ ការគតសន្សំនូវ ផាដ្ឋញារម្មណ៍ ក្នុងលោក ។ ការគិត សន្សំនូវធម្មារម្មណ៍ ក្នុងលោក ដែលមានសភាពគួរស្រឡាញ សភាពគួរក្រេតមរ តណានុះ កាលដែលកើតឡើង ក៏កេតឡើងក្នុង ការគិតសន្សំនូវធម្មារម្មណ៍នុះ កាលដែលជាប់នៅ ក៏ជាប់នៅក្នុងធម្មា-រម្មហ្គុន៖ ។ សេចក្តី ជាជានូវរូជារម្មហ៍ ក្នុងលោក ។ សេចក្តី ជាជានូវ សត្តរម្មណ៍ គ្នុធ៍លោក ។ សេចក្តីព្រថ្ងាន្ធវគន្ធារម្មណ៍ គង៌លោក ។ សេចក្តីប្រាស់នូវរសាវម្មណ៍ ក្នុងលោក 🤊 សេចក្តីប្រាស់នូវជោជ្រា-រម្មណ៍ភង្គលោក ។ សេចក្ដីព្រាយ់នូវិធមារម្មណ៍ភង្គលោក ដែលមាន សភាពគួរស្រេឡាញ់ មានសភាពគួរច្រេកអរ ឥណ្ណាន់៖ កាលដែល

មហាសតិញដ្ឋានសុត្តំ សមុទលេអវិយសច្ចំ

ឧព្យដ្ឋិត រាង ច្បុសសា ចុំមេខ ៤ ខែមេខា លោក ។ សន្ទាំត្រោ លោក ។ កន្ទាំត្រា លោក ។ សៅតក្ដោ លោក ។ ដោដ្ឋព្យឹតក្ដោ លោក ។ ជម្លាំត្រ លោក ចំយរចំ ភាត-រត្ត ត្រុមមា ឧណ្ឌា ៩ឧរិឌីសាយ ៥ឧរិឌីស្វ ត្ ន់សែមានា នំសៃត ។ រួមវិថាពេ លោគេ ។ សន្តវិទារ។ លោក ។ ឥន្ធវិទារ។ លោក ។ រសាំចាពេ លោគេ ។ ដោដ្ឋព្រំចាពេ លោគេ ។ ឌម្មីថាពេ ហេកេ ចំយុំចំ សានរ៉ិច វាខេ្មប នយា នេជាឌីសស នេជាឌីស វាស ខ្មែសស ខ្មែស ។ ឋនូ ដំនំន មនិក្សា ខេង្គិហ្គេម ពេល មរូលមនិ

មហាសតិហ្មដ្ឋានសូត្រ សមុខយអរិយសក្ខ

កេត្តទ្បេង កាត់ត្រឡើងក្នុងសេចក្តីប្រាប់នៅងមារម្មណ៍នុះ កាលដែល ជាប់នៅ ក៏ជាប់នៅក្នុងសេចក្តីប្រាប់ទៀធមា្នរណ៍នុះ ។ សេចក្តីត្រះរិះ នូវរូប្រវម្មណ៍ក្នុងលោក ។ សេចក្តីត្រះរិះនូវសទ្ធាវម្មណ៍ ក្នុងលោក ។ សេចក្តីត្រិះរិះខ្លាំគន្ធាម្នេណ៍ក្នុងលោក ។ សេចក្តីត្រិះរិះខ្លាំរសម្នេណ៍ក្នុង លោក ។ សេចក្តីត្រិះវិះនូវផោដ្ឋញារម្មណ៍ក្នុងលោក ។ សេចក្តីត្រិះវិះ ន្សិធមា្សម្មណ៍ក្នុងលោក ដែលមានសភាពគួរស្រឡាញ មានសភាពគួរ ត្រេកអរ តណាន់ុះ កាលដែលកេតឡេង ក៏កេតឡេងក្នុងសេចក្តីត្រិះវិះ ន្ស័ធមាម្មេណ៍នុះ កាលដែលជាប់នៅ កំជាប់នៅក្នុងសេចក្តីត្រិះរិះនូវធម្មា-រម្មណ៍នុះ ។ ការពិចារណានូវរូជារម្មណ៍ក្នុងលោក ។ ការពិចារណា នូវសទ្ធាវម្មណ៍ក្នុ**ង**លេក ។ ការពិចារណានូវគន្ធារម្មណ៍ក្នុងលេក ។ ការពិបារណានូវរសារម្មណ៍ក្នុងលោក ។ ការពិបារណានូវដោដ្ឋញា-រម្មណ៍ក្នុងលោក ។ ការពិហារណានូវជម្នារម្មណ៍ក្នុងលោក ដែលមាន សភាពគួរស្រឡាញ់ មានសភាពគួរត្រេកអរ តណាន់ុះ កាលដែលកើត ទ្វេធិ៍ កកេត្តទ្វេធិក្ខេតិការពិលាណានូវធម្មារមួណ៍ទុះ កាលដែលជាបនៅ ក៏ជាប់នៅក្នុងការពិលារណាខ្លាំជមាមេណ៍ខ្លះ ។ ម្នាល់កិត្តពិងទ្បាយ នេះ តថាគតហៅថា ខុកសមុខយអរយសច្ច ។

តុត្តេត្តបិតិកេ ទីឃនិកាយស្សូ មហាវិគ្គោ

(០៣៦) ភាគមញ្ចុំ ភិក្ខុ ជា ឧក្សានិកោធា អរិយៈ ಈ ಕೈ ಇ (ಯ ಇನ್ನು) (ಯೇ ಇಬ್ಬು) ಈ ನಿರ್ಮಾಣಕಿಯ ಕೆ នំពេះជា ថាគោ ថដ្ឋនិស្សាក្តោ ទុត្ត អនាលយោ ។ សា ១៧ ខានេស កិក្ខាវ តណ្ឌា កាត្ត ខព័យមានា ប្រាយត កាត្ត ធំជ្រៀមថា ធំជ្រៀត ។ យុំ លោក ត្តណាំត្ត មានដំ ត្រើមប នយើ តំណា តំណាត់ ចេញលេខ វាឌ ចុះជា្មាល ចុះជា្គ ។ ភាញ ហេគេ ចំយុំចំ សត្សចំ ។ ចត្តំ ហេគេ င်းယားစွဲ ကေဆးချိ အေးကေ ဆည္ကာ စပ္ပာဏမာတာ តណ្តាល ស្នា ច្រុះស្នាស ច្រុះ ។ មោង លោគេ ។ ឃាន់ លោគេ ។ ជិក្ក លោគេ ។ តាយោ ហោតេ ។ មនោ ហោតេ ចិយ្យចំ

សុគ្គស្ថិដិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

(១៣៦) **ម្ចាហក់ក្នុខាំងទ្បាយ ចុះ**ដូចម្ដេចហៅថា ទុក្ខនិ-រោធអរិយសច្ច ។ ការអស់**ទៅ**នឹងការ**រលត់ទៅ**ដោយមិនមានសេសសល់ ការលះបន់ ការរលាស់ចោល ការជម្រះចោល ការមិនមានអាល័យ ចំពោះតណ្តា នោះឯង (ហៅថា ខុក្ខពិរាធអរិយសច្ច) ។ ម្នាលក់ក្ខូទាំង ទ្យាយ ចុះតណានោះឯងី កាលដែលបុគ្គលលះបង់ តើលះបង់ក្នុងទីណា កាលដែលរលត់ទៅ តើរលត់ទៅក្នុងទីណា ។ អារម្មណ៍ណាក្នុងលោក ដែលមានសភាពគួរស្រឡាញ់ មានសភាពគួរត្រេកអរ តណាទុះ កាល ដែលបុគ្គលលះបង៌ តែងលះបង់ក្នុងអារម្មណ៍នុះ កាលដែលរលត់ទៅ តែងលេត ទៅក្នុងអារម្មណ៍នុះ ។ ចុះអារម្មណ៍អ្នក្សលេក ដែលមាន សភាពគួរស្រទ្យាញ់ មានសភាពគួរគ្រេកអរ ។ ចក្កុងលោក ដែល មានសភាពគួរស្រេឡាញ មានសភាពគួរត្រេកអរ តណ្ដូនុះ ដែលបុគ្គលលះបង់ កំលះបង់ក្នុងចក្ខនោះ កាលដែលរលត់ទៅ ក៏រលត់ទៅ ក្នុងបក្ខុនុះ ។ សោត:ក្នុងលោក ។ ឃាន:ក្នុងលោក ។ ជុំក្នុងលោក ។ តាយកង្លែក ។ មនោក្ស៍លេក ដែលមានសភាពគួរស្រឡាញ ក

មហាសតិញដ្ឋានសុត្ត និរោធអរិយសច្ចុំ

សាតរុខ វាគ្រេសា តណ្តា ខហ័យមាល ខហ័យតិ រាឌី ខ្^{រុ}ព្រឹស្ស គ្រុំព្រឹង្គ ជា វិស **លេខ ជ ជ**ើង លោក ។ ឥទ្ធា លោក ។ រសា លោក ។ ដោដ្ឋញ្ញា លោក ។ ឧម្មា លោកេ ចិយ្យូចំ សាត្យូចំ វា ខេម្មា ឧស្សា ឧស**្សា ឧស្សា ឧស្សា ខ្**ងំ ខ្ងំ ខ្មែង។-មានា និរុជ្ឈត់ ។ ខេត្តពៃញាណំ លោក ។ សោត-វិញ្ញាណ៍ លោក ។ ឃានវិញ្ញាណ៍ លោក ។ ជិវrm ကို လော၊ကေ r ကေလာဂါကာ ကို လော၊ကေ rមនៅញាណ់ លោក ខ្លួយរំខូ **សា**នរំខូ **វា**នេសា ត្តា ឧស្ភាធមាល ឧស្**ភាធ**្ល វាង ខ្^{រុ}ជាមាល ត់ជ្រើន ។ ខេត្តសមួស្សេ លោកេ ។ សោត-សម្មសេត្ត លោខេត្ត ហេតុ ឃានសម្មសេត្ លោ-គេ ។ ជិក្សមូស្ត្រ លោគ ។ ភាយសមូស្ត្ ကေးက ေရးသေနာင္မႈကို ကေၾက ဥကၤဒီ ေနာ္ကိုင္ငံ

មហាស់តិញដ្ឋានស្បុត្រ សិភេធអរិយស់ក្នុ

មានសភាវៈគួររត្រកអរ ឥណ្ឌានុះ កាលដែលបុគ្គលលះបង់ កំលះបង់ គ្នុងមនោនោះ កាលដែលរលត់ទៅ កំរលត់ទៅក្នុងមនោនោះ ។ រុហ្-រម្មណ៍ទាំងខ្យាយក្នុងលោក ។ សទ្ធារម្មណ៍ទាំងខ្យាយក្នុងលោក គន្ធារម្មណ៍ទាំងឡាយក្នុងលោក ។ សោរម្មណ៍ទាំងឡាយក្នុងលោក ។ ដោដ្ឋារម្មណ៍ទាំងឡាយក្នុងលោក ។ ធម្មារម្មណ៍ទាំងឡាយក្នុងលោក ដែលមានសភាពគួរស្រឡាញ់ មានសភាពគួរត្រេកអរ កាលដែលបគ្គលលះបង់ ក៏លះបង់ក្នុងធម្មារម្មណ៍នុះ កាលដែលរលត ទៅ ករលត់ទៅកង៏ធមាមេណ៍នុះ ។ ចក្សិញាណ កង្សែក ។ សោតវិញ្ចាណ ក្នុងលោក ។ ឃានវិញ្ចាណ ក្នុងលោក ។ ជិក-វិញាណ ភគលោក ។ កាយវិញាណ ភគលោក ។ ម នៅវិញាណ ញ ។ ត្ស លេក ដែលមានសភាពគួរស្រទ្ធព្យ មានសភាពគួរត្រេកអរ តណានុះ កាលដែលបុគ្គលលះបង់ កំលះបង់ក្នុងម នៅព្រាណនុះ កាល ដែលលេត់ទៅ ក៏រល់ត់ទៅកងិមនោវិញាណនុះ ។ ចក្ខុសម្ព័ស្យ កង លោក ។ សោតសម្ព័ស្យ ក្នុរិលោក ។ ឃានសម្ព័ស្ស ក្នុរិលោក ។ ជិញសម្ចស្ស ក្នុងលោក ។ កាយសម្ចស្ស ក្នុងលោក ។ មនោ-សម្តីស្ស ក្នុងលោក ដែលមានសភាពគួរស្រឡាញ មានសភាពគួរត្រេកអរ

សុត្តនូចិដិកេ ទីឃុំនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

វា ខ្មែស ឧយា ឧស្ព ឧសា ឧសា ឧសា ឧសា វា ខ្មែរ ប្រឹង្សា ស និរុជ្ឈត់ ។ ខត្តុសមួស្បូជា ៤៨៣ ហេតេ ។ សោឌមនិក្សីជា ភេស ហេឌេ ។ សាច-សម្មស្បាណ់ មេខា លោក ។ ជិក្កសម្មស្បាណ ឋេខនា លោក ។ តាយសមូស្បូជា ឋេខនា លោក ។ មាសមានអាជ្រា មេខយ លោក ចំយុទ្ធ មានវិត្ត **វា**ខេម្ម មណ្ឌា ឧស្ន**ា ឧស**ិ បហ្ចាល់ នាំង ខ្លាំង ខា ខ្លាំង ខា ខ្លែង ខា លោក ។ សុខ្លួសញា ហេកេ ។ ឥន្សញា លោក ។ សេសញា លោក ។ ដោដ្ឋស្រញា លោក ។ ១ម្មសញា លោក ចិយ្យូចំ សានារួចំ តែរដ្ឋមាលា នំរដ្ឋាភិ ។ រួចសញ្ចេត្តជា ហេកោ ។ សន្ទសញ្ចេតជា លោក ។ ឥន្ទសញ្ចេតជា លោក ។

សុគ្គស្តីចិត្តក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

តណានុះ កាលដែលបុគ្គលលះបង់ កំលះបង់ក្នុងមនោសម្ផ័ស្សនុះ កាលដែលរលត់ទៅ កំលេត់ទៅក្នុងមនោសម្ដីសុទ្រុះ ។ វេទនាកេត អពីចក្នុសម្តីស្ស ក្នុងលោក ។ វេទនាកេត្តអពីសោតសម្តីស្យ លោក ។ វេទនា កើតអំពីឃានសម្តីស្យូ ក្នុងលោក ។ វេទនា អំពីជីវាសម្ម័ស្ស ក្នុងលោក ។ វេទនាកើតអំពីកាយសម្ម័ស្ស លោក ។ វេទនាកើតអំពីមនោសម្ផីស្ស ក្នុងលោក ដែលមានស-ភាពគួរស្រទ្យាញ់ មានសភាពគួរច្រេតអរ តណ្ដាន់ះ កាលដែលបុគ្គល លះបង់ ក៏លះបង់ក្នុងមនោសម្ព័ស្សនុះ កាលដែលលេត់នៅ ក៏រលត់នៅ ក្នុងមនោសម្តីសុទ្រះ ។ សេចក្តីសំគាល់នូវរូប្ធារម្មណ៍ ក្នុង:លាក ។ សេចក្តីសំគាល់នូវសត្វរម្មណ៍ ក្នុងលោក ។ សេចក្តីសំគាល់នូវគន្ធា-រម្មណ៍ ក្នុរិលោក ។ សេ**បក្**សំគាល់នូវរសារម្មណ៍ ក្នុរិលោក **។** សេចក្តីសំគាល់នូវ ផោដ្ឋញ្ជាម្មណ៍ ក្នុងលោក ។ សេចក្តីសំគាល់នូវធមា-រម្មណ[ំ] ភ្នុងលោក ដែលមានសភាពគួរស្រឡាញ់ មានសភាពគួរត្រេក អរ ត្តMនុះ កាលដែលបុគ្គលលះបង់ កំលះមង់ក្នុងសេចក្តីសំគាលនូវ ធមារមណ៍នុះ កាលដែលរល់ត់ ៅ កំរល់ត់ទៅក្នុងសេចក្នុសគាល់នូវ ជមារម្មណ៍នុះ ។ ការគិតសន្សំនូវរុជារម្មណ៍ ក្នុងលេះក ។ ការគិតសន្យំនូវ សទ្ធរម្មណ៍ ក្នុងលេក ។ ការគិតសន្យំនូវគន្ធារម្មណ៍ ក្នុងលេក

មហាសតិហ្មដ្ឋានសុត្ត និរោធអរិយស់ក្នុំ

រសស់ ញេត្ត លោក ។ ដោដ្ឋព្រះញេត្ត លេ-តេ ។ ជម្មក ញើនស ហោកេ ចំយារិច្ច មានវិច្ច វា នេ-មា ឧបសា ឧស្ណា ឧស្ណា ឧស្ណា ខ្មុំ ប្រឹង្គិស ស និរដ្ឋាតិ ។ រុមតណ្តា លោកេ ។ សន្តតណ្តា លេ<u>.</u> គេ ។ គន្ធស្លា **លោគ ។ សេ**តស្លា **លោ**គេ ។ င္းေရွာန္မယ္ကာ လေးေကာက္ေရာက္သည္ေတာ့ ေတာ့မ်ိဳး **សាខា**វិត្ត ត្រើមា ឧសាល ឧសាលាខា ពេល្យខ្លួ ត្រឹ ត់ជើស្ស ចុំជើង ៤ នៃមួយ យោមេ ៤ មានិ-វិត កោ លោក ។ ឥន្ទ្រិត កោ លោក ។ សេវិត កោ $(\mathcal{O})$ ($\mathcal{O}$) (លោគេ ចំយរំចុំ មានវិត វានេីមា ឧយា

មហាសតិយ្យដ្ឋានសូត្រ និរោធអរិយសច្ច

ការគិតសន្យំនូវសោរម្មណ៍ ក្នុងលោក ។ ការគិតសន្យំនូវនៅដ្ឋូញ. វម្មណ៍ គង់លោក ។ ការគិតសន្សំនូវធមាវម្មណ៍ គូង៍លោក ដែល មានសភាពគួរស្រទ្យាញ់ មានសភាពគួរត្រេកអរ ត្តណានុះ ដែលបុគ្គលលះបង់ ក៏លះបង់ក្នុងតារសន្សំនូវធម្មារម្មណ៍នុះ កាលដែល វលត់ នៅ ក៏រលត់ នៅក្នុងការគិតសន្សំ នូវធម្មារម្មណ៍ នុះ ។ សេចក្តី ជា ជា នូវរូបារមួណ ក្នុងលោក វ សេចក្តីប្រាប់្បន្ទិសេទ្ធារម្មណ៍ ក្នុងលោក ។ សេចក្តីប្រាស់នូវគន្ធារម្មណ៍ គុងលោក ។ សេចក្តីប្រាស់នូវសោរម្មណ៍ ក្នុងលោក ។ សេចត្រីព្រាថានូវ ថោដ្ឋារម្មណ៍ ក្នុងលោក ។ សេចក្ដី ជ្រាញ់នូវធម្មារម្មណ៍ ក្នុងលោក ដែលមានសភាពគួរស្រឡាញ់ មាន សភាពគួរគ្រេតអរ តណាន់៖ កាលដែលបុគ្គលលះបង់ ក៏លះបង់ក្នុង សេចក្រុជ្ញា ថ្ងាន្ធានមួយនេះ កាលដែលលេត ៧ កំលេត ៧កង សេចក្តីជាថ្នាន់គ្នាមេ្ន ។ សេចក្តីត្រិះរះនូវរូប្បវម្មណ៍ លោក ។ សេចក្តីនេះនៃនូវសទ្ធាវម្មណ៍ ក្នុងលោក ។ សេចក្តីនេះនៃនូវគន្ធា-រម្មណ៍តុងលោក ។ សេចក្តីត្រុះរះនូវសោរម្មណ៍ ក្នុងលោក ។ សេចក្តី ត្រិះរិះនូវ ផោដ្ឋញារម្មណ៍ ក្នុងលោក ។ សេចក្តីត្រិះរិះនូវធមារម្មណ៍ ក្នុង លោក ដែលមានសភាពគួរស្រឡាញ់ មានសភាពគួរត្រេកអា គណាន់ុះ

សុត្តនូចិដិកេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

(០៣៧) គាត់មញ្ជា ភិក្ខាវ ឧុគ្គាធិរោជគាម់ធំ បន្ថិនា អរិយសថ្នំ ។ អយ ទៅ អរិយោ អដ្ឋន្តិគ្រោ មក្តោ សេយុប្រីនំ សម្មាធិដ្ឋិ សម្មាសស្ថ័ ប្បោ សម្មាស់ទា សម្មាគ់ម្ពី សម្មាស់ដីវេ សម្មាស់យ សេ សម្មាស់ទាំ

សុត្តតូមិជា ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

កាលដែលបុគ្គលលះបន់ ក៏លះបន់ក្នុងសេចក្តីត្រិះរិះ នូវធម្មារម្មណ៍នុំះ កាលដែលលេតទៅ ក៏លេតទៅក្នុងសេចក្តីត្រិះរិះ នូវធម្មារម្មណ៍នុំះ ។ ការពិចារណានូវរូប្បារម្មណ៍ ក្នុងលោក ។ ការពិចារណានូវសូទូរម្មណ៍ ក្នុងលោក ។ ការពិចារណានូវសូទូរម្មណ៍ ក្នុងលោក ។ ការពិចារណានូវនៃស្គារម្មណ៍ ក្នុងលោក ។ ការពិចារណានូវនៅដូច្ចារម្មណ៍ ក្នុងលោក ។ ការពិចារណានូវនៅដូច្ចារម្មណ៍ ក្នុងលោក ។ ការពិចារណានូវនៅដូច្ចារម្មណ៍ ក្នុងលោក ។ ការពិចារណានូវនៅជួចប្រម្មណ៍ ក្នុងលោក ។ ការពិចារណានូវនៅជួចប្រម្មណ៍ ក្នុងលោក ។ ការពិចារណានូវនាម្យារម្មណ៍ ក្នុងលោក ដែលមានសភាពគួរស្រេទ្បាញ៉ា មានសភាពគួរច្រេកអាវ តណ្ហានុះ កាលដែលបុគ្គលលះបង់ ក៏លះបង់ ក្នុងការពិចារណានូវធម្មារម្មណ៍នុះ កាលដែលបុគ្គលលះបង់ ក៏លះបង់ ក្នុងការពិចារណានូវធម្មារម្មណ៍នុះ កាលដែលលេតទៅ ក៏រលត់ទៅ ក្នុងការពិចារណានូវធម្មារម្មណ៍នុះ ។ ម្ខាលកិច្ចទាំងឡាយ នេះ តថាគត ហៅថា ទុក្ខនិព្វាធម្មារម្មណ៍នុះ ។ ម្ខាលកិច្ចទាំងឡាយ នេះ តថាគត

(១៣៧) ម្នាលក់ក្ខុទាំឪទ្បាយ ចុះដូចម្ដេច ហៅថា ខុក្ខនិរោធតាមនិបដ់បទាអរិយសច្ច ។ អរិយមគ្គដែលប្រកបដោយអង្គ ៤ ប្រការនេះ
ឯង (ហៅថាខុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច) អរិយមគ្គដែលប្រកប
ដោយអង្គ ៤ ប្រការ តើដូចម្ដេច គឺ សម្មាទិដ្ឋិ (សេចក្ដីយល់ឃើញ
ត្រូវ) ១ សម្មាសង្គប្បៈ (សេចក្ដីត្រិះរិះត្រូវ) ១ សម្មាក់ថា (ការនិយាយ
ពាក្យត្រូវ) ១ សម្មាក់មុន្ត: (ការងារត្រូវ) ១ សម្មាក់ជីវៈ (ការចិញ្ចឹមជីវិត
ត្រូវ) ១ សម្មាក់យាម: (សេចក្ដីត្បូយមេត្វ) ១ សម្មាសត់ (សេចក្ដី

មហាសតិយ្យដ្ឋានសុត្ត មគ្គអរិយសច្ចំ

សម្មាសមានិ ។ គេគមា ខ ភិក្ខាប់ សម្មានិឌ្ឌិ ។ យំ ទោ ភិត្តាវ ឧុត្តោ ញាណំ ឧុត្តាសមុខយេ ញាលំ ឧុគ្គាធិរោធ ញាលំ ឧុគ្គាធិរោធតាមធំយា ត្រូវនេយា ឈាហា មញ្ចុំខ្មុំ ង្ខ័ង ង្ខ័ង ជា តាតមោ ខ ភិក្ខាវេ សមា្សខ្លុំបោ្ហ ។ ធេក្មម្-សត្ថច្បា អត្យាទានសត្ថច្បា អាំហឹសសត្ថច្បា អយំ វុទ្ធ ភិក្ខាវេសមា្សឌ័ ខ្សោ ។ ភាគមា ខ ភិក្ខាវៈ ಳಾನು ನ ಕಳುಳು ಬುಕಿಯ ಕ್ಷ್ಮಿಯಾಗು ಭಲಗಾಗಿ ដេសេឃ ឌុវមាណ ឯ២៣ ឯងេឃ មាដិឯវិហាស ដោតឃុំ ងញុំ រុំជំនួ មួយ មេសារាស្ស ៤ មន្តេ ខ ភ្នំពុះ មានាយក់ដោ ។ ចំណែងចំខាម រោធិញ អន្ត្មានានា រោមហ្វេ កាមេសុ មិញ្ញា រោមហេ

មហាសតិហ្មដ្ឋានសូត្រ មគ្គអរិយសច្ច

នឹករលឹកត្រៅ) ១ សម្មាសមាធិ (ការតំកល់ចិត្តឲ្យនឹងត្រៅ) ១ ។ ម្នាលកិត្តទាំងទ្បាយ ចុះដូចម្ដេច ហៅថា សម្មាទិដ្ឋិ ។ ម្នាលកិត្ត តំងទ្បាយ ប្រាជាដឹងច្បាស់ ក្នុងកង់ទុខ ប្រាជាដឹងច្បាស់ ក្នុងធម៌ដែល ជាទីប្រជុំឲ្យកើតទុក្ខ ប្រជាក្នុំក្បាស់ ក្នុងធម្មដែលជាទីលេត់ទៅនៃទុក្ខ ស្រុយដឹងច្បាស់ ក្នុងបដិចទាទៅកាន់ធម៌ជាទីលេតនៃខុត្តណា មាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ នេះ តឋាគតហៅថា សមា្ទិជ្ជិ ។ មា្លកិត្តាំងឡាយ ចុះដូចមេច ហៅថា សម្មាសន្តហ្វៈ ។ សេចក្តីត្រិះរិះ ដើម្បីចេញ ហកកាម សេចក្តីត្រិះរិះ ដើម្បីការមិន**ព្យ**ាធារ សេចក្តីត្រិះរិះ ដើម្បីការមិន បៀតបៀន ម្នាលក់ក្តុទាំងឡាយ នេះ គថាគត ហៅថា សមា្សង្ហប្បៈ ។ ម្នាលក់ក្នុខាំងទ្បាយ ចុះដូចម្ដេច ហៅថា សម្លាក់ថា ។ ចេតនា រៀ ភាក់ បោនិយាយពាក្យមិនពិត ១ ចេតតារៀវភាកសំដីញុះញង់ ស៊ិក $[\mathcal{M}]$ ត ၈ ဖောက္သေးဂါတာကိုဆီဖြဲးချားကြားကြာက ၈ ဖောက္သားဂါတာက ការពោលពាក្យរោយពេយឥតប្រយោជន៍ ៦ ម្នាលក់ក្ខុទាំងឡាយ នេះ តថាគត យៅថា សម្មាវាចា ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ ចុះដូចម្ដេច ហៅថា សម្មាកម្មន្ន: ។ ចេតទាវៀរបាកកិរិយាញ៉ាំងីសត្វមានជីវិតឲ្យ ធ្លាក់ចុះកន្ងង៍ ១ ខេត្តនារៀលេកកំណែកាន់យកបេសដែលគេមិនបាន ឲ្យ ១ ចេតនារៀរយាកក៏យោប្រព្រឹត្តិខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ ១ ម្នាល

សុត្តនូបិជិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

អយ់ វុច្ចត់ ភិក្ខុវេ សម្មាតម្យោ ។ ភាគមោ ខ ភិក្ខាវេ សម្ភាសជីវេ ។ ៩៩ ភិក្ខាវេ អាំ-យសាវគោ ម៉ូញអជីវិ បញ្ហាយ សម្ពាអជីវេជ ជីវិតាំ តាប្បត្ត អល់ វុច្ចត ភិក្ខាវេ សម្មាសជី. ក្រ ។ គេតមោ ខ ភិក្ខុវេ សម្លាវៈយមោ ។ ៩៩ ភិក្ខាវ ភិក្ខា អនុប្បាល ខាបកាធំ អកុស. ហានំ ឌម្មាន អជ្សា្ធ្រាយ ឌន្ទំ ៩ នេត្ត វាយមត្ វីវិយ៍ អាវគត ចិត្ត បក្តណាត់ បឧហត់ ឧប្បន្នាន់ ទាប់កាន់ អកុសហនំ ឧញ្នំ បហាជាយ ដន្ ជ នេះ វាយមន វ៉ាយ អាកេត ចិត្ត បក្កណា-នៃ ឧសស អនុហ្សាញនំ សុសលនំ ឧទ្ទាន់ ន្សាស្ត្រ នេះ នេះ ម្នាស្ត្រ អ្នក င်းဆို **ဗက္**ကောင်း **ဗေးကောင်း ကွေ့ ဗက္**ကောင်း ကွေ့ ဗေးကောင်း ឌញ្ញាធំ ប៉ុន្តិយា អសម្លោសាយ គឺយ្យោភាវាយ វី ហើ អាក្រត់ ចិត្ត បក្ខណៈតែ បឧសេត៌ ។

សុត្តនូចិដិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ តថាគត ហៅថា សមាតម្ន: ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង ទ្បាយ ចុះដូចមេខ ហៅថា សម្មាអជីវ: ។ ម្នាលកិត្តទាំងឡាយ អរិយសារ័កក្នុងសាសនានេះ លះបង់ខ្លាការចិញ្ចឹមជីវិតខុស ហើយសេ នៅដោយការចិញ្ចឹមជីវិតត្រូវ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ តឋាគតហៅថា ស្មាអាជីវៈ ។ ម្នាលក់ត្តទាំងឡោយ ចុះដូចម្ដេច ហៅថា សម្នាវាយាម: ។ ម្នាល់កិត្តទាំងទ្បាយ កិត្តក្នុងសាសនានេះ ញ៉ាំងចន្ទៈឲ្យកើត ប្រឹងប្រែង ជ្រាវព្ធនូវការព្យាយម ផ្គង់នូវចិត្តទុក តាំងព្យាយាមមាំ ដើម្បីញុំាំងធមិ ពុំឥទ្យាយជាអកុសលដ៏លាមក ដែលមិនទាន់កើតឡើង មិនឲ្យកើត ទ្បើងបាន ញុំាង ខន្ទ:ឲ្យកើត ប្រឹងប្រែង ប្រារព្ធនូវការព្យាយាម ផ្គង់ចិត្តទុក តាំងព្យាយាមមាំ ដើម្បីលះបង់នូវធមិទាំងឡាយ ជាអកុសលដ៏លាមក ដែលកើតឡើង ហើយ ញ៉ាំង៍ នន្ទៈឲ្យកើត ប្រឹងប្រែង ប្រាវព្ធនូវការព្យាយម ផងចិត្តគ តាំ**ង**ត្យាយាមមាំ ដើម្បីញ៉ាំង៍ធមិទាំង់ឡាយ **ជា**កុស**ល** ដែលមិនទាន់កើតឡើងហើយ ឲ្យកើតឡើងបាន ញ៉ាំងនន្ទុះឲ្យកើតឡើង ប្រឹងប្រែង ជ្រាវព្ធនូវការព្យាយាម ផ្គង់នូវចិត្តតុក តាំងព្យាយាមមាំ ដើម្បីញ៉ាំងធម៌ទាំងឡាយ ជាកុសលដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យឋិតថេរ មិនឲ្យវិនាស ឲ្យចំរើនធំទូលាយ ពេញបរិប្បូណ៌ ក្រៃលែងឡើង ។

មហាសតិហ្ហដ្ឋានសុត្ត មគ្គអរិយសក្ខំ

មញ្ចុំខ្លួន ភ្ទុំ សម្នាក្សា ស ក្នុង ខ ភិក្សាស្រ្តិ ។ ៩៩ ភិក្សាវ ភិក្សា កាយេ កាយា-ខុបស្បី វិហរត់ អាតាប៊ី សម្បូជានោ សត់មា វិធេយ្យ លោ គេ ដាំជាព្រះមានស្មាំ មេខយៈស មេខយៈខែសារ រួលរង្ ង លេង ខ្មុស ស លេង ខ តែ។ ខគិរៈ ឧបស្ស៊ី វិហាវត់ អាតាប៉ សម្បីជានោ សត៌មា វិធេយ្យ លោក អភិជ្ជានេះខេងស្សំ ។ អយំ វុច្ឆាំ ភិក្ខាវ សមា្សត ។ គេតមោ ខត់គ្នាវេសមា្សមាធិ ។ ៩ជ ភិក្ខាវេ ភិក្ខា វ៉ៃ ទ្វេវ កាមេហ វ៉ៃទ្វ អកុសលេហ ឈាចំ ឧឧសម្បីជី ស្រែខេ ខ្លែងប្រមា

មហាសតិប្បដ្ឋានសូត្រ មគ្គអរិយសព្វ

មាលភិក្ខុខាំងឡាយ នេះ តថាគត ហៅថា សម្ទាវាយាម: ។ ម្នាលភិក្ខុ ពុំឥទ្យាយ ចុះដូចមេច ហៅថា សម្មាសតិ។ ម្នាលកិក្ខពុំងឡាយ កិក្ខ ក្នុងសាសនានេះ ពិលាណោយើញខ្លួវកាយ ក្នុងកាយជាប្រក្រត់ គ្រប់ ដល្លែបថត្ថន៍ ៤ មានការព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកំដៅនូវកំលេស ជាអ្នកដឹង ខ្លួន មានសារតីជាគ្រឿងកំណត់ កំហត់បង់នូវអភិជ្ជានឹងខោមនស្សក្នុង លោក ពិលាណា ឃើញនូវវេទនា ក្នុងវេទនាទាំងឡាយជាប្រក្រតី គ្រប់ សរិយាបថសំង ៤ ។ បេ ។ ភ្នំចំត្ត ។ បេ ។ ពិលារណា ឃើញទូវធមិ ក្នុងជម្ងៃ ស្នាយ់ ជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាប់ថ្លាំង៤ មានការព្យាយាមជា គ្រឿងដុតកំដៅនូវកំលេស ជាអ្នកជំងំខ្លួន មានស្មារត៍ជាគ្រឿងកំណត់ កំហត់បង់នៃ្ទវអភិជ្ឈានឹង ទោមនស្ស ក្នុង លោក ។ ម្នាលកិក្ខពុំងឡាយ នេះ ត្រាគត ហៅថា សម្មាសតិ ។ មាលកិត្តាធីឡាយ ចុះដូចមេច ហៅថា សម្មាសមាធិ ។ ម្នាលកិក្ខុទាំងទ្បាយ កិត្តកង់សាសនានេះ ស្វេស្យត់បាកកាមទាំងឡាយ ស្វេស្យត់**ហ**កធម៌ទាំងីឡាយ ជាអកុសល ក៏ចូលកាន់បឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្នុះទឹងវិចាវៈ មានបីតិនឹងសុខ: ដែលកេត្តអពីសេចក្តីសុបស្បត់ សម្រេចសម្រាន្តនៅដោយឥរិយាបថ ៤ លុះកិត្តចូលទៅជិតរម្វាប់នូវវិតកៈនឹងវិចារៈរួច ហើយ កិច្ចូលកាន់ទុតិយដ្ឋាន

សុត្តនូចិតិកេ ទីបេនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

អដ្ឋត្តិ សប្បសាធន៍ ខេត្តសោ ឯកោធិភាវ៉ អវិតក្តុំ អាចារំ សមាជំជំ ជំតិសុទំ ធុតិយំ ឈាធំ ។ បេ^(០) ។ ត្តិយំ ឈានំ ឧបសម្បីដី ស្រន្ទេ មានមារិ ខ ប្រធានា ដង្គើស្សី ខេត្ត សាស ដង្គើរ ទោក នេះ ។ មនុស្សាន អត្តន្ត័មា អនុក្ខាមសុទ្ធ ឧបេត្តាសត៌ថា-វុច្ឆ ភិក្ខុវេ សញ្**សមា**ធ៌ ។ ឥធំ វុច្ឆ ភិក្ខុវេ ឧុក្ខិពេខតាទីធំ ១៩១៩ អាយែសថ្នំ ។ ងឡើង ប្ ខុតេីជា ខគិរថតជា រួលខេ មស្យឹ ប្ ខ គេ។ ខសិថិតមារ្តី ស្រាន្ទេ អពីខែមេស្ថា ម ខ គេី ជា ខគិប់ឧស្សី ស្រស្ងេ អាត់ខ៣៦គិប់ឧស្បី រ ខុស្តេ ព្រៃខេ ព្រះខេសិខឧក្សេ រ ខ្ពស់

១ ឱ ម. បេយ្យាលេ ៩ ទិស្សតិ ។

សុត្តនូចិនិក ទីបេនិកាយ មហាវិច្ច

ដែលកេតមានក្នុងសន្ទាន ជាខុំផ្លូវផង មានសភាពជាចិត្តខ្ពស់ឯក គ្មាន វិតក្:ទឹងវិហារ: មានតែបតិនឹងសុ១: ដែលកេតមពីសមាធិ ។ បេ ។ ចូលកាន់តតិយជ្ឈាន សម្រេចសម្រាន្តនៅ ដោយដ៏យោបថ ៤ ចូល កាន់ចតុត្តជ្យាន មានសតិជីបរិសុទ្ធដោយទបេក្ខា ឥតខុត្ត ឥតសុ១ ក្រោះ លះបង់នូវសេចក្តីសុ១ផង ក្រោះលះបង់នូវសេចក្តីទុក្ខផង ក្រោះវល់ត ទៅនៃរសាមនស្សន៍ជីនោមនស្សព័ព៌មុនផងី ក៏សម្រេចសម្រាន្តនៅដោយ ឥរិយាបថ ៤ ។ មាលភិក្ខាំងឡាយ នេះ គថាគត ហៅថា សមា្-សមាធិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ តថាគតហៅថា ទុក្ខនិរោធ. គាមិនបដិបទាអរិយសច្ច ។ ភិក្ខុពិបារណា ឃើញខ្លូវធម៌ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ទាងក្នុង ជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថសំង ៤ ផង ពិលរណៈឃើញ ន្សាធម៌ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ខាងក្រៅ ជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ផង៍ ពិលារណា ឃើញទូវធម៌ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ វាងក្នុងទឹងវាងក្រៅ ជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថ្យាំង ៤ ផង ពិលារណា ឃើញខ្លូវធម៌ដែលជាទី ប្រជុំកេត្តទ្បេង ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ជាប្រក្រត់ គ្រប់ឥវិយាបថទាំង ៤ ផង ពិលារណាយេញនូវជម៌ដែលសូន្យទៅ ក្នុងជម៌ទាំងឡាយ ជាប្រក្រតិ

មហាសតិច្បដ្ឋានសុត្ត សតិច្បដ្ឋានភាវិសានិសំសោ

វិហរត់ សមុឧយវយឧម្មាធ្មស្បី ។ ឧម្មេស វិហរត់ ។
អត្តិ ឧម្មាត់ ។ មនុស្ស សត់ មចូមដ្ឋិតា ហោត់
យាវឧេវ ញាណមត្តាយ មដិស្សិតមត្តាយ ។ អនិស្សិៈ
តោ ខ វិហរត់ ឧ ខ គាំញ៉ា ហោគោ ឧទាឧយត់ ។
រៀវម្យិ ទោ គិត្តាវ គិត្តា ឧម្មេស ឧម្មាធ្មស្បី
វិហរត់ ខត្តសុ អរិយសខ្មេស ។

សច្ចុចចុំ និដ្ឋិត ។

ធម្មានុបស្សតា និដ្ឋិតា(ទ) ។

(១៣៨) យោ ហិ កោះខំ ភិក្ខា។ ៩មេ ខត្តា-ពេ សភិប្បដ្ឋាន ឃំ ភាយៀ សត្ត សញ្ជនិ តស្ប ខ្ទិន្នំ ឧហានំ អញ្ជនិ

o a. ម. សក្ខុបពុំ និដ្ឋិត ។ ធម្មាបទស្សថា និដ្ឋិតាត ន ទិស្សតិ ។

មហាសតិប្បដ្ឋានសូត្រ អានិសង្សនៃការចំរើនសតិប្បដ្ឋាន

គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ៨ង គឺថា ហោយើញនូវធមិ ដែលជាទីប្រជុំកើត
ទ្បើង ទាំងធមិដែលសូន្យទៅក្នុងធមិទាំងទ្បាយ ជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ ៨ង ដោយបការដូច្នេះឯង ។ ម្យ៉ាងទៀត ស្មារតីជាគ្រឿង
កំណត់នូវសច្ចៈ ៤ បេសក់ក្តុនោះ ក៏ផ្គង់ខ្យើងចំពោះថា ធមិទាំងឡាយ
មានមែន តែគ្រាន់តែជាទីតំណត់ ដើម្បីឲ្យចំរើនប្រាជា ដើម្បីឲ្យចំរើន
ស្មារតីប៉ុណ្ណោះ ។ ក់ក្តុ មានចិត្តមិនអាស្រ័យនៅ ដោយតណ្ហានឹង
ទិដ្ឋិផង មិនប្រគៀតប្រកាន់អ៊ីតិចតួច ក្នុងលោកផង ។ ម្នាលក់ក្តុ
ទាំងឡាយ កិត្តពិចារណា ឃើញនូវធមិ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ គឺអរិយសច្ច
ទាំង ៤ ជាប្រក្រតី គ្រប់ឥរិយាបថទាំង ៤ យ៉ាង នេះឯង ។

ចប់ សច្ចបព្ទ: ។ ចប់ ធម្មានុបស្សតា ។

(១៣៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើបុគ្គលណាមួយ បានចំរើន សតិប្បដ្ឋានទាំង៤ នេះ អស់៧ឆ្នាំ តាមលំដាប់នៃវិធីចំរើន ដែល តថាគត់បាន ពោល ហើយយ៉ាងនេះ បណ្ដាផលទាំងឡាយពី ផលណា មួយ ក៏គង់ខឹងបានសម្រេច ដល់បុគ្គល នោះតាម សេចក្ដីប្រាថ្នា ដោយពិត

សុត្តស្ត្រិជិពេ ទីឃុំនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

ឌំឌ្លេ វ ជម្មេ មហា សត៌ វា ខ្ទាន់សេសេ អនាតាមិតា ។ តិដុន្ត ភិក្ខាវ សត្ត វស្សាធិ ។ យោ ហ កោច ភិក្ខាវេ ៩មេ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានេ ស្ត្រ ស្រុកណ្ដាញ ស្រុកស្ត្រ ។ ឧទ័រ ម្រាំបន្ទ ៤ ឧហ្ស ម្រាំបន្ទ ៤ ខេម្មិ មេបិន្ទ ៤ រាយ ស្រ្តី ៤ ខេ ៤ ឧឌី៩ មួយ ស្រ្ត មេរិ ។ យោ ហ៊ កោច ភិក្ខុវេ ៩មេ ចត្តាកេ សតិច្បីដ្ឋានេ ឃុំ ភាបយ សត្ត មាសាធិ តស្ប ធ្វុំធ្វុំ ដលាធំ អញគាំ ដល់ ទាដ់តាផ្ញុំ ធំដ្ឋេ វ ជម្មេ អញ្ញា សត្ថិ វា ខ្ទាធិសោស អញ្តាមិតា ។

គឺថានឹងបានសម្រេចនូវភាវៈជាព្រះអហេន្ត ក្នុងបច្ចុប្បន្នទាន់ក្កែ ពុំនោះ សោត បើមានទុហ្ខានក្នុន្ធសេសសល់នៅ ក៏គង់នឹងហ៊ុនសម្រេចនូវភាវ: ជាអនាគាមិបុគ្គលពុំវាន ឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុពុំជំឡាយ កុំថាដល់ ទៅអស់ ៧ ឆ្នាំ ឡើយ ។ ម្នាលក់ក្ខុទាំងទ្បាយ សូម្បីបុគ្គលណាមួយ បានចំរើន សតិហ្យុដ្ឋានទាំង ៤ នេះ អស់ ៦ ឆ្នាំ តាមលំដាប់ នៃវិធីចំរើន ដែលតថាគត បាន ពោលមក ហើយយ៉ាង៍ នេះ ។ អស់៤ ឆ្នាំ ។ អស់៤ ឆ្នាំ ។ អស់ ញ ឆ្នាំ ។ អស់ ២ឆ្នាំ ។ អស់ ១ឆ្នាំ ។ បេ ។ មាលក់ក្ ទាំងឡាយ កុំថាដល់ទៅ អស់ ១ ឆ្នាំ ឡើយ ។ ម្នាលក់ក្នុទាំងឡាយ សូម្បីបុគ្គលណាមួយ បានចំរើនសត់ហ្បូង្ខានទាំង ៤ នេះ អស់៧ ខែ តាមលំដាប់នៃវិធីចំរើនដែលតថាតគបានពោលមកហើយយ៉ាង៍នេះ បណ្ដ ផលទាំងទ្យាយពីរ ផលណាមួយ ភិគង៍នឹងបានសម្រេច ដល់បុគ្គល នោះតាមសេចក្ដីប្រាប់ាដោយពិត គឺថានឹងបានសម្រេចនូវការ់ៈជាព្រះអរ-ហន្ត ក្នុបច្ហន្នទាន់ក្កែ ពុំនោះសោត បេមានខុហ្ខានក្នុនសេស. សល់នៅ ក៏គង់នឹងបានសម្រេចនូវភាវៈជាអនាគាមបុគ្គលពុំទានៈឡើយ ។

មហាសតិញដ្ឋានសុត្តំ សតិញដ្ឋានភាវិតានិសំសោ

ត់ដួន ភិក្សាវ សត្ត មាសានិ ។ យោ ហិ កោច មាសាធិ ។ ខេញ្ មាសាធិ ។ ខេត្តា មាសាធិ ។ តំណ៌ មាសាធិ ។ ខ្លេ មាសាធិ ។ ឯគំ មាសំ ។ អញ្ញមាសំ ។ ខេ ។ តិដ្ត ភិក្ខាវេ អញ្ញមាសោ ។ យោ ហ៊ី តោច ភិត្តាវេ ៩មេ ចត្តារោ សតិច្បីដ្ឋា នេ ឃុំ ភាយយ សត្វាមាំ តស្ប ទ្វិជ្ជ ៩លាធំ អញ្ជាំ ៩លំ ទាជ់គាន់្គ្នំ ធំដ្ឋ ៤ ជម្មេ អញា សតិវា ឧទាធិសេស

មហាស់ ខិប្បដ្ឋានសូត្រ អានីសង្សនៃការចំរើនសតិច្បដ្ឋាន

ម្នាលកិត្តព័ន៌ឲ្យយ កុំថាដល់ទៅអស់ ៧ ខែឡើយ ។ ម្នាលកិត្តព័ង៍ ទ្យាយ សូម្បីបុគ្គលណាមួយ បានចំពើននូវសតិហ្សដ្ឋានទាំង ៤ នេះ អស់ ៦ ខែ តាមលំដាប់នៃវិធីទំរើន ដែលតថាគត បានពោលមកហើយ ผ๊าฉีเธะ ๆ หญ่ชโจ ๆ หญ่ปโจ ๆ หญ่ฏโจ ๆ หญ่ ២ ខែ ។ អស់ ១ ខែ ។ អស់កន្លះ ខែ ។ បេ ។ ម្នាល់កិក្ខុទាំង ទ្បាយ កុំថាដល់ ទៅអស់កន្ទះ ខែ ឡើយ ។ ម្ខាលកិក្ខុ ទាំង ឡាយ សូ**ទ្បី** បុគ្គលណាមួយ បានចំរើនសតិច្បូដានទាំង ៤ នេះ អស់ ៧ ថៃ្យ តាម លំដាប់នៃវិធីចំរើន ដែលតថាគតជានពោលមកហើយយ៉ាង៍នេះ បណ្ដា ផលទាំងទ្បាយពីរ ផលណាមួយ គង់នឹងបានសម្រេច ដល់បុគ្គលនោះ តាម ជ្រាថ្នាដោយពិត គឺថានឹងបានសម្រេចនូវតាវៈជាព្រះអហេន្ត ក្នុ បច្ចុទ្ធទាន់ក្រុក ពុំនោះសោត បើមានខ្ពុជាទានក្នុន្ធ សេសសល់នៅ ក៏គង់នឹងបានសម្រេចនូវភាវៈជាអនាគាមិបុគ្គលពុំខានឲ្យើយ ។ ម្នាល ភិក្ខុ ទាំង ទុក្ខ ឃុំ គ្រឹសតិហ្សុដានទាំង ទុក្ខ ៤ នេះ ជាផ្លូវមូល តែមួយ

សុត្តស្ថិដកេ ទីឃតិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

សត្តាជំ សៃមុធ្វិយា សោកទេ ខែវាជំ សមតិក្តាមាយ ឧុក្ខានោមឧស្សាជំ អគ្គដ៍មាយ ញាយស្ប អជ៌កមាយ ជំពាជសា សច្ចិកាំហោយ យធំជំ ចត្តារា សត៌-ប្បដ្ឋាយតំ ។ ឥត៌ យដំ វត្តិ សាធមេតំ បដ់ចូ វត្តភ្នំ ។ សាស់តំ អភិជជុធ្វិ ។

មហាសតិហ្សដ្ឋានសុត្ត នរម៌ និដ្ឋិត ។

សុគ្គន្តចិតិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីបរិសុទ្ធិដោយវិសេស របស់សត្វទាំងឲ្យយ
ដើម្បីកន្ទងបង់ខ្លូវសេចក្តីសោក នឹងសេចក្តីទ្វឹកទ្បូល ដែលចិត្តទាំងឲ្យយ
ដើម្បីលេត់ទៅនៃខុត្ត នឹងទោមនស្សទាំងឲ្យយ ដើម្បីដល់នូវអរិយមគ្គ
ជាធម៌សម្រាប់ស្រោចស្រង់ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវព្រះនិទ្ធាន ៗ
ពាក្យណា ដែលតថាគត បានពោលហើយថា (សាសនារបស់គថាគត
ជាគុណសម្រាប់ស្រោចស្រង់សត្វ) ដូច្នេះ ពាក្យនុះ តថាគតពោះបហើយ
ព្រោះអាស្រ័យនូវផ្សដ៏ប្រសើរ គឺសតិប្បដ្ឋានទាំង ៤ នេះឯង ។ លុះ
ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងសតិប្បដ្ឋានសូត្រនេះចប់ហើយ ។ កិត្ត
ទាំងឡាយនោះ ក៏មានចិត្តកែលយ គ្រេកអរ ចំពោះកាសិតនៃព្រះមាន
ព្រះភាគ ។

ចច់ មហាសតិញ្ហា្នស្យូត្រ ទី៤ ។

ព្ធាយាសិរាជិញសុត្តិ ទសមំ

(បយុស) តាព្រឹ ទាំង ឯ ត្យូ មាឧញ្ មាលាទាំ តុមារតសុ ទោ តោសលេស ទារិគំ ខរមានោ ម-ហតា ភិក្ខុស ឡេខ សន្ទឹ បញ្ជូបត្តេមា ភិក្ខុស គេមា យេខ សេត្តត្រ⁽⁶⁾ នាប កោសលានំ ឧក ំគ្នៈ-សា ។ តគ្រ សុន អយស្ថា គុមាគេស្បាចា សេតព្យ ហែរទិ ឧត្ត្ត សេតព្យំ សីសទាវ-នេ^(៤) ។ គេជ ទោ បន សមយោក សាយាស់ រាជ ញោ សេនត្យំ អជ្ឈាស់ សន្តសុរ្ធំ សនិណ-តាដ្ឋេនកំ អេជុញ រាជកោត់ ក្រា មុសេធធិតា តោសលេខ ឌំខ្ញុំ ភជនាយំ ត្រូញ្ន**េយ**ទំ ។ តេច ទោ ខន សមយេន ខាយាស់សុក្រាជព្លា $\chi^{(m)}$ រៅវូ ចំ មាមកំ និជ្ជិតតំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ឥតិច និត្តិ មរោ លោតោ នទ្ទុំ សត្តា ជុំមេខាត់**តា ន**ទ្ទុំ ស្តេតនុក្ខដ $\hat{\epsilon}^{(L)}$ កម្មខំ ៩លំ ទែកោត ។ អស្បេសុំ ទោ សេតត្បកា ព្រាញ្ណតហមត្តកា

១ ឱ. សេតវ្រ ។ ៤ ឱ. ម. សឹសបារិនេ ។ ៣ ឱ. បាយាសិរាជញ្ញាស្ស ។ ៤ ឱ. សព្ទត្ថ សុកដទុក្សជានត្តិ ទិស្សតិ ។

បាយាសំរាជិញសូត្រ ទី ១០

(១៣៩) ខ្ញុំជានស្ដាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះកុមាកេសប្រ ដ៏មានអាយុ ត្រាច់ទៅកាន់លាក់ក្នុងដែនកោសល ជាមួយនឹងក់ក្នុសង្ឃ ច្រើន ចំនួន៥០០ រូប បានសៅការសេតព្យនគរ របស់អ្នកកោសលទាំង ទ្បាយ ។ បានព្វថា ព្រះកុមាកេស្សបដ៏មានអាយុ គង់នៅក្នុងព្រៃធ្នង<u>់</u> ជាខាងដើនក្រុងសេតព្យ: ជិតក្រុងសេតព្យ:នោះ ។ សម័យនោះឯង ព្រះបាទបាយាសិរាជញ: (३) គ្រប់គ្រងសេតព្យុនគរ ដែលជានគរកុះករ ដោយសត្វនឹងមនុស្ស បរិច្ចូណ៌ដោយស្មៅ ទស នឹងទឹក បរិច្ចូណ៌ដោយ ស្រាំ អង្គរ ជាស្រុកព្រះពជ្ធឲ្យ ដែលព្រះបាទបសេនទិកោសលទ្រន់ ជារាជវង្គាន់ ជាវង្គាន់ដ៏ប្រស័រ ។ សម័យ នោះឯង ព្រះបាទ ជា យាសិកដញ្ចា: កើតមានខិដ្ឋិអាក្រក់យ៉ាងីនេះថា លោកដ ខែមិនមាន ពួក សត្វជាឱ្យបាតិក:មិនមាន ផលវិបាកបេសកម្មទាំងទ្បាយ ដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វេកក្រកមនមាន ដោយហេតុនេះ ។ ពួកក្រាហ្មណ៍នឹងគេហបត អ្នកក្រុងសេតព្យ: បានឲ្យដំណ^{ាំ}ង ហើយ (កំនិយាយគ្នា) ថា ម្នាលគ្នា យើង

អដ្ឋកេយា ថា ស្ដេចច្រងរាជ្យ មិនទាន់បានអភិសេក នាឡើយ ។

សុត្តខ្ពស់ជីពេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្នោ

សម េណ ១៧ កោ គុមារកសុរ្ទោ សមសាស្ប តោសមេសា សាវគោ គោសលេស ទារិគាំ ខមោលេ មហតា ភិក្ខុស ឡែន សន្ធឹ បញ្ជូម ត្រេហ៍ ភិក្ខុស តេហ៍ សេតព្យំ អនុប្បត្រោ សេតព្យល់ វិហវតិ ឧត្តវេធ សេតព្យុំ ស៊ីសទាវ ខេ ។ គំ សា ខេ ភវឌ្គំ គា្-មារយស្តីត ត្រុយស្រាយោ ងន្ទឹសន្ទោ អត្តក្តា បណ្ឌុំតោ ព្យុត្តា មេជា ពេលស្បុតោ ចិត្តកម្ ကေပါ့ ကောင်းနှားက $\omega_{(0)}$ ရုံးနွာ ငေး $\omega_{(0)}$ ဧ សាជុ ទោ ថជ តវាគ្រាធំ អហេតំ ឧស្បូធំ យោតិ-តំ ។ អ៩ ទោ សេតព្យភា ព្រាហ្មណៈកហបត៌កា សេតព្យល ជំគ្នាមិត្ត សង្ឃសង្ឃឹតលើក្តា $^{(b)}$ ឧត្ត-រេឌមុខា កញ្ញុំ យេធ ស៊ីសទាវនំ^(m) ។

(០៤០) នេះ សេ ឧះ សមាលេខ ឧបសម្ រដ្ឋយោ និស្សសាខេ ខ្ទុំម្នេះ និង្សសាល្វិ និត្តមា យោង ។ អន្ទិសា ទោ ខាយាស្វិ រដ្ឋយោ ខា

១ ឱ. ម. កល្យាណហ្មដ៏ភាគោ ។ ៤ ឧ. ម. សង្ឃាសង្ឃីគណ៌ភូតា ។ ៣ ឧ. សំលាលាវនំ តេនុបសង្គមន្តិ ។

សុត្តតូចិជិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្ន

សមណៈឈ្មោះកុមាកេស្ស្រ ជាសារឹករបស់ព្រះសមណៈគោតម ត្រាច ទៅកាន់ហាក្រក្នុងដែនកោសល ជាមួយនឹងកិត្តសង្ឃច្រើន ចំនួន ៥០០ រូប មកដល់ក្រុងសេតព្យ: ហើយគត់នៅក្នុងព្រៃធ្នង់ ដែលប៊ិតនៅ ជាទាន៍ ដើងក្រុងសេតព្យ: ជិតក្រុងសេតរា្យ: ។ កិត្តិស័រទូសរសើរព្រះកុមារកស្សប ដ៏ចរើននោះ ពីកេះពុទ្ធរទ្ទាយទៅយ៉ាង៍នេះថា លោកជាបណ្ឌិតឈ្វាស់រៀ មានប្រាជ្ញា ជាពហុស្ស្រ មានសំដីដ៏វិចិត្រ មានបដិកាណដ៏ល្អ ជាអ្នកគ្រាស់ដឹងផង ជាព្រះអរហន្តផង ក៏ការដែលបានចូបព្រះអរហន្ត តាំងឡាយ មានសភាពដូច្នោះ **ជា**កា ប្រៅ**ភណា**ស់ ។ លំដាប់ នោះ ព្ទកព្រា ហ្មណ៍នឹងគហបត់ អ្នកក្រុងសេតព្យ: ចេញពីក្រុងសេតព្យ: ទៅ ជាញូកជាកង មានមុខត្រសង ទៅកាន់ទិសទាង ជើង ដើរទៅកាន់ ព្រៃធ្ងឹ ។ (១៤០) សម័យនោះឯង ព្រហ្មខ្មាយាសិកដញៈ ទ្រង់ស្ដេចចូលទៅ កាន់ក្រឡាបន្ទុំក្នុងវេលាថ្ងៃ វាងលើប្រាសាទ ។ ព្រះមាទជាយាសិរាជញៈ:

បាយាសិរាជញ្ញសុត្ត កុមារកស្សាស្ស កល្បាណកិត្តិសទ្ធោ

សេតព្យាតេ ព្រាហ្មណតហមតិកេ សេតព្យាយ ធំតាម់ត្យ សផ្សសធ្វឹកណីៗ គេ ឧត្តមខេត្ត កន្តន សេតព្យភា ព្រាហ្មណតហមន៍ភា សេតព្យប ជំគ្នាម៉ិត្យ សង់ស្រង់ត្រួកឈឺភ្គា ឧត្តបនមុខា គច្ចនិ យេន ស៊ីសទាវនន្តិ ។ អត្តិ ទោ កោ សមណោ តុមារតស្បាល សមណស្បា តោតមស្បា សារ៉ាកា កោសលេស ទារិក ខាមាលេ មហេតា ភិក្ខុ-ស ខ្លែន ស ខ្លឹ មញ្ជូម គ្នេហិ គិគ្គាស គេហិ សេតព្យឹ អនុច្បាត្តា សេតត្យូលំ វិហាត់ ឧត្តវេធ សេតត្យុំ រៀវភាស្សាយោ គាំត្តិសន្ទោ អពុក្តតោ បណ្ឌិតោ វិយត្តោ មេជាវ ១ហុស្សុតោ ចិត្តកាថី កាល្ប-ណព្យដ្ឋិភាណោ ពុះខ្លោ ខេរៈ អរហា ខ នេះមេនេ $^{(k)}$ អង្គំ គុមាគេស្បីចំ ខស្បីយូល ៤៤សម្ដ័. ម៉ស់ គ្រួន ។ នេះ នេះ ភា ខា ខេ យេជ សេ-តព្យុកា ព្រហ្មណិតមាននិកា នេះជុខសន្ត័ម

១ ឱ. ម. សង្ឃេតស្បីតណ៍កូ តេ ឧត្ត នេមុខេ គច្ចនេ្ត យេសសំលបាវិស តេនុបសង្គមនេ្ត។ ៤ ឧ. អរហា បាតិ តមេនំ ។

បាយាសិរាជញ្ញាស្បត្រ ពិធ្លិស័ច្ចសរសើររបស់ព្រះកុមារកស្សប

ជានទេតឃើញពួកស្រាហ្មណ៍ នឹងគហបត់អ្នកក្រុងសេតព្យ: កំពុងខេញព ក្រុងសេតព្យ: ជាពួកជាកង មានមុខត្រសង់ទៅកាន់ទិសទាងជើង លុះទត w m្រែយ្យ្រង់គ្រាស់ស្បួរគ្នាមាត្យ $^{(9)}$ ថា ម្នាល់ខត្ត:ដីចំរើន ចុះពួក ព្រាហ្មណ៍នឹងគហបតី អ្នកក្នុងសេតព្យះ ចេញទៅពីក្រុងសេតព្យះ ជា ព្យុកជាកង មានមុខត្រសង់ទៅទិសវាងជើង ដើរទៅកាន់ព្រៃធ្នង់ ធ្វើអ៊ីហ្គុំ ។ **១**ត្តាមាត្យក្រាបទូលថា សូមទ្រង់**ព្រះមេត្តា**្រេតុស ដ្បិតមានសមណៈឈ្មោះ កុមារកស្សប ជាសាវិតនៃព្រះសមណៈគោតម ត្រាច់ទៅកាន់ចារិក ក្នុងដែន កោសលជាមួយនឹងភក្ខុសង្ឃច្រើន ចំនួន ៥០០ រូប មកដល់ក្រុងសេត ព្យៈ ដោយលំដាប់ ហើយគង៌នៅក្នុងព្រៃធ្នង់ ជាខាងជើងក្រុងសេតព្យៈ ជិតក្រុងសេតព្យ: កិត្តិស័ព្ទសរសើរកុមារកស្សបដ៏ចំរើននោះ ពីរោះពុទ្ធរ ស្ពី ណេញ ខ្លះខ្លះ លោមពុលហើម ហិសេស ខ្លាំ សាខ្យាំ សាខាល់សិន្ត្រ មានសំដីដ៏វិចិត្រ មានបដិកាណដ៏ល្អ ជាអ្នកគ្រាស់ដ៏នីផង ជាព្រះអរហន្ត ឯញ្ចុកព្រា ហ្មណ៍នឹងគហបត្តថាងទុំ៖ នឹងចូលទៅកេច្ចបុព្វះកុមាវ-កស្សបដ៏ចំរើននោះ ។ ព្រះជាទធាយាសិកជញ:មានព្រះបន្ទូលថា ម្នាល ខត្ត:ដ៏ចំរើន បើដូច្រោះ ចូវអ្នកចូ**លទៅ**វកពួកគ្រាហ្មណ៍នឹងិគហបត់ អ្នក

១ អាមាត្យអ្នកអាចដោះស្រាយប្រស្នាដែលគេសួរបាន ។

សុត្តទូបិជិពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

ឧបសន្តទិន្ទា សេតព្យភា ព្រាញ្ណកហេខតិកោ រៀវិ វេឧេហ៍ ទាយាស កោ រាជព្រោ **រៅអាហ អាគមេ**ត្ ការ ក នេះ ១ ហេ ស ១៩ ពោ សមណ៍ កុមារ-តាស្បូប ឧស្បួនយ ឧបសន្តមស្បុតិតិ បុរា សម ណោ គុមាគេស្បា សេតព្យគេ ព្រហ្មណៈ ឧស្សន្ទ យោល អ្នំ មួយ មន្ត្ បព្រា លោកោ អត្ត សត្តា ជុំបទាត់កា អត្ត បាំ ភោ ទត្តេ មកេ លោកោ នគ្គ សត្តា ជុំបេញតិកា នត្តិ សុ**គត**ខុត្តដានំ កម្មានំ ដល់ វិទា (ភានិ ។ រ) នៃកានិ (**១** សេ ១ ត្រា ទា-លាស់ស្បី ឯឌុយមា ឧត្តមាទ្រៃ លោខ មោ-តព្យា ព្រហ្មណតហបត់កា តេខុបសផ្លុម ។ បសន្តមិត្តា សេតព្យគេ ព្រាហ្មណៈគហមត់គេ ឯតៈ ឧក្រេខ ទាយាស់ កោ ភាជីព្រោ **រៅវមាហ អាក**មេន ព្ ការអង្គោ ខាយស ១៩ ពោ **សម**ណ៌ កុមាៈ រតាស្ប្ទំ ឧស្បាយ ឧបសន្តមិស្បត្តិ ។

សុត្តនូចិដិក ទីឃនិកាយ មហាវិត្ត

ក្រុងសេតព្យ: លុះចូលទៅដល់ហើយ និយាយនឹងពួកក្រាញ្ញណ៍គហបត អ្នកក្រុងសេតព្យ: យ៉ាងនេះថា ម្នាប់អ្នកដ៏ចំរើន ព្រះបាទបាយាសិរាជញៈ បានត្រាស់ហើងនេះថា អ្នកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ចូរវង់ចាំសិន ព្រះបាទ ជាយាសិរាជតាៈនឹងចូលទៅ ដើម្បីចូបសមណៈកុមារកស្យបដែរ ហើយ ត្រាស់ដូច្នេះថា ពីមុនមក សមណៈកុមាកេស្សប តែងញ៉ាំងពួកព្រាហ្មណ៍ នឹងគហបត់ អ្នកក្រុងសេតព្យៈ ដែលល្អ មិនក្សាវ ឲ្យទាល់តែចូល ចិត្តច្បាស់ថា លោកជទៃមាន សត្វជាត្បបាតិក:មាន ផលនិងវិបាករបស់ កម្មាំងីឡាយ ដែលពួកសត្វធ្វើលុះធ្វើកាក្រក់មាន ដោយហេតុនេះ ម្នាល **១ត្**:ដ៏ចរើន តែបេតាមពិតនោះ ហេកដ ទេមិនមាន ពួកសត្វជាឲ្យហុតិក: មិនមាន ផលវិជាករបស់កម្មទាំងទ្បាយ ដែលពួកសត្វធ្វើល្អ ធ្វើអាក្រក មិនមាន េ ។ ១ភ្លាមាត្យនោះ ខុខូលព្រះឱ្យប្រសព្រះបាទបាយាស់-រាជពា:ថា តរុណាវិសេស ហើយក៏ចូលទៅរកពួកព្រាហ្មណ៍នឹងគហបតី អ្នកក្រង់សេតព្យ: លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយនឹងពួកក្រាហ្មណ៍ គហបត្ត អ្នកក្រង់សេតព្យៈយ៉ាង់នេះថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ព្រះបា្ធបា យាស់រាជញ: ត្រាស់ ហ៉ាង៍ នេះថា ចុរអ្នកដ៏ចំរើនទាំងី ឡាយវង៍ ចាំសិន ដ្បិត ព្រះបាទបាយាសំរាជតា: នឹងចូលទៅជួបសមណៈកុមារកស្សបដែរ ។

បាយាសំរាជព្រាសុក្ខំ សារាណ៍យកថា

អ៩ ទោ ទាយាស់ រាជ ញោ សេតព្វភេស ញ្រុហ្មណៈ តហមត់គេហ៍ មហុតោ យេធ ស៊ីសភាវជំ យេជា. យភ្មា គុមាគេស្សទោ តេជុបសន្ល័ម ឧបសន្ល័មិត្វា អយស្មត គុមាគេស្យូចេន សន្ធឹ សម្មោធិ អម្រេចចេញ ១៩ សារាហាញ រួមសាររយំ រួមសាររយំ វុ និស័ឌិ ។ សេតព្យុកាច់ ទោ ព្រាហ្មណតមាមតិកា អច្បេកច្ចេ អាយស្មន្តិ កុមារភស្សំ អភិវាខេត្ រាយឧទ័ ខ្មែន មនៅ្យនេះ មេ៣ មាន។ រយសារែល សន្ទំ សម្ពេធ្នស់ សម្ពេធជ័យ ភេទ សាពណ៍យំ រឺតំសាវេត្ត ಖಹಕ ಜ್ಞೆ ಜಿಸು ಜನೆಗೆ ಸುವು-យនេះ ពេលពេទាំ ឃុំសង្គេទាំខែ ខេខ្មេញហ្គុំ ជហាគេឃ វាយឧទ័ ច្នក្នុមា មពេរិយៈខេំ ឃគ-កោត្ត សាវេត្ត ឯកមន្តំ និសិនិសុ អម្បេត្តច្នេ តុណ្តាក្ខា ឯកមេខ្លំ និសីឌីសុ ។ ឯកមេខ្លំ និសិទ្ធោ ទោ ទាយស់ ១៩ ញោ អាយស្នំ គុមាក្រស្បំ រាឌនរោច អហញា កោ តាស្ស្រ រារ៉ាង់ធ្ន រារ៉ូធ្នី

រាយាសំរាជ**ញ្ហូ**ររុត្រ សារាណ៍យកថា

ល់ដាប់ នោះ ព្រះបាទជាយាសិកដញ: មានពួកព្រាហ្មណ៍នឹងគហថតី អ្នក ក្រុងសេតព្យ: ហែហមអមអង្គ កិច្ចលទៅរកព្រះកុមារកស្សបដ៏មានអាយុ ដែលនៅក្នុងព្រៃធ្នង់ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏មានបន្ទូលរាក់ទាក់សំណេះ សំណាល ជាមួយនឹងព្រះកុមារកស្សបដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យសំ-ណេះសំណាលនឹង**ពា**ក្យគួររលឹកហើយ ក៏គង់ក្នុងទីជ័សមគួរ ។ ចំណែក ពួកត្រាហ្មណ៍នឹងគហបតីអ្នកក្រុងសេតព្យ: ពួក១៖ ថ្វាយបង្គ័ព្រះកុមារ-កស្សបដ៏មានអាយុ ហើយអង្គ័យកង្គីដ៏សមគួរ ពួក១ ខេិយាយពាក្យកក ទាក់សំ ណេះសំណាលដាមួយនឹងព្រះកុមារកស្យបដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប តាត្យាក់តាក់សំណេះសំ**ណា**លនឹងពីត្បូក្ខុរលើត ហើយ ក៏អង្គ័យក្នុធ្វើ សមគួរ ពួកខ្វះអង្គ័យកង្គឹសមគួរ ប្រណម្យអញ្ចល់ចំពោះព្រះកុមាកេស្យ-បដ៏មានអាយុ ពួកខ្លះ ប្រកាសនាមនឹងគោត្រ ហើយអង្គុយក្នុង ទិដ៏សមគួរ ព្រក្ស៖អង្គ័យសៀមក្នុងទីជ័សមគួរ ។ លុះព្រះបាទបាយាសំរាជពា:គង់ក្នុងទី ជំសមគ្គរ ហើយ ទើបមានព្រះតុង្ការនឹងព្រះកុមារកស្យបដ៏មានអាយុ ហ៉ើង នេះថា បញ្ជិត្រព្រះកស្បបដ៏ចំរើន ខ្ញុំតែងនិយាយយ៉ាងនេះ យល់ឃើញ

សុត្តស្ថិងពេ ទីឃុំខិញយូស្ស មហាវិគ្គោ

ឥតិចិ នគ្គិ មកេ លោកោ នគ្គិ សត្តា ងុំមទា-ទីភា ខេត្ត សុគាតខុត្តដាជំ គម្មាជំ ដល់ វិទា ភោទិ៍ ។ សោសំ^(១) រាជតា ្សាវ៉ាង ស្ទ្រិន្នី អន្ទស់ វា អសេរា្ទសំ វា គេ៩ញ៉ា ឆាម រាំ្រំ វាខេយុត្រ ឥតិច ឧត្តិ ខពេ ហេកោ ឧត្តិ សត្តា **ខ្**មែទត្តិតា ខេត្ត សុគាតខុគ្គដាន់ គម្មាន ដល់ វិទា កោត់ **តេជ**ហ៍ ១៩៣ ត្រោប់គ្^(២) ១៩១៩ស្បាម យទា គេ ១មេឃុំ ត្រា ខំ ត្រា្កាប្រៀស នំ គាំ បញ្ចស្នា ស្គ្រា ស្គ្រ ហោ គេ ត ភ្នំ μ នេង $\mu_{(r)}$ គេមទាំប μ ង ន នេ កោ តស្បូច ខន្ទឹមសុវិយា បរស្មឹ លោគេ ន ៨ម-ស្ទី នេង គេ ខ ឧដ្ឋាភ្គំ ។ ឥត្ឌន់^(៥) ទោ គេ លោ ភេស អត្ត សត្តា ដុំបទាត់កោ អត្ត សុគាត-ឧុក្គដាន់ គាមាន់ ដល់វិទា គោត់ ។

ខ ឱ. ម. សាហ៍ ។ ៤ ខ តំយេវ ឯក្ម ៣ ឱ. វាស ឡោ ៩គ្គី ។ ៤ ឱ. តេ ម ម. ទេវា វា តេ ម ៥ ឱ. ឥមិសា ម

សុត្តស្តួចិដ្ឋក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

យ៉ាងីនេះថា លោកដ ទៃមិនមាន ពួកសត្វជាឲ្យបុក្ខក:មិនមាន ផល វិយុករបស់កម្មទាំងឡាយ ដែលសត្វធ្វើល្អធ្វើអាក្រក់មិនមាន ដោយហេតុ នេះ 🤊 ព្រះកុមារកស្ប្រ ថ្វាយព្រះពរថា បពិត្ររាជញា: អាគ្នាភាព ជានយេញជានឮកុគ្គលដែលធ្លាបនិយាយយ៉ាងនេះ យល់យ៉ាងនេះហើយ តែមិនសមបើបុគ្គលនោះ និយាយយ៉ាងនេះថា លោកដទៃមិនមាន ពុក សត្វជាឱ្យបាតិក:មិនមាន ផលវិច្ចកប្រសកម្មទាំងទ្យាយ ដែលសត្វធ្វើ ល្បត្តអាក្រកមិនមានដូច្នេះសោះ បញ្ជីត្រាជញា: បើដូច្នោះ អាត្វាភាព នឹងទូលសូរមហាបពិត្រ ក្នុងដំណើរនេះ ប្រស្វានេះពេញព្រះហឫទ័យ នៃមហាបពិត្រយ៉ាង៍ណា សូមមហាបពិត្រ ព្យាភរប្រស្នានោះ យ៉ាង នោះចុះ បតិត្រពជ្ញា: ចុះទ្រង់សំគាល់ដំណើរនោះថាដ្យចម្ដេច ព្រះចន្ទ នឹងព្រះអាទិត្យនេះ នៅក្នុងលោកនេះ ឬនៅក្នុងលោកដទៃ ជាទៅតា ឬជាមនុស្ស ។ ព្រះបាទបាយាសិកជញ្ញៈភបថា បកិត្រព្រះកស្យួបដ៏ចំរើន ព្រះចន្ទនឹងព្រះអាទិត្យនេះ នៅក្នុងលោកដទៃ មិនមែននៅក្នុងលោកនេះ ទេ ជាទៅតា មិនមែនជាមនុស្សទេ ។ ព្រះកុមារកស្សប ថ្វាយព្រះពរ ថា ខ្ពស់ញា: បើតាមបរិយាយនេះ សូមមហាបពិត្របែរព្រះយោបល់យល់ យ៉ាងនេះវិញថា លោកដទៃមាន ពួកសត្វជាឱ្យបុក្ខភ:មាន ផលវិទ្ធាក របស់កម្មទាំងឡាយ ដែលសត្វធ្វើស្អធ្វើអាក្រក់មាន ដោយហេតុនេះ

បាយាសិរាជញ្ញាសុត្ត អកុសលកម្មប**ហិ**វី៩វិក្សា

(១៤០) ខេត្តជាត្ន អាំ មេសាខែ ក្នុងសេស មនុសេ $\mathfrak{d}$ វម្មេ $\mathfrak{g}^{(0)}$ $\mathfrak{d}$ ន្ត ហោនិ $\mathfrak{d}$ និចិ $\mathfrak{d}$ ន្តិ $\mathfrak{g}$ $\mathfrak{g}$ $\mathfrak{g}$ $\mathfrak{g}$ $\mathfrak{g}$ $\mathfrak{g}$ នត្ត សត្តា ជុំបទាត់កា នត្ត សុគតផុត្តដានំ តម្មាំ ដល់ វិទា **កោត់ ។ អ**ត្ត **បន** រាជ**ញា** ចរិយាយោ យេន នេ ចរិយាយេន ឃុំ ហោតិ ឥតិចិ នទ្ទី មព្រ លោកោ នទ្ទី សត្តា ជុំមេខាត់កា នទ្ទ សុគាតឧុគ្គដានំ គម្មានំ ដល់ វិទា គោត់ ។ អត្ថិ កោ គាស្ស្រ បរិយាយោ យេធ មេ បរិយាយេធ រាំ យោត ៩តិច នគ្គ បពេ លោកោ នគ្គ សត្ថា ရိဗေသဆိုကာ ឧတို့ လုဏ္အရေကျာင်းပို့ အေများမိ ဧလို ဒီတ-កោត ។ យ៩កាម់ វិយ រាជញ្ញាត់ ។ ឥព មេ កោ កសុវ្រ មិត្តាមច្ឆា ញាត់សាលេបាតា ទាណាត់ទាត់ អធិញ្ញាល់ កាមេសុ មិទ្រាទារ មុសាវាឌី ចំសុណាវាថា ឌុ**សវា**ថា^(៤) សម្បូរ្សាច់ អត្តជា្ស ត្យូចនិត្ត មិញនិត្តី នេះ អមរេធ សមយ្រេធ

ខ ឱ. ម. ឯ មេ ។ 🌭 **ខ.** ដុំស្រាវាបា ។

បាយាសំរាជញ្ជាសូត្រ និយាយអំពីទោសមានអកុសលកម្មបថជាដើម

(១៤១) ព្រះបាទបាយាសិកដពា:ត្រាស់ថា ព្រះកស្យប់ដ៏ចំរើន ពោលយ៉ាងនេះ ក៏គួរម្យ៉ាងដែរហើយ ប៉ុន្តែ១នៅតែមាន ស**ចក្តីយល់** ឃេញក្នុងហេតុនុះ យ៉ាង៍នេះថា លេកដទៃ មិនមាន ពួកសត្វជា ត្បបាតិក: មិនមាន ផលវិបាករបស់កម្មគំង់ឡាយ ដែលសត្វធ្វើស្ព ធ្វេតាក្រកមិនមាន ទេ ដោយ ហេតុនេះ ។ ថ្វាយព្រះភាររាជញា: ចុះបរិ-យាយ ដែលនាំឲ្យមហាបពិត្រ មានសេចក្ដីយល់ឃើញយ៉ាងនេះថា លោតដទៃមិនមាន ព្យុកសត្វជាឲ្យបាតិកៈមិនមាន ផលវិបាកប្រសកម្ម តាំងឡាយ ដែលសត្វធ្វើល្អធ្វើអាក្រក់មិនមាន ដូច្នេះតើមានឬ េ ។ បតិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន បរិយាយដែ**ល**នាំឲ្យខ្ញុំមានសេចក្ដីយល់ឃើញ យ៉ាងនេះថា លោកដ ៃមិនមាន ពួកសត្វជាឲ្យបាតិក:មិនមាន ផល វិជាតរបស់កម្មព៌ង៍ ឡាយ ដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វើវាក្រក់មិនមាន ដោយ ហេតុខេះ មានដែរ ។ ថ្វាយក្រះពររាជញា: បរិយាយនោះ តើដុច មេច ។ បញ្ជិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន ពួកមិត្រអាមាត្យនឹងញាតិសាលោហិត របស់ខ្ញុំ ក្នុងលេកនេះ ជាអ្នកសម្លាប់សត្វ លួចទ្រព្យគេ ប្រព្រឹត្ត ទុសក្នុងកាម និយាយកុហាត និយាយញុះញង់ និយាយពាក្យត្រ-គោះ និយាយ៣ក្បុឥតប្រយោជន៍ ២៦ ំបាន ទេព្យុគេ មានចិត្តគុំគួន មាន សេចក្តីយល់ 🤋 ស ព្ទុកមិត្រអាមាត្យជាដើម នោះ លុះសម័យ វាងក្រោយមក

សុត្តស្ថិធិកេ ទីឃនិកាយស្យូ មហាវិគ្គោ

អពាជ៌កា ហេដ្តិ ខុត្តិតា ពាឱ្យកំណុខ យខាហំ ជាលាទី នេះ នេះ នេះ នេះ អាតាសា ដ្រូល់ស្ស័ន្តិ ត្យា ហំ ឧបសន្ថ័ទិត្ត ឃុំ វេលាមិ សង្គិ ទោ កោ ឃុំគោ ទាណាត់ទាត់ អធិញ្ញាល់ កាបេស មិទ្រាពា មុសាវាធី ខិសុណាវាទា ដុស្ស(9) សម្អូចប្រហទ័ អភិជ្ឈាល ត្យូចជួចត្ថា មិទ្ធាន់ដ្តី គេ កាយស្ប ក្រខា បម្មេះណា អទាយំ ឧក្កត់ វិធិទាត់ ធិបេំ និត្ត មន្ត្រី ស្រា សាយាខ្មុំ មន្ទ្រិស្តា តាមេសុ មិញថា មុសាវាធី ចិស្ណាវាថា ដុស-ກວາ^(၂၈) လမ္မာ့လျားမ်ား អភិជា្ស ភាពឆ្មិត្ត មិញនិឌ្គី ស ខេ នេះសំ ភវតិ^(៣) សមណៈ ព្រេញ ណានំ សខ្ញុំ វេចនំ ភវស្តោ តាយស្ប កេខា បម្មេះណា អចាយំ ឧុគ្គ វិធិចាត់ ធិរយំ ឧុមធ្វិស្បូត្តិ

១-៤ ឱ. ធ់រុសា វាញ ។ m ឱ. តេសម្ព័ត់ ។ ម. តេសំ ភវិតំ ។

សុត្តនូបិជិត ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

ជាបុគ្គលមានអាពាទ ដល់ទូវសេចក្តីទុក្ខ ឈឺធ្ងន់ កាលដែល១ំដឹង ឋា ពួកមិត្រអាមាត្យទាំង៍នេះ មុខជានឹងមិនស្បើយ បាកអាពាពនេះ ក្នុង៍ កាលឥឡូវនេះទេ ១ភិបានចូលទៅរកពួកមិត្រអាមាត្យទាំងនោះ និយា**យ**យ៉ាង៍នេះថា នៃអក់ដ៏ចំរើន ឧទសឝឃាយ្រលីឃុ និយាយយ៉ាង៍នេះ យល់ឃើញយ៉ាងនេះថា ពួកជនណាសម្ងាប់ លួយ ខ្ពៅគេ ប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាម និយាយក្ហេក និយាយ ញុះញង់ និយាយ៣ក្យត្រគោះ និយាយ៣ក្យុឥតប្រយោន៍ បង់ជាន ទេព្យគេ មានចិត្តគ្គន មានសេចក្ដីយល់ខុស ពុកជននោះ បែកធ្លាយ៧ង៍កាយ បន្ទាប់អំពីសេចក្ដីស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងកំណើត ឯអ្កដ់ចំរើនទាំង តិរិក្ខាន ប្រេតវិស័យ អសុកោយ នរក ដូច្នេះ ទ្វាយ សុទ្ធតែជាអ្នកសម្ងាប់សត្វ លួច[ខព្សគេ ប្រព្រឹត្ត?**ស**ក្នុងកាម និយាយកុហក និយាយញុះញូង និយាយពាក្យត្រគោះ និយាយពាក្យ ឥតប្រយោជន៍ ចង់បានទ្រព្យគេ មានចិត្តគុំគូន មានសេចក្ដីយល់ຈុស ហើយ បើជាពាក្យរបស់សមណ្យាហ្មណ៍ទាំងនោះពិតមែន អ្នកដ៏ចំរើន ទាំងទ្បាយ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ បន្ទាប់អំព សេចក្តីស្វាប់ មុខជានឹង សៅកើតក្នុងតំណើតតិរបាន ប្រេតវិស័យ អសុរកាយ ន**រ**ក ពុំទាន

បាយាសំរាជញាសុត្ត បោរុបមាក**ហ**

ស េ កោ កាយស្បី មេខា ឧរតិសេឃ មេខាញ ខ័ងខ្លួន រុទ្ធខង្គ គួរត្ត និងឯឌ្រើលៀន កោច គេ សន្ស សាប្រពេលបិន មុខ្លួន អន្តិ ឧប្រ លេខេរា អន្តិ សត្ថា ជុំបេខាតិកាា អត្ថសុគាតធុគ្គដាជំ គាញជំ ដល់ វិទា កោត់ ភពន្តា ទេ ខេ ខេ សន្ទាយិកា ខេច្ចុ ល្**កា** លំ ការខ្មេត^(១) ខ្ទុំ លេខា សាមំ ខ្ទុំ រៀវមេត្ ភាស្ប្រីតិ តេ មេ សាយូតិ ១ជិស្សិត្តា ដៅ អាតុញា អាពេខេត្ត α ខ α ខ β α ឧស្សាហ្គំ អ α មន្ត្រ(a) aកោ គស្បួម មាំយាយោ យេន មេ មាំយាយេន រៀវ យោត៌ឥត៌ខ នត្តិ ខរោ លោកោ នត្តិ អត្តា ជុំខេសត៌-កា នត្តូ សុតាតខុត្តដាន់ គម្មាន់ ដល់ វិទា គោត់ ។ $\{u \cap P\}$ အောင်းတွေ ကင်္ခဏ ကောင်းကို $\{u\}$ ကြောင်းတွင်း ကောင်းကို ကောင်းကိ ស្សាទ យថា នេ ១មេយ្យ នថា ធំ ព្យាការយោក្រ

ខ ខិ. ម.ភវិគ្គេហ៍ ។ ៤ ម. អយ់បំ ។ ៣ ខិ. តំយេវិត្ត ។

បាយាសិរាជិញ្ញាសូត្រ ពាក្យ១បមាដោយបោរ

នៃអ្នកដ៏ចំរើនទាំង ទ្យាយ បើអ្នកទាំង ទ្យាយបែកគ្នាយរាជកាយ បន្ទាប់ អំពីសេចក៏ស្លាប់ ទៅកើតក្នុងកំណើតតិវិញ្ជាន ប្រេតវិស័យ អសុរកាយ នរត មែន អ្នកទាំងឡាយត្រូវមកក្រាប់យើងផងថា លោកដ ខែមាន ពួក សត្វជាត្បបាតិក:មាន ផលវិបាករបស់កម្មទាំងទ្បាយ ដែលសត្វធ្វើក ធ្វើអាក្រក់មាន ដោយហេតុនេះ ក្រោះថាអ្នកទាំងឡាយដ៏ចំរើន ជាបុគ្គល ដែល ខ្ញុំគួរដឿ ខ្ញុំគួរ ៖ ទួល ស្ដាប់ពាក្យជាន ហេតុ ណាដែលអ្នកដ៏ចំរើន តាំង ឡាយបានឃើញ ហើយ ហេតុនុះនឹង**ុ**កដូចជា<u>ខ្ញុំ</u>បានឃើញចំពោះ ខ្លួនឯងដែរ ញូកមិត្រអាមាត្យទាំងនោះទទួលតបពាក្យរបស់ខ្ញុំថា ណាវិសេស ដូច្នេះហើយ (ស្លាប់ទៅ) តែមិនឃើញមកប្រាប់ ទាំងមិន បញ្ជូនបម្រើមកឡើយ បញ្ជិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន បរិយាយនេះឯង ដែល នាំឲ្យភ្ញុំមានគំនិតយល់យ៉ាងនេះថា លោកដ ទៃមិនមាន ពួកសត្វជាគ្ប-បាតិក មិនមាន ផលវិជាករបស់កម្ម**ព៌**ន៍ ឡាយ ដែលសត្វធ្វើល្អធ្វើអាក្រក មិនមាន ដោយហេតុនេះ ។

(១៤២) ថ្វាយព្រះពររាជញា: បើដូច្នោះ អាគ្មាភាពនឹងត្រឡប់ សូរួមហាបពិត្រ ក្នុងបរិយាយនុះវិញ ប្រស្នានេះពេញព្រះហប្ទ័យ មហាបពិត្រយ៉ាងណា សូមមហាបពិត្រ ព្យាករប្រស្នានោះយ៉ាងនោះចុះ

សុត្តតូចិតិពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

តំ គឺ បញ្ជូស រាជ្ញា ៩៩ គេ មុ**រិសា** ទៅ អាកុខារឺ **គមោ**ត្តា **ឧស្បេយ្យុំ អយ**េត្ត ភត្តេ ខោយ អាកុចារឺ ឥមសា្ទ យំ ឥត្តរ នំ ឧណ្ឌំ ជឧហិត៌^(ទ) ເສ ~~နှံ့ ညို ဂ~~ုဒ္ဓဏျာည် (နာညတ် (နာ ရမိ ဗုဂ္ဂိ ឧឌ្ឍាយ ដៅ្ត្រាល ឧស្សាតាល់ តាខ្សាតន្ទុំ ពន្ធិត្វា ទុវ-ဗုတ္ဆို ကားကြော^(၂၈) စုနည္း စေလာပန င်္ခဏ ဟ င်း-တိ က်ော်္ဆုံးဆကေ က်ော်္ဆုံးဆက် ဗေါ်ငေးရှာ အက္ခ်ာလကေသ ឌ្វារេន និត្តិមិត្តា ឧត្តិណាតោ នគរស្ប អាឃាតនេ សឺសំ និន្ទាន់ នេ នេ $^{(m)}$ សាន្ទ្រិ មដិស្ប្តា នំ ជុំស្នាំ ខេញ្ញាយ ដើ្ច្រិលា ឧស្សិយស្ងុំ មានី មេនិត្ ពន្ធិភា ខុមេណ្ឌំ ការក្សា ខរស្សារន បណ្ដាវន រន៌-ယာယ င်းယံ ည်ချူးမက ည်ချူမကိ ဗင်္ဂနော့

១ ឱ. ម. បណេហ៍តិ ។ ៤ ឧ. ករិត្តា ។ ៣ ឧ. ម. តេ ។

សុគ្គនូមិជា ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

បពិត្ររាជ្ញា: មហាបពិត្រសំគាល់ហេតុនោះដូចម្ដេច ពួកបុរសរបស់ មហាបពិត្រក្នុងដែននេះ ចាប់បានចោះដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ មកថ្វាយ មហាបពិត្រ រួចក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន អ្នកនេះជាចោរ ប្រព្រឹត្តអាក្រក់នឹងព្រះអង្គ ទ្រង់សព្វព្រះហថុខ័យនឹង (ដាក់) អាដ្យាណា ដល់ ចោរនេះ សូមទ្រង់ដាក់អាជ្ញានោះមក ទើបមហាបពិត្រមានបន្ទូលនឹង បុសេទាំង នោះយ៉ាង នេះថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើនទាំង ឡាយ បើដូច្នោះអ្នកទាំង ទ្វាយ ចូរនាំគ្នាចង៍បុរសនេះឲ្យមានដើមដែទៅខាងក្រោយ (ចង៍ស្វាប សេក) ឲ្យភ្ជាប់ដោយខ្សែដ៏មាំ ហើយកោរក្បាលឲ្យរលីងចេញ ហើយ (ត្រវទ្ធង៍) ស្គរជ័យដែលមានសំឡេងឮភ្ជាំង នាំបណ្ដើរជុំវិញសព្វច្ចកសព្វ ផ្លាំបក រួចនាំ ចេញ ទៅតាមទាវខាងត្បូង កាត់ក្បាលគ្រង់ក់ន្ងែងសម្រាប់ ពិឃាដ**ថា**ខាងត្បូងនេគរចុះ បុរស**ទាំ**ង នោះខទ្ទូលព្រះឱ្ងភារ បេសមហា. បពិត្រថា ព្រះករុណាវិសេស ហើយក៏នាំគ្នាចង៍បុរសនោះឲ្យមានដើមដែ ទៅខាងក្រោយ ឲ្យភ្ជាប់ដោយខ្សែដ៏ទាំ កោរក្បាលឲ្យលើងបេញ (ទួង) ស្ពរជ័យដែលមានសំឡេងឲ្យវាំង នាំបណ្ដើរជុំវិញសព្ទច្រកសព្ទផ្លាំបំបែក

បាយាសំរាជញ្ញសុត្ត បោរុបមាកថា

ឧត្តិណេន ន្វារេន និត្តមិត្វា ឧត្តិណាគោ នករស្ប អា-ឃាតាន និសីនាមេឃ្យុំ លភេយ្យ ឧ ទោ សោ ចោយ ចោស្សាគេសុ អាគមេន្ តាវ អាវៈនោ ចោវ. ឃាតា អមុកាស្ទឹ តាមេ វា $^{(\circ)}$ និកមេ វា មិត្តមញ្ ញាត់សាលេចតា យក្ស (តង់ ជុខ្ចុំសិត្តា^(៤) អា-កញ្ចាត់ នុសាហ រិច្បាលចន្ទ សេដ្ឋា ចោយភា សំសំ លក្រហៀ ខោសាង្គេស់ **អនុនេ**ស សារុងស្រែ ខោរ ឃាតា អមុកស្ម៉េ តាមេ វា ជំភមេ វា ម៉ិត្តាបញ្ ္ကြားကို ကေလးကို ကေလး ကေလး အစို့ လို ကော့ မေး-កញ្ញាម៉ត់ អ៩ទោ ធំ វិច្បាលចន្តស្បៅ ចោយភា ស៊ីសំ និន្ទេយ្យន្តិ ។ សោ ហិ នាម រាជ្ញ ចោយ ឧដ្ឋហ្គឺ ឧដ្ឋារិង្គ្រង់ ខេម្ហានេទា ខ លក់ស្ប៊ុន អាតមេន្ត តាវ ភវន្តោ ចោរឃាតា អមុកស្មឹ តាមេ វា និតមេ វា មិត្តមហ្វា ញាតិសាលេហ៍តា យាវាហំ តេសំ ជុខ្ចុំសិត្តា អាតុឡាទីត គឺ បន

១ ឱ. ម. អមុក្ស្មី មេ ភាមេរ៉ា ។ 🖢 ឱ. ឧទ្ទេស្សេត្វា។

បាយាសំរាជញ្ញសូត្រ ពាក្យឧបមាដោយបោរ

រួចនាំចេញទៅតាមទ្វារោងត្បូង ហើយឲ្យចោរនោះអង្គ័យ សម្រាបពិហេដជាខាងត្បូងនៃនគរ ចុះបើចោរនោះ (នឹងអង្វរ) ពួកពេជ្យ-ឃាតថា សូមពួកពេជ្យឃាតដ៏ចំរើន បង្គង់សិន (ព្រោះ) ពួកមិត្រអាមាត្យ នឹងញាតិសោហិត (របស់ខ្ញុំមាន) ក្នុងស្រុកឬនិគមឯណោះ ចាំខ្ញុំផ្លែវ៉ា ដល់ពួកមិត្រអាមាត្យទាំងនោះ ហើយសិមមកវិញ ដូច្នេះតើបានថ្មទេ ឬភព្ទភនាយពេជ្យឃាត (ទាំងនោះ) នឹងចេះតែកាត់ក្បាលចោរ ដែល កំពុងទួញយំ ដោយឥតយោគយល់ ។ បតិត្រព្រះកស្យូបដីចំរើន ចោរ នោះ (នឹងអង្វរ) ពួកគេជ្យឃាតថា សូមពួកគេជ្យឃាតដ៏ចំរើន បង្គន់ឲ្យ សិន (ព្រោះ) ពួកមិត្រអាមាត្យនឹងញាតិសាលោហិត (បេសខ្មែន) ក្នុង ស្រុកឬនិគមឯណោះ ចាំ១ផ្គែញ់ដល់ពួកមិត្រអាមាត្យនោះរួចសិមមកវិញ ដូច្នេះ មិនបានឡើយ តាមដែលពិតនោះ ពួកពេជ្យឃាតនឹងចេះតែ កាត់ក្បាល លោះ ដែលកំពុង ទួញ យំ នោះឲ្យទាល់តែបាន ។ ថ្វាយព្រះ ពរោជតា: អម្បាលយ៉ាង៍លោរនោះជាមនុស្សជាតិដូចគ្នាត្រឡាំងី ម្ដេចគង់ (អង្វរ) ពួកពេជ្យឃាតជាមនុស្សជាតិដូចគ្នាថា សូមពួកនាយពេជ្យឃាត ជីចំរើន បង្គីជីឲ្យសិន (៤៣៖) ពួកមិត្រអាមាត្យនឹងញាតិសាលោហិត (របស់ខ្ញុំមាន) ក្នុងស្រុកប្តនិគមឯណោះ ចាំខ្ញុំទៅផ្លែងដល់ពួកមិត្រអាមាត្យ ទាំងនោះសិនរួចសិមមកវិញ ដូច្នេះមិនបានទៅហើយ ចំណង់បើពួកមិត្រ

សុត្តស្ថិតពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

តេ មិត្តមញ្ ញាត់សាហេហ៍តា ថាណាត់ថាត់ អន់ត្នាស់ គាមេសុ មិន្ទានារី មុសាវានី ខិសុឈា-ស្នា ដាំមាស្នា មានពិសាល្ច អង្គទីសិសិ មាំស្និ-ចំគ្នា មិទ្យន់ដ្ឋី កាយស្ស កេនា បរម្មាណា អចាយំ នុក្ខត វិធិទាត់ និយេ ខុមបញ្ លក់សុក្ខ និយេ-ទាលេស អាគមេន្ត តាវ ភាពន្តា និយេទាលា យាវ មហុ ខាណៈម្នាំ ឯពុឃ្មាំ មន្ទាំ មារេខេត វត្ថិ អត្ត បពេ លេកោ អត្ត សត្តា ជុំបទា-តែកា អត្តសុកាតុខេត្ត នេះ និទា-កោ^(ខ) ៩គ្ឃភ្ជ សេ ខេ បញ្ជា ត្រូវបាន វារុ យោតុ ឥតិប អត្ត ២៣ លោកោ អត្ត សត្តា ឋ្វិបទាត់តា អត្ត សុគាតខុត្តដាជំ គម្មាធំ ដល់ វិទា គោត់ ។

សេ ត្រូវ នេះ នេះ ស្រាន់ ស្រួច សេន្ទិ ពេហ ហេមេរា (១៤៣) មនុះ យោង ស្រួច សេន្ទិ ពេហ ហេមេរា

១ ខ. ម. វិជាកោតិ ។

សុត្តនូបិដិក ទីឃនិកាយ មហាវិត្ត

អាមាត្យញាតិសា លេហិត របស់មហាបពិត្រ សុទ្ធតែជាអ្នកសម្ងាប់សត្វ លួចទ្រព្យគេ ប្រព្រឹត្តខុសក្នុងតាមទាំងឡាយ ខិយាយកុហាត និយាយ តាក្យញុះញង់ និយាយតាក្យត្រគោះ និយាយតាក្យឥតប្រយោជន៍ ចង់ ចានទ្រព្យគេ មានចិត្តគុំគួន មាន សេចក្ដីយល់ ១ ស លុះបែកធ្លាយរាងតាយ បន្ទាប់អំពីសេចក្ដីស្លាប់ ទៅកើតក្នុងកំណើតតិវិញ្ជាន ប្រេត អសុកោយ នរ**ក**ហើយ ធ្វើមេខឡើយ នឹងអង្គីរពួកនាយនិយេបា្លថា សូមពួក នាយនិយេបាលដ៏ចំរើន បង្គឹងឲ្យែសន ចំយើងទាំងទ្បាយទៅក្រាបទូល ដល់ព្រះបា្ធបា្យសភាជញ:ថា លោកដ ទៃមាន ពួកសត្វជាឱ្យបា្តិក: មាន ផលវិបាករបស់កម្មព៌**ងឡាយ ដែ**លសត្វធ្វើល្អធ្វើអាក្រក់មាន ដោយហេតុនេះ ដូចេះបាន ទុកជញ: បេតាមបរិយាយនេះឯង សូម មហាបពិត្រ បែរព្រះយោបល់យល់មកយ៉ាងនេះវិញថា លោកដ ទៃមាន ពួកសត្វជាខ្មប់ពុត្តក:មាន ផលវិបាករបស់កម្មទាំងឡាយ ដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វើតាក្រក់មាន ដោយហេតុនេះ ។

(១៤៣) ព្រះកស្សបដ៏ចំរើន ពោលយ៉ាងនេះ ក៏គួរដែរហើយ ប៉ុន្តែ១ នៅតែមានសេចក្តីយល់ឃើញក្នុងហេតុខ្លុះយ៉ាងនេះថា លោកដ ទៃមិនមាន

បាយាសិរាជិញ្ញសុត្ត កុសលកម្មបឋានិស់សកថា

នត្ត សត្តា ជុំបភាតិ**ភា ន**ត្ត សុ**ភាត**ខុត្តដានំ កម្មាន ដល់ វិទា កោត ។ អត្ថ បន រាជញ្ញា បរិយា-យោ យោន នេ ចរិយាយេន រ) ំយោតិ ឥតិចិ នត្តិ មហ លេកោ នគ្គ សត្តា ជុំមទាត់កា នគ្គ សុ-យោត៌ ឥតិច ឧត្តិ មពេ លេកោ ឧត្តិ សត្តា ដុំមៈ ទាន់កា នេះ សុគាតធុក្កដាន់ គាម្មាន់ ៩៧ វិទា-កោត៌ ។ យជាកម្ម វិយ រាជញ្ញាត់ ។ ឥជ មេ កោ តស្បូច មិត្តាមហ្គុ ញាត់សាលាហំតា ទាណា-តិទាតា ខដាំកែតា អធិញ្ញាធាលា ខដាំកែតា កាមេសុ ទំនានា ខេត្ត មុសាវាធា ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត វាល ខេឌិក្រៃ ឌាស្សាល ខេឌិក្រិស សម្ពុប្បាលស បដាំកែតា អនក់ដ្យាល្យ អត្យាបន្ទទិត្តា សម្មានិដ្ឋី គេ អប់រេធ សមយោធ អាតាជិតា ហោធ្លំ ធុត្តិតា តាឡុកិហា៣ យភាហំ ជាភាមិ នភាពិមេ ឥមមា អាពាជា ជ្រួលិស្ស្រ្តីតំ ត្យា ហំ ឧបសន្ល័ម៌ត្វា ស់វែណៈម៉ា

បាយាសិរាជញ្ញាសូត្រ និយាយអំពីអានិសង្សកុសលកម្មបថ

ពួកសត្វជាឱ្យបាតិក:មិនមាន ផលវិបាករបស់កម្មទាំងឡាយដែលសត្វធ្វើ ល្អធ្វើអាក្រកមិនមានដោយហេតុនេះ ។ ថ្វាយព្រះពររាជញ្ញាះ ចុះបរិយាយ ដែលនាំឲ្យមហាបតិត្រមានសេចក្ដីយល់ឃើញយ៉ាង៍នេះថា លោកដ ៃ មិនមាន ពួកសត្វជា**ខ្**ប់បាតិក:មិនមាន ផលវិបាករបស់កម្មទាំងឡាយ ដែលសត្វធ្វើសុំគ្រោត្រក់មិនមាន ដោយហេតុនេះ ដូច្នេះតែនៅមានប្ដ ទេ 🛪 បញ្ជិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន បរិយាយដែលនាំឲ្យខ្ញុំមានសេចក្ដីយល់ ឃើញយ៉ាង៍នេះថា លោកដ ទៃមិនមាន ពួកសត្វជាឱ្យបុក្ខកៈមិនមាន ផលវិជាការបសកម្មទាំងឡាយ ដែលសត្វធ្វើការត្រក់មិនមាន ដោយ ហេតុនេះ នៅមាន ។ ថ្វាយព្រះពររាជ្ញា: បរិយាយនោះដូចមេច ។ បពិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន ពួកមិត្រអាមាត្យនឹងញាតិសាលេហិត្របស់ៗ ក្នុងលេកនេះ ជាអ្នករៀរចាក់ចុណាតិចាត់ រៀវចាក់អទិន្នាទាន វៀរ លកកមេសុមិច្ឆាយ៖ រៀរយកមុសរវ**េ** វៀរយកបិសុណាវេយ រៀរយក ផុរុសវាថា រៀរចាសម្ពុហ្សាលប: គ្មានអភិជ្ជា គ្មានចិត្តព្យាហ្ទ ជាសមា្ម-ទិដ្ឌិ លុះសម័យ**ភា**ងក្រោយមក *ពួ*កម**ត្រអាមាត្យទាំងនោះ មានអាពាធ** ដល់នូវសេចកិច្ចក្នុ ឈឺចាប់ជាខ្មន់ កាលដែលខ្ញុំដឹងថា ឥឡូវនេះ ពួក មិត្រអាមាត្យពាំង៍នេះ មុខជានឹងមិនស្បើយ បាកអាពាធនេះទេ ១ភ

សុត្តខ្ពស់ជីកេ ទីឃនិតាយស្ស មហាវិគ្នោ

សន្តិ ទោ កោ រានេះ សមណៈត្រាញ្ណា រារ៉-វាធិនោ ស់វិធិជ្ជិនោ យេ គេ ខាណាតិខាតា បដិវិ-ត្រា អឌិញ្ញាធាលា បដិវ៉ាតា កាមេសុ មិញ្ញាស បដិវិ-ត្រា មុសាវានា បដិវ៉ាតា ចិស្ចាវាស្រា បដិវ៉ាតា ដុស្សថា បដ្ឋិត្រា សម្ពីឲ្យហាថា បដ្ឋិត្រា អន-ភិឌ្យាល្វ អត្យុខន្ទទ័ត្ត សមា្ទទឹឌ្គី គេ កាយស្ប កេខា បម្មេរណា សុកតំ សក្ដុំ លោក ំ ឧបបដ្ឋត្តិ ភាព្រោ ទោ ទាណាត់ទាតា បដ់ព្រៃ អនុិញនាលា បដ់វ៉ាតា កាមេសុ ទំញូទាក បដ់វ៉ាតា មុសាវាធា បដ់-វិតោ ចិសុឈា**ក់ថា** ៩ជុំវិតោ ៩រុសកេទា មឌិវិតោ សម្មឲ្យហាទា ជដ្ឋានា អនកដ្យាល្យ អត្យជន្មន៍គ្នា សម្មានិឌ្ឌី ស ខេ នេះសំ តtនំ $^{(9)}$ សមណៈ គ្រាហ្មណៈ នំ សទ្ទំ វេចខំ ភវន្តោ តាយស្ប ភេឌា ចម្មេបណា សុតតំ សក្ត លោក ឧបមជ្ជិស្ស្រិ សចេ ភោ តាយស្បី ដេយ ឧរតិយោ មានន្ទ មន្ទ លោey ៩ឧឧដ្រី**ណៀន (៣೮ នេ មាម**យ៉ មាបេខេណិន

១ និ. គេសម្ព័តំ ។ ម. គេលំ ភវិ**តំ ។**

សុត្តនូចិដិក ទីយនិកាយ មហាវិគ្គ

ចូលទៅរកពួកមិត្រអាមាត្យទាំងនោះ ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា នៃអ្នកដឹ ចំរើន មានសមណ្យាហ្វណ៍ពួកមួយ និយាយយ៉ាងនេះ យល់យ៉ាងនេះ ថា ពួកដនណា រៀវបាក់បាណាតិបាត រៀវបាកអទិន្នាទាន រៀវបាក កាមេ សុមិច្ចា ថា រៀរ ចាកមុសាវាទ រៀវចាក់បិសុណាវាចា រៀវចាក់ផុស-វាថា វៀរចាកសម្ពប្បលាប: មិនមានអភិជ្ឈ មិនមានចិត្តព្យាធា្ទ ជាសេញ-និជ្ជ ពួកជននោះ លុះបែកធ្លាយរាង៍កាយ ខាងមុខអំពីសេចក្តីស្វាប់ តែង ទៅកើតឯឋានសុគតិសួគិទៅលោក (ឥឡូវនេះ) អ្នកដ៏បំរើនទាំងឡាយ សុទ្ធតែជាអ្នកវៀរចាក់ចុះ ណាត់បាត់ វៀវបាកអទិន្នាទាន វៀវបាក់កាមេ-សុមិត្តាថា វៀរបាតមុសាវាទ វៀរបាតមិសុណាវាថា វៀរបាតផុសវាថា វៅ ចោកសម្ហុប្បាលថ: មិនមានអភិជ្ឈា មិនមានចិត្តព្យាធា្ធ ជាសមា្ធិដ្ឋិ ហើយ បើជាពាក្យសមណ្យាញ្ណ៍ដ៍ចំរើនទាំងនោះពិតមែន អ្នកដ៏ចំរើន ទាំងទ្បាយ លុះបែកគ្នាយកងកាយ ទាងមុខអំពីសេចក្តីស្វាប់ មុខជានឹង ទៅកើតឯឋានសុគតិស្ទគិទេវលោកពុំខាន ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើនទាំងទ្បាយ បើអ្នកទាំងទ្យាយបែកធ្លាយ៧ឪកាយ វាងមុខអំពីសេចក្ដីស្លាប់ ទៅកើត ឯឋានសុគតិសួគិ ទេវ លោកមែន អ្នកទាំងទ្បាយគប្បីមកប្រាប់យើងផងថា

បាយាសំរាជញាសុវត្ថិ គូបិក្បុបមាកថា

ត់តំបំ អត្តិ បរោ លោកោ អត្តិ សត្តា និបទាំ តំកា អត្តិ សុគានឧុត្តដានំ គេមានំ ដល់ វិទាកោត អញ្តេ ទោ បន មេ សន្ទាយិកា បន្ទុ យិកា យំ អញ្តេតិ^(ទ) និឌ្នំ យថា សាមំ និឌ្នំ រៀវមេតំ អាំស្បីតីតំ តេ មេ សាធ្ងត់ បនិស្បត្តា នៅ អាតន្តា អាពេចខ្លំ ឧ បន ខ្លុំតំ បហិសាខ្លំ អ-យម្បី ទោ កោ គេស្បូប បរិយាយោ យេន មេ បរិយាយេន រៀំ ហោត់ ឥត់បំ នគ្គិ បរា សោកោ ឧត្តិ សត្តា និបទាត់កា ឧត្តិ សុគានឧុត្តដានំ គេម្បនំ ដល់ វិទាកោត់ ។

๑ ឧ. ម. ភះ ន្តេហ៍ ។ ៤ ឧ. ឧបមាយថិ ឥ ធេកក្ខេ ។ ម. ឧបមាយមិ ធេកក្ខេ ។ ៣ ម. សសីសកំ ។ ៤ ឧ. ម. គេ ។

បាយាសំរាជញ្ញារ្យគ្រ ៣ក្បុងបមាដោយរណ្ដៅលមក

លោកដ ខែមាន ពួកសត្វជានុបឋាតិក:មាន ផលវិបាកបេសកម្មទាំង ឡាយ ដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វើអាក្រក់មាន ដោយ ហេតុនេះ ព្រោះថា អ្នកទាំង ឡាយដ៏ចំរើន ជាបុគ្គលគឺយើងគួរ ជឿ គួរ ខេ្ចលស្លាប់ពាក្យបាន ហេតុ ណា ដែលអ្នកដ៏ចំរើនទាំង ឡាយ បាន ឃើញ ហើយ ហេតុខ្លះនឹង ខុកដូច ជា យើងបាន ឃើញ ដោយ ខុខសិត្តបាន ជា យើងបាន ឃើញ ដោយ ខុខ ឯងដែរ ពួកមិត្រអាមាត្យទាំង នោះ ខេខ្ចល់តប ជា យើងបាន ឃើញ ដោយ ខុខ ឯងដែរ ពួកមិត្រអាមាត្យទាំង នោះ ខេខ្ចល់តប ជា យើងបាន ឃើញ ដោយ ខុខ ឯងដែរ ពួកមិត្រអាមាត្យទាំង នោះ ខេច្ចល់តប ពាក្យខ្ញុំថា ករុណាវិសេស ហើយមិន ឃើញ ត្រឡប់មក ប្រាប់ ទាំងមិន បញ្ជូនបម្រើមក ឡើយ បតិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន បរិយាយ នេះឯង ដែល នាំឲ្យខ្ញុំមានគំនិត យ៉ាងនេះថា លោកដ ខែមិនមាន ពួកសត្វជានុបបាតិកៈ មិន មាន ដោយ ហេតុនេះ ។

សុគ្គស្តូចិដិកេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

ဆွ င်္ဂေနာ့ နား သို့ ရော့ နာ ရန္ကို အ နွေ ရေး វេឌេយាស នេះខេស្ កោ នស្បី ស់អមារ មេខាំ។ មេសិកាហ៍ ភូមិ សុធិម្មជ្ជិត ធិម្មជូមាត់ គេ គេ^(a) សានិង ឧត្តមាំង ឧសា ស់មុខា មាយ ៤៩-ពេស៌កាហ៍ គូ៥ំ សុធិម្មជួំនំ ធិម្មជួយៗំ គេ នុំ រ)។ វេខេយ្យសំ នេះខេស្ កោ តស្ប បុរិសស្ប តាយំ ប្រសាមត្ថិសាយ តិក្ខាត់ ឧព្ទះតំ ឧព្ទះ៩ជាត់ (🕩 នេះ បណ្ដូមត្តិកាយ តិក្ខាត្តំ ឧព្ទជិត ឧព្ទជេយ្យំ តេ ភ្នំ រា^{រំ} វ ខេយ្យកាំ នេះ នេះ គោ នំ បុរិសំ នេ លេខ អត្ត-ញ់ត្នា សុខុមេខ ពុសាខ តិកា្ត់ សុប្បាញ់តំ ការោ-បាត់ តេខា បុំ សំ តេលេខអត្តាំ សា សុខ្មេខ ខុ ណេខ តិត្តុតុំ សុហ្សាសត់ គេប្រៀ្ត តុំ ស់ វេធយា្ស

ម ឧ. ម. តេ ។ ៤ ឧ. ម. សុព្វផ្គុំពំ ឧក្ស្ត្រជាតិ ។ ៣ ឧ. ម. តេ តស្ស បុរិសស្ស ។

សុត្តតូលិជិក ទីយនិកាយ មហាវគ្គ

ហើយនាំគ្នាពេស្រង់បុរសនោះពីរណ្ដេលមកនោះមក ឯមហាបពិត្រ ក៏មានព្រះគ្នា៍វនឹងរាជបុរសទាំង៍នោះយ៉ាង៍នេះថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ដូច្នោះ ចូរអ្នកទាំងទ្យាយ យកចម្រៀកចុស្ស៊ី មកកោសកៀលោមកអពី ពិត្រថា ករុណាវិសេស ហើយក៏យកចម្រៀកបុស្សឹមកកោសកៀរលាមក អពីកាយបុរស ទោះឲ្យស្ថាត ខេីបមហាបពិត្រមានព្រះបន្ទូល នឹងរាជ-បុរសទាំងនោះយ៉ាងនេះទៀតថា មាលអ្នកដ៏ចំរើន បើដូច្រេះ ចូរអ្នកទាំង ទ្យាយយកដីស្អិតពណ៌លឿងមកដុះលាងកាយបុរសនោះអស់បីដង បុរសទាំងនោះ ទទួលព្រះឱ្យស្របសមហាមពិត្រថា ករុណាវិសេស ហើយ ក៏យកដីស្ថិតពណ៌លឿង មកដុះលាងកាយបុរសនោះអស់បីដក មហា-បតិត្រមានព្រះបន្ទូលនឹងរាជបុរសទាំងនោះយ៉ាងនេះទៀតថា ម្នាលអ្នកដឹ ចំរើន បើដុំ (ចាះ ចូរអ្នកទាំងឡាយយកប្រេង លាបបុសេ នោះ ហើយយក គ្រឿងលំអត់ដ៏ម៉ដ្ឋទៅភាតឲ្យស្អាតល្អស់បីដង រាជបុរសទាំងនោះក៏បាន យកប្រេង៍មកលាបបុរសនោះ ហើយយកគ្រឿងលំអិតដ៏ម៉ដ្ឋទៅខាត់ឲ្យ ស្អ្នតស្អាស់ប៊ីដង៍ មហាបពិទ្រត្រាស់ទៅទី ដែរជបុរសទាំង៍នោះយ៉ាង៍នេះ

បាយាសិរាជញ្ញស់ត្តំ គូថក្លុបមាកថា

តេជេហ៍ កោ តស្ប ពុរសស្ប គេសមស្ប៍ គេបេប្រាត៌ នេ តស្ប ពុរសស្ប គេសមស្ប៍ គេប្បេហ្សំ គំ $^{(0)}$ ត្ស ស្នេល្យ ខេត្ត (p) ឧសា តំណមា ឧសមា សំ មាលំ មហត្សញ្ លែបធំ មហត្សាធំ ខ វត្ថាធំ នុប-ហរដាត់ គេ តស្ប បុរិសស្ប មហក្សញ្ មាលំ មហក្សញ្ វិលេខជំ មហក្ឃជំ ខ វគ្គាធ៌ ឧុខហៈយេវ៉ ta ခွံ ညို ဂုံဒေယျက် taso ta နှင့်ကို ទាសានំ អាពេរមត្យ មញ្ជ ភាមក្ខណៈនិ ឧបដ្ឋមេ-ឋាតិ តេ តំ បុរិសំ ខា**សាជំ** អាពេចេត្ត ចញ្ច កាមកុណាធំ ឧ្មដ្ឋមេប្បាំ គំ គាំ មញ្សំ រាជញ អច្ច នុស្ស បុរិសស្ស សុន្តាតស្ប^(m) សុរិលិត្តស្ប តាប្បីនយោសមស្បីស្បី មាត់ខ្លួនហ្វេងប្រ_{ាំ)} នូយ នៅន្ទាសនស្បានប្រកាសនៅកេត្តស្បានប្រាំ មានដ ណេហ៍ សមច្បិតស្ប សមន្តិក្ខុតស្ប ចរិនាយមា-ឧស្ស បុននៅ តម្មី ក្នុងក្ងុខេ ជំម្មជំនុកាម្យតា

១ ឱ. ម. គេ ត្វំ ។ ៤ ឱ. ម. គេសហិ ភោ ។ ៣ សុសហាតស្សតិចិ បាហេ ។ ៤ ឱ. ម. អាមុទ្ធមណ្ឌរណស្ស្ ។

បាយាសំរាជិញសូត្រ ពាក្យឧបមាដោយរណ្ដៅលាមក

ឋា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន បើដូច្នោះ ចូរអ្នកទាំងទ្បាយ កាត់សក់នឹងពុកមាត់ វបស់បុរស នោះ ចេញ រាជបុរស ទាំង នោះ ក៏បានកាត់សក់នឹងពុកមាត់ របស់បុរសនោះ មហាបពិត្រត្រាស់យ៉ាង៍នេះថា បើដូច្នេះ ចូរអ្នកទាំង៍ ទ្បាយ យកផ្កាកម្រង់ថ្ងៃប្រើន គ្រឿងលាបទាន់ថ្ងៃច្រើន នឹងសំពត តាំឥឡាយមានថ្ងៃច្រើន ដៅប្រគល់ឲ្យបុរសនោះចុះ រាជបុរសតាំងនោះ បានយកជាកម្រដ្ឋមានថ្ងៃ ច្រើន គ្រឿងលាបមានថ្ងៃ ច្រើន នឹងសំពត់ទាំង ទ្យាយ មានថ្ងៃច្រើន ទៅប្រគល់ឲ្យបុរសនោះ មហាបពិត្រត្រាស់ ទៅនឹងកដ្ឋស្រត់ង៍នោះយ៉ាងីនេះថា ម្នាលអ្នកទាំងឡាយដ៏ចំរើន បើ ដុំបោះ ចូរដូតទាំងឡាយ ឲ្យបុរសនោះឡើងទៅលើជ្រាសាទ ហើយ ហត់ ខែងនូវកាមគុណទាំង ៥ ចុះ ឯកដបុរសទាំងនោះ ក៏ឲ្យបុរសនោះ ឡើងទៅលើប្រាសាទ ហើយថាត់ខែងនូវតាមគុណទាំង៥ បញ្ជិត្តកដ្ឋញ: ចុះមហាបពិត្រ សំគាល់ហេតុនោះថាដូចម្ដេច កាលបើបុរសនោះបានង៏គ ទឹកស្អាត ហើយលាបកាយស្រួលមូល កាត់សក់ កោរពុកមាត់ ស្រេច ហើយ ពាក់គ្រឿងប្រដាប់កែវមណី ស្ងៀកសំពត់ពណ៌ស ស្រេចហើយ ឡើង ទៅលើប្រាសាទដ៏ប្រសើរ ឲ្យគេបំរើឲ្យគ្រែតស្គប់ស្គល់ ដោយតាម-គុណតំង៩ ហើយ តើវានៅតែមានសេចក្ដីប្រាប់ានឹងមុជចុះទៅក្នុងរណ្ដៅ

តុត្ត្រុត្តចិងកេ ទីឃតិកាយសុទ្ធ មហាវិគ្គោ

អស្សាធិ ។ នោ ព័ឌ៌ កោ តស្បីប ។ គំ តាំស្បី ហេ តុ ។ អសុខ៌ កោ តស្បូប កូ៩កាូ ទោ អសុខ៌ ខេវ អសុ-ចំសង្ខាតោ ច ជុក្សា ច ជុក្សសង្ខាតោ ច ជេក្សា ខ ដេក្ខុសផ្លាតោ ខ ខដិតា្យាល ខ ខដិតា្យសផ្លាំ តោ ចាត់ ។ រៀវមេវៈ ទោ ១៩៣ មនុស្សា នេងខំ អសុខិ ខេដ អសុខិសន្ធាតា ខ ឧក្ភព្ធ ខ ឧក្ភ. សង្ខាតា ខ ជេក្សា ខ ជេក្សសង្ខាតា ខ ខជិត្តហា ខ មដ៌គា្ធបស់ខ្លាំតា ខ យោជនសត់ ទោ រាជញ្ញ មនុស្សតន្តោ នេះ៤ ឧញ្ហាត់ គាំ បន តេ មិត្តា-មទ្វា ញាត់សាលោហ៍តា ខាណាត់ខាតា ១៩វែតា អឌិន្ឌានានា បដ់វ៉ាតា កាមេសុ ម៉ិញ្ញាស្រា បដ់វ៉ៃ-តោ មុសាវាធា បដិវិទោ បិសុណាវាថា បដិវិទោ ដុស្សថា ឧដ្ឋាភា សម្ពីត្បិសាខា ឧដ្ឋាភា អន-ភិជ្ជាល្ង អព្យព្ធខិត្តា សញ្ជធិដ្ឋី ភាយស្ប ក្រេខា

សុត្តតូចិជិត ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

លាមកនោះទៀតឬ ។ បញ្ជិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន មិនត្រូវការប្រាជ្ញា ទៀតទេ ។ ចុះដំណើរនោះ តើក្រោះហេតុដូចម្ដេច ។ បពិត្រព្រះសស្សប ដ៏ចំរើន (ក្រោះ) រណៅ ហមកមិនជាទីពេញភិត្ត ជាបេសមិនស្អាតផង មាខក្ខិនសួយផង៍ ជាចំណែកនៃបេស ជាចំណែកនៃរបស់មិនស្អាតផង មានក្នុនស្វយផង ជាបេសគួរធុញទ្រាន់ផង ជាចំណែកនៃបេសគួរធុញ គ្រាន់ផង ជារបស់គួររខ្លើមរដើមផង ជាចំណែកនៃ បស់គួរខ្លើមរដើមផង ។ ថ្វាយព្រះពរកជញ្ញ: មនុស្សទាំងទ្បាយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ គឺជាបុគ្គល ជា ចំណែកនៃបុគ្គលមិនស្អាតផង មានកូនសួយផង មិនស្អាតផង ជាចំណែកនៃបុគ្គលមានក្និនសួយផង គួរព្ញាទ្រាន់ផង ជាចំណែកនៃ ឋគ្គលគ្គធ្មេញទ្រានផង គួរខ្លើម អើមផង ជាចំណែកនៃបុគ្គលគួរខ្លើម អើម នៃ ទេវតា ទាំង ទ្យាយ បរាិត្ររាជញ : ក្និនមនុស្ស ធុំអាក្រក់ថ្មាយ ញាតិសាលេហិតមេសមហាបពិត្រ ជាអ្នករៀបោកបាណាតិបាត វៀប **ហ**កអទិន្នាគាន រៀលេកកាមេសុមិញ្ញល រៀលេកមុសាវាទ វៀវ ចាក់បស់ណាក់ថា រៀវចាក់ផុសក់ថា រៀវចាក់សម្ពីប្បាលប់ មិន មានអភិជ្ជា មិនមានចិត្តព្យុល្ទ ជាសម្មាទិដ្ឋិ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ

កាយាសំរាជពាសុត្ត បាណាតិបាតាទំវិរមណាយា

បម្មេះណា សុកតំ សក្ត់ លោកំ ឧបបញ្ គេ អាក្តា អាហេខេស្សត្តិ ឥត់ខំ អត្តិ បហ ហេកោ អត្តិ សត្តា ជុំបទាត់កា អត្តិ សុកតេធុក្កដាន់ កម្មានំ ដល់ ទៃកោត់ ឥម៌ជាចំ ទោ គេ រាជិញ បរិយា-យេន ឃំ ហោតុ ឥត់ខំ អត្តិ បហ ហេកោ អត្តិ សត្តា ជុំបទាត់កា អត្តិ សុកតេធុក្កដាន់ កម្មានំ ដល់ ទៃកោត់ ។

បាយាសិរាជញ្ញាសូរត្រ និយាយអំពីការវៀបោកកម្មមានបាណាតិបានជាដើម

ទាងមុខអំពីសេចក្តីស្ងាប់ បានទៅកើតឯបានសុគតិសួគិ ខេរិលោក ហើយ នឹងមកព្រប់ថា ហេកដ ខែមាន ពួកសត្វជា «បេបុតិក:មាន ផលវិបុក របស់កម្មទាំងឡាយ ដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វើកាក្រក់មាន ដោយ ហេតុ នេះ ដូចម្តេចបាន « រាដញា: បើតាមបរិយាយ នេះឯង សូមមហាបពិត្រ បែរព្រះ យោបល់យល់មកយ៉ាង នេះវិញថា លោកដ ខែមាន ពួកសត្វជា «បេបុតិក:មាន ផលវិបុកបេស់កម្មទាំងឡាយ ដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វើអាក្រក់ មាន ដោយ ហេតុ នេះ ។

(១៤៩) ព្រះកប្បជីខំរ៉េន ពោលយ៉ាងនេះ ក៏ទូរដែរហើយ ប៉ុន្តែ
ខ្ញុំ នៅតែមានសេចក្តីយល់ឃើញ ក្នុងហេតុនុះយ៉ាងនេះថា លោកដទៃមិន
មាន ពួកសត្វជាខ្លប់បាត់ក:មិនមាន ផលវិជ្ជាក់បេស់កម្មទាំងឲ្យយ ដែល
សត្វធ្វើល្អធ្វើអាក្រក់មិនមាន ដោយហេតុនេះ ។ ថ្វាយព្រះពររាជញ្ញា: ចុះ
បរិយាយនៅមានទៀតឬ ។ បេ ។ បពិត្រព្រះកស្សបដ៏ខំរើន បរិយាយនៅ
មានទៀត ។ បេ ។ ថ្វាយព្រះពររាជញ្ញា: ចុះបរិយាយនោះតើដូចម្ដេច ។
បពិត្រព្រះកស្សបដ៏ខំរើន ពួកមិត្រ អាមាត្យ នឹងញាតិសាលោហិត
បេសខ្ញុំក្នុងលោកនេះ ជាអ្នករៀវបាក់បាណាតំជាត់ វៀវបាក់អំន្ទាទាន
វៀវបាក់កាមេសុមិញ្ហារ វៀវបាក់មុសវាទ វៀវបាក់សុកមេយមដូហ្វៈ
មានដ្ឋាន: លុះសម័យខាងក្រោយមក ពួកមិត្រអាមាត្យជាដើមនោះ

សុត្តតូមិដីកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

ឧុត្តិសា តាឡុកិហ្សា យនាហំ ជានាមិ ននានិមេ ឥម្សា ភាពភា ជ្រួល់ស្ស្រ្តីតំ ត្យាលំ ឧបសន្ថម៌ត្វា រាំជ្រង្គ សន្ទំ ទោ កោ រាគេ សមណៈក្រាញ្ណា រាំកនិយោ រាំន្ទឹញ យេ គេ មាណាទិមាតា បដ់វិតោ អនិញ្ញានាណ បដ់វិតោ ការមេសុ មិញ្ញាភា បឌិក្ខា មុសាក្យ បឌ្សិ្ធ ស្កាមេយេនផ្លូវមា-ឧដ្ឋានា ជឌុំវិតោ តេ កាយស្ប កេខា បម្មេប្ណា សុតតំ សក្តំ លោក ខ្មមជួន្តិ នេវាជំ តាវត្តីសាជំ សហពុត្តិ ស ្តេ ទោសាត់ទាតា បដិវិតោ អនិញ្ញានានា បដ់វិតោ កាមេសុ ម៉ិញ្ញាពា បដ់វិតោ មុសាវានា បដ់វ៉ាតា សុរាមោយមដ្ឋហ្បមានដ្ឋាល បដ់-វិតោ ស ខេ តេសំ កាត់ សមណៈ ព្រាហ្មណៈ ស់ ថ្នំ វេចឧំ ភាវន្តោ ភាយស្បៈគេខា ចរម្មាណា សុគត់ សក្ត លោក នុយជ្ជិស្សត្ថិ នេវាជំ តាវត្តិសាជំ សហព្យុតំ ស ខេ ទោ កោ^(a) តាយស្បុ គេខា បម្មេបណា សុគត់

១ ឌ្. ម. ស្បើក្រ ។

សុត្តតូចិដក ទីយនិកាយ មហាវគ្គ

មានអាតាធ ដល់នូវសេចក្តីខុត្ត ឈឺចាប់ជាខម្មន់ កាលបើ១ដឹងថា ឥឲ្យវ នេះ ពួកមិត្រអាមាត្យទាំង៍នេះ មុ១ជាមិនសះស្បើយ তាកអាពាធនេះ ទេ ទំភិច្ចលទៅរកញ្ចុកមិត្រអាមាត្យទាំងនោះ ហើយនិយាយយ៉ាងនេះ ឋា នៃអ្នកដ៏ចំរើនទាំងីឡាយ មានសមណ្យាហ្មណ៍ពួកមួយ និយាយ យ៉ាងខេះ យល់ឃើញយ៉ាងខេះថា គួកជនណា ជាផ្នុកវៀវចាក ရာណាតិពុត វៀវတកអទិន្នាទាន វៀវတកកមេសុមិក្ខាលា វៀវ ញកម្មសាវា**៖** វៀវលកសុរាមេយេមជួប្បមា**ខ**ដ្ឋាន: លុះពួកជនទាំង៍ នោះបែកគ្នាយរាជកាយ វាងីមុខអំពីសេចក្តីស្លាប់ តែង ទៅកើតឯឋាន សុគតិសួគិទៅលោក ជាមួយនឹងពួកទៅតាជាន់តាវត្តិង្ស (ឥឡូវនេះ) អ្នកដ៏ចំរើនទំងឺឡាយសោត ជាអ្នកវៀវភាក់ចុណាតិចុត វៀវភាក អទិន្នាទាន វៀវបាកកាមេសុមិញ្ហាវ វៀវបាកមុសាវាទ វៀវបាកសុវាមេ-រយមដ្ឋប្បមាទដ្ឋាន: ហើយ បើជាពាក្យបេសសមណ្យាញណ៍ទាំង នោះ ពិតមែន អ្នកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ លុះបែកធ្លាយពង៌កាយខាងមុខអំពីសេច ក្តីស្វាប់ គង់នឹង ទៅកើតឯឋានសុគតិសុគ៌ ទៅលោក ជាមួយនឹងពួក ទៅតាជាន់តាវត្តិង៍ព្រុំខាន នៃអ្នកដ៏ចំរើនទាំងីទ្យាយ បើអ្នកទាំទ្យាយ បែកធ្វាយរាងតោយ វាន៍មុខអំពីសេចក្តីស្ងាប់ បានទៅកើតឯឋានសុគត់

បាយាសំរាជត្រាសុត្ត ទេវានំ តារិត្តិសាន់ អាយុហ្មមា ណំ

សក្ត់ លោក នុបបដ្ដេយ្យថ ខេក់ខំ តាវត្តិសាខំ
សហព្យត់ យេឧ មេ អាកន្តា អាហេខេយ្យថ នគំបំ
អត្តិ បេហ លោក អត្តិ សត្តា និបទតិកា អត្តិ
សុកតនុក្កដាខំ កម្មាខំ ដល់ វិទាកោត់ ក់ប្តេញ ទោ
បឧ មេ សន្ធាយិកា បច្ចុយិកា យំ ក់ប្តេត់ និឌ្នំ
យថា សាមំ ខំខ្លំ រ៉ាម្មតំ ក់ស្បូត់តំ តេ មេ សាធ្ងត់
បនិស្បត្តា នៅ អាកន្តា អាហេខេត្តិ ឧ បឧ ន្ធត់
បសិស្បត្តិ មេបញ្ជី ទោ កេ (៣) កស្បូប បាយបេហ
យេឧ មេ បាយបេខ រ៉ាំ ហោត់ ន់តំបំ ឧត្តិ បហ
លោក ឧត្តិ សត្តា និបទតិកា ឧត្តិ សុកតនុក្តាដាខំ កម្មាខំ ដល់ វិទាកោត់ ។

ຈ ຈີ. អយម្ប៊ី ទោ ។ ម. អៈបំប៊ី ទោ កោ ។ ៤ ຈີ. តំយេវេត្ថ ។ ๓ ຈີ. យំ ទោ រាជិញ ។

ាយាសិរាជញ្ហាសូត្រ ច្រមាណនៃអាយុរបស់ទេវតាជាន់តាវត្តិង្ស

សុគ៌ទៅលោក ជាមួយនង៍ពួកទៅតាជាន់តាវត្តិង្សីមែន អ្នកទាំងឡាយ ត្រមែកប្រាបយើងផងថា លោកដទៃមាន ពួកសត្វជា 🛭 បប្បតិក:មាន ផលវិទ្យាករបស់កម្មទាំងឡាយ ដែលសត្វធ្វើល្អធ្វើភាក្រក់មាន ដោយហេតុ នេះ ព្រោះថាអ្នកទាំងឡាយដ៏ចំរ៉េន ជាបុគ្គលដែលយើងគួរជឿ យើងគួរ ទទួលស្ដាប់ពាក្យបាន ហេតុណាដែលអ្នកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ បានឃើញ ហើយ ហេតុនុះនឹងទុកដូចជាយេងបានឃេញដោយខ្លួនឯងដែរ ពួកមត្រ អាមាត្យទាំងនោះ ទទួលភាក្យបេស១ំថា កុរុណាវិសេស ហើយមិន យើញមកទ្រាប់សោះ ទាំងមិនបញ្ជូនបម្រើមកឡើយ បតិត្រព្រះកស្សប ដ៏ចំរើន បរិយាយនេះឯង ដែលនាំឲ្យ១ំមានគំនិតយ៉ាង៍នេះថា លោក ដ ទៃមិនមាន ពុកសត្វជាខ្មប់បាតិក:មិនមាន ផលវិបាករបស់កម្មទាំង ទ្យាយ ដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វើអាក្រកមនមាន ដោយហេតុនេះ

(១៤៦) ថ្វាយព្រះពររាជញា: បើដូច្នោះ អាត្មាភាពនឹងត្រឡប់
សូរមហាបពិត្រក្នុងបរិយាយនេះវិញ ប្រស្នានេះពេញព្រះហច្ច័យមហា.
បពិត្រយ៉ាងណា សូមមហាបពិត្រព្យករប្រស្នានោះយ៉ាងនោះចុះ បពិត្រ
រាជពា:១០០ឆ្នាំរបស់មនុស្សត្រូវជា ១ យប់ ១ ថ្ងៃរបស់ ទេវតាជាន់តាវត្តិ្ជ្

សុត្តតូបិជិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

តាយ ក្ដេយា នឹស ក្ដេយោ មាសោ តេខ មាសេខ ខ្វានសមាសិយោ សំវុទ្យា គេន សំវុទ្ធនេ និត្វ វស្សសហស្សំ ខេវាជំ តាវត្តីសាជំ អយុប្បទាល់ យេ នេះ ម៉ូត្តាមប្តា ញាតិសាលោហ៍តា ថាណាតិថាតា បដ់វ៉ាតា អនិញ្ញាធាល បដ់វ៉ាតា កាមេសុ មិទ្ធាថារា បដ់វិតោ មុសាវាធា បដ់វិតោ សុ១មេយេមជួញ្មា-ឧដ្ឋានា មដ្ឋាតា^(a) កាយស្បៈគេព មម្មេរណា សុគត សក្តុំ លោក ំ ឧបមញ្ញា នេវាជំ តាវត្ថីសាជំ សហពុត្រ ស ខេ ខេ នេសំ **រ**ាំ ភាំស្ទ្រិ យាវ មយំ ខ្វេ ក តីណាំ វា រត្តខ្លុំវា ឧំព្ទេហ៌ បញ្ចេហ៍ កាមកុណេហ៍ សមព្វិតា សមខ្ញុំគ្គា ប្រិច្ជាប្រម អថ មយំ ខាយាអូមា រដ្ឋាមា ឧយ មារេខេណិត ឥត់បំ អត្ត បព្រ លោ តោ អត្ត សត្តា ជុំបចាត់តា អត្តិ សុគាតខុត្តដាជំ គម្មាជំ ដល់ វិទា គោត់ មត្ត នេះ មាននា មារេខេញ្ជំ មុខ្លុំ

ទ 💈 ម. បដិវិរតា គេ ។

សុគ្គស្ថិដិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

រាប់រាត្រីនោះជាន ៣០ រាត្រី ត្រូវជា ១ ខែ រាប់ ខែនោះបាន ១៤ ខែ ជា ១ ឆ្នាំ រាប់ឆ្នាំ នោះបានមួយពាន់ឆ្នាំ ទិព្យ ជាប្រមាណ នៃអាយុបេស់ពួក ទៅតាជាន់តាត្តិង៍ស្រុកមត្រអាមាត្យ នឹងញាតិសាលោហិតណា អ្នកបានរៀវចាក់បាណាតំបាត់ រៀវចាក់អធិន្នាទាន រៀវចាក់កាមេសុ ៅ្រហកមុសាវាទ វៀរចាកសុរាមេរយមដ្ឋប្បមាទដ្ឋាន:ហើយ លុះថែតធ្លាយរាងតាយខាងមុខអំពីសេចក្តីស្លាប់ បានទៅកើតឯឋានសុគតិ ទៅលោក ជាមួយ**នំ**ង៍ពួកទៅតាជាន់តារត្តិង៏ទ្រ ចុះបើពួកមិត្រ អាមាត្យទាំងនោះ មានគំនិតយ៉ាងនេះថា ចាំយើងទាំងឡាយឲ្យគេបម្រើឲ្យ វគ្គតសុបស្តល់ ដោយកមគុណ ទាំង ៥ ជាទិព្យុអស់យប់នឹងថ្ងៃពីរឬបីសិន រួចសិម យើង កៅ ជ្រាប់ដល់ព្រះជាទជា យាសិជវាគ្នា:ថា លោកដ ទៃមាន ពុកសត្វជានុបបាតិក:មាន ផលវិបាករបស់កម្មគំង៍ទ្បាយ ដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វើអាក្រក់មាន ដោយហេតុនេះ ចុះពួកមិត្រអាមាត្យជាដើមនោះ គប្បីមក

បាយាសំរាជិញសុត្ត ដិច្ចស្ចុមមាកថា

បរោ លោកោ អត្ត សត្តា ជុំបទាត់កា អត្ត សុគាត-ឧុក្គុដាន តម្មាន ៥៧ ហោកភា ។ ពោ ហិន កោ តសុប្រ អប់ ហិ បយំ កោ តស្ប្រ ចំកោល**ភាតា**ចំ^(១) ភាវយុទ្រ កោ ២ នេះ កាតា តាស្ស្រស្ស អាពេចនេះ អត្ត ខេក តាវត្តិសាន ក រាំជ័យលេត្តា នេក តាវត្តិសេត៌ ក ន មេឃំ កោ តោ តាស្បូបស្បុ សខ្លួយាម អត្ថិ ខេវា តាវត្តិសាតិ ក រាជ្រុស លេខ ខេត្ត ខាវឌ្គីសាគ៌ ក ។ សេយ្យថា ចំ ភជញ្ញា ជំទូ ន្គោ ខ្មុំ សេ (២) ន ខស្មេ្មយ្យ កណ្ដេញ ខ្មែរ ខាង ខាង ប្រាប្រាប្រាក្សា ខ្មែរ ខាង រូទានិ ន មស្មេយ្យ មិតកានិ រួមានិ ន មស្សេយ្យ លោសិតកាន់ រួមានិ ន មស្សេឃ្យ មញ្ជេឌ្គ $\hat{\mathbf{a}}^{(m)}$ ្រួខានិ ន បង្សេញ សមរិសមំ $\mathfrak{s}$ $\mathfrak{s}$ ឧច្ខម្មែល មេ វាមូ មុខ៣៦ ខុស្គំ ២សាស្យាត្ 🤊 ឱ. ប៊ុរង្កាលកភាប៊ ។ ម. ប៉ុរំ កាលំ កតាប៊ ។ 🖢 🧣 បុរិសោ យោ ។ ត ៖ មញ្ជិដ្ឋិកានិ ។ ៤ ៖ សារក្សុបានិ ។

ជាយាសិរាជញ្ញាស្តូត្រ ជាក្យួនបមាដោយបុគ្គលទ្ធាក់អំពីកំណើភ

ទូលមហាបពិត្រថា លោកដទៃមាន ពួកសត្វជាឱ្យបាតិក មាន ផល វិទាក់បេសកម្មទាំងទ្បាយ ដែលសត្វធ្វើល្អធ្វើអាក្រក់មាន ដោយ ហេតុនេះ តេទាន់ថ្មទេ ។ បញ្ជិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន មកប្រាប់មិន ទាន់ ខេ បតិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន បានដាមកប្រាប់មិនទាន់ គ្រោះ ឋា ១មុខជានឹងស្លាប់ជាត់**៧**មុន យូវណាស់ហើយ ចុះអ្នកណាមក ប្រាប់ដំណឹងនេះ ដល់ព្រះកស្សបដ៏ចំរើនថា ពួក ទៅតាជាន់តាវត្តិង្យមាន ឬថាពួក ទៅតាជាន់តាត្រឹង្យ មានអេយុ ដែ យ៉ាងនេះ យើងមិនទាន់ ដៀត្រះកស្សបដ៏ចំរើនថា ពួកទៅតាជាន់តាវត្តិង្សីមាន ឬថា ពួកទៅ-តាជាន់តាវត្តិង្ស មានអាយុវែង យ៉ាងនេះទេ ។ ថ្វាយព្រះពរ រាជតា: ប្រៀបដូចជាបុរសទាក់អំពីកំណើត មិនដែលឃើញរូបឡៅ ឬ ស មិនដែលឃើញរូបដែលមានសម្បារទៀវ មិនដែលឃើញរូបមាន សម្បីស្រៀង មិនដែល ឃើញរូបមានសម្បីក្រេហម មិនដែល ឃើញរូប មានសម្បីហេទីព្រៃ មិនដែលឃើញបេស់ស្មើនឹងមិនស្មើ មិនដែល ឃើញរូបផ្កាយទាំងទ្បាយ មិនដែលឃើញគ្រះចន្ត្រ នឹងព្រះអាទិត្យទេ មនុស្សភាក់នោះមុខជានឹងនិយាយយ៉ាងីនេះថា ប្រទៅប្សគាន េះ បុគ្គល

សុត្តស្នាំវិតេ ទីឃានិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

រួទាន នគ្គ កាលសុត្តាន់ រួទាន់ ឧស្សារី នគ្គ និបតា. ជំរុខាធិ ជត្ត ធីលតាធំ រួខាធំ ឧស្សារ៉ី ជត្ត ចិត្តកាធិ រួទាន់ នត្ត ប៉ុត្តាន់ រួទាន់ ឧស្សារ៉ី នត្ត លោហិត-កាន់ រុមាន នគ្ន លោហតានានំ រុមាន ឧស្សា នគ្ **ឧ** លើក្នុង ខ្លួន ខេត្ត ខ លើក្នុង ខ្លួន ខេត្ត ខ្លែង ខេត្ត ខេត ខេត្ត ខេត នត្ត សមាសម នត្ត សមាសមស្ប ឧស្សា នត្ត តារកាន់ រួចនិ ឧត្ត តារកាន់ រួចនំ ឧស្ស័ ឧត្តិ ឧទ្ទឹងស្នំលា ខន្ទី ឧទ្ទឹងស្នាលាខូ ឧស្សា អសាមេឌូ ច ជាសាទ អហមេត ជ បសុក្ខ តុស្មា តំ ជត្តិ សម្មា ខ្ ទោ កោ រាជញា វឌមានោ វឌេយ្យាត់ ។ នោ ហ៊ុនំ កោ តស្បេ អត្ថ តណ្ឌសុត្តាធំ រួចាធំ អត្ថ យស្រី នៃស្សារ មន្តិ និសភានិ រួមាន អង្គ ព្យុស្សន វិស្សន ឧទ្ស័រ ៤ នេ ៤ អង្គ សមាសម អត្ត សមាសមស្ប ឧស្សា អត្តិ តារកាន់ ទ្រាន់ អត្ត តាកោន់ ទ្រាន់ ឧស្សរី អន្តំ ឧទ្ទឹងសាំឈា អន្តំ ឧទ្ទឹងសាំឈន្ ឧស្សារី

សុត្តតូបិជា ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

អ្នក ឃើញរូបទៀ ឬ សគ្មានទេ រូបទៀវគ្មានទេ បុគ្គលអ្នកឃើញរូប មានសម្បីរទៀវគ្មាន េះ ប្រសម្បីរលឿងគ្មាន េះ បុគ្គលអ្នកឃើញរូប សត្យរលឿងមានខេ លែសតាំង្រែលគមានខេ ជំងួលគឺមក្រោយវិលភាព ម្រែលគ្មាន េះ រំពីភាគីលេខ្ពស់ មិនេះ ជង្គីហាមមក្រេញ រំពីភាគិរិះ ហង្សពុទ្ធនានទេ របស់ស្មើនឹងមិនស្មើតានទេ បុគ្គលអ្នកឃើញរបស ស្មើនដ៏មិនស្មើតានទេ រូបផ្កាយគានទេ បុគលអកឃើញរូបផ្កាយគានទេ ព្រះចន្ទនឹងព្រះអាទិត្យគ្មានទេ បុគ្គលអ្នកឃើញនូវព្រះចន្ទ នឹងព្រះអា-ទត្សគាន ទេ អាត្មាអញមនស្គាល់បេសនុះ អាត្មាអញមន ឃើញរបស់នុះ ហេតុដូច្នេះ បេសនោះគ្មាន េ បញ្ជិត្តកដ្ឋា:ដ៏ចំរើន កាលបើ មនុស្សទាក់អពិកំណើតនិយាយ (យ៉ាងនោះ) ឈ្មោះថា និយាយត្រ ជីខេ ភ ជយ្ឌេម្រះមស្ថិតក្នុន គួនម្សាខេ (យោះ) ដែរទៀ ជិ ស មាន បុគ្គលអ្នក ឃើញរូប ឬ ស មាន រូប ទៀវមាន បុគ្គលអ្នក ឃើញរូបទៀវមាន ។ បេ ។ បេសស្មើនឹងមិនស្មើមាន បុគ្គលអ្នក ឃើញបេសស្មើនឹងមិនស្មើមាន រូបជាយមាន បុគ្គលអ្នក ឃើញរូបជាយ មាន ព្រះបន្តព្រះអាទិត្យមាន បុគ្គលដ្ឋកឃើញព្រះបន្តព្រះអាទិត្យមាន

បាយាសិរាជិញ្ញាសុត្តំ សីលវឌ្គសមណ្យាហ្មណៈក្រា

មហ ទេខំ ឧ ជា ទេខំ មហ ទេខំ ឧ ខស្សា ខំ គុស្មា ត ឧត្តិត ឧ ហ សោ កោ កាសុប្រ សម្មា ជនមានោ រុខេយ្យិស្ទ រត្សុធា, សេ ស្ថិ បញ្ជាំ ជជំនិតខាស គ ឃើ បដិកាសិយមេនំ^(១) ៧វិវ ខេសិ កោ ប ខេនំ^(២) កោ តោ តស្ប្រស្ប អារោចេត់ អត្ថិ នេង តាវត្តឹសាត់ ង ស្^{រំ} ឌីឃាយុកា នេក តាវត្តីសាត៌ ក ឧមយំ កោតោ តាស់ប្រសុក្រ សន្ទហាម អត្ថា នេក តាវត្តិសាត៌ ក រាំ ឌីមាយុគា នេក តាវត្តភាត់ ក ន ទោ ក៩៣ $\mathfrak{d}^{\mathfrak{f}}$ មពេ $\mathfrak{con}^{(\mathfrak{m})}$ ឧដ្ឋហ្វេ យថា 🦂 មញ្ច ឥមិនា ម៉ស់ខេត្ត្ទា យេ ទោ គេ ១៩៣ សមណៈ ណ្រល់យា ងឃើរខធីខាខ្_(r) ឧងីខ្មុំ មោមមេខាទ្ បដ្តសេវត្ថិ^(៥) នេ តត្ត អប្បមត្តា អាតាប់នោ បហិតត្តា វិហរត្តា ឧិត្តចក្តុំ វិសោ ខេត្ត តេ ឧិត្វេខ ចក្ខុខា រុស្ទេខ អនុយាជិស្សសម្រេខ ខុគយ៉ារ_(ទ) លេ-តាំ សស្ស^{្តិ} មរញ្^(ព) ស_{េត្ត} ខ ជុំមទាត់កោ ា a. ម. យំ មំ ភ្នំ ។ ៤ ម. កោ បស មេ នំ ។ ៣ ឱ. បុរ ហេរុកា ។ l. a. អរញ្ញា វិសហ្គានិ ។ ៥ ១. ឥណេ បរំ អញ្លស់គ្នានិ អញ្ជូនិត្តោស្ថានិតិ ទិស្សតិ ។ ៦ ខ. ឥមមេ ។ ៧ ៦. បរមេ ។

បាយាសិរាជញ្ជូស្យូត្រ និយាយអំពីសមណ្យា្រហ្មណ៍ដែលមានសីល

បពិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន កាលបើបុរសទា្ធក់អពីកំណើត និយាយថា អាត្ញាអញ មិនស្គាល់បេសនុះ អាត្ញាអញ មិនឃើញបេសនុះ ព្រោះហេតុ របស់នោះមិនមានទេ ដូច្នេះឈ្មោះថា និយាយមិនត្រូវសោះ ឡើយ ។ ថ្វាយព្រះពររាជ 👸 . 🖑 ង៍ ហ្នឹងមែន ហើយ អង្គមហាបពិត្រទុក ដូចមនុស្សទា្ធកម្ពុជាកំណើតប្រាកដ (បានជា) មហាបពិត្រត្រាស់យ៉ាង នេះថា ចុះមានអ្នកណាមក្រាប់ដំណឹងនេះ ដល់ព្រះកស្សបដ៏ចំរើនថា ពុក ទៅតាជាន់តាវត្តិង្យមាន ឬថា ពួក ទៅតាជាន់តាវត្តិង្យមានអាយុវែង យ៉ាងនេះ យើងមិនដឿ (ពាក្យរបស់) ព្រះកស្សបដ៏ចំរើនថា ពួក ទៅតា ជាន់តាវត្តិង៍ស្រាន ឬថា ពួក ទៅតាជាន់តាវត្តិង៍ស្រានអាយុវ៉ៃង៍ យ៉ាង៍នេះ ទេ បញ្ជិត្តរាជ្ញា: ព្រះអង្គីសំគាល់**យ**កដោយមំសច្ចុន្ទេះ យ៉ាង៍ណា ឯលោកដទៃ បុគ្គលមិនគប្បីឃើញបានយ៉ាងនោះឡើយ បតិត្ររាជនា: ព្ទុកសមណ្យាញ្ណណ៍ណា អាស្រ័យសេពសេនាសនៈទាំងឡាយដ៏ស្វាត់ ដែលតាំងនៅក្នុងព្រៃតូចនឹងព្រៃធំ ពួកសមណ្យាហ្មណ៍ទាំងនោះ មិន ប្រមាន មានព្យាយាមដុតកំដៅកំលេស មានចិត្តគ្លោះ ទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ដម្រះនូវទិព្វចក្ខ្ នៅក្នុងព្រៃស្ងាត់នោះ ពួកសមណ្យាញណ៍ទាំង នោះឯង៍ ទើបឃើញលោកនេះផង៍ លោកដទៃផង៍ ពួកសត្វជានុបៈ ហ្វត់ក ផង ដោយចក្ខុដូចជាទិត្យដ៏បរិសុទ្ធ កន្ងឹចក្ខុជារបស់មនុស្សធម្មតា

សុត្តនូមិដកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

ស្តេសខុត្តដាន់ តម្មាន ដល់ វិទាតោតិ ។

១ ១. ឯ ំ ហេ ។ ៤ ១. ប្រាណ្យ ។

សុត្តនូចិជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

បតិត្រកដញ្ញា: ឯបុគ្គលគប្បីឃើញលេកដទៃហើងនោះឯង មិនមែនដូច ជាមហាបតិត្រសំគាល់ដោយមំសចក្ខុនេះទេ ឱ្យដញ្ញា: បើតាមបរិយាយ នេះ សូមមហាបតិត្របែប្រោះយោបល់យល់ យ៉ាងនេះវិញថា លោក ដទៃមាន ពួកសត្វជាឱ្យបាតិក:មាន ផលវិបាករបស់កម្មទាំងឡាយ ដែលសត្វធ្វើល្អធ្វើអាក្រក់មាន ដោយហេតុនេះ ៗ

(១៤៧) ក្រះកប្បជជ៌ចំរើន ក្រោលយ៉ាងនេះក៏គួរម្យ៉ាងដែរហើយ
ប៉ុន្តែខ្ញុំ នៅតែមានសេចក្តីយល់ឃើញក្នុងហេតុខ្លុំ៖ យ៉ាងនេះថា លោកដទៃ
មិនមាន ពួកសត្វជាតុបញ្ចតិក:មិនមាន ផលវិបាករបស់កម្មទាំងឡាយដែល
សត្វធ្វើល្អធ្វើកាត្រក់មិនមានដោយហេតុនេះ។ ថ្វាយព្រះពររាជញា: ចុះបរិយាយនៅមាន (ទៀត) ឬ។ បេ។ បពិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន បរិយាយនៅ
មាន ។ បេ។ ថ្វាយព្រះពររាជញា: បរិយាយនោះតើដូចម្ដេច ។ បពិត្រព្រះ
កស្សបដ៏ចំរើន ក្នុងលោកនេះ ខ្ញុំឃើញពួកសមណ្យាហ្មណ៍មានសីល
មានធម៌ល្អ ចង់តែសេ មិនបង់ស្លាប់ ប្រាជ្ញាតែសេចក្ដីសុខ ស្អប់ខ្លើមទុក្ខ
បពិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន ខ្លួនខ្ញុំនោះមានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើពួក

បាយាសិរាជិញ្ញសុត្តំ សឺលវិន្តសមណៈព្រាហ្មណៈកឋា

ကေဆည္ ស ្ង ជា នេយ្ស ឥ តោ នេ មតាធំ សេយ្យោ អាស្បត្តិត ៩ឧបន្ត កោណេ សមណ្យាហ្មណា ស្លាវ ស្ដេស ស្ដេស ស្ដេស ស្ដេស ស្ដែស ស្ដែស ស្ អាហារយៀនព្រុំត្យ វា ភាល ភាពយៀ មទា គេ វា ខេត្តលារុំ ពាទាំំ ខ សេ ។ នេះ មេខា មានបា-ឥតោ នោ មតានំ សេយ្យោ ភាំស្បួតត តស្មា ឥមេ ភោឌ្តោ សមេណេយ្រហ្មណា សំលៅខ្មោ គេល្យាណ-ឌមា ជា្នែសាស អត្តេសាស សុខសាស ជុគ្ន-ပျည္ခ်က္ခလာ $^{(9)}$ မထမ္နီ ေတး ကား အဆံႏွင္းင္းယားေတာ យោធ មេ ចរិយាយេធ រៀវ ហោតិ ឥតិច ធត្តិ មក លោ ភេទ សត្ថា ខ្ញុំមទាន់កា និទ្ធ សុគានធុក ដាន់ តម្មាន់ ដល់ វិទា កោត់ ។

(០៤៤) នេះចេញ ១៩៣ ឧត្តម នេះ មាំ មន្តិ

ទ ឥតោ បរំ អត្តានំ ៩ មារុគ្គីតិប៊ី ញ្ហេ ។ 🖢 ទ. ឧបមាយប៉ំ ឥធេកប្ចេ ។

បាយាសិរាជញ្ហាសូត្រ ពោលអំពីសមណព្រាហ្មស៍ដែលមានសីល

សមណ្យាហ្មណ៍ដ៏ចំរើនទាំងនេះ មានសីល មានធម៌ល្អ គប្បីដឹង យ៉ាង នេះ**ថា យើងទាំងឡាយ** កាលបើស្លាប់**ពលេ**កនេះ ទៅ មុខជានឹងបាន សេចក្តីសុខប្រសើរ ឥឡូវនេះ ពួកសមណៈព្រាហ្មណ៍ដ៏ចំរើនទាំងនេះ មានស៊ីល មានធមិដ៏ល្អ ហើយ គួរតែស៊ីថាំពិសក្ដុំ យកកាំបិតមក (អាក្ខន្ធ) ឯងីក្តី ចង៍កសម្ងាប់ក្តី លោតទំលាក់ទៅក្នុងជ្រោះក្តី តែពួកសមណ-ព្រាហ្មណ៍ដ៏ចំរើននេះ មានសីល មានធម៌ល្អហើយ មិនដឹងហ៉ាងនេះថា យេងកាលបើស្ងាប់ ពីលោកនេះទៅ នឹងបានសេចក្តីសុ១ប្រសើរដូច្នេះ ឡើយ ក្រោះហេតុនោះ បានជាពួកសមណ្យាហ្មណ៍ដ៏ចរើននេះ មាន ស៊ីល មានធម៌ល្អ ហើយ នៅតែចង់រស់ មិនចង់ស្លាប់ ក្រាញ់តែសេចក្តីសុ១ ស្តប៉ុន្តិមទុក្ខ បញ្ចិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន បរិយាយខេះឯង៍ ដែលនាំឲ្យ ខ្ញុំមានសេចក្តីចូលចិត្ត យ៉ាង៍:ខះថា លោកដ ៃមិនមាន ពួកសត្វជា ទ្ធបញ្ជាតិក:មិនមាន ផលវិជាការបស់កម្មទាំង ឡាយ ដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វេកក្រកមិនមាន ដោយៈហេតុនេះ ។

(១៤៤) ថ្វាយព្រះពររាជញា: បើដូច្នោះ អាគ្មាភាពនឹងធ្វើសេចក្ដី ទបទាថ្វាយមហាបពិត្រ ព្រោះពួកបុរសជាអ្នកចេះដឹង១៖ ក្នុងលោកនេះ

សុគ្គនូចិតិកេ ទីឃតិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

អាជានធ្លំ ភ្នេងពុទ្ធំ ភេជិញ អញស្នេរស្បី (ពេលីហមារិ ខ្វេបជាបត់យោ អហេសុំ ឯក~~ាំស~~ក្ បុត្តោ អហោស់ ឧសសប្រទួស់កោ វា ធ្លាឧសសប្រខួស់កោ វា រាយ មន្ត្រ នត្សព្ធ នេស្ស មេ ស្រាស់ ហេ តាលមកាស់ អ៩៧ សោ មាណ់ក្រា មាតុស. បត្ត^(a) រាសនកេខ យម់ខំ ភោភ ដន់ វ ឧញ្ញុំ វ រជន ក់ ជាសុរ កំ សព្វ ខ្លំ មហ្គំ និត្ត សុហ្គេត គាំញ៉ា ចិត្ត មេ សន្តគោ (៤) កោត់ សេយជ្ជុំ ធំយ្យា ខេ ស្ទុ ។ រា_{ម្}ដុខ្លែ មា យលិញ ខ្លួ សហរុយ្ ស្តែឧក្រេច អាគមេហ៍ តាវ តាត យាវ វិជាយាមិ សចេ តុមាកោ អស្មិត តស្សច វាគេដេសា ការស្បត់ ស ខេ គុមា កោ ការស្បត់ ស ចំ គេ នុខភោគ្គ(m) ក្នុងស្រ្តីតំ ។ ខុត៌យៈរ្យំ (m) សេ(k)មាណ។ ភោ មាតុសពត្តី ឯតឧវេជ យុមិន ភោត ខេត្ត ក ឧញ្ញុំ ក ជាសុំ ក ជាសុំ ក កាស់

ទ មាតុសបនិស្តិបិ ញ ហៅ ។ ៤ ឡ. សន្ត្រាតិន ទិស្សូតិ ។ ៣ ឡ. ម. ធបភោគ្នោ ។ ៤ ឡ. សោធិ ន ទិស្សិតិ ។

សុត្តតូចិជក ទីប្រេនិកាយ មហាវគ្គ

គង់យល់សេចក្ដុំនៃកាសិត ដោយ៣ក្យុខបទាបាន បញ្ជិត្តកដ្ឋា: កាល ពី ព្រងនេយមក មានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ មានប្រពន្ធពីនោក់គឺ ប្រពន្ធម្នាក់ មាន កូនប្រភ ទ មានអាយុ ១០ ឆ្នាំ ឬ ១៤ ឆ្នាំ ប្រពន្ធម្នាក់ ទៀត កំពុង៍តែ មានគកិជិតនឹងសម្រាល ក្នុងពេល នាះ ព្រាហ្មណ៍ ជា(ស្វាមី)នោះ ក៏ធ្វើ មរណភាល ទៅ លំដាប់នោះ មាណពជាកូន ទោះ បាននិយាយ នឹងទ្វាយចុង យ៉ាងខេះថា នៃអ្នកទ្វាយដ៏ចំរើន របស់ណាគិទ្រព្យក្ខ ស្រុក្តី ប្រុកក្តី មាសក្តី បេសព៌ង៍អស់នោះ ជាបេសខ្ញុំ ឯអ្នក មិនត្រាំបានចំណែកតិចតួច គ្នាសម្បត្តិនេះទេ នៃអ្នកម្ដាយដ៏ចំរើន សូម ដ្ឋាយប្រគល់ ខ្ពៅមតិក ជាប្រស់ពិតាទ្យឹមក១ំ ។ កាលមាណព នោះ ខ្លាយយោងខេះ ខាងក្រាហ្មហៈនោះ បានខ្លាយកខ្មែងហាត នោះយ៉ាងខេះថា នៃកូន ចូរចាបង្គង់សិន ទំព័មញសម្រាលកូនរួចសិន បើកូននោះ ជាកូនប្រុស កូនប្រុសនោះ នឹងត្រូវបានទ្រព្យបន្ទិបបន្ទ ដែរ បេត្ននោះជាកូនស្រី កូនស្រីនោះ នឹងបានធ្វើជាករិយារបស់អ្នក ។ មាណពនោះ និយាយទឹង៍ម្ដាយចុង៍ជាគិរប់ពីដេង៍យ៉ាង៍នេះថា នៃអ្នកម្ដាយ របស់ណា គឺខ្ពេត្ត ស្រុក ប្រាក់ត្ត មាសក្តី របស់ទាំងអស់នោះ

បាយាសំរាជពាសុត្ត គម្ពីគឺព្រះហ្មណ៍១បមា

មយ៉ំ ឧត្ត នុយេត្ត^(១) ភាព្វ មតុ មេ សន្នកោ កោត៌ នាយជ្ជំ និយ្យា នេហ៊ីតិ ។ នុតិយម្យិ ទោ សា ព្រាហ្មណី នំ មាណាវៈគំ រៀនឧក្រេខ អានមេ-ហិ តាវ តាត យាវ វិជាយាទិ ស ខេ កុមាក្រោ ភាស្ត្រិ តសុទ្រិ ឯកាធេសោ ភាស្ត្រិ សុខេ កុ-មាតែ ការសុត្រ សាច នេ ឧបកោត្ត ការសុត្រភ ។ តតិយម្យី ទោ សោ មាណ។ ភោ មាតុសបន្តឹ ឯគឧវេយ យមិន កោតិ ដន់ វា ដញ្ចាំ វា រ៨តំ វា ជាតារួចំ វា សត្ត មយុំ នគ្គ គ្យេត្ត គាញ់ បិតុ មេ សន្តគោ កោត់ នាយដ្ឋំ និយ្យា ឧេហ៍តំ ។ អ៩ទោ សា ព្រាហ្មណ**ី ស**ត្តិ **គមោត្**្រា ជុំវេតាំ បរិសិត្តា ရေး ရေးများကြောက် $^{(k)}$ ဟား ဂါဆာအခ် $^{(m)}$ ဟား ဂ ကု-មារ ភោ យធ៌ វា គមារិកាត់ សា អត្ថាធញ្ជេវ ដ៏វិតញ្ចុ កញ្ញុ សាម គេបៀញ្ យៈម៉ាត់ ពាលា អព្យត្តា អនុយព្យស់នំ អាចន្ទា អយោនិសោ សល់ខ្ញុំ ៩៤សន្តិ ស្សាមេ ទេវា ទំវា ១៩៣ ៣ ហេ

១ ឱ. តុម្តេត ។ ៤ ឱ. ម. ឱ្យ ទេស៊ី ។ ៣ ឱ, ដាសាមិ ។

ជាយាសំរាជិញ្ញាសូត្រ សេចក្តីប្រៀបដោយតាងព្រាហ្មណ៍ដែលមានគភិ

ជារបស់១ អ្នកមិនត្រវិបានចំណែកភិបត្តបក្នុងសម្បត្តិនេះទេ នៃអ្នកម្ដាយ ដ៏ចំរើន ចូលអ្នកប្រគល់ទ្រព្យមតិក្ដារបស់បិតាឲ្យមកខ្ញុំ ។ នាងព្រាហ្មណ៍ នោះនិយាយនឹងមាណពនោះ ជាគំរប់ពីរដង ទៀត យ៉ាងនេះថា នៃថា កូរ អ្នកបង្គង់សិន ទំព័មញសម្រាលកូនរួច បើកូននោះជាកូនប្រុស កូនប្រុស នោះនឹងត្រូវបានទ្រព្យបន្តិចបន្តថដែរ បើកូននោះជាកូនស្រី កូនស្រីនោះ នឹងបានជាករិយារបស់អ្នក ។ មាណពនោះ និយាយនឹងមាយចុង ជាគំរប់ បីដង យ៉ាងខេះថា នៃអ្នកម្ដាយដ៏ចំរើន របស់ណា គឺទ្រព្យុត្ត ស្រូក្ដ ប្រាក់ក្ដី មាសក្ដី របស់ទាំងអស់នោះជារបស់ខ្ញុំ អ្នកមិនត្រូវបានចំណែកតិច ត្តួចក្នុងសម្បត្តិនេះទេ នៃអ្នកម្ដាយ ចូរអ្នកប្រគល់ទ្រព្យមតិតជារបស់បិតាឲ្យ មក 🤊 ។ លំដាប់ នោះឯង នាងព្រាហ្មណី នោះ កាន់កាំបិតចូល ទៅក្នុងបន្ទប់ ហើយវះពោះខ្លួនឯង គិតថា បើជាប្រុសឬស្រី អាគ្នាអញគង់ដឹងច្បាស់ បាន នាងព្រាហ្មណ៍នោះ ហេតុតែល្អមិនឈ្វាស់វៃ ស្វែងរក**្**ព្យមតិក ដោយមិនត្រូវទំនង ក៏ដល់ទូវសេចក្តីនាសទាំង១ងផង ជីវិតផង កូន ក្នុងគភិផង៍ សម្បត្តិផង៍ ដោយពិត បពិត្ររាជពា: ត្រះអង្គជាបុគ្គលល្ង់

សុគ្គត្តបំដាក់ ទីឃុំតិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

អព្យត្តោ អនយត្យសន្នំ អាចផ្លឹស្សស៊ា អយោធិសោ មរលោគ នៃសេ គ្នោ សេ យុ គ្រា ហ្មណ៍ (*) ពលា អព្យុត្តា អនយព្យុសនំ អាចន្ទា អយោនិសោ នា-លាឡឺ ៩ក្រេស្នី ៤ ៤ សេ ឯងឃាំ មាតហាយាលិហា ភ្នាល្យ្រា អណ្តាលពេញ អពុទ្ធ ពុទ្ធខេត្ត អព្ទ ប់ទោក អាកមេន បណ្ឌិតា (៤) ។ អញ្ញេស (៣) រដញ សមហោយ្ណាធំ ស៊ីលវត្តាធំ គេលា្យ ខេញ្ចំ ជុំរួនទេ ៣៩១ ឯឌុយ មានឃាញឃាញឃាញ មូលដូច្នេ យល្បាយឧតិ ខ្ញុំ ឌ្គុំ ង្គុំ ង្គុំ ង្គុំ ង្គុំ ពហុពុញ្ញ មសវន្តិ ពហុជនហិតាយ ខ មដិមជួន ពហុជនសុទាយ លោកាខុតាម្បាយ អត្តាយ ហ៍. ស្នាល សុខាយ នៅមនុស្សន៍ ។ ៩មិនាខំ (ភ^(៤) រជ្រ ត្រូវ ពេល ខេត្ត ខ្ពស់ ខេត្ត ខ្ពស់ ខេត្ត ខេត្ត លោក ។ មេ ។ ដល់ វិទាកោត់ ។

ទ ឱ ម សេប្រើយំបិ ស ក្រាហ្មណ៍ ។ ៤ ម បណ្ឌិតានំ ។ ៣ ៦ ម. អត្ថោ ហិ ។ ៤ ខ ម ទោ តេ ។

តុក្រុត្តប៊ីជិក ទីបេនិកាយ មហាវិគ្គ

មិនប្រោស់វៃ ស្វែងរកបរលោកដោយខុសទំនង គង់នឹងដល់នូវសេចក្ដ វិនាស ដូចជាត្រាហ្មណី ដែលល្បន៍មិនឈ្វាស់វៃ ស្វែងរកសម្បត្តិដោយ មិនត្រវទំនង ក៏បានដល់នូវសេចក្តីនាស ដូច្នោះមិនទាន ។ បញ្ចិ រាដញៈ សមណ្យាហ្មណ៍ទាំងឡាយមានសីល មានធម៌ល្អ វមែងមិន ផ្តាចបង់នូវអាយុ ដែលមិនទាន់អស់ទេ មួយវិញទៀត អ្នកប្រាជ្ញទាំង ទ្យាយ តែង៍រង់់ ចាំកាលឲ្យអាយុដល់កំណេត ។ ប**ពិត្រ**កដញ្ញាៈ សមណៈ-្រាហ្មណ៍ទាំងទ្យាយមានសីល មានធម៌ល្អ មានជីវិតវិសេសជាងពួក ជនដទៃ បតិត្ររាជញ: ពួកសមណ្យាញណ៍មានសីល មានធម៌ល្អ ឋិត នៅអស់កាលយូរអង្វែង ដោយប្រការណា ពួកសមណ្យាហ្មណ៍ ទាំងនោះ វមែងបាននូវបុណ្យច្រើន នឹងប្រតិបត្តិដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុ១ដល់ជនច្រើន ដើម្បីអនុគ្រោះដល់សត្វលេក ដើម្បីសេចក្តីចំរើន ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុ១ដល់ទៅតានឹង មនុស្សទាំងទ្យាយ ដោយប្រការដូច្នោះឯង ។ ឱ្យជញ្ជា: បើតាមបរិ-យាយនេះ សូមមហាបតិត្របែរព្រះយោបល់យល់មក ហ៉ាងនេះវិញថា លេកដែសែន ១ បេ ១ ផលវិយុកមាន ដោយហេតុខេះ **១**

បាយាសិរាជញ្ហាសុត្តំ អាគុបារិបោរូបមា

(០៤៤) ភាញ្ចាំ ភាំ ភាស្ស្រា សម្រាហ អ-កោ ។ ថេ ។ ៩លំ វិទាកោត ។ អត្ថិ បជ រជ្ញ ១ លោយ ។ **ខេ ។ អ**ត្ត កោ ភាស្ម្រ ည်းကားကာ ၈ ၊ ၁၈ ၈ ၈ နာ နှင့်မှုကာ မရ မော် နှင့် နှ ឥជ ទេ កោ គ**ស្ប**ច ពុរិសា ពោះ អាក្សា កហេត្តា ឧសេរត្ថិ អយុត្តេ កត្តេ ចោពេ អាកុចារ ឌុធមា α ឌុខម្ α ឧm α រខេល្ α α រាំ នោម នេះ នេះ កោ ៩៩ ប៉ុះអ្ ជ្ជុំយោវ កាទ្ទ័យ មក្ខិត្យ មុខ មិនហិត្យ អហ្វេន ខម្មេន នុំជន្ញុំត្ $\mathfrak{g}^{(b)}$ អហ្វាយ មត្តកាយ ពេលហរិលេខន្ $\mathfrak{g}^{(m)}$ ការិត្វា ឧទ្ធន៍ អាពេបេត្វា អក្តី នេថាតិ នេ မေ ကာင္ခန္း ဗင္ဗာလ္ကုန္ကာ $^{(k)}$ နွား များကို သီးန္တိုးလား ត្រុម ខេត្តចិត្ត មុខ ចិនហិត្យ អហ្វេន ငေးခြံုင္ နွဲငင္ခ်ိန္တဲ့ မလ်ာက ခန္တို့မဟုက္ စေလးပူးက -ប[ំ] កាត្វៃ ឧទ្ធំ អាពេបេត្វ អក្តី នេត្តិ ។

១ ឱ. ប. ប.ណេហ៍តិ ។ ៤ ឱ. ម. ឱនអ្វិត្វា ។ ៣ ឱ. ពហលាវិលេបនំ ។ ៤ បដុស្សូណ៌ត្វាធិ កត្ថបិ បោក្ខពេ ទិស្សតិ ។

បាយាសំរាជិញសូត្រ សេចក្តីប្រៀបដោយបោរដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់

(១៤៩) ព្រះកស្សបដ៏ចំរើន និយាយយ៉ាងនេះក៏គួរហើយ ប៉ុន្តែ១ំនៅ តែមានសេចក្តីយល់ក្នុងហេតុនុះ យ៉ាងនេះថា លោកដ ទៃមិនមាន ។ បេ ។ ផលវិទ្យាកមិនមាន ដោយហេតុនេះ ។ ថ្វាយព្រះពររាជញ្ញា: ចុះបរិយាយ មានទៀតឬ ។ បេ ។ បតិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន បរិយាយនៅមាន ។ បេ ។ ថ្វាយព្រះពររាជតា: ចុះបរិយាយតើដូចម្ដេច ។ បពិត្រព្រះកស្យបដ៏ចំរើន ព្លួករាជបុរសត្**ន**ដែននេះ ចាប់ចោរដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ យកមកបង្ហាញ 🤋 ថា បតិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន អ្នកនេះ ជាចោរប្រព្រឹត្តអាក្រក់**ទំ**ងិព្រះអង្គ ព្រះអង្គីសព្ទព្រះហប្ទ័យ ដាក់អាជាណាដល់ ចោរនេះ សូមព្រះអង្គីដាក់ អាជ្ញា នោះមក ខ្ញុំកំនិយាយ ទៅនឹងរាជបុរសពុំង នោះ យ៉ាងនេះថា ម្នាល អ្នកជំចំរើន បើដូច្នោះ ចូរអ្នកទាំងទ្បាយ ចាប់បុរសនេះទាំងរស់ បោះសៅ ក្នុងខ្លះ ហើយគ្របមាត់ខ្លះ យកស្បែកស្រស់ពាសដាស រួចយកដីស្ថិត សេមមកបុកឲ្យក្រាស់ ហេយលេកដាក់លេចង្រានរួចដុតក្មេង ឯរាជបុរស ទាំងនោះ ទទួលពាក្យរបស់ខ្ញុំថា ករុណាវិសេស ហើយក៏ចាប់បុរសនោះ ទាំងសែ បោះទៅក្នុងខ្លះ គ្របមាត់ខ្លះ យក់ស្បែកស្រស់មកពាសដាស រួចយកដីស្អិតសើមមកចូកឲ្យក្រាស់ រួចដាក់លើចង្ក្រាន ហើយដុតក្ខេងី ។

សុត្តតូចិដិពេ ទីឃន់៣យស្ស មហាវិគ្នោ

យខា មយំ ជា១ាម ភាលភាគោ សោ បុរិសោទ៌ អដ $\hat{\kappa}^{(0)}$ កម្ពី ជុំពេមេត្ត ឧត្តិច្និត្ត មុខ វិវាត្វា សណ្ឌិត រំហេគេម $^{(b)}$ អប្បវេលមស្ស ដីរំ ធិក្ខាមន្តំ ត្រៅណាំមន្ទ ទេស្រី ឧញ ច្នុំ ច្នើនទី ឧស្សាគ ឯ អយម្បី ទោ កោ គេស្បី ឧ ឧ ភ្លេក កោ កោ មេ ឧ ភ្លេក -យេខ រៀវ យោត៌ ឥតិច ឧត្តិ មក្រ ហេកោ ឧត្តិ សត្តា ង្ខេចតេតា នេត្ត សុគតខុត្តដាន់ គម្មាន់ ៩ប៉េ វិទា គោត់ ។ ត្រេច រាជ់ញ ត្រោវេត បដ់ប្រឹស្សាម យ៩) នេ ខ មេយុ ត៩) នំ ၅ កេស្យេក្រស់ ។ អភិជា-លស់ លោ ត្វំ រាជញ្ញា ធិ**វាសេយ្យំ ខ្មក់ តោ សុខិន**ក់ បស្ស៊ីត្វា អារាមរាជាយោយក្រត់ វិជ្ជាម យោយក្រត់ ភ្ទំពម សេយ្យក់ ទេក្តេសេលម សេយ្យកន្តិ។ អភិ-ជានាមហំ ភោ តាស្ប្រ ធិវាសេយ្យំ ឧបតតោ សុម៌-នគំ មស្សិត្ត អាកម្មរប យេយក្រំ នៃវាម យេបក្រំ ក្នុមរាខណេយ្យកំ ទោក្ខាណើរាខណេយ្យកត្តិ ។

១ធ. ម. នំ ។ ៤ **ធ.** ម. ខំល្វេកម **។**

សុត្តនូមិជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

កាលដែលយើងដឹងថា បុរសនោះស្លាប់ហើយ ទើបឲ្យក្លុករាជបុរស ដាក ខ្លះនោះចុះមក គាស់ដីស្ថិតបង្ហើបមាត់សន្សឹម។ ហើយពិនិត្យមើលដោយ បំណងថា យើងនឹងចាំមើលជីវ: (គ្រលឹង) របស់ចោរនោះដែលចេញ ទៅ តែយើងមិនឃើញជីវ:របស់ចោរនោះចេញទៅសោះ ។ ចពិត្**ព្រះ** កស្សបដ៏ចំរើន បរិយាយខេះឯង ដែលនាំឲ្យ១ំមានគំនិត យ៉ាងីនេះថា លោកដ ទៃមិនមាន ពុកសត្វជាឱ្យបាតិក:មិនមាន ផលវិបាករបស់កម្ម តំ**ង**ឡាយ ដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វើអាក្រក់មិនមាន ដោយហេតុនេះ ។ ថ្វាយ ព្រះពររាជញ: បើដូច្នោះ អាគ្មាភាពនឹងត្រឡប់សូរួមហាបពិត្រ ក្នុងបរិធ យាយនេះវិញ ប្រសា្ននេះ ពេញព្រះហឫទ័យនៃមហាបតិត្រ យ៉ាងណា សូមមហាបតិត្រព្យករប្រសានោះយ៉ាងនោះ ។ បតិត្ររាជពា: ទ្រង់ធ្លាប់ ចូលទៅកាន់ទីព្រះបន្ទំ គ្នុងវេលថៃ ជានទ្រង់ព្រះសុបិនឃើញសួនច្បារ ជាទីសហ្វាយ ព្រៃជាទីសហ្វាយ (ទេសភាព) ផែនដីជាទីសហ្វាយ ស្រះ ឈូកជាទីសហ្វាយ ដែរឬទេ ។ បពិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន ខ្ញុំធ្លាប់ចូល ទៅកាន់ដំណេក ក្នុងវេលថ្ងៃ ធ្លាប់យល់សុច្ចិយើញសួនច្បារជាទិសច្បាយ ត្រៃជាទីសច្បាយ ផែនដីជាទីសច្បាយ ស្រះឈូកជាទីសច្បាយដែរ ។

បាយាសំរាជញ្ញាសុត្តំ សុចិនក្លូចមា

រត្តន្តិ នំ នគ្គិ សមយេ ខ្លះ ប៉ ប៉ បន្ទា ប៉ បេហារ៉ាតាប់ (*) គោមា តាប់ នំ ។ ឃុំ (*) គោ តស្បូប
រត្តន្តិ មំ នគ្គិ សមយេ ខ្លះ ប៉ ប់ មន្តិ បំ បេហៈ
វិកាប់ គោមា តាប់ នំ ។ អប់ ឧ តា នុយ្លំ ជីវំ
បស្បន្តិ បរិសន្តិ បំ និត្តមន្តិ បំ និ ។ នេ បរិនិ គោ
តស្បូប ។ តា បំ នាម បជិញ្ញា នុយ្លំ ជីវន្តស្ប
ជីវន្តិយោ ជីវំ ឧ បស្បិស្បន្តិ បរិសន្តិ បំ និត្តមន្តិ
បំ គាំ បឧ ទំ តាលគានស្ប ជីវំ បស្បិស្បស្តិ
បំបន្តិ បំ និត្តមន្តិ បំ ។ និច្ចបន្តិ បំ ពេ តេ បជិញ្ញា
បរិសន្តិ បំ និត្តមន្តិ បំ ។ និច្ចបន្តិ បំ ពេ តេ បជិញ្ញា
បរិសន្តិ បំ និត្តមន្តិ បំ ។ និច្ចបន្តិ បំ ពេ តេ បជិញ្ញា
បរិយាយេឧ ឃុំ ហោតុ និត្តបំ អគ្គិ បពេ ហេតោ
អគ្គិ សត្តា និប្បទិត្តា អគ្គិ សុគានឧត្តាជានំ តម្នានំ ដល់ វិចាតោតិ ។

យាលោ ។ ខេ ។ អន្តិ កោ «ស្សិច ចរ្ថាលាលោ សេ ស្សិត ដូចខាត់កា ចន្តិ សុភានឧុក្កដាចំ សម្លាំ ដល់ វិទាកោត ។ អត្តិ ២០ រាជញា ១ ំ-សម្លាំ ដល់ វិទាកោត ។ អត្តិ ២០ រាជញា ១ ំ-

ទ៦. វេលាមិ៣ថិ ។ ម. វេលាសិ៣ប៉ ។ ៤ ៦. ឯវញ្ជ័ ។

បាយាសិរាជញ្ញាសូត្រ សេចក្តីប្រៀបដោយយល់សុក្តិ

ចុះក្នុងសម័យនោះ មានពួកស្រឹគមខ្វះ ស្រីតឿខ្វះ ក្មេងស្រឹកពុងពេញ ល្បែងខ្លះ ក្មេងស្រីតូច ។ ខ្លះ ចាំរក្សាព្រះអង្គដែរឬ ទេ ។ បពិត្រព្រះកស្សប ដ៏ចរើន អេក្**ង៍**សម័យនោះ មានពួកស្រឹគមខ្វះ ស្រីតឿខ្វះ ក្មេង៍ស្រី កំពុងពេញល្បែងខ្លះ ក្មេងស្រី ភូប ១ ខ្លះ ចាំរក្សា ខ្ញុំដែរ ។ ចុះពួកស្រី ទាំងនោះ ឃើញព្រលឹងបេសមហាបពិត្រ កំពុងចូលមក ឬកំពុងចេញ នៅដែរឬ ទេ ។ បតិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន មិន ឃើញ ទេ ។ **ទ**េកជញៈ អម្បាលយ៉ាងីញូកស្រីទាំងនោះនៅរស់ គង់មិនឃើញព្រលឹងរបស់មហា. បពិត្រកំពុងរស់នៅ កាលចូលមកឬចេញ៧ ចំណង់បើមនុស្សស្លាប់៧ ហើយ មហាបពិត្រនឹងទតឃើញព្រលឹង កាលចូលមក ឬចេញទៅដូច ម្ដេចបាន ។ ខ្ពស់ញា: បើតាមបរិយាយនេះឯង សូមមហាបពិត្រយល់ មកយ៉ាង៍នេះវិញថា លោកដ ទៃមាន ពួកសត្វជាត្បបុត្តិក:មាន ផលវិបាក របស់កម្មទាំងទ្វាយ ដែលសត្វធ្វេល ធ្វេីអាក្រក់មាន ដោយហេតុនេះ ។ (១៥០) ព្រះកស្សបដ៏ចំរើន ពោលយ៉ាងនេះ ក៏គួរដែរហើយ ប៉ុន្តែ១ នៅតែមានសេចក្តីយល់ក្នុងហេតុនុះ យ៉ាង៍នេះថា លោកដទៃមិនមាន ពួក សត្វជាទុបបាតិក:មិនមាន ផលវិបាកបេសកម្មទាំងទ្បាយ ដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វើអាក្រក់មិនមាន ដោយហេតុនេះ ។ ថ្វាយក្រះពររាជញា: ចុះបរិយាយ នៅមាន ទៀតដែរឬ ។ បេ ។ បញ្ជិត្តព្រះកស្សបដ៏ចំរើន បរិយាយនៅមាន

សុគ្គតូចិងកេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

។ បេ ។ យេថាគេថ្ម វ៉ៃយ រាជញាតិ ។ ៩៩ មេ កោ តស្សេច ចុរិសា ចោរ អាកុចារី កចោត្វា ឧស្សេន្តិ អយៈនេដ្ឋ កានេ្ត ចោយ អាកុចារី ៩៩សារ្ហ ឃុំ ៩ភូសិ ဆို နည္ကို ႔ေနာက္ခ်န္တာ အသည္ အေနာက္ခ်န္တာ အေနာက္ခံနာက္စံနာက္ခံနာက္စံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္စစ္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္ခံနာက္စစ္ခံနာက္စစ္စေတာ့ကေတာ့ကိုသည္အေတာ့ကိုသည့္စစ္ခနာက္စစ္အေတာ့ကိုက္စစ္အေတာ့ကိုက္စစ္အေတာ့ကိုတစ္စစ္အေတာ့ကိုတစ္စေတာ့ကိုတစ္စစ္အေတာ့ကိုတစ္စစ္အေတာ့ကိုတစ္စစ္အေတာ့ကိုတစ္စစ္အေတာ့ကိုတစ္စစ္အေတာ့ကိုသည္အေတာ့ကိုတစ္စစ္အေတာ့ကိုတစ္စစ္အေတာ့ကိုတစ္စစ္အေတာ့ကိုတစ္စစ္အေတာ့ကိုတစ္စစ္အေတာ့ကိုတစ္စစ္အေတာ့တက္တေတာ့တစ္စစ္အေတာ့တက္စစ္အေတာ့ကိုတစ္စစ္အေတာ့တက္စစ္အေတာ့တက္စစ္အေတာ့တက္စစ္အေတာ့တက္တစ္အေတာ့တက္တေတာ့တက္တေတာ့တက္တေတာ့တက္တေတာ့တက္တေတာက ឥទំ ចុះ្រអំ ជួរខ្លុំយោវ សហល សហេត្វា ជួយាយ អនុស្សាស់ មារេត្វា បុននេះ ស្លាយ ស្លេចាំសំ នេះ ទេ សាន្ទត់ ខជសា្ត្រា នំ^(១) ខ្យស់ ជីវន្តិយោវ តុលាយ តុលេត្វា ជិយាយ អនុសុក្សភាគាំ មាបត្វា ជុះនេះ តុលាយ តុលេខ្លំ ។ យខា សោ ដឹវត៍ តទា ៤ហុតពេ ខ យោត៌ មុខុតពេ ខ កម្ពាតពេ ខ **យណៈ ខណៈ សោ ភាលភា** តោ យោគ៌ **ត**ព សុស្ស ខ យោត បត្តិជ្នាព ខ^(៤) អកម្មញ្ញសព ខេត្ត **មេ ជ្រាសាលេខ វា**រ សោធ មុខក្ ខេស្ លោកោ នទ្ទិ សត្តា ដុំបទាទិកា នទ្ទិ សុគាត-ឧត្តដាធំ តម្លាំ ដល់ វិទា **កោ**តិ ។

១ ធ. តុធ្វិបទ សត្ថិ ។ ៤ ធ. បត្ថិស្តេរោ ប ។

សុត្តតូចិជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

។ បេ ។ ថ្វាយព្រះពររាជញា: បរិយាយនោះ តើដូចម្ដេច ។ បញ្ជិត្តព្រះ កស្សបដ៏ចំរើន ពួករាជបុរសគ្នងដែននេះ ចាប់ចោរដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក យកមកឲ្យខ្ញុំថា បញ្ចិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន អ្នកនេះ ជាចោរប្រព្រឹត្តអាក្រក នឹងត្រះអង្គ ត្រះអង្គសត្វត្រះហឫទយ ដាក់អាជ្ញាណា ដល់លោវនេះ សូម ដាក់អាជ្ញានោះចុះ ខ្ញុំកំនួយាយនឹងរាជបុរសទាំងនោះ យ៉ាងនេះថា ម្នាល អ្នកជំពុំវិន បើដូច្នោះ ចូរអ្នកទាំងឡាយ យកដញ្ចឹងថ្មីស្រនេះទាំងសេ ហើយយក់ ឲ្យបន្ទោះធ្មេងវិត្យូត មិនឲ្យមានដង្កើមចេញ ចូលឲ្យស្វាប វួចយកជញ្ជូនិមកថ្មីនីម្តងទៀត រាជបុរសទាំងនោះ ទទួលពាក្យបស់ខ្ញុំថា កុរុណាវិសេស ហើយក៏យកជញ្ជីងមកថ្មឹងបុរសនោះទាំងវេស រួចយក ខ្សែប នោះធ្ម**ា**ងវិតរួត មិនឲ្យមានដង្កើម ចេញចូលឲ្យស្លាប ហេ**យយ**ក ជញ្ជាំមកថ្មីន៍ម្តង ទៀត ។ កាលបុរសនោះនៅរស់ ជាបុគ្គលស្រាល ជាងផង ទន់ជាងផង គួរដល់ការងារជាងផង លុះបុរសនោះស្វាប់ហើយ ក៏បែរជាធ្ងន់ជាងវិញផង រឹងជាងវិញផង មិនគួរដល់ការងារអ្វីផង **។** បពិត្រព្រះកស្យបដ៏ចំរើន បរិយាយនេះឯង ដែលនាំឲ្យ១៉ូមានគំនិតហ៉េង នេះថា លោកដនៃមិនមាន ពួកសត្វជាឱ្យបាតិក:មិនមាន ផលវិបាក របស់កម្មតំងីឡាយ ដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វើអាក្រក់មិនមាន ដោយហេតុនេះ ។

បាយាសំរាជិញ្ហាសុត្តំ អយោគុត្យូចមា

(០៥០) នេះខេញ រាជញ ឧុបមន្តេ ការែស្បាម និតមាលត្ត នៅ តំ នៅមាន មន្ត្ អាជានន្តិ ។ សេយ្យថាចិ ភេជិញ ចុរិសោ និវ-សន្នន៍^(១) អយេតុលំ អាធិន្តំ សម្បដ្ឋិលិន សញ្ជោះ ភ្ទំ តុលាយ តុលេយ**្យ តមេ**នំ អ**បរេន ស**មយេ**ន** ស្នេ ភ្នំ និស្នេ និសាយ និហេញ ឧង សេ សោ អយោក្លា សហុតពេ វា យោតិ មុខុតពេ វា គាមញានពេ វា យធា វា អាធិ ត្រា សម្បីជួល-តោ សញ្ញោតិកូតោ យជា វា ស៊ីតោ និព្តាតាតិ ។ យ៩ សោ កោ តសុទ្រ អយោតុលោ តេដោស-ហក តេ ខ ហេតុ វ ហេសសក្តុ ខ(៤) អន្-ត្តោ សម្បីជួល់តោ សញ្ជាេនក្សាតា ឥឍ លហុតកេ ខ ហោតិ មុខ្នាពេ ខ កាម្មញ្ញាតពេ ខ បានា មន សោ អយោក្លា នៅ នៅជាសហភាគា យោភ ន វាយោសហឥតេ ស៊ីតោ និញ្តា ឥឍ ឥក្សាហ ច ហោតិ **ប**ត្តិ្តកោ ច អគាម្ម**ញ្ត**កោ ភាគិ ។

១ ន. ទំលែសន្តត្តំ ។ ម. ទំរស់ សន្តត្តំ ។ 🖢 a. បសទ្ធោ ឥត្ថំ ។

បាយាសិរាជញ្ជាសូត្រ សេចក្តីច្រៀបដោយជុំដែក

(១៥១) ថ្វាយព្រះពររាជញា: បើដូច្នោះ អាគ្មាភាពនឹងធ្វើសេចក្ដ ទបមាហ្វាយមហាបពិត្រ បុរសអ្នក ចេះជំងឺព្ចក្ខិះ ក្នុង លោក នេះ ម្រឹង យល់សេចក្តីនៃកាសិតដោយ ៤០មា បាន ។ បញ្ជិត្តកដ្ឋញៈ ដូចជាបុរស យកដញ្ជីងថ្នឹងដុំដែក ដែលភ្លើងនេះ ខ្លាលច្រាលនៅ មានអណ្តាគសន្ធោ សន្ទៅ ក្ដៅអស់អួយថៃ្វ លុះសម័យវាងក្រោយមក គេក៏បានយក ជញ្ជូនមកថ្មីន៍ជុំដែក ដែលរលត់ក្ងេងត្រជាក់អស់ហេយនោះ (ម្គង់ទៀត) ចុះដុំដែកនោះ ដែលទៅជាស្រាលជាង ថ្ងន់ជាង ថ្មគួរដល់ការភារជាធ តេត្តឯកាលណា ត្នង់កាលដែលតំពុងចេះវន្ទាលប្រាលផ្ដៅ មានអណ្ដាត សន្ធោសន្ធៅឬ ឬក្នុងកាលដែលលេតក្ដើងត្រជាក់អស់ហើយ ។ បញ្ជិត ព្រះកស្សបដ៏ចំរើន ភ្នងកាលណា ដែលដុំដែកនោះប្រកបដោយក្ខេង ទាំង ប្រកបដោយ វ្យល់ កំពុង គេះរន្ទាលប្រាល់ គ្នៅ មានអណ្តាតសន្ទោសន្ទៅ ក្នុងកាល នោះឯង ដុំដែក នោះស្រាលជាងផង ខន្ធជាងីផង ការតារជាងផង លុះតែកាលណា ដុំដែកនោះ មិនប្រកបដោយភ្លេង មិនប្រកបរដាយ ខ្យល់ លេតក្ខេងត្រជាក់អស់ហេយ ក្នុងកាល នោះ ដុំដែកនោះ ទៅជាធ្ងន់ជាងផង វឹងផាងផង មិនគួរដល់ការងារជាងផង ។

សុទ្ធនូចិដិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

រៀវ ទៅ ខែ រដ្ឋ ស្រុកសេត្ត អេយុ (๑) ការហោ

អេយុសសសស ខេ ហេតុ ខុស្មាសសស ខេ ហេតុ

ប្រាស្កា ស្រុកសេសស ខេ ហេតុ

ប្រាស្កា ស្រុកសេសស ខេ ហេតុ

ប្រាស្កា សេសសស ខេ ប្រាស្កា សេសស្កា ខេ ហេតុ

ប្រាស្កា សេសសស ខេ ប្រាស្កា សេសស្កា ខេ ហេតុ

សេសស្កា ខេ ក្រាស្កា សេសស ខេ ប្រាស្កា ខេ ប្រាស្កា

សេសស្កា ខេ ហេតុ ខេ ក្រាសាសសស ខេ ក្រាស្កា ខេ ក្រាស្កា

សេសស្កា ខេ ហេតុ ខេ ក្រាសាសសស ខេ ក្រាសាសស

សេសស្កា ខេ ហេតុ ខេ ក្រាសាសសស ខេ ក្រាសាសស

សេសស្កា សេសស្កា ខេ ក្រាសាសសស ខេ ក្រាសាសស

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា ស្ហា សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា សេសស្កា

រដ្ឋ ព្រា ព្រ ប្រ ប្រ ក្សា ក្សា ក្សា ប្រ ក្សា ប្បាស ប្រ ក្សា ប្សា ប្រ ក្សា ប្រ ក្សា ប្រ ក្សា ប្រ ក្សា ប្រ ក្សា ប្រ ក្សា ប្រ ក្សា

១ ឱ យទាយ់ ។ ៤-៣-៤ ឱ ម. ចសទ្ទោ ៩ត្ថិ។ ៩១. ម. ហោតិ ។

សុត្តវូចិជិក ទីឃតិកាយ មហាវិគ្គ

ថ្វាយព្រះពរពជញ្ញៈ កាយនេះឯង៍ក៏យ៉ាង៍នោះដែរ កាលណាបើបានប្រកប
ដោយកាយុផង៍ ប្រកបដោយភ្លើង៣តុផង៍ ប្រកបដោយវិញ្ញាណផង៍
ខើបកាយនេះ ទៅជាស្រាលជាងផង ទន់ជាងផង គួរដល់ការងារជាង
ផង តែបើកាលណាកាយនេះ មិនប្រកបដោយកាយុផង មិនប្រកបដោយ
ភ្លើង៣តុផង៍ មិនប្រកបដោយវិញ្ញាណផង់ខេ កាយនេះឯង៍ ក៏ទៅ
ជាធ្ងន់ជាងផង រឹងជាងផង មិនគួរដល់ការងារផងី ១ ខ្ពាជញ្ញាះ បើ
តាមបរិយាយនេះ សូមមហាបពិត្រ យល់យ៉ាង៍នេះវិញថា លោកដទៃ
មាន ពួកសត្វជាខ្បបធ្វាក់ទោន ដល់វិបាកបេស់កម្មតំង៍ឡាយ ដែល
ធ្វើល្អធ្វើកាត្រក់មាន ដោយហេតុនេះ ។

(១៩៤) ព្រះកស្សបដ៏ចំរើន ពោលយ៉ាង៍នេះ ក៏គួរដែរហើយ តែខ្ញុំ នៅតែមានសេចក្តីយល់ ក្នុងហេតុខ្លុំះ យ៉ាង់នេះថា លោកដទៃមិនមាន ពួកសត្វជាឱ្យបាតិក:មិនមាន ផលវិបាករបស់កម្មទាំងឡាយ ដែល សត្វធ្វើល្អ ធ្វើអាក្រក់មិនមាន ដោយហេតុនេះ ។ ថ្វាយព្រះពររាជពា: ចុះបរិយាយនៅមានទៀតដែរឬ ។ បេ ។ បញ្ចិត្តព្រះកស្សបដ៏ចំរើន

បាយាសិរាជញ្ញាសុត្ត ភាលាកគ្រោរជីវគ្គវេស៩៤ថា

ត្រូវលោយ ១ ខេ ១ លាស្ងាត្ត ។ ឥជ មេ កោ តស្សម ម៉ាំសា នោះ អាតុនារី **គមោ**៖ ត្វា ឧសេរុត្ថិ អយុត្តេ អាត្តេ សេវា អាតុចារី ឥ-មសុវ ကို ရင်းမှာ ဆွဲ ေလာက္တီ ႔ေဒေတာ့ ဆွဲ ေ សွာ ကို វនាទី តេនហ៍ កោ ៩៩ បុរិសំ អនុចហច្ចុ នវិញ ខត្តឃំ តុសាយ ខណៈឃើ អន្ទីយំ អន្ទិតយ៍យំ ជួរួម ប្រហេតេន អូនេស្សែងមារី ឬ ចូយ្មិនខ្ញុំ ស្មាវិធារិ ស តិ តេ មេ សាន្ទត់ មដិស្បត្ត (^១) តំ ពុះសំ អនុមហទ្ ឧទ្ធសា ឧត្តសា ឧសាវលា អន្ទីលាំ អន្ទីគ្-ញ្ញ ស្តីវិតា ហេបេខេត្តិ ។ យខា សោ អនុមតោ^(៤) យោត៌ ត្បូស រាំ ងោម នេះ ហើ គេ នមំ បុរិសំ នុត្តាជំ ជំទានេ៩ អប្បោធមក្ស ជីវ៉ា ជំត្នាមគ្ន ប ស ្មា មា តំ មា សំ មា សំ មុ សំ មុ សំ សំ សំ សំ សំ សំ មា សំ មុ ទេះស្រី ឧញ ច្នុំ ច្នុំ ឧស្សាឧ ស្សាល ត្រូវបេត្

១ ៖ វោះរាបេយានិ នេ មេ សាធ្លូតិ បដិស្សុណិត្វានិ បាបក្កមោ ទិស្សនិ ។

បាយាសិរាជញ្ញាស្យូត្រ ពោលអំពីពារស្វែងរពជីវ:របស់លោវដែលស្វាប់ទៅ

បរិយាយនៅមាន ។ បេ ។ ថ្វាយព្រះពររាជ្ញា: ចុះបរិយាយនោះគេដូច មេច ។ បតិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន ពួករាជបុរសក្នុងដែននេះ ចាប់បានចោរ ដែលប្រព្រឹត្តអាក្រត់មកឲ្យខ្ញុំថា បញ្ចិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បុរសនេះជាលោវ ប្រព្រឹត្តអាក្រក់នឹងព្រះអង្គ ព្រះអង្គសព្ទព្រះហថ្ម័យ នឹងដាក់អាដ្យាណា ដល់ចោរនេះ សូមព្រះអង្គដាក់អាជានោះចុះ > ខ្ញុំកំនិយាយយ៉ាងនេះ នឹង រាដបុរសទាំង នោះថា នៃអ្នកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ បើដូច្នោះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរសម្ងាប់បុរសនេះចុះ តែកុំឲ្យខ្ពស់ក្រក្រៅ ស្បែកក្នុង សាច់សរសៃ ត្នឹង នឹងទូរក្នុងត្នឹង ក្រុងលេខយងនឹងទានឃើញជីវ: (ព្រលឹង) របស បុរសនោះចេញមក រាជបុរសទាំងនោះទទួលតាក្យរបស់ខ្ញុំថា ករុណាវិ-សេស ហើយក៏សម្ងាប់បុរសនោះ មិនឲ្យមានស្នាមជាំដាំ ត្រង់ស្បែកក្រៅ ស្បែកក្ង សាច សរសៃ ឆ្នឹង នឹង១រក្សឆ្នឹង ឡើយ ។ ក្នុងកាលដែលគេ កំពុងប្រងម្រៀបនឹងសម្ងាប់ចោរនោះ ភ្ញុំបាននិយាយនឹងរាជបុរសទាំងនោះ យ៉ាង៍នេះថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន បើដូច្នោះ ចូរអ្នកទាំងីទ្បាយ ឲ្យបុរសនេះ ដេកផ្សារទ្បីងី ក្រែងយើងនឹងបានឃើញជីវៈវបស់វាចេញមក រាជបុរស ទាំងនោះ ក៏ឲ្យបុរសនោះដេកថា្យឡើង ។ យើងក៏មិនឃើញជីវៈរបស់ចោរ នោះចេញមកសោះ ១ំនិយាយនឹងរាជបុរសទាំងនោះ យ៉ាងនេះទៀតថា

សុត្តផ្តូចិដកេ ទីឃេនិកាយស្បូ មហវិក្ខោ

នេះ នេះ គេ តំ ម៉ាំ មាំ មាំ ម៉ាំ មាំ មាំ មាំ មាំ មាំ បស្បាន និទាតេ៩ ខុតិយេន បស្បាន និទាតេ៩ ន់ខ្ញុំ ៤ ខេត្ត នុំដំខំង សុខេត្ត សាលា មា មេខេត្ត ${
m IM}_{2}^{2}$ ន ${
m cm}_{(0)}$ អាក្រោដេដ ខណ្ឌេន អាក្រោដេដ សុខ្លេន អាកោដេខ ជុំជុល៩ សុខ្លុល៩ ធំនួល៩ អ ខ្សៅខាតសា ដ្ឋ, ខ្មុំងនី ឧ ទៅជាឯង ខ្ បុរិស ជុំពុនត្តិ សន្ទនត្តិ ជំនួនត្តិ ។ នេះសារ មយំ ជីវ ចិត្តិមន្តិ បស្បើណិង ។ ឧសារី ឧទេវ ឧទេវិ ឈេង តេ រួច តញ្ចាយតន់ ឧប្បដិសំវេខេត់ ។ តខេវ សោត៌ យោតិ តេ សធ្លា តញ្ជាយត់ខំ ជម្បីសំដនេតិ ។ ន នេះ សាខំ ហេខ នេះ គណៈ គណៈ យុខខ្លុំ មិន្តិ ឋេខេត្ត ។ សាយេវ ជិក្គ ខេត្ត នេ សោ តញ្ចាយ-តនំ ឧប្បដ្ឋសំដេខតំ ។ ស្វេះ $^{(b)}$ កាយោ យោគំ

[🤊] ម. លេណូតេតិថំ ជាហើ ។ 🌬 ឧ. សេយេវ។

សុត្តស្ថិជិត ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន បើដូច្នោះ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ឲ្យបុរសនេះដេកផ្ទាប់ ដេក ប្រៀង ទៅម្ខាង ហើយ ឲ្យដេក ឬៀង ទៅម្ខាង ទៀត ហើយ លើកបញ្ឈាឡើង លើកសំយ៉ីងក្បាលចុះ យកដៃគោះមើល យកដុំជីគោះមើល ដំបងគោះមើល យកគ្រឿងសាស្រ្តគោះមើល ទាញមក ប្រានត្រឡប ទៅវិញ ទាញប្រែត្រឡប់ទៅ ត្រឡប់មក ក្រែងយើងនឹងបានឃើញ ជីវ:របស់បុរសនេះចេញទៅ ឯកជបុរសទាំងនោះ ក៏ទាញបុរសនោះមក ប្រានត្រឲ្យប់ទៅវិញ ទាញប្រែត្រឲ្យប់ទៅត្រឲ្យប់មក ។ យើងក៏មិនជាន ឃើញដីវិះរបស់បុរសនោះ ចេញមកសោះ ។ ភ្នែកនោះឯងរបស់បុរសនោះ ក៏នៅជាក្រែកដដែល រូបទាំងទ្បាយនោះ ក៏នៅជារូបដដែល ប៉ុន្តែបុរស នោះឯងមើលមិនឃើញទូវរូជ្នាយតនៈនោះ (ដោយក្អែកនោះ) សោះ ។ ត្រចៀកនោះឯង៍ ក៏នៅជាត្រចៀកដដែល សម្ទេង៍ទាំងឡោយនោះ ក៏នៅជា សម្វេធិដដែល ទាស់តែបុរសនោះស្ដាប់សទ្ធាយតន:នោះ មិខព្វ(ដោយត្រ-ចេក) សោះ ។ ច្រមុះនោះឯង ក៏នៅជាច្រមុះដដែល ក្និនព៌ង៍ឡាយនោះ ក៏នៅជាក្នុនដដែល តែថាបុសេនោះមិនធុំខ្លាំងន្ទាយតនៈនោះ (ដោយច្រមុះ នោះ)សោះ ។ អណ្តាតនោះឯង ក៏នៅជាអណ្តាតដដែល វសទាំងឡាយ នោះ ក៏នៅជាសេជដែល តែថាបុសេនោះមិនដឹងិច្បាស់នូវសោយតន:ទោះ (ដោយអណ្ដាតនោះ) សោះ ។ កាយនោះឯង៍ ក៏នៅជាកាយដដែល

បាយាសំរាជញ្ហាសុត្ត សង្ខធអូបមា

នេះ ដោដ្ឋញា តញ្ជាយតជំ ឧច្បដិសំវេខេត្ត ។ អយម្បី ទោ កោ តស្បី ចរិយាយោ យេឧ មេ ចរិយាយេឧ ឃុំ ហោតិ ៩តំចំ ឧត្តិ ចពេ ហេកោ ឧត្តិ សត្តា ទិចចាតិកា ឧត្តិ សុគាតធុត្តដាជំ តម្មាជំ ដល់ វិទាត្រោតិ ។

តែ៥៣) នេះខេញ រាជញ្ញា ឧបមន្តេ ការស្បាមិ
ឧបមាយបី នេះកេច្ច រិញ្ញា បុរិសា ការសំតស្ប អត្តិ
អាជាឧន្តិ ។ កូតបុត្វ រាជញ្ញា អញ្ជាត់ហេ សន្នុំ នេះ មេ
សង្ខមានាយ បច្ចុំនិម ជឧបនិ អត្តមាសិ ។ សោ
យេធ អញ្ជាតាហេ តាមោ គេខុបសង្គមិ ឧបជ្យសេទ្ធិត្តា
មជ្ឈ កាមស្ប ប៊ុំ តោ តិក្ខុត្តិ សង្គំ ឧបជ្យសេត្ទិត្តា
សង្ខំ ភូមិយំ ខិក្ខេចិត្តា ឯកាមខ្ពំ ខិស្ទិនិ ។ អថ្យទា
បញ្ជា គេសំ បច្ចុន្ត្ជឧលខានិ មនុស្សាខំ() ឯតនៈ
យោសា អម្រោ កាស្ប្^(២) ឧ ទោ ឯសោ សន្ទោ ឯរំជនិៈ
យោសា អម្រោ កាស្ប្^(២) ឧ ទោ ឯសោ សន្ទោ ឯរំជនិៈ
យោសា អំគមនិយា សំគ្នាបិត្តា សំអំពធនិយោ សំរំពធ្វាធិប្រា សំព្

១ ឱ. បច្ចុន្តជានំ មនុស្សានំ ។ ម. បច្ចុន្តជនបទមនុស្សាន់ ។ ៤ ឱ. ឯតទ ហោសិ កិស្ស ។ ៣ ឱ. ម. ឯរំរជនីយោ... ឯវំមុញនីយោតិ ។

បាយាសិរាជញ្ញាសូត្រ សេចក្តីប្រៀបដោយបុរសផ្ទុំស៍ង្វ

ដោដ្យៈទាំងឡាយនោះ ក៏នៅជាដោដ្ឋាៈដដែល ខាស់តែបុរសនោះមិន ដឹងច្បាស់ស្កាដោដ្ឋប្រយតន:នោះ (ដោយកាយនោះ) សោះ ។ បញ្ជិត្រព្រះ កស្សបដ៏ចំរើន ចរិយាយនេះឯង ដែលទាំឲ្យ១ំមានសេចក្តីចូលចិត្តយ៉ាង៍ នេះថា លោកដ ទៃមិនមាន ពួកសត្វជាឱ្យបុត្តក:មិនមាន ផលវិបាករបស់ កម្មត់ងីទ្បាយ ដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វើអាក្រក់មិនមាន ដោយហេតុនេះ (១៩៣) ថ្វាយព្រះពររាជញា: បើដូច្នោះ ភាគា្តាពនឹងធ្វើសេចក្ដី ទបមាថ្វាយមហាបពិត្រ វិញបុរសទាំងឡាយពួកខ្វះ ក្នុងលោកនេះ វមែង យល់សេចក្តីនៃកាសិតដោយ១០មាជាន ។ បញ្ជិត្តរាជុញ: កាលពីព្រេង នាយមក មានបុរសផ្ទុំស័ង្ខ៍ម្នាក់ កាន់ស័ង្ខ៍ដើរទៅកាន់ជនបទ ដែលនៅ ចុងដែន ។ ចុរសនោះ ចូលទៅក្នុងស្រុកមួយ លុះចូលទៅដល់លើយ ឈរកណ្ដាលស្រត់ផ្ទុំស័ង្ខ៍ ញ ដង ហើយដាក់ស័ង្ខ៍ លើផែនដី រួចអង្គ័យក្ង ទីដីសមគួរ ។ បញ្ជិត្តរាជ្ញា: លំដាប់នោះ ពួកមនុស្សនៅក្នុងីបច្ជូនជនៈ បទនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាង៍នេះថា នៃគ្នាយើង អើយ ចុះសំឡេង៍នោះ តេ ជាសំឡេង៍អ៊ី បានជាគួរឲ្យយើងត្រេកអរ អ្វីដល់ម៉េះ គួរឲ្យចង់ស្ដាប់ អូមេះ គួរឲ្យកានកាងអូមេះ គួរឲ្យជាប់បត្តអូមេះ គួរឲ្យកោ**យ**ទុក្ ម្លេះ ។ មនុស្សទាំង នោះ ប្រជុំគា ហេលសួរ ៧អ្នកផ្ទុំស័ង្ខ៍ នោះយ៉ាងនេះថា

សុត្តស្ថិដិពេ ទីឃនិកាយស្យូ មហាវិគ្នោ

អន្តេ ត $\mathcal{A}_{\mathbf{I}}^{(0)}$ ជ $\mathcal{A}$ ស្រែ សង្គេ ស្រែជនិយោ ជំ យោត៌ ។ ឯ សោ ទោ សោ ស ធ្នោំ នាម យស្ប សោ (២) សន្តោ សំពៃជន យោ សំពិតមន យោ សំមិនន យោ <u>ဈါဂိက္မွာ မိုးလက္ ဈါဂိဗ္</u>ကက္နဲး လက္ဆို အရွာမိ ជំទោត្រសុំ ។ នេហ៍ កោ សន្ន័ ។ នេហ៍ កោ សន្ន័ាតិ។ នៅ សោ សង្គោ សន្ទគាស់ ។ គេ គំ សង្គំ អាកា្ស្លឺ ធិចាតេសុំ មសោ្ម ធិចាតេសុំ ឧតិយេធ ប េសុជ ជិញ នេសុំ ជុំធ្វី ឋ បេសុំ ជុំមុខ្គាំ ឋ បេសុំ ចាល់ាំនា អាគោដេសុំ លេឌ្ឌនា អាគោដេសុំ ឧណ្ឌេន អាគោដេសុំ សន្តេន អាគោដេសុំ ជុំជុនសុ សន្ធ-ជំសុ ជំនួជំសុ វេធហ៍ កោ សន្ល៍ វេធហ៍ កោ សង្ខាត់ ។ នៅ សោ សង្ខោ សន្ទមតាស់ ។ អ៩ ទោ រាជិញ តស្ប សន្ល័ឌមស្ប ឯតឧយោស យាវ $(\omega_{(\omega)})$ ႀက খုခေ ဝင်ဒီဌာဒသ ဝင် $\psi^{(\gamma)}$

១ ន. កំល្យ ។ ៤ ឌ. ម. យស្សេសា ។ ៣ ឧ. ទោសទ្ថោ នត្ថិ ។ ៤ ឌ. បច្ចុន្តដា មនុស្សា ។ ម. បច្ចុន្តជិនបទមនុស្សា ។

សុត្តនូចិដ្ឋក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

នៃអ្នកដ៏ចំរេន ចុះសំទ្បេងនោះ ជាសំឡេងអ៊ី បានជាគួរឲ្យយើងត្រេកអអ៊ើ ដល់ម្លេះ គួរឲ្យចង់ស្ដាប់អ្វីមេរះ គួរឲ្យកាន់កាំងអូម៉េះ គួរឲ្យជាប់ចិត្ត អូម៉េះ គួរឲ្យរសាយទុក្ខម៉ឺម៉េះ ។ ក្រុសអ្នកផ្ទុំស័ង្ខ៍ និយាយថា អ្នកជ័ចរើន សំឡេងដែលគួរឲ្យអ្នកផង ត្រេកអរយ៉ាងនេះ គួរឲ្យចង់ស្ដាប ហ៉ង់នេះ គួរឲ្យកាន់កាំងយ៉ាង់នេះ គួរឲ្យជាប់ចិត្តយ៉ាង៍នេះ គួរឲ្យ វសាយទុក្ខយ៉ាង៍នេះ សំឡេង៍នោះ គឺជាសំឡេង៍ស៎ង្គ៍នេះឯង៍ ។ មនុស្ស ទាំងនោះ ក៏ផ្តេកស័ង្គនោះ ឲ្យថារឡើង ហើយខំយាយថា នែស័ង្គ ដ៏ចំរេន ចូរឯង៍បន្ទឹ (សំឡេង) ទៅមើល នៃស័ង្គដ៏ចំរេន ចូរឯង៍បន្ទឹ $(\mathring{\mathcal{N}}_{i})$ ($\mathring{\mathcal{N}}_{i}$) ($\mathring{\mathcal{N}_{i}}$) ($\mathring{\mathcal{N}_{i}$) ($\mathring{\mathcal{N}_{i}}$) ($\mathring{\mathcal{N}_{i}}$) ($\mathring{\mathcal{N}_{i}}$) ($\mathring{\mathcal{N}_{i}}$ មនុស្សពង៍នោះ ក៏ផ្កាប់សង្គ៏នោះ ហើយផ្ដេកទៅថ្វាង៍ ផ្ដែកទៅថ្វាង៍ ទៀត ហើយលើកបញ្ហាទ្រើន សំយុងចុះយកដៃគោះ យកជុំដីគោះ យកដំបងគោះ យកគ្រឿងសាស្ត្រាគោះ ប្រមៀលមក ប្រមៀលទៅ ប្រមៀលចុះ ប្រមៀលឡើង ហើយទិយាយថា នៃស័ង្គដ៏ចំរើន ច្ចុ ឯឥបន្ទឺ (សំឡេង) ទៅមើល នៃស័ង្គ្ដីចំរើន ចូរឯង៍បន្ទឺ (សំឡេង) $\mathcal{L}$ ကျေးမြေလ $\mathcal{L}$ က်ရွှိ $\mathcal{L}$ ကြေးရေးမြေးပြား $\mathcal{L}$ (ကိုးမျှော်) ၊ ကေး បតិត្ររាជញា: លំដាប់នោះ អ្នកថ្មីស័ង្ខនោះ មាខសេចក្តីតិះរិះជួច្នេះថា ពួកមនុស្សអ្នកនៅក្នុងបច្ចន្ទជនបទ ទាំងអស់នេះ ហោះពញជាមនុស្សល្អង់

បាយលិវាជិញសុត្ត សង្គធមូបមា

តា៩ញ៉្^(a) លាម អយោធ៌សោ សង្ខ័សង្ខំ គមសិស្ស្គី-តំ ។ តេសំ បេក្ខមាលាធំ **ស**ខ្លុំ កហេតុ តក្កត្ សន្នំ ឧបន្យសេត្យ សន្នំ ភាពយេ បត្តាធិ ។ អ៩-ទោ រាជញា គេសំ បច្ចុជ្ជជួបខាន់ មនុស្ស នំ ឯគឧ-ហោស៊ យជា កាំក្រោ អយំ សង្ខោ ជាម ពុរិសសហ-ត់តោ ៩ ហោត់ វាយាមសហភាព ៩វាយាសហភ-តោ ខ តេជាយំ ស ស្នែ ស ស្នំ គ ហេ តិ យជា បជាយំ ស់ ស្ដែ ស្រែសសាគាតា យោតិ ជ វាយាមៈ សហគាតា ន ជ ហោសហគាតា ជាយំ ស ខ្ថែ សន្ទុំ ការេឌ្ឌ ។ ស្នាមេន សោ ប្រជុញ យជាលំ ការបោ អាយុសហេតុ ខេ ហោត់ ខុស្មាសហគុ ខេ វិញ្ញា-ណសហភាតា ខ តខោ អភិក្សាមតិបិ បដិក្សាមតិបិ តិដ្ឋាម និស័ន្ធម សេយ្យ៉ូម តាម្បេត មក្ខាលមិ រូមិ ខស្សតិ សោតេជប សខ្លុំ សុណាតិ ឃានេ-និច គន្ធំ ឃាយតិ និក្យុយចំ សេំ សាយតិ តា. យេខត្ ដោឌ្យុំ ដុសត៌ មនេសាត្ ឌម្មុំ វិជាលាត៌

១ ខ. ក្ខំ ហំ ។

បាយាសិរាជញ្ញាសូត្រ សេចក្តីព្រៀបដេលបុរសផ្ទុំស៍ង្វ

មិនសមបើនឹងស្វែងកេសំឡេងស័ង្ខ ដោយខុសទំនងសោះ ។ ពួកមនុស្យទាំងីនោះ កំពុងមេល បុសេផ្ទុំស័ង្ខនោះ ក៏បាបស័ង្ខ៍ថ្មុំ ៣ ដង ហើយកាន់ស័ង្ខដើរចៀសចេញទៅ ។ បតិត្ររាជពា: លំដាប់នោះ មនុស្ស នៅក្នុងបច្ចន្នជនបទទាំងអស់នោះ មានសេចក្តីត្រិះរះជួច្នេះថា នៃគ្នាយើង មេយ ធម្មតាស័ង្ខនេះ លុះតែកាលណា បានផ្សំនឹងបុរសផង ផ្សំនឹង សេចក្តីព្យាយាមផង ផ្សំនឹង ខ្យល់ផង ទើបសំរឹទ្ធនេះបន្ទឹ(សំឡេង)ក្នុងកាល កាលណា បើស័ង្ខ៍ **នេះ** មិនជានដ្យំនឹងបុរស មិនជានដ្យំនឹង សេចក្តីព្យាយាម មិនជាន៨ខ្ញុំនឹងស្លារ សង្គ្លីនេះ ក៏បន្ទឹស់ឡេងីមិនជាន ។ បពិត្ររាជញា: កាយនេះក៏ដូច្នេះដែរ កាលណា ប្រកបដោយអាយុផង៏ ប្រ. កបដោយក្ដេងជាតុផង ប្រកបដោយវិញា ណផង ក្នុងកាលនោះ ទើបកាយ នោះ ឈានទៅក៏ជាន ៥យក្រោយក៏ជាន ឈក់ជាន អង្គ័យក៏ជាន សម្រេចឥរិយាបថដេកក៏បាន ឃើញប្រដោយក្នែកក៏បាន ស្ដាបស់ឡេង ដោយត្របៀកកំបាន ធុំក្នុំនដោយច្រមុះកំបាន លិទ្ធភូក្សាសដោយអណ្តាត កំពុន ពាល់ត្រូវ ដោដ្ឋា: ដោយកាយកំពុន ដឹងីច្បាស់នូវិធម្មារម្មណ៍ ដោយ

សុត្តតូចិដិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

បឋមភាណវារំ(២) ។

(០៥៤) គិញ្ចាចិ កាំ គស្បួច បរិយាយោ ទោ រៅម្មេ រ៉េត្ត យោតិ ឥតិចិ ចត្តិ ចពេ ហេកោ ចត្តិ សត្តា ខិចចាតិកា ចត្តិ សុគតខគ្គយ៉ាន់ គម្មា-នំ ដល់ វិចាកោតិ ។ អគ្គិ ចន រាជញ្ញា ចរិយា-យោ ។ ចេ ។ អគ្គិ សា គស្បួច ចរិយាយោ យោ ។ ចេ ។ អគ្គិ សា គស្បួច ចរិយាយោ

o និ. បសទ្ចោ ឥត្តិ។ 🖢 និ. ម. បឋម**ភាណ**វារត្តិ ៩ ទិស្សតិ ។

សុត្តតូបិជិក ទីឃតិកាយ មហាវិត្ត

ចិត្តក៏បាន តែកាលណាកាយនេះ មិនប្រកបដោយកាយុផនី មិនប្រកប ដោយក្ងើង៣តុផនី មិនប្រកបដោយវិញ្ញាណផងីខេ ក្នុងកាលនោះ កាយ នេះ ឈានទៅមុខក៏មិនបាន ៥យក្រោយក៏មិនបាន ឈាក៏មិនបាន អង្គុយ ក៏មិនបាន សម្រេចដរិយាបថ ដេកក៏មិនបាន ឃើញប្រដោយចក្ខុក៏មិន បាន ស្តាប់សំឡេងដោយគ្រចៀកក៏មិនបាន ធុំក្នុំនៃដោយច្រមុះក៏មិនបាន លិទ្ធកូត្យសេដោយអណ្តាតក៏មិនបានប៉ះពាល់ត្រូវដៅដូព្វៈដោយកាយក៏មិន បាន ដឹងច្បាស់ខ្លាំងញាម្មណ៍ដោយចិត្តក៏មិនបាន ។ ត្តាជញ្ញៈ បើតាម បរិយាយនេះ សូមមហាបពិត្រទ្រង់យល់មក យ៉ាងនេះវិញថា លោកដទៃ មាន ពួកសត្វជាត្បប់ពុតិក:មាន ផលវិបាកបេសកម្មទំង់ទ្បាយ ដែលសត្វ ធ្វើល្អ ធ្វើកាត្រក់មាន ដោយហេតុនេះ ។

ចច ចថមភាណវារ: ។

(១៩៤) ព្រះកស្យបដ៏ចំរើន និយាយយ៉ាងនេះ ក៏គួរដែលើយ ប៉ុន្តែខ្ញុំនៅ តែមានសេចក្តីយល់ក្នុងហេតុទុ៎ះ យ៉ាងនេះទៀតថា លោកដទៃមិនមាន ពួក សត្វជាឱ្យបាតិក:មិនមាន ផលវិបាករបស់កម្មព៌ងឡាយ ដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វើអាក្រក់មិនមាន ដោយហេតុនេះ ។ ថ្វាយព្រះពរពជញ្ញា: ចុះបរិយាយ នៅមានទៀតដែរឬ ។ បេ ។ បពិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន បរិយាយនៅមាន

បាយាសំរាជពាសុត្ត តាលកតកោរជីវិធវេសនកថា

។ ខេ ។ យដាគះដំវិយ រាជញាគំ ។ ៩៩ ខេ កោ តស្សេច ចុះសា ចោះ អាកុចារំ កាហេត្វា ឧស្សេច្តិ មយំ នេ ភាគ្នេ ចោយ អាកុចារី ឥមស្ប យំ ៩ភូសិ នំ ឧណ្ឌំ ។ ឧហិនិ ត្យា ហំ វភាមិ នេះខេត្ត ដោយ នាងស្បា ខ្យុំស្នង មានេរិត្ត មានេរិត្ត យឧសារី ឬរូ ឧទៅពារាស្ង នេ ឧទៅ ជំទេទៅ រាំ សេច ខេច កា មុសមា ស្មែល ខេត្ត ខ្ទុំ ស្មែស ដង្គ្រល់ ន្ទន្ទី ។ នេះសា គណៈ នូរ ចសុក្ម ។ អយម្បី ទោ កោ ភាសុក្ម ចរិយា យោ លោះ គេ ស្លាលេខ វារ ឈេង មុខ្មែរ ចំង និ លោ ភេឌ្ឌ សត្ថា ជុំបទាន់កា ឆេឌ្ឌ សុគានខុត្ត-ដានំ តម្មាន់ ដល់ វិទា គោត់ ។

បាយាសិរាជញ្ញាសូត្រ ពោលអំពីការស្វែងរកដីវៈរបស់បោរដែលស្លាប់ទៅ

។ បេ ។ ថ្វាយព្រះពររាជញ្ញា: បរិយាយនោះ ត្រើដូចម្ដេច ។ បពិត្រ ព្រះកស្សបដ៏ចំរើន ពួករាជបុរសក្នុងដែននេះ ចាប់ចោរដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក មកឲ្យដល់ខ្ញុំថា បញ្ចិត្តព្រះអង្គដ៏ចំរើន អ្នកនេះ ជា បោរប្រព័ត្តអាក្រក់នឹង ព្រះអង្គ ព្រះអង្គសព្ទព្រះហឫទ័យនឹងដាក់អាជ្ញាណាដល់របារនេះ សូមព្រះ អង្គីដាក់អាដាទោះចុះ ១ំនិយាយនឹងរាជបុរសទាំងនោះ យ៉ាងនេះថា នៃ អ្នកដ៏ចំរើន បើដូច្នេះ ចូរអភិទាំងឡាយ គួតស្បែកក្រៅរបស់បុរសនេះ មើល ក្រែងលោយើងឃើញដីវៈរបស់បុរសនេះ ពួករាជបុរសទាំងនោះ កំនុតស្បែកក្រៅរបស់បុរសនោះ ។ យើងក៏មិនបានឃើញជីវ:បេស់បុរស នោះសោះ ។ ខ្ញុំនិយាយនឹងកដុចុះសេតុងនោះ យ៉ាងនេះទៀតថា ម្នាល អ្នកដ៏ចំរុះន បេដ្ឋបោះ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ពន្ធះស្បែកក្នុង អារសាច កាត សរសៃ កាត់ធ្លឹង គ្រៀល១រក្នុងឆ្នឹងរបស់បុរសនេះមើល ក្រែងលោយើង បាន ឃើញជីវៈ របស់ក កាជបុរសទាំង នោះ ក៏គ្រឿល 🤋 រក្នុង គ្នឹង របស់ បុរសនោះ ។ យើងក៏នៅតែមិនឃើញជីវ:របស់បុរសនោះសោះ ។ បកិត្រ ព្រះកស្សបដ៏ចំរើន បរិយាយនេះឯង ដែលនាំឲ្យខ្ញុំនៅមានគំនិតយ៉ាង នេះថា លោកដ ទៃមិនមាន ពួកសត្វជាឲ្យបុក្ខក:មិនមាន ផលវិទាករបស កម្មាំងឡាយ ដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វើអាក្រក់មិនមាន ដោយហេតុនេះ

សុត្តឲ្យជំងឺពេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្នោ

(០៩៤) នេះ ប្រភព្ធា និត្តទើ មរុក្សិត្ ឧបមាយប្រភេទ្ធ រ៉ូញ សុំសា ភាសិនស្ប អន្តិ អាជាជន្តិ ។ ភូតបុត្វិ ភេជិញ អញ**ត**េក^(១) អក្តិកោ ជជុំលោ អរុញ្ញាយតនេ បណ្ណាក់ខ្ពុំ ស ស ម្មត្តិ(🖢) ។ អ៩ទេ រាជ្ញា អ្**ញុខ្សេក ជួចច ទេ ស្ខស្** (m) រុឌ្ឌាសិ ។ អ៩ខោ សោ សត្ត $h(M^{(k)})$ តស្ប អគ្គិ-តស្ប ជន្យូលស្ប អស្បិតស្បី មានឃ្លី វាយនៃ វស់ត្វា បក្តាម ។ អ៩លោ រាជញ តស្ប អក្តិតាស្ប សត្ថវាសោ តេខុបសន្ន័មេឃ្យុំ អច្បេះជាមេត្ត គាំញ្ចុំ នុខការណ៍ អនិកខ្លេចន្រ្តី ។ អ៩ េស ស្តេ អក្តិកោ ជុន្សល ស្នាលមេរីរៀសពេលខម្មេរ មានិប្រមា តេជ្ជសញ្ញុំ ឧបសញ្ញុំ មន្ត្ស តស្មុំ សត្តាស្រ ឧហ ំ កុមា ំ មុណ្ឌំ^(៦) ឧត្តានសេយ្យក់ ជឌ្គិតំ ។ ខិស្វានសុវា ឯ៩ឧយោស៍ ជ ទោ មេ ទំ មដ៏រេទំ យំ មេ មេត្តមានស្ប មនុស្បត្តតោ កាលំ កមេឃ្យ ១ ឱ. អញ្ជាព្រត្តិន ទិស្ស្តិ។ ៤ ឱ. វស្សិ។ ៣ ឱ. ជិនបទប្បទេសោ ។ ម. ជិនបទេ

១ ឱ.អញ្គព្រតិនទិស្សតិ។ ៤ ឱ. វសតិ។ ៣ ឱ. ដ8បទហួ ទេ សោ ។ ម. ជ8ប ទេ សញ្ញា។ ៤ ឱ. ម. សោ សញ្ញោ ។ ៩ម. យំនួតហំ។ ៦ម. មន្ទំ។

សុត្តស្ថិតក ទីឃុំតិកាយ មហាវិគ្ន

(១៥៥) ថ្វាយព្រះពររាជញា: បើដូច្នោះ អាគ្នាភាពនឹងធ្វើទុបមា ថ្វាយមហាបតិត្រ វិញបុរសពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ រមែងយល់សេចក្តីនៃ ភាសិតនេះ ដោយពាក្យឧបមាជាន ។ បពិត្រាជពា: កាលពីព្រេងនាយ មក មានជដល់ ស្នាក់ ជាអ្នកបម្រើភ្វើជនៅក្នុងកុដិស្វឹក ភ្នំព្រៃរំលោង ។ បពិត្ររាជពា: ក្នុងកាលនោះឯង មានពួកឈ្មួញរទេះមួយពួក នៅក្នុង ជនបទ បាននាំគ្នា ចេញអំពីជនបទនោះ ។ គ្រា នោះ ពួកឈ្មេញ៖ ទេះ នោះ នៅឈប់សំចតជំតម្លាស្រមប្រស់ដដិលដ្ឋកបម្រើក្ងើងនោះអស់ 🤊 យប់ 🥫 ប នាំគ្នា ចៀស ចេញ ទៅ ។ បតិត្រកដ្ញា: គ្រា នោះឯង ជដិលអ្នកបម្រើក្ដើង នោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះ យ៉ាងនេះថា គួរតែអាគ្មាអញចូលទៅត្រង់តន្លែង ជាទីសំណាក់បេស់ពួកឈ្មួញបទេះនោះ ក្រែងជួនជាបានគ្រឿងទបកហើ ចូលទៅត្រង់កន្លែងជាទីសំណាក់ របស់ពួកឈ្មួញរទេះនោះ លុះចូលទៅ ដល់ ហើយ ក៏បាន ឃើញ ក្មេងតូច ក្បាលត្រ ងោល ដេកថា្វ ដែលគេ ចោលគ្នងទីសំណាក់បេស់ពួកឈ្មួញរទេះនោះ ។ ដដិលនោះ លុះឃើញ ហើយ ក៏មានសេចក្តីត្រះរិះយ៉ាងនេះថា កាលបើអាគ្នាអញមើលបំណាំ បណ្ដេយឲ្យមនុស្សស្វាប់ ដោយហេតុណា ហេតុខ្លះមនសមគួរដល់

បាយាសំរាជញ្ហាសុត្ត់ អគ្គិកដដិល្ងបមា

យន្ទនាខាំ ឥមំ នារតាំ អស្បូមំ នេត្តា អាចាធេយ្យំ ទៅក្រសាល្វិ មន្ទីលោធ្វី ។ អន្តសោ ក្រុំ គោ ជដំលោ នំ នារានំ អស្បិទ នេត្តា អាថា នេសិ ទោសេស វឌ្ឌេស ។ យព សោ នាក្រា ឧសាស្សាន្ទេស់គោ ក ហោត់ ខ្លាឧសាស្សាន្ទេស់គោ វា អថ្យខា តស្ប^(១) អក្តិតាស្ប ជនិលស្ប ជនមនេ អត្តកោ ជដំលោ នំ នាក់ ឯនឧកេខ ឥប្តាមហំ តាត ជនបន់ កន្លំ អក្ត តាត^(៤) ប្រែប្រេញស មា ខ តេ អក្តុ ជិញ្ហបំ សខេ វ តេ អក្ ធិញា យេយ្យ អយំ វាស៊ី ឥមាធិ កាឌ្លាធិ ឥឌុំ អរណ៍សហនំ អត្ត ធិត្តនេត្តា អត្ត ២ ខេប្រហ្វាស់នំ ។ អ៩ទោ សោ អក្តតោ ជឌិលោ នំ នាក់ រាំំ អនុសាសិត្តា^(m) ជនបន់ អគមាសិ ។ តស្ប ទំនាំឧស់ឧសារី អង្គ ខ្មាញ ។ អន្ស ឧសារិ ស្សេស្ស ស្នេស ស្នេ ស្នេង ស្នេ មុខ

១ ឱ. អប់ស្សូ ។ ៤ ឱ. តាតាតិ ៩ «ិស្សុតិ ។ ៣ ឱ. ឯវមនុ**ល**ាសិត្តា ។

បាយាសិកជញ្ញាសូត្រ សេចក្តីប្រៀបដោយជដិលអ្នកបម្រើភ្នឹង

អាត្មាអញ ឡើយ បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញយកទារកនេះ ទៅឯអាស្រម ថែទាំ ចិញ្ចឹមឲ្យចំរើន ទៀង ។ ទើបជដិលផ្គួលម្រើភ្នើង នោះ នាំយក ទារក នោះ ទៅអាស្រម ថៃទាំ ចិញ្ចឹមឲ្យចំរើន ឡើង ។ ក្នុងកាលដែល ទារកានោះ មានអាយុ ១០ ឆ្នាំ ឬ ១៤ ឆ្នាំ ទើបជដិលអ្នកបម្រើក្រុងនោះ មាន ករណ៍យក់ឲ្យមួយកើតឡើងក្នុងជនបទ ។ ទើបជដល់អ្នកបម្រើភ្លើងនោះ ច្នេះ និងទារក∷នា៖ យ៉ាងខេះថា នៃថា អញុ|ច្នាថ្នានឹង ទៅកាន ជនបទ នៃបា ត្រង់ង៍បម្រើក្ខេង ប្រង៍កុំឲ្យក្ខេងបែសឯងលេត ឡេយ បើជនជាក្មេីងរបស់ឯងវេលត់ កាំបិតនេះ ទសនេះ ឈើពំទុកក្មេីងនេះ មាន ត្រវង់ងីយក ទៅបង្កាត់ក្ដេង ហេយបម្រេក្រុង (កុំខាន) ។ លំដាប់នោះ ជដល់អ្នកបម្រើភ្លើងនោះ ផ្លែឃុំ ទារកយ៉ាងនេះហើយ ក៏ទៅកាន់ជនបទ ។ ទារកនោះ កំពុងតែខ្លួលខ្លាយដោយល្បែង ក្លេងកំលេត់អស់ ។ ទេបទាកេ នោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះ យ៉ាង៍នេះថា បិតាបានផ្តាំអាត្មាអញ យ៉ាង៍នេះថា

សុគ្គស្ត្រិធិពេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

អភ្លឺ តាន ប ែបហ្វេស មា ខ នេះ អភ្លំ ធំព្វេហ៍ ស ខេ វ នេះ អគ្គិ ធំញា យេយ គ្រប់ វស់ នទាធិ តាជាធំ ៨៥ អរណ៍សហ៍តំ អក្តី ធំពុង្គេតា អក្តី បរិចប្រហ្យាស់តំ យន្នទាហំ អត្ត និព្យុត្តត្វា អត្ត បរិច-ប្រេញ្ញី ។ អ៩ ទោ សោ សាក្រោ អ ណេិសហ៍ តំ វាសំយា តថ្ម អញ្ជេរជាម អត្ត អង់តច្ចេយ្យន្តំ ។ នៅ សោ អក្តី អភិត្តិ អរណ៌សហិតំ ធ្វិភា ដាលេសំ ត់ဆ ដាលេស ខេត្ត្ធា ដាលេស ខេញ្ទ ដាលេស សតល់តាំ អភាសិ សគល់តាំ សគល់តាំ គាំតា ជុខុត្តលេ គោដេស៍ ជុខុត្តលេ គោដេត្វ មហាវាគេ ជុំដុន៌^(៤) អប្បវេស១ អក្តី អនិក្សេយន្ត្រី ។ នេះ សោ អង្គ អត្ថខត្ត ។ អ៩លោ សោ អង្គ័តោ ជដិលោ ជនមនេ នំ ការណ៍យំ នំរេត្យ យេន ស តោ អស្សមា នេះជុខសង្គមិ នុខសង្គមិត្តា នំ លារក ឯតនយេខ កាច្ចុំ គេ តាត អក្តិ ចិត្តតាតិ ។

១៦. ម សត្តា ។ 🍃 ឱ. ខហ្ន ។

សុត្តនូចិជិត ទីឃនិកាយ មហាវិត្ត

នៃហ្ ច្ចាឯងថម្រើភ្លើង កុំឲ្យភ្លើងរបស់ឯងលេត់ឡើយ បើដូនជា ក្ងេងបែសឯងលេត ហេយ កាំបតនេះ ទសនេះ ឈើព័ន្ធតក្មេងនេះ មាន ត្រូវឯងយកទៅបង្កាត់ក្មេង ហេយបម្រេក្ខេង (កុំទាន) បេដ្ឋហ្វេះ គួរតែ អាត្មាអញ បង្កាត់ក្ខេង ហើយបម្រើភ្វេងចុះ ។ កាលនោះ ទារកនោះ យកកាំបិត ចាំង្គីឈើពំនួតមើល ដោយគិតថា ធ្វើមេចហ្ អាត្វាអញនឹងីបានក្ងើងនេះ ។ ទារករនោះ ក៏មិនបានក្ងើងសោះ ហើយ ភពុះ ឈើទំនួត**ជាពីរ**ចំណែក ប៉ិចណែក ប្អូនចំណែក ស្រុំចំណែក ដល់ចំណែក ម្ដៃចំណែក ធ្វើឲ្យជាចំរៀកតូច១ លុះធ្វើឲ្យជាចំរៀកល្អិត១ ហើយ ក័យកទៅបុកក្នុងត្បាល លុះបុកក្ខុងក្បាលវួច ហើយ ក្រយ ៅ តាមខ្យល់ទាំង ដោយចំណង់ថា ធ្វើមេចញ្ចុំ អាត្មាអញនឹងថានក្វើង នេះ ។ ទារកនោះ ក៏នៅតែមិនបានក្ដើងសោះ ។ លំដាប់នោះ ជដល់អ្នកបម្រើក្ខេងនោះ សម្រេចកិច្ចដែលត្រូវធ្វើ ក្នុងជនបទនោះហើយ ជានចូលទៅអាស្រមរបស់ខ្លួន លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយ និងទារកនោះ យ៉ាន៍នេះថា ហៃជា ហេតុដូចម្ដេច ក៏ឯងឲ្យភ្លើងរលត់។

កាយាសិរាជញ្ញាសុត្ត អគ្គិពជនិត្យូបមា

ឥ៩ ៤ តាត ១ិហ្ហ្រសុតស្បូ អក្តិ ខិញ្ច្រិ តស្បូ មេ បរិច្យាយ្យាស់ មា ខ គេ តាត អក្តិ ធំព្យាយ៍ សាខេ វ គេ អស្តិ និញ្ហាយេយ្យ អយំ វេស៊ី ៩មានិ តាញ់ និ និ មាលេសហ៍តំ មក្តី និព្យុត្តា មក្ត បរិច្ចប្រហ្យស់តំ យន្ទាហំ អក្តំ និត្តតេត្តា អក្តិ សុខ ហេសុស្ត្រិ អស្សេសសុ₍₀₎ ស្ស អ**េស្សាស្ស**សុំ ស្ស៊ីយា ត់ ្នំ ម នៅ្រស់ ម ក្នុំ ម ក្នុំ ម ក្នុំ ម នេស្ស អត្តី អស់តត្តី អរណាស់សានាំ ធ្វីជា ជាលេស៊ី តំណ ដាលេស ខតុខ្វា ដាលេស ខញ្ជា ដាលេស៊ី ឧសភា ដាលេស៊ី វី**សត់ភា^(៤) ដាលេស៊ី សភា**ល់កំ អភាសី សភល់កំ សភល់កំ ការត្វា ជុនុក្ខាលេ កោដេសំ ឧឌុក្ខាល កោដេត្វ មហាវាតេ ង្ដុំជុំ អប្បេស្រាម អក្តី អជិតច្ចេយ្យត្តិ នេវាហំ អក្តី អធិ. កច្ចិន្តិ ។ អ៩ទោ តស្ស អក្តិតាស្ស ជនិលស្ស **រាស្ត្រ ស្ត្រ ស្ត្រ ស្ត្រ ស្ត្រ ស្ត្រ** ស្ត្រ តេថ្យ សម អយោធិសោ អក្តី តវេសិស្សតិ៍តំ ។

າ ຊີ. ສປເກ ສທຳ ម. ສປຸກທຳ 🕨 ຊີ. ម. ຽນທາ ໆ

បាយាសិរាជិញ្ញាសូត្រ សេចក្តីប្រៀបដោយជដិលអ្នកបម្រើភ្នឹង

ទារក នោះនិយាយថា បញ្ជិតបិតា ភ្ញុំកំពុងតែខ្វល់ខ្វាយដោយការលេងក្នុង ទីនេះ ភ្លេីងករលត់ ១មានសេចក្តីត្រះរិះ យ៉ាងនេះថា បិតាបានផ្តាំអាគ្នា អញ យ៉ាង៍នេះថា ខែចា ត្រវឯង៍បម្រើត្រឹង ខែចា ឯងកុំឲ្យក្នេងលេត ឡើយ បើជនជាក្មើនរបស់ឯងលេត កាំបិតនេះ ទសនេះ ឈើ ពំនួតក្ខេងនេះ ត្រូវឯងយកទៅបង្កាត់ក្ខេង ហេយបម្រេក្រុង (កុំទាន) បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញបង្កាត់ក្ងេង ហេីយបម្រេក្ខេងចុះ បញ្ជិ ថិតា លំដាប់នោះឯង ១ភ័យកកាំបិត្យបាស ឈើពំនួត ដោយបំ**ណង៍** ឋា ធ្វើមេចហ្មុំ អាត្មាអញនឹងបានក្ដេងអេះ ។ ១ភិមិនបានក្ដេងសោះ ទ្បើយ ខ្ញុំកំពុះឈើពំនួតក្នេង ជាពីវចំណែក បំចំណែក បួនចំណែក ជ្រុំចំណែក ដប់ចំណែក ម្ដេចណែក ធ្វើឲ្យជាចំរៀកគូច១ លុះធ្វើឲ្យ ជាចរៀតតូច ។ រួច ហើយ ក៏យក ទៅបុកក្នុងត្បាល លុះបុកក្នុងត្បាល លេយ ក៏ពេយតាមទា្យទាំង ដោយបំណង់ថា ធ្វើម្ដេចហ្គុំ អាគ្មាអញ នឹងបានក្ងើង ខ្ញុំក៏មិនបានក្ងើងសោះ ។ គ្រានោះឯង ជដល់ជាអ្នកបម្រើ ក្ដើននោះ មានសេចក្ដីត្រិះរិះ យ៉ាងនេះថា ទារកនេះ ហៅពេញដាមនុស្ស ខ្មៅ មិនក្នៅថ្ងៃន មិនសមបើនង់ស្វែងក្រភួង ដោយខុសទំនងសោះ ។

តុត្តេត្តបំជាពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវគ្គោ

តស្ប ខេត្តមានស្ប អរសាំសហិន នហេត្យ អក្តិ
និត្តខេត្ត និ នាក់ រំនេះ រប់ រំ ខា តាត
អក្តិ និត្តខេត្ត ប្រា និ ខេត្ត យថា ខ្ញុំ ពេល
អព្យខ្លោ អយោនិសោ អក្កិ នារស់ស្បូសិនិ ។
រំរាំមេរ ខោ ខ្ញុំ រាជញ្ញា ពេល អព្យខ្លោ អយោៈ
និសោ បរលោក នារស់ស្បូសិ⁽⁰⁾ បន់និស្បូខ្លេនិ
រាជញ្ញា ខាបក និដ្ឋិតនិ បន់និស្បូខ្លេនិ រាជញ្ញា
ចាបកាំ និដ្ឋិតនិ មា គេ អហោសិ និយាន្តាំ
អហិតាយ ឧក្សាយានិ ។

(១៤៦) គិញ្ជាចំ អាំ គស្សា ស្វាមាហ អ៩ ទោ នេស់ សំ សំ សំ មិ មិ មសេខធិ កោសលេ ជានាត់ តំពេរជានោច ចាយាសំ រាជញ្ញោ សំអំធី សំខិធ្នី ឥតិច ឧត្តិ មពេ លោកោ ឧត្តិ សត្តា ជុំមទាត់កា ឧត្តិ សុគតខុត្តដាធំ គម្ជាធំ ដល់ វិទាកោត់ ។

១ ឱ គរសៃសំ ។ ៤ ឱ. សញ្ញាមិ ។

សុត្តនូចិនក ទីឃនិកាយ មហាវិត្ត

កាលដែលខាតេនោះកំពុងសេម៉ូនែមើល ដដលនោះ ក៏ចាប់យកឈើពំខ្លួក
ក្ដើង ហើយពួតឲ្យកើតក្ដើង រួចនិយាយនឹងទាកេនោះ យ៉ាងនេះថា នៃបា
ក្ដើងគេត្រូវពួតឲ្យនេះ យ៉ាងនេះ មិនមែនដូចជាបាឯង ជាមនុស្សនោត
មិនវាងដៃ ស្វែងកេត្ដើង ដោយខុសខំនងដូច្នោះទេ ។ បពិត្រាជញ្ញា:
ឯមហាបពិត្រក៏យ៉ាងនោះដែរ គឺជាមនុស្សខ្លៅ មិនវាងដៃ ស្វែងកេចរៈ
លោកដោយខុសខំនង បពិត្ររាជញ្ញា: សូមមហាបពិត្រលះបង់ខិដ្ឋិមាក្រក់
នោះចេញ បពិត្រាជញ្ញា: សូមមហាបពិត្រ លះបង់ខិដ្ឋិមាក្រក់
នោះចេញ បពិត្រាជញ្ញា: សូមមហាបពិត្រ លះបង់ខិដ្ឋិមាក្រក់
នោះចេញ បពិត្រាជញ្ញា: សូមមហាបពិត្រ លះបង់ខិដ្ឋិមាក្រក់
នោះចេញ បពិត្រាជញ្ញា: សូមមហាបពិត្រ លះបង់ខិដ្ឋិមាក្រក់
នុក្ខអស់កាលយូរ កុំបីមាន ដល់មហាបពិត្រឡើយ ។

(១៩៦) ព្រះកស្បូបដ៏ចំរើន ពោលយ៉ាងនេះ គំសមម្ប៉ាងដែរហើយ ប៉ុន្តែទុំមិនអាច នឹងលះបន់ទិដ្ឋិអាក្រក់នេះចេញបានទេ ព្រោះថា ព្រះ បាទបសេនទិកោសលក្តី ពួកព្រះរាជាខាងក្រៅក្តី ដឹងច្បាស់នូវទុំថា ព្រះបាទបាយាសិរាជញ: ធ្លាប់មានវាទ: យ៉ាងនេះ មានទិដ្ចិ យ៉ាងនេះថា លោកដទៃមិនមាន ពួកសត្វជាឱ្យបាតិក:មិនមាន ផលវិទ្យាក់បេស់កម្ម ទាំងឡាយ ដែលសត្វធ្វើល្អ ធ្វើអាក្រក់មិនមាន ដោយបោតុនេះ ។

បាយាសំរាជពាសុ**ត្ត់** មហាសកដសត្ថបមា

សេខាញ់ កោ កាស្ប្រ ៩៥ ១០គាំ ឧដ្ឋិតតំ ១៩និស្បដ្តិស្បាច់ អស្ប្រុំ មេ ស្លារ យ។ ៣លោ
ចាយាសំ រាជញ្ញោ អត្បុស្លា ឧក្កហិតកាហិតំ កោចេនចំ នំ ហាស្បែច់ មក្ខេតចំ នំ ហាស្បែច់
ចន្បាសេនចំ នំ ហាស្បែច់ ។

(១៥៧) គេឧហ៍ រជញ្ជា ឧបបន្តេ ការិស្បាមិ
ឧបមាយបី ដេកា ខ្មេញ បុរិសា កាសិតស្បា អត្តំ
អាជាឧន្តិ ។ កូតបុព្វំ រាជញ្ញា មហាសកដេស គ្នោ
សកដេសហស្បំ ខុរត្តិមា ជឧបឧរ បច្ចិម៌ ជឧបន៌
អកមាស់ ។ សោ យេឧ យេឧ កច្ចិត ទិប្បាំយៅ
បរិយានិយត់ តំណំ ការដ្ឋានក់ ហរិតកាបណ្ណំ(๑) ។
តស្បី ទោ បឧ ស ្តេ ខ្លេ សត្តិហា អ ហេសុំ
ឯកោ បញ្ចុំ សភាដសតានំ ឯកោ បញ្ចុំ
សភាដសតានំ ។ អឋ ទោ គេសំ សត្តិហាធំ
ឯភាដសតានំ ។ អឋ ទោ គេសំ សត្តិហាធំ

ម ៖ ពិណាក់ក្នេក កើតកវណ្ណ ។ ៤ ៖ ហេ បន ។

បាយាសិរាជញ្ហាសូត្រ សេចក្តីប្រៀបដោយពួកឈ្ងួញនេះច្រើនទាត់

បតិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន បើខ្ញុំនឹងលះបង់ខិដ្ឋិមាក្រក់នេះចេញហើយ មុខ
ជាអ្នកផងនឹងស្ដីឲ្យខ្ញុំថា ព្រះបាទបាយាសិកជញ្ជា: ហៅពេញជាមនុស្ស
ខ្វៅ មិនអង់វៃ ប្រកាន់តែសេចក្ដីខុស ដូច្នេះ ខ្ញុំមុខជានឹងត្រឡប់ប្រកាន់
ខិដ្ឋិនោះវិញ ដោយសេចក្ដីក្រោធខ្វះ ខ្ញុំនឹងត្រឡប់ប្រកាន់ខិដ្ឋិនោះវិញ
ដោយការលុបគុណខ្វះ ខ្ញុំនឹងត្រឡប់ប្រកាន់ខិដ្ឋិនោះវិញ ដោយការ
ប្រឡង់វាសនាខ្វះ ។

(១៩៧) ថ្វាយព្រះពរពជញ្ញា: បើដូច្នោះ អាត្មាភាពនឹងធ្វើទុបខា
ថ្វាយមហាបពិត្រ ពួកវិញ្ញាបុរសខ្វះ ក្នុងលោកនេះ រមែងយល់សេចក្តីនៃ
កាសិត ដោយពាក្យទបមាជាន ។ បពិត្រពជញ្ញា: កាលពីព្រេងនាយមក
មានឈ្មួញរទេះច្រើន នាំរទេះប្រមាណ , ពាន់ បរបេញពីជនបទទាង
កើត ទៅកាន់ជនបទទាងលិច ។ ពួកឈ្មួញរទេះនោះ ទៅក្នុងទីណា ។
ស្រៀ ទុស ទឹក នឹងស្លឹកឈើទៀវខ្លី ក្នុងទីនោះ១ ក៏ចាប់អស់ទៅ ។
ក្នុងពួកឈ្មួញរទេះនោះឯង មាននាយឈ្មួញរទេះពីនាក់ ម្នាក់មាន
បទទេវិទ្ធិ បានសេចក្តីត្រិះរិះ ដូច្នេះថា ពួកឈ្មួញរទេះនេះឯង នាយ
ឈ្មួញទេះទាំងនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះ ដូច្នេះថា ពួកឈ្មួញរទេះនេះឯង

សុត្តតូចិដិពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

សគ្នស្សស្ពុំ គេ មហំ យេជ យេជ គុញម ទីប្យមេរ ស្ត្រាច្ច ស្ត្រា ស្ត្ សឃ្លាំ ល្អ ខ មញ្ចុំ មុំ មុំ មុំ មិន ខ្ទុំ ខា រួមព្រុក គ រាយ ខេញ សសក្សខាន ខ្លាស ខេញ ស_ិ តដេសតាធិតិ ។ តេ តំ សត្តិ ធ្វិញ វិតជីសុ(ទ) តែដុស្សន៍ ។ រា កោ សុវ សុទ្ធ។ ហោ ១ហុំ តំណាញ តដ្ឋញ្ជូ ឧធភាញ អាពេខេត្ត **ស**ត្តំ ម-យា ខេស $^{(h)}$ ។ ខ្លឹមតែមេយា $^{(m)}$ ហេ ខន $^{(m)}$ សត្ថោ អនុស សុំសំ ភាន្យំ ហេសំតក្ដី អា- $\mathcal{M}$ ဋ္ဌာနာလာဖိ $^{(L)}$ ကုမ္မမာလိ မဟု † န်း မဟု † နော် តាន្ទមត្តិតេហ៍ ចក្តេហ៍ កាន្រេន ។ខេន^(៥) មដ៌មនិ អាតឲ្ន និស្វា ឯតនេវេច គា្នោ កោ អាតឲ្សតិ ។ អត្តភាព ជនបណ្ឌ ។ គេហំ កម្មិស្រីតំ ។ ១ម. វិកដេលុំ ។ 🔈 🤋. បាយាប្រលិ ។ ៣ ទីហំ គឺហំ ប**យា ភោ**គិ កត្ថិ បោត្តក

១ម. វិភាដេសុំ ។ ៤ ១. បាយាបេស ។ ៣ ទីហំ គឺហំ បយា គោតិ កត្ថិ បោត្តកេ ទិស្សតិ ។ ៤ ១. អបនទូតលាប់ កុមុខមាលី ។ ម. អសុស្ទូកណាប់ កុមុខមាលី ។ ៥ ១. គទ្រាវបេន ។

សុត្តនូចិជិត ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

មានរេខ៖ ១ ពាន់ យើងទាំងទ្បាយ ភៅទៅក្នុងទីណា។ ស្មៅ ទស ទឹក នឹងស្លឹកឈើខៀវខ្លី ក្នុងទីនោះ។ ក៏តាប់អស់ទៅណាស់ បើដូច្នោះ មាន តែយេងីកល់គ្នា ចែកពួកឈ្មួញ។:ម៖នេះ ជាពីវេចំណែក គឺ១ ចំណែក ៥០០វាទេះ ១ ចំណែកទៀត ៥០០វាទេះ ។ នាយឈ្មួញទាំងនោះ ក៏ទាន់ខែកល្មញារទេះ នោះជាពីរចំណែកគឺ ១ ចំណែក៥០០ វទេះ ១ ចំណែកទៀត ៥០០ រទេះ ។ នាយឈ្មួញរទេះម្នាក់ បានផ្គុក ស្មៅ ឈ្មួញវេទេះនោះ បរេចញទៅអស់ពីបើថ្ងៃ ក៏បានឃើញបុរសមានសម្បូរ ឡៅ មានភ្នែកក្រហម ចង៍ជាច់កូនសរ ប្រដាប់ដោយជាកុម្ សំពត់៖៖ មានសត់៖៖ បានបដ្តិស្នា មានកង់ប្រឡាក់ដោយភក់ មក ជួបគ្នានៅពាក់កណ្ដាលផ្លូវ លុះឃើញហើយក៏សួរ ដូច្នេះថា នៃអ្នកដឹ ចំរើន អ្នកមកពីទីណា ។ បុរសសម្បារឡៅនោះ គ្លើយថា ខ្ញុំមកពីជនបទ ឯណោះ ។ ពួកឈ្មញទេះក៏សួរទៀតថា អ្នកនឹងទៅក្នុងទីណា ។

បាយាសិរាជីញាសុត្ត មហាសពដសេត្តបមា

អមុគាំ ជាម ជនមនុត្តិ ។ គាច្នុំ កោ បុរតោ គាត្តាប em នេ ហេ មក្ស ដែ្នត(0) ។ វា ្សំ <math> (m) ប្រាតា កាស្តារ មហាមេយោ អភិប្ប៉ុន្តោ អាស់ត្តោនការ វដុមាធិ ពហុំ តំណាញ កាដួញ ខុឧកញ នឡេថ កោ ពុរាណាធ៌ តំណាធ៌ តម្លាធ៌ ខុឧភាធិ លហុ-ការរល់ សគាដេហ៍ សីឃំ សីឃំ ឥត្ថ ទា យោក្ត្រិ យេ អាធច្រើស អញ ឃេ សំមេហ ៗ, សេ សំមេល សំមេ យស្ពី នេសានេ សេ មន្ត្រីជ្រៃ មេស្ទីនេយាក្ រដ្ឋាន ពហុំ តំណាញ កដ្ឋញ្ ឧឧកញ្ ជឌ្មេ កោ ព្រាណាធំ តំណាធំ តាដ្ឋាធំ ឧឧតាធំ ប-ហុកាប្រាំ សភាដេល សីឃំ សីឃំ កុខ្៩ មា យោក្ខាន តាល់មត្តាត់ នធ្វេ៩ កោ ពុកណាន់ តំ-ណាន់ តដ្ឋានិ ខុខតាន លេហុវាប្រេំ សត្តដេហ៍ សន្តំ មហា មេដុខ ។ ឃុំ កោត់ ទេ គេ សត្ថិកា

១ ឱ. អហិប្បជ្ជាតិ ។ 🎍 ឱ. ឯវំ ខោ កោ ។ ៣ ឱ. កំលមមៅតិ ។

បាយាសិរាជិញ្ញាសូត្រ សេចក្តីប្រៀរដោយពួកឈ្នួរការទេះច្រើនគាក់

បុរស ទោះ ជ្រាប់ថា ខ្ញុំនឹង ទៅជនបទឯ ណោះ ។ ពួកឈ្មួញរទេះសូរថា នៃអ្នកដ៏ចំរើន ផ្លូវលំពុកខាងមុខ១ មានមហាមេឃបង្គោរក្រៀនដោកជាំ ទុះដែរឬ **។** បុរសនោះ ធ្វើយប្រាប់ថា ដើម្មកដ៏ចំរើន ផ្លូវលំហុកខាងមុខៗ មានមហាមេឃ បង្គោរក្រៀងជោកជាំ ផ្លូវទាំងី ឡាយ មានទឹកពេញពាស មានទាំងស្បៅ ១ស ទឹកជាច្រើន នៃអ្នកជំចំរើន ចូរអ្នកទាំងឡាយ ចោលស្មៅ ទុស ទឹកបាស់ទាំងទ្បាយចេញ**ទៅ** ចូរបរេរទេះទាំងទ្បាយ ដែលមានបន្តស្រាល។ ទៅគាប់។ ចុះ កុំឲ្យពួកគោលំហុក ឡើយ ។ លំដាប់នោះឯង នាយឈ្មាល់ នេះ នោះ ព្រប់ពួកឈ្មាល់ នេះថា នៃអ្នក ដ៏ចំរើន បុរសនេះ បាននិយាយ យ៉ាង៍នេះថា ផ្លាប់ពុក្ខភាងមុខ១ មាន មហាមេឃបង្កោរភ្វេងជោកជាំ ផ្លូវទាំងឡាយ មានទឹកពេញពាស មាន ទាំងស្មៅ ទុស ទឹកជាច្រើន នៃអ្នកដ៏ចំរើន ចូអ្នកទាំងឡាយចោល ស្មៅ ទស ទឹកបាស់ចេញទៅ ចូរបរទេះទាំងឡាយ មានបន្ទុក ស្រាលៗ ទៅគ្នាប់ៗ ចុះ កុំឲ្យពួកគោលំជាក់ឡើយ នៃអ្នកដ៏ចំរើន ចូវអ្នក ទាំងឡាយ រោលស្មៅ ទស ទឹកបាស់ទាំងឡាយបេញទៅ បូរនាំ តា្ឋបរទេះទាំងទ្បាយ មានបន្ទុកស្រាល ១ ទៅចុះ ។ ពួកឈ្មា្សទេះ

សុត្តនូចិដិពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

នុស្ស សន្តបុរាស្ស ឧទ្ទុស្ស ខ្លាំ ខ្លាំ ខ្លាំ ខ្លាំ ខ្លាំ ខ្លាំង ខ្លាំ ខ្លាំង ខ្ តំណាន់ គង្ខាន់ ខុនគោធំ លហុកាប្រោំ សភាដេហ៍ សត្ថ បហា បេសុំ ។ តេ បឋមេប សត្ត។ ស ន អន្-សំសុ តំណំ វ តេដ្ឋ វ ខ្ពត់ វ ខុត់យេខ សត្-វាសេ ។ ឥតិយេច សត្តាសេ ។ ចតុត្តេច សត្តាសេ ។ បញ្ជាមេខិ សត្ត។សេ ។ ជាដ្ឋេខិ សត្ត។សេ ។ សត្ត-មេខ សត្តាសេ នអន្ទស់សុ តំណំ វា តេដ្ឋ វា ខុនតំ ប្ត មានភាព មានជ្ជាស់ មានជ្ជាស់ ការ មាន មាន អយោសុំ មនុស្សា ២ ខស្វ ២ ។ សត្វេ ។ សោ យ ក្តោ អមជុសេ្ឋា ភក្តេស ។ អដ្ឋិការនៅ សេសា-នំ^(១) ។ យយ អញ្ញាស់ ខុត់យោ សត្ត។ ហោ ពហុ-និក្ខាន្តហ $^{(b)}$ ទោយនិ សោ សគ្គោតិ ពេហុំ តំណេញ តដ្តញា ឧឧភភព្វ អាពេបេត្វា សត្តិ មហេមេស៍ ។ ខ្លីសង្គសឧលា សោ ខ្ល សោ^(៣) សត្តោ អឌ្ច-ស បុរិសំ តាន្បំ លេខាំតត្តឹ អស្នួន្ទុគេលាខំ

០ ខ. សេសេល័ ។ ៤ ខ. ម. ពហុសិក្តុគ្នោ ។ **៣ ខ**. បសេសា **។**

សុត្តសូចិជា ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

ទាំង នោះ ទទួល៣ក្យុនាយឈ្មួញរទេះ នោះថា ដើម្មកដ៏ចំរើន ហើយ ក៏ចោលស្មៅ ទុស ទឹកចាស់ចេញ ហើយនាំគីតាបរវេទេះ ដែលមាន បន្ទុកស្រាល។ ទៅ ។ ពួកឈ្មួញរទេះទាំងនោះ ក៏មិនបានឃើញស្មៅ ទស ឬទឹកក្នុងដំណាក់ពួកឈ្មួញរទេះជាដំបូងផង ក្នុងដំណាក់ពួកឈ្មួញ វទេះជាគិរបពីរផង ។ ក្នុងដំណាក់ពួកឈ្មួញទេះ ទី ៣ ផង ។ ក្នុងដំ-ណាក់ពួកឈ្មារ ខេះទី ៤ ផង ។ ក្នុងដំណាក់ពួកឈ្មារ ខេះទី ៥ ផង ។ ក្នុងដំណាក់ពួកឈ្មួញរទេះទី៦ ផង ។ មិនបានឃើញស្មៅ ១ស ឬទឹក ក្នុងដំណាក់ពួកឈ្មួញរទេះទី ៧ ផង ហើយក៏ដល់ទូវសេចក្តីនាសទាំង អស់គ្នា ។ ពួកមនុស្ស ឬពួកសត្វចិញ្ចឹម ក៏មានច្រើនក្នុងឈ្មួញរទេះ sေး s ပုံးလမာနေလမျှီးsော်ကေး ခိုင္ငံကောင်း င်္ကာမေနလျှsော်ကိုက္ခင်္က មនុស្សនិងសត្វចិញ្ចឹមទាំងអស់នោះ ។ នៅសល់តែត្តឹងទទេ ប៉ុណ្ណោះ ឯង ។ កាលណា នាយឈ្មា្យរទេះ ទី ៤ បានដឹងថា ឥឡូវនេះ ពួក ឈ្មួញរទេះនោះ ចេញទៅយូរថ្ងៃហើយ ក៏ផ្ទុកស្មៅ ១ស ទឹកជាច្រើន នាំគ្នាបរវេទេះចេញទៅទៀត ។ លុះពួកឈ្មួញរទេះនោះ បរទៅអស់ពីរចិ ថ្ងៃ កំពុនឃើញបុរសមានសម្បាញ្ទៅ មានភ្នែកក្រហម ចង៍ទាច់កូនសរ

អមនុស្ស ប្រែប៉ា សត្វមានខ្លួនមិនដូចជាមនុស្ស ឬថា មិនមែនមនុស្ស ។

បាយាសិរាជិញ្ហសុត្តំ មហាស់ពេជសត្ថបមា

គុមុឧមាលំ អហ្វវន្តំ អហ្វគេសំ គាន្មមក្ខាំ គេហំ នយោល មានទេ មេខ ឧត្តន្ត ម្នាំ មានព័ត្ត ខ្មាំ រាស្ត្រ ស្ត្រ ស្តេ ស្តេចស្ត្រ ។ អមុសស្ត្^(a) ជនបណ្ឌិ ។ កុហា កម្សាស្រីត ។ អមុកាំ សាម ជនបន្ត្ថិ ។ គេថ្មី កោ បុរាតា គេស្ថារ មហាមេឃោ អភិប្បៈ ដ្រាតិ ។ ឃុំ កោ បុរៈ តោ តាគ្នាប មហា-មេឃោ អភិប្បាដ្រោ អាស់ត្តោនកាន់ វដុមាន ពហុំ តំណេញ កដ្ឋញ្ ឧឧកញ្ ជឌ្ទេ កោ ឬកណាធិ តំណាន់ កដ្ឋាន ខុខកាន់ បេហុភាបេហ៍ សកដេហ៍ សីឃំ សីឃំ គច្៩ មា យោក្កាន់ គាំលម់ត្លាត់ ។ អ៩ទោ សោ សត្តាស សត្តិតោ អាមន្តេស អយំ កោ ខ្មុំសេ រៀវមាហ ខរតោ កញ្ហារ មហាមេឃោ អកិប្បជ្រៃ អាស់ត្លេខភាន់ វដុមាន ពហុំ តំណេញ តដ្ឋញ្ជូ ឧឧតញ្គ ជម្តេច គោ ឬកណាធិ តំណាធិ កដ្ឋានិ ខុឧកានិ លហុភាប្រាំ សកដេហ៍ សីឃំ

១ អសុកក្កតិ កត្តចិ យេត្តកេ ទិស្សតិ ។

ាយរាសិរាជញ្ញាស្តូរត្រ សេចក្តីទ្រៀបដោយពួកឈ្នួញរទេះច្រើននាក់

ប្រជាប់ដោយផ្ទាក់មុខ មានសំពត់ខទឹក មានសក់ខទឹក កំពុងប្រទេះជំ ល្អ មានកង់ប្រឡាក់ដោយកក់ មកជួបគ្នា នៅពាក់កណ្ដាលផ្លាំ លុះឃើញ ហើយក៏ស្ពា យ៉ាង៍នេះថា នៃអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកមកពីទីណា ។ បុរសសម្បូរ ខ្មៅនោះ ធ្វើយថា ១្មកពីជនបទឯណោះ ។ ពួកឈ្មួញរទេះសួរថា អភុនិង ទៅក្នុង ខណា ។ បុរសនោះ ជ្រាប់ថា ខ្ញុំនឹង ទៅជនបទឯ ណោះ ។ មេឃ បង្កោរភ្វុងជោកជាំ ១ ដែរឬ ។ បុរសនោះធ្វេយ ជ្របថា អេអ្នក ដ៏ចំរើន ក្នុងផ្**លៃ**ពុកខាងមុខ១ មានមហាមេឃ បង្អោរក្បុងជោកជាំ ថ្ងៃគីទុក្ខយ មានខិតពេញពោស មានពំង៏ស្មៅ ខុស ខឹតជាច្រើន នៃដ្ឋកដ្ឋចំរើន ចូរអ្នកទាំងឡាយ ចោលស្មៅ ខុស ទឹកចាស់ចេញទៅ ចូរបរ តែរ ទេះ ទាំងឡាយ ដែលមានបន្ទុកស្រាល ១ ទៅឆាប់ ១ ចុះ កុំឲ្យ ពួកគោលំ ណុក ឡើយ ។ លំដាប់ នោះឯង នាយឈ្មួញ។ ទេះ នោះ កំបាន ជ្រាបញ្ជក្សា ញារទេះថា នៃអ្នកដ៏ចំរើន បុរសនេះបាននិយាយ ក្នុងថ្លៃហុកខាងមុខ១ មានមហាមេឃ បង្កោរក្វេងជោកជាំ ផ្លូវ ទាំងឡាយ មានទឹកពេញពាស មានទាំង ស្មោ នៃអ្នកដ៏ចំរើន ចូរអ្នកទាំងីឡាយ ចោលស្មៅ ឧស នគចាស់ចេញ ទៅ ចូវរបតែរទេះទាំងទ្បាយ មានបន្ទុកស្រាល ១ ទៅឲ្យឆាប ១

សុត្តនូចិដិពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

សីឃំ កន្ថ មា យោក្តាធំ កាលមិត្តាត់ អយ់ កោ ពុរិសោ នេះ អម្លាក់ មិត្តេ ន^(a) ញាត់សាលោហ៍ តោ គេ៩ំ មយំ ឥមស្ប សធ្វាយ គម៌ស្បាម ន $(h^{(b)})$ នឌ្គេសព្វានិ ខ្មាណានិ តំណានិ កេដ្ឋានិ នុខភាធិ ។ យដាក់តែន $^{(m)}$ កណ្ដេច សត្ថំ មហៈ-នេះ ខ $\operatorname{cm}^{(k)}$ ដែល $\operatorname{cl}_{2}^{2}$ ស្បារ $\operatorname{cl}_{2}^{2}$ ស្បារ $\operatorname{cl}_{2}^{2}$ កោត់ ទោ គេ សត្ថិកា តស្ស សត្ថាហស្ស បដឹស្សត្វា យថាភាគេនេះ ភាណ្ឌេន សត្តិ បយាប្រសុំ ។ តេ បឋមេចិសត្ឋាសេ ន អន្ទស់សុ តំណំ វា តេឌ្ជំ ជ ជនគំ ជ ខុតិយេច សត្តស្រ ។ តត់យេច សត្តាសេ ។ ចតុត្តេច សត្តាសេ ។ បញ្ជាមេខ សត្តកាសេ ។ ជដ្ដេច សត្តកាសេ ។ សត្តមេខ សត្ត។ សេ ន អនុសំសុ តំណំ វា តែជំ ្ វ ខ្ពស់ វ ត្ហា សត្ត អន្ទសំសុ

១ ន. ៩ប៊ី ។ ៤ ន. នោ ។ ម. គេ ។ ៣ ន. យបាកតេស ។ ម. យបាគេគេស ។ ៤ ន. រោំ ។

សុត្តស្ថិជិត ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

កុំឲ្យពួកគោលំជាក់ឡើយ ដូច្នេះ ម្នាល់អ្នកដំបំរើន បុរសនេះ មិនមែនជា មិត្រ មិនមែនជាញាតិសាលោហិតមេសយើងទេ យើងនឹងទៅដោយធឿ ពាក្យបុរសនេះ ដូចម្ដេចបាន អ្នកទាំងទ្បាយ មិនត្រូវចោលស្មៅ ទុស ទឹក បាស់ឡើយ ។ ចូរអ្នកទាំងឡាយ នាំគ្នាបររៈ ទេះទៅ យកទាំងរបស់ដែល បានផ្ទុកមកហើយ យើងកុំចោលរបស់ចាស់**យើង**ខ្សើយ ។ ពួកឈ្មួញ វទេះ ទាំង៍នោះ ទទួលពាក្យនាយឈ្មួញរទេះនោះថា អើអ្នកដ៏ចំរើន ហើយក៏នាំគ្នាបររទេះទៅ យកទាំងបេសដែលបានផ្ទុកមកហើយនោះ ។ ព្ទុកឈ្មា្ត្រេះទាំងនោះ ក៏មិនបានឃើញស្មៅ ទស ទឹកក្នុងដំណាក់ពួក ឈ្មារទេះ ជាដំបូងផង។ ភ្នងដំណាក់ពួកឈ្មារទេះ ទី២ផង ។ ភ្នង ដំណាក់ពួកឈ្មួញរទេះ ទីលាផង ។ ក្នុងដំណាក់ពួកឈ្មួញរទេះ ៤៤ ផង ។ ក្នុងដំណាក់ពួកឈ្មួញរទេះ ទី៩ ផង ។ ក្នុងដំណាក់ពួកឈ្មួញ វេ េះ ទី៦ ផងី ។ ខិនជានយើញ ស្មៅ ខុស ឬទឹកក្នុងដំណាក់ពួកឈ្មោ រៈទះ ទី៧ ផង៍ បានឃើញតែពួកឈ្មួញរទេះនោះ ដែលដល់នូវសេចក្ត

បាយាលំរាជពាសុត្ត មហាសពដសត្តបមា

អនយត្យសង់ អាចឆ្នំយេដ ។ តង្មើ ស គេ្គ អ ហេ សុំ មជុស្សា ។ ខេស្វា ។ នេសញ អដ្ឋិកានៅ អន្ទស់សុ ។ តេជ យក្ខេដ អមល្ស ក្រ កក្ខាតា^(១) ។ អ៩ទោ សោ សត្តវាយោ សត្តិកោ អាមន្តេស៍ អយំ ទោ កោ សោ សត្តោ អនយរាស្រន់ អាចន្លោ យថា ទំ តេខ តាលេខ សត្តាស្រែឧ ១ នៃយេ គេឧ ។ នេះ នេះ គេ ហេខមា្ន មាន អេណ្មារ ជា យាន តាន់ ជធ្មេត្ត យាន់ ឥមស្មី សត្តេ មហា៖ សារាធិ ខណ៌យាធិ តាធិ អាធិយ៩ាតិ ។ រៀវ កោត់ ទេ គេ មត្តិកា តម្ប អត្តមាស្ប បដស្បត្ត យន់ សគស្មំ សគ្គេ អព្យសារនំ បណ៌យាធិ តាធិ ជម្ពេញ យាធិ តអ្មឹ សត្តេ មហា-សារាន មណ៌យាន់ តាន់ អានិយ៍ត្វា សោត្តិជា តំ កញ្តាំ និត្តសុ យ**ថា** តំ បណ្ឌិតេជ សត្ត។. ស្រេខ ត្រុយពេយម រ វាដ្ឋា ខេង ខ្ញុំ ឯជុញ

<. ភក្ខិតាន់ ។

បាយាសិរាជញ្ជាសូច្រ សេចក្តីប្រៀបដោយពួកឈ្នួញរទេះច្រើនភាក់

វិនាសប៉ុណ្ណោះ ។ ពួកមនុស្ស ឬសត្វចិញ្ចឹម ក៏មានច្រើន ក្នុងពួក ឈ្មារ ខេះនោះ ។ ពួកឈ្មារ ខេះទាំងនោះ បានឃើញតែគ្នឹងមនុស្ស នឹងសត្វចិញ្ចឹមទាំងនោះ ។ ឯបុរសមានសម្បូរទៅ្មនោះ គឺជាយក្ស ជា អមនុស្ស បានស៊ីមនុស្សនឹងសត្វចិញ្ចឹមនោះ (អស់ទៅ) ។ លំដាប់នោះ ឯង នាយឈ្មួញរទេះនោះ បានប្រាប់ពួកឈ្មួញរទេះថា នៃអ្នកដ៏ចំរើន ពួកឈ្មួញវេទេះនោះឯង ដែលដល់នូសេចក្តីវិនាស ព្រោះតែនាយឈ្មួញ វេទេះជាបរិនាយក ជាមនុស្សហង្គ៍នោះ ។ ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន បើដូច្នោះ ទ្រព្យរបស់ទាំងទុក្ខយណា ក្នុងពួករ ទេះរបស់យើង ជារបស់មានថ្ងៃ តិច ចូរអ្នកទាំងឡាយ ចោលទ្រព្យរបស់ទាំងនោះចេញ ហើយយក់តែ របស់ទាំងឡាយ ដែលមានថ្ងៃច្រើន ក្នុងពួករទេះនេះចុះ ។ ពួកឈ្មួញ វទេះទាំង៍នោះ ទទួលពាក្យរបស់នាយឈ្មួញរទេះថា ដើដ្ឋកដ៏ចំរើន ហើយក៏ចោលទ្រព្យបេស់ទាំងឡាយ ដែលមានថ្ងៃតិច ក្នុងពួកវទេះ ទូន ហើយយកតែទ្រព្យរបស់ ដែលមានថ្ងៃច្រើន ក្នុងពួកវទេះនោះ រួចធ្វុងជុតអំពីផ្ទុវលំបាកនោះ បានដោយសួស្តី ក្រោះតែនាយឈ្មាញ រទេះ ជាបរិនាយក នោះឯង ជាបណ្ឌិតឈ្វាស់វៃ ។ បតិត្រាជញា:

សុត្តនូបិនកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

តាលេ អត្យត្តោ អនយត្យសនំ អាចជិស្សសំ អយោនិសោ ប្រលោកកំ កម្រេញ សេយ្យជាចំ សោ

បុរិសោ (១) សត្តកំពោ យេចំ តម្លៀ សេតត្វំ សន្ធាតត្វំ^(៣) មញ្ជាំស្បន្តិ គេចំ អនយត្យសនំ អាចជ្ជិស្បន្តិ
សេយ្យជាចំ គេ សត្តិកា ចដ់និស្បជ្ជេត៌ រាជញា

ចាចកាំ និជ្ជិតតំ ចដ់និស្បជ្ជេត៌ រាជញា

ចាចកាំ និជ្ជិតតំ ចដ់និស្បជ្ជេត៌ រាជញា

និជ្ជិកតំ មា គេ អយោសំ ន័យវេត្តំ អហិតាយ

ឧក្សាយវាតំ ។

(១៥៨) គឺញាចំ អំ គេស្បូទេ រ៉ាវមាហ អ៩ទោ ខេក់ហំ សក្តោម៉^(៤) ៩៩ ទាចគាំ ឧំដ្ឋិតតំ
បដ់ជំស្បូជ្ជិតុំ កជាចំ មំ បសេនធំ គោសហោ
ជានាត់^(៥) គំកេរជានោចំ ទាយាសំ កជញ្ញោ រ៉ាវ៉កជំ រ៉ាវ៉ឌិដ្ដី ៩តំចំ ឧត្តិ បក ហេតោ ឧត្តិ សត្តា
និបទគំគា ឧត្តិ សុគាតឧត្តាដាជំ គេម្នាជំ ដល់
វិទាកោត់ សចាហំ កោ គេស្បូច ៩មំ ទាបគាំ
ខំជ្ជិតតំ បដ់ជំស្បូជ្ជិស្បាម៉ គរ៉ស្សូជ្តិ មេ វត្តាកេ

១ ម. ហុះម៉ៃ ។ ៤ ម. គេ ។ ៤ ខ. ម. សទួយាតព្ំ ។ ៤ ខ. សញ្ញាម៉ ។ ៥ ខ. ជាសាតីតិ ។

សុត្តនូចិជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

មហាបតិត្រក៏យ៉ាងនោះឯង ជាបុគ្គលទ្យៅ មិនវាងវ៉ៃ ស្វែងកេបលោក ដោយទុសខំនង គង់នឹងដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដូចបុរស ជានាយឈ្មួញ វទេះនោះ មួយទៀត ពួកជនណា សំគាល់នូវពាក្យរបស់មហាបតិត្រ ថា ជាពាក្យគួរស្ដាប់ គួរជឿ ជនទាំងនោះ មុខជានឹងដល់នូវសេចក្ដី វិនាស ដូចពួកឈ្មួញរទេះនោះ បតិត្រពជញ្ញ: សូមមហាបតិត្រលះ បង់ខិដ្ឋអាក្រក់នុះចេញ បតិត្រពជញ្ញ: សូមមហាបតិត្រលះបង់ខិដ្ឋិអាក្រក់ នុះចេញ ខិជ្ជិអាក្រក់ (ប្រព្រឹត្តទៅ) ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ ដើម្បី សេចក្ដីទុក្ខ អស់កាលយូរអង្គែង កុំបីមានដល់មហាបតិត្រទៀយ ។

(១៩៨) ព្រះកស្យូបដ៏ចំរើន ពោលយ៉ាងនេះក៏សមម្យ៉ាងដែរហើយ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនអាចនឹងលេះបង់ខ្ញុំដ៏អាក្រក់នេះចេញបានទេ ព្រោះថា ស្ដេច បសេនទិកោសលក្ដី ពួកស្ដេចខាងក្រៅក្ដី ដឹងច្បាស់នូវខ្ញុំថា ព្រះបាទបា-យាសិពជញ្ញា: គ្នាប់មានជទៈយ៉ាងនេះ មានខិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា លោកដទៃមិន មាន ពួកសត្វជាឲ្យបាតិក:មិនមាន ផលវិបាករបស់កម្មទំងីឡាយ ដែល សត្វធ្វើល្អ ធ្វើអាក្រក់មិនមាន ដោយហេតុនេះ បពិត្រព្រះកស្ស្បដ៏ចំរើន បើខ្ញុំនឹងលេះបង់ខ្ញុំអាក្រក់នេះ េញ មុខជានឹងមានអ្នកដង ស្ដីឲ្យខ្ញុំថា

បាយាសំរាជិញ្ហាសុត្ត សូករបោសកបុរិស្ងូបមា

យាវ តាលោ ទាយា សំ វា៩ ត្រោ អត្យត្តា ឧក្សាន-តាហ៊ុន គោបេនចិ ជំ ហារិស្សាចិ មក្តេនចិ ជំ ហារិស្សាចិ បន្បាសេនចិ ជំ ហារិស្សាចិតិ ។

(០៤५) នេះខេស សង្សា និធិន នេះមាំង អាជានន្តិ ។ ភូតបុត្វ ភាជតា អញ្ជាស ស្រុករ-ទោសកោ ហ៊ុស សគម្ពា តាមា អញ្ចំ តាម អ**កសស់ ត**ត្ត **អន្តស ប**ហ្វត់ សុគ្គាំ កូជំ ជម្ងិត ។ និស្វាន $\mathbf{c}_{ij}$ រៀតនយោសិ មយំ $(\mathbf{s}_i)$ មហ្វ $\mathbf{c}_{ij}$ សុត្តទ្រោ នឡូតេ មម ស្គារនំ ភក្តោ (៤) យន្ន-នាហំ ឥតោ សុត្តាគ្ទខំ មាយេប្រ្តិ ។ សោ ឧត្តរសន្តិ បត្តវិត្តា បហ្វុន សុគ្គាគ្គូថ្នំ អាគារិត្តា^(m) ត់ស្លាត់ ពន្ត្រា ស់សេ ខ្ញៅពេបត្វា អកមាស់ ។ ឧស្សាមន្តេក្នុងសាអភាលមេឃោ ខាវស្សិ។ សោ

១ ៖ អយ់ មេ ពហុកោ ។ ម. អល់ ខោ ពហុកោ ។ ៤ ខ. មមញ្ជូសូករភត្តិ ។ ម. មម ប សូករភត្តិ ។ ៣ ខ. អាហរិត្វា ។

បាយាសិរាជញ្ញាសូរគ្រូ សេចក្តីប្រៀបដោយបុរសចិញ្ចឹមជ្រុក

ព្រះបាទជាយាសិកជញ្ជា: ហៅពេញជាមនុស្សទ្វៅ មិនកង់រ៉ៃ ប្រកាន់តែ សេចក្តីខុស ដូច្នេះ ខ្ញុំមុខជានឹងត្រឡប់ប្រកាន់ខិដ្ឋិនោះវិញ ដោយសេចក្តី ក្រោងខ្វះ ខ្ញុំនឹងត្រឡប់ប្រកាន់ខិដ្ឋិនោះវិញ ដោយការលុបគុណខ្វះ ខ្ញុំនឹងត្រឡប់ប្រកាន់ខិដ្ឋិនោះវិញ ដោយការប្រឡង់វាសនាខ្វះ ។

(១៥៤) ថ្វាយព្រះពររាជញា: បើដូច្នោះ អាគ្មាភាពនឹងធ្វើទុបមា ថ្វាយមហាបពិត្រ ពួកវិញបុរសទ្ធះ ក្នុងលោកនេះ វមែងយល់សេចក្តីនៃ កាស់តដោយ 🕈 បទាំ ជ្រាជ្ញា : កាលពី ព្រង់នាយមក មាន បុរសមាត់ ជាអ្នកចិញ្ចឹមជ្រុក បានចេញពីស្រុករបស់ខ្លួន ទៅកាន់ស្រុក ដទៃ ក៏បានឃើញលាមកក្រៀមច្រើន ដែលគេចោលក្នុងទីនោះ ។ លុះបុរសនោះឃើញហើយ មាខសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា លាមកក្រៀមនេះច្រើនណាស់ លាមកក្រៀម**នេះ ត្រូវជា**ចំណីជ្រុកទាំង ទ្បាយរបស់អាត្មាអញ គួរតែអាត្មាអញ**យក**លាមកក្រៀមពីទីនេះទៅ ។ បុរសនោះក៏លាសំពត់បង់ក ហើយកើបលាមកក្រៀមជាច្រើនវេចជាបង្វេច លើកទូលលើក្បាលហើយដើរទៅ ។ កាលបុរសនោះដើរទៅដល់ពាក់ កណ្តាលផ្ទុំវ មហាមេឃកំបង្គោរភ្វេងខុសកាល ។ បុរសនោះប្រទ្បាក

សុត្តខ្ពស់ជក ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

ងជារារត្ត ពជារារត្ត **លា**។ មជ្ជខស ជា ជន មគ្គី-តោ កូ៩ការំ អាធាយ អកមាសិ ។ គមេនំ មនុស្ស ខិស្វ រាម្រាល់សុ ៩ទុំ សេ ទុំ កណេ នុម្មត្តេ គេចំ នុ វិចេតោ⁽⁰⁾ គេ៩ញ៉ូ លាម នុក្ស-រន្តំ **ប**ក្សារន្តំ យាវ អក្**នទា** កូ ៩៩ **ម**ក្ខា គោ កូ៩ភារិ បារិយ្ជាវិត្_(គ) ។ «នេះ ខេ្លេ_(m) » លេ ១៩៩ តុម្ភេ វិចេតា $^{(L)}$ តឋា ហិ ប $\mathbf c$ មេ ស្ការក្នុ រៀវ នេះ សេ ខ្ញុំ រជ្ជ ខ្ពុំ បដិកាស បដិធិស្សជ្រើន រាជញ្ញា ទាបក់ ធិដ្ឋិកត់ បដ់ធំសរូជ្លេះតំ រាជតា ទាបកាំ ធិដ្ឋិកតំ មា គេ មយោស់ និយក្ដេំ មហិតាយ ខុក្ខាយាតិ ។

ຈ ຈ. កច្ចិ រេចតោ ។ ម. កច្ចិ វិចេតោ ។ ៤ ທານស្រីព័តិ ជាមេខ ភាវិតឲ្ំ។ ៳ ង. ភូត្ត។ ៤ ខ. វេចេតា ។ ៥ ຈ. គូ៥ហារិកូចមោ ។

សុត្តនូបិជិក ទីបេនិកាយ មហាវគ្គ

លាមក ដកបដល់ចុងក្រចក ក៏នៅតែទូល**្រ**ខូលលាមកដែលកំពុងហូរ-ហៀរធ្លាក់សស្រាក់ដើរទៅ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ឃើញបុរស នោះហើយ បាននិយាយយ៉ាងនេះថា នៃវ៉័យ ឯងជាមនុស្សគ្គតទេ ថ្មអ្វី ឯងដាមនុស្សលល់ថ្មអ្វី មិនសមបើឯងប្រទៀត ដោយលេមកដល់ ចុងក្រចក ហើយនៅតែទូលទ្រនូលលាមក ដែលកំពុងហូរហៀរធ្លាក់ សស្រាក់សេះឡើយ ។ បុសេនោះធ្វើយថា ខែវ៉ឺយ បណ្ដាយើង ទាំងទ្វាយនុះ អ្នកល់គ្នា ទេតេ ជាមនុស្សគ្គ អ្នកល់គ្នា ទេតេ ជា មនុស្សលេល បានជាអញថា ដុច្នោះ ក្រោះថាលមក នេះ ជាបាយ ជ្រឹករបស់អញ ។ បញ្ជិត្តរាជតា: ឯមហាបញ្ជិត្តខុកដូចជាបុរសអ្នក ទូលទ្រនូលលាមកយ៉ាងនោះដែរ បពិត្ររាជតា: សូមមហាបពិត្រលះបង់ ទិជ្ជភាក្រក់នុះចេញ បញ្ជិត្តរាជ្ញា: សូមមហាបញ្ជិត្តលះបង់ទិជ្ជិភាក្រក់នុះ ចេញ ទិដ្ឋិជ៏លាមក (ប្រព្រឹត្តទៅ) ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ ដើម្បី សេចក្ដីខុត្ត អស់កាលជាយុរអង្គែង កុំបីមាន ដល់មហាបពិត្រឡើយ ។

បាយាសិរាដ្ឋកាសត្ត ទ្វេអក្ខុធុត្តបមា

(១៦០) គិញ្ចាប់ ក់ កស្ប្រ សំអាល អឋលោ នេក់ហំ សក្តោម៉^(១) ដន់ ១០គាំ និជ្ជិកតំ ១ជំ.
និស្បូជ្ជិតុំ រាជាចំ មំ ១សេនន៍ កោសលោ ជានាត់ (២)
និហ្បាជិត្តំ រាជាចំ មំ ១សេនន៍ កោសលោ ជានាត់ (២)
និហោជានោច ១៤១សំ រាជញ្ញោ សំអំនី សំនិជ្ជិ
ដំគំបំ នត្តំ ១៣ លោកោ នត្តិ សត្តា ជិចទាត់កា
នត្តិ សុគាតនុក្កដាន់ កម្មានំ ៩លំ វិទាកោត់
សភាហំ កោ កស្បូប ដន់ ១០គាំ នីជ្ជិកតំ ១ជំនិស្បូជ្ជិស្បាម កាស្បូន្តិ មេ ត្រាហេ យាវ ៣លោ
១៤១សំ រាជញ្ញោ អព្យត្តា នុក្ខហិតតាហ៊ុន៍ កោបេ១៤ នំ ហាស្បាម មក្ខោនចំ នំ ហាស្បាម ១ឧ្បាសេនចំ នំ ហាស្បាម ទាន់ ១១

ន្ ។ អន់សា (w) សេ ខេត្ត លោ អយិតខេត្ត នូ អយិតខិត្ត នុ ត្ត ក្សា (w) សេ ខេត្ត សេ មេខា ខេត្ត មេខា មេខិត្ត អព្យា និ ្ឋ មេខា មេខា មេខា មេខា មេខា មេខិត្ត នុ ត្ត ក្សា ។ ភាព មេខា ខេត្ត មេខា មេខា មេខា ខេត្ត នុ ត្ត ក្សា ។ ភាព មេខា ខេត្ត មេខា មេខា ខេត្ត មេខិត្ត មេខា ខេត្ត មេខា ខេត្ត មេខា ខេត្ត មេខា ខេត្ត មេខិត្ត មេខា ខេត្ត មេត្ត មេខិត មេខា ខេត្ត មេខា ខេត្ត មេខា ខេត្ត មេចិត្ត មេចិត្ត មេខា ខ

ବର. សញ្ញាម៉ី ។ 🖢 ୱ. ଶାଣଗଁଣି ୩ ଳ ଖ. អទូស។

បាយាសិរាជិញ្ញាសូត្រ សេចក្តីច្រៀចដោយអ្នកលេងបាសកាគីរគាក់

(១៦០) ក្រះកស្សបដ៏ចំរើន ពោលយ៉ាងនេះក៏សមដែរហើយ តែ ខ្ញុំនៅតែមិនអាចលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់នេះចេញជានទេ (ក្រោះ) បសេនទិកោសលក្តី ពួកស្តេចវាងក្រៅក្តី តែងជ្រាបនុវិទ្យុំថា ស្តេច បាយាសិកដញ្ចា: ធ្លាប់មានវាទ: យ៉ាង៍នេះ មានទិដ្ឋិ យ៉ាង៍នេះថា លោកដ-ដែលសត្វល្អ ធ្វើអាក្រក់ មិនមាន ដោយហេតុនេះ បពិត្រព្រះក្សូបដឹ ចំរើន បើខ្ញុំនឹងលះបង់ខ្ញុំដ្ឋិ្តក្រក់នេះចេញ មុខជានឹងមានអ្នកផង ស្ដីឲ្យ 🧿 ថា ស្ដេចជាយាសិរាជញ:នេះ ហៅពេញជាមនុស្សទៀ មិនវាងវៃ ប្រ-កាន់តែសេចក្តុំស ដូច្នេះ ១មុខជាត្រឡប់ប្រកាន់ទិដ្ឋិនោះវិញ ដោយ សេចក្តីក្រោធៗ៖ ខ្ញុំនឹងត្រឡប់ប្រកាន់ខិដ្ឋិនោះវិញ ដោយសេចក្តីលុប គុណខ្លះ ខ្ញុំនឹងត្រឡប់ប្រកាន់ទិដ្ឋិនោះវិញ ដោយការប្រឡងវាសនាខ្លះ។ (១៦១) ថ្វាយព្រះពររាជ្ញា: បើដូច្នោះ អាគ្នាភាពនឹងធ្វើសេចក្ដី ឧបមាថ្វាយមហាបតិត្រ ពួកវិញបុរស១ះក្នុងលេកនេះ វមែងយល់សេចក្ដី នៃកាសិត ដោយឧបមាបាន 🛪 បពិត្រវាជញា: កាលពីព្រេងនាយមក មានអ្នកលេង៍ហ្សេក ពីរទាក់ ហ៊ុនលេង៍ហ្សែង៍ហុសកា ។ អ្នកលេងី បាសកាម្នាក់ តែងលេបកូនបាសកាដែលថា**ញ**់ ដែលបានមកដល់ខ្លួន១ ។ អ្នកលេងបាសកា ជាគំបេពវ បានឃើញ នូវអ្នកលេងបាសកា នោះ

សុត្តត្តបិនិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

អាកតាក់ គេលឺ កំលន្នំ និស្វា តំ អក្សាត្តំ ឯតនៈ ក្រេខ ត្វំ ទេ សម្ម ឯកភ្នំកេន ជិញសំ នេហ៍ មេ សម្ម អគ្គេ ខដោលវិស្សាម័ត៌^(១) ។ រៀវ សម្មាត់ ទោ សោ អគ្គព្រ តស្បានក្នុងសួរ មក្តេ ខានាសំ។ អ៩ទោ សោ អក្ខដ្ឋាត្រា អក្ខេ វិសេន មរិកាវេត្វា នំ អគ្គជំនួ វាឧប្សេខ វាស សេតិ អម្មេស ចូមប្រិ-មាតិ ។ ឃុំ សម្មាត់ ទោ សោ អក្ខពុត្តា តស្ប မက္ခရုန္တည့္ စင္းလည္ခ်ာ ។ ဒန္ခ်ာလာမ $\hat{j}^{(b)}$ ေတာ့ ေနာ អក្ខេត្ត អក្ខេច ឧត្តិសុ ។ ឧត្ថិយម្បី ទោ សោ អគ្គព្រះ អាកសាក់ទំ គេលឺ កំលត់ ។ អនុសា ទោ ឧុត យោ អក្ខពុត ទ្វំ អក្ខពុត ឧុត យម្បី អាកតា •

ម. ឯវំ ។ បដោហ៍ស្បាមតិឥតិ បន បាឋេន ភវិតព្ំ ។ ៤ ៦. ម. «តិយ៍បិ ។

សុត្តតូលិជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

កំពុងលេបកូនបាសកាដែលថាញ់ ដែលជានមកដល់ខ្លួន ១ លុះឃើញ ហើយក៏និយាយនឹងអ្នកលេង៍ហុសកា នោះ យ៉ាង៍នេះថា នៃសំឡាញ អ្នក ឯឪ ចេះតែឈ្នះ យើងជាដកប នៃសំឡាញ់ ចូរអ្នកឯងឲ្យបាសកាមក យើង ចុះ យើងនឹងធ្វើការហ្គុជាសិន ។ អ្នកលេងប្រាសកានោះនិយាយថា ដើ សំឡាញ់ ហើយក៏ជា្នប្រគល់ជា្សកាទាំងឡាយ ដល់អ្នកលេងជា្សកា (ដែលសុំ) នោះ ។ គ្រានោះ ដ្កលេងព្រេសកា (ដែល០ាញ់) នោះ យកញាំពិស ប្រទ្យក់កូនជាសភាទាំងឡាយ ហើយនិយាយនឹងអ្នកលេង ជាសភា (រៀប) នោះ យ៉ាងនេះថា នៃសំឡាញ់ អ្នកចូរមក យើង នឹងលេងហ្សក (ខៀត) ។ អ្នលេងហ្សក (វៀច) នោះ ទទួល ពាក្សម្ភលេង៍ ជាសភា នោះថា មើសំឡាញ ។ អ្នលេង៍ ជាសភា ទាំង នោះ បា្ទលេងបា្សកាលើកទីពីរទៀត ។ អ្នលេងបា្សកា (វៀប) នោះ នៅតែលេចកូនជាសភាដែលថាញ់ ដែលបានមកដល់ខ្លួន១ ក្នុង លើកទីពីរទៀត ។ អ្នកលេង៍បាសកាដាគំរប់ពីរ បានឃើញអ្នកលេង ហុសតា (រៀប) នោះ តំពុងលេបកូនហុសតាដែល០ា**ញ់ ដែល**ហុនមក ដល់ខ្លួន។ ក្នុងលើកទីពីរទៀត លុះឃើញហើយ ក៏និយាយនឹងអ្នកលេង ហ្សាកានោះ យ៉ា**ង៍នេះ**ថា

បាយាសំរាជិញ្ហាសុត្ត ទ្វេអក្កធុត្តបមា

នេះ មេខ មេខ្មាំ ស្នេក្ស ខេត្ត ខ្មាំ ខ្មាំ ខេត្ត ខេត ខេត្ត ខ

ទ ម. តិល័ព ។ ៤ ខ. តិលាបាបធុត្តកបញ្ញា ។ ម. បាបគុត្តក បញ្ញា ។ ៣ ខ. សហ្គាមិ ។

ជាយាសិរាជញ្ញាសូត្រ សេចក្តីប្រៀបដោយអ្នកលេងបាសពាពីគោត

(១៦៤) បុរសអ្នកលេបន្យកូនបាសកា ដែលគេលាប ដោយញុំពិស ដ៏ក្ញៅក្លាបំផុត ក៏នៅតែមិនដឹងីខ្លួន ធម្មតា អ្នកលេងវៀចអាក្រក់ ជាអ្នកកំសត់ តែងលេប (កូនបា-សកា) សេចក្តីក្តៅក្រហាយ នឹងិមានដល់អ្នកឯង ។

(១៦៤) ព្រះកស្យបដ៏ចំរើន និយាយយ៉ាងនេះក៏សមដែរហើយ តែខ្ញុំមិនអាចនឹងលេះបង់ខិដ្ឋិអាក្រក់នេះចេញ ((ព្រោះ) ស្ដេចបសេនខិត្ត កោសលក្ដី ពួកស្ដេចខាងក្រៅក្ដី សឹងតែជ្រាបនូវខ្ញុំថា ស្ដេចបាយសិត្ត ពួកស្ដេចខាងក្រៅក្ដី សឹងតែជ្រាបនូវខ្ញុំថា ស្ដេចបាយសិត្ត ពួកសត្វ ពួកស្ដេចខាងនេះ មានខិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា លោកដ ខែមិនមាន ពួកសត្វជាឧបបាតិក:មិនមាន ផលវិបាករបស់កម្មទាំងឡាយ ដែលសត្វធ្វើ ល្អ ធ្វើអាក្រក់មិនមាន ដោយហេតុនេះ បពិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន បើខ្ញុំនឹងលេះបង់ខិដ្ឋិអាក្រក់នេះចេញ មុខជានឹងមានអ្នកផង ស្ដីឲ្យខ្ញុំថា ស្ដេច

សុត្តនូបិជិពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

តាលេ ១យៈសំ ១៨ញោ អត្យត្តា ឧក្តហិតតេហ៍តំ កោយឧចិ ឧំ ហរិស្សាទិ មក្តេឧចិ ឧំ ហរិស្សាទិ បន្សាសេឧចិ ឧំ ហរិស្សាទិតិ ។

(០៦៤) នេះចល បង្ហា និងគន្លើ យរ្មារិត្ នុមមាយថ្ម នេះ ទៅ ខ្មុំ សា ស្និតស្ប អន្តិ អាជាននិ ។ ក្នុងបុត្វ រាជញា អញុងរោ ជនមនេ^(១) វដ្ឋាភិ ។ អ៩ ទោ សហយ កោ សហយកំ អា-មន្តេស៊ី អាយាម សម្ម យេធ សោ ជនបនោ គេនុ-បសខ្មែសរា្ឋម អប្បវេលមេត្ត គាំញ៉ា ១៤ អធិ-ត ខេ្ចបាស្រត់ ។ ឃុំ សញ្ចាំ ទោ សហយ តោ សហាយគាស់ ្រ មុស្ស្រ ។ គេ យេជ សោ ជនប្រោ បោះ អញ្តា តាម**ប**ជួំ^(៤) តេខុបស<u>ជ័</u>ម៉ឺសុ តត្ត អន្តសំសុ បញ្ចេត សាណ ជច្ចិត ។ ឱស្វា ស-្ ស្រាយ គោ សហាយគាំ អាម ខ្ពស់ ឥនំ ទោ **ស**ម្ម បញ្ជូន សាយាំ ជុំខ្លួន នេះ បៀ សម្បុំ គូញុ សា-ណភារំ ៩ន្ទ មហញ្ សាណភារំ ពន្ធិសុក្ខទិ ឧកោ

o s. ម. ជនបទោ ។ ៤ ន. តាមបទ្ត ។ ម. គាមបង្គំ ។

សុត្តនូមិដក ទីប្រេនិកាយ មហាវគ្គ

បាយសំពជញ: ហៅពេញជាមនុស្សទ្ទៅ មិនវាងវៃ ប្រកាន់តែសេចក្តីខុស ដូច្នេះ ខ្ញុំនឹងត្រឡប់ប្រកាន់ទិដ្ឋិនោះវិញ ដោយសេចក្តីក្រោងខ្វះ ខ្ញុំ នឹងត្រឡប់ប្រកាន់ទិដ្ឋិនោះវិញ ដោយសេចក្តីលុបគុណខ្វះ ខ្ញុំនឹងត្រឡប់ ប្រកាន់ទិដ្ឋិនោះវិញ ដោយការប្រឡងវាសនាខ្វះ ។

(១៦៥) ថ្វាយព្រះពររាជ្ញា: បើដូច្នោះ អាត្មាភាព មិនធ្វើ សេចក្ដីឧបមា ថ្វាយមហាបពិត្រ ពួកវិញបុសេខ្វះ ក្នុងលោកនេះ យលសេចក្តីនៃភាសិតដោយ «បមាជាន ។ បពិត្រក់ដុញ: កាលពីព្រេង នាយមក មានបុរសមួយនាក់នៅក្នុងជនបទ ។ គ្រានោះឯង បុរស ជាសំឡាញ់ បានបប្លេបុរសជាសំឡាញ់ថា នៃសំឡាញ់ មក យើង និង៍ ទៅកានជនបទ នោះ ក្រែងជួនជា យេងហ្នេទទ្រព្យបន្ទិបបន្ទ ក្ងាជន-បទនោះ ។ បុរសជាសំឡាញ់ បានទទួលពាក្យបុរសជាសំឡាញ់ថា មើសទ្យាញ់ ។ បុរសទាំងពីរនាក់នោះ បានចូលតម្រង់ ៧កាន់ស្រុក មួយ ដែលគេជ្រេះបង់លោល នៅក្នុងជនបទនោះ ក៏បានឃើញសម្បក ដៃថ្នាំច្រើន ដែលគេចោលក្នុងទីនោះ ។ លុះបុរសជាសំឡាញ់ឃើញ ហើយក៏ប្រាប់បុរសដាសំឡាញ់ថា នៃសំឡាញ់ សម្បកច្នៃដោះច្រើននេះ គេចោលហើយ នៃសំឡាញ់ បើដូច្នោះ ចូរឯង៍ចង៍សម្បកផ្ទៃមួយ ច្ចាប់ ឯអញភិប្សាសម្បាក់ ខ្មែមួយ ច្បាប់ដែរ យើង ទាំងពីរនាក់នឹងនាំយក

បាយាសំរាជញ្ហាសុត្តំ សាណភារិកូបមា

សាណភារំ អាខាយ ឧត្តស្ព្ទាន់ ។ រៀវំ សម្មាន់ ទោ សហយកោ សហយកស្ប ១៩ស្បូត្ សាណភារំ ពន្ធិ^(១) ។ គេ ខ្_រភា សាណភារំ អាខាយ យេជ អញ្គាត់ តាមបន្លឹ^(៤) គេជុបសន្លឹ^មសុ តេទ្ត អធ្លស់សុ បហ្វត់ សាណសុត្ត ១៦ ។ ឧស្វា សហយ េតា សហយគំ អាមន្តេស យស្ប ទោ សគ្ម អត្តាយ ឥឌ្លេយ្យាម សាណំ ឥឌំ បញ្ចុំ សាណសុត្ត ជុំត្ត គេជេហ សម្ម គុញ្ សាណាភាវ ជខ្មេច អហញុ សាណាភាវ ជឌ្ឌេស្បាម ខ្យា សាណសុត្តារំ អាធាយ គម់ស្ព្មាត់ ។ អ $\hat{\mathbf{u}}$ ទោ មេ សុគ្គ សាណភាពេ ខ្ពង គេ $\hat{\mathbf{e}}^{(m)}$ សុសាន្ទ្រា ខ អល់ ទេ ត្វ ខជានាហ៊ុតិ ។ អ៩ ទោ ស្រា ស្រាយ គោ សាណាភារំ ជ ខ្នែ

e ម. ពុទ្ធិព្យ ។ 🔈 ធ. ភាមបទូខំ ។ ๓ ធិ. ម. ទុក្សត្វា ច ។

បាយាសិរាជញ្ញាសូទ្រ សេចក្តីប្រៀបដោយបុរសអ្នកនាំយកបាច់សម្បកផ្ទៃ

ច្បស់សម្បត់ ដែ្លៅ ។ បុរសជាសំឡាញ់ទទួលពាក្យបុរសជាសំឡាញ់ ថា អេសទ្យាញ់ ហើយក៏ចង្សម្បកខ្មែញជាបាច់ ។ ចុះសពុំងពីរនាក់ នោះថ្មាននាំយកបាច់សម្បកខ្មែ ដើរចូលនៅកាន់ស្រុកមួយ ដែលគេចេញ ចោល ក៏បានឃើញសរសៃផ្ទៃជាច្រើន ដែលគេចោលក្នុងទីនោះ ។ លុះ បុរសជាសំឡាញ់ឃើញហើយ ជ្រប់បុរសជាសំឡាញ់ថា នៃសំឡាញ់ យេងត្រូវការសម្បកគ្នៃ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់សរសៃឌ្នៃណា ឥឡូវនេះ សរសៃ ច្នៃខេះ គេ ចោល គរ គោតស្រាប់ ហើយ នៃសំឡាញ់ បើដូច្នោះ អ្នកឯង ចូរចោលបាច់សម្បកផ្នៃទៅ ឯ១កំនងចោលបាច់សម្បកផ្ទៃដែរ យើងទាំងពីរនាក់ នឹងនាំយកច្ចសរសៃ គ្នៃនេះទៅវិញ 🤊 សំឡាញ ម្នាក់ និយាយថា នៃសំឡាញ់ ជាចសម្បកផ្ទៃ នេះឯង ខ្ញុំជានទាំយក មកពី៩ត្វាយផង បានទាំងបងត្រឹមត្រូវផង របស់នោះគួរដល់១ំហើយ អ្នកឲ្យដឹងចុះ ។ លំដាប់នោះ បុរសជាសំទ្យាញ់ ទោះ ចោលបាច់សម្បកផ្ទៃ

សុត្តស្តូចិដិកេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

សាណសុត្តា អាធិយ៌។ តេ យេខ អញ្គាំ តាម-បដ្ឋ នេះ ខេស ន៍ មន្ទ័ស ប្រាវា សាណ់យោ នទ្តិតា ។ ឧិស្វា សហយេ កោ សហៈ យគំ អាមន្តេស៍ យសា្ជ ទោ សម្ម អត្តាយ ៩ ខេ្មាម ស្រហ្ ស្ ស្រស់ខ្លុំ ស្ មុខ បហ្វតា សាណ៌យោ ជន្តិតា គេជហិ សម្ម ಕ್ರಿಣ್ಣ ಕುಡುಗು ಜೀತ್ವರ ಸರುಣ್ಣ ಕುಡು-សុត្តារំ ជម្លេច្ម ខគោ សាលាភារំ អា**ជាយ** ឧត្តសិស្តិសង្គ ។ ដេញ សេ ខេ មេ មា មា មា មេ ឧុកតាតា ខ សុសភ្នំ ន្គោ ខ អល់ មេ គំ បជា**ញ**ហើត ។ អ៩ ទោ សេ សហយកោ សាណសត្តា នៃ ខេត្ត សាណភារំ អានិយ៍ ។ តេ យេជ អញ្គាំ កាមបជ្ជំ តេនុ**បស**ជ្ជមិស្ តេត្ត អន្តសំសុ ចហ្វុន ទោម ជម្ចិត ។ ធំស្វា ប្សាន សេត្ត ខ្លុំ ។ ខ្ទុំ ប្រស្នំ សេត្ត សេត្ ជន្តិនំ ។ និស្វា មហ្វុនំ តេហ្វាសំ ជន្តិនំ ។

សុត្តនូចឹងក ទីឃន់កាយ មហាវគ្គ

ហើយកាន់យកហ្ចុសស្រៃផ្ទៃវិញ ។ សំទ្យាញ់ទាំងពីរនាក់នោះ បាន ចូលទៅដល់ស្រុកមួយ ដែលគេចេញ ហេល ក៏បានឃើញសំពត់ដែល គេត្បាញពីសរសៃផ្ទៃដាច្រើន ដែលគេចោល ក្នុងទីនោះ ។ លុះ បុរសជាសំឡាញ់ឃើញ ហើយ ជ្រាប់បុរសជាសំឡាញ់ថា នៃសំឡាញ់ យើងត្រាការសម្បកដៃក្ដី សរសៃផែក ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់សំពត់ ឥឡូវនេះ សំពត់ដែលគេត្យាញ អំពីសរសៃច្នៃនេះ វិត្**ណា** គេលេលគរគោកស្រាប់ហើយ នៃសំឡាញ់ បើដូ:ញុះ អ្នកចូរលេលជាច សម្បកផ្ទៃទៅ ៦១ំនឹងចោលបាច់សរសៃផ្ទៃដែរ យើងទាំងពីរនាក់ នឹងនាំយក់ផាប់សំពត់ ខ្មែរ ទៅវិញ ។ សំឡាញ់ទ្វាក់និយាយថា នៃ សំឡាញ់ ជាច់សម្បក់ចែ្នេះឯង ខ្ញុំជាន់នាំមកពីទីនាយផង ជាន់ទាំង ចងត្រឹមត្រវិផង របស់នោះគួរដល់១ ហើយ អ្នកចូរដឹងចុះ ។ ឯបុរស ជាសំឡាញ់នោះ ក៏ចោលចាច់សរសៃ គ្នៃចេញ ហើយប្រមូលយកជាប់ សំពត់ដែលគេត្យាញពីសរសៃផ្ទៃញ ។ អ្នកទាំងពីរនោះ មានចូលទៅ ដល់ស្រុកមួយទៀត ដែលគេចេញ ចេល ហើយជានឃើញសម្បកឈើ ជាច្រេន ដែលគេចោលក្**ង**ទីនោះ ។ ឃើញសរសៃសម្បកឈើជាច្រេន ដែលគេចោលហើយ ។ ឃើញសំពត់សម្បកឈើជាច្រើន ដែល គេចោល ហើយ ។ ឃើញកហ្គាសជាច្រើន ដែលគេចោល ហើយ ។

បាយាសំរាជពាសុត្ត សាណាវារំកូបមា

ឧတ္ បហ្ទុំ កញ្ជេស់កសុគ្គំ ១១៩ ។ ឧស្វា បហ្ទុំ តាប្រសិតខុស្ស៊ី ជញ្ជូំតំ ។ ខិស្វា បហ្វត់ អយសំ^(១) ជន្លឺតំ ។ ឱស្វា បហ្វុត៌ ហេសុំ ជន្លឺតំ ។ ឧស្វា ဗေးဟွေ့ အိ အိမ္ အစ္တို့ အိ ရ ဆိန္နာ ဗေးဟွေ့ အိ နော် နှိ ()*) ជឌ្និត ។ ឧស្សា មហ្វុន សជ្ឈំ ជឌ្ឌិត ។ ឧស្សា បហ្ទុខ សុវ<mark>ណ្ណ</mark> នធ្លុំខ ។ ឧស្វា សហាយ កោ សហលេញ អេមន្ត្រស់ យស្បា សេញ អត្តាយ ឥច្<mark>នេយ្</mark>យាម សាណំ វ សាណសុត្តិ វ សាណ យោ វា ទោទ វា ទោមសុត្តិ វា ទោមធុស្ស៊ី វា តាខ្យង់ ។ គាខ្យង់គាស់ត្ត ។ គាខ្យង់គាធុស្បឹ អយសំ វ លោហំវា តិថ្នាំ វា ស៊ីសំ វា សជ្ឈំ វា ឥធំ ខហ្វូនំ សុវេណ្យំ ធ្វូនំ នេះជញ់ សឬ ត្ញា សាណភា នៃ ខ្លេច អហញ សជ្ឈភា ំ ជ្រើស្សិត ជម្រោះ មានាលា មានាលា មាន អយ់ ខោ មេ សម្ម សាសាភាពេ ខ្លាត់តោ ខ

១ ឱ្.ម. អយ់។ 🖢 ឱ្. ម. លឺសំ ។

បាយាសិរាជិញសូវគ្រ សេចក្តីប្រៀបដោយៗរសអ្នកតាំយកបាច់សម្បកថ្មៃ

យើញសរសៃកច្បាសជាច្រើន ដែលគេចោលហើយ ។ ឃើញសំពត់ធ្វើពី កហ្វាសជាច្រើន ដែលគេចោលហើយ ។ ឃើញដែកជាច្រើន គេលោល ហើយ ។ ឃើញទង់ដែងជាច្រើន ដែលគេបោល ហើយ ។ ឃើញសំណជា["]ហាំងដែច្រើន ដែលគេចេលហើយ ។ ឃើញសំណ ភក់ជាច្រើន ដែលគេចោលហើយ ។ ឃើញប្រាក់ជាច្រើន ដែលគេ ចោល ហើយ ។ ប្រើញមាសដាច្រើន ដែលគេ ចោល ហើយ ។ លុះបុរស់ ជាសំឡាញ់ស្គាល់ឃើញ ហើយ ក៏ព្រប់បុរសជាសំឡាញ់ថា នៃសំឡាញ់ យើងត្រូវការសម្បកផ្នែក សរសៃផ្នែក សំពត់ដែលគេត្បាញពីសរសៃផ្នែក សម្បកឈេត្ត សរសៃសម្បកឈេត្ត សំពត បម្បកឈេត្ត កប្បាសត្ត សវ. សែកហ្វាសត្ត សំពត់ដែលគេធ្វើពីសរសៃកហ្វាសត្ត ដែកត្ត «ន៍ដែងត្ត សំណេញ៉ាហាំងត្ត សំណកក់ត្ត ព្រុកក្តី ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់មាស ណា ឥឡូវមាសនេះ គេចោលគរគោតស្រាប់ហើយ នៃសំឡាញ់ បើ ដូច្នោះ អ្នកចូរចោលបាច់សម្បកផ្ទៃទៅ ឯខ្ញុំនឹងចោលបង្កើចប្រាក់ដែរ យើងទាំងពីនោក់នឹងយកបង្ខេមាស ទៅវិញ ។ សំឡាញ់ម្នាក់និយាយថា នៃសំឡាញ់ ចាប់សម្បកច្នៃខេះឯង ខ្ញុំចាន់ជានាំយកមកពីទីទា្យផង

សុត្តនូមិ៨កេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

សុសភ្នំ ខេ អល់ មេ ត្វំ ខេជានាហ៊ុន ។ អ៩ ទោ សោ⁽⁾ សហយកោ សជ្ឈភារំ ជឌ្ឌេត្រា សុវណ្ណភារំ អានិយ៍ ។ តេ យេជ សកោ កាមោ តេជ្បសង្គៈ ម៉ឺសុ ។ ឥត្ត យោ សា សញាយ គោ សាណាភារំ អា**ជាយ អក**មាស់ តសុ ្ត នៅ មាតាចិត្យា អភិជ្ជឹសុ ជ បុគ្គជាវា អភិជជ្ជឹស្ម ជ មត្តាមច្នា អភិជជ្ជឹស្យ ឧ ខ តតោធិនាធំ សុខ សោមន្សេរ ្តំ អធិត្តិ ។ យោ ខាន សោ សាយា កោ សុវណ្ណភាវិ ភាពាយ អត្តស នស្ស មាតាចិត្តពេ^(៤) អតិធន្តឹសុ បុត្តភាពចិ អភិន្ទឹសុ មិត្តាមច្ចាប់ អភិន្ទឹសុ តាតោនិធានញ្ សុខ សោមជស្សំ អចិត្តិ ។ ឯ៤៩៤ ទោ រាជញា សាណការិតា្ធមនោ មញ្ញេ បដិកាសិ បដិធិស្សដ្ឋេត រាជញ្ញ ទាមគាំ ធិដ្ឋិតកំ បដិចិស្សជ្រួតំ រាជញ្ញ អហិតាយ ខុក្ខាយាតិ ។

១ a. អយ់ ញហេ ន ទិស្សតិ ។ 🖢 ម. មាភាបិតរោមិ ។

សុត្តតូចិជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

បានទាំងចងត្រឹមត្រូវផង របស់នេះគួរដល់ខ្ញុំហើយ អ្នកឯងចូរដឹងចុះ ។ លំដាប់នោះ បុរសជាសំឡាញ់នោះ បោលបង្កេចជ្រាក់ចេញ ហើយយក មង្វេចមាស់ ទៅ ។ បុរសទាំងពីវនាក់នោះ បានវិលចូលទៅដល់ស្រុករបស់ ទ្ទវិញ ។ បណ្តាបុរសទាំងពី ខោត នោះ បុរសជាសំឡាញ់ណា ដែល នាំយកធ្លាប់សម្បកខ្មែទៅ មានាបិនារបស់បុរសដាសំឡា ភ្ញានោះ មិន ត្រេកអរសោះ ទាំងបុត្រករិយាក៏មិនត្រេកអរ ទាំងពួកមិត្រអាមាត្យក៏មិន ត្រេកអរ បុរសនោះត្រឡប់ជាមិនជានសេចក្តីសុខ សោមនស្ស **ព្រោះតែ** សម្បក គ្នៃនោះជា ហេតុ ។ ចំណែកឯបុរសជាសំឡាញ **ណា** ធានទាំ**យក** បង្ខេចសេទៅ មាតាបិតារបស់បុរសជាសំឡាញ់នោះ ក៏ត្រេកអរ ទាំង បុត្រករិយាក៏ត្រេកអរ ទាំងពួកមិត្រអាមាត្យក៏ត្រេកអរ បុរសនោះក៏បាន សេចក្តីសុខ សោមនស្ស ព្រោះមាសនោះជាហេតុ ។ បពិក្រពជ្ញា: មហាបពិត្រ ក៏ប្រហែលដូចជាបុរសអ្នកស្ពាយសម្បកច្នៃ យ៉ាងនោះឯង បពិត្ររាជញា: សូមមហាបពិត្រលះបង់ខិដ្ឋិអាក្រក់នុះចេញ បពិត្ររាជញា: សូមមហាបពិត្រ លះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ទុះចេញ ទិដ្ឋិដ៏អាក្រក់ (ប្រព្រឹត្ត ទៅ) ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីខុត្ត អស់កាលជាយូរអង្វែន៍ កុំបីមាន ដល់ព្រះអង្គី ឡើយ ។

បាយាសំរាជិញ្ហាសុត្ត បាយាសំរាជិញ្ញាស្ស ឧបាសកត្តទេសខា

(១៦៦) ឬ មេខ ទាហំ^(១) ង្ខមេឌ្ន កោតេ កស្ប-បស្ប អត្តមយោ អភិវឌ្ធោ អចិចាហំ ៩មាន វិចិត្រានិ មញ្ញា ខ ជិកាណា ធំ (២) សោតុ កាមោ ឯក ហំ កវ ជំ តស្ស្រំ បច្ចុច្ចិត់ តាតព្លំ អរមត្តាស្សំ^(៣) អភិក្តាន់ កោ តស្បូច អភិក្ខាន្តំ កោ តស្បូច សេយ្យថាចិ គោ កស្បេច ចំក្តុច្និត វា ឧក្សេច្ចយ្យ បដ្ចិច្ច វា អូពេណា តិនាំហាំ ប ឧទ្ទ មន្ទុយ៉េណា អចំយាល ប នេះភេឌី ខ្មែន នេះក្រា ខេយ្ម ខេស្តិខុខ្មុ ស្សានេះ យោខា អ្នកប្រែខ អុខេម្មាណពេលខ ខុខេ បកាស់តោ រាសាហំ គោ ក ${f M}$ ្រ $^{(k)}$ កក់ខ្លែ កេតមំ ស្រាល់ តញ្ច ខេច្ញ កិត្ត្សន់្យ្រា ខ្ទេសគំ មំ $(\stackrel{d}{u})$ ក្ស កស្សាទា ជាក្រុ អដ្ឋតក្ដេ ខាណៈបេត ស.-ណន្តន៍ ឥញ្ឌី ចាហ់ កោ គាស់រួម មហាយញ្ញុំ យដិត្

ຈ ឱ. បុរិមេ នេវាហំ ។ ម. ហុរិមេ នេវ អហំ ។ ៤ ឱ. បញ្ហារឿភាគានិ ។ ៣ ឱ. បប្តីភាពព្ំ អមញ្ជាស់ ំ ។ ម. បប្តីកំ កាតព្ំ អមញ្ជាស់ ំ ។ ៤ ឧ. ម. កស្សូប តំ ។ ៥ ឱ. ឧបាសកម្មំ ។

បាយាសិរាជញាសូត្រ ការសំដែងខ្លួនជាឱបាសកនៃព្រះបាទបាយាសិរាជញ្ញុះ

(១៦៦) ព្រះបាទបាយាសិកជតា: មានបន្ទូលថា ១មានចិត្ត ត្រេកអរដ្រះថ្នាហើយ ដោយសារសេចក្ដីឧបមា របស់ព្រះកស្យប ដឹ ចំរើន តាំងពីដម្បងមកម្លេះ ប៉ុន្តែខ្ញុំចង់ស្គាប់បញ្ហាបដិកាណដ៏វិចិត្រនេះ ទៀត បានជាខ្ញុំធ្វើជាប្រកាន់ធ្វេង ឲ្យទាស់ខុសគ្នា និងព្រះកស្សបដឹ ចំរើនយ៉ាងនេះ បតិត្រព្រះកស្យបដ៏ចំរើន កាសិតរបស់លោកម្ចាស់ ពីកោះណាស់ បពិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន ភាសិតវបស់លោកមា្លស់ពីកោះ ណាស់ បញ្ជិត្តព្រះកស្សបដ៏ចំរើន ធម៌ដែលព្រះកស្សប បានសំដែន ដោយអនេកបរិយាយ ហ៉េងនេះ (ភ្វឺច្បាស់ណាស់) គូរនាដូចជាគេ ញ់របស់ដែលថ្នាប់ ឬដូចជាគេបើកបង្ហាញរបស់ដែលកំណុំ ជ ឬក៏ដូចជា មនុស្សប្រាប់ផ្លូវដល់អ្នកវៃធ្វើងទិស ពុំនោះសោត ដូចជាមនុស្សកាន់ប្រទិប ្រេលប់ក្តីក្នុងទីងនឹត ដោយគិតថា ពួកមនុស្សមានចក្ខុនឹងមើលឃើញ នូវរូបទាំងទ្បាយបាន បតិត្រព្រះកស្សបដ៏ចំរើន ១នេះសូមដល់នូវព្រះ គោតម ដ៏មានព្រះភាគផង ព្រះធម៌ផង ព្រះសង្ឃផង ជាទីពឹងទី រលឹក ចាប់ដើមតាំងអំពីថ្ងៃនេះទៅ សូមព្រះកស្យបដ៏ចំរើន ចាំខុកនូវៗ ព្រះករុណា ថាជាទុធុសក ដល់ខ្លុវសរណៈ ស្មើដោយជីវិត បតិត្រ ព្រះកស្សបដ៏ចំរើន មិនតែប៉ុណ្ណោះទេ ១ត្រាការនឹងបូឋាមហាយ៍កា

សុត្តស្ថិជិព ទីឃតិ**កាយ**ស្ស មហាវិគ្គោ

អនុសាសតុ ទំ ភ $^{\hat{\beta}}$ តាស្ $_{\hat{\beta}}$ ទេ ប្រំ មម អស្ $_{\hat{\beta}}^{(6)}$ ឌីឃវត្ត ហិតាយ សុ**ទា**យាត់ ។ យថារូមេ ទោ រ៩៣ យ េញ ការ**ក ក ហា**ន អ ដេឌ្យ**កា ហេញៈ ភ្នំ ភុភ្ជស្ភាព វ ហេញៈ វ៉ៃ**ជា វា ខាណា សន្យាត់ អាចជួត្តិ ចដ៏ក្លាហកា ខ យោត្តិ មិញនិដ្ឋី មិញ**សង្គប**្បា មិញវា**ថា** មិញ-កាម្មនា មិញអាជីវ មិញវាយាមា មិញសតិ មិញ សមាឌី ។ រៀវ ្រោ ទោ ភ៩៣ យ កោ (៤) ន មហជ្ឈលា យោតិ ន មហានិសំសោ ន មហា-ជុន កោ ន មហាវិទ្ធាកេ ។ សេយ្យថា ចំ ភ៨ ៣ ន្ទ ៩ យ៉ុន្ត ឧស គេ $_{(\omega)}$ អរុលខ្លេសហំយ $^{(\gamma)}$ តីជាជំ មត់ដ្ឋាមេយ្យ ទណ្ឌាធំ ម៉ូត់ធំ វាតា-តមហតាន អសារធាន អសុខសយ៍តាន នេះវា ខ င္း ကေးလင္း ကေလို လမ္းဆႏံ မရုပ္မႈ(င္းယ္မႈ $(^{k})$

១ ន. មមំ អស្សូ។ ៩. មមស្សូ ។ ៤ នេ. យញ្ញោ សមេ។ ៣ «ពូមេតិ វា បាហា។ ៤ ន. អវិហតខានុកេ ។ ម. អវិហតខាណុកណ្ឌកេ ។ ៩ ម. អនុយុវបួយ្យូ ។

សុត្តស្ត្រិជិក ទីឃុំតិកាយ មហាវគ្គ

ស៌តៃខេះមហិវិតជូន ក្រៀនពេរង្សេទិធគ្គ ក្មេតិព្រៃកោងខ្ ក្មេតិ សេចក្តីសុខ អស់កាលជាយូរអង្វែងដល់ខ្ញុំ ។ ថ្វាយព្រះពររាជញា: ពួក មនុស្សសម្ងាប់គោទាំងឡាយក្ដី សម្ងាប់ពាពែនឹងចៀមទាំងឡោយក្ដី សម្ងាប់ មាននឹងជ្រក់ទាំងឡាយក្តី ពួកសត្វមានជីវិតផ្សេងៗ ដល់ខ្លាំសេចក្តីនៃាសក្តី ទាំងបដ់គ្នាហក: (អ្នកទទួល) ក៏ជាអ្នកយល់ឃើញ ១ ស មានសេចក្តី គិះរិះ ទុស មានវាហាទុស មានការងារទុស មានការចិញ្ចឹមជំរិតទុស មាន សេចក្តីព្យាយាមទុស មានសត់ទុស មានសមាធិទុស ក្នុងយព្យវិធីមាន សភាពយ៉ាង៍ណា ។ បញ្ជិត្តរាជុញ: យុញ្ញាធ្លៃ មានសភាពយ៉ាង៍នោះឯង៍ មិនមានផលច្រើនទេ មិនមានអានិសង្សច្រើនទេ មិនមានសេចក្តីវុងរៀង នំដុំ ទេ មិនមានគុណផ្សា**យ ទៅ ច្រើន ទេ ។ ប**ពិត្ររាជតា: ប្រៀប ដូចអ្នកក្តុរ នាំយកពូជនឹងនង្គ័លចូលទៅព្រៃ អ្នកនោះយកពូជទាំងឡាយ ដែលបែកធ្លាយ ស្ពយ ត្រូវ ១ ស្រន់ និត៌ដៅថ្ងៃ បៀត បៀន ជាកូដមិនបាន ដាក់គ្រាប់ មិនបានហាលឲ្យស្តុត ទៅព្រោះក្នុងស្រែមិនល្អនោះ មានទី មិនស្មើ មិនបានតាស់រំលើងនូវដង្គត់ទឹងបន្ទាចេញ ទាំងីភ្វៀងសោត ក៏មិនបង្កោរ នូវ៣រទឹកដោយល្អ តាមកាលដ៏គួរ ចុះពូជទាំងឡាយ

បាយាសិរាជិញ្ញាសុត្ត ពស្សៗូបមា

អច ជ តាធ តីជាធំ វូឌ្សី វុឌ្សី^(១) វេច្សបំ မာရးရွိတာ၌ အညားကော h နီဗိုလ် ဧလိ $^{(b)}$ မော်-ត ខ្មេស្បាតិ ។ ជ សំ^(៣) កោ **គេស្ប**្ ។ ស្សា ស្នេស ស្នេស្ស ស្នេស ស្នេស ស្នេស ស្ន ហេញ ត អដេឌ្យកា វេ ហេញ ត កាក្ដែស្ការ វា មាញនិ វិវិជា ។ ទាណា សង្ឃត់ អាមជូន្តិ ជន្លាស្សា ខ ហោន្តិ មិទ្ធានិឌ្ជី មិទ្ធាសង្គម្បា ត្សាវាល ត្រឹងមេស ត្រឹងមេឡុវ ត្រិបុរាសាស មញ្ជស់ត ម៉ូញសមាជ ។ ឯវក្សា **ទេ** រដ្ឋា យ ្រោ ន មហ្គូលេ ហោត់ ន មហៈនិស់សោ ជ មហាជុន់ ~~កោ ជ មហាវិ~~ទ្ឆាកេ ។ យដាវ្រថ ខ ទោ រជ់តា យ តោ នេះ គារ៉ា មាតាធ្វិ ន អដេខ្យុតា ហញ្ជូន ភាក្សុងស្តារ ហញ្ជូន ន វ៉ាណៃ ភណា សខ្លាត់ អេចជួន្តិបៈភិត្តាភា ខ បោន្តិ ស៊ីម្នុំ សតិសម្តុស្ស សតិប្ល ស្និម្មេសី

၈ a. ម. វិរុស្ស៊ី ។ ៤ a. វិបុលផលំ។ m a. គោ ហ៊ុំ ។

បាយាសំរាជ**ញ្ជា**សូត្រ សេចក្តីប្រៀបដោយអ្នកភ្ជួរ

នោះ និន៍ដល់ខ្លាំសេចក្តីចំរើន ហុត្តលាស់ ដុសដាលល្អឡើងបានដែរ ឬទេ អ្នកក្តុរសោត ត្រូវបានផលបរិប្ចូណ៌ដៃរឬទេ ។ បពិត្រព្រះកស្សប ដ៏ចំរើន ការនេះនឹងប្រព្រឹត្តទៅយ៉ាងនោះ មិនបានទេ ។ ថ្វាយព្រះពរ រាជញា: ពួកមនុស្សសម្ងាប់គោទាំងឡាយក្ដី សម្ងាប់ព**ពែ**នឹងចៀមក្ដី សម្ងាប់មាន់នឹងជ្រុកក្ដី ពួកសត្វមានជំរិតផ្សេង ។ ដល់នូវសេចក្ដីនាសក្ដី ទាំងបដ់គ្នាហក: ក៏សុទ្ធតែជាអ្នកយល់ខុស មានសេចក្តីត្រិះរិះខុស មាន វាហាទុស មានការងារទុស មានការចិញ្ចឹមជីវិតខុស មានសេចក្ដ ព្យាយាត់ខុស មានសត់ខុស មានសមាធិខុស ក្នុងយេ៣វិធី មានសភាព យ៉ាងណា ។ បតិត្ររាជតា: យតាវិធី មានសភាពយ៉ាង៍នោះឯង មិន មានផលច្រើនទេ មិនមានអានិសង្សច្រើនទេ មិនមានសេចក្តីរុង រឿងជំងុំ េ ជាយញវិធីមិនមានគុណ ផ្សាយទៅច្រើន េ ។ បញ្ចិត្ រាជញា: (ប្រសិនបើ) ពួកជនមិនសម្ងាប់គោទាំង ព្យយ មិនសម្ងាប់ពៅព នឹងរចៀមទាំងឡាយ មិនសម្ងាប់មាន់នឹងជ្រកទាំងឡោយ ពួកសត្វមានជីវិត ន្សេធី ១ មិនដល់នូវសេចក្តីនាស ទាំងពួកបដ់គ្នាហក:សោត ក មានសេចក្តីយល់ត្រូវ មានសេចក្តីត្រិះរិះត្រូវ មានវាហត្រូវ មានការងារគ្រូវ

សុព្វុស្ត្រចិងកេ ទីឃនិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

សញ្ជាជីវ សញ្ជាហាម សញ្ជសត់ សញ្សម $\overset{\circ}{\mathbb{Z}}$ 4 $\mathfrak{d}\mathfrak{d}^{\mathfrak{g}}$ $\mathfrak{g}$ $\mathfrak{g}$ $\mathfrak{g}$ $\mathfrak{g}$ $\mathfrak{g}$ $\mathfrak{g}$ $\mathfrak{g}$ ហោតិ មហាធិសំសោ មហាដុតិកោ **មហា**-វិទ្ធារេក ។ **សេយ្យដា**ខិ រាជិញ គេស្បូរគោ ពីជ-ឧន្ត្តលំ អាធាយ វនំ មរិសេយ្យ សោ តត្ សុ គ្គោះ សុ គ្គាំ សុ បត់ដ្ឋាប្រយ្យ អទណ្ណាធិ អប្បត់ធិ អវាតាតប្រាតាធិ សារឌាន់ សុទសយ៍តាន់ នៅ។ ខ កាលេន កាល់ សម្មានារំ អនុឲ្យវេទ្យេ អចិ នុ តាធិ គឺជាធិ វឌ្សី វ៉ុន្ស៊ី វេត្តស្វិ មានជើញ្ជុំ ២មារិមេស ប វូត់ស ដល់ អភិគខ្យោត្រិ ។ រារំ ភោ គសារួច ។ រាជ្រមា ទោ ភ៩៣ យថារូមេ យពោ នៅ ការ៉េ មាញនិ ន អេជឧ្បែក សេញ្ចិនកុក្កុដសូការ សេញ្ចិនរ៉ាំជា ទេណា សង្ឃតំ អមជ្ជិត្តិ មដិត្តមកា ខ ហេត្តិ សត់ខ្ពុំ មត់សឌ្សា សត់ប្រ មត់ខ្ពុំ

១ ឱ. សុក្ខេត្ត សុភូមេ សុវិហត្សត្រ ។ ម. . . សុវិហត្សាណុកណ្ឌូកេ ។

សុគ្គស្ថិដិក ទីឃនិកាយ មហាវិគ្គ

មានការចិញ្ចឹមជីវិតត្រូវ មានសេចក្តីព្យាយាមត្រូវ មានសតិត្រូវ មាន សមាធិត្រ ក្នុងយញ្ជាំ មានសភាពយ៉ាងណា ។ បពិត្រាជញ្ជា: យញ្ជ-វិធី មានសភាពយ៉ាងនោះឯង ទើបមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន មានសេចក្តីរុងរឿងធំដុំ ជាយញវិធីមានគុណផ្សាយទៅច្រើន ។ បតិត្រ រាជញា: ច្រៀបដូចជាអ្នកក្តុរ នាំយកពូជនឹងនង្គ័លចូលទៅព្រៃ អ្នកនោះ យកពូជទាំងឡាយ ដែលមិនបែកធ្លាយ មិនស្អួយ មិនត្រូវ ស្វល់នឹងកំដៅ ថ្ងៃចៀតចៀន ជាពូដដាក់គ្រាច់ គេហាលសត្វ ទៅព្រោះក្នុងស្រែដីល្អ នោះ មានទីរាបស្មើ គេជានកាប់គាស់យកដង្គ័ត់នឹងបន្ទាចេញ ដោយល្អ ទាំងក្រៀងក៏បង្គោរនូវជារទឹកដោយល្អតាមកាលគួរ ចុះពូជទាំងឡាយនោះ នឹងដល់នូវសេចក្តីចំរើនឡើង លូតលាស់ ដុសដាលបានឬទេ ទាំងអ្នកក្លូវ សោតត្រូវបានផលបរិប្ចូណិដែរឬទេ ។ បតិត្រព្រះកស្យូបដ៏ចំរើន ការ នេះប្រព្រឹត្តទៅយ៉ាងនោះបាន។ ថ្វាយព្រះពររាជតា: សេចក្តីនេះ មាន ទបមេយ្យដូចពួកជន មិនសម្ងាប់គោទាំងឡាយ មិនសម្ងាប់ពពែនឹងចៀម ពុំជីឡាយ មិនសម្ងាប់មាន់នឹងជ្រុក**ពុំ**ងីឡាយ ពួកសត្វមានជីវិតផ្សេងៗ មិនដល់ខ្លាសេចក្តីនាស ពុំង៍ពួកបដិគ្នាហក: ក៏មានសេចក្តីយល់ ឃើញត្រូវ មានសេចក្តីត្រិះវិះត្រូវ មានវាហត្រូវ មានការងារត្រូវ

្ចាសិរាជិញសុត្ត បាយាសំរាជិញភាសាថា

សញ្ជាប់។ សញ្ជាហាមា សញ្ជស់ត សញ្ជសមា-្ខំ ។ ស្សាស្រែ សោ ឯជុញ យញ្ញេ ឧសជួលេ មេរាត់ មហារិសំសោ មហាជុត់កោ មហាវិទ្ធារោត់ ។ (១៦៧) អ៩ ទោ ទាយា សំ ១៩ ញោ ខានំ ១៩ មេស អឧហាយ្រាស់ហេយឧសាខ្មុំខុះហេ្យំងយោឧឃខ្ នភ្នំ ទោ ខន ខានេ ១៤ ខំ មោជនំ ឌ័យត កាណា-ជំនាំ^(e) តំលង្ខុត់យំ ទោះការ ខំ^(b) ខ វត្តាធំ កុខ្បាក់-បកាន់។តម្មី ទោ មន្ទាវេឌ ឧត្តរោ នាមមាណវៅ វ់ដ្រា^(m) មយោសិ ។ សោ ខានំ ឧត្តា ឃុំមនុន្តិសត់ ត់ទំនា $^{(k)}$ នានេន ទាយាស់ រាជតាមេរ $^{(k)}$ តមស្មឹ លោ ភេសមានដ្លី(៦) មា បរេស្ថិត្ត ។ អស្បេស ទោ ទាយាស ១៩ពោ ខេត្តពេការ មាណរេវ ខានំ ឧត្វា ស្ទេន់ខ្មុំមុខ មុខ្មុំ ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ខេត្ត ទាយាស រាជ ញោ ឧត្តាំ មាណារំ អាមស្ថាបេត្វា ១ កណាដក់ខ្លី វា ចាហោះ ។ ៤ ធ. បើរកានិ ។ ម. ធារកានិ។ ៣ ខ. រៀវដោះ ។ ៤ ម. ឥម៌នាហ៍ ។ ៥ ឡ. ជាយាលរាជិញមេរិ ។ ៦ ឱ. សមាធញ្ជឹ ។

ខាយាសិរាជព្រស្សត្រ ពោលអំពីទានរបស់ព្រះបាទបាយាសិរាជព្រះ

មានការចំញ្ចឹមជំវិតត្រូវ មានសេចក្តីព្យាយាមត្រូវ មានសតិត្រូវ មាន សមាធិត្រ ក្នុងយញ្ជាំធី មានភាពយ៉ាង៍ណា ។ បពិត្ររាជញា: យញ្ វិធី មានសភាពយ៉ាង៍នោះឯង ទើបមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន មានសេចក្តីរុងីរឿង៍ធំដុំ ដាយញ្ជាំធីមានគុណផ្សាយទៅច្រើន ។

(១៦៧) គ្រា នោះឯង ស្ដេចចុយ សេរាជ្ញា: បានផ្ដើមជំភល់ទាន ចំពោះសមណ្យាញណ៍ មនុស្សកំសត់ អ្នកដើរផ្ទុំវ អ្នកពណ៌នាគុណ នឹងយោបកទាំងឡោយ ។ ក្នុងទាន នោះឯង ស្ត្រេចព្យាសិរាជ្ញា: តែងឲ្យ កោជនមានសភាពយ៉ាង៍ ខេះ គឺបាយចុង៌អង៌រ មានជ្រក់ជាគំរប់ពីរ នឹង៍ សំពត់សាច់គគ្រាតមានជាយដ៏ក្រាស់ ។ ឯក្នុងការឲ្យនោះ មានមាណព ម្នាក់ ឈ្មោះ «ត្រូវ: ជាអ្នកបាត់ ខែង៍ទាន េត្តមោណពនោះ ឲ្យទាន ហើយ **ទុ**ទ្ទិសយ៉ាងនេះថា ដោយការឲ្យទាននេះ សូមឲ្យ១ំបានដូបនឹងស្ដេច ជា យាសិកជញ្ញៈតែក្នុងលោកនេះចុះ សូមកុំឲ្យជួប នៅក្នុងលោកខាងមុខ ទៀត ទ្វេយ ។ ស្ដេចបាយសិរាជញៈ បានព្ដុំណឹងថា ទុត្**រ**មាណព ឲ្យទាន ហើយ ក៏ទទ្ទិស យ៉ាង៍នេះថា ដោយការឲ្យទាននេះ សូមឲ្យ១ំបាន ជួបនឹងស្ដេចបាយាសិកជញ: តែកង់លោកនេះ សូមកុំឲ្យជួបក្នុងលោកខាង មុខ ឡើយ ។ ទើបក្រះបាទជាយាសិរាជតា: ត្រាស់ឲ្យហៅ «តួវមាណពមក

សុត្តស្ថិជិពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្នោ

រាស្ស ហេខ សត្វ សារ ទ្វ សាស ខុស្តា ស្វ-មនុខ្ទិសសំ ៩មិនា ខានេះ ទោយាសំ ១៩៣ មេរៈ ៩-មេឃ្លុំ លោកសេសត្ថិ មា សង្មើន ។ រា^{រុំ} កោ^(១) ។ ក្សា (២) បន ត្វំ តាត ឧត្តា ជានំ ឧត្តា ឯមេនុធ្តិសស់ ត់មិលា ខា នេះ ១ ខេ ១ មា មក្ស៊ីស្ថិ ននុ មយំ តាគ ឧត្ត បុត្តាត្**កា ជាជស្ប**្រដល់ ទាដ់កង្ខំពោត ។ ភោត ខោ^(m) ខាចេ ឃុំវុំចំ ភេជជំ ឌីយត៍ កា ណាជំគាំ តំលង្ខុតិយំ កាំ ទានាចំ ន ឥច្ចេយ្យ សមូសំតុំ^(៤) កាតោ កុញ្ចុំ ចោរកាន់ ខវត្តាន់ កុខ្យង-លភាធ៌^(៥) ភាំ ទានាចំ ជ ឥច្ចេយ្យ សម្មស់តុំ កា្តោ មានស្នាត់ នៅ ទោ មន្ទាត់ (ទំ) ចំយោ មនាទោ

១ ឧ. ឯរំ ភោត ។ ៤ ឧ. កិស្ស ។ ๓ ឧ. ទោ បន ។ ៤ ឧ. ដុបិត្ ។ ម. សំផុសិត្ ។ ៩ ឧ. គូឡ្វាលកានិ យានិ ។ ម. គុឡ្ធាលកានិ យានិ ។ ៦ ឱ. បនស្មាក់ ។

ហើយមានព្រះឱ្*ងារ ឃាំនេះថា នៃ*ទាធ្**តូ**រៈ ព្ទថា អ្នកឯងឲ្យ**ទាន**ទាំង ព្ទុធ៍លើយ តែង « ខ្ទុំស យ៉ាងនេះថា ដោយការឲ្យទាន នេះ សូម**ឲ្យ**១ំបាន ជួបនឹងស្ដេចជុយាសិរាជនា: តែកង្គលោកនេះ សូមកុំឲ្យជួបក្**ង**លោក**វាង** មុខទ្វើយ ដូច្នេះមែនឬ ។ ទត្តរមាណាពក្រាបទូលថា បតិត្រព្រះអង្គ ដឹ ចំរើន ព្រះករុណាវិសេស ។ ព្រះបាទជាយាសិកជញ្ជៈ មានព្រះ**ទុ**ង្គារ សុវថា នៃជាទត្ត: ហេតុអ្វី ក៏អ្នកឲ្យទាន ហើយ ទទួស យ៉ង់នេះថា ដោយការឲ្យទាននេះ ។ បេ ។ សូមកុំឲ្យដួបទៅក្នុងលោកខាងមុខទ្បើយ ដូច្នេះ នៃជា ឧត្តរៈ យើងមានសេចក្តីត្រូវការងោយបុណ្យ មានសេចក្តី សង្ឃឹមយកផល របស់ទានប៉ុណោះ ដោយពិត ។ ទុត្តមោណព 🦰 ប ទូលថា 🧃 ពេះអង្គីតែងឲ្យកោជនមានសភាពយ៉ាងនេះ ក្នុងទានរបស់**ពេះ** អង្គីនោះឯង គឺជាយចុងអង្គីរមាខជ្រក់ជាគំរប់ពីរ សូម្បីតែព្រះអង្គិតមិន សព្វព្រះហឫទ័យប៉ះពាល់ ដោយព្រះបាទផង តើនឹងសោយដូចម្ដេចកើត មួយទៀត សំពត់មានសាច់គគ្រាត មានជាយដ៏គ្រាស់ សូម្បីតែព្រះអង្គឹកិ មិនសព្វព្រះហឫទ័យប៉ះពាល់ ដោយព្រះបាទផង តើនឹងទ្រង់ដូចម្ដេចកើត ចំណែកខាងក្រះអង្គ ជាទីស្រឡាញ ជាទីពេញចិត្ត របស់ខ្ញុំព្រះអង្គ

បាយសំរាជិញសុត្ត ជាយាសំរាជិញទាន់ក្រា

តេច ត្ តាត ឧត្ត យាធិសាមាំ ភោជនំ កុញ្ញាទំ តានិសំ កោជនំ បដ្តប្រហិ យានិសានិ ចាហំ វគ្គានិ មានហាម តានិសានិ មវត្ថានិ បដ្ឋមេហ៊ុនិ ។ រៀវ កោត សោ នុត្តពេសលាវេស ទាយាស់រាជពាស្ប^(®) បដិស្បូត្វា យានិសំ **ភោជនំ** ទា**យា**ស់ ភេជពោ ភ្ពាទ តានិសំ កោជនំ បដ្ឋបេសិ យានិសានិ ច វត្តានិ ទាយាស កដ្ឋាញ មរិធ្យាត់ តាធិសាធិ ខ វត្តាធិ ខានំ ឧត្យ អសហត្ថា ខានំ ឧត្យ អចិត្តិគាត់ ខាន់ ឧត្វា អចវិឌ្ឌ័ ខាន់ ឧត្វា កាយស្បី ភេឌ ចរគាំ្រហា ចាតុម្មារាជិតាជំ នេងជំ សហព្យ និ ឧបមជ្ឈី សុញា សេរីសគាវិមានំ $^{(k)}$ ។ យោ ខធេត្ស $\mathbf{t}^{(m)}$ ខានេ ក $\mathbf{t}$ ដោ អយោក ខេត្តពេលមេ មាណាវា កោ សភាទ្ធុំ ភានំ ឧត្ទា សហត្ថា ខាន់ ឧត្ទា ខេត្តិកាត់ ខាន់ ឧត្ទា

[•] បាយាសិស្ស រាជិញ្ញស្សត់ បាបា៩ រាវិតព្វឹ ។ ៤ ឱ. សេរីសក់ វិមានំ ។ ៣ ឪ∙ ម∙ យោ បន តស្សុ ។

បាយាសិកដីញ្ហូសូត្រ ពោលអំរឺវាសាមស់ព្រះបាទបាយាសិកដីញ្ញុះ

តែទុំព្រះអង្គ័នឹងយកបេស់ជាទីស្រឡាញ់ ជាទីពេញចិត្ត ទៅលាយចម្រះ ដោយវត្ថិនជាទីគាប់ចិត្ត ដូចមេចជាន ។ ព្រះជាទជាយាសិកជញ្ញា: មានព្រះគុង្ការថា ម្នាល់បាទតួរ: បើដូច្នោះ យើងធ្លាប់បរិកោគកោជន យ៉ាង ណា ពួរអ្នកឯង៍តាក់តែង ភោជន យាងនោះចុះ មួយទៀតយើងធ្លាប់ស្វើក ដណ្តប់សំពត់ យ៉ាង៍ណា ចុះអក្នុងន៍តាក់តែង៍សំពត់ យ៉ាងីនោះចុះ។ ទុត្ត។-មាណព ខុទ្ទូលព្រះឱ្យរា នៃព្រះបាទបាយាសំរាជញា:ថា ព្រះករុណា វិសេស ហើយក៏តាក់តែងកោជនដូចជាកោជនដែលស្ដេចបាយាសិកជញៈ តែងសេល មួយទៀត គាក់តែងសំពត់ ដូចជាព្រះពស្រ្តដែលស្ដេច ជា យាសិកជញ្ជា: តែង ទ្រង់ ។ គ្រា នោះឯង ព្រះជាទជា យាសិកជញ្ជា: ឲ្យ ទានដោយមិន គោរព ឲ្យទានមិនបានឲ្យដោយព្រះហស្តុព្រះអង្គឯង ឲ្យទទេដោយ បោះឲ្យ លុះបែកធ្លាយរាង**កាយ** ទានដោយមិនផ្គិតផ្គង់ បន្ទាប់អំពីរមណភាព ក៏ចូលទៅកើតជាមួយនឹងពួក ទៅភាជាន់ចាតុម្មហា. រាជិត: ក្នុងសេរីសតវិមាន^(១)ជាវិមានសា្លត់សូន្យតែឯង ។ ចំណែក**រាជ** ទត្សមាណព ជាអ្នកបាត់ចៃងឹក្នុងពានរបស់ស្ដេចចុះយាសិរាជពា:នុះ បាន ឲ្យទានដោយ គោរ៣ ឲ្យទានដោយដៃខ្លួនឯង ឲ្យទានដោយផ្តិតផ្ងង់ o អង្គពថា ថា វិមាននោះជាវិមានប្រាក់ មានដើមប្រេសធំ១ ជុំះនៅច្របទ្វារវិមាន**នោះ**

ព្រោះហេតុគោះ ទើបលោកហៅថា សេរីសកវិមាន

សុត្តឲ្យជំងឺពេ ទីឃនិកាយស្ស មហាវិគ្គោ

អនចាំដ្ឋំ ខាន់ ឧត្វា កាយស្ប កេខា មម្មេរណា សុគគី សក្ត់ លោគាំ ឧមមជ្ជិ ខេវង តាវត្តិសានំ សហព្យតិ ។

(០៦៨) នេះខ សេ នេះ មានក្រៀ តារត្សន៍^(a) មក្ខិស្តិស សង្គ្រា សេរីសតាវិមាន និកវិសាវិ ក្ខេត ។ អ៩ ទោ មាយា សំ នេះ ២ ត្រោ យេ យ ស្មា នាម្បត់ នេះជុបសន្ថម ឧបសន្ថមិត្យ អាយស្មត្តិ កាម្ប-ត អភិវា ខេត្ត ឯកមន្ត អដ្ឋាស៍ ។ ឯកមន្ត ឋិត សេ ឧល្សា ខេត្ត មាល្រ ខាងនៃ វាឧប្បន តោស់ ទុំ អារ៉ុសោត៌។ អហំ ភធ្លេ ១៤៣សំ ភ-ជញ្ញោតិ ។ ឧធុ ត្វំ អាវុសោ ឃុំវិធិដ្ឋិកោ អយោសំ ឥតិច និត្តិ មហេ ហេកោ និត្តិ សត្តា ង្ម-ទាត់កា ខេត្ត សុគឥខុត្តដាធំ គម្មានំ ដល់ វិទា កោត់ ។ សទ្ធាសំ ភព្តេ ឃុំខំដ្ចី កោ មហោស៊ី

១ ម. គរិបត៌ ។

សុគ្គនូបិជិក ទីឃនិកាយ មហាវគ្គ

ឲ្យទនដោយមិនបានបោះឲ្យ លុះបែកធ្លាយ៧ផកាយ បន្ទាប់អំពីមរណភាព ទៅ ក៏បានទៅកើតក្នុងឋានសុគតិសួគិទៅលោក ជាមួយនឹងពួកទៅតា ជាន់តាវត្តិង្ស ។

(១៦៨) ដូនសម័យនោះឯងី ព្រះគវម្បតិដ៏មានអាយុ និ-មន្តទៅកាន់សេរីសតវិមាន ដែលជាវិមានសា្លត់ ដើម្បីនៅសម្រាក់ក្នុង វេលថ្ងៃ តែរៀយ១ ។ គោនោះឯង ជាយាស់ទៅបុត្រ ក៏បាន ចូលទៅកេព្រះគវម្បតិដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់លើយ បានថ្វាយបង្គ័ ព្រះគវម្បតិដ៏មានអាយុ ហើយឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះចាយា-សិទៅបុត្រ ឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ព្រះគម្បតិដ៏មានអាយុ បាន ស្ទាដ់ច្រះថា ម្ខាប់អ្នកដ៏មានអាយុ អ្នកជាអ្វី ។ ចុយាសិទ្ធៅបុត្រតេច បតិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំជាស្ដេចបាយាសិកដី៣: ។ ក្រះគវម្ប-តិស្បូថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុ ក្រែងអ្នកធ្លាប់យល់ឃើញ យ៉ាងនេះថា លោកដ ខែមិនមាន ពួកសត្វជាត្បបាតិក:មិនមាន ផលវិបាករបស់កម្ម ពុំឥទ្យាយ ដែលសត្វធ្វេល ធ្វេត្តកុំមិនមាន ដោយហេតុនេះ ដូច្នេះ ឬ ។ បញ្ជិត្រ លោកដ៏ចំរើន ១ មាន សេចក្តីយល់ ឃើញ យ៉ាង៍នេះថា

បាយាសិរាជពាតុរត្ត គរ់ឡាតិត្ថោបាយាសិទេវបុត្តកថា

វត់បំ នត្ថ មហ លោកោ នត្ថ សត្ថា ងុមទាត់កា **ា**န္နီ សុតាតខុត្តដានំ តម្មានំ ដល់ វិទាកោត់ អភ្សាល អព្តេះ ស្នងស្នា ទា**បកា** និដ្ឋិតតា វិវេឌិតោតិ ។ យោ **បន** តេ អាវុសោ នានេ វាវដោ អញោសិ ឧត្តហ នាម មាណរា សោ គុហ៍ ខុបបេញតិ ។ យោ មេ ភ ភេ នានេ ជា ដោយ មាន ខេត្ត នេះ មាន មាន មាន សេវា សេវា សក្សចំ សន្ទ ខេត្ត សមាត្តា សន្ទ ឧត្តា ចិត្តិកាត់ ខានំ ឧត្វា អនមរិដ្ឋំ ខានំ ឧត្វា កាយស្ប ក្រខា បរផ្សាណ សុគតិ សក្តុំ លោក ខុមបញ្ញា នេកធំ តាវត្តសាន សហពុត្រ អហំ បន ភាព្ទេ អសក្តិទុ ខាន់ ឧត្យ អសហត្ថា ខាន់ ឧត្យ អចិត្តិកាត់ ខាន់ ឧត្យ អព្សត្តី ខាច ឧត្យ កាយសា គ្រេខា បម្មេ៎ រណា ខាន់គឺលាបឫម្នាច ទេកច្ អាស់ អាស់ និត-បយោ សុត្តា សេរសេតវិមាន នេះនេហ៍ ភាគ្នេ កាម្បត់

បាយាសិរាជញ្ជាសូត្រ ពោលអំពីព្រះ គរិម្បតិត្តេរគឺ**៨ រាយា** សិទេវិចុត្រ

លោកដទៃមិនមាន ពួកសត្វជាឲ្យបាតិក:មិនមាន ផលវិបាករបស់កម្ ព៌ងទ្បាយ ដែលសត្វធ្វេស ធ្វេអាក្រក់មិនមាន ដោយហេតុនេះពិត មែន តែច្បួនគ្រោះល្អជានលោកម្ចាស់ព្រះនាមកុមារកស្យូប បានដោះខ្ញុំឲ្យ រួចចាក់ទិដ្ឋិត្រក់ក់នុះហើយ ។ នៃអ្នកដ៏មានអាយុ ចុះចំណែងទត្តមោះ ណព ជាអ្នកបាត់បែងក្នុងមានរបស់អ្នកនោះ តើទៅកើតក្នុងទីណា ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ទុត្តរមាណពដែលជាអ្នកខ្វល់ខ្វាយ ក្នុងទានបេស ផ្លឹតផ្គង់ ឲ្យទានដោយមិនជានបោះឲ្យ លុះបែកធ្លាយកងកាយបន្ទាប់អំពី មណេតាពទៅ ក៏បានទៅកើតក្នុងបានសុគតិសួគិទៅលោក ជាមួយនឹងពួក ទៅតាជាន់តាក្តែង ប្រព័ត្រលោកដ៏ចំរើន ចំ!ណក់ខាងខ្ញុំឲ្យទានដោយ មិនគោរព ឲ្យទានមិនបានឲ្យដោយដៃខ្លួនឯង ឲ្យទានដោយមិនផ្តិតផ្គង់ **ឱ្យពានដោយ ចោះឱ្យ លុះបែក**ភ្នាយរាងកាយ បន្ទាប់អំពីមរណភាពមក នំពុល្យមកកើតក្នុងសេរីសេតវិមាន ជាវិមានសាត់ ជាមួយនឹងពួក ទៅតា ក្នុងជាន់ហតុម្មហាកាជិក: បញ្ជីត្រព្រះគវម្បតិជីចំរើន បើដូច្នោះ (ដល់)

សុគ្គត្តជំងឺកេ ទីឃុំតិកាយស្បូ មហាវិគ្គោ

មនុស្សលោធ តន្តា រៀវមាពេខេញ សត្តទំ នានំ នេះ៩ សហត្ថា ខាន់ នេះ៩ ចិត្តិគាត់ ខាន់ នេះ៩ អនចរដ្ឋំ ខាន់ នេ៩ ទាយា សំ ភេ៩ ត្រា អសក្តាទ្ំ ខាន**ំ ឧ**ត្ថា **អសហ**ត្ថា ខាន**ំ ឧ**ត្ថា អចិត្តិ**កាត់ ខាន់** ឧត្ថា អមវិជ្ជំ ខាន់ ឧត្ថា ភាយស្ប ភេឌ បម្មេ-រណា ខាតុម្មហារជិតាជំ នេកជំ សហរាទ្រំ ឧបៈ បន្ទោ សុញ្ញាំ សេរសេតវិមានំ យោ បន តស្ប វារដោ មយោភ្ ជំនិពេ សគ សហបុរ ន្ទ្រា សោ សក្តថ្មំ ខាន់ ឧត្តា សហគ្គា ខាន់ ឧត្វា ចិត្តិកាត់ ខានំ ឧត្វា អនបវិឌ្ជំ ខានំ ឧត្វា កាយស្ប កេខា បម្មេណា សុគតិសក្តុំ លោកាំ ឧបបន្ថោ នេវាជំ សុវឌ្ឍីសាន្យ ស្តេខា ស្ត្រ ។ អុខស្សា សុវឌ្ឍន៍ មនុស្សលោក អាតុត្តា ឯវមារោចេស សក្តាចំ នានំ នេ៩ **សហ**ត្ថា ខាន់ នេ៩ ចិត្តិ**កា**ត់ ខាន់ នេ៩ អនុមាជ្ជ ខាន់ ខេ៩ ទាយក រាជព្រោ អក្សាទ្ធំ ខាន់ ឧត្យា អសហត្ថា ខាន់ ឧត្យា អចិត្តិកាត់ ខានំ ឧត្វា អមវិជ្ជំ ខានំ ឧត្វា ភាយស្ប ក្រខា

សុត្តស្តីជិព ទីឃុំនិកាយ មហាវិគ្គ

លេក គ្នា ស់ និមន្ត ទៅ ឯមនុស្ស លេកវិញ សូម ប្រាប់មស់ ទាំងពួកមនុស្ស យ៉ាង ខេះថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរឲ្យទាន ដោយគោរព ចូរឲ្យទាន ដោយដៃខ្លួនឯង ចូរឲ្យទានដោយផ្គិតផ្គង់ ចូរឲ្យទានដោយមិនបោះឲ្យ (ដ្បិត) ស្ដេចហុយាសិកជញ: ឲ្យទានដោយមិនគោរព ឲ្យទានមិន បានឲ្យដោយដៃខ្លួនឯង ឲ្យទានដោយមិនផ្គិតផ្គង់ ឲ្យទានដោយបោះឲ្យ លុះបែកជ្វាយរាងិតាយ បន្ទាប់អពិមរណភាពទៅ ក៏ទៅកើតក្នុងសេរីសត. វិទានសាត់ ជាមួយនឹងពួក ទៅតាជាន់ចាតុម្មហារាជិក: ទៅ ហើយ ចំណែក ឯទត្តទោណ**ព** ជាអ្នកចាត់ចែងក្នុងខាន របស់ស្ដេចចុយាសិកជនា:នោះ ហ្នេចទ្រាន ដោយ គោរព **ឲ្យ**ទាន ដោយ ដៃខ្លួនឯង ឲ្យទាន ដោយ ផ្គុំតផ្គង់ ឲ្យទាន ដោយមិនបានបោះឲ្យ លុះបែកធ្លាយរាងកាយបន្ទាប់ អំពីមរណភាពទៅ ក៏ទៅកើតមានក្នុងសុគតិសួគិទៅលោក ជាមួយនិង ពួក ខេត្តជាន់តាក់ត្តិង្យ ទៅ ហើយ ។ គ្រានោះឯង ព្រះគរម្យតិដ៏មានអាយុ ត្រឡប់មកមនុស្សលេកវិញ ហើយបានប្រាប់ (អស់ទាំងពួកមនុស្ស) យ៉ាងនេះថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរឲ្យទានដោយគោរព ចូរឲ្យទានដោយដៃ ខ្លួនឯង ចូរឲ្យទានដោយផ្គិតផ្គង់ ចូរឲ្យទានដោយមិនបោះឲ្យ (ដ្បិត) ស្ដេច ហ្**យាស**រិជ**ញ:** ហ្ន**ិទ្យាន**ដោយមិន គោរ**ព** ឲ្យទានមិនហ្និឲ្យដោយ ដៃខ្លួនឯង ឲ្យទានដោយមិនផ្គិតផ្គង់ ឲ្យទានដោយ ហុះឲ្យ ហុះបែក បាយាសំរាជិញ្ញាសុត្ត ឧទ្ធានជាបា

បរម្មាណា សតុម្មហារាជិតាខំ នេកខំ សហព្យត់ ឧបៈ បញ្ជា សុញ្ញំ សេរីសេតាមៃាខំ យោ បន តស្ប នានេ ក់យោ អយោសិ ឧត្តកេ នាម មាណហេ សោ សត្តខ្ញុំ នាខំ ឧត្តា សហត្តា នាខំ ឧត្តា ចិត្តិគាត់ នាខំ ឧត្តា អនុបរិឌ្ឌំ នាខំ ឧត្តា ការៈ បស្ប គេនា បរម្មាណា សុតតំ សក្តំ លោក់ ឧបខ្មោ ខេវាខំ តាវត្តិសាខំ សហព្យត្តិ។

១យាល័រាជញ្ហសូត្រ ឧគ្គាសាយា

ឆ្នាយរាធិកាយ បន្ទាប់អំពីមរណភាពទៅ ក៏ទៅកើតក្នុធសេរីសេតវិមាន
ស្ងាត់ ជាមួយនឹងពួកទៅតា ជាន់ហតុម្មហារាជិក:ទៅហើយ ចំណែក

វាងីទុត្តមោណព ជាអ្នកបាត់ចែងក្នុងទាន របស់ស្ដេចបាយាសិរាជញ្ជា:
នោះ បានឲ្យទានដោយគោពេ ឲ្យទានដោយដៃខ្លួនឯង ឲ្យទានដោយ
ផ្ដុំតផ្ដង់ ឲ្យទានដោយមិនបោះឲ្យ លុះបែកគ្នាយរាធិកាយ បន្ទាប់អំពីមរណៈ
ភាពទៅ ក៏ទៅកើតក្នុងហ៊ុនសុគតិសួគិទៅលោក ជាមួយនឹងពួកទៅតា
ជាន់តាវត្តិង៍ស្រៅហើយ ។

ប្រ បាយាសំពាជិញសូត្រ ទី១០ ។ ទ*ទួកន់ នៃមហាវគ្គនោះ គំ*

មហាបទនេសុត្រ 🤊 មហានិទានសូត្រ ១ មហាបរិនិញ្ជូន
សូត្រ ១ មហាសុទស្សុនសូត្រ ១ ជនសែកសូត្រ ១
មហាគាវិនូសូត្រ 🤊 មហាសមយសុត្រ ១ សក្ខបញ្ជ សូត្រ ១ មហាសតិហ្សុជានសុត្រ ១ ជាយាសិកជាញ្ជូនសូត្រ ១ ជាយាសិកជាសូត្រ ១
(ទាំង ១០ សូត្រនេះ) លោកឲ្យឈ្មោះថា មហាវគ្គ 🤊

សត្តខ្លួនក្រោ ខ្លួនក្នុង ស្គ្រា

បត្តត្លា ភាគោ

មហារិគ្គោ

មហាលុទស្សន៍សត្តំ បត្តតំ

						អង្គេ
មហាសុទស្បូនសុត្តេ	បឋិ មភាណវ៉ារំ	កុសាវតិរាជជ !	ភានិតថា . ·	•	•	ന
		ចក្ រត នស្យ	<i>ហ្គុកាវត្</i> ថា.	•	•	๗
		ហត្ថិវតនស្ស	ហ្គុកាវក្ថា	•	•	* </td
		មណិរតនស្ប	[ហ្គុកាវត្ថា	•	•	9 9
		គហបតវតន	ប្ប ហុតុភាវត	හ් .	•	၈ က
		ចតុវិទ្ធិតថា		•	•	ඉද්
		មហាសុទស្យ	<i>(នបរិវិតក្</i> ក ឋា		•	อญ
		ព្រាហ្មណ៍ គប	១បត្តថា .		•	69
		ជិត្តិសាស ខុខ	មាបនត្ឋា	•	•	ල හ
		ជម្មាជ្យក្សណ៍	មេលនភប់ .	•		64
		មសារគល្ម	យគាលា ទឹកថា			ന ഉ

សុត្តបំដែក ឧ៉េឃ ភ្កែាយ

ប់ពុំតុំត្តាក់

មហាវិគ្គ

មហាសុទស្សនសុក្រ ទី ៤

		លេខទំព័
មហាសុទស្សឧស្សុត្រ បឋមភាណវារៈ ការពោលអំពីកុសាវិតីរាជធានី	,	. m
ការពោលអំពីការកើតប្រាកងនៃចក្តុរ័តន៍		. ព
ការពោលអំពីការកើតប្រាក់ឱនៃហត្ថិរ័តន៍		. ત
ការពោលអំពីការកើតប្រាកដដៃមណិរ័ឌន៍ . , .	,	• ୭୭
ការពោលអំពីការកើតប្រាក់ដៃ ខែគហមតិវិតន៍		• 9m
ការពោលអំពីឫទ្ធិ ៤ យ៉ាង		. ඉ년
ការពោលអំពីព្រះបរិវិតក្ករបស់ព្រះជាទមហាសុទស្សន	: .	. ବଣ
ការពោលអំពីព្រាហ្មណ៍ស្ទឹងគហបតី	,	. h 9
ការពោលអព្ធការសាងធម្មប្រាសាទ	,	. k om
ការពោលអំពីការសាងស្រះធម្មយេក្ខរណ៍	,	. bod
ការពោលអំពីដើមត្ថោតវិចិត្រដោយកែវិមរកគជាដើម		. m9

я	ង្គេ
មហាសុខស្សួនសុត្តេខុតិយភាណវារំ មហាសុខស្សួនឧទានកថា ភា	ന
មហាសុខស្យូនំវិធិពិចិត្រសម្បត្តិកថា ៣	હ
មហាសុទស្សនបរិតិត្តិតថា ញ	a
សុភទ្ចា ខេត្តិតថា • . ញ	e4
សុកទ្ធ ខេត្តបរិតិតកកថា · ៤	9
សុកទ្ធា ទេវិយា បដិនិវេទនកថា . ៤	ഩ
មហាសុទស្សនស្ស បដិវិចនកថា . ៤	کی و
មហាសុទស្សនវិចនានុលោមប្បដិវិចនិ ៤	<i>(</i> 9
មហាសុខស្សនស្ស បច្ចឹមជាតិ ៥	ہے ہ
សំវេគ្គថា	જ
ជន!ស ភសុន បញ្ទំ	
ជនវេសកសុតេ ទបបត្តីសុ ព្យាករណំ	po
0.4	ો <i>હ</i>
អា យ ស្តោ អាននូស្ស បរិត្ឋា . ខ	n)
អ យ ស្មាតា អាននុស្ស យេនកគវា	
រត់នុបសង៍មនំ . · ·	7) 9
ជន់សភតថា ព	) ന

លេខទំព័រ

មហាសុទស្សឧស្យុត្រ ទុតិយៈ	កាណវ៉ារ: ការពោលអំពីឧទាសរចស់ព្រះបាទមហាសុទស្បូន:	നന
	ការពោលអំពីសម្បត្តិវិចិត្រផ្សេង។នៃព្រះបាទមហា-	
	សុទស្សន:	៣៥
	ការពោលអំពីព្រះបរិវិធក្ករបស់ព្រះជា។មហាសុទស្សនៈ.	ന്ദീ
	ការពោលអំពីព្រះសាងសុភទ្គាទេវី	നർ
	ការពោលអំពីចវិវិតក្ដាចស់ព្រះខាងសុវាទ្ទាទេវី	<u>ل</u> و
	ការពោលអំពីការក្រាចចង្គុំទូលរចស់ព្រះតាងសុ-	
	ทฐกเครื่	Lm
	ការពោលអំពីព្រះបាទមហាសុស្សនៈទ្រង់មាន	
	ព្រះបគ្គលតប	L L
	ការក្រាបចង្គុំទូលអនុណេមតាមចន្ទូលព្រះបាទ	
	មហាសុទស្សនៈ	ದ 9
	បច្ឆិមជាតិរបស់ព្រះបាទមហាសុទស្សិត:	ፈፈ
	សំវើគ្រប់ហំ	દ્વ
ជនវភ	បកសុត្រ ៖ ៥	
ជនវិសពសូត្រ	ការទ្រង់ព្យាករក្នុងកំណើតនៃមញ្ជានឹងគតិនឹងមុណ្យ	30
	សេចក្តីត្រឹះរិះរបស់ព្រះអានន្ទមានអាយុ , •	1 4
	ការកោលរៀបរាច់នៃព្រះអានន្ទមានអាយុ	১গ
	ការក្លួលទៅពាល់ព្រះមានព្រះភាគខ្មែរៈអានខ្ចុ	
	មានអាយុ	5
	ការពោលអំពីជនវិសភយក្ស	Öa

មាត់កាបត្តនិ

		អង្គេ
ជនសេកសុតេ	ជនវសភវបនំ	ଜାଧ
	សក្សា អនុមោទភាកាហ់	છાય
	សនង៍មាវព្រហ្កថា	ದ ୭
	សន ង៍មារអដ្ឋស្រាក់ថា	ದ ಆ
	សេនង៍មារព្រហ្វនោ យោសោ	ದಗಾ
	ឥទ្ធិបាទកាវនានិសំ ស ក់ថា. • .	ಡ 🗸
	បឋ មោកាសាធិតមកថា . • •	જ ૭
	ទុតិយៈគត់ យោកាសាធិគមក់ថា .	ನ ೧೧
	ចតុស្សត់ហ្វដ្ឋានកថា	જ્ય હતુ
	ជមគ្ <i>ណ</i> តថា	જ &
	វេស្សណ្ឌមហារាជបរិវិតក្ដោ	୭୦ଚ
	បរម្យាក ពេចនគថា	ഉ ം ന
ម ហា t	ကောင်္ဂြာလုံကို စာရှိ	
មហាគោវិន្ទុសត្រ	យ្សារោ មហារាជានោ	೯೦೮
	ក្នៅ គេជួយ ថាក្ ថាណ្ ក ថា .	องฟ
	ឯកញ្ជូន ទេវាន កហេសហ្វា ហ៊ុ	១១៣

	Hin
មហា គោវិន្ទុសត្តេ	គ្រហ្វនោ ជាតុភាវាយ បុព្វនិមិត្ត ១១៤
	សនង៍មាវេព្យហ្វានា ហ្គុការ។ ១១៧
	សនង៍មារព្រហ្វនោ អដ្ ងស ពេ ១១៩
	ភគ់ គោ អដ្ឋមេសក្បុវណ្ ក ថា · . ១ ៤១
	សនន៍មាវស្ស ទទ្ឋោរតត្តភាក់គិនិម្មននិ . ១៤៥
	ទិសម្បត់ពជវត្ថ ដោត់បាលវត្ថ ១៤៧
	មហាគោវិទ្ទុសមញ្ជាហេតុកឋា ១៤៩
	រេណុរាជប្តវត្ត
	រេះណុកដៅត
	មហា គោវិទ្ទស្ស កហ្សាណក់ត្តសុ គ្នោ . ១៣៧
	មហាគោវិន្ទុស្ស ព្រាហ្មណមហាសាលាទីនំ
	ទបសង៌មនំ
	មហាគោវិន្ទស្ស នវេសណ្ឋាគារការាបន់ 🤏៤តា
	សនង៍មារេន សទ្ធឹកឋាសល្ព្រះព្ ១៤៩
	ព្រហ្មលេកតាមន៍បុត្ត · ១៤៧
	អាមត្ នក ថា ១៤៩

		Į.	លទទំព័រ
មហាគោវិន្ទសូត្រ	ចុត្វតិមិត្តតៃការកើតប្រាក់ពីរបស់ព្រហ្ម	•	୭୭ ଥ
	តារកើតប្រាកដដែស៩ង្គុមារព្រហ្ម	•	୭ ୦ଣ
	សំឡេងមានអង្គ ៩ របស់សនុង្គមារព្រហ្ម		ଚଚଟ
	ការពោយអំគីគ្នុណដែលងារបស់ពិត ៨ ប្រការបស់-		
	ព្រះមានព្រះភាគ • . • •	•	9 1 9
	ការនិម្មិត្តអត្តភាពដ៏លើសលុបនៃសនង្គមារព្រហ្ម .		e)me
	រឿងព្រះបាទទីសម្បតិ ដឹងរឿងដោតិបាលមាណព	•	ଚାଇମ
	ការពោលអំពីហេតុដែលបានឈ្មោះថាមហាគោវិគ្គ-		
	ព្រាហ្មណ៍		० फ़ र्टर
	រឿងព្រះវេណុរាជំៗត្រ		ବ m ^ର
	រឿងព្រះបាទរេណុ		9 mm
	កិត្តិសព្ទដ៏ពីរោះរបស់មហាគោវិគ្គព្រាហ្មណ៍		จ ก ปี
	មហាគោវិន្ទព្រាញ្ ណ៍ ចូល ទៅ រកព្រាហ្ម ណ មហា-		
	សាលជាដើម		64 6
	ការសាងអាស្រមថ្មីរួចសមហាគោវិទ្ធព្រាញ្មណ៍ .		9 L m
	ការនិយាយធ្វើយផ្ទុងជាមួយនឹងសនង្គុមារព្រហ្ម .		97 ದ
	ការសួរអំពីដំណើរទៅកាន់ព្រហ្មលោក		ા . ત
	ការពោលអំពីភ្និនពុល	•	9 હત

	#IA
មហាគោវិទូសត្រ	អណុពជភាបុខាតថា ១៩១
	នេះ និយាប្យក្សាក
	នេះត្ យា នំ មហា គោវិឌ្ជាយាបនំ . . ១៩៧
	មហាគោវិទ្ទស្ស ចត្តាសែក ករិយា អាចុញ .១៦១
	មហា គោវិទ្ទុស្ស មេត្តាសហគត់ ចិត្ត . ១៦៣
	မေတာ္ ၏ ဒီနွေလး၂ ကြက္ခတ္ခဏက္ တ ေ ၁ ၁ ၁ ၁ ၁ ၁ ၁ ၁ ၁ ၁ ၁ ၁ ၁ ၁ ၁ ၁ ၁ ၁
	សត្តាគាម សោតាបន្តថា ១៦៧
	មហា សមយ សុន្តំ សុន្តមំ
មហាសមយសត រត	សុទ្ធាពស្តាយ់ កា ន់ ភគុ នេបស់ មន់ . ១៦ ៩
	សុទ្ធាវាសកាយកាន់ បច្ចេកគាថា ១៧១
	ទៅកាយានំ នាមាន ិ ១៧ ៣
	ទៅកាយានំ នាមានិ ២តុ ហ្គេកចុាលា . ១៧៧
	<i>ಕಾಗ್</i> ರ್ :
	ស្ត្រាស់ អ្នក ស្ត្រាស់ អ្នក
សក្សាញាសុត កម្ពុក្រ ក្រ	បញ្ចស់ខគន់ព្យុតវត្ · · · . ១៧៣
	បញ្ចស់ខគន្ធព្យត្តទាថា ១៩៩

		លេខទំព័រ
មហាគោវិ <i>ធ្នូស្យូ</i> ត្រ	ការពោលអំពីការក្រាបចង្គុំទូលលាព្រះបាទរេណុ	e ය ඉ
	ការពោលអំពីការក្រាចទូលណាក្ស័ត្រិយ៍ទាំង ៦ អង្គ .	94 ಗ
	ការអង្វរមហាគោវិន្ទព្រាហ្មនៃញ៉ូគ្រិយ៍ទាំង៦អង្គ	ବ୍ୟଣ
	ការលាភនិយាទាំង៤០នាក់ផែមហាគោវិត្តព្រាហ្មណ៍ .	o 5 o
	ចិត្តប្រកបដោយមេត្តារបស់មហាគោវិទ្ធព្រាហ្មណ៍ .	mée
	ការពោលអំពីព្រហ្មបរិយធម៌របស់មហាគោរិទ្ធព្រាហ្មណ៍	le 2 ct
	ការពោលអំពីព្រះសកភាពមិនឹងព្រះសោតាប <u>ន</u>	•১ព
	មហាសមយស្ដេត្រ ទី ៧	
មហា ស៖យ សូត្រ	ការច្ចូលមកគាល់ព្រះមានព្រះភាគនៃទេវិតាដាន់	
	សុទ្ធាវិស	• 2 %
	៣ថានីមួយៗ នៃ ទេវិតាជាន់សុទ្ធាវិស	୭ ମୈ ା
	តាមនឹងពោត្ររបស់ពួកទេវិតា ,	୭ଣି ଲ
	នាមទឹងបោត្ររបស់ពួកទេវិតា នឹងស្ដេចចតុល្វេ-	
	កយលទាំង ៤	•ពិពី
	ពាក្យរបស់មារ	• ಇಇ
	សក្សញាសុត្រ ទី ៨	
ស់ក្តប់ញូសូត្រ	រឿងបញ្ចសិខធន្ធព្រុត្រ	€dm
	ជា ជា របស់បញ្ចូស់ខុធន្ធព្វបុត្រ	9 # 12

មាតិកាបត្តាធិ

	អង្គេ
សក្សព្ធាសុត្ត ភព្វហ	ชตกุณจลลูดูบุลรัล · · · · อ๙๙
	เรทธษ์รูญ บทิสธุร์. • ๒๐๑
	ភគ់ គោ អារោបនំ ៤០៣
	គោបិកាសត្យជីតាវត្ ៤០៧
	ភគវៈតា បរិតិត្ន ៤១៣
	សក្ស បញ្ហា កតវ តោ បញ្ហា វេយ្យា -
	್ರಾಂಗ್
	កតវ គេ បញ្ហា ប្រេហ្វករណំ . 🕠 🕒 🧸
	អតាសមណ្យាហ្មណិត្ថា ៤៣៣
	ទេវាសុរសត្ថាមតថា
	ត្សត្វសា · · · · ៤៣៧
	សោមនស្សហ្វដិលាកោ . • • ៤៤១
	សុត្តបរិយោសានំ ២៤៣
	មហាសត៌ប្បដ្ឋានសុត្ត នៅម៉
មហាសត់ហ្វដ្ឋាន ស ត្ត	មុខ្មេសការកហ •
	សាខាចានបញ្ចំ

		លេខទំព័រ
សក្កព្យញ្ញសូត្រ	រឿងបញ្ហាសិខធន្ធព្វកុត្រ	9 લ લ
	សេចក្តីត្រិះរិះរបស់ទេវាសមិន្ទៈ	l es 0 9
	សេចក្តីក្រាចចន្ទ័ទ្ធលព្រះមា ន ព្រះភាគ	m o od
	រឿងគោមិកាសត្យធីតា	) _m o fl
	ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្រះតម្រិះ	l∞ o m
	ប្រស្នាព្រះឥន្ទ្រ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករ	kooti
	្ម ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករប្រស្នា	hood
	ការនិយាយអំពីសមណព្រាហ្មណ៍ផ្លូវែ	്യംന ന
	ការនិយាយអំពីសង្គ្រាមទេវិញនឹងអសុវ	kome
	អំណាចនៃប្រយោជន៍ ទី ប្រាការ	le w ป
	ការបានគូរិសេចក្តីសោមនស្ស	<u>l</u> ∞ૄી. ૦
	ភាក្យជាទីបំផុតនៃសូច្រ	
	a ,	
មហា	សតិប្បដ្ឋានសុត្រ 🖟 ៩	
មហាសតិញដ្ឋានសូត្រ	ឌុ ខ្លេសារកាយា	bolet
	អាសាញាឧបញ្:	In Le Cl

								អង្កេ
មហា សតិ ហ្វដ្ឋានសុត្ត	ឥវិយា ថ ថប	, ,	•			•	•	6 6 d
	សម្បូជពាប ញ	, ,				•		64°
	បដ់កូលមន <i>ក</i>	ឋិការប	ភ្នំ	•	•		,	ෂ්පහ
	ជាតុមនសិក	វេបត្វា	•	•	٧		•	હિલ્લ
	xitชิกาชตุ		•			•	•	ଜଟନା
	វេទនានុបស្យ	(ខា	•	•		•		659
	ចិត្តា នុ បស្បន	n .	•	•				ලවර
	ធម្មាន្តជស ្ ន	η.				•	•	6 6 11
	នីវវណ បញ្ចុំ		•					652
	១ន្ឋហ្វាំ .		•		•	•	•	ଜଣୀନ
	អាយតនបញ្ចុំ		•		•	•	. 4	's ମୌମ
	ពោជ្យង្គបញ្ចំ	• .	•		r	•	•	હનાન
	សច្ចូបព្វំ .		•			,	v	<i>ල</i> ස් වෙ
	ទុក្ខអរយស <u>ច្ច</u>			•	•	•	٠ 6	, പ്ര ന
	សមុខយអរិយ	សច្ច ស្តូ	•				. (	ka d M
	និរោធមរិយស	Ü.				•	. 6	್ನ ಬ್ರ

	សន្ធិតាច្រាប់មានិកា	ಉಇಳ
		លេទទំព័រ
មហាសតិហ្ហដ្ឋានស្វូត្រ	ឥរិយាបថិបព្ទះ	habod
	សម្បង្សាបព្វៈ	ක ස් ඉ
	បដិច្ចលមនសិការបព្វ:	le ಚ m
	ធាតុមនសិការបញ្ច:	le t t
	សីវថិកាចព្វ:	beco
	ការពិបារណាខ្លូវវេទតា . •	Ju 5 0
	ការពិចារណ៍ខ្លូវចិត្ត	ಹಿ ಶಿಚ
	កាពិយាណាស្លូវធម៌	ኤ ኔሮ
	នវែរណបញ្ច:	ان کو ما
	ទស្ជាញ:	ଅପୈନ
	អាយាគនបញ្ចៈ	k On
	ពេរដ្ឋាង្គបព្វ:	៤៧៧
	សច្ចុចពុះ	් වේ ඉ
	ទុក្សារិយស់ក្	æqw
	សមុទយអវិយសព្ទ	) ක්ස්
	សំរោធអរិយសព្វ	b d ന

							нta
មហាសត់ប្បដ្ឋានសុត	មគ្គរយេសព្	•		•		•	ଜ୍ୟଣ
	សតិហ្វដ្ឋានភាវ	នានិក	ំរ <i>សា</i>	•			ញ _o ទ្
হ্ ৫	រសិត៩៩ ២	្ត ទ	<u> ಚ</u>	ម៉			
ជា យាសិកដីពាសុត្ត ញ	កុមារកស្យបស្	វ្ភាព	វ្យាណ	កិត្តិក ព	51 gr	•	៣០៧
	សាពណ ័យ កថ	)	• •		•	•	ಉಂಳ
	អកុសលតម្មបថ	ក់ទីនវ	ಗ್ ರ		•	•	ញ១១
	លេវ៉្ណ ខាមណ្	•		1	-	•	ញទ្ញ
	កុសល ត ម្មបថា ន	ಹಿಸಿದ	វត្ថា	•			က္ စက
	គ្ឋក្បូបមាត្ឋា ប ប្រ		•	•		•	றூ≉
	<i>បាណាត់បាតាទី</i>	វិរម្យ	ហភ្ថ	7		•	லையிற
	ទេវាន់ តាវត្តិសា	នំ អ	រយុប្ប	មាណ	'n	•	៣៤៥
	ជឲ្នបេមាត្ឋា រ ូ		•		•	•	നില
	សីលវន្តសមណ	fញ t	ហ្គណ÷	් ජා	•	•	ಉ೯೪
	គត្តិនីព្រាហ្មណ៍	មេបទ	•	•	•		നു ന ന
	អាគ្នលវិចោរូបម	7		•	•		<i>ញ೯ುಕ</i>

សេចក្តីប្រៀបដោយចោរដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ . .

നന്മ

មាតិកាមត្តាធំ

									អង្គេ
ជា យាសិពជញ្ជាសុត្ត	សុឋិន	ក្បមា ប	•	•	•		•	•	ញ ញ ៧
	ជាវង	គុល្ចម	Ð	•	•		•	•	៣៣៩
	កាលត	ត់ល	ជីវគរ	វេសន	ಗ ರ	1	•	•	ကျပါမှာ
	សង្គធ	ក ឯសសា	•	•	•	•	•	•	வைய்வ
	កាល ក	តែលោវ	ជីវគរ	វេសន	តេថ	)		•	வடுள்
	អគ្គភជ	ដល្ងប	ស .		•	•			<i>೧</i> ೬ %
	មហាក	ឋ ត ដស	ត្របម រ	η.	•	•	•	•	നൾ ന
		ពុសត	•		•	•	•	•	ကျ ခဲ စ
	ទ្រេក្ស	ត្តជមា ពួ	•	•	•	•	•		က္ခဲက္
	ക്ക സ	ការិក្ខុប	វមា	•	•				ကစ်က
	ជា យា	សិកជន្ល	ក្ស	२ ५	ស់ក	នវត្ត ព	<i>የ</i>	នា	១៧១
	តស្បត្	ប្រមា	-			٠	•		១៧៣
	ម្នា យា	សិរាជ្យ	n er s	ಕ್ಕಳು					ගු ආප්
	គវម្បត			_		භ	•		ಉಗಳ
	ទុទ្ធាន	ନୀ ର୍ଟୀ		•	•		•	•	ற எ

វិរុទ្ធាវិរុទ្ធបត្តិ

र्राष्ट्रकाक	मर्गद्ध का एक	អន្លេ	រដ្ឋសេ ទា យំ
舒舒	\$ 6	ഩ	ඉව
សោ	ነፈስ-	_ಅ ದ	9 ರ
ភាវភេស	ກຕະຄ.	ಶಿಕ	୭ ଚ
ជានមនា	ជាន្មេខា-	ಶಿದ	96
នេះមាំ	នេះវេស៌	ମମ)	୭୯
បុរិត្តមាតិ	ពុវត្តមាត	,,	96
តាវតឹស-	ബ്ട്പെ-	ભુલ	ញ
មវិសា សំ	ည်းလာ ထိ	<i>ය</i>	ന
តាវត់សា	តាវត្តសេ	ශ ව්	๗
តាវត្តិសេ	តាវត្ត សា	,,	ď
<u> </u>	ត្រូ ~~ស្ត្~~ នោ-	ଘ ମ	9
ជ់វេសភសុន ព	ជនវេសភសុត្	၈၀ က	9 o
ភជ	ಗ ಚ -	၈၀ ၆	Ь
ม คร	ม กา	"	ક
សច្ចត្តាវនិ	សច្នាត្ឋន	១១៦	ය
	സ്കൂവിക്ക	ออก	Ų

វិរទ្ធាវិរទ្ធបត្ត

रेंद्रकाज	मौद्ध का एक	អ(ខ្លុំ	រដ្ឋលេទាយំ
ert un	ខ្លាំយោ	966	9 0
ភភ	ភឥ.	• 6 E	n
អយោ ស៊	អយោសិ ។	୭୫ ୬	ć
ក ជា វត្	ភជាវត្	୭ଜଣ	9
អដ្ឋ <u>មេ</u> ស	អដ្ឋមេសិ	၈၈၂၆	၈
អកាផ្តុំ	អគាឆ្នំ	9611	ed.
មមន ទ	មមត ត	"	96
ស់តោ	ស ត្តោ	940	வு
~~នេ~~ លំ	នេះសំ	9 ಶಿ <i>હ</i>	ଚମ
ភិក្ ស េត្	ក់ក្សាសេតេហ៍	9 ಶಿ ದ	Ŀ
បច្ចេកកាថំ	បច្ចេកកា ខ្ំ	"	98
កក់វេសា	ភេឌវេស	୭ବ୍ୟ	d
នេសម្ប	តេសម្បី	อ <i>ต</i>) อ	9 હ
យសស្ប	យសស្ប៊ី	୭ମାଣ	90
ចុរិ ម គឺ សំ	ជុំ មេ ខ្មែរ	૭ ૫ પ	90
ខន្ទស្បូ មនិសា	ខន្ទស្បូមនិសា	೯ಡೆಗು	စု စွဲ

में दे छा। का	म ोद्धका क	អស្តេ	រដ្ឋ លេ ទា ឃុំ
ម ញ្ចស់ទោ	ម ញ្ចស់ទោ	୭% ଓ	n
ខហារជ្រក្ប	ម ហារដ ស ្ន	් o හ	୭ ୦
តាំសព្រោជនា ២	គឺសព្រោជនា ញ	હિકહ	ற
សុក្ខាញ្ញាសុ	。 ត សក្សព្រាស្ត ត ការ្យក់ត	ଜ୭୪	Đ
ങ്ണ്	យឈ្មោ	6 0 %	Ŀ
18 6	្ត វត្ត 1ត	17	ದ
ខាវិយ	ចក់ យ-	ଜଜନ	ઇ
និកវិ <u>ត្</u> តោយ្យ	င်္ခတ္တါ ကွေ ယ ဌိ	ଜନ୍ୟ	ಡ
សត្តា ខ្យុ ញសុខ	ត្ត សក្សព្រាស្ត ក្រសព្រ	<i>७ ମ ମ</i>	9
ជានការ៉ាំ	ជានការី	అ డం	a'
មេសា នេះ	ម សារីនេ	"	"
ನ್ನು 1 0	សុះតេ រត	ලිස්ව	6
ยห วี	ญเลโ	,,	ଚ୍ଚ
រា _ម ឧរិ	វា,ឧរី	ଜ୍ୟ	ଚ ଚ
ကတ်တွော က	ពហិទ្ធា វា	650	90
អជ្ឈត្តពហិធ្លា	អជាត្រពហិធ្វា	689	ഗ

វិក្សាទេខេត្ត	सगुद्ध छ। भ	អង្គេ	រឌីហេ ស យុ
មិយវចំ	ဗ် ယ ျှဗ်	640	ં
ន្ធវម៌	នុះម៉	നം ៤	ය
សុគាត់ព្រ	សុគាតធុក.	က္ က္ စ	96
ខ្មាញ	នាស្វាត	"	ඉව
ជ ៩ ឝ	ប ឋ ម	வடித்	96
ខេត្តបន្ទ	ရ နွာ်နီစု	ကွ ၆ င	25
ត់វស្សន	តវិស្សន៍	៣៩៣	in
កទ្វី	តេច្ចំ	<i>ಐಕಣಿ</i>	Ь
វដុខាធិ	រដុខា ធិ	,,	96
សម្មាសមា	សញ្ញសមា.	က္က ျပ	6
ខាយសំ	ទាយា សំ	എ ലിലി	୭

നൂർ b	សគ្គឹកប្រាប់ពាក្យូខុស	j - [ji]	
ពាក្យខុស	ពាក្យត្រវ	ទំ ព័រ	បូន្ទា ត
អព	ห์ที	66	er.
លះបង់	កុំធ្វេ	૯૦	9 ಚ
សវិទ្ធិ	ស់ខ្លែ	ය ග	b
ığ	ığ	,,	ତ ଚ
นี้ใด	ณีให	"	ى6
មិនទៀត	មិនទៀន	ර් ක්	"
ធ្វេរមណភាល	ធ្វើមវណភាល	56	n
ខ្លាំវាហ	នូវិកចា	n) o	െ ന
សប្បពយ	ည မျှ ကယ	ศอ	ď
។ ពា ក្ រ	ာ ၆ က <i>ဂ</i> ျ	ଟାଧ	9 6
តារត្តិង្យ	តាវត្តិង្ស	<i>d</i> ം	~
ខេតា	ខេត់នា	ය	Ŋ
នសេចក ប	នូវសេចក្	"	୭ ୭
សំនីរឡង	សំឡេង	ଣ ମ	ය
<i>ការអារ</i> ម្មណ៍	កាវ <i>ទទួលងាវ</i> ម្មណ៍	46	ඉ ය්
រេសបក ព	សេចក ត	ೇ ಹ	୭ଌ
មណវតាល	មវណ ភាល	୭ o ୭	6

	សគ្លឹកប្រាប់ពាក្យ១ុស	- [fi]	ന എ
ពាក្យខុស	ពាក្យត្រវ	<i>ទំព័</i> វ	<i>បន្ទាត់</i>
ហ័យ	<i>ហើ</i> យ	၈၀ င	હ
មិនឃេញ	មិន ឃើញ	<i>୭ ୭ ୭</i>	୭ ୭
<i>જો</i>	ion	စ စု ဤ	P
សំណាត	សំណាត់	9 9 જ	வு
<i>ព</i> ដ្យសម្បត្តិ	រាជសម្បត្តិ	ബെ ബ	« d
"	"	,,	96
ហេ ™	រ ហ ័យ	၈၈၂၆	« \
ហ្គូក	<i>ហើយ</i>	၅ က ဇ	Ŀ
កង៍បច្ចុប្បន្	ភងិបច្បុវ្ន ភ្ បុរ្ជ	965	စစ်
(64)	(94)	<i>૭૯૭</i>	డ
តំនាំ កោរ	4 ភា កា <i>រ</i>	9 b b	96
_ង តសាវ័កកណា	ពួកសាវិកណា	996	ಡ
សភទាមបុគល 1 គ	សភទានាមបុគល 1 គ	9 ବ ମ	൱
កុម៌ ខេរិតា	ភូម ទេវិតា	อศษ	ഴ ന
មេឡិយ	1 ១]	୭ ମ ମ	Ŀ
បរញ្ហាត	បរេញាត ^ន េ	೯ದಂ	હ
ពួកខវិភា	ពុក ទៅតា "	೪ ದ ಓ	၈၆

៣៩៩ សន្លឹកប្រាប់ពាក្យខុស-ត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រវ	<i>ទំព័រ</i>	ប <i>ន្ទាត់</i>
អ នុ ធ៍ទាំធ ៤	អនុងទាំង ៤	೯ ದ ದ	Ъ
សូម	សឹម	9 ~~८~~ ८	ದ
គនក្ដី	គនក្ដ	රංග	cr)
ដោយត្បូង	ដោយត្បូង	606	9 ಡ
ព្រះ គ្	ព្រះអង្គ	bon	<i>હ</i>
<i>เ</i> อล์ (คั่งระวง	ទ្រង់គ្រិះរិះ	၆၈က	6
<i>តាលប់</i>	កាលរថ	609	ඉය්
សក្សព្ធាសូត្រ	សក្ខហ្គាសត្រ	<i>७</i> ୭ମ	9
នសន្ស	នស្ស	604	<i>હ</i>
បពិត្យ	បពិត្រ	660	6
នូវតាយ	នូវតាយ-	666	ഩ
តាវលត់ខ្ម 19	កាវរល់ត់ខ្ពក 19	6 0 7 5	6
ខ្ញុំ ត្រះ ព្រះអង្គ	ភ្នំព្រះអង្គ ,	<i>೬</i> ന	6
ចូល! ន៍	ចូលវែង	669	ಡ
សម្ប ជ្ជា ញ	សម្បីជំនា: ញ	660	ಡ
} ដ	ro -	ଜଟନ	9 o
មាន 🕈 បមេយ្យដូច្នេះ ឯង	មានទូបមេយ្យដូរ បាះឯង៍	હિહેલ	ற

សន្តិ	ना संस		
ពាក្យខុស	ពា ក្យ ត្រវ	ទំព័វ	បន្ទាត់
សូម្បី	សូម្បី	්ප් ජ	ଚ ଚ
ភាវែ:ដូច្នោះ	ភាវ:ដូច្នោះ	665	90
កេតដោយវិធី	តេដោយវិធី	690	99
សុទ ខេនា	សុខវេទនា	696	ന
ทธ์เกา	ท สเเกา	ර ඵ හ	Ŀ
ዋያሮጽጽሮ: ፊይነበይ	୧ 00កក្ច:	೬ ಶಿ ಪ	99
រឺ ណ រ ំ ំំំំំំំំំំំំំំំំំំំំំំំំំំំំំំំំំ	។ ពោះ " ណ	ଜମ ଜ	ற
ឃើញ	ឃើញ	ଜମଧ	Ŀ
ប្រជុំ ភិតខ្មើន	ប្រជុំកើតឡើង	19	Ŀ
នៃខ្លួន	នៃទូន	ษตต	e.t
វៀចាក់បុគ្គលទ្ទិល	វៀវចាក់បុគ្គលទ្ចិល	ಟ ಗಿದ	୭୯
• ឆ្ន អព្ទភាយ	. ភ អពិកាយ-	೯೮५	96
ឌឝាវេឃុំ	ធម្មា រ ម្មីណ៍	640	வு
វៀយក	វៀវចាក	64 n)	96
សេសសលនៅ	, សេសសល់នៅ	၈၀၆	ញ
ត្យឥត	ត្ឋាគត	"	9 ஒ
धिका ह	[၈းဌာန	வை	96

៤。。 សគ្គឹកប្រាប់ពាក្យ១ស-ត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រវ	<i>ទីពីវ</i>	បន្ទាត់
ពហុស្សគ្រ	ពហុស្សត	က္ ေက)	96
ស្ <i>ព</i>	អា ពាធ	ஏைக	6
ហ្វាត់ក	ទ្ធា ត់ក :	ஏூர	ទ្
តិឃាដ	តិឃាត	៣១៤	୭୫
н	n	<i>୩</i> ඉප්	ഩ
មិសុណាវាថា	ចិស្តណាវាចា	၈၈၈	90
t en	rod	നേകം	b
បីដ ក	<u> </u>	N	୭ ୭
បស់	របស់	၈၂၂	n
ភា ត្តីផ្ស	តាវត្តិង្ស	៣៤៦	હ
នុប់បាត់ក	ត្សហុត្តក:	ကမက	6
សម្បារ	សម្បូវ	೯೬ ಡ	Ŀ
សម្បូរ	η		હ
<i>ម្យាត់ក</i>	ណ្ ត់កៈ	n ೬ ೩	೯ ದ
ពីព្រង៍នាយ	ពី ព្រេងនាយ	၈) ၈) ၆	ന
ន្ទាល	វន្ទាល	ന ന 🖈	હ

	សន្លឹកប្រាប់ពាក្យទុស - ត្រុវ		૯૦૭
ំពាក្យ ុ ស	ពាក្យត្រូវ វ	• គឺ <i>រ</i>	<i>បន្ទាត់</i>
<i>አ</i> ስ	พ f สุก	<i>೧೬೬</i>	១៣
ਹ ਰਬ	<i>ರ</i> ឋ ಆ	೯೬೬	9 6
ក្បាល់	ត្បាល់	<i>ಉ</i> ರ೦	9 0
ወዘና ሀቀ	ប៊ូរអក ៤ ~~៤~~	រាថ៤	୭୯
ធំរេធ	<i>ចូរបរ</i>	<i>୩୪៧</i>	೯ ದ
សត្វល្អ	សត្វធ្វើល	က္ခ က္	n
ំ បដ្ឋក	ប់ដក	றைத்வ	Đ
६ ආសត	ម្ <i>បាសត</i>	က္ ကိစ	79
<i>ព្យាយាត</i>	ព្យា យា ម	<i>ពា៧</i> ពា	_د ر
មានភាព	មានសភាព	<i>ମ</i> ମଧ୍ୟ	ற
ចំ ណែង	ចំ!ណ <i>ក</i>	ળ ભેર	હ
កេតមានកង រី	เคียกฎี เ	നേപ്പം	96
<i>ទន្ទាទតាប់</i> ា	ទុទ្ធានគាប់ា	ന പ്ര	9
ស#បញ ភ ហ	សភ្មព្វភា	"	9 ന
:			

ស្បែវភៅនេះ ត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញ ដោយប្រាក់អំណោយនៃ អ្នកខាងក្រោមនេះ :

Printing costs were met through the gift of

Sotoshu-sect Gunma prefectural office 1295 Jinbo, Yoshii-machi, Tano-gun, Gunma Japan

この本は次の方によって復刻されました。

曹洞宗 群馬県宗務所 〒370-21 群馬県多野郡吉井町神保1295 ព្រះត្រៃបិដក ភាគទី ១១០ " អភិធម្មបិដក " ការផ្សាយរបស់ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ, ភ្នំពេញ ការបោះពុម្ពជាថ្មីឡើងវិញ របស់សមាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកឡើងវិញ បោះពុម្ព ថ្ងៃទី ១០ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤ សហប្រតិបត្តិការរៀបរៀង និងបោះពុម្ពនៅប្រទេសជប៉ូន

TRIPITAKA VOL. 17 (of 110 volumes total) "SUTTANTA PITAKA"

Published by the Buddhist Institute, Phnom Penh Reproduced with the kind cooperation of the TRIPITAKA PUBLISHING COMMITTEE First edition December 8, 1994 Printed in Japan by Hirosaki Sogo Printing Ltd.

トリピタカ(南伝大蔵経)全110巻・第17巻スッタンタピタカ(経部)

発 行:プノンペン仏教研究所

復刻救援:カンボジア版トリピタカ(南伝大蔵経)復刻救援委員会

発 行:1994年12月8日

印刷・製本/弘前相互印刷株式会社

製作にあたり弘前相互印刷株式会社の多大な協力を得ました。

